
Gündüz
günceleri
SÜMEYYE DEMİRKAN
EPHESUS

"Bir çatı altında toplanmış, birbiri için atan kalplerdir aile, benim ailem Gündüzler"

Gonca Gündüz altı çocuklu ailenin dört numarasıdır Gündüz ailesinin tatlı ama biraz da asabi olanıdır. Onunla geçinemeyenin sorunu karşısındakinde aramasını ister ve bazı kardeşleriyle arası hep kardeş gibidir, bilirsiniz işte.

Aslında son zamanlarda Gonca'nın kalbi biraz dertli de diyebiliriz. Son zamanlar dediğim zaman dilimi de bir yılı aşkın... Karşı evde oturan Yekta'ya epeydir karşılıksız aşkla bağlanmıştır fakat bu aşk onun için melankoli değil eğlencelidir de çünkü Gonca hiçbir erkeğin onun kalbini kırmasına izin vermez.

Gonca'nın çatı katındaki odasından açılan pencere aslında tüm ailenin defterini aralar çünkü Gündüzler gerçekten olaylı oldukları kadar birbirlerine çok bağlıdır. Bu deli dolu ailenin maceraları bir an olsun bitmez ve onlara tanık olurken hep yanlarındaymışsınız gibi hissedersiniz.

"Biz Gündüz ailesiyiz,
her günüme yazacak birçok anı biriktiririz.
Bu gece de yazacağım günceme;
Gündüzleri çok seviyorum diye"

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786256 090705

Yağmurdan kaçıp
doluya tutulmaktır aşk,
bazen küçücük bir damlanın
seni sırılsıklam edeceğini
bilemezsin.

EPHESUS
...vinlari.com

GÜNDÜZ GÜNCELERİ

Yazar: Sümeyye Demirkan
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Tesbihçi Acıyan
Düzelti: Esengül Ersoy
Kapak Tasarım: Hatice Çetrin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

ISBN: 978-625-6090-70-5

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, SÜMEYYE DEMİRKAN
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI ******
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN ******
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Gündüz günceleri

SÜMEYYE DEMİRKAN

Duzenleme
Ny.ozlem

EPHESUS

Ninova

1. Bölüm

"Kim Bu Gündüzler?"

Hayat çok zor geliyor bazen. Bir düşünün, yaşıyorsunuz ve yaşarken çoğu zaman bunun yaşamak olduğunu sanmıyorsunuz. Dünyaya bir kez uğruyor ve böyle bir çağa denk geliyorsunuz. Küresel sorunlar, ırkçılık, düşmanlık, savaşlar, kavgalar, gürültüler, ihanetler, hayal kırıklıkları ve peşinizi bırakmayan cümle kalabalıkları. *Bırakın da yaşayalım artık,* diye bağırmak istiyorum bazen. Bir kere yaşayıp bir kere öleceğiz nasılsa, bırakın da aldığımız nefesin hakkını verelim.

Ay! Ne tatava yaptın be kızım, alt tarafı on dokuz yaşının son aylarını yaşayan bir üniversite öğrencisisin.

Keşke sadece bu kadar olsa, demek isterdim.

Korkmayın korkmayın, hayatım filmlere konu olacak kadar derin bir geçmişten ya da kötü acılardan ibaret değil. Ben yaşıyorum sadece, bir insan nasıl yaşayabilirse işte öyle...

Üst kattaki banyo dolu olduğu için merdivenleri pata küte inerek aşağıya vardığımda gördüğüm manzara beni hiç ama hiç şaşırtmamıştı. Yine ekmek kuyruğu gibi tuvalet sırası vardı. Parmak uçlarımda sıranın arkasına geçtiğimde iç güveysi enişte Necmi'yi dürtüp, "Enişte sıranı bana versene, vallahi derse geç kalacağım," dedim.

Enişte ince bıyıklarıyla arkasını dönerek, "Olmaz Gonca," dedi. "Sıra zaten ilerlemiyor, zordayım bir de."

"Hay ben böyle işin!" diyerek enişte'min önündeki Bekir'e seslendim. "Bekir! Sıranı bana ver, yoksa geç kalacağım."

Bekir, benim bir buçuk yaş küçüğümdü ve lise son sınıftı. Bu sene sınav senesi olmasına rağmen kitaplarını dürüm niyetine katlıyor, sallana sallana geziyordu. Zaten topçu olacakmış beyefendi. Fanatik bir Galatasaraylı ve takımın altyapısına girmek için çaba harcıyordu.

Bekir sıkıntıyla kafasını bana çevirip, "Yukarı gitsene kızım," diye homurdandı. Ha! Önemli bir detay, Bekir bu ailenin kötü çocuğuydu. Kendisi son derece serseri ve kavgacıydı. Ailede sigara içen tek kişiydi. Ağzı da epey

bozuktu. Kısaca bir sporcunun sahip olmaması gereken tüm özelliklere sahipti. Baştan kaybetti aslında ama bilirsiniz, *mağlubiyetin tadı zafere ulaşana kadar zarar vermez.*

Kaşlarımı çattım. "Ablam var orada, süsleniyor hanımefendi."

"Yüzüne sürdüğü boyalardan kendimize bir tuvalet daha yaparız," diye dalga geçen Bekir, sonra da önüne döndü.

Sıkıntıyla dişlerimi sıkmaya başladım. "Ya abi kim var tuvalette anasını satayım, yıllık mı yapıyorsunuz, alo?"

O sırada Ferdi abim uzun boyuyla arkasını dönüp yeşil gözleriyle bana baktı.

"Gonca bir sus be abiciğim. Sıranı bekle işte."

"Abi her sabah aynı şey, yıldım ama ya!"

"O zaman sen de önceden gel haller işini."

"Ben halletsem ne olacak, şu tuvalete bir kere de sıramın gelmesini beklemeden girsem var ya... Of, hayale bak be."

Ferdi abim gülmeye başlayınca ben de ona gülümsedim. Evde en iyi anlaştığım kişiydi. Kendisi son derece ağır başlı, yirmi altı yaşında ve harika bir aşçı. *Üzgünüm kızlar, kendisi çok yakında sözlenecek çünkü bir sevdiceği var, adı da İdil. Durun, oralara da sonra geleceğiz, önce şu mesanemi patlatmadan işimi halledeyim.*

"Enişte kim var bu tuvalette?" diye sordum düz bir sesle. "Ben dedim abi size, dün o kadar hoşaf içerseniz olacağı buydu. Anneme söyleyeyim, bir daha hoşaf falan yapmasın."

"Deme öyle Gonca," dedi enişte. "Bak kayınvalidem çok güzel yapıyor onu."

"O yüzden buradayız zaten enişte, içip içip boşaltamadığımızdan. O kadar seviyoruz ki yaptığı şeyleri, içimizden çıksın istemiyoruz."

Bekir homurdandı. "Kızım git bir duvara işe ya, kafamı s*ktin he!"

Ferdi abim, Bekir'in kafasına bir tane geçirdi.

"Doğru konuş kardeşinle. Bir daha ağzından kötü laf duymayacağım."

"O biraz zor abi," dedim gözlerimi kısarak.

Bekir bana ölümcül bir bakış attı. *Anlaşıldı, akşama yine kavga var.* Bekir'i asla ama asla umursamadan omzumu silktiğimde nihayet tuvaletin kapısı açıldı. İçeriden kim çıktı biliyor musunuz? Bilmiyorsunuz, nereden bileceksiniz? Şey çıktı; bizim evin en küçüğü, yeğenim Gürbüz. Kendisi sekiz yaşında, göbekli, gözlüklü, çokbilmiş ve çok konuşan bir canlıdır. Beni çok sevmez, benim diğer kardeşimi daha çok sever. Durun durun, ona da sıra gelecek! Ya işte bitmiyor arkadaşlar, kedi yavrusu gibi, anam doğurmuş da doğurmuş. Helal olsun bizimkilere, benden sonra bu işi bırakmaları gerekiyormuş

aslında ama benden sonra gelecek olanları da düzgün sanmışlar demek ki... Yazık olmuş ama yapacak bir şey yok işte.

Gürbüz, rahat rahat yanımızdan geçerken Ferdi abim başta olmak üzere hepimiz, gözlerimizle onu yedik ama dokunmadan. Bekir homurdanarak, "La bebe, az daha dursaydın içeride," dedi. "Şiştik be şiştik!"

Gürbüz arkasını dönerek gözlüklerinin altından baktı, sonra da karnını okşayarak bize gösterdi.

"Bu göbek boşuna mı var kötü çocuk bey dayı?"

"Kötü çocuk bey dayı mı?" diyerek yüzünü ekşitti Bekir. "Kim öğretiyor oğlum sana bunları?"

Gürbüz gözleriyle beni işaret ettiğinde Bekir kaşlarını çatıp, "Sen kendine bak bitli," diyerek kızdı.

"Ya boş yapmayın abi hadi," dedim geçiştirerek.

Ferdi abim beni yanına çağırarak, "Gel buraya Gonca gel," dedi. "Gir şuraya da rahatla ya!"

Sırıtarak parmak uçlarımda koştum ve Ferdi abime göz kırpıp içeri girdim. Bekir, arkamdan saydırmaya başlamıştı ama çok da bir yerimdeydi.

Neyse, her sabah rutinimiz böyle işte. Her şeyin bir sırası var ama kimsenin sabrı yok. Kalabalık bir aile olmak bunu gerektirir.

Tuvaletten çıktıktan sonra doğruca çatı katındaki odama çıktım. Odama âşıktım, bu yüzden Ferdi abim hariç diğerleriyle çok kavga etmiştim. Bekir de aslında pek takmamıştı çünkü ona başını koyacağı bir yastık olsa yeterdi ama ben odayı kapmıştım işte. Aynamın karşısında koyu kahve, küt saçlarımı güzelce dağıttıktan sonra kirpiklerime biraz rimel sürüp dudaklarımı nemlendirdim. Üzerime de kapüşonumu çekip sırt çantamla beraber bahçeye çıktım.

Herkes buradaydı. Tüm aile, koca çınar ağacının altındaki o meşhur masada kahvaltı yapıyordu. En büyük kardeşimiz olan İkbal ablam, çayları dökerken yanından geçip benim bir boy büyüğüm olan Hale ablamın yanına oturdum. Hale ablam kendisine bakmayı seven, düzenli ve çok güzel bir kızdı. Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği üçüncü sınıf öğrencisiydi ama evdeki en soğuk kişiydi. Daha çok, kendi hâlinde takılmayı severdi.

Ha! Bu arada ben de Hacettepe Üniversitesi, Eczacılık ikinci sınıf öğrencisiyim.

"Günaydınlar," dedim gelir gelmez bir yeşil zeytini ağzıma atarak. Çaprazımda oturan Bekir bana laf atmadan duramadı.

"Hale ablam bile senden daha çabuk hazırlanıyor."

Gözlerimi kısarak çenemi öne çıkardım. "Kargalar pisliğini yemeden hazırlanmaya başladığı için olabilir mi acaba?"

Hale ablam beni dürterek, "Gonca bana bulaşma," diye uyardı.

Omzumu silkerek İkbal ablamın uzattığı çay bardağını aldım ve bir kaşık şeker atıp karıştırmaya başladım. En küçük kardeşim olan Mayıs, tam karşımda telefonuyla oynuyordu. Kendisi asosyal manyaktı. Telefon onun organıydı âdeta. Sofradaki çatal ve çay kaşığı sesleri ortamı doldururken babamın gözleri Mayıs'ı buldu. Tok sesiyle, "Mayıs, kahvaltını yapsana kızım!" diye uyardı. "Bırakın şu telefonlarınızı şu sofradayken!"

Mayıs telefonunu hemen kapatarak, "Tamam baba," dedi. "Bir şey yapmıyordum ki zaten. Biri videoma yorum yapmış da ona cevap veriyordum."

Annem kafasını iki yana sallarken sitem edince alayla güldüm.

"Yine linç mi ettiler?"

Mayıs'ın umursamaz bakışları üzerimde gölgelenirken, "Hayır," dedi. "Ben kimseyi bir yerime takmıyorum Gonca."

"Belli belli," deyip gülerek içtim çayımı. Mayıs, masanın altından ayaklarıma vurunca çayım elime döküldü ve dudaklarımdan serserice bir şeyler düştü. "Lan ağzına senin var ya..."

Bekir, "Oo-ho, bir de bana ağzı bozuk dersiniz," dedi. "Ki siz bilmiyorsunuz aile üyelerim, bu Gonca'yı bir kızdırın, ana bacı giriyor olaya." Ardından gülmeye başladı.

O esnada Ferdi abim sakinliğini ve olgunluğunu ortaya koyarak Bekir'e söylendi.

"Sen de bilerek yapıyorsun zaten. Zorla kızdırıyorsun kızı, ondan sonra ağlıyorsun."

Elimin yanığını unutarak oturduğum yerden kalktım ve Ferdi abime bir tane çak yaptım. Canım abim, yerim seni.

Bekir huysuzca ekmeğinden bir parça alarak, "Aman Gonca'nın bir avukatı var zaten, unutmuşum," dediğinde ona laf söylemek için ağzımı açtım fakat annem hepimizi susturdu.

"Ay yeter ama! Ben sizi bu günler için doğurmadım."

Sofrada kısa bir sessizlik olunca hepimiz birbirimize baktık. Ağaç yaprakları üzerimizde tatlı rüzgârın esintisiyle sallanmaya başladığında Necmi eniştem, kimseyi umursamadan sofradaki sucuklu yumurtayı götürmeye devam ediyordu. Birbirimizde olan bakışlarımız Necmi eniştemde toplandığında Gürbüz, babasını dürterek, "Baba sana bakıyor hepsi," diye mırıldandı. "Sen de onlara baksana, bir şey diyecekler sanırım."

Necmi eniştem kendini tavuk kümesinde bulmuş ördek gibi hissetmişti. Bize bakarak ağzındaki son lokmayı da midesine indirdi.

"Bir şey mi var ki?"

"Yok bir şey damat," dedi babam gülerek. "Sen ye."

"Eyvallah baba!" diye karşılık verdi enişte ama bu kısa sürdü ve toparlanmaya başladı. Çayını hızla yudumlarken, "Ben artık kalkayım. İşe geç kaldım," dedi.

Annem enişteme bakıp, "Allah işini gücünü rast getirsin oğlum," dedi. Enişte gülümseyerek anneme kafasını eğerken İkbal ablam onu yolcu etmek için ayaklandı. İkisi gittiklerinde Hale ablam da toparlandı. "Ben de kaçıyorum."

Annem, "Allah zihin açıklığı versin kızım," dediğinde ablam, "Sağ ol anne. Hadi afiyet olsun size," diyerek yanımızdan ayrıldı. Ben ise hâlâ tıkınmakla meşguldüm. Babam kahvaltısını bitirdikten sonra arkasına yaslanarak hepimize bakmaya başladı. Her yemek sonrası bizi süzerdi. *Artık içinden küfür mü ediyor, yoksa gurur mu duyuyor, bilemiyordum.*

Annem, "Ferdi," diye seslendi. "Oğlum, kızın ailesinin haberi var, değil mi? İkbal gibi olmasın bak sonumuz."

"Var tabii anne," dedi Ferdi abim kafasını sallarken. "Merak etme sen."

Yarın akşam İdil ablayı, Ferdi abime istemeye gidecektik.

Peki, annemin bahsettiği İkbal meselesi neydi diye soracak olursanız; bundan yıllar evvel sevgili enişte Necmi, ablamı istemeye geleceklerini söylemeyi unutmuş. Evde pijamalarla otururken çat kapı ellerinde çiçek, çikolatalarla karşımızda belirdiler. Ee biz de ne yapalım, verdik gitti kızı. Tabii, sonrası tam bir curcunaydı ama oraya girersem derse geç kalırım, bir ara anlatırım.

İkbal ablam sofraya geldiğinde annem ilgiyle abimin gözlerine bakarak, "Çiçeği zaten ayarladı," dedi. "Baklavayı da kendi yaptı benim marifetli oğlum. Oy kurban olurum sana, annem benim..."

Ferdi abim gülerek, "Anne tamam, eşek kadar olduk yapma şunu artık," dediğinde Gürbüz gülmeye başladı.

"Anneanne, annem bile bana böyle seslenmiyor."

"Sen önce bitir bakayım tabağındakini," dedi ablam, gözleriyle Gürbüz'ün tabağını işaret ederek. "Sonra da doğru okula hadi."

"Okula gitmesem olmaz mı?"

"Nedenmiş o?"

"Göbeğim var diye dalga geçiyorlar benimle."

Bekir hızla Gürbüz'ün boynuna sarıldı.

"Kim dalga geçiyor, söyle kırayım ağzını burnunu?"

"Yok artık," dedim düz sesimle. "El kadar bebelere de elini kaldırma bir zahmet."

"Kızım lafın gelişi be," diye hırladı Bekir, açık kahverengi gözlerini küçültürken. Gürbüz kıkırdayarak küçük ellerini yumruk yapıp bize gösterdi.

"Siz merak etmeyin ya! Ben var ya hepsini dövüyorum. Kızların da saçını çekiyorum ama en çok Melis'in saçını çekiyorum."

"Melis'i seviyorsun çünkü," dedim sakince. "En çok kimin saçını çekiyorsan onu seviyorsundur..."

"Tecrübeliyiz sanki?" diyen Mayıs bana baktı, sonra da dalga geçti. "Gerçi seninle kim ilgilensin ya?"

"Ha ha ha," dedim buz gibi sesimle. "Sen sus, *TikTok* videosu çekmeye devam et."

Annem, "Ne videoları çekiyor?" diye sorunca gülerek anneme baktım.

"Anne, bir görsen evlatlıktan reddedersin, bak o derece! Salak gibi videolar çekiyor, tam bir ahmak! Ha, Gürbüz de iş birlikçisi. İkisi beraber çekiyor videoları çoğu zaman."

"Sana ne kızım?" diyerek sesini yükseltti Mayıs. "Ben seviyorum, sana ne!"

"He, aynı bok gibi videoların," dediğimde babam beni uyardı.

"Gonca düzgün konuş kızım!"

"Özür dilerim baba."

Sonra da Mayıs'a sardı.

"Mayıs, sen ne videoları çekiyorsun da ablan bu kadar gülüyor? Bırakın kızım boş işlerle uğraşmayı, dersinize bakın. Bir *YouTube* diye başladın, izin verdik ama her gün yeni bir şeyle geliyorsun karşımıza. Bak alırım o telefonu elinden, haberin olsun."

"Baba vallahi kötü bir şey değil," dedi Mayıs, babama bakıp. "Eğleniyoruz sadece öyle. Ben derslerime de aynı özeni gösteriyorum."

Gözlerimi devirdiğimde kolumdaki saatte takılı kaldım. "Oha! Çok gecikmişim!" Ayaklandım. "Gülbade bekliyordur beni." Çantamı omzuma takarak, "Hadi kaçtım ben," dedim ve arkamı döndüm.

Babam, "Paran var mı?" diye seslenince, "Var," dedim ve koşarak evden çıktım.

Hızımı kesmeden koşmaya devam ederken aşağıda köşedeki simitçi Hüseyin abi, "Yine mi geç kaldın Gonca?" diye seslendi.

"Öyle oldu Hüseyin abi!" deyip koşarak yanından geçtim. Arkamı dönerek, "Sana da günaydın!" diye bağırdım nefes nefese.

"Günaydın Gonca," diyerek el salladığında güldüm ve koşmaya devam ettim.

Salak gibi sofrada oturmaya devam edersem olacağı buydu. Telefonum çantamda olduğu için Gülbade'nin bildirimlerini görmemiştim. Neyse o bana kızmazdı. Canım bacım. Yaklaşık dört dakika kadar koştuktan sonra nihayet Taşkın Market'in önünde Gülbade'yi görünce nefes nefese yanına vardım. Ellerimi dizlerime koyup kafamı eğdiğimde, "Öldüm lan!" dedim.

"Gonca neredesin sen ya?" diye sordu. "Arıyorum açmıyorsun?"

"Klasik bir ben işte," dedim ellerimi dizlerimden çekip yüzüne baktığımda. "Kusura bakma."

"Onu boş ver," diye geçiştirdi. "Derse geç kalmasak iyi. İrfan Hoca kızıyor sonra."

"Salla," dedim umursamadan. "İki kahveye alırız gönlünü."

"He," deyip telefonunun ekranından kendisine baktı gülerek. "Of! İlk defa yeşil şal taktım, yakışmış mı?" diye sordu.

"Aşırı güzel olmuş," dedim tüm samimiyetimle. "Neden daha önce takmadın ki?"

"Ne bileyim, bir kere siyah takınca başka renk şal kullanamıyorsun, o yüzden."

"Çok güzel olmuşsun vallahi bak, çok yakışmış," diyerek gülümsedim ona.

Gülbade, benim liseden beridir en yakın arkadaşım, hatta tek arkadaşımdı. İkimiz de aynı bölümün ve üniversitenin hayalini kurmuş, kazanmıştık. Birbirimize her şeyimizi anlatır ve asla trip atmaz, küs kalamazdık. Aynı kişileri sever, aynı kişilerden nefret ederdik. İkizim olsa bu kadar olurdu diyebilirim. Onu çok seviyordum, canım bacım benim ama en çok benim bacım.

"Teşekkür ederim," diyerek telefonunu aşağıya indirdiğinde birlikte otobüs durağına yürüdük. Bir on dakika kadar otobüs bekledikten sonra ölüm gibi bir şey olan ama kimsenin ölmediği yolculuğumuzun ardından nihayetinde okula gelmiştik. Sınıfa çıktığımızda neyse ki kapı açıktı ve ders henüz başlamamıştı. Duvar dibindeki en arkadan bir ön sıraya geçip oturduk. Ajandamı önüme çıkararak sayfaları karıştırmaya başladım.

"Of, okul başlayalı bir buçuk ay oldu ama şimdiden bu dönem derslerine kafam basmıyor."

"Benim de," dedi Gülbade, sakince kalemlerini masanın üzerine koyarken. "Zaten son zamanlarda çalışamıyorum doğru düzgün. Abim, gelecek hafta askerden geliyor ya, onun telaşı var üzerimizde."

"Sonunda geliyor," diye sevindim keyifle. "Hadi gözünüz aydın."

"Öyle de işte, annem şimdiden kız bakmaya başladı," dedi pek memnun kalmayarak. "Bilirsin Serhat abinin kuzeni olan Fatma'yı... Onu beğenmiş."

"O kız pek suratsız be," dedim yüzümü buruşturup. "Fatih abi eğlenceli biri, hiç olmazlar ki."

"İşte annem de bunu anlamıyor," diye dertlendi Gülbade. "Neyse ya, bir gelsin de bakarız işte. Evde bahsi geçmeye başladı da o yüzden söyledim."

"Yarın akşam biz de İdil ablayı istemeye gideceğiz," dedim elimdeki kalemi çevirmeye başladığımda.

Gülbade elini çenesinin altına koyarak omzunu silkti.

"Ama onlar çok yakışıyor ya. Bayağı güzeller."

"Abim zaten Zeus, İdil abla da o biçim," diyerek kıkırdadım. "Bir de ileride bunlar türerse var ya, ortalığın anasını ağlatırlar."

"Salak!" diyerek güldü bana.

Ben de kendimize gülmeye başladığımda derin bir nefes alıp elimdeki kalemi çevirmeye devam ettim. Aradan bir dakika geçti ya da geçmedi, Gülbade kolumu hafifçe dürterek kulağıma yaklaştı.

"Şşt... Geldi seninki!"

Ânında toparlanarak yutkundum ama bunu kimsenin gözüne batmayacak bir şekilde yaptım çünkü alışmıştım. Bakışlarımı kapıdan içeri giren; uzun boylu, kumral tenli, kahverengi gözlü sevdiğim beye çevirdim. İşte bu Yekta'ydı ama *Şerefsiz Yekta.* Kendisi son derece yakışıklı, kibar ama kalbimi kıran bir manyaktı. Kalbimi kırdığından haberi yoktu çünkü beni bilmiyor ve görmüyordu. Kalbimi kırdığından haberi yoktu çünkü kalbini verdiği bir sevgilisi vardı.

Neyse ayırırız...

Hayır, ayıramam. Hiç denemedim ve bu haddim de değil ama çok zor; sen onu seviyorsun, o başkasını. Keşke kalbimi kendim yönetebilseydim de kimi sevmesi gerektiğini ona söyleyebilseydim.

Ağır adımlarla oturduğum sıraya doğru gelip tam önüme oturdu. Gülbade beni zor durumda bırakmamak için kaş göz işareti yapmadı ve çoğu zaman yapmazdı, işte bu yüzden en çok benim bacımdı.

Kendimi toparlayıp derin bir soluk alıp vererek saçlarımı düzelttim ama istemsizce oluyordu vallahi. Yekta sırt çantasını yanındaki boş sıranın üzerine bırakıp içinden iki tane kitap çıkardı. Çok sık konuşmazdık ama uzak da sayılmazdık. Arkadaş değildik ama arkadaşlıktan da uzak değildik. Ne olduğumuz belli değildi ama bu hikâyede kalbi kırılan bendim. *Ah Yekta, benim hayırsız krakerim!*

Kitaplarını çıkardıktan sonra telefonunu eline alıp bir şeyler yazdı fakat göremedim. Kesin sevgilisi Buse'ye yazıyordu. Buse... En nefret ettiğim isim ve kişiydi. O kadar gıcık biriydi ki tek yumrukla onu bayıltabilirdim ama çok da güzeldi işte, yalan yok. Yekta ve Buse ileride ciddi düşünmeyin, siz türemeyin!

Gülbade, *Instagram*'ına gelen istekleri kontrol ederken Yekta bir anda arkasını dönerek bana baktı. Gülümsedi. İşte bu yüzden şerefsiz. Tam öldüreceğim duygularımı, tam unutacağım bir sevgilisi olduğunu, aklıma geliyor ama bir gülüyor, bir hoş ediyor içimi, her şey yeniden hortluyor.

"Günaydın," dedi içime akan bir sesle.

"Günaydın," dedim düz bir şekilde. *Saçmalamayın, aşkından gebersem de iki gram belli etmem duygularımı.*

Gülbade, "Sana da günaydın," diye karşılık verip yeniden telefonuna döndü.

Yekta dudaklarını ıslatıp gözlerini kıstı ve elini ajandamın üzerine koyarak, "Gonca geçen gün bir yeri eksik not almışım. Sen çok iyi not tutuyorsun da izin verirsen alabilir miyim bunu?"

Al ulan! Ye defterimi, sana helal olsun. Yok yok, yeme boğazında kalır.

Sevgilisi olan birini sevmek böyle bir şey işte. Tam güzel şeyler söyleyeceksin ama yapamıyorsun. Suçlu olan benim ama içimde halletmeye çalışıyorum her şeyi, deniyorum.

"Al tabii," deyip uzattım eline.

"Sağ ol," diyerek uzattığım ajandayı elimden aldı ve önüne dönüp sayfalarını karıştırdı. Ben de o sırada elimdeki kalemi çevirmeye başladım. İşte bize her sevdadan kalan bu, elindeki neyse onunla kalıyorsun. Ben ona ajandamı verdim ama o, onun adını yazdığım kalemi bile görmedi. Hass*ktir! *Adını yazdığım ajandam?* Yekta'nın elinin altında duruyor şu an. Anne! Elim ayağım birbirine dolaşınca dudaklarımı kemirerek Yekta'nın sırtına dokundum.

"Şey... Yekta onu bir alabilir miyim, aşırı acil bir durum var da!"

Yekta kaşlarını çatıp arkasını dönerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ajandamı bir alabilir miyim?" diye tekrarladım. "Bir sayfayı boş bırakmıştım da orayı sen de boş bırak ki doğru yeri doldurabil."

İyi sıva Gonca, iyi sıva yavrum.

Yekta bana saf saf bakarken *"mal gibi bakma da ver ulan şunu"* diye bağırmamak için zor tuttum kendimi. Nihayet ajandamı geri verdiğinde önüne dönerek beni bu dertten kurtardı. Hızla ajandamı bacaklarımın üzerine koyarak adının yazılı olduğu yerleri bulmaya çalıştım. Gülbade direkt silgiyi elime uzattı. Uzattığı silgiyi elime alarak bulduğum yerleri silmeye başladım.

Gülbade, "Bence sen defteri komple sil at," dedi. "Şuna bak, notların arasında bile adı yazıyor."

"Önümde oturuyor," diye fısıldadım. "Tahtaya bakarken gördüklerimi yazıyorum işte."

"Ya Gonca!" dedi güderek. "Salak âşığım benim."

"Şşt," diye uyardım onu. "Bir sus bacım!"

Silebildiğim kadar sildikten sonra Yekta'ya ajandayı geri uzattım. Gülbade, alay eder gibi kafasını sağa sola salladığında elimi göğsümün üzerine koyup atlattığım kalp kazasından hafif sıyrıklarla kurtulmanın haklı sevincini yaşadım.

İrfan Hoca'yla kafa yoran bir dersi bitirdikten sonra Gülbade'yle bir şeyler içmek için kantine çıktık. Alt kata vardığımızda şaşırtmayan bir sırayla karşılaştım. Her yerde sıra var ya, her yerde de aynı şeyi yaşamak beni yoruyor arkadaşlar. Gülbade'yle yan yana durup sıramızın gelmesini beklerken gözlerim

hemen kantinin bahçesinde oturan Yekta ve Buse'yi buldu. Çay içiyorlardı. Buse, sarı saçlarını savururken Yekta'nın yanağından bir kez öptü.

Ben yaşayan bir ölüyüm, söyleyeceklerim bu kadar...

Kalbimde bir ağrıyla önüme dönerek bunu içimde hallettim. Bok hallettim! Gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar, neyi hallettim ben acaba?

Gonca vazgeç kızım, yoksa sen manyak olacaksın.

Ders başlamadan içeceklerimizle birlikte sınıfa indik ve sıkıcı, yorucu bir dört saati arkamızda bırakıp okuldan çıkıp eve geldim. Annem bahçede taze fasulye ayıklıyordu. İkbal ablam da koca çınar ağacının altındaki minderleri düzeltiyordu. Bahçe kapısını kapatıp içeri girdiğimde, "Ben geldim!" diye seslendim. "Açım, yemek verin!"

İkbal ablam homurdanarak, "Yemek vakti gelmedi daha," dedi. "Dolapta bir şeyler var ama ısıt ye Gonca."

"Tamam abla, ben hallederim," diyerek annemin karşısına geçip oturdum. "Kolay gelsin canım anam."

Annem gülerek, "Pek bir mutlusun, hayrola?" diyerek teyit etti tavrımı.

"Ders bitti ve yemek yiyeceğim anacığım, sence nasıl mutlu olmayayım?"

İkbal ablam minderleri bıraktığında masanın üzerinde duran sürahiyi eline alıp, "Gonca o kadar yiyorsun ama Mayıs kadar kilo alınıyorsun," dedi. "Mayıs bu yüzden sana uyuz oluyor."

"Onun bana uyuz olmaması için bir şey yapmama gerek yok ki abla," dedim. "Ben olayım yeter."

"Şşt," diye uyardı annem bizi. "Konuşmayın öyle bakayım kardeşiniz hakkında."

"Anne sanki kötü bir şey dedik," dedim şaşırarak. "Yalan değil ki ama yani. Her asır için bir evlat yaptınız ama Mayıs en garip olanı değil mi? Hiç bize çekmemiş. Gerçi Bekir de öyle. Ergen kötü çocuk. Ama bana bir bakın," diyerek kibirlendim. "Onlara hiç benziyor muyum?"

İkbal ablam gözlerini devirdiğinde annem kırdığı fasulyeleri yanındaki tabağa bırakarak, "Hepiniz ayrı ayrı benim gözümün nurusunuz," dedi. "Türlü türlüsünüz ama ben sizi böyle seviyorum kızım." Sonra da tabağı eline alıp ayaklandı. "Neyse hadi lafa tutmayın beni. Şunu bir ocağa koyalım, sen de üzerini değiştir de bir şeyler ye!"

"Ben önce bir duşa gireyim," dedim. "Malum, evde boş banyo bulmak otobüste boş koltuk bulmaktan daha zor, ey anaların anası!"

"Çatlak," diyerek güldü annem, mutfağa doğru ilerlerken. Evimizde bahçeye ve sokağa açılan iki kapı vardı. Biri mutfaktan, diğeri de dış kapıdandı. Kahvaltımızı mutfak tarafındaki o koca çınar ağacının altında yapardık. Ön taraftaki bahçede minik bir tarlamız vardı. Öyle domates, salatalık ekerdik fakat artık hasadı bitmişti. Sonbahardaydık.

Çatı katındaki odama çıktım ve üzerimdekileri çıkarıp yatağımın üzerine attım. Sonra da temiz iç çamaşırlarımla birlikte ablamlarla kullandığımız üst kattaki banyoya girdim. Alt kattaki banyoyu erkekler kullanıyordu. Bol köpükle iyice çitilendikten sonra havluma sarılarak odama yeniden girdim. Odam küçüktü ama iki tane penceresi vardı. Biri tavanda, biri de yatağımın karşısındaydı. Tavanda olanın perdesi yoktu ve ben uyurken yıldızları, ayı ve geceyi izlemeyi çok severdim. Karşımdaki pencereden ise Yekta'nın evini. *Evet evet, tam karşımızda oturuyorlardı.* Odası da bu tarafa dönüktü ama penceresini hiç açmaz, içeri hiç gözükmezdi. Sadece karşıda oturduğunu bilirdim.

Temiz kıyafetlerimi giydikten sonra nemli saçlarımla pencereye yaklaşarak perdemi hafifçe sıyırıp sokağa baktım. Neredeyse boştu. Sakin sakin elimi saçlarıma götürerek sokağı izlerken az sonra evlerinin bahçesinden içeri giren Yekta'yı görmemle kalp atışlarım hızlandı. *Seni sevmemem, seni görünce heyecanlanmamam ve seni düşünmemem gerek ama yapamıyorum, elimde değil ki. Ah bir dur diyebilsem keşke kalbime, bir susturabilsem ruhumun sesini de seni görünce olmasam böyle. Çok isterdim Yekta, öyle çok isterdim ki seni sevmemeyi... Sırf bu içimi ekşiten ve üzerinde sakil duran cümleleri kurmamak için bile sevmek istemezdim seni.*

Yekta, ona kapıyı açan annesine selam verdikten sonra içeri girdi ve kapı kapandı. Ben ise perdemin kenarında ellerim, adım attığı yollarda takılı kalan gözlerimleydim.

Derin bir nefes alıp bastırdığım duyguları şimdilik rafa kaldırdıktan sonra odamdan çıkarak aşağı kata, mutfağa indim. Buzdolabında biraz makarna vardı. Isınması için onu ocağa koydum, sonra da onu yerken vakit geçsin diye *YouTube*'dan izlenecek bir şeyler aradım. Günlük bir vlog içeren videoyu bulduktan sonra makarnamı yemeye başladım.

Karnım doyunca bulaşıkları makineye dizerek mutfaktan çıktım. Annem ve ablam, oturma odasında bir şeyler konuşuyordu. Yanlarına giderek, "Hayırdır?" diye sordum. "Yine kime ne yapıyorsunuz?"

"Hafta sonu halıları yıkayacağız," dedi ablam. "Yıkanacakları hesaplıyorduk."

"Anne halı yıkamaya versek ya," dedim.

Annem yüzünü ekşitip, "Güzel yıkayamıyorlar hiç," dedi. "Mis gibi halıları mahvediyorlar. Hafta sonu abin, ablaların, sen de gelirsin çabucak yıkarız."

"Ben gelirim de Hale ablam zor gelir."

"Gelir gelir..."

"Anne kızını bilmiyormuş gibi konuşuyorsun ya," diye güldüm. "Bunca yıldır kaç kere sürdü eline toz bezini? Gelmez o."

"İyi tamam gelmesin," dedi annem vazgeçerek. "Bekir gelir. İyi fırçalar o."

"Bak o kesin gelir," diyerek keyifle onay verdim. "Ama hafta sonu antrenmanı var."

"Bir gün gitmeyiversin."

Dudaklarımı büzdüm. "Ben bilmem kendisine söyle anacığım."

Annem ve ablam, bu konu hakkında tartışmaya devam ederken ben de usulca odama çıktım ve kitaplarımı penceremin tam önünde duran çalışma masamın üzerine koydum. Saçlarımı toplayabildiğim kadar topladıktan sonra elime aldığım kalemle önce konu tekrarı yaptım, ardından da tuttuğum notların üzerinden bir kez daha geçtim. Saatler sonra gözlerimi ovuşturarak kalemi elimden bıraktım ve yatağımın üzerinde duran telefonuma uzandım. Telefonum yanımda durunca aklım karışıyor ve ona dokunmadan yapamıyordum. Göz görmeyince irade bir şekilde katlanıyordu buna.

Uyuşuk bir şekilde *Instagram*'a girip gelen birkaç isteği, tiplerine ve biyografilerine bakarak kabul ettim. Sahte hesabıma geçiş yaparak Buse ve Yekta'nın paylaşımlarına bakıyordum. Çok saçmaydı, bile bile kendime acı çektiriyordum kabul ama bakmadan duramıyordum. Yapamıyordum. Buse en son iki saat önce bir hikâye paylaşmıştı. Yekta'yla el ele yürürken bir video çekmişti. Konuşan yoktu ama el ele yürüyorlardı. "Salaklar!" dedim dişlerimin arasından. "Sizin yüzünüzden kendimi üzüyorum ve ben de bir salağım."

Yekta ise bugün hiç paylaşım yapmamıştı. Profilinde de sadece kendi fotoğrafı vardı. Buse'yle hiç yoktu. Şimdi biraz da Buse'den bahsedeyim sizlere. Kim bu kız? Ne kadar süredir çıkıyorlar? Buse, fakültemizin en havalı ve güzel kızlarından biri ve Yekta'yla, bildiğim kadarıyla bir aydır çıkıyorlar. Öyle aman aman bir geçmişleri yok ama sevgililer sonuçta. O üçüncü sınıf, biz ikinci sınıfız fakat Yekta'yla aynı yaştalar. Yekta benden bir yaş büyük. Buse, gereksiz biri ve ondan ciddi anlamda nefret ediyorum. Sadece Yekta'nın sevgilisi olduğu için değil, tipimle dalga geçtiği için. Saçlarımın bana yakışmadığını ve erkeğe benzediğimi söylemişti. Ben de onu kelimelerimle dövmüştüm. Biri bana laf atarsa asla altta kalmazdım ki laflarımın altına alırdım onu.

Hem hiç de çirkin falan değilim. Taş gibiyim! Tamam, onun kadar havalı değilim ve harika bir fiziğim yok ama yedirmem kendimi kimseye.

Ve bilmeniz gereken bir mesele ise benim Yekta'yı ne kadar zamandır sevdiğim?

Bir buçuk senedir.

Bir buçuk senedir platoniğim ben bu çocuğa. Yekta ve ailesi, Kocaeli'den buraya, Yekta Ankara'da üniversite kazandığı için bir buçuk yıl önce tam karşımıza taşınmışlardı ve bizim aynı okulu kazandığımızdan haberimiz yoktu. O zamanlar pek konuşmazdık fakat aynı okulda karşılaşınca konuşmaya başladık. Ben ondan çok etkilenmiştim ve içimde büyüterek onu kocaman bir

şey hâline getirmiştim. Şimdi o kocaman şeyin adı Yekta oldu ve bana acıdan başka bir şey vermiyor. Ama bu hissettiğim şey, bazen yanlış gelse de hoş ediyordu işte kalbimi. Gülüşü, duruşu, bakışı ve gözleri... Seviyordum işte, ne yapayım ki? Onlar çıkmaya başlamadan evvel çoktan sevmiştim ben Yekta'yı ama keşke sevmesem seni, her gece gökyüzüne bakınca hayaller kurmak yerine "keşke seni sevmeseydim" diye kapatıyorum gözlerimi. *Ah Yekta, keşke durdurabilsem kalbimi.*

Telefonla çok vakit kaybetmeden biraz daha ders çalıştım ve hava kararmaya başladığında aşağı indim. Evdeki seslerden de anladığım kadarıyla Gündüzler tam kadro buradaydı. Amcamlar hariç. Durun onlara da sonra geleceğiz. *Ah o amcalar yok mu, o amcalar...*

İkbal ablam ve annem sofrayı hazırlarken babam içeride televizyon izliyor, Gürbüz de salondaki masada ders çalışıyordu. Gürbüz, Mayıs'la aynı odada kalıyordu.

"Hayırdır," diyerek tepesine dikildim Gürbüz'ün. "Mayıs teyzen seni şutladı mı odadan?"

"Hiç de bile," dedi Gürbüz kaşlarını çatarak. "Sınavı varmış, onun o yüzden yalnız kalmak istedi."

"Aman," diye ağız eğdim. "Yemedik Mayıs teyzeni."

"Onu da yeme zaten."

"Ha ha ha!"

"Ha ha ha!"

Arkamı dönüp annemlere yardıma gittim ama çoktan her şeyi halletmişlerdi. Necmi enişte, elinde ekmek poşeti ve biraz da kuruyemişle mutfağa girdi. "Alın bakalım şunları."

"Hoş geldin enişte," diyerek aldım elindekileri.

"Hoş bulduk," dedi enişte. Enişteyi çok severdim mesela. Çok cana yakın ve kıyak biriydi. Ne zaman canımı sıkkın görse gelip nedenini sorar ve bir çaresine bakmaya çalışırdı. Yaklaşık beş senedir bizimle yaşıyorlardı. Babasının yaptığı borç, onun boynuna kalınca maaşından bile kesmeye başlamışlardı. Oturdukları evi de satmak durumunda kalınca kiraya çıkmak yerine, burada bizimle kalmaya karar verdiler, daha doğrusu babam çok ısrar etmişti. Evimiz kocamandı ve herkese yeterdi. Ne babam ne de annem, bir günden bir güne bunun lafını ettiler. Enişte ve ablam para sıkıntısı çekmesinler diye onlara tüm desteklerini verdiler.

Az sonra sofra hazır olduğunda masada tek bir kişi eksikti: Bekir. Babam kaşlarını çatarak, "Nerede kaldı bu çocuk?" diye sordu. "Akşam olunca herkesi burada görmek istiyorum demedim mi ben? Biriniz olmayınca yediğim lokmaların bir kıymeti kalmıyor evladım."

"Takılmıştır baba bir yere," dedi İkbal ablam, ortamın dengesini korumaya çalışırken. "Gelir şimdi."

Vallahi de öyle oldu. Kapı çaldı ve Gürbüz koşarak kapıya gitti. Bekir üstü başı toz içinde, yüzünde yaralarla içeri girdiğinde annem çığlığı basıp, "Ay yine ne oldu sana?" diyerek yanına gitti. "Bekir'im, ne oldu anneciğim sana?"

Bekir gayet sakince, "Her zamanki hâlim anne. Sakin ol," diye söylendi.

Babam, "Utanmaz herif, bu hâlin ne böyle senin?" diye bağırdı. "İyice serserilere benzedin. Derhâl elini yüzünü yıka, otur şu sofraya!"

"Tamam baba," dedi Bekir içine kaçan sesiyle.

Annem sızlanarak, "Temizleyeyim mi anneciğim yüzünü?" diye sorduğunda babam anneme seslendi. "Hanım bırak, kendi halleder o. Gel şu sofraya!"

"Ama İlhami Bey, görmüyor musun oğlunun hâlini?" dedi annem endişeyle babama bakarken.

Babam umursamadan eline kaşığını alarak, "Sokaklarda it gibi top koşturacağına efendi gibi gelsin eve," dedi. "Bırak halleder kendi."

Bekir alışmış bir tavırla, "Aynen anne. Babam haklı, hallederim ben," dediğinde babamın sol kaşı attı.

"Haklı olduğum konu sadece bu değil Bekir, farkında mısın oğlum?"

"Farkındayım ama işime gelmiyor baba!"

Hepimiz Bekir'e döndük. "Yürek mi yedin lan sen?" diye sordum gülerek.

"Gonca bir daha 'lan' deme kızım," diye uyardı babam iki lafın arasında.

"Tamam baba," dedim.

Diyecektim, hepimiz biliyorduk.

Konu benden yeniden Bekir'e sektiğinde Bekir arkasını dönerek hızla odasına çıktı. Hepimizin odası üst kattaydı. Kapıları açtığımız anda biriyle karşılaşma oranımız oldukça yüksekti ama ben en tepede, doruktaydım. Bu, benim için geçerli değildi.

Bekir temizlenip geldikten sonra sofraya oturdu ve yemeğini yemeye başladı. Akşam sofraları oldukça keyifli geçerdi ama pek konuşmazdık. Yemekten sonra annem çay demler, ablam da yanına bir şeyler hazırlardı. Önümdeki pilavı tamamen bitirdikten sonra ablam önüme tatlı tabağımı koydu. Ona teşekkür ederek tatlımı yedim. Ferdi abim suyunu içip sofraya bıraktığında, "Anne kuru temizlemeciye uğrayacağım yarın," dedi. "Takımımı alacağım. Senin şu yıkamaya vereceğin çarşafları hazırla da gitmişken onları da götüreyim."

"Hazırlarım oğlum," dedi annem. "Yatağın altındaydı."

"Vay be," diye iç geçirdi Mayıs, dudaklarını bükerek. "Abim de evleniyor. Masadan eksiliyor dostlar."

"Sen herkese bedelsin," diyerek gıcık ettim onu.

Mayıs, önündeki su bardağının içinde kalan suyu üzerime fırlattığında Hale ablam da bundan nasiplenerek tepkisini belli etti.

"Üf yeter! Salak salak tartışmayı kesin, biraz büyüyün be!"

"Sen sus ya, yabani!" dedim ona.

"Bak Gonca beni delirtme," dedi ablam yeşil gözlerini açarak. Annem yine sitem etti.

"Şu sofrada bir kere de didişmeden durun."

Bekir, "Gonca varken biraz zor," diye laf attığında hızla ona dönerek yaralı yüzüyle dalga geçtim.

"Konuştu Samuray Jack!"

Böyle kalabalık bir ailede yaşıyor, böyle kardeşlere de sahipseniz tartışma olmadan o evde yaşayamazsınız. Kardeşleriyle kavga etmeyen, sürekli iyi geçinen insanlar, siz nerenin nesli tükenmekte olan canlısısınız bilmiyorum ama arada bir uğrayın, nasıl kardeş olunur görün ya da olunmaz mı deseydim bilemedim.

Babam didişmemelerimize alışkın olduğundan artık uyarmayı da bırakmıştı. İkbal ablama dönerek, "Kızım çayı bahçeye getir," dedi. "Biraz temiz hava alalım."

"Olur baba," diye karşılık verdi ablam. Sofradaki tabakları toplayarak mutfağa götürdüm. İkbal ablam çayı demledikten sonra bulaşıkları akıtmaya, ben de makineye dizmeye başladım. Annem de etrafı düzeltiyordu. Huysuzca, "Hale ablama neden kıyak geçiliyor bu evde anlamış değilim," diye homurdandım. "Ya ana, kızına hiç iş öğretemedin ya, ne diyeyim ki sana?"

"Sen neden anneme 'ana' deyip duruyorsun Gonca?" diye sordu ablam.

"Anama 'ana' diyesin diye abla," diyerek dalga geçtiğimde gülen tek kişi ben oldum, sonra da bozuntuya vermeden omzumu silktim. "Ay ne bileyim ya! Anne değil, böyle dolu dolu ana demek daha çok hoşuma gidiyor. Niye açıkladım ki ben bunu şimdi?"

"Çünkü ben açıklamanı istedim."

"Çok haklısın."

"Her zaman öyleyim."

"Biliyorum abla, söyledim ya işte."

"Abartman gerekiyordu."

"Abla abartma!"

"Peki."

Ablamın bilerek pes etmesi gözüme aşırı minnoş görünmüştü. Belimi doğrultarak omuzlarımı düşürdüm.

"Abla, sence ben aşırı sinir bozucu biri miyim? Bekir, Hale ablam, Mayıs, hatta senin Gürbüz bile uyuz oluyor bana. Lan ben sevilmeyecek biri miyim?"

Babam bahçeden seslendi.

"Gonca bir daha 'lan' deme kızım."

"Tamam baba."

Diyecektim, hepimiz biliyorduk.

İkbal ablam gülerek bağlı olan saçlarını geriye doğru savurarak, "Saçmalama Gonca," dedi. "Hepimiz seni seviyoruz. Sen de onlara uyuz oluyorsun ayrıca. Kardeşler böyledir. Birbirlerine sürekli laf atar, kızdırır, uyuz olduğunu söyler, hatta birbirlerini ağlatırlar ama asla kıyamazlar. Bir elin beş parmağını düşün. O parmaklardan biri koparsa olan ele olur, yani aileye..." Yanağımı sevdi. "Sen sevilecek birisin güzelim benim."

"Ama ben civciv oldum ki böyle de," diye mırıldandım saf saf.

"Öfkeli civcivsin sen," dedi ablam elini çekip yeniden musluğun altına soktuğunda.

"Dehşet saçarım," diyerek kendi kendime konuşurken bulaşıkları dizmeye devam ettim. Yarına yetiştirmem gereken birkaç dosyam daha olduğundan işim bitince doğruca odama çıktım ve ışıkları yakarak masamın başına oturdum. Gözlerim Yekta'nın penceresine kaydı. Perdeleri yine kapalıydı ve odasının ışığı açıktı. Keşke bir "iyi geceler" mesajı atabilseydim sana. Keşke sen bana dümdüz gelsen bile ben kendimce hayaller kurabilseydim... Ama yapamam ki sen bir başkasını severken, ben seni sevdiğimi sesli bir şekilde kendime dahi itiraf edemem Yekta.

Ulan çocuk, senin yüzünden şiir de yazarsam sayısal zekâ hücrelerim beynimde iç savaş çıkartır.

Yorgun bir hâlde kitaplarımın başından kalkıp, dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydim ve biraz *stalk* yapıp telefonumu şarja taktım. Sonra da gözlerimi tavandaki pencereme dikerek yine olmayacak şeylerin hayalini kurdum. *Akıllansana kızım biraz, akıllan artık. O şu an Buse'yle mesajlaşıyor, birbirlerine kalpli, ateşli emojiler atıyorlar ama sen... Ah ulan Gonca, Bekir'e söyle de bir sefer de senin için yaksın sigarasını.*

Dertli dertli yine kendime ağladığım şu gecede gözlerimi kapatmak üzereyken aşağı kattan bir çığlık, feryat figan sesleri yükseldi. Sanırsınız kıyamet kopuyor. Allah'ım sen koru! Yatağımda sıçradıktan sonra korkarak hızla odamdan çıkıp aşağı kata indim. Hale ablam odasından fırlamış, duvara yaslanarak eliyle kendi odasını gösteriyordu. Gürbüz dâhil tüm aile, endişeyle bir araya geldiğinde babam, "Ne oluyor kızım, ne oluyor?" diye sordu.

"Baba fare var odamda!"

"Ne!" diyerek bastı çığlığı Mayıs. "Anne!"

Hale ablam parmak uçlarında zıplamaya başladığında Ferdi abim, "Bir süpürge verin de halledeyim şunun işini," dedi. "Nerede gördün?" diye sordu ablama.

"Yatağımın altından fırladı," dedi ablam ağlamaklı sesiyle. İçi ekşiyordu. "Yavrusu falan da var mıdır ya?"

"He vardır," dedim dalga geçerek. "Ay abla o kadar sevimsizler ki... Böyle kıpkırmızı, tüysüzler falan. Rabbim yaratmış ama ne bileyim, pek tatsızlar."

"Sussana Gonca!" diye azarladı beni ablam.

Babam, "Tamam gidin yatın hadi. Ben de bir şey var sandım," diye rahat rahat takıldığında Hale ablamın gözleri kocaman açıldı.

"Baba fare var odamda, ne demek bir şey var sandım ya?"

"Olabilir Hale, o da bir canlı," dedi babam.

Annem çatık kaşlarıyla babama kızarak, "Korkuyor işte kız. Sen de ne kadar normalsin ama İlhami Bey?" dedi. "Hem yorganları falan kemirir şimdi. Ferdi, hadi oğlum hallet şunu."

"Tamam anne, siz gidin yatın," diyerek İkbal ablamın uzattığı hasır süpürgeyi alıp odadan içeri girdi ve kapıları kapattı. Hale ablam korkudan titremeye devam ederken babam, "Yatın artık tamam," dedi. "Abiniz halledecek işte."

"Ben bugün orada yatamam," dedi Hale ablam yüzünü ekşitmeye devam ederek. "Kesin doğurdu o, biliyorum ben."

Kıkırdadım. "Fareler bile boş durmuyor."

"Yanlış biliyorsun bence Hale teyze," diyen Gürbüz, ablama baktı o sırada. "Ne olacak ki doğursunlar, ben onlara bakarım."

"Salak salak konuşma istersen Gürbüz," dediğimde babam yine beni uyardı. "Gonca bir daha 'salak salak' deme kızım."

"Tamam baba."

Diyecektim, hepimiz biliyordık...

O gece Hale ablam, Mayıs'ın odasında kaldı. Ve o gece tavana bakarken uzun zaman sonra ilk defa ne kadar şanslı biri olduğumu anladım. Her şeye rağmen, kalbimdeki ağrıya rağmen yanımda olan, bir arada durduğumuz, birbirimizle gülüp eğlenebildiğimiz, sorunlarla beraber mücadele edebileceğimiz bir ailem var. Her gün yeni bir sorun çıkıyor, her gün birimizin başına bir şey geliyor olabilir ama biz Gündüzleriz, her şeyin üstesinden gelebiliriz.

Ailem için döktüğüm destanın ilk satırlarında bile fazla duygusallık bana esneme olarak geri döndü.

Uyumam gerek sevgili gökyüzü; kalbimdeki tatlı ağrıya sebep olan kişiyi ancak böyle saklayabiliyorum. Uyumam gerek sevgili gökyüzü; yarın abime kız isteyeceğiz, bu güzel aileye güzel biri daha katılacak. Uyumam gerek sevgili gökyüzü; *yarın Gündüz Günceleri'ne bir sayfa daha ayıracağım.*

2. Bölüm

"Ateş Hattı"

Sabahın yedi buçuğuna ders koyan hoca insan mıdır?

İnsandır ama insafsızdır.

Durakta oturmuş, ellerim kapüşonumun cebinde, ayaklarımla beraber ritim tutarak çalan şarkıyı mırıldanıyordum. Bu sayede uykumu da biraz açmak için çaba sarf ediyordum. *"Uzunlar, yanıyor arabamızda, bu ışık ikimize fazla, geceyi böler..."*

Esnedim.

Sonbahar olduğundan sabahları hava da bir hayli serin oluyordu. Gülbade, ilk derse gelmeyeceğini mesaj attığında durakta tek başıma otobüs bekliyordum. *O da trip atan sevgili gibi, amma nazlı çıktı be.* Oflayarak kafamı kaldırdığımda otobüsün geldiği, daha doğrusu bir türlü gelemediği caddeye baktım ve görebildiğim tek şey, hiçbir şeydi. Gözlerimi kapatıp iç geçirdim, sonra da karşıdan gelen Yekta'ya denk gelip mevta oldum.

Yekta beyefendi, sabah sabah benim sana olan aşkımı sen bile diriltemezsin. Şaka yaptım, gel de görmezden geleyim seni, hayırsız.

Yekta, siyah kotu ve oduncu gömleğinin içindeki asker yeşili tişörtüyle yanıma geldiğinde kalp atışlarım hızlanmaya başladı. *Ulan iki dakika kıçın başın ayrı oynamasın be abiciğim. Tek yapman gereken, yaşamam için kan pompalaman. Aklının ermediği işlere kalkışırsan beni anca günaha sokarsın, dedim kalbime ama anlamaz o çünkü geri zekâlı.*

"Günaydın," dedi hemen yanımdaki boş yere oturduğunda.

Ona fark ettirmeden şarkının sesini kısarak çok da samimi bir şekilde gülümsemeden, "Günaydın," dedim.

"Ne dinliyorsun?" diye sordu merak edermiş gibi.

Gözlerimi kısarak gözlerine baktığımda bunun iyi bir fikir olmadığını, bir buçuk yıldır bir dargın bir barışık olduğum kalbimin hızlanmasıyla fark ettim. Koyu kahverengi gözleri hiç de sabahın yedisinde uyanmış gibi şiş şiş durmuyordu, *sırrın ne oğlum senin? "Evdeki Saat,"* diye cevapladım. *"Uzunlar"*

Bu hoşuna gitti. "Sahi mi? Ben de çok sever ve dinlerim."

"Biliyorum," deyiverdim.

Hass*ktir! Ne?

Babam olsaydı *"Gonca bir daha öyle söyleme kızım"* derdi. Neyse ki iç sesimi duymazdı.

Yekta bu sözümden sonra ufak bir şaşkınlığa uğrayınca alnıma düşen kâküllerime dokunup dikkat dağıtarak güldüm.

"Yani bir keresinde dinlerken duymuştum da kulaklığından, o yüzden."

"Anladım."

Aferin!

"Peki birinci versiyon mu ikinci versiyon mu?" diye sorarken buldum kendimi. Dikkat dağıtmaya devam Goncagül'üm.

"Bir," dedi sakin bir sesle. "Sence?"

"Bir."

Gülümser gibi olunca direkt önüme döndüm, o gülünce ben şey oluyordum. Ayy, romantik, süslü cümleler kurunca kendimi boğasım geliyordu. İkimiz de susmaya devam ederken gözlerimi ayaklarıma diktim ve yanında daha sakin kalmaya çalıştım, bunu başarıyordum da. Dışarıdan biri bizi görse asla ona olan hislerimi anlamazdı çünkü kalbim ne kadar salaksa aklım o kadar iyiydi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Gonca," dedi Yekta, bir soru soracakmış gibi seslendiğinde. Adımı bir tek ondan duyunca heyecanlanıyordum, bir de Şevket Hoca'dan. Adamcağız ne zaman adımı telaffuz etse inme iniyordu böğrüme böğrüme.

"Efendim?" diyerek çevirdim yüzümü yüzüne. Çenesinin kenarında çıkan üç beş tel sakalı kaşıyarak gözlerini kıstığında, "Haftaya Buse'nin doğum günü de ona ne hediye alacağımı bilmiyorum, bana yardımcı olur musun?" diye sordu.

Vallahi onu bilmem de bana bir kefen al koçum, hani münasip olur.

Sorduğu soruyla çok cana yakın bir cevap verdim.

"Yok, niye olayım ki? Benim sevgilim mi?"

"Ne?" dedi öylece.

Güldüm. "Şaka yapıyorum."

İçim kan ağlıyor...

Güldü ama neşeli değildi, *canım ben bu tebessümü senin sayende öğrendim, bilirim ne demek olduğunu. Her neyse.*

"Buse ne gibi şeyler sever ki, bilmiyor musun?"

"Ya, az çok biliyorum," diye cevapladı. "Ama bir aydır çıkıyoruz daha, o yüzden emin olamıyorum. Belki bana yardımcı olursun diye düşündüm."

Gözlerimi kısarak uzaklara daldım, yani karşıdaki dükkânın askılarından sarkan sutyenlere. Gülesim geldiyse de bunu bastırdım ve boğazımı temizleyerek, "Kolye, küpe ya da ne bileyim, özel bir şeyler olabilir," dedim. "Ben

Buse'nin tarzını pek bilmiyorum, daha doğrusu ilgilenmiyorum ama kızlar sever böyle şeyleri... Tabii, ben öyle renkli toka ya da her yeri boncuklu şeyleri sevmem."

"Biliyorum," dedi. Kaşlarımı çatarak gözlerine baktığımda kendini zorda hissettiğini fark ettim ve toparlamaya çalışarak kısılan gözlerini büyüttü. "Yani az çok seni tanıyorum."

"Anladım."

Yine sustuk. Ona bir cevap vermeyince, "Neyse," dedi. "Ben bir şeyler bakacağım, sağ ol."

"Bir şey yapmadım ama rica ederim," cevabını verdikten sonra otobüs göründü ve ayaklandık. Yekta bana öncelik tanıyınca otobüsün açılan kapısından içeri girip kartımı okuttum ve sabah sabah herkesin nur akan suratına bakmadan boş koltuk aradım ama bilin bakalım, neyi bulamadım? Kendime, sığabileceğim ve düşmeden ayakta kalabileceğim bir yer bulduğumda gidip orada pinekledim. Yekta ise duracak düğmesinin yanındaydı. Gözlerimi cama çevirdiğimde istemeden de olsa arada onu süzdüm. Elindeki telefona bakıyor, gülümsüyordu. *İnşallah komik bir video izliyorsundur, yoksa sevgilim de olsa sabahın köründe güldüremez beni Yekta Efendi... Buse olmasın ay ne olur o kişi ya.*

Ben ve aramızın limoni olduğu kalbimle kaç kadeh kırıldığını hesap edemediğimiz bir sürecin ardından otobüsten indik ve fakülteye doğru yürüdük. Yekta arkamda kalmıştı. Kesin Buse'yi bekleyecekti. *Sevimsizler!*

Bir kahve alıp sınıfa çıktım, sonra da hocaların beni göremeyeceği bir yere oturdum. Keşke derslerde görünmez olabilseydim, evet okula gelmezsem bunu yapmış olurdum. Biraz sonra Yekta da içeri girip ön sıralardan birine oturdu ve çantasını sıranın üzerine koyup arkasına yaslandı. İlk dersi güç bela atlattıktan sonra Gülbade nihayet gelmişti. O olmadan kendimi Yekta'nın içinde olmadığı bir kalp gibi hissediyordum. Yarım... *Canım ruhum sen sayısalcısın, kendine gel, edebiyat yapma!*

Onunla birlikte öğlene kadar derslere girip çıktıktan sonra nihayet en sevdiğim anı yaşama vakti gelmişti. Yemek yemek! Yemekhaneye girince gördüğüm manzarayla gözlerimi devirdim.

"Abi her yerde sıra var. Kapıdan taşıyor sıra, şuna bak, bayılacağım şimdi."

Gülbade gülerek, "Millet aç aç!" dedi.

Birlikte sıranın en arkasına yürüdük. Cidden yemekhanenin diğer kapısının önündeydik. Ayıla bayıla geçen bir yirmi dakikanın ardından, evet şakasız yirmi dakikanın ardından sonunda yemeklerimizi aldık ve iki kişilik boş yer bulmanın imkânsız olduğu şu ortamda boş bir yer bularak mühendislik fakültesinde kız görmüş erkek gibi gidip oturduk.

Elime direkt bir parça ekmek alıp böldüğümde Gülbade suyundan bir yudum alarak, "Dün kim mesaj attı biliyor musun?" diye sordu. Ona baktığımda cevapladı. "Lisedeki, hani bizim üst sınıflardaki Zeki var ya, o."

"Oha? Niye?"

"Niye olacak sence?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kahverengi gözlerini devirdiğinde, "Sevgilisiyle ayrılmışlar da ama aklı bende kalmış da bilmem neymiş..." deyip ekledi. "Zamanında ondan çok hoşlanmıştım ama benimle dalga geçmiş, gidip başkasıyla çıkmıştı. Ben unutur muyum o günleri?"

"Ne yazdın peki?"

"Uğraşmadım bile," diyerek omzunu silkti. "Ne işim olur onunla bir daha benim? He he deyip geçtim."

"Keşke ben de öyle olabilsem," dediğimde Gülbade kaşlarını çatarak böyle hissetmemi engellemeye çalıştı.

"Saçmalama, seninle ben aynı durumda bile değiliz. Evet, Yekta'nın bir sevgilisi var ama o seninle dalga geçmiyor ya da en azından sana hep saygılı yaklaşıyor. Bu senin suçun değil ki Gonca."

"Sabah durakta karşılaştık," dedim çatalıma bir patates batırdığımda. "Dalga geçer gibi Buse'nin doğum gününe ne alacağını bana soruyor. Ulan var ya, diyecektim git küp şeker al yesin diye de neyse..."

"Buse'nin doğum gününe alacağı şeyi niye sana soruyor? Sevgilisinin neyi sevip sevmediğini bilmiyor mu bu çocuk?"

Dudaklarımı büzdüm patatesimi yerken. Gülbade bana öyle bakarken ağzımı temizleyerek, "Hayır anlamadığım şey, bana ne onun doğum gününden," dedim. İç geçirerek kafamı öne eğdim. "Ya bu çocuk beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor ya da bayağı kanka olma yolunda emin adımlarla ilerliyoruz."

Gülmeye başladığında, "Senin ona karşı olan hislerinin farkında bile değildir," dedi. "Ayrıca olsa bile bunu seninle paylaşır ve kalbini kırmadan sorunu hallerdiniz."

"Sahiden kalbimi kırmadan nasıl halledecektik ki?" diye sordum bu kez.

Gülbade, "Haklısın," diyerek kabullenince efkâr basan yüreğimi bir bardak suyla ferahlatıp bardağı tekrar masanın üzerine bıraktım. Gülbade, ağzındakini yedikten sonra şalının kenarını düzeltip dirseğini masaya yasladı ve bana daha yakından baktı. "Gonca, sen Yekta'yı ilk gördüğün anda ondan hoşlandın ve sonra bu büyük bir sevgiye dönüştü. Yani sen onu severken ortada ne Buse vardı ne de başka biri. Ki Buse de birkaç aydır var zaten. Yani sırf çıkıyorlar diye onu sevdiğin için kendini suçlayamazsın çünkü bak tekrar ediyorum, sen onu severken Yekta'nın hayatında kimse yoktu. Ayrıca kalp bu kardeşim, yönetemiyoruz ki. Fakat bazen merak ediyorum biliyor musun?"

"Neyi?"

"Acaba içinde bastırmak yerine gidip açılmayı deneseydin nasıl olurdu diye?"

"Denedim ama olmadı," dedim kırgın bir sesle. "Sen de biliyorsun, kaç kez denedim ama yapamadım işte. Unuturum diye avuttum kendimi ama yok lan, valla unutamıyorum."

"Zor bu gidişle de," dedi kafasını sallarken. "Ama ben de Gülbade'ysem onlar çok yakında ayrılırlar."

"Ne alaka?"

"Gonca kızım benim, daha çocuk Buse'nin neden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyor, bir de gelip sana soruyor. Niye acaba? Ayrıca da hiç yakışmıyorlar."

Omzumu silktim, kendi kendime aptal ihtimaller sunmaktan vazgeçerek. "Bana ne, ne yaparlarsa yapsınlar! Ayrılınca ne olacak sanki? Yekta gidip başkasıyla olacak..." Bunaldım. "Ay içim şişti benim, başlayacağım böyle aşkın ıstırabına. Onca insan arasından gidip en olmayacak kişiyi seven kalbimin ağzını burnunu kırayım da olsun bitsin."

Gülbade, "Su akar yolunu bulur," dedikten sonra dudağının kenarı silip, "onu bunu bırak da akşamki isteme için heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Ben niye heyecanlı olayım?" diye gülmeye başladım. "İdil ablaya sormak gerek."

"Ya sonuçta en sevdiğin abin, hatta en çok sevdiğin kardeşin Ferdi abin evlilik için adım atıyor," dediğinde iç geçirdim. "Onlar İdil ablayla bayağıdır beraberler zaten, ben buna kendimi hazırlamıştım. Evde en iyi anlaştığım insan o olduğu için içim buruk biraz tabii ama olsun, daha yaza kadar ohoo..."

"Nerede yaşayacaklar ki?"

Güldüm. "Bizimle yaşayabilirler. Babam bayılır kalabalık aileye, biliyorsun. İdil ablayı da seviyor zaten."

"Ya İdil abla peki?"

"O da sever bizi de ne bileyim, insan o kadar kalabalık bir aileye gelin gelmek istemez be," diyerek ekşittim suratımı. "Evliliğin baharında, bir yanında vırık cırık sesler bir yanında koşuşturmaca, ben istemezdim şahsen."

Gülbade, "Bazıları sever," dedikten sonra boş verdi. "Biz en iyisi bir sonraki dersimizi düşünelim. Malum, Şevket Hoca."

Gözlerimi devirdim. "Adamın gözleri gözlerimi bulunca bile içim titriyor korkudan, adımı söyleyecek diye ödüm kopuyor."

"Korkunun ecele faydası yok bacım."

"Biliyorum, zıkkım yesin hepsi."

Şevket Hoca'nın dersini mucizevi bir şekilde atlattıktan sonra eve geldim. Arka bahçedeki köpeğimiz Paşa'yla biraz oynadıktan sonra eve girdim. İçeri

girer girmez o tatlı telaşı hissedebilmiştim. İkbal ablam mutfakta, annem de salondaydı. "Ben geldim," diye seslendim ayakkabılarımı çıkarırken.

İkbal ablam, "Hoş geldin," dedi. "Aç mısın?"

"Tokum."

"Anne tarihe geç bugünü," dedi ablam anneme seslenerek.

Gülerek mutfağa gittiğimde İkbal ablam fırından çıkardığı börekleri tezgâha koydu. Kokuyu takip ederek böreklere çekildiğimde, "Bak uyuyan yılanı uyandırdın şu an," deyip ellerimi yıkadım ve bir tane böreği ısırarak sırtımı mutfak tezgâhına yasladım.

Annem elinde toz beziyle beni görünce kaşlarını çatarak, "Dökersin her yere, otur da öyle yesene kızım!" dedi.

Ağzımdakini bitirip, "Ya sizdeki bu iştah nedir arkadaş?" dedim. "Bize mi gelecek misafir, yoksa biz mi onlara gideceğiz belli değil."

İkbal ablam, "Gonca hepimiz gitmiyoruz," dedi. "Evdekiler aç mı kalsın? Mayıs, Gürbüz..."

"Mayıs niye gelmiyor? Abisi sözlenecek, insan utanır biraz!"

"Sorma," dedi İkbal ablam. "Gürbüz'ün bir sürü ödevi var. Beyefendi derste konuşmuş, öğretmeni de buna ceza vermiş yarına kadar bitecek diye... Mayıs da kendini feda etti bir nevi. Zaten onun da pek gönlü yoktu, biliyorsun."

"Soğuk nevale ya!"

O sırada Hale ablam kafasına sardığı küçük havluyla mutfağa inerek, "Bu arada ben yarın akşam yokum," dedi. "Arkadaşlarla buluşacağım, sunum ödevi var. Şimdiden haberiniz olsun, sonra çok geziyorsun diye laf söylemeyin."

Annem, "Aa!" dedi. "Kızım banyo yapmışsın bir de, hasta olursun."

Hale ablam çay kavanozunun yanında duran su dolu sürahiye yöneldiğinde, "Anne saç kurutma makinesi diye bir şey var," deyip beni aşarak rafı kaldırdı ve bir bardak aldı. O sırada ısırdığım böreği onun ağzına uzattım. Yeşil gözleriyle böreğe bakıp, "Isırdığını bana mı veriyorsun sahiden?" diye sordu. "Yemem öyle."

Yüzümü buruşturdum. "Ay lütfen ye!"

"Senin derslerin nasıl gidiyor?" diye sordu sonra, sürahideki suyu bardağa dökerken. Böreğimi iştahla yemeye devam ederken başparmağımı aşağı doğru çevirerek sırıttım. Hale ablam suyu içerken güldü ve soluklanarak konuştu. "Aklın başka yerlerde gezerse olacağı bu tabii!"

"Senin aklının da nerelerde gezdiğini bilmiyoruz sanki?" diyerek sokuldum yanına sessizce. "Kimse bilmiyor ama ben biliyorum."

Bir senedir beraber olduğu bir sevgilisi vardı ama ailede bunu bilen tek kişi bendim. Bilerek sakladığından da değildi, sadece Hale ablam bu evdeki

en soğuk insandı ve kendiyle ilgili hiçbir konuyu ortaya dökmeyi sevmezdi. Beyaz tenindeki kızarıklıklarla gülümsediğinde, "Beni tehdit etme istersen canım," diye yaklaştı bu kez bana. "Yoksa karşı eve gider, çalarım Yekta'nın kapısını."

Evet, bu evde Yekta'ya olan platonik hislerimi bilen tek kişi Hale ablamdı. Birbirimizi tehdit bile edemiyorduk bu yüzden. Kardeşlik işte, oran orantı. Fakat onu umursamadan geri çekildiğimde böreğimin kalan kısmını mideme indirmeden karşıda duran çerçeveye bakarak, "Unuttum ben onu," dedim. "Ama gitmişken selamımı da söyle bari."

"Sen mi unuttun?" dedi gözlerini büyüterek. Bu arada İkbal ablam ve annem olay mahallinden çıkmıştı zira bu kadar rahat konuşamazdık. Devam etti. "Bunu seninle alay etmek için değil, cidden merak ettiğim için soruyorum Gonca. Yekta'yla konuştun mu hiç?"

"Biliyorsun konuşmadığımı," diyerek gözlerine baktım. "Hem, onun bir sevgilisi var."

Üzüldü. "Ya..."

Gülümsedim. "Boş ver. Beni kaybettiği için kırk gün ağlayacak değildi ya." İç geçirerek ellerimi sildim ve omzumdan düşen çantamın yerlerde sürüklenmesine gönlüm razı gelmediğinden onu elime alıp Hale ablamın, üzerinde olan gözlerine baktım. "Ama sen selamımı söylersin enişte beye."

Gülümsedi. "Söylerim."

Durdum ve gözlerimi kısarak, "Heh!" dedim. "Demek ki sunum munum işleri yalan. Manita buluşması değil mi? Çakallar kraliçesi!"

Alnını kırıştırdı ve omzuma bir tane vurdu. "Sinsi."

Kıkırdadım. "Canım biz ona zekâ diyoruz."

Küçümseyici bir bakışla, "Birkaç sene sonra dişim ağrıyor deyip gelirsin ama yanıma," dedi. "O zaman göreceğim ben seni."

"Sen de başım ağrıyor ilaç yaz bana dersin, o zaman göreceğim ben seni."

O an birbirimize bakıp sustuk ve gülmeye başladık. Aslında söylediğim gibi, birbirimize uzaktık ama böyle nadir anlarımız da olmuyor değildi. Sadece zevklerimiz farklıydı.

Sürünerek odama çıktığımda üzerimi değiştirdim ve eşofmanlarımla birlikte kendimi yatağıma attım. Tavandaki penceremin perdesini hafifçe açtığımda, gökyüzünün altında kendime ait dünyama bakıp gülümsedim. Öyle dümdüz gülümsedim. Sonra da kolumu yatağın kenarındaki çekmeceye götürdüm ve içinden çıkardığım sakız kutusundan birini açıp ağzıma atarak, ellerimi kafamın altına koyduğum gibi üst üste binen ayaklarımı sallamaya başladım.

"Ulan şurada birkaç ay sonra yirmi yaşımıza gireceğiz, düştüğümüz hâllere bak. Olmayan aşkın acısını çekiyorum, evet olmayan, olsaydı acı falan çekmezdik."

Bir yandan şişirdiğim sakızı patlatıyor, diğer yandan gökyüzüne bakıp kendimle konuşuyordum. "Şşt," dedim gördüğüm buluta. "Sen akıl ver bari, bak o kadar düştüm kardeşim." Çaresizce güldüğümde bir şey oldu, bir kuş pencereme sıçıp gitti. Sakız boğazıma kaçacak gibi olurken hızla doğrularak ayaklandım ama sıçtığı bok süzülerek tüm pencere boyunca uzun ince bir yol çizdi. "Kaç yıllık lan bu? Harita bırakıp gittin resmen!"

Huysuzca yatağımdan kalktım ve doğruca aşağı inip bir bez aldım, kurumadan boku silmeliydim. Odama tekrar girdiğimde telefonuma gelen mesajla yapacağım işten vazgeçtim.

Bacım: *Normalde fake hesabımı kullanmam ama aklım esti Buse'nin hesabına bir gireyim dedim, gördüğüm şey...*

Bacım: *Profiline Y yazıp yanına kalp koymuş. Bir de çıkmaya başladıkları tarihi yazmış.*

Bacım: *Nereye kusuyoruz ya Allah aşkına söyle.*

Gonca: *Ay fenalık geçiriyorum tutma beni!*

Bacım: *Ya öyle bir ilişkin olacaksa hiç olmasın kardeşim zaten*

Bacım: *Yakında Başaranların tek geliniyim de yazar.*

Bacım: *Yekta kaç kardeşti bu arada?*

Gonca: *Bir ablası var ama evli.*

Bacım: *Heh işte o hesap.*

Gonca: *Öyle söyleyip beni iyice germe ya. Bak kaşım seğiriyor.*

Bacım: *Gül diye atmıştım aslında çünkü biliyorum sabah akşam profillerinde gezdiğini.*

Bacım: *İşkence çekmeye bayılırsın.*

Gonca: *I am mal.*

Bacım: *Çok true valla but bacımsın işte don't bir şey*

Gonca: *İki gram İngilizcem vardı o da gitti sağ ol asdfgghj*

Bacım: *Bugünler için var olduk.*

Bacım: *Neyse yarınki ödevi halledeyim ben.*

Gonca: *Of ya ödevi unuttum ben.*

Bacım: *Tamam dert etme benden geçirirsin.*

Gonca: *Gülbade yani love*

Bacım: *Gülbade yani aynen*

Telefonumu kapatıp ağrıyan göğsümle ayaklandım ve perdemin önüne giderek dışarı baktım, yani Yekta'nın odasına ama perdeleri kapalıydı ve ne gelen vardı ne de giden. "Hak ettiysem eyvallah be," diye mırıldandım yanık sesimle.

Akşam olduğunda evdeki üçüncü dünya savaşı hazırlığımız başladı. Çabucak üzerime güzel bir şeyler geçirdim demek isterdim ama çabucak olmadı tabii ki. Bugün için aldığım vişneçürüğü rengindeki takımı güzelce dolaptan çıkardım. Önce makyajımı ve saçımı yapacaktım. Kendime bakmayı ve uğraşmayı severdim ama sadece özel günlerde, yani daha çok özenirdim. Onun dışında daha rahat ve spor şeylerden yanaydım. Allık, rimel ve biraz ruj sürerek kendimi şöyle biraz boyadıktan sonra saçlarımın uçlarına büyük dalgalar verip kâküllerimi de düzelterek takımımı giydim. İçimde salaş, beyaz bir gömlek vardı. Koluma da ince, deri kemerli saatimi takıp boy aynamın karşısında dikilip kendimi süzdüm.

"Hey yavrum be, analar neler doğuruyor!"

Ellerimi saçlarıma götürüp son pozlarımı vererek biraz da fotoğraf çektikten sonra iki fıs parfüm sıkıp odamdan çıktım. Aşağı kata yol aldığımda merdivenin başında durup zemin kattaki boy aynasının karşısında jilet gibi takımıyla kol düğmelerini düzelten Ferdi abime ıslık çalarak, "Anne eve gök taşı düşmüş, öldünüz mü?" diye seslendim.

Ferdi abim bana bakıp gülerek, "Sen kendine baktın mı acaba?" diye sordu. "Bu ne güzellik Gonca Hanım?"

"Canım güzelliğim asaletimden," diyerek indim merdivenin basamaklarını. O esnada Bekir, nefes nefese içeri girip yaka paça olmuş hâliyle karşımızda belirdi. İrkildim ve bağırdım. "Anne eve atom bombası düştü, öleceğiz kaçın!"

Bekir, "Çekil bir duşa gireyim hemen," deyip beni kenara ittiğinde Ferdi abim arkasından seslendi.

"Ne oluyor oğlum?"

Bekir, "Abi çok önemli bir maçtı ya," dedi basamakları çıkarken.

"Ben önemli değil miyim senin için?" diye sitem etti Ferdi abim ama kızmamıştı. Bana bakıp göz kırptığında Bekir bir şeyler söyledi ama anlamadık. Abimin yanına inip önünde durdum ve kravatını düzelttim. Koyu yeşil gözlerini kısarak yanağımdan makas alınca sırıttım. "Bak dua et, İdil ablayı severim, yoksa bilemiyorum Altan yani."

"Bak sen şuna," derken sol kaşını kaldırdı. "Ne yapardın acaba İdil'i sevmesen?"

"Vallahi onun sana yapacağı tuzlu kahveyi bizzat ona içirirdim yani."

"İşte böyle de minnoşun önde gidenisin."

"Ne yaparsın güzel abim, Gündüz kanı diye bir şey var."

Annem aşağı kata indiğinde bize bakıp daha doğrusu, abime bakıp gözlerini dolduruverdi. Ferdi abim kafasını eğip, "Anne Allah aşkına yapma ya," diyerek gülümsedi. "On beş senedir bu ânı bekliyoruz gözünü seveyim."

Bunu size anlatmadım mı? Abim ve İdil abla birbirlerinin çocukluk aşkıydı. Bu kadar gecikmelerinin sebebi de okul ve birtakım ailevi meselelerdi ama sonunda iş tatlıya bağlanmıştı.

"Aynen öyle anne," dedim gözlerimi açarak. "Sen o on beş sene içinde on tane çocuk yapabilirdin, yani bu kadar ağlayacağını bilseydin."

Annem dolu gözlerini bizden kaçırınca abim dayanamayıp ona sarıldı. Olduğum yerde ikisine baktım. "Ay valla hiç arkanızdan gelip sarılamam, takımım kırışır." Abime söylendim. "Ayrıca sen de sarılmasana abi, takımın kırışacak bak."

"Gonca bir şey olmaz," dedi Ferdi abim, annemin kollarından kendini ayırdığında. Annem bana bakıp gülümsediğinde saçlarımın uçlarına dokundu. "Aman benim prensesim büyümüş de abisine kız istemeye gidermiş."

Güldüm. "Anne ben mi isteyeceğim kızı ya?"

Mayıs, merdivenlerden kırmızı donuyla inerken bizi görünce, "Prenses mi?" diyerek güldü. "Gonca mı?"

"Ay sen kendi tipine bak, Tarzan!"

Sakince bakışlarımın üzerinden akmasını bekledim. Mayıs da yönünü Ferdi abime çevirdi ve parmak uçlarında kalkıp yanaklarına öpücükler bıraktı.

"Abiciğim seni tebrik ediyorum, sonunda bu evden kurtuluyorsun..."

Annem ağzını açıp, "Ay üstüme iyilik sağlık, o nasıl laf öyle?" diye sorduğunda gülerek mırıldandım.

"Bu yakında, yani iki sene sonra reşit oldum, artık istediğim her şeyi yapabilirim deyip sağa sola koşar ama yine de bir halt yapamaz."

Mayıs çatık kaşlarıyla, "Gonca bak çok konuşuyorsun sen," deyince omzumu silktim.

"Bir gün bana Gonca abla dediğin zaman seninle güzel konuşacağım."

Güldü. "Yani hiçbir zaman."

Ferdi abim kolunu Mayıs'ın boynuna atıp onu kendisine çekerken, "Abinin yanında olamamanın tek nedeni o haylaz Gürbüz mü?" diye sordu. "Şansa bak."

"Hem öyle hem de benim kalabalık ortamlara karşı fobim oluştu abi, valla senlik bir durum yok."

"Kalabalık ortam fobisi ve Gündüzlerin altıncı numarası," diye konuştum sakince dudaklarım kıvrıldığında. Mayıs bana bakıp gülümsedi.

"Aynen öyle."

"Allah kurtarsın kardeşim."

"Âmin..."

Annem mutfağa girdiğinde Hale ablam harika fiziğiyle merdivenlerden aşağı indi. Dizlerinin aşağısında siyah bir kalem etek, üzerinde de krem rengi

saten gömlek vardı. Ferdi abim ıslık çalıp birkaç adım öne çıkarak Hale ablamın elinden tuttu ve onu kendi etrafında çevirdi. İçim bu görüntü sayesinde sıcacık olurken kendimi tutamayıp konuştum.

"Abla, İdil abla senin düşmanın mı?"

"O niye?" diye sordu Hale ablam şaşkınlıkla.

Güldüm ve abime baktım. "Yani tamam, çok güzelsiniz de bugün biraz daha az güzel olsaydın."

"Sen kendine bak," dedi ablam beni överek. *Ay bayılacağım, beni övüyor şu an.* "Kırk yılın başı gözüm şenlendi." *Överken gömüyor şu an.*

Sevimli sevimli sırıttım. "Canım ya pek seversin beni."

Bana öpücük attı. "Bayılırım sana."

Mayıs etraftan kaybolduğunda Hale ablam, ben ve Ferdi abim fotoğraf çekilmeye başladık. Hale ablam beni dışarı sürükledi ve imanım gevreyene kadar fotoğrafını çektirdi. Yere eğilip boyu daha uzun çıksın diye telefonu aşağıda tuttuğumda nefesim kesilircesine, "Takımım kırıştı kızım," diye bağırdım. "Yeter bu kadar, fıtık olacağım yoksa."

Duruşunu bozmadan sadece ağzım oynattı. "Şöyle de çek bir dur."

"*Vogue* kapak kızı olmayacaksın, kendine gel!"

"Ya bir sus da çek işte," dedi tekrar.

"Ya sabır, ya sabır," dedim ve fotoğrafım çektim. Telefon hafızam dile gelecek kadar fotoğraf çektikten sonra hepsini ablama gönderdim. İçeri tekrar girdiğimizde enişte ve İkbal ablam da ortaya çıktı. Tüm aile buradaydık. Ton ton annem, eline aldığı bir tepsi baklavayı Bekir'e uzattı. "Sen bunu al oğlum ama sakın yeme bak, ayıp olur."

Bekir gülerek, "Yok niye öyle dedin ki şimdi dil atacaktım," dedi.

"Benim canım çekti ama," dediğimde Ferdi abim göz kırptı. "Endişelenme fıstık, bir tepsi de dolapta var."

"Abim işte ya. Bu kadar iyi, yakışıklı, centilmen, hamarat, dört dörtlük, kusursuz..."

Bekir sözlerimi kesti. "Bize ne kaldı la?"

Ona bakıp burun kıvırdım. "Bekir işte. Serseri, küfürbaz haydo, tipsiz, hayırsız, tembel..."

"Sağ ol canım, ben de seni," dedi Bekir sözlerimi tamamlamama izin vermeyerek.

Babam ceketini düzeltip ayaklandığında, "Hadi neyse çok gecikmeyelim," dedi. "Hazırsanız çıkalım."

Annem Mayıs'a seslendi.

"Mayıs! Kızım bak bir."

Necmi enişte, "Bir şey olmaz değil mi ya, koskoca ev?" diye endişe ettiğinde Bekir kapıya doğru hareketlendi. O sırada Hale ablam da peşinden

gitti. İkbal ablam, "Olmaz olmaz merak etme," dediğinde Mayıs ve Gürbüz merdivenin başında bize bakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Annem öne çıkarak, "Kızım ben her şeyin altını kapattım. Çok acıkırsanız İkbal ablan börek yaptı, onu yiyin. Dolapta içecek de var," dedi. "Kapıyı bacayı kilitlerim ama sakın açmayın kimseye. Çok gecikmeyiz. Bir şey olursa ararsın."

Mayıs gözlerini devirdi. "Ay anne, hadi gidin, tamam ya!"

Babam kaşlarını çatarak, "Annen sana güzel güzel anlatıyor," dedi.

"Tamam baba anladım," diye düzeltti Mayıs. "Bir şey olmaz, gözünüz arkada kalmasın."

İç geçirerek kapıya doğru yol aldım. "Rabbim haksız çıkmayı nasip eyle."

Az sonra tüm aile, kapının dışında kaldığımızda bir kısmımız Ferdi abimin, bir kısmımız da babamın arabasına binerek İdil ablaların evine gittik. İdil ablaların evi bize çok uzak değildi ama arabayla gitmek zorundaydık. O kadar yol yürüyerek bitmezdi. Sonunda evlerine vardığımızda amcamlar da hemen peşimizden geldi. Amcamlar, ah amcamlar! Anlatacağım bir ara o hikâyeyi de malum, ne geliyorsa amcalardan geliyor başımıza. Neyse...

Kapıda onlarla selamlaştıktan sonra Ferdi abim, elinde hoş çiçek buketiyle kapının önünde beklerken yanına gittim. Az sonra kapı açıldı ve önce aile büyükleri, sonra da içeri biz girdik. Ben önden girdiğimde İdil ablaya ıslık çalmamak için kendimi zor tuttum çünkü maşallahı vardı kızın şimdi Allah için. Çok güzel, yeşil bir elbise giymiş, siyah uzun saçlarını da arkadan zarif bir şekilde toplamıştı. Bu kız, bizim aile için çok kibar kalıyordu vallahi. Ona bakıp gülümsedim. Gülümsedi. Kardeşi Ebru'yla ve annesiyle de selamlaştıktan sonra sıramı savıp içeri girdim. Ev de bir hayli kalabalıktı. Anam bayılacağım şuraya şimdi! Savaşta mıyız kardeşim?

Karşılama merasimi bittikten sonra içeridekilerle de selamlaşma faslı başladı ve kendimi kuru yemişin içindeki beyaz leblebi gibi hissetmiştim. Kimsenin sevmediği, en sona kalınca yemekten de kaçınılmayan o şey. Evet, şey.

Hale ablam yanıma geldiğinde kulağıma eğilerek, "Aşiretten gelin mi alıyoruz?" diye sordu. "Bu kadar kalabalık mıydı bunlar?"

"On beş senedir bu ânı bekliyoruz," dedim ben de ona karşılık. "O süreçte büyümeleri normal bence. Bizim de aşağı kalır yanımız yok."

Bir şey demediğinde babalar karşılıklı oturdu ve koca salon iki tarafın akrabalarıyla doldu. Biz, ablamlarla yan yana dizildiğimizde sohbet dönmeye başladı ama asla ne hakkında konuşulduğuna kanaat getiremedim. Bir anda konu okula, iş hayatına, borsaya ya da başka şeye dönüp duruyordu. Ferdi abim, karşıdaki yerde oturmaya devam ederken Bekir'le bir şeyler konuştu. O esnada İdil ablam ortalıktan kayboldu. Mutfaktan çok gürültü geliyordu.

Kahve yapmaya gitmiş olmalıydı. İkbal ablam mutfağa, yanlarına gidince Hale ablamla bakıştık. Hale ablam saçlarını omzunun arkasına şutlayarak, "Bizim gitmemize gerek var mı?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm. "Ne bileyim?"

Biz konuşurken birileri bizim adımızı geçirdi ve Hale ablamla sesin geldiği yöne yeni tıraş olmuş koyun gibi bakakaldık. Karşıdaki yaşlı teyze, yani İdil ablanın anneannesi hanım gülümseyerek, "Sizin kızlar değil mi Sultan Hanım?" diye sordu anneme. "Maşallah kocaman olmuşlar. Pek de güzeller, okuyorlar mı?"

Annem kafasını sallayarak büyük bir memnuniyetle, "Okuyorlar," dedi ve beni gösterdi. "Gonca Eczacılık." Ablamı gösterdi. "Hale de Diş Hekimliği okuyor."

Salondaki tüm gözler, Hale ablamla benim üzerimde toplanırken gözlerimi halının desenine çevirdim ve karnesinde askerler gezen Bekir'e döndüm. *Bekir olmak böyle bir şeymiş demek ki, hmm...*

"Maşallah maşallah," sesleri kulaklarımıza dolmaya başladığında Hale ablam donuk bir suratla bana seslendi.

"En sevmediğim olay tam olarak bu."

Gülmemeye çalıştım. "Kesin akrabaları vardır, yarın görücü gelir net."

"Sus, sinirlendirme beni."

"Ok."

Hale ablamla sıradan bir konuşmanın ardından kapının kenarında oturduğumuz için hareketliliğin arttığını hissettiğimde kahve servisi başladı. İdil ablam, aile büyüklerine kahve sunumu yaptıktan sonra Ferdi abim için hazırladığı kahve tepsisini de getirdi. Direkt telefonumu çıkarıp ayağa kalktım. Aslında şu olayı çok gereksiz buluyordum ama âdetmiş işte, ne yapayım ya!

Ferdi abim, karizmasından ödün vermeyip kahvesini yudumlarken ufacık gözlerini kıstı ve İdil ablam da onu gülümseyerek izledi. Vallahi bu kadar güzel olmasanız şu tablo hiç güzel gelmez, o yüzden yırttınız keratalar.

Telefonla video kaydı aldıktan sonra yerime geçip oturdum. Dakikalar ilerlemeye devam ederken isteme ve yüzük takma merasimi geldi çattı. Babam, heybetli duruşuyla karşı takımın babası olan Rahmi amcaya döndüğünde herkes sustu.

"Efendim sebebi ziyaretimiz belli..."

Rahmi Bey gülerek, "On beş senedir belli İlhami Bey," dedi.

Babam abartılı bir şekilde güldüğünde içinden sövdüğüne emindim. *Canım babam seni en iyi ben anlarım, takılma sen onlara.*

Samimi ve samimiyetsiz gülüşler ortamı sardığında nezaketen gülümsemek zorunda kaldık. Babam aranın uzamasından kaçarak, "İdil bizim öz kızımız gibidir," dedi. "Bunu bilirsiniz. Ferdi'yi de tanıyorsunuz zaten. Malum,

çocuklar uzun zamandır beraberler ve birbirlerini çok seviyorlar. Uzun lafın kısası..." O iç çekiş ve köprüden önce son çıkış ve atlayış. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle İdil kızımızı, oğlumuz Ferdi'ye istiyoruz."

Babamın son sözünden sonra İdil ablam ve Ferdi abim iyice heyecanlanmışlardı. *Ay on beş yıldır berabersiniz, bu kadar heyecan şov ya!*

Rahmi Bey ve takımında bir sessizlik meydana gelince sıfır heyecanla onları bekledim çünkü cevapları belliydi. Rahmi Bey ortamı heyecana sokmak istese de bunu başaramadı ve gülümseyerek, "Ferdi bizim de oğlumuz gibidir," dedi. "Biz de bugünleri görebildiğimiz için şükrediyoruz. Hayırlı olsun iki aile adına da."

Adamcağız güzel şeyler söylerken alttan alttan lafını da sokuyor, helal olsun.

Bir curcuna kopunca Ferdi abimle İdil ablam ayaklandı, tabii onlarla beraber diğer aile büyükleri de. Eh biz de kalktık tabii. Yüzük tepsisi geldiğinde hoca da dua okumak için salona giriş yaptı. İkisi yan yana dikildiğinde yüzükleri takıldı. Dualar edildi ve güzel niyetler verildi, ardından da kırmızı kurdele kesildi ve İdil ablamla Ferdi abim sözlendi.

Şükürler olsun Rabbime...

Teker teker aile büyüklerinin ellerini öptükten sonra fotoğraflar çekildi ve ardından tatlı yeme faslına geçildi. Abimin kendi elleriyle açtığı baklavayı tabaklara koymamışlardı ki mantıklı olan da oydu. Hoş sohbet dönmeye devam ederken bir anda babamın telefonu çalmaya başladı. Babam telefonuna bakarken gözlerini kısarak ekrandaki yazıyı okudu. Telefonu açıp kulağına yasladığında herkes susup onu izledi.

"Efendim?" diye konuştu babam, sesi yüksek çıkarken. Kaşlarımı çattım. Çok geçmedi, iki saniye sonra gözleri kocaman olunca ayaklanıverdi. "Ne diyorsun sen hacı efendi!"

Annem telaşa kapıldı. "Ne oluyor İlhami Bey?"

Babamın telaşı şiddetlendi. "Tamam tamam, hemen gidiyoruz eve."

Saniyeler içinde ortalık yangın yerine dönünce sesler karışmaya başladı ama annem farkını ortaya koyarak babama, "Yine ne oldu?" diye sordu.

Babam, "Evden sesler geliyormuş," dedi. "Işıklar mışıklar bir değişikmiş. Gitmemiz lazım!"

"Gürbüz'le Mayıs," dedi Necmi eniştem gözleri kocaman olurken. "İkisi evdeydi."

"Vah başımıza gelen!" diye sızlanmaya başladı annem. "Vah evlatlarım!"

"Anne bir sakin olun!"

Kimse bizi duymayınca apar topar evden çıktık ve arabalarımıza atlayarak evimize geldik. Babam ve annemden evvel Necmi eniştem koşmaya başladığında Bekir bağırarak, "Gürbüz!" dedi. "Mayıs! İyi misiniz, alo!"

Necmi enişte, kapıyı açtığında hepimiz nefes nefese ayakkabılarımızla içeri daldığımızı, gördüğümüz şeyden çok sonra fark ettik. Gürbüz ve Mayıs, salonun orta yerinde kendilerine ait bir koreografi oluşturmuş, video çekiyordu. Son ses müzik, yanıp sönen ışıklar ve ikisinin kostümleri... Sıra sıra dizilmiş onları izlerken bir anda durdular ve korkudan altlarına işeyecek hâle geldiler. Gürbüz, burnunun ucuna kadar düşen gözlüğüyle bize selam verdiğinde bu korkutucu sessizliği bozan ilk şey, Necmi enişte'min öne çıkarak ışıklı kabloları eline almasıydı.

"Ben kaç zamandır bu kabloları arıyorum! Siz mi aldınız?"

Necmi enişte düğünlerde saz çalardı ve kablolar da onun arkada kullandığı dekoruydu. Bu detayı nasıl da atlamışım! Ama asıl mesleği, sigortacılıktı. Düğün oldukça giderdi.

"Enişte cidden tek derdimiz bu mu şu an?" diye sordu Bekir. "Şu iki dingil yüzünden tatlı yiyemeden geldik."

Hale ablam, "Bekir cidden tek derdimiz bu mu şu an?" diye sordu. "Şu iki tipik yüzünden eteğimin fermuarı bozuldu."

"Abla cidden tek derdimiz bu mu şu an?" diye sordum. "Kırışmasın diye sabahtan beri ter döktüğüm takımım, saniyeler içinde muşamba gibi oldu."

Ferdi abim, "Gonca cidden tek derdimiz bu mu şu an?" diye sordu. "Sözlümle doğru düzgün vedalaşamadım bile."

Annem bunun devamını getireceği sıra babam hayretler içerisinde kollarını açarak, "Derdinizle dertleneyim," dedi. "Hiç derdiniz yokmuş, hayata bak." Sonra Mayıs'la Gürbüz'e döndü. Kızgındı. "Kızım sen iyi misin yavrum? Bizi ne kadar korkuttunuz, haberiniz var mı?" Mayıs'ın saçındaki cadı şapkasını çıkardı. "Bu ne böyle? Ne videosu çekiyorsun akşamın bu saatinde?"

Mayıs kısık sesiyle, "Baba bu bir akım," dedi.

"Ne akımı?" diye sordu babam kızgınlığı sürerken.

"Öyle akım işte."

Babam saf sesle ama tuhaf bakışlarıyla bize baktığında, "Ne diyor bu yahu?" diye sordu. "Elektrik akımı gibi bir şey mi?"

Gülmeye başladığımda Bekir de gülerek, "Baba boş ver sen," dedi. "Bilmesen daha iyi olur, saçını başını yolarsın."

Babam yarı kel kafasına dokunarak, "Saç mı bıraktınız kafamda?" diye sordu. "İki tel saçımı da koparın da rahatlayın."

Gürbüz çaktırmadan merdivenlere yönelince babam onu gür sesiyle durdurdu. "Şşt! Sen nereye gidiyorsun bakalım Gürbüz Efendi?"

Gürbüz 'şimdi sıçtım' ifadesiyle babama bakarken gülümseyerek, "Dede valla biz sadece video çekmek istedik," dedi. "Fenomen olacağız."

"Ne olacaksınız?"

"Fenomen."

Babam, babalarımız... Bazı kavramlar onlar için biraz geride kalmıştı. İkbal ablam oğlunu kolunun altına çekerek, "Tamam dedesi. Bir daha yapmayacakmış," dedi. "Değil mi Gürbüz? Hadi söyle bakayım."

"Bir daha yapmayacağım dede," dedi Gürbüz.

"Yalan lan," diyerek güldüm.

Babam beni uyardı. "Gonca bir daha 'lan' deme kızım."

"Tamam baba."

Diyecektim, hepimiz biliyorduk.

O esnada Hale ablam odasına çıktı, hiç gelemezdi böyle şeylere. Annemi etrafta göremediğimde mutfağa baktım, su içiyordu. Ardından şükür duası ederek yüzünü sıvazladı. Kendi kendime gülmeye devam ederken ortalık biraz daha sakinleşti. İkbal ablam ve Mayıs etrafı toplarken Ferdi abimi bir kez daha tebrik ettik. Ona sımsıkı sarıldım ve herkese iyi geceler dileyip odama yürüdüm. İçeri girdiğimde kendimi öylece yatağıma attım. Kırışan kıyafetlerim zerre umurumda değildi artık. Ellerimi karnımın üzerine koyup derin bir nefes alarak gülmeye başladım çünkü yine bize yakışır bir gece olduğunu biliyordum. Gündüzlerden aksini beklemek yanlış olurdu zaten.

Elimi yatağımın ortasına doğru uzatıp telefonumu aldım. Kaydını aldığım videoları izleyip biraz da fotoğrafları inceledikten sonra *Instagram* hesabıma girdim. Ana sayfama düşen hesapları hızla geçiştirip birçok hikâyeyi de izledikten sonra Yekta'nın hesabına tıkladım. Onunla takipleşiyorduk ve fake hesabımı Buse için kullanıyordum çoğu zaman. Bazen de Yekta hikâye attığı zaman ânında gördüğümü anlamasın diye fake hesabımdan bakıyordum. Bu hayat beni üzmesin de kimi üzsün?

Elim istemeye istemeye hikâyesine baktığımda gördüğüm fotoğraf, beni yattığım yerden kaldırdı ve ekrana öylece bakakalmamı sağladı.

Boy aynasının karşısında duruyordu; ıslak saçları ve tişört giymişti. Ekrana parmağımı basılı tutarak fotoğrafı incelediğimde dikkatimi çeken bir şey oldu. Yatağının kenarında duran gitarın üzerindeki mavi baskılı etiket. Bu bir ara, daha doğrusu geçen sene Gülbade ve Yekta'yla beraber ilk kez gittiğimiz lunaparkta benim kazandığım oyuncaktan çıkan etiketti ve onu Yekta'ya vermiştim.

Nefes alamadım, beynim saçmalamaya ve kalbim de freni patlamış kamyon gibi çarpmaya başladı. Bundan emin olmam gerekiyordu. O mavi baskılı etiketin doğru etiket olduğundan emin olmalıydım. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatacağım sıra bunun tek yolunun, fotoğrafı ekran görüntüsü almaktan geçtiğini biliyordum.

Elimi ekrandan kaldırdım ve ekran kaydı aldım, daha doğrusu alamadım çünkü bir şey oldu.

Rahmetliyi nasıl bilirdiniz?

Ekran kaydı alacağım derken Yekta'nın fotoğrafına ateş emojisi attım, hem de kendi hesabımdan! Evet!

3. Bölüm

"Mor Işıklı Kafası Karışık"

Son durumu bildiriyorum; o rahmetli dirildi ve şu an yaprak sarıyor.

Bahçedeki masada ben, annem, İkbal ablam ve şaşırtıcı bir şekilde Mayıs'la beraber yaprak sarıyorduk. Kendimi övmek gibi olmasın. Yok, olsun olsun, niye olmasın ki? Çok güzel yemek yapardım ve elimin lezzeti sanırım Ferdi abimden geliyordu. Ay ne alaka? Neyse işte. Alnımdaki kâküllerimi üfleyerek biraz iç alıp yaprağın ortasına koyarken annem, "Cumartesi de halıları yıkarız," dedi. "Bugün biraz yemek yapalım da."

Mayıs, "Biraz mı?" diye güldü. "Her gün Kızılay aş evi gibi yemek yapılıyor bu evde anne."

"Vallahi bu salağa katılacağım, aklımın ucundan bile geçmezdi ama haklı," dedim gülerek.

O esnada babam evin kapısından çıkarak, "Gonca bir daha 'salak' deme kızım," diye uyardı.

"Tamam baba."

Diyecektim, hepimiz biliyorduk.

Mayıs bana küçümser bir bakış savurduğunda annem babama kafasını çevirip, "Namaza mı gidiyorsun?" diye sordu.

Babam, "İkindi okunacak hanım," diye karşılık verince annem yüzünü ekşiterek, "Aman oldu mu o kadar?" diye sordu. "Kızlarım kalkın akşam için hızlanalım, oturduk kaldık."

İkbal ablam eliyle yaprak sarma tenceresini göstererek, "Niye acaba?" diye sordu. "Buna tencere demek çok zayıf kalır, kazan bu anne bildiğin. Tamam, hafta sonu İdil'in ailesi gelecek ama yatıya kalmayacaklar ya, sen de aa!"

Annem içlendi. "Öyle deme kızım, tam teşekküllü yapılacak her şey. Ben kendime laf söylettirmem. Bir sürü kızı var da gösterdiği hizmet hiç hoş değil dedirttirmem."

Dudaklarımı sarkıttım. "Ay haspalarım!"

Mayıs bana katıldı. "Haklı valla. Ayrıca ben bu iadeyi ziyaretleri çok saçma buluyorum, tamam aldık kızı, bitti."

Babam çoktan yanımızdan ayrıldığında, "Asıl iş şimdi başlıyor," dedim. "Bu ne ki? Oho, Ferdi abim yine iyi kendi işini az çok halleder ama ben garip anama ve babama üzülüyorum. Bekir'i ve seni nasıl evereceklerçilekeş ebeveynlerim?"

Mayıs gözlerini kısarak, "Bizden önce sen varsın bir kere," dedi. "Kendini de hiç attırmaz. Asıl sana yazık! Sen kesin evde kalırsın ya, hiç kimse geçinemez seninle."

Gözlerimi devirdim. Annem gözlerini sardığı yapraktan ayırmadan, "Şşt," diyerek kızdı Mayıs'a. "Niye öyle söylüyorsun bakayım sen ablana? Herkesle geçinir benim kızım. Mis gibi iyi bir okulu var. Sen de ileride güzel bir okul kazanacaksın ve siz istediğiniz zaman, istediğiniz kişilerle evleneceksiniz ama önce okuyacaksınız anneciğim. Koca ne zaman olsa bulunur, önce kendi ayaklarınızın üzerinde sağlam birer kadın olacaksınız güzellerim."

İkbal ablam tebessüm ederken ben de ona tebessüm ettim fakat yine de kendimi tutamayıp bir şeyler mırıldandım. "Anne çok affedersin de senin kızında bu akıl varken hiçbir şey yapamaz. Bir sorsana, ileride ne olmak istiyor? Ders mers çalıştığı yok, işi gücü sosyal medya." Mayıs'a dikkatle baktım. "Tamam, seninle dalga falan geçiyorum ama artık gerçek hayata dönsen iyi olur! O aptal uygulamalar yüzünden saldın iyice kendini. İki sene sonra üniversite sınavına gireceksin, bilmem farkında mısın?"

Mayıs omzunu silkerek, "Ders çalışıyorum ben. Siz görmüyorsunuz," dedi. Tombul elleriyle yaprağı sarıp tencereye koyduktan sonra benim kadar olamasa da iri gözlerini kısarak önüne gelen uzun saçlarından kafasını sallayarak kurtuldu. "Ayrıca ben orada eğleniyorum. Dans ediyorum ve insanlar izleyip beğeniyor. Hem artık herkes bu işin içinde."

Homurdandım. "Ben bu işlere girmeyen üç kişilik ekiptenim."

"Aman sen gelme, zaten beceremezsin."

Kıkırdadım. "Gören de seni dansçı falan zanneder. Abuk sabuk atılan yorumlara kalbinin kırıldığını da biliyorum ve bu yüzden bazen sinirini benden çıkarıyorsun."

"Gonca bu işlere girdiysen her şeyi göze almalısın," dedi Mayıs sakin bir sesle. "Üf neyse, hiç laf anlatamam sana şu an ya! Ben çok yoruldum anne," diyerek arkasına yaslandı sonra.

Annem, "Az kaldı az, hadi bir gayret edelim," diyerek bizi gazladığında parmaklarımın uçlarına baktım ve yüzümü ekşittim. "Ay, babaannemin yüzüne dönmüş parmaklarım, buruş buruş."

Mayıs bu sözüme gülünce İkbal ablam yumuşak sesiyle, "Anne, sahi babaannemler ne zaman gelecek?" diye sordu. "Zaten söze gelmediler, bir yemek vermek lazım."

Öfkelendim. "Ciddi ciddi şu evin girişine aş evi tabelasını asacağım artık! Önümüze gelene yemek veriyoruz, imdat!"

Annem bana ters ters baktı. "Babaannen o senin, önüne gelen ne demek?"

"Lafın gelişi anacığım," deyip sırıtırken tekrar duruşumu değiştirdim. "Hem sanki, eltin Emine'nin de geleceğini bilmiyorsun."

Annem memnuniyetsizce, "Meymenetsiz," dedi. "Amcanla beraber yiyip bitirdiler bizi."

"Amcam da amma yüzsüz ha!" dedim hayretle. "O kadar borca girdi ama yine babam yardım etti. İnsan bir gelir teşekkür eder, pes."

"Kız bırak teşekkürü, bari nankörlük etme," diye ekledi annem. "Sırf babanızın rahmetli dedesinden kalan bu ev, bize kaldı diye az mı kavga çıkarmadılar? Tüm tarlaları yiyip bitirdiler, bize de bu ev kaldı, açgözlüler!"

"Amma bakın şimdi," diyerek benim iki katlı güzel evime gıptayla baktım. "Şu evimizin şahane duruşuna, estetiğine ve güzelliğine bakın. Rahmetli büyük dedem İngiltere düküymüş sanırım anacığım."

Annem güldü. "Yok o kadar değil ama eskiler işte kızım. Yemez içmez, tırnaklarından artırarak kazanırlar, sonra oğulları gelir çatır çatır yer," diyerek dudaklarını ıslatıp çekti. "Ama benim kocam hariç, Allah için hiç adaletsizlik yapmadı."

İkbal ablam anneme omuz attı. "Anne çok âşıksın babama, değil mi?" diye sordu. "Vallahi otuz üç yıllık evlisiniz ama hâlâ ilk günkü gibi."

Annem utandı. "Aman aşk meşk anlamam onlardan ama sevgi ve saygı varsa eğer, otuz yıl da sürer elli yıl da. Siz de inşallah size denk düşecek birileriyle evlenirsiniz. İkbal zaten buldu."

"Necmi enişte de enişte yani," dedim gülerek. "Tam sana layık damat valla anne."

Annem gururla, "Öyle valla damadım," dedi. "Bir yanlışını görmedim ama onun da ailesinden yüzü gülmedi işte. Babası olacak dünürümüz yedi bitirdi çocuğu... Neyse," diye iç geçirdi annem, sardığı yaprağı tencereye, ay pardon kazana koyarken. "Lafa daldık kaldık, yemek yapacağız daha."

Kolumu havaya kaldırdım. "İflas bayrağımı çekiyorum ve izninizle ölü taklidi yapmaya devam ediyorum."

"Olmaz," dedi annem kaşlarını kaldırırken. "Çorba çevrilecek daha."

"Bir sürü ödevim var benim ya," diyerek çattım kaşlarımı. "Yarın okulum var, kollarım tutmuyor."

İkbal ablam fedakâr yanını ortaya serip, "Tamam sen ödevini hallet, ben yaparım," dediğinde ona kıyamadım.

"Olmaz ama öyle de ablam ya. Ben gece uyumam sana yardım ederim, dert etme."

Mayıs'ın sessiz kaldığını gördüm, zaten o bu durumlarda pek kahramanlık yapan bir tip değildi. Ye, iç, yat... Başka marifet yok ki bunda.

Her yerim tutuk bir hâlde oturduğum yerden kalktıktan sonra ellerimi bir yere sürmeden doğruca musluğun altına soktum ve yıkamaya başladım. İkbal ablam ve annem, ellerinde tencerelerle mutfağa girdiklerinde ellerimi kâğıt havluyla kuruladıktan sonra ikisinin yüzüne baktım.

"Yarından tezi yok markete gidiyoruz, koli koli ürün alıyoruz. Evde bir şey kalmamış, mutfak boş."

Annem ellerini yıkamak için musluğa yönelirken, "Yapacağız yapacağız," dedi. "Gelecek hafta toptan bir alışveriş yapacağız."

"Ay!" dedi ablam talihsiz bir sesle. "Yemek dedik, alışveriş dedik, akşama pilav yapacağım ama şehriye yok evde."

"Tamam ben alırım," diye zıpladım. "Kraker stoğu yapmam lazım zaten. Kasa boş."

"İyi hadi git de gel bir an evvel," dedi ablam. Annem, "Askıdaki çantanın içinde cüzdan var bak, oradan al parayı," diye seslendi arkamdan, ben mutfaktan çıkıp yukarı yöneldiğimde.

Odama girip üzerime sadece koyu mavi mevsimlik montumu geçirdim ve yapmayı en sevdiğim şeylerden biri olan müzik listeme baktım. Kulaklığımı takıp telefonumu da cebime koyduktan sonra aşağıya inerek annemin çantasındaki cüzdanı çıkardım. Annem kapının ağzından çıkardığı kafasıyla bana bakıp, "Gonca unutmadan bir de pul biber ve kekik al kızım," dedi.

"Olur anne," deyip parayı cebime koydum ve kapıya yürüdüm. "Hadi gittim ben, gelirim."

"Hadi gittin sen, gelirsin," diyerek güldü annem, kapıyı kapatmadan onu duyduğumda.

Bahçeye çıktığımda havanın sadece on dakika içinde renginin kararması, günlerin giderek daha da kısaldığını gösteriyordu. Ellerim cebimde ve kulağımda müzikle bahçemizin kapısından dışarı çıktım. Önümüzde direkt asfalt vardı ve oturduğumuz semtin en çok bu yönünü seviyordum. Bazen burayı Amerikan filmlerindeki o evlere benzetiyordum. Annemlere oyalanmayacağımı söylesem de yavaş adımlar atarak bu sakinliğin tadını çıkarmak istediğimi biliyordum. Adımlarım beni aşağı sokağa doğru götürecekken Yektaların bahçe kapısında bir hareketlilik görünce gözlerim oraya takıldı ve Yekta'yı ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken gördüm. Gördüm işte. Adımlarım yavaşladı çünkü büyük ihtimalle o da beni görmüştü.

İnşallah o ateşli emojiyi görmemişsindir!

Hemen geri aldım ama bilemiyorum işte, bildirim bir anda düşebilirdi sonuçta. Derin bir nefes alıp sıkışan göğsüme sövdükten sonra Yekta'nın bana

seslendiğini duydum. Duydum çünkü müziğin sesini kısmıştım. *Kızım sen var ya akıllanmazsın, salak!*

"Gonca," dedi Yekta telaşsız bir sesle.

Onu duymadım, yani duymazdan geldim ve ilerlemeye devam ettim. Adımlarını hızlandırdığında ben de dudaklarımın derisini yemeyi hızlandırdım. *Gelme ne olur, gelme buraya.* Saniyeler içinde Yekta hızlı adımlarla yanımda durduğunda dünyanın en iyi oyuncusunu tahtından indirecek bir hareket yaparak yüzümü ona çevirdim ve şaşkınlıkla, "Aa!" dedim. "Sen miydin? Ne oldu?"

Afalladı. "Bir şey olmadı da... Korkuttum mu?"

"Bir anda öyle yanımda görünce duraksadım tabii."

Oscar adaylığı yükleniyor.

Yekta, kendini açıklama gereği duyduğunda nedense içim hiç acımamıştı vallahi, konuşmasını bekledim.

"Arkandan seslendim ama duymadın sanırım."

Elimi kulaklığıma götürüp gülümsedim. Gülümsedi. "Markete gidiyorum," dedim sonra. "Sen?"

"Ekmek almaya," diye mırıldandı. "Markete gidecek bir kardeşim olmayınca iş başa düşüyor."

Aman kıyamam, gel bizimle yaşa da gör işi başı?

Neyse sakinim. Heh! Bu arada sanırım o emoji olayını görmemiş. İşte şimdi kaldığımız yerden devam edebiliriz Yekta Bey.

Birlikte sorgusuz sualsiz markete kadar yürüdük ve bu süreçte hiç konuşmadık. Baharatların olduğu rafa gidip önce annemin istediklerini, sonra da bir kutu şehriye aldım. Yekta, çoktan ekmeğini almış kapının orada beni bekliyordu. Yani bana baktığına göre beni bekliyor olması gerekti, değil mi? *Vallahi billahi halledemiyorum bu aşkı, yapma oğlum işte bunu, yapma ya.*

Birkaç, pardon dilim aza varmış, yaklaşık on beş paket de tuzlu kraker alarak elimdekilerle kasaya yöneldim. Hızla kasadaki işimi hallettikten sonra dışarı çıktık. Hava biraz daha kararmıştı.

"O krakerlerin hepsini sen yiyorsun, değil mi?" diye sordu Yekta yumuşak bir sesle. *Sesine kurban olurum ama sen bu sesle Buse'ye şarkı falan söylüyorsundur şimdi... Bak işte düştü hayallerim yine suya, git boğ kendini orada.*

Gülümsedim. "Evet, çok severim."

"Biliyorum."

"Ne güzel."

Saçmalama istersen canım?

Kendimi toparlama isteği duymadan yan yana ilerlemeye devam ettik. Onun boyu benden yaklaşık on santim kadar daha uzundu. Ben bir altmış

sekizdim, o da sanırım bir seksen civarıydı. Elindeki ekmek poşetine bakarken sırıttım.

"İki ekmeği tek başıma yiyorum."

Güldü. "O kadar çok mu?"

"Vallahi o kadar çok," dedim. "Çok ekmek yerim ben."

"Benim pek aram yok," diye karşılık verdi. "Ama sizin evde de çok ekmek yenir tabii. O kalabalık aile sofrası, insanın olmayan iştahını ortaya çıkarır."

"Eh biraz öyle oluyor tabii," dedim. "Ama eniştem alıyor genelde ekmekleri, aşağı sokaktaki fırıncıdan. O ekmekler de gel beni ye diyor resmen."

Bu onu gülümsetmişti. Nezaketen mi gülüyorsun, yoksa sahiden içinden gelerek mi? Bunu bilsem kendimi boş yere yormam. Gerçi zaten yormamalıyım, biz hiçbir şey olamayız çünkü ben sana ait seninle ilgili hayaller bile kuramam. *Ah, aklımın içine girip boks maçı yapmam gereken konular var.*

Kulaklığım kulağımda takılı kalmaya devam etse de müziği tamamen kapatmıştım. Karşı kaldırıma geçip daha ağır bir şekilde yürümeye başladığımızın farkına vardığımda bunun olmamasını istediğim kadar, olmasını istemek de benim suçumdu. "Ee?" dedim sonra Yekta'ya neşeli bir şekilde. "Buse'ye ne alacağını buldun mu bari?"

Bu onu hemen harekete geçirmedi ve ruhsuz bir sesle, "Daha değil," dedi. "Hediye almak konusunda çok başarısız bir insanım."

Gülümsedim. "İnsan sevdiği insana hediye alırken pek düşünmemeli oysa, seni mutlu eden şey onu da mutlu eder."

Çok acıyor canım, gerçekten.

Sözlerim Yekta'yı düşündürmeye başlarken, "Gonca," diye konuştu. Adımı ondan duyunca her seferinde aynı hissi yaşamak zorunda kalmasaydım keşke.

"Efendim Yekta?"

"Kendimi çok garip hissediyorum."

"Ne konuda?"

"Bilmiyorum," dedi kuru bir sesle. "Biliyorum seninle çok yakın değiliz ama ben kimseyle yakın değilim zaten. İnsanın bazen konuşmaya ihtiyacı oluyor, öyle değil mi?"

Kendimi kötü hissettiğimde bunun ne anlama geldiğini bilecek zekâya sahiptim şükür ki ama anlamazdan geldim çünkü konuşmasını deşsin ve net olsun istedim.

"Evet, oluyor ama bir şey mi var ki? Evet, söylediğin gibi çok yakın bir arkadaşlığımız yok ama geçen sene güzel zamanlarımız da olmadı değil, yani arkadaşlığımız fena sayılmazdı."

Gülümsediğini gördüm, gözlerim dudaklarına takılırken. *Amacın ne senin çocuk?*

Kaşlarımı çatarak, "Buse'yle konuşabilirsin," dedim açıkça. "Kimseyle yakın olmasan bile hayatında olan insana karşı içini dökebilirsin. Tabii, ben akıl veriyor gibi olmayayım, sonuçta sen beş yaşında değilsin."

"Konu tam olarak benim," diye döküldü dudaklarından, aklıma çelme takan sözler. Bu sırada yürümeye devam ediyorduk ama yol bitsin istemiyordum. Sıkıntı çekiyordu. "Son zamanlarda kendimi kendim gibi hissedemiyorum. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar veremiyorum. Sanki bu ben değilmişim gibi."

Hadi çıkar şu baklayı, hadi!

"Niye öyle söyledin ki?" diye sordum Mayıs taklidi yaparak. Salak olmak için onun kılığına girmem yeterliydi.

"Bilmiyorum," dedi sonra. "Sen iyi birisin ve beni ne zaman olursa dinleyeceğini biliyorum ama son birkaç aydır olmak istediğim Yekta değilmişim gibi."

Onu durdurdum ve yüzüne baktım. Aramızda otuz santim kadar mesafe vardı. Koyu kahverengi gözlerinde cümleleriyle aynı eksene düşen karamsarlığını görüyordum. Bu, karamsarlıktan ziyade huzursuzluktu. Sahiden olmadığı biri gibi mi hissediyordu kendisini? O hâlde neden bunu bana anlatıyordu sanki? Kurumuş dudaklarımı ısırıp ıslattıktan sonra ona bakarken kalbimi kenara koydum ve öyle konuştum.

"Bana açık olmaya çalışıyorsun, farkındayım ama sana açık oluyorum. Eğer ki sorun Buse'yle ilişkinse bunu onunla hallet."

"Buse..." Bundan sonra cümlenin devamını kolayca getiremedi. "Aslında..." Sonra söyleyeceği şeyden vazgeçti ve elini koluma koyarak sıvazladı. Yutkunamadım. *Yanağımdan makas alıp elime şeker de ver, utanma utanma.* Gülümserken, "Bunu hiç konuşmadık varsayalım," diye ekledi. "Sadece aklım karışık ve konuşmak için birilerine ihtiyacım vardı."

"Psikoloğa gidebilirsin?" Sustu. "Şaka şaka," dedim sevimsizce. "Ayrıca gidebilirsin yani, gayet normal ama ben seni dinlerim. Her insan kendisini dinleyecek, anlayacak birine ihtiyaç duyar. Biz seninle kanka değilsek de düşman da değiliz."

"Kanka mı?" diyerek gülümsedi keyifsizce. "Hiç hoşlanmam bu tabirlerden."

"Ne tesadüf, ben de."

"Ama daha iyi bir arkadaş olabiliriz," dedi. "Bir anda nereden geliyor bu dersen, sanırım düşüncelerin özgür kalma vakti geldi. Konuşmak, anlaşmak herkesin hakkı."

"Olalım tabii," dedi zorla konuştuğumda. "Olalım daha iyi birer arkadaş."

Tebessümü çok gerçekti ama içimdeki nehirlerde en acılı plaklar çalıyordu.

Sırıttım. "Hatta beraber maça falan da gidelim."

"Sever misin futbolu o kadar çok?"

"Hastasıyım."

"Tabii, Beşiktaşlı olduğunu unutmuşum."

"Tabii, sen de öyle olduğun için unutmazsın."

"Hayır, biliyordum zaten," dediğinde susmak zorunda kaldım.

İnan bana, aklımı karıştırmak ve beni kendinden soğutmakla soğutmamak arasındaki dengede tutuyorsun. Ne gidebiliyorum ne gelebiliyorum. Gelmeyeceğimi biliyordum da gitmeyi öğrensem her şey düzelecekmiş gibi.

On dakika kadar sonra eve vardığımızda bizim evin oradaki kaldırımın önünde durduk. Böyle olmamalıydı, böyle olmasaydı keşke. Kalbi boş olsaydı ve orada kendim varmış gibi hayal kurabilseydim. Beraber ekmek almaya gitseydik ve beni eve bırakıp, yanağımdan öpüp öyle girseydi evine. Sarılsaydık, gülüşseydik, müzik dinleseydik... *Höst be elinin körü Gonca kızı! Başlayacağım senin kurduğun pamuk şekerli hayallere. Eve gir pilav yap çabuk!*

"Teşekkür ederim," dedi Yekta. "Beni dinleyeceğini biliyordum."

"Seni dinlemedim ki," deyip düzelttim. "Bu tam olarak bir konuşma sayılmazdı demek istedim çünkü sen bir şey anlatmadım."

"Olsun," dedi kafasını sallarken. "En azından denedim."

Omuzlarımı düşürüp elimdeki poşetin sapıyla oynamaya devam ettiğimde, "Bilirsin, çok felsefi konuşamam ama bir sonraki adımını düşünüyor ve atmaktan korkuyorsun. Önce şu an olduğun yerin ne kadar sağlam olduğundan emin ol, belki bu işini daha da kolaylaştırır," dedim.

"Olur," dedi Yekta memnuniyetle.

Gülümsedim ama çok azıcık.

"Neyse çok geç kalma sen de," dedi geri geri giderken. "İyi akşamlar, okulda görüşürüz."

"Sana da iyi akşamlar."

Arkasını dönerek evlerine doğru ilerlediğinde gözlerimi kapattım ve kendimi dinledim. Birkaç saniye, öylece kendimi dinleyerek yüreğimdeki ağırlığın kalkmayacağını bildiğim hâlde hafiflemiş numarası yapıp eve girdim.

Elimdeki poşetlerle mutfağa giriş yaptığımda İkbal ablam, "Şükürler olsun," dedi. "Nerede kaldın Gonca? Akşam oldu, ne ara yapacağız pilavı?"

"Tamam, ben şimdi yaparım," diyerek poşeti masanın üzerine bıraktım. "Hemen bir kürek ve kazan verin bana."

İkbal ablam gülmeye başladığında, "Bir saate kadar hazırlayalım," dedi. "Hale zaten birazdan gidecek."

"He," diye sırıttım kendi kendime. "Ödevi vardı onun, doğru."

"Çok çalışıyor."

İç çektim. "Ah ah, bilmez miyim? Çok çalışıyor, yazık benim ablama."

"Hale onun hakkında böyle düşündüğünü bilse çok duygulanır."

"Ağlar hatta."

Ablamla gülüşmelerimiz devam ederken krakerlerimi buzdolabının en üstüne koydum ve üzerimdekini çıkardığım gibi kollarımı sıvayarak pilavı yapmaya başladım. Şehriyeleri kızartırken ablam da yıkadığı pirinci yanıma koydu. Fırından kokular gelirken, "Abla sanırım pişti fırındaki," dedim. "Kokuyor."

"Şimdi çevirdim," dedi. "Biraz daha kızarsın tavuklar."

Kızaran şehriyelerin üzerine koca bir kâse yıkanmış pirinci döktükten sonra tahta kaşıkla karıştırmaya başladım. İçeriden haber kanalının sesi geliyor, babam da yorum yapmayı ihmal etmiyordu. Annem dışarıdaki çamaşır ipinde asılı olan çamaşırları topladıktan sonra elinde sepetle mutfağın açık kapısından içeri girdi.

"İkbal çorbanın altını kapatın artık kızım, yeter o kadar piştiği."

Ablama fırsat kalmadan hemen ocağın altını kapattım. Annem mutfaktan çıkarken az sonra Ferdi abim, elinde içecek ve bir poşet çekirdekle içeri girdi. "Hoş geldin," dedi İkbal ablam, abime. "Erkencisin."

"Öyle oldu," diye konuştu abim. Ardından yanıma gelerek yanağımdan makas alıp gözleriyle pilavı işaret etti. "Bak suyunu dengeli koy, geçen sefer biraz lapa olmuştu, gözümden kaçmadı."

İmalı bir şekilde güldüm. "Bir kereye mahsustu o ya. Onun dışında çok güzel yemek yapıyorum."

"Biliyorum Gonca," dedi abim gülümseyerek. Telefonuna mesaj gelince gülümseyerek okudu ve cevap yazdı. Pilavın suyunu döktükten sonra biraz da tuz ekleyip tencerenin kapağını kapattım. Pilav ağır ağır pişerken sofranın kurulumuna başladım.

Çok gecikmeden tüm aile, Hale ablam hariç sofradaki yerimizi aldık. Çorbalarımızı içtikten sonra pilav ve yanındaki fırında tavuğumu yerken hepsinin yüzüne baktım. Necmi enişte işstahla pilavı kaşıklarken, "Afiyet olsun enişte," diyerek güldüm. "Lütfen pilavı puanlayalım."

Enişte, ağzındakini bitirene kadar Gürbüz çerçeveli siyah gözlükleriyle bana bakıp, "İki veriyorum," dedi.

"Canımın içi, karne notunu sormadım," dedim ona.

Dilini çıkardı.

Mayıs, "Altıdan yedi," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

"Niye?"

"Şehriyeli pilav sevmem ben."

"Zevksiz."

"Dokuz veriyorum," dedi enişte keyifle. "Sırf İkbal'i zirveden indirmemek için o da."

"Ayıp oluyor enişte," diye karşılık verdiğimde Bekir'in tabağındaki pilavı bitirdiğini gördüm. Coşkulanarak, "Bitirmiş bile biri," dedim. "Kaptım on puanı."

Bekir, dudaklarını yalarken tabağında kalan son pirinç tanesini de ağzına atıp, "Ne on puanı be?" diyerek hırladı. "Sırf daha fazla görmeye katlanamadığım için ortadan kaldırmak istedim."

Masanın altından ayağına bir tane teptiğimde, "Yavaş!" diye tepki verdi biri ve bu, Ferdi abimdi.

"Anam hatlar karıştı," diye ısırdım alt dudağımı. "Abiciğim kusura bakma, sana değil Bekir'e geçirecektim."

"Biliyorum," dedi Bekir sinsice gülerek. "Bu yüzden senin karşına oturduğum zaman ayaklarımı saklıyorum. Buna zekâ diyoruz güzelim."

"Aynen canım, geri zekâ."

Birbirimizle didişmeye devam ederken babam tavuklarını bitirerek pilavıma yorum yapacağı sırada gözlerini bana çevirip, "Eline sağlık Gonca," dedi. "Güzel olmuş." Sonra İkbal ablama gülümsedi. "Senin de eline sağlık kızım, hepsi çok güzel olmuş."

"Tatlı var daha baba," diyerek ayaklandı ablam.

Babam onu durdurdu. "Sonra yerim onu da, bir abdestimi tazeleyeyim. Hadi size afiyet olsun."

"Sağ ol baba," dedi Bekir konuşurken. Babam sofradan kalktığında tabağımdakini bitirdim ve suyumu yudumladım.

"Ellerinize sağlık," deyip ayaklandı Mayıs usulca. "Ben odama çıkıyorum."

"Şşt," dedi annem, gözleriyle Mayıs'a bakarken. "Bak ablanın dersi varmış, bulaşıkları İkbal ablanla hallediverin hadi. Olmaz kızım öyle, aa!"

"Ya ama anne," diye sızlandı Mayıs. "Benim de dersim var."

"Üf tamam, gitsin köyüne anne, bırak," dedim omzumu silktiğimde. "Yaparım ben her türlü. Yarın dersim öğlen zaten."

"Tamam ya, toplarız dert etmeyin," diyerek rahat bir şekilde bize dâhil olan kişi, Ferdi abimden başkası değildi.

Ellerimi açıp, "Allah'ım, şu günlerin hürmetine benim karşıma da Ferdi abim gibi birini çıkar," diyerek ellerimle yüzümü sıvazladım. "Çok âmin."

Bekir sırıtarak, "Bu kızın canı koca istiyor," dediğinde hemen onun yanında oturan Ferdi abim, Bekir'in kafasına hafifçe vurdu.

"Ne pis pis konuşuyorsun öyle sen? Ablan o senin."

Bekir, "Aman hemen dikkat edeyim laflarıma," diyerek ayaklandı ve elini sofradaki şekerpareye uzatıp aldığını ağzına attı. Ağzının kenarından taşan şerbete yüzümü ekşittiğimde annem kızarak, "Oğlum dökmeden yiyin şunu," dedi. "Otur da ye bari!"

Bekir, ağzındakiyle yukarı çıktığında Gürbüz ve göbeği de ortamı terk etti.

"Ben de ödev yapmaya gidiyorum. Güle güle."

"Maşallah maşallah," dedim arkasından. "Bu evdekilerin okuma azmi beni duygulandırıyor."

"Nazar değmesin."

"Âmin anacığım, âmin."

Az sonra sofrayı topladık ve abim de bize yardım ettikten sonra bulaşıkları hallettik. Hava serindi ama güzeldi. Bunun keyfini çıkarmak adına bahçedeki masada ben, Ferdi abim ve enişte bir araya gelerek çaylarımızı içmeye başladık. Çekirdeğimiz de vardı. Ferdi abim çay bardağını masaya bırakırken, "Senin ödevin yok muydu Gonca?" diye sordu.

"Var da canım şu an hiç yapmak istemiyor," dedim. "Gece yaparım."

"İyi madem." Enişteme döndü. "Enişte senin işler nasıl gidiyor?"

"Gelecek hafta bir düğün var, oraya gideceğim."

Güldüm. "Valla abiciğim çok şanslısın, sazcımız da hazır. Enişte döktürür artık düğümüzde."

Enişte ince bıyıklarını sıvazlarken, "Yani evet, şanslı olduğunuz doğru şimdi," dediğinde Ferdi abim gözlerini kısarak, "Yaza kadar ses tellerine dikkat et ama enişte," dedi. "Aman nazar değdirme."

"Bir şey olmaz bir şey olmaz," dedi keyifle.

Çay bardağını eline aldığında arkamda bir hareketlilik sezdim. Gelen Bekir'di. Tarzan gibi, üzerinde sadece siyah spor atleti vardı. Abim onu böyle görünce kızarak, "Oğlum hasta mı olmak istiyorsun?" diye sordu. "Giysene üzerine bir şeyler."

"Üşümüyorum abi," dedi Bekir yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda. Ona eğreti bir bakış attım.

"Aman sırf spor yapıyor ya, kaslarını belli etmek için geziyor evde böyle. Sanki kimi etkileyecekse Samuray Jack!"

"Çalış senin de olur," derken saçlarımı bozdu. "Kibariye!"

Ona dirsek attığımda, "Yavaş lan!" diyerek kızdı.

Dudağımın kenarını kıvırarak, "Bak çalışmadan da canını acıtabiliyorum," dedim. "Demek ki çok güçlüyüm ve yaptığın spor bir halta benzemiyor."

Bekir esmere yakın, yanık teniyle bana bakarken onu alıcı gözlerle süzerek, "Hayret! Bugün yüzün temiz," dedim. "Bugün kimseyle kavga etmemiş, şaşırtıcı."

"Sorma ya," dedi. "İşler kesat."

Enişte, kendisine mâni olamayıp güldüğünde Bekir içlenerek elini masaya koydu. "Bir sigara falan verin bari abi."

Ferdi abim boş ifadeyle onun yüzüne doğru, "Senden başka sigara içen mi var bu evde?" diye sordu. "Bak babamın bile haberi yok daha, bir de gelmiş evde sigara içmek istiyorsun!"

"Salla ya onu," dedi Bekir boş vermişlikle. "Haberi vardır, sırf beni sigara içerken basacağı anı kolladığından böyle davranıyor."

"Manyak bu çocuk," dedi enişte m.

"Çok haklısın enişte," diyerek gülümsedim.

Sessizlik olunca Bekir derince bir iç çekerek kolunu uzattı ve uzaklara baktı. Ferdi abim bunu fark ederek, "Ne derdin var senin yine?" diye sordu.

"Yok bir şey abi."

"Söyle söyle, var bir şey."

"Bana biraz borç para versene," diyerek döküverdi sıkıntısını. "Kramponum patladı abi, valla bak kötü bir iş için istemiyorum."

Abim arkasına yaslandı ve gülerek saçlarını düzeltirken, "Uyuşturucu kaçakçısı dedik sanki. Hemen süt dökmüş kediye dönüyor," deyince saçlarımla oynadım.

"İş para istemeye gelince öyle olur kendisi."

"Sen bir sussana kızım!" diye laf attı. "Keyfimizden değil herhâlde. İleride takımın altyapısına girersem peşimde 'bir imza abi' diye dolanırsın."

Kahkaha atarak sarsıldım. "Ay kurduğu hayallere bak, hadi canım hadi."

Enişte m, "Ama enişten e verirsin değil mi bir imza Bekir?" diye sorduğunda duraksadım.

"Enişte sen yapma bari ya!"

"Niye öyle diyorsun ki Gonca?" dedi enişte m. "Gayet de iyi oynuyor topu. Yetenekli kardeşin var şimdi, eğriye eğri doğruya doğru."

"Aman iyi, bir şey demedik," diyerek kıstım sesimi.

Bekir yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bir kere tebrik etmeyi bilsen ölürsün değil mi?"

"Keşke sen de bana aynısını yapsan," dedim hızla.

"Üniversiteyi kazanınca forma alacağım parayla sana elbise aldım ya, ne çabuk unuttun lan onları? İlla hatırlatmak mı lazım?"

"Gonca bir daha 'lan' deme kızım!"

Bu ses, babamın sesiydi ve oturduğumuz yere doğru bağırıyordu. Ben de ona bağırdım.

"Baba ben söylemedim, Bekir söyledi."

Babam, "Ha tamam. Sorun yok," dedi. "Onun ağzına normal böyle şeyler."

Gülmeye başladığımızda enişte m, "Kayınpederin de kulaklarına maşallah," dedi. "İyi duyuyor."

"Aman nazar değmesin," deyip tekrar Bekir'in yüzüne baktım. "Tamam unutmadık ya. İyi ki bir elbise aldın ama sor bakalım, kaç kez giydim? Bir kez, o da Mayıs'ın doğum gününde."

"Adam olana çok bile."

"Ha ha!"

Biz konuşurken Ferdi abim, cebinden çıkardığı bir miktar parayı Bekir'e uzattı. "Al şunu, yeter mi bu kadar?"

Bekir parayı alınca, enişte de dayanamayıp cüzdanını çıkardı biraz da o verdi. "Al bunu da, daha iyisini alırsın Bekir."

Bekir kendini mahcup hissederek, "Valla sağ olun ya," dedi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum şu an."

"Teşekkür edeceksin sadece, görgüsüz," diye takıldım ona. "Bir de duygusal rol kesiyor."

"Gonca, çenenin yayını..."

"Şşt," diyerek sözünü kesti hemen Ferdi abim. "Uzatma, tamam!"

"Neyse," dedi Bekir parayı masanın üzerinden indirdiğinde. "Eyvallah abim ve enişte. İleride bu size kat kat geri dönecek, bakın çok büyük konuşuyorum ama öyle olacak. Benim varoluş amacım bu bir kere."

"Bekir dünya gözüyle senin bir topçu olduğunu görmeden ölmek istemiyorum," dedim sakince. "Bak sıfır alay, on gerçek his."

"Sana da eyvallah Kibariye."

Gözlerimi devirerek ayaklandım. "Neyse ben odama çıkıyorum, biraz ders çalışayım. Siz de çok üşütmeden girin içeri, iyi geceler."

"Sana da abiciğim," diye seslendi arkamdan Ferdi abim.

Buzdolabının üzerindeki poşeti alıp odama çıktım ve krakerleri dolabıma koydum. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra yine her zamanki geleneğimi yaparak penceremin kenarına yaklaşıp perdemi sıyırdım ve karşı evi, Yekta'nın odasını dikizledim. Gördüğüm şey, perdeleri çekik bir pencereydi. Işık yoktu. *Aman ne güzel.*

Ben ve kara bahtım, perdemi kapatıp arkasını döndü. Çalışma kitaplarımı masaya koyarak bir paket de kraker açıp sandalyeme çömeldim ve abajurumu yakıp kafamı kitaplarıma gömdüm. Çalış Gonca, çalış.

Ertesi sabah, geceye kadar çalıştığımdan mütevellit biraz geç uyandım ve duştan çıktıktan sonra herkesten ayrı kahvaltımı yaptığım gibi odama tekrar çıkarak hazırlanmak için aynamın karşısına geçtim. Açık mavi kotuma bacaklarımı geçirdikten sonra üzerime gömlek, onun üzerine de örgü hırkamı giydim. Minik detayı olan kolyeyi de boynuma taktım. İki üç makyaj yapıp, aynanın karşısında fotoğraf çekip story paylaştıktan sonra doğruca okulun yolunu tuttum.

Gülbade'yle otobüsten inip okul yolunda ilerlemeye başladık. Gülbade, "Şimdi ben iyice şüphe etmeye başladım," diye devam etti. "Bu Yekta..."

"Hayırsız Yekta," diye düzelttim onu.

Güldü. "Aynen, Hayırsız Yekta... Gitarında senin ona verdiğin mavi baskılı etiket var ve seninle konuşmak istiyor." İkimiz de öylece durduğumuzda Gülbade beni kendine çevirerek kocaman olmuş gözleriyle, "Burnuma çok tuhaf kokular geliyor," dedi.

"Benim de," diye karşılık verdim. "Bak kendimi üzmek istemiyorum ama öyleyse eğer niye Buse var hayatında? Buse'yi mi kullanıyor yani?"

"Saçmalama, buna kullanmak diyemeyiz," dedi Gülbade hızla. "Tamam çıkıyorlar ama ne bileyim... Peki ne dedi başka sana Yekta, Hayırsız Yekta?"

Tekrar yürümeye başladık. "Ben uçuş uçuş hayaller kuracak bir insan değilim, biliyorsun ama hâl ve hareketleri çok değişik. Dedi ki kendimi son zamanlarda hiç kendim gibi hissetmiyorum." İç geçirdim. "Kabız olmuş galiba."

Gülbade ansızın gülerek, "Bir ciddi kal ya," dedi. "Şurada bir olay çözüyoruz."

"Aynen Rıza baba," deyip dalga geçtim ve saçlarımı savurdum. "Bak iki haftaya vizeler başlayacak ama benim uğraştığım işlere bak? Cidden sıkıldım bundan artık. Sevmek istemiyorum onu."

"Onu yapalı çok oluyor ama," diyerek derdime dert kattı Gülbade. "Fakat ben sözümün arkasındayım hâlâ. Bu ikisinin ayrılığının eli kulağında. Hem bir düşün; Yekta'yı az da olsa tanıyoruz ve olmasını istediği ilişki biçimi bu mu? Gitar çalan havalı çocuğun manitası, yeni gelin triplerine giren, dirseğine kadar altın bilezik takarak günlerde hava atacak potansiyele sahip model mi? Cidden mi ya?"

"Güzel kız," diye avuttum kendimi. "Güzel işte."

"Dışı *Netflix*, içi *Flash TV*," dedi Gülbade, Buse için. "Yekta da erkeklerin çoğu gibi dış görünüşüne ağzının suyunu akıtmış olacak ki çıkmaya başladılar ama baktı ki Buse'nin içinde tipine ters düşen biri yatıyor, sonra geldi sana ağladı..."

"Kafam allak bullak oldu."

"Yekta, Buse'yi sevmiyor."

"Yekta ama ne bok olduğu belli olmayan trafik lambası."

"Keşke birine âşık olsam da ben de böyle konuşsam."

"Canına mı susadın kardeşim?" diye sordum, o esnada güvenliği arkamızda bıraktığımızda. "Bekârlık sultanlık abi, takıl kafana göre."

"Ee siz şimdi daha mı yakın arkadaşsınız?"

"He, kanka olacağız."

Kıkırdadı. "Ay delireceğim."

"Aynen," dedim ona eşlik ederken. "Bu filmin sonunda Bakırköy'den sana el sallarım."

Gülbade, "O değil de," dediğinde merdivenlere doğru yönelip adım atmaya başladık. "Sen bu etiket işini bir kaşı bak, oradan bir şeyler çıkabilir. Ben buradan bir senaryo yazarım ama tünelin ucunda ne çıkar, bilinmez."

"Bana etiket deme ya," dedim isyan ederek. "O etiket yüzünden çocuğa ateşli emoji attım."

Daha çok güldü. "Şanslısın ki o emojiyi görmedi."

"Ne büyük şans."

Sınıfa girdik ve yerimize oturduk. Yekta bugün okula gelmemişti ve gözüm hep onu aradı. Aramaması gerekiyordu ama sınırsız konuşmalı paket gibi benim kalbim, ne kadar ararsa arasın sorun olmazdı. Karşı tarafın kalbi benim kalbime kapalı olduğundan biraz da.

Bok gibi geçen bir günün ardından sallanarak eve geldim. Bekir evdeydi ve annem başında dikilmiş, ona halıları toplattırıyordu. "Annem, yavrum benim, evladım düzgün katla şunları," diye uyardı annem Bekir'i. "Çöpe atmayacağız oğlum, yıkayacağız."

Bekir isyan naraları attı. "İki katlı evin her odasındaki halıyı toplattırdın be kadın! Anladık sporcuyuz, zekiyiz, çevik ve ahlaklıyız ama bu kadarı da eşek niyetine oluyor."

Gülerek arkalarında durdum. "Canım sen bu saydıklarına inandın mı cidden?"

Bekir terlemiş hâliyle bana kızgın kızgın bakarken, "İşte geldi deli," dedi. "Gel sen katla biraz da şu halıları. Yirmi tane halı katladım."

Kendimi koltuğa atıverdiğimde bacak bacak üzerine atıp kollarımı iki yana açarak bayılma taklidi yaptım.

Annem, "Kızım çok mu yoruldun?" diye sordu.

"Ölüyorum ya!"

"Rabbim nasip et," diye güldü Bekir. Ben ayağımla onun bacağına, annem de ensesine bir tane vurduğunda yerinde zıpladı. Annem, "Bir de dua ediyor," diye kızdı. "Ayıp, kardeşin o senin."

"Anne, cidden sorun bunun ayıp olması değil de bana yazık olması değil mi?" diye sordum ölü gözlerimle. "Hem toplasın ya, işi ne ki bunun zaten? Şuna bak, kaçmış gelmiş yine okuldan!"

"Ders boştu," diye savundu.

"Bu kaçıncı boş ders acaba?" diye sordum. "Aman neyse, sen zaten topçu olacaktın, unutmuşum."

"Aferin, böyle yola gel..."

"He Bekir ya, valla he!"

Annem, "Bakın yarın bu yirmi tane halı yıkanacak," diyerek ikimize de baktı. O an ilk kez Bekir'le aynı fikirde buluştuk. Bekir, "Anne senin tek evladın biz miyiz gözünü seveyim ya?" diye sordu. "Sırf bu işler yüzünden yarınki antrenmana gidemeyeceğim. Halı yıkamak için kariyerimle oynadığının farkında mısın be Sultan momy?"

"Oğlum leş gibi oldu halılar, ne yapayım ya?" diye konuştu annem. Ay yazık, kadına kıyamıyorum, haklı şimdi yani. "Her gün dışarıdan içeri kaç kişi girip çıkıyor. Zaten Ferdi abin, İkbal ablan, Mayıs da gelecek."

"Mayıs ne için gelecek?" dedi Bekir saf saf. "*TikTok* çekmek için mi, yoksa *Nasıl Halı Yıkıyorum* adlı videosu için mi?"

Bu sözü beni güldürdü. Bir kardeşime karşı olan fikirlerimin, bir kardeşimle aynı düşmesine hep gülerdim ve bu hep değişirdi. Annem bunalarak, "Ne bileyim ne videosu olduğunu," dedi. "Çekmez video mideo. Hadi şu halıyı da kaldır da yarın hep birlikte yıkarız."

"Yirmi halı," deyip kıstım gözlerimi düşünceli düşünceli. "Bu bize bel, diz ve omuz ağrısı olarak döner."

"Orası belli zaten," dedi Bekir homurdanarak halıyı kıvırdıktan sonra. Tek hamlede koca halıyı omzuna atıp kırk yaşında, göbekli sucu abiler gibi oturma odasından çıktı.

Ben de duruşumu hiç bozmadan kafamı kapıya doğru çevirdim ve Nihal'in gelinliğini gören Bihter gibi arkasından baktım. Çok yorgunum dostlar. Biraz uykuya ihtiyacım var.

Akşam yemeğini yedikten sonra biraz ders çalıştım ve telefonumu elime alarak Yekta ve Buse'nin hesaplarına girdim. Fake hesabımda olduğumdan emin olmak için her on saniyede bir profil fotoğrafıma bakıyordum. Sütten ağzı yanan bir daha yoğurt yemez işte, bırak üflemeyi... Hiçbir şey paylaşmamışlardı, yani ikisinin beraber olduğu. Buse kendisini hikâyesine atmış, birkaç da manzara fotoğrafı paylaşmıştı. Yekta'nın profili de başarılı ama değeri bilinmeyen bir sanatçı gibi susuzdu. *Aferin, böyle ol canımı ye.*

Sıkıntıdan kendimi duvardan duvara attıktan sonra kalktım dersin başından. İki paket krakerle beraber yatağıma kurularak telefonumdan *Lucifer*'ın son sezonunun ikinci bölümünü açıp izlemeye başladım. Bu dizi bittikten sonra sıradaki diziye geçecektim. *Akasya Durağı*'na... Elbette şaka.

Üç bölüm peş peşe izledikten sonra gözlerime çöken ağırlığın bana verdiği yetkiyle ayaklandım ve pijamalarımı giyip banyoya gittim. Dişlerimi fırçalayıp iki krem sürdüm. Odama tekrar döndüğümde yatağımı açtım ve içine girmeye hazırlandım fakat radar görmüş araba gibi, kendimi yine penceremin önünde buldum.

Yekta'nın her zaman çekik olan perdeleri yine öyleydi fakat koyu mor bir ışığın dışarı yansıdığını görüyordum. "Kötü yola mı düştün lan hayırsız, mor ışık ne?" diye konuştum kendi kendime. Şaşkındım.

Bunu söylememin üzerinden on saniye geçtikten sonra mor ışıklar kapandı.

Duzenleme
Ny.ozlem

4. Bölüm

"Halı Yıkama Günlüğü"

Günlerden cumartesi ve Gündüzler halı yıkamaya gidiyor.

"Anne, karpuzu aldı mı Bekir?" diye seslendi İkbal ablam. "Unutmasın sakın!"

Gülerek masanın üzerindeki poğaça kabının kapağını kapattım. "Sonbaharda halı yıkamak ve sonbaharda karpuz yemek, bizden daha normali gelmez abla."

"Havalar sıcak daha, deme öyle Gonca," dedi ablam rafı kapattığında. Bekir ve şortu içeri girdiğinde, "Götürdüm abla karpuzu," diye konuştu. "Gidecek başka bir şey var mı?"

"Yok sanırım," dedi İkbal ablam. "Ferdi küçük tüpü götürdü zaten."

"Halı yıkamaya mı gidiyoruz, yoksa pikniğe mi?" diye sordum kendi kendime mırıldanarak.

Bekir, "Yirmi tane halıyı yıkamak için kamp kurmak gerek," dedikten sonra kibirli bir şekilde kaslı kollarını gösterdi. "Neyse ki bendeniz Gündüzoğullarından üçüncü *Herkül,* işinizi kolaylaştıracak."

"Ay inşallah bir kız falan gelir de bu havan boşa gitmez," diyerek kıkırdadım ve ona omuz attım. "Gerçi geçen sene aşağı mahalledeki Gülsüm yazmıştı sana ama sen geri çevirdin."

Yüzü buruştu. "Gözleri mavi onun kızım, ben renkli göz sevmem bir kere."

"İşte! Net mavi gözlü bir kıza âşık olacaksın. Bak öyle olmazsan beni halıların içine ser, yuvarlaya yuvarlaya katla."

Gülerek saçlarımı bozdu. "Merak etme, az sonra yapacağım zaten."

Burun kıvırdım. "Sıkar o biraz canım."

Saçımı çekince ayağımla bacağına geçirdim. Hafif sızlandı ama sorun etmedi. Kardeşler böyle anlaşırdı. Nihayet tüm aile, bahçenin kapısında duran büyük kamyonetin önünde durduk. Ferdi abim halıları inci gibi dizmişti maşallah. Gürbüz zıplayarak, "Ben arkaya bineceğim," dedi. "Açık havada püfür püfür, of."

"Zaten öyle olacak," diyerek saçlarını sevdi Bekir, Gürbüz'ün. "Ben de arkaya bineceğim, halkı selamlarız."

Kahkaha attım. "Sanki seçim otobüsü, salaklar."

Gürbüz gözlüklerinin altından bana bakarak parmağını salladı. "Gonca bir daha salak deme kızım."

Ben dışındaki herkes gülmeye başladığında onu taklit ettim. "Ay yesinler, çakma İlhami Usta."

Elini göğsüne koyarak ağır abi edasıyla, "Dedem yokken bu görev bana düşer," dedi.

Göbeğine hafifçe vurduğunda geri çekildim. Annem başörtüsünü düzelttikten sonra yanına aldığı yedek şalvarla kamyonetin ön kapısını açıp, "Hadi oyalanmayalım," dedi. "Yer bulmamız lazım."

Mayıs homurdanarak gözlerini ovuşturdu. "Anne sabahın körü zaten, daha kim gelecek?"

"Herkesin aklı bizim gibi çalışıyor, bu yüzden yerler doluyor," dedi İkbal ablam. O sırada ben, Gürbüz ve Bekir kamyonetin kasasına oturduk. Artakalan Gündüzler de öne geçti. Gürbüz kamyonete vurarak, "Devam et kaptan!" diye bağırdı.

Bekir, "Otur lan düşeceksin," diye seslendi Gürbüze.

Üzerimdeki ince hırkayla şortlu Bekir'e baktım. "Sen öyle üşümeyecek misin lan sabahın köründe, Samuray Jack?"

"Kızım, benim kanım deli akıyor bir kere," dedi Bekir halılardan birinin üzerine oturduğunda. Omzunu silktim. Ferdi abim çoktan kamyoneti çalıştırmış, ilerlemeye başlamıştık. Pınar çok uzakta değildi, mahallenin çıkışına doğru bir yerdeydi ama bu halıları oraya taşımanın en makul yolu da buydu.

Çok geçmeden yıkama alanına gittiğimizde bizden başka kimsenin olmadığını gördük. Annem aceleyle, "Ferdi, Bekir oğlum hemen bir yıkayın şu zemini de halıları öyle serelim," dedi. "Şimdi kedi köpek işemiştir."

"Valla ben de onların üzerine işerim anneanne, dert etme sen."

"Hayda," dedim. "Kesin bu Gürbüz suyun içine girince salacak, benden söylemesi."

"Sus kız deli teyze," diyerek dürttü beni. "Öyle şeyler yapmam ama yaparsam da kızmayın yani, kaçabilir."

Mayıs yüzünü buruşturdu. "Sabah sabah midem ayağa kalktı. Gürbüz şeyine sahip çık, yoksa keserim."

Gürbüz sert bir bakış attı. "Sünnet oldum ben, tamam mı?"

Mayıs kendi kendine söylenmeye başladığında Ferdi abim ve Bekir, ellerindeki fırçalarla güzelce halıları yıkayacağımız alanı temizledi. Biz de o sırada ablamla kahvaltıyı hazırlamak için kollarımızı sıvadık. Güzel bir ağacın altına kurulduk. Önce küçük tüpe biraz çay demlemek için su koydum, sonra da

salatalıkları ve domatesleri dilimlemeye başladım. Henüz ayaklarım suya girmemişti ama birazdan güneş yükseldiğinde hava da ısınacak ve su kıvama gelecekti.

Ferdi abim, kamyonetin kasasından sırtlandığı halıyı tek omzuna alarak anneme baktı. "Seriyorum bak, ıslansın da yumuşasın halılar."

"Ser annem," dedi annem eteğinin ucu ıslanırken. Şalvarı sonra giyecekti.

"Benim şalvarım çantada olacaktı abla," dedim İkbal ablama bakarak. "Unutmadın değil mi almayı?"

"Yok yok merak etme, kamyonetin içinde."

"Hah, iyi bari."

Biz kahvaltıyı hazırlayıp abimler halıları sererken Mayıs'ın telefonuyla uğraştığını gördüm. Etrafı çekiyordu. Gülerek elimi uzattım. "Allah'ın salağı, sanırsın Paris'e gitmiş masum köylü. Ne var da ne çekiyorsun sen acaba?"

Mayıs bana kızgın bir sesle cevap verdi. "Bir sussana ya, sabah sabah ne bu enerji?"

"Diyene bak," dedim gülerek. "Sabahın köründe takipçilerine günaydın mı diyorsun?"

"Sen karışma bana!"

Onunla uğraşmayı kestiğimde İkbal ablam çayı çoktan demlemişti. Annemler halıları ıslatıp köpük döktükten sonra yumuşaması ve kirlerin kabarması için bıraktılar. Çok geçmeden koca kilimi serdik ve çember oluşturarak bir kahvaltı sofrası kurduk. Çayları koyarken Ferdi abim de dilimli ekmekleri ortaya koydu. "Babam ne yiyecek?" diye sordu Bekir. "Hale ablam aç bırakır onu, benden söylemesi. Hem o niye gelmedi? Tırnağı mı kırılır yoksa süslünün?"

"Bekir'e katılacağım, aklımın ucundan bile geçmezdi," diyerek çayıma bir küp şeker attım. "Hoş, bir kardeşim yanımdayken karşımda hangi kardeşime karşı durduğumuzun bir önemi olmaz." Işık hızıyla Ferdi abimle İkbal ablama baktım. "Siz hariç ciğerlerim. Sizinle ölüme giderim."

Ferdi abim gülerek yanağımdan makas aldı. İnsanın abisinin olması ne güzel bir şey işte.

Annem ekmeğinden bir parça alırken ablam da yanıma otururak, "Hale'nin şu grup ödevi vardı ya, o yüzden arkadaşlarıyla buluşacakmış," dedi. "Ayrıca sofra hazırlar yani, o kadar da değil, abartmayın."

"Ne bitmedik ödevmiş arkadaş," diyerek sarkıttım dudaklarımı. "Pek azimli canım ablam ya."

"Maşallah maşallah!" dedi annem.

Bekir, "Senin vizelerin ne zaman başlıyor kız?" diye mırıldandı peyniri dilimini ağzına attığında. "Ona göre vaziyet alalım biz de."

"Pazartesi günü."

"Hass*ktir, iki gün kalmış!"

Ferdi abim Bekir'in kafasına vurdu. "Ağzında nimet varken küfür etme."

Gürbüz, "Ağzında nimet yokken küfür edebilir mi yani?" diye sordu. İkbal ablama baktı. "Anne ben de küfür edebilir miyim?"

"Bir sen eksiktin, geç kalma Gürbüz Efendi," diyerek kızdı abim, Gürbüz'e.

Bekir oldukça keyifli bir şekilde Gürbüz'ün kafasına vurarak, "Helal lan sana," dedi. "Doğru kişiyi örnek alıyorsun koçum. Sen benim yolumdan gel, bak hangi kapılar açılacak sana."

Annem isyan edercesine, "Birbirinizin kafasına vurmayın evladım," dedi. "Salak olacaksınız."

"Zaten öyle değiller mi?" dedim.

Bekir kafama vurduğunda ben hamle yapacağım sıra Ferdi abim, benim yerime onun kafasına vurdu. "Bak abi yeter," diye diklendi Bekir. "Bu Kibariye'nin eli ayağı var, sen niye koruyorsun her seferinde?"

"Mıknatıs gibi çekiyorsun oğlum," dedi Ferdi abim.

"Aman kahvaltınızı yapın hadi evladım ya," dedi annem yüzünü ekşiterek. "Bak dünya kadar halı var orada, çok yiyin de eliniz çalışsın."

"Anneanne sen merak etme," dedi Gürbüz elindeki çikolatalı ekmeğiyle. "Ben şimdi o halılara gâvura sürter gibi sürteceğim. Çitileyeceğim yani."

Gülmeye başladığımızda abim ağzındaki lokmasını bitirip, "Aman bir yerini sakatlama da o yeter," dedi.

Mayıs sessiz sedasız kahvaltısını yaparken ben de karnımı iyice doyurmanın derdine düştüm. Yirmi dakika kadar kahvaltı yaptıktan sonra kamyonete bindim ve kırmızı desenli şalvarımı giyerek saçlarımı da tepemden topladım.

Annem de şalvarını giydiğinde Mayıs eşofmanını dizlerine doğru katlıyordu. "Niye daha kısa bir şey getirmedin?" diye kızdım ona. "İş yapmayacağın buradan belli."

Halılara bastığında ayağıyla üzerime su fışkırttı. Ben de ona fışkırttım ve şalvarımın kenarından tutarak onu biraz havaya kaldırdım. Bekir ikimize bakıp anneme söylendi. "Senin bu kızların iş miş yapmaz," dedi. "Biz o yirmi halıyı nah yıkarız!"

"Kas yaptım diye geziniyorsun ortada artist," diye laf attım. "Hadi yapsana şovunu."

Koyu gözlerini kısarak, "Oldu güzelim," dedi. "Sırf kas yaptık diye tüm işi biz yapalım, siz de oturun izleyin. Bak bakayım salak yazıyor mu alnımda?"

Ciddiyetle karşısında durdum ve elimi alnına koyarak ovaladım. "Ne yapıyorsun kızım?" diye tepki verdi Bekir. Onu susturdum.

"Dur bir kazı kazan yapıyorum, alnında bakalım hangi tabir çıkacak... Hah! Evet, salakmışsın."

"Ha ha ha!" dedi elindeki fırçayla geri çekilip bana su fırlattığında.

Eline mavi fırçayı almış abim bize bakıp kızdı. "Efendi gibi yıkayın şu halıları, yoksa vallahi sizi de çitilerim."

"Tamam, işimizin başına," diyerek toparlandım ve ben de elime bir fırça alıp diğer halıya geçtim. Üç tane koca halıyı yan yana dizmiştik. Birinde Bekir ve Mayıs, birinde ben ve Gürbüz, diğerinde de Ferdi abim vardı. Annem ve ablam yün için kenardaki oluğu kapatmışlardı. Hava gittikçe ısınırken biz de ısınmıştık. Çok güzel bir gökyüzünün altındaydık. Mayıs yorulunca kenara geçerek dizlerini ovuşturdu.

"Ben yoruldum..."

"Ne kadar şaşırtıcı," dedim kendi kendime. "Bu iş sana iki ay gider."

Bekir, "Tamam durulayalım artık," dediğinde annem oradan bağırdı.

"Olmaz! İki kez yıkanacak. Önce bir kiri aktı kabardı, sonra bir daha iyi çitilenecek. Oğlum geçen sene de yıkadık ya!"

"Geçen seneden beri hiç değişmemişsin anne, bunu test etmek istemiştim," dedi Bekir hüzünle. "Hâlâ aynı azimle temizlik diyorsun. Dur artık be kadın!"

"Sen onu geçen sene top oynayacağım diye evin camlarını indirmeden önce düşünecektin," dedi annem. "Çok konuşma, hadi devam..."

"Kadın ne dedim şimdi ya!"

"Annemle kadın diye konuşma."

Bekir düzeltti. "Sultan mummy?"

Ferdi abim bıkkın bir sesle alnının terini silerken, "Bekir elin çalışsın oğlum," dedi. "Hadi koçum!"

Bekir, birkaç dakika daha devam ettikten sonra kenara çekilerek kamyonete gitti ve bir dal sigara yakıp dudağının kenarına koydu. Annem çatık kaşlarıyla, "İçme şu mereti evladım," dedi. "İçme!"

Bekir huysuzca kollarını iki yana açıp, "Öldürün de kurtulun ya," dedi. "Vallahi öldürün. Herkesi sığdırdınız ama beni sığdıramadınız şu eve. Yakında kendi evime çıkacağım."

Kahkaha attım. "İki gece önce krampon parası için dil döken Bekir, ayrı eve çıkacakmış. Hangi ev canım, bizim Paşa'nın kulübesine mi taşınacaksın yoksa? Ama Paşa biraz kıskanç bir havyandır, haberin olsun."

Bekir bana bakıp gülerken kuru bir yer bulup oturdu, sağ bacağını genişçe sol bacağının üzerine attı ve sigarasını içerek gözlerini kıstı. Etrafına bakınırken onu kestim. Sadece etrafına bakınıyordu. "Şşt," diye seslendim ona biraz sessizce. "Bir sevdiğin mi var senin, ne bu gözünün yollarda kalmış hâli?"

"Yok," dedi Bekir gülerek. "Sana bakmak ve yola bakmak arasındaki farkı anlamaya çalışıyordum ve anladım. Yol boş, sana bakınca da boşluğa bakıyormuş gibi hissediyorum."

Dudağımı büktüm. "Aman ne komik ne komik!"

Ferdi abim, "Bekir sigara keyfin bittiyse gel abiciğim," dedi.

Bekir, "Abi bir yere kaçmıyoruz," diye ifade etti kendini. "İki dakika sigara içeceğim şurada."

"Ama daha bir tane halı yıkadık, farkında mısın?"

"Tamam, diğerleri de az kalmış. Oldu dört."

"İş yap iş!" dedim arkamı dönerek halıya köpürtmeye devam ederken.

Annemle ablam yünleri çiğnerken, "Anne onların acelesi var mıydı?" diye sordum. "Biriniz buraya gelsin, Gürbüz'ü oraya transfer edelim. Göbeği iyi ağırlık yapar, iyi çiğner."

Gürbüz göbeğine baktı. Gülmeye başladım.

Bekir, ağzındaki sigarayla yanımıza geldiğinde Gürbüz'ü kucaklayarak havaya kaldırdı. İkbal ablam endişeyle, "Dur ayağınız kayacak şimdi," deyince Bekir, Gürbüz'ü yünlerin oraya kadar taşıyıp bıraktı. "Hiç de kilolu falan değil." Göbeğine vurdu. "Yediğin sucuklar helal olsun ama ileride bu göbek baklava dilimli kaslara dönecek, haberin olsun."

"Seninki gibi mi?" diye sordu Gürbüz merakla. "Kaç tane mesela? Sende kaç tane var?"

"Sekiz," dediğinde bir kez daha kahkaha attım. "Yalancı. Üç tane bile yoktur."

"Göstereyim mi?"

Ferdi abim olaya el koydu. "Gösterme oranı buranı."

Bekir, Ferdi abime takıldı. "Kıskandın mı abim yoksa?"

Ferdi abim sol kaşını kaldırıp dirseğini elindeki fırçaya yaslayarak, "Seni mi?" diye sordu. "Oğlum sırf eziklenme diye açmıyorum."

"Neyse ben biliyorum zaten."

"Erkekler cidden baklava yarışı mı yapıyorlar?" diye sordu Mayıs kafasını telefonundan kaldırırken. "Çok saçma."

Bekir sigarasını parmaklarının arasında tutarak, "Konuştu *TikTok* manyağı," dedi. "Mayıs, bari iki fotoğrafımızı çek de hatıra kalsın."

"Çektim ki siz fark etmeden," dedi Mayıs. "Ama biraz poz verin bari."

Bekir ve Gürbüz bu tarafa doğru geldiklerinde Ferdi abime doğru sokuldum ve beraber poz verdik. Salak saçma onlarca fotoğraf çektik, çekildik. Mayıs telefonunu indirerek, "Yeter bu kadar," dedi. "Şarjım azalıyor."

İşimizin başına tekrar döndüğümüzde iki tane daha halıyı yıkadık ve kıvırıp kenara koyduk. Burada halıları sereceğimiz bir yer olmadığından kenarda beklemeleri en doğru olanıydı. Yedinci halıya geçtiğimizde yorgunluğum da

artmaya başlamıştı. Mayıs ikide bir bacaklarını bahane ederek yeni gelin triplerine girerek kenara çekilse de abimlerle iyi gidiyorduk. Bekir sıcaktan bunaldığında, "Hava sağ gösterip sol vurdu," dedi. "Ben şu kafamı bir oluğun içine sokayım da kendime geleyim."

Ferdi abim, "Manyaklaşma," dedi. "Hasta olursun."

Bekir alaycı bir tavırla, "Sabahtan beri su kurbağası gibi çıkmıyoruz suyun içinden Ferdi Gündüz," dedi. "Sen yapma bari."

Ferdi abim boş vererek, "İyi aman, ne yaparsan yap," diyerek yan tarafta duran kovaya biraz su koydu. Ben de nihayet şalvarı dizlerime kadar çektim ve eğilerek halıyı çitilemeye başladım. Arada kâküllerime üfleyerek kendi kendime şarkı mırıldansam da bu halılarla işimiz vardı.

Bekir, kafasını daldırdığı yerden inek yalamış gibi kafayla kalkıp ellerini kafasına götürdü ve saçlarını düzeltti.

"Only you," diye dalga geçtim onunla.

Bekir buna aldırış etmedi. Ablam çayı demledikten sonra Ferdi abimle oturma odasının halısını duruladık ve kenara kaldırdık. Güneş tam tepemizdeydi ve hava gerçekten beklediğimizin aksine daha sıcaktı. Bekir iki üç dakikada bir kafasını oluğa sokuyor, Mayıs iki fırça atıp yerine oturuyor, Gürbüz suyla oynuyor, annemler bitmek bilmeyen yünleri çiğniyor ve biz de abimle kaldığımız yerden devam ediyorduk. Nihayet isyan derecesine geldiğimde elimdeki fırçayı halının üzerine atıp, "Ay valla orta yerimden çatlayacağım şimdi," diye isyan ettim.

"Çat çat çat," diye gülmeye başladı Bekir, köpük dolu kovayı halıya dökerken. "Zaten anca bu kadar dayanabilirdin."

Söylediği şeyler şalterimi attırınca fırçayı kaptığım gibi ona su fışkırttım. "Lan küfürbaz çocuk, senin yaşın kadar halı yıkadım."

Bekir, "Aramızda bir buçuk yaş bile yok Kibariye," dedi. "Az yavaş at!"

Ben ona su fışkırtmaya devam edince o da aynısını bana yapmaya başladı. Annem bize seslendiğinde onu duymadık ki bilirsiniz, bu ikazlar kardeşler arasındaki tartışmayı daha da artırır. Şalvarımın yarısı tabiri caizse göl olunca hıncımı almak için su kovasına gittim. Oluktan aldığım suyla kovayı doldurarak Bekir'in üstüne döktüm. Ferdi abim, "Gonca uğraşmasana şununla," dediğinde Bekir, "Ağzını burnunu kıracağım kızım senin," diye bağırdı bedeninin yarısı ıslanırken.

Gülerek geri çekildim. "Bir dene bakayım."

Bekir bana doğru koşmaya başladığında elime fırçamı aldım ve kendime siper ettim. Ben gülüyordum, o öfkeden bana bakıyordu. Ben güldükçe o daha çok sinirleniyordu. "Bittin sen, bittin!"

Burun kıvırdım. "Tabii."

O sırada bir şey oldu, yol kenarından geçen Yekta'yı ve annesi Nilüfer ablayı gördüm. Yekta bana tebessümle bakarken ben de apışıp kaldığımda Bekir bunu fırsat bildi ve o da bir kova dolusu suyu bana döktü. Gözlerim kocaman açılarak, "Bekir!" diye bağırdım.

Annem, "Ne oluyor evladım, ne oluyor?" diyerek evham yapınca kollarımı iki yana açtım. Belden aşağım su içinde kalmıştı. Bacağımda şalvar olduğu için iç çamaşırıma kadar ıslanmış sayılmazdım ama bacaklarıma yapışan şalvarın hiç de iyi bir görüntü oluşturduğunu sanmıyordum.

Üstelik Yekta şu an bana bakıyordu.

Şalvarlı ve seksi... Üff, tam hayallerimdeki gibi bir karşılaşma, cidden yazıklar olsun ya.

Annem yanıma gelip önce bana, sonra da bize bakan Yekta ve Nilüfer ablaya baktı. Nilüfer abla bize doğru yaklaştığında hızla arkamı döndüm ve şalvarımı bacaklarımdan ayırmaya, daha doğrusu suyunu sıkmaya başladım.

"Bekir seni var ya... Seni takımına alan teknik direktörün de gözlerine rapor yazayım."

Nilüfer abla, "Kolay gelsin Sultan Hanım," dedi. "Maşallah, çocuklarla iş güç güzel gidiyor gibi."

Homurdandım. "Çok güzel gidiyor tabii Nilüfer ablacığım. Dua et kaynanam değilsin, yoksa laf sokardım."

Annem samimi bir sesle, "Öyle öyle," dedi. "Siz nereden böyle?"

"Yekta'yla bankada işimiz vardı da hallettik dönüyoruz," dedi. "Daha çok mu yıkanacak halı?"

Annem bir süre sustuğunda etrafına bakındığına ve içinden saydırdığına emindim ama onun terbiyesi elvermediğinden bu görevi layığıyla Bekir'in iç sesinin tamamladığını varsaymıştım. "Az kaldı," dedi annem.

"Yo," diyerek dönüverdim arkamı bir anda. Ellerim hâlâ şalvarımın kumaşını tutuyordu. Yekta'nın ve Nilüfer ablanın gözleri beni bulduğunda utana sıkıla, "Şey yani daha çok var demek istedim," diye izah ettim. "Ama halledilir ya."

Nilüfer abla sıcak tebessümüyle, saçlarına ak düşse bile gece gibi parlayan kafasıyla, "İsterseniz yardım edelim," dedi.

Annem, "Estağfurullah Nilüfer Hanım," dedi. "Olur mu öyle şey? Biz bunca kişiyiz, yaparız, zahmet etmeyiniz."

O esnada bunca kişi dediğimiz kişilere baktık. Mayıs telefonuyla oynuyor, Gürbüz su birikintisinde ayaklarını gezdiriyor, ablam ağacın altındaki çay tüpünün başında bekliyor, Bekir kenarda oturmuş bize bakıyor, bir tek gariban Ferdi abim çalışıyordu.

Kısa bir sessizlik sonrası Nilüfer abla epey girişken bir şekilde kollarını sıvayarak, "Biz de yardım edelim," dedi. Yekta saf saf bakarken kendini bir

anda böyle bir durumun içinde bulmasına şaşırmıştı ki ben ondan daha çok şaşırmıştım.

Annem, "Yok Nilüfer Hanım. Siz yormayın kendinizi," diye itiraz etti.

Nilüfer abla, "Sultan Hanım hiç olur mu öyle şey?" diyerek eğildi ve çoraplarını çıkarmaya başladı. *Kadıncağız dünden hazır, seni zaten severdim Nilü kadını ama şimdi daha çok seviyorum, bir de oğlunu bana verirsen başımın tacısın.*

Yekta da ayakkabılarını çıkarmaya başlayınca kendimi tavuk kümesine girmiş sansar gibi hissettim. O nasıl bir his bilmiyorum ama yaşadım işte. Nilüfer abla annemle yünleri sudan çıkarırken Yekta yanıma gelerek bana baktı. O sırada Bekir'in gözleri üzerimizdeydi. Oturduğu yerden kalkıp burnumuzun dibinde biterek, "Buyur birader," dedi Yekta'ya fırça uzatırken. "Sen iyi çiti yapacak gibi duruyorsun."

Bekir'e sert bir bakış savurarak, Yekta ama hayırsız olan insan kişisi fırçayla kalakalınca ayaklarımıza baktım. Siyah kotunu bileğinin birkaç santim üzerine kadar katlamıştı. İkimiz öylece birbirimize bakarken Yekta gülerek, "Daha önce halı yıkamadım," dedi.

Güldüm. "Büyük kayıp."

"Ama çok küçükken, teyzemler halı yıkarken ben de böyle kafamı oluğa soktuğumu falan hatırlıyorum."

Fuzuli bir gülüşle ona karşılık verdiğimde ellerimle şalvarımı sıktığımın hâlâ farkında değildim. Yekta'nın gözleri ellerime kaydığında, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Yok," dedim sersemce. "Çok sulandım." Öksürdüm. "Yani ıslandım." Bir daha öksürdüm. "Yani Bekir sağ olsun, benimle iyi uğraştı."

Yekta, çarpık bir gülüşle bana yine hakkım olmayan hayaller ve yetkiler sununca soluklanarak önüme döndüm ve köpüğü elime alarak, "Önce biraz halıya dökeceğiz," dedim. "Sonra da fırçayla çitileyeceğiz. Çok zor değil, merak etme."

"Sorun yok, o kadarını yaparım."

"Hadi bakalım," dedim meydan okur gibi.

Salonun halısını güzelce ıslatıp köpürtmeye başladığımızda yan yana fırçalarla çitilemeye başladık. Platonikle halı yıkamak... Kurduğum hayallerin bu kadar Everest hâlini yaşayacağımı bilmiyordum, eyvallah.

"Ee?" dedim iç çekerek. "Buse'ye aldın mı bir şeyler? Kızın doğum günü geldi çattı, ben bile merak ediyorum artık ne aldığını ya da alacağını."

Yekta biraz suskunlaştıktan sonra, "Evet," dedi. "Bir elbise aldım."

"Hmm," diye mırıldandım. "Hayırlı olsun."

"Sağ ol."

Dünyanın en samimiyetsiz konuşması gerçekleşmiş bulunmaktadır.

Halıyı fırçalamaya devam ederken, "Daha iyi misin?" diye sordum. "O gün biraz konuşmuştuk ya, o yüzden."

"İyiyim," dedi Yekta düz bir sesle. "Ama bazı şeyler netleşti gibi ya da netleşecek gibi."

"Hangi konu bakımından?"

"Bir süredir bazı şeyleri tartıyordum içimde ve sanırım bir taraf daha ağır bastı."

"Hmm," diye tekrar mırıldandım. "O da hayırlı olsun."

"Sağ ol."

Dünyanın en samimiyetsiz konuşması tekrar edilmiş bulunmaktadır.

"Senin nasıl gidiyor?" diye sordu sonra. "Sabah mı geldiniz?"

Bekir bağırdı. "Lan karpuzu suya soktunuz mu?"

Yekta şaşkınlıkla Bekir'e baktığında Bekir, "Birader karpuz kültürü önemlidir," dedi.

Yekta gülümseyerek, "Biliyorum," diye ekledi. "O kültüre hâkimim."

"Eyvallah."

Yekta, tekrar önüne döndüğünde ona bakmamaya çalıştım, yoksa vallahi günaha girdiğim yetmiyormuş gibi iyice sapıtacaktım. *Sen başkasıylasın hayırsız, kalbimi çarpıtmaya hakkın yok.*

"Evet, sabah geldik," dedim. "Normalde burası dolu olurdu ama havalar soğumaya başlayınca şansımıza kimse gelmedi ve yine şansımıza hava bugün çok güzel."

Yekta gözlerime baktı. "Aynen, çok güzel."

Ne diyorsun koçum?

Gözlerimi ondan çektiğimde Ferdi abim yanımıza gelerek, "Tamam, hadi durulayın da kaldıralım," dedi. "Gonca senin yedek kıyafetin yok mu abiciğim, hasta olacaksın öyle."

"Var da o pek müsait değil abi."

"Şimdi de pek müsait değilsin sanki."

"Valla Bekir'in suçu ya."

Bekir elini kaldırıp, "Sus kız sen de aynısını yaptın bana," deyince Yekta'nın bakışları tekrar Bekir'e kaydı.

Bekir'le aralarında manasız bir bakışma geçti. Güldüm ama içimden. İçim kan ağlarken gülmek... Ulan Yekta hayırsızı, sayende girmediğim ruh hâli kalmadı.

"Tamam tamam, çok oyalanmayalım," dedi Ferdi abim ve halıyı durulamaya başladık. Böyle böyle art arda birçok halı yıkadığımızda geriye çok az halı kalmıştı ama bizim de hâlimiz kalmamıştı. Yekta'nın saçı falan dağılmış, terli yüzünde arsız hormonlarımı zor zapt ettiğim bir görüntü ortaya çıkmıştı. Sonumu hiç iyi görmüyorum doktorum.

Ablam, "Çay vakti," dedi. "Gelin hadi..."

Bekir direkt, "Abla kuruduk ya, şükür," diyerek köşedeki terliklerini giyerken Yekta'ya, "Hadi gel," dedim. "Bir şeyler yiyeceğiz."

"Aç değilim."

"İç o zaman."

"Olur."

"Ama kek de var ve ben yaptım, hem de üzümlü."

"Sahi mi?"

"He."

"Çok severim."

"Biliyorum." Düzelttim. "Herkes sever üzümlü keki, o yüzden." Ah Yekta üzümlü ama benim olmayan kekim.

Bu garip ve nereye gittiğini bilmediğimiz diyaloglardan sıyrılıp nereye gittiğimizi bilen adımlarımızla birlikte ağacın altındaki yerimizi aldık. Yekta'yla yan yana çömeldik. Şalvarım sırılsıklam değildi ama nemliydi ve olmuştu olan, aman ne yapayım artık... Ablam çayları doldururken Mayıs, "En çok Ferdi abim iş yaptı," dedi. "Canım ya."

"Sen de otur *TikTok* çek," diye kızdı Bekir. "İki halının ucundan tuttuğunu görmedim."

"Benim bünyem kaldırmıyor bu kadar ağır işleri."

"Senin bünyenin kaldırdığı iş mi var?" diye sordu Bekir sonra.

Annem nezaketen gülerken, "Çocuklar didişmeyin," dedi. Canım anam, hep bu ikisi utandırıyor seni, biliyorum.

Nilüfer abla tebessümle onlara bakarak, "Olur öyle şeyler," dedi. "Kardeşler arasında normal Sultan Hanım."

"Öyle tabii," diye iç geçirdi annem. Kadıncağız kabullenmesin de ne yapsın şimdi? Garip anam sen üzülme, ben seni hiç utandırmam.

Ferdi abim karpuzu keserken karpuz şak edip ortadan ikiye çatladı. Gürbüz büyük bir sabırsızlıkla, "Valla çok güzel ses geldi, duydunuz mu?" diye sordu. "Oo, hem de kıpkırmızı."

Ferdi abim, İkbal ablama, "Abla bir tabak verir misin?" diye sordu. Ablam ona tabak uzattığında annem o esnada, "Siz de durmayın hadi buyurun," diyerek Nilüfer ablanın midesine çağrı yaptı, eh tabii Yekta'nın da.

Yekta biraz geri dursa da normaldir diye sesimi çıkarmadım. Annem sağ olsun, iç sesimi okurmuş gibi Yekta'ya bakarak, "Uzak durma oğlum ye," dedi. "O kadar yoruldun."

"Estağfurullah," diye karşılık verdi Yekta. "Yorulmadım."

Bekir'in Yekta'ya tip tip baktığını gördüm.

Nilüfer abla yaptığım kekten bir tadım alınca, "Çok güzel olmuş bu," dedi. "Elinize sağlık."

Evet Gonca kızım, hemen vaziyet al.

Annem büyük bir övgüyle, "Gonca yaptı," dedi. "Eli çok maharetlidir. Benim bütün çocuklarımın eli öyledir."

"Maşallah," diyerek gülümsedi Nilüfer abla. Bu kadın o kadar pozitifti ki hakkında hiç absürt bir şey söyleyesim gelmiyordu. "Eline sağlık Gonca, sizin de elinize sağlık çocuklar."

"Afiyet olsun," dedim içime içime oturan sesimle. Yekta, kekten bir ısırık aldıktan sonra hafifçe kulağıma yaklaşarak, "Eline sağlık," dedi. "Cidden çok güzel olmuş."

Yüzüm kızardı. "Afiyet olsun."

Bekir bize bakıyordu. Sanırsın Behlül'le Bihter'in yasak aşkından şüphelenen Matmazel... Hay Allah'ım ya!

Nilüfer abla bize doğru seslenerek, "Nasıl gidiyor dersler Gonca?" diye sordu. "Yekta vizelerin başladığını söyledi."

"Öyle," dedim kafamı sallayarak. "Pazartesi başlıyor, güzel gider umarım."

"Halledersiniz siz," diyerek gülümsedi. "Zaten arkadaşsınız, not alışverişlerinizi de yaparsınız. Geçen sene Yekta, ona verdiğin notlar sayesinde birkaç dersi atlatmıştı, biliyorum ben."

"Benim sayemde çok fazla olur," dedim. "Yekta da çok başarılı bir öğrenci."

"Elbette öyle," diye konuştu Nilüfer abla. "Ama yardımlaşmak iyidir."

"Tabii ki."

Bekir sessizce, "Gonca bu sen misin?" diye sordu. "Güncelleme geldi galiba kardeşim? Pek hanımefendisin..."

"Ne diyorsun ya?"

Yekta, Bekir'e, "Gonca zaten öyle biri," dedi. "Ben yanlış bir davranışını görmedim."

Hayırsız, utanmaz, beynamaz çocuk... Yeter artık, sana âşık olmak istemiyorum yeter.

Bekir soğuk bir şekilde gülerken, "Birader sen onun öyle olduğuna bakma," dedi. "Hem siz çok yakın arkadaş değilsiniz bildiğim kadarıyla, yanlış mıyım?"

"Arkadaşız," dedi Yekta. "Seninle de aramda bir sorun yok Bekir, biliyorsun."

"Yok zaten de niye bunu söyleme gereği duydun ki?"

"Öylesine," diye geçiştirdi Yekta.

Beyinsiz Bekir, sabahtan beri çocuğa seni ders çalışırken gören babam gibi bakarsan bunu sorma gereği duyar tabii.

Havadan sudan muhabbetlerimize devam ettikten sonra gün sonuna doğru onlarca halıyı yıkayıp kamyonete yükledik. Gitme vakti geldiğinde

annemler ön tarafa, biz de kamyonetin kasasına geçtik. Yekta benden evvel kasaya çıkıp elini uzattı. Ona baktığımda kendimi bir anda Hint dizilerindeki gereksiz uzun bakışmalı sahnelerin içinde yaşıyormuşum gibi hissettim. Uzattığı elini tuttuğumda kalbimi de tuttum ve sayıp sövmeye başladım. "Teşekkür ederim," dedim çok gerekliymiş gibi. Evet gerekli tabii, elini uzattı.

"Önemli değil," diyerek karşılık verdikten sonra halılardan bize kalan boş bir yere sıkıştık ve kamyonet çalıştı. Abim harekete geçtiğinde Bekir ve Gürbüz de karşımızda duruyordu.

"Yekta," diye seslendi Bekir, kavruk tenine değen akşam güneşiyle. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor tabii," dedi Yekta.

"Kız arkadaşın var mı?"

Höst ulan. Bekir niye peki evladım, niye?

Yekta biraz çekimser bir şekilde, "Var," dedi. "Ne oldu ki?"

Bekir, rahatlayarak güldü ve "Hiç," diyerek bana baktı. "Arkadaşı falan varsa tanışırız diye sormuştum."

Sırıttım. "Canım onlar sana büyük kaçar," dediğimde Yekta, "Buse'nin bir kız kardeşi var ama nasıl olur bilmem," diye karşılık verdi.

"Aman yok!" diye girişti hemen. "İstemem öyle bir gelin de görümce de. Lazım değil Buse'nin kanından biri."

Yekta, büyük bir şaşkınlıkla bana baktığında gülmeye çok yakın bir surat ifadesi olduğunu gördüm. Kendimi hiç de açıklama gereği duymayınca Bekir gözlerini kısarak, "Eyvallah Yekta," dedi. "Öylesine sormuştum. Normalde Gonca'nın fikirleri ve zikirleri umurumda olmaz ama o istemiyorsa olmaz..."

Bekir eve gittiğimiz an, kramponun dişlerini kafana geçireceğim, mantar pano raptiyesi gibi dolaşacaksın etrafta.

Çok uzun sürmeyen bir yolculuğun ardından nihayet eve geldiğimizde abim kamyoneti bahçenin ortasına yaklaştırdı. Kamyonet durduktan sonra Ninja gibi aşağı atladım. Babam geldiğimizi anlamış olacak ki kapının orada, elleri arkasında bağlı bir şekilde hafif göbekli bedeniyle bize bakarak, "Hoş geldiniz," dedi. "Çok yoruldunuz mu?"

Gürbüz, "Ben hiç yorulmadım dede," diyerek elini kaldırdı. "Taş gibiyim."

Mayıs ona gülünce Bekir ikisini hedef gösterdi. "İkisi de iş yapmadı, anca yattılar baba. Hadi Gürbüz minik bir tosbağa ama Mayıs? Boşa besliyoruz biz bunu. Verelim bir *TikTok* çeken adamın birine, beraber geçinip gitsinler."

Mayıs hırçınlaşarak, "Ben seni bir verirsem görürsün!" dedi.

Bekir oralı bile olmayınca Ferdi abim yorgun fakat yorgunluğunu belli etmeyen bir ifadeyle anneme seslenerek, "Halıları hemen serelim mi anne?" diye sordu. "Temiz mi balkon?"

Annem, "Temiz oğlum temiz," dedi. "Dün yıkamıştım. İki katın da balkon demirlerine sereriz yine."

"Tamam," diyerek Bekir'e kaş göz yaptı. "Hadi bakalım Bekir, iş başına."

Yekta o sırada kendini öne çıkararak, "Yardım edeyim abi ben de," dedi.

Ferdi abim ses etmezken, hatta bundan büyük kıvanç duyarken halıları sırtlanarak eve girdiler. Annem, Nilüfer ablaya dönerek, "Allah razı olsun sizden de," dedi. "Sağ olun. Buyurun, bir yemeğimizi yiyin."

Nilüfer abla mütevazı tavrıyla, "Sizden de razı olsun ama yiyeceğimizi yedik ellerinizden, tekrar teşekkür ederiz," dedi.

Annem, "Olur mu öyle şey?" deyip ekledi. "Ama bir akşam muhakkak bekliyorum Burhan Bey'le sizi yemeğe, tabii Yekta oğlumuzu da."

"İnşallah," dedi Nilüfer abla. "O zaman ben müsaadenizle gideyim."

"Müsaade sizin," diyerek kenara çekildi annem. "İyi akşamlar Nilüfer Hanım."

"Size de Sultan Hanım," diyerek yanımdan geçerken bana sıcacık bir gülüşle baktı. Kaynanam olacak kadınsın ama bilin bakalım, imkânsız olan ne?

Abimler halıları serdikten sonra bahçedeki sandalyeden kıymetlimi kaldırdığımda Yekta, dış kapıya doğru ilerlerken beni gördü ve duraksadı. "Görüşürüz."

Yanına gittim. "Görüşürüz. Sağ ol her şey için."

Gülümsedi. "Ne demek, lafı bile olmaz."

Gülümsediğimde vedalaşarak evine gitti. Karşı apartmana yani. Arkasından birkaç saniye bakıp önüme döndüğümde Bekir'i, kollarını göğsünde toplamış bir şekilde bana bakarken buldum. Derin bir iç çekip karşısında dikilerek, "Özel gününde misin oğlum sen?" diye sordum. "Hindi görmüş tilki gibisin."

"Aranızda ne var sizin?" diye sordu direkt.

"Ne?"

Sadece gözlerime baktığında gardımı alarak, "Çocuğun sevgilisi var, mal!" diyerek kızdım ona. "Arkadaşız biz. Ay Bekir vallahi bak, elimin tersini yapıştıracağım, nereden geldiğini şaşıracaksın. Geri zekâlı!"

"Sevgilisi olan birine rağmen bu Yekta'nın sana bakışlarında bir itlik, serserilik sezdim."

"Üf, boş boş konuşma," deyip suratımı buruşturdum. "Beni de böyle şeylere yakıştırma. Valla bak patlatırım topunu, hiçbir şey sektiremezsin."

"Bir dur kızım, hemen atar yapma," dedi Bekir düz bir sesle. "Tamam siz arkadaşsınız ve ben de az çok bilir, severim Yekta'yı ama gözüm üzerinde, haberi olsun."

Kahkaha attım. "Bacak kadar boyuyla kalkıştığı işlere bak? Ne olur çekme gözlerini üzerimden! Abuk sabuk konuşma da git ders çalış, mezun olamayacaksın bu gidişle."

Onu ardımda bıraktığımda her ne kadar bunlara aldırış etmesem bile, Bekir'in sözleri kulağıma küpe diye takıldı ama muhtemelen orada küflenecek ve yaraya sebep olacaktı. Bir aslı olduğunu sanmıyordum çünkü yoktu.

Salonda ayaklarımı sürükleyerek ilerlerken *The Walking Dead* oyuncularından hâllice hâlimle elimi kaldırıp, "Ben odama çıkıyorum," dedim. "Kapıma zincir vuracağım izninizle. Bir sorunuz, bir işiniz olmasın mümkünse."

Annem telaş yaparmış gibi ortaya konuşarak, "Halime Hanımlar salı günü geleceklermiş yemeğe," dedi. "Yarın Tokat'tan akrabaları geliyormuş, iptal edememişler."

Ağlamaklı bir sesle isyankâr bedenimle, "Vallahi çığlığı basacağım artık," dedim. "Vizelerim başladı benim anne! Onların keyfini mi bekleyeceğiz? Ayıp ya!"

Annem, "Ne yapayım kızım?" dedi. "Olmaz, gelmeyin mi diyeyim? Asıl böylesi ayıp olur. Hem yarın dip bucak gireriz eve, bir güzel temizleriz."

"Dolapta *Parol* var mı?" diye sordum. "Allah aşkına iki üç kutu verin, art arda içeceğim."

İkbal ablam, "Saçmalama Gonca," dedi.

"*Parol* içeceğine git bileklerini kes daha tesirli olur," diyerek güldü Bekir. Babam bu sözün üzerine bize bakarak sert sesiyle, "Nasıl konuşuyorsunuz siz?" dedi. "Şakası bile yapılmaz. Bir daha duymayacağım."

Bekir ve ben süt dökmüş kedi gibi, "Tamam baba," dedik. Devam ettim. "Şakaydı zaten."

"Ha bir zahmet kızım ya!"

Kafamı eğdim. Ferdi abim soluklanarak içeri girdiğinde, "Kusura bakmayın," dedi. "Son anda akrabaları sürpriz yapmak isteyince onlar da bir şey diyememiş. İdil de mahcup oldu."

Babam yumuşak bir sesle, "Sen bakma oğlum bu kaçıklara," dedi. "Alt tarafı iki gün gecikmeli gelecekler, bir şey olmaz. Büyütmeye gerek yok."

Tabii, çilekeş öğrencinin hâlinden kim anlar ki zaten?

Annem memnuniyetten uzak bir tavırla babama bakarak, "Kardeşini de çağıracak mısın?" diye sordu. "Çağıralım mı?"

"Bir söz ederim ama annem kesin gelir," dedi babam.

"İyi madem," diyerek göz devirdi annem. "O eltim denen fırıldak gelmesin de yeter."

"Tövbe estağfurullah," deyip arkasını döndü babam. Annem söylenmeye devam ettiğinde gülümseyerek ona öpücük attım.

"Merak etme anne, biz de sevmiyoruz o fırıldak yengeyi."

Bekir koşarak annemin yanaklarından öptü ve kolunu boynuna doladı.

"Ana gibi ana be! Benim formalarımı yıkadın değil mi?"

"Yıkandı yıkandı."

Bekir annemin yanağından bir kez daha öpüp geri çekildiğinde onları bu mutlu aile tablosuyla baş başa bırakıp odama çıktım. Açtım kollarımı ve kendimi yatağa attım. Ertesi gün çok yoğun geçecekti, biliyorum ama üstesinden gelecektik.

Geldik. Bu kadar hızlı gelemedik ama vallahi çok güzel geldik. Her yer bal dök yala icabı oldu ama canımdan can gittiği gerçeğini de biliyordum. Neyse ki bu kez tüm hanımlar ve beyler olarak işe giriştiğimizden daha kolayca atlatmıştık.

Göğsüme bastırdığım klasörle, Gülbade'yle yan yana okul bahçesinde ilerlerken Gülbade, "Ne almış Buse'ye?" diye sordu.

"Elbise," dedim. "Artık nasıl bir şey olduğunu bilmiyor ve ilgilenmiyorum."

"Valla ben de oturdum ne zaman ayrılacaklarını bekliyorum."

Güldüm. "Hiç umurumda değil."

"Yalancıyı dilenci..."

"Ben Yekta'nın beni görebilme değil, onu unutabilmenin ihtimalini sevdim bacım," dedim iç geçirerek. "Kendimi onunla ilgili hayaller kurduğumda çok yanlış ve huzursuz hissediyorum ki öyle de. Ben karar verdim, an itibariyle Yekta'yı unutma çalışmaları başlamıştır."

Gülbade sırıtarak, "Bu gerçekleşirse Yekta'ya bir soda ısmarlarım," dedi. "Neyi kaçırdığını anlar da anca hazmeder belki."

Dudaklarımı sarkıttım. "Uğraşma bile. Arkadaş olacağız biz onunla."

Daha çok güldü. "Tamam sus artık."

Güldüm. "Yekta *kankimle* çok güzel günler bizi bekliyor." Birbirimize dönüp gülmeye devam ettiğimizde Gülbade duraksadı ve genzini temizledikten sonra arkamızda duran Yekta'ya, "N'aber?" dedi.

Has...

Yekta, "İyidir senden?" diye sorunca Gülbade, "Ben de iyiyim," yanıtını vererek bana baktı. "Ben sınıfa geçiyorum, zaten sınav birazdan başlar."

Kafamı sallarken derin bir nefes alarak arkamı döndüm. Yekta'nın koyu bakışları, koyu gözlerimle buluştuğunda mecburi bir gülüşle, "Nasılsın?" diye sordum. "Hazır mısın sınava?"

Kafasını sallayarak üzerimdeki garip hâli çözmeye çalışırcasına, "Hazırım ama sen yorgun görünüyorsun," dedi. "Çok mu geç uyudun?"

"Hayır," dedim. "O kadar geç uyumam."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Sustu ve cevap vermedi. Bir şeyler geveleyeceği sırada bizim sınıftaki turuncu kafalı Cenk yanıma gelerek, "Gonca sınav öncesi normal mi bilmiyorum ama bana yarınki vizenin notlarını verir misin?" diye sordu. "Eksik yerlerim var da tamamlamak istiyorum."

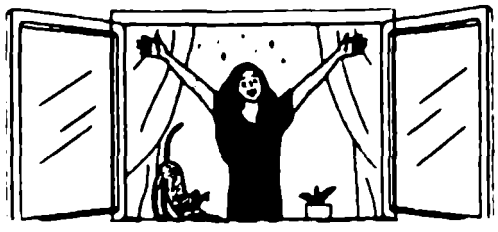
"Tutsaydın," dedim dik dik.

Cenk öylece kalakalırken gülümsedim. "Şaka yapıyorum ama tutsaydın... Neyse tamam, veririm notlarımı, dert etme."

Cenk gülümseyerek, "Çok sağ ol," dedi. "Bir gün müsait olursan kahve içelim bu arada, olur mu? Sana kahve ısmarlayayım."

Bir şey söylemedim. Cenk gözlerini uzunca bir süre üzerimde gezdirdikten sonra yanımızdan ayrıldığında Yekta'nın ifadesiz tavrıyla karşılaştım. Birbirimize baktık ve konuşmadık. Mal gibi kalırsın böyle işte.

"Sınıfa gidelim, sınav başlayacak birazdan," dedim. Bunu kabullendiğinde bir tık önüne geçtim ve dudaklarımda sinsi bir gülümseme meydana geldi. Bu işin sonunun nereye varacağını bilmiyordum ama öğrenecektim. Hayırsız Yekta, bekle koçum, sana narkozsuz ameliyat yapacağım.

5. Bölüm

"Yağmurdan Kaçıp Doluya Tutulmak"

Üzerimden teğet geçen bir vizenin ardından diğer vizenin tır gibi çarpmaması için çantamdan çıkardığım tuzlu krakerimi yemeye başladım. Tam karşı masada da Hayırsız Yekta ve sevimsiz manitası Buse oturuyordu.

Bacak bacak üzerine atarak krakerimi kemirirken Gülbade elindeki limonlu sodayı bana uzatıp yerine oturdu ve elmalı sodasını yudumladı. Soda şişesini ağzından çekerken, "Soğuk su mu içseydik?" diye sordu. "Ama bunu sonraki sınava saklıyorum çünkü üzerimizden geçecek."

"Hallederiz bacım, dert etme," diyerek gülümsedim soda şişesini kavrarken. "Teşekkür ederim soda için."

Buna takılmadı bile. Sodayı içtikten sonra derin bir soluk alıp vererek masaya koydum. Kantin pek kalabalık değildi çünkü vize haftasıydı ve herkes arı kovanına girmiş gibi kütüphanelerde, sessiz köşelerde çalışıyordu. Ben evde çalışıyordum vallahi, orada burada nasıl çalışıyorlardı, hiç anlam veremiyordum. Zaten buna anlam vermeyeyim bir zahmet, başka derdim mi yok sanki, aman.

Gülbade önündeki notları karıştırırken gözlerim ister istemez Yekta ve Buse'nin masasına çarpıyordu fakat omurgamı kırmamış, şükür ki her zaman diktim bu konuda. Buse keyifle bir şeyler anlatırken Yekta'nın yalnızca not kâğıtlarını karıştırarak yarım ağız gülümsediğini görüyordum. Muhabbet dönmüyorsa niye çıkıyorsunuz, hiç anlamıyorum arkadaş? Neyse buna da anlam vermeye gerek yok.

"On gün veriyorum," dedi Gülbade, bana bakmadan homurdandığında.

Yüzümü buruşturdum. "Ne için?"

"Yekta ve Buse'nin sonu için."

Sesimi alçalttım. "Biraz sessiz ol. X ve Y diye hitap edelim şunlara bari."

Gülerek gözlerini bana çevirdi. "Hayırsız ve Meymenetsiz diyelim, nasıl olsa anlamazlar."

"Kabul," dedim gülerek. "Şimdi hiç X'e değer vermekle uğraşamam."

İç geçirerek arkasına yaslandı ve sodasını tekrar kavradı. "Ah benim safım, onu zaten çoktan yaptın."

"O kara gün," diyerek kıstım bakışlarımı. "Her şey, Hayırsız'ın bizim mahalleye, bir de utanmadan karşı eve taşınmasıyla başladı."

"Dur dur, sonra anlat bu hikâyeyi," dedi hızla ve gülmemek için kendini susturdu. "Bak gülmeye başlarım. Dikkat çekeriz, sonra batarız ikimiz de."

Gülerek saçlarımın önünü düzelttim ve üstteki ayağımı salladım. "Merak etme, artık onunla ilgili anlatacağım tek hikâye acı bir veda olacak." Gözlerimi puslu puslu kıstım. "Gonca Gündüz'le aşk unutma büyüsü."

"Senin onu unuttuğun gün," diyerek iç geçirdi. "Neyse neyse..." O sırada turuncu kafasıyla Cenk geldi ve sandalyesini çekip yanımıza oturdu. İkimiz de düz bakışlarımızı onun yüzünde topladığımızda tebessüm ederek elini masanın üzerine koydu. "İnsan yemiyorum kızlar, sakin olun."

"Sakiniz zaten!" diyerek kaldırdım kaşlarımı. "Ama pek muhabbetimiz yok ya, o yüzden garipsedik."

"Haklısın," dedi gözlerimin içine bakarken. "Benim hatam."

"Senin hatan ne?"

Gülümseyerek sesiyle bana yaklaştığını hissettim. "Daha önce muhabbetimizin olmaması."

Gülbade masanın altından ayağıma dokununca mesajı aldım. Mesaj şuydu: *Cenk sana yazıyor ama sen kitap okumayı sevmezsin bacım.*

Fuzuli bir kibarlık gösterip gülümsemeye çalışarak, "Yok," dedim. "Bunu bir hata olarak görmek yanlış bence."

Cenk ne diyeceğini pek bilemediğinde masanın üzerinde duran ellerine bakıp, "Sağ ol," dedi. "Notlar için yani."

"Önemli değil," dedim düz bir sesle. "Fakat bugün teslim edersin diye düşünüyorum, yoksa yanlış mı düşünüyorum?"

"Fotokopisini çektirdim," dedi gülerek.

Güldüm. "Yorulmuşsundur, iyi oldu oturduğun."

Güldü ama benim gibi neşeli değildi bu. "Öyle."

Gülbade ayağıma tekrar dokununca mesajı aldım. Mesaj şuydu: *Karizmayı korumak için laf sokmayacak çünkü sana yazıyor.*

Ben onun ayağına dokunduğumda mesajı aldı. Mesajım şuydu: *Bana laf sokamaz çünkü koruyacak bir karizması yok. Benim algılar sadece tek bir kişiye açık o da şu an karşımda oturmuş içeceğini yudumluyor boğazında kal...*

Hay Allah, karakter sınırına takıldık iyi mi?

Cenk, "Ee?" diye sordu, kolunu sandalyeye koyup bana daha ilgiyle bakarken, "Nasıl gidiyor Gonca?" dedi. Oradan Gülbade'ye baktı. "Senin Gülbade? Gülbade'ydi değil mi, yanlışlık olmasın?"

Gülbade gülümseyerek, "Yok olmadı," dedi. Gülbade aslında buna bir karşılık verirdi ama gerek görmezdi çoğu zaman. "İyi gidiyor, senin?"

"Benim de öyle, ne olsun."

Öylece gülüverdiğimde limonlu sodama uzandım. "Anangil ne yapıyor diye sorasım geldi şu an çünkü muhabbet oraya doğru gidiyor."

Cenk sırf gülmek için güldüğünde ben de onun bu hâline güldüm ve o sırada Hayırsız Yekta'nın bakışları bizim, daha doğrusu benim üzerimde çivilendi. *Ne bakıyon,* diyesim gelse de gülümsemekle yetindim. Gülbade tekrar ayağıma dokundu. Mesaj şuydu: *Rahatsız mı oldu bu Hayırsız?*

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büzdüm ve onun ayağına dokundum. Mesaj şuydu: *Belki de dişimde kraker kalıp kalmadığını kontrol etmek için bakmıştır?*

Ayağıma dokundu. Mesaj şuydu: *asdfghjkjhgfdfghj*

Anlamsız bir şekilde Cenk'e tekrar baktığımda onun yanımızda pek de rahat edemediğini gördüm ki haklıydı çünkü söylediğim gibi pek sohbetimiz yoktu, ayrıca kafa birine de benzemiyordu. Ayaklanarak, "Notlarını sınıfta veririm Gonca," dedi. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Bu arada kahve sözüm vardı, unutma sakın!"

"Hiç unutmam," diyerek gözlerimi kırpıştırdım. "Not edeceğim birazdan telefonuma, Cenk'le kahve sözü diye."

Güldü ve arkasını dönerek uzaklaştı. Gülbade gözlerini bana çevirip, "Hiç tipin değil," dedi.

"Evet öyle," diyerek iç geçirdim. "Farkındayım, bana yazıyor ama bu zamana kadar neredeydin be arkadaşım? Niye şimdi yani?"

"Aa!" diye tepki verdi Gülbade. "Niye dert ettin kendine, yoksa onunla bir geleceğin olur muydu?"

"Saçmalama," dedim yüzümü ekşiterek. "O anlamda değil. Yani sonuçta aynı sınıftayız ve birkaç gündür böyle davranıyor, bana yazıyor işte. Samimi gelmiyor ki."

"Belki platoniktir ve cesareti yoktur, yeni yeni doğmuştur... Olamaz mı?"

"Sanmam," diyerek devirdim gözlerimi. "Platoniğin hâlinden anlarım kızım ben. Platonik insan sevdiğinin yanında böyle şeyler yapmaz."

"Dedi Hayırsız'ı umursamayan Gonca."

"Orası kırmızı bölge," diyerek son noktayı koydum. "Hadi toparlanalım artık. Bu sınavdan sonra bir de akşam evde şenlik var. İdil abla ve muhterem ailesi yemeğe geliyor. Alıp başımı çekip gitsem mahalleden çıkana kadar param biter."

"Çünkü azık için yanına sadece kraker alırsın ve paran biter."

Eline çak yaptım. "İşte bacı olmak."

Gülüşerek kantinden çıktığımızda Hayırsız Yekta ve Buse'yi ardımızda bıraktık. Yalan yok, kalbim acıyordu ama iyi oyuncuydum, zerre kadar umursamıyormuş rolü yapıyordum. Yoksa çok sevdiğim birinin yanında çok

nefretim olan bir kızın olması ve onların beraber olması da çiğ köfte sonrası tuvalete gitmek gibi bir şeydi. Evet, öyle bir şey.

Günün son vizesinin ardından eve geldiğimde ta bahçeden burnuma ulaşan zeytinyağlı yemek kokuları, beni tazı görmüş tavşan gibi harekete geçirdiğinde adımlarımı hızlandırdım. Kapıyı açan İkbal ablam elleri bulaşık bir hâlde bana bakıp, "Hoş geldin Gonca," dedi ve uzaklaştı.

Arkasından hayretle baktım. "Abla valla kötü bir şey yapmayacağım, kaçma."

Bana laf yetiştirdi. "Bir sürü iş var, bir sürü."

"Yardım ederim ablam ben sana," diyerek ayakkabılarımı çıkardım. Kapıyı ayağımla kapatıp yemek kokusunun beni götürdüğü yere gittim. Mutfak tezgâhında tepsi tepsi börek vardı. Gözlerim kocaman açılırken, "Allahu Ekber!" dedim ve hızla elimi yıkadıktan sonra bir tane börek alıp ısırdım. Börekle aşk yaşarken annem boş sürahiyle içeri girdi. Muhtemelen salondaki çiçekleri sulamıştı.

"Kızım otur da ye!"

"Oturunca çok farklı oluyor çünkü," diyerek güldüm ve dudağımın kenarını yalayıp boğazımı temizledim. "Elinize sağlık, çok güzel olmuş da. Ablacığım kabile mi gelecek, gözünüzü seveyim sakin olun!"

Annem kaşlarını çatarak, "Fırıldak yengen, amcan ve babaannen de gelecek," dedi. "Halime Hanımlar da yedi kişi derken biz zaten..."

Elimi kalbime götürdüm ve fenalaştım. "Lütfen devam etme, hastane masrafı çıkmasın durduk yere ya!"

"Valla gün sonunda çıkabilir," dedi ablam sarma tenceresinin altını kapattığında. Oradan ellerini silerek fırının kapağını açtı. "Senin nasıl geçti sınavların Gonca?" diye sormayı da ihmal etmedi bir taneciğim benim.

"Bana geçireceklerdi az kalsın ama Gonca kız yer mi lan bu numaraları," diyerek kibirle güldüm. "Ağzına sıçtım soruların."

Annem, "Allah'ım nasıl konuşuyorsun pis pis öyle!" diye dövünmeye başladı. "Bak baban evde yok, bir daha söyleme öyle Gonca! Çok ayıp."

Şaşırarak, "Hayda!" dedim. "Ne dedim sanki anne? Sıçmak gayet doğal bir eylem, yani doğamızda var bir kere."

"Bekir'in kız versiyonusun sen. Bekir'in senden sonra gelmesi, belki de senin bu aykırı ruhunun tam oturamaması ama kabağın Bekir'in başına patlayarak küfürcü bir çocuk olmasından kaynaklıdır."

Annem tek seferde kurduğu cümleyle beni duvardan duvara çarparken, "Anam ne yaptın sen de ya?" diyerek ağzımı açtım. "Bu konuyu babamla tartışın çünkü ben olay mahallinde kendi başıma takılan bir yumurtaydım kardeşim, huzurumu kaçıran..."

İkbal ablam gülerek, "Gonca tamam ablacığım tamam," dedi. "Hadi git çıkar üzerini de çok dersin yoksa biraz yardım et bana, olur mu? Söz bulaşıklara sen karışmazsın, rahat rahat çalışırsın yukarıda."

"Abla evin her zerre karesine bir insan düşecek, sen rahatlıktan bahsediyorsun?" İç geçirerek kafamı salladım. "Neyse zaten on dokuz küsur yıldır bu gerçeğin içindeyim... Abi ben sessiz sakin bir yumurtaydım ya, niye ulan niye?"

Odama çıktığımda drama yapmadan çabucak çantamı yatağımın kenarına bırakıp üzerime eşofmanlarımı çektim ve on dakika sonra tekrar aşağı indim. Yemekler hazır olunca üzerimi tekrar değiştirecektim. Şimdiden yoruldum.

Saatlerce mutfakta yemek yaptık. Koca bir tencere tavuk suyuna pilav yaptım. Ardından salatayı yapıp yeşillikleri de bir güzel, ayrı servis tabaklarına hazırladım. Mayıs, eve geldiğinde sanki otele girmiş gibi direkt odasına çıkınca onu dövme planlarımı erteledim. Bu kadar nazik biri olduğum için bana bir teşekkür borcu olacaktı.

Ferdi abim telaşla elindeki poşetlerle içeri girdiğinde, "Abla eksik bir şey var mı?" diye sordu. "Hemen gidip alayım."

"Yok Ferdi," dedi ablam. "Necmi fırına uğrayacak zaten, alır o ekmekleri."

"Konuştum şimdi onunla da."

"Tamam, daha iyi o zaman."

Ferdi abim etrafa bakınırken, "Pilavı ben yaptım yine," dedim. "Bilin ki pilavın güzel olması, diğer yemeklerin üzerindeki hükmü azaltır. Pilav güzel olmazsa yapılan tüm yemekler şansını kaybeder."

"O niyeymiş?" diye sordu annem dolaptan hoşaf çıkarırken.

"Bu bir gelenek..." Cümlem yarıda kaldığında anneme baktım. "Aha, yarın sabah bu evde yine bir tuvalet kuyruğu yaşanacak, hep yaşanıyor ama bu kez rötarlı bir buluşma olacak o dört duvarla."

"Gonca çok konuşma kızım," dedi annem heyecanla. "Bardakları dizdin mi masaya?"

"Anne hangi birini yapayım ya?"

"Hale gelmedi mi daha?"

Güldüm. "Aa! Alınırım ama benim biricik ablam ödev havuzuna düşmüş, kaç gündür çıkamıyor oradan. Haberiniz yok mu?"

"Ne bitmedik ödevmiş o öyle?"

"Ben de anlamadım ki," diyerek sarkıttım dudaklarımı. "Neyse gurur duyalım onunla ama bakın benim de yarın iki tane vizem olduğu hâlde burada oturmuş yemekçi kadınlar gibi kazan kazan pilav yapıyorum. Umarım bu naçiz bedenim ek harçlığı hak ediyordur anacığım?"

Annem gülerek, "Tamam sonra konuşuruz bunu," dedi.

Ferdi abim yeşil gözlerini kısarak, "Bekir daha gelmedi mi?" diye sordu. "Akşam oldu neredeyse."

"Top peşinde koşuyordur," deyip iç geçirdiğimde birkaç saniye sonra evin kapısı açıldı. Bunu hissettim. Hepimiz olduğumuz yerde mutfak kapısına bakarken yüzleşeceğimiz insanın kim olduğu heyecanıyla baş başa kalırken kötü çocuk Bekir, yaka paça bir hâlde karşımızda belirdi. Annem korkuyla gözlerini büyüttüğünde gülmeye başladım. "Şu üzerine başına bak be çocuk, bir kere şaşırt ya!"

"Bekir, anneciğim yine ne yaptın evladım?" diye sordu annem.

Bekir, gayet rahat bir şekilde darmadağın olmuş saçına elini daldırdığında, "Yan lisedeki birkaç çocukla meselemiz vardı da," dedi. "Onu hallettik anne. Sen merak etme, polislik bir durum yok."

Annemin gözleri iyice büyüyünce, "Ay abartma anne sen de," dedim. "Polislik bir durum yokmuş işte. Evin yolunu bulmuş ya, buna şükür."

Ben alışmıştım da ana yüreği işte, bir türlü oğlunun kötü çocuk olduğunu kabullenemiyordu. Annem bana ters ters bakıp bir şey söylemekten vazgeçerek Bekir'e dönüp, "Hemen banyoya gir," dedi.

İtiraz ettim. "Ne banyosu ya? Varile sokalım şunu, kapağını kapatıp yayık ayranı gibi çalkalayalım valla, anca paklanır."

Bekir sevimsiz yüzünü ekşitti. "Amma enerji var sende de."

"Enerjimi kavgaya dövüşe harcamıyorum işte."

"Bana harcıyorsun güzelim."

"Ah," diyerek sahte bir acıyla yakındım. "Çok haklısın, boş işlerle uğraşıyorum."

Bekir homurdanmaya başlayınca Ferdi abim, "Git yıkan da gel," dedi. "Birazdan babaannem gelir, seni böyle görünce kadının şekeri düşer."

"Valla ben onu bir göreceğim ama," diye dikildi Bekir. "Geçen seneden beri alacağı bir forma vardı ama oyalayıp duruyor beni. Alınıyorum abi ya, hayallerimle oynuyor kadın."

"Salaksın," dedim gülerek. "Bekir! Kadın sana forma yerine beyaz içlik alırsa şaşırma. Nereden bilsin formayı ya? Of sen de!"

"Alacağım dedi," diye mırıldandı Bekir inatla. "Üzerine gitmiyorum ama kadıncağız verdiği sözü tutsun, maazallah bir ayağı çukurda öteki tarafa borçlu gitmesin, sırf onun iyiliği için."

İkbal ablam bunalıp, "Çok konuştunuz," dedi. "Yeter, biraz hızlanalım. Gonca, Ferdi, hadi ablacığım şu sofrayı bir kurun."

Bekir ortadan kaybolurken biz de iş bölümü yaparak kalan işleri halletmeye çalıştık. Henüz kıyafetimi değiştirme şansım bile olmamıştı. Sofrada eksik çatal kaşık olduğunu fark ederek mutfağa girdiğimde annem pencereye yaklaşarak, "Geldi fırıldak yengeniz," dedi. Ânında annemin yanına gittim

ve dışarıya baktım. Annem burun kıvırarak, "Elinde bir kolayı sallaya sallaya geliyor vallahi," diye ekledi. "Yine cömertliği üzerinizde amcanızın. Bir tane kola Gonca'yla Bekir'e sadece sanırım."

Ferdi abim arkamda durduğunda perdeyi çok sıyırmadan, "Boş ver anne," dedi. "Ben almıştım içecek."

"Ondan değil oğlum," diye karşılık verdi annem. "Otuz kişilik sofraya oturacaksın birazdan, dalga geçer gibi... Tövbe estağfurullah."

"Gerilme anne," dedim onu güldürmeye çalışırken. "Biz de onlara kola götürürüz."

Annem karşılık vermeye kalkmadan kapının zili çaldığında Gürbüz koşa koşa kapıyı açtı. Biz de sırayla kapıya yaklaştık ve onları selamladık. Yengeciğim kolayı bana uzattığında, "Ne gerek vardı yenge?" diye gülümsedim. "Zahmet etmişsiniz, şimdi bu iç iç bitmez."

Yengem beni pek anlamayınca İkbal ablam beni uyarmak için hafifçe öksürdü. Ferdi abim yengemi selamladığında ben de hızla arada kaynayarak onu selamladım. Annem ve yengemin yıldızları pek barışık olmadığından onlar konuşmaz, sadece bakışlarıyla anlaşırlardı, yani anlaşamazlardı.

Yengem içeri geçerken babaannem ağır adımlarla, beyaz başörtüsü omuzlarına kadar uzanmış bir hâlde içeri girdiğinde sıcacık gülümsedim. Babaannemi severdim, yalan yok. Bizim aile dışında Gündüz kanını sevdiğim tek kişi olabilirdi. Direkt eline sarılarak öpüp alnıma koydum.

"Hoş geldin babaanne, nasılsın iyi misin?"

"Allah'a şükür iyiyiz guzum," diyerek baktı gözlerime. Pek nurlu bir yüze sahipti maşallah. "Sen nasılsın?"

"Valla ben de iyiyim ama sınavlarım falan oluyor, sen bana dua etmeyi bıraktın mı ya? Hiç hissedemiyorum o gücü, haberin olsun bak."

Gülerek elini yüzüme koydu ve sevdi. "Ediyorum kızım, etmez olur muyum? Hepinize ediyorum. Hale nerede? En çok ona ediyorum, hayırlı kısmet çıksın karşısına diye, evlenecek ya."

Arada kafası gider gelirdi.

"Hale ablam evlenmez daha," dedim.

Babaannem, "Ne oldu?" diye sordu. Korktu. "Hasta mı?"

"Yok yok, telaş yapma," diyen Ferdi abim aramıza girdi. "Babaanneciğim ayakta kaldın, hadi gel biz içeri geçelim." Abim beni gözleriyle uyarıp ağzıyla susturdu. "Sen de uzatmasana abiciğim."

"Ne dedim şimdi ben ya?" diye sordum.

İkbal ablam beni mutfağa çekip, "Biz şu etrafı bir toplayalım," dedi. "Servis tabaklarını çıkarmış mıydın?"

"Çıkardım ama ben daha giyinmedim," diyerek kendime baktım. "İki dakikada üzerime bir şey geçirip geleyim mi abla? Şimdi Halime Hanımlar gelir, çok ayıp olur. Ben gelince de sen giyinirsin."

İkbal ablam, "Tamam ama hızlı ol," dedi. "O vakte kadar da Hale gelir zaten."

Elimi açıp dua ettim ve koşar adımlarla odama çıktım. Ne giyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. O yüzden ben de güzelce bir pantolon çekip daha evvel iki kez giydiğim koyu mavi kazağımı giydim. Saçlarımı açıkta bırakırken çok hafif bir makyaj yapıp kulağımdaki iki deliği de küpelerimi takarak doldurdum. Tahminimden daha kısa sürede işimi tamamladıktan sonra aşağı indim. Hale ablamın geldiğini gördüm. Ayakkabılarını çıkarırken ona dikkatle bakıp, "Hanımefendi hoş geldiniz," dedim. "Çıktınız mı havuzun içinden? Malum, öde yapmaktan boğuldunuz."

"Gonca üç tane vizeye girdim bugün, sus!"

"Ben de iki tane vizeye girdim, hatta yarın da ikisine daha gireceğim," dedim. "Ben insan değil miyim?"

"Senin derslerin benimkiler kadar ağır değil," diyerek sağına soluna bakındı. "Kim var içeride?"

"Babaannemler geldi," deyip güldüm. "Sana kısmet bulamamış hâlâ."

Dudaklarım büktü. "Taktı kadın bana."

"Evleniyorsun abla," diye takıldım keyifle. "Enişte beye söyle, ya kaçırsın seni ya da kaybettiğine yansın."

"Bağır bir de," dedi yeşil gözlerini açıp beni çabucak uyardığında. "Üzerimi değiştirip birazdan yardıma gelirim."

Elimi kalbime götürdüm. "Şakaysa üzülürüm."

"Abartma ya," dedi ve gülerek parmak uçlarında merdivene yöneldiği gibi odasına gitti. O esnada ben de hiç zaman israfı yapmaksızın mutfağa girdim. İkbal ablam hazırlanmaya gittiğinde Necmi enİştemin getirdiği ekmekleri dilimleyerek sepete koydum. Dakikalar içinde evdeki stres ve heyecan artmaya başladı. Mayıs Hanım da aşağı indiğinde, "Ayakların yürümeyi biliyormuş," dedim. "Unutma, seni bir ara döveceğim."

"Başladı yine manyak," deyip masanın üzerinde duran salata tabağını kavradı.

Sırıttım. "Al götür koy içerideki sofraya, sen yaptın nasılsa!"

"Hep hazıra konuyor bu kız," dedi Bekir içeri girdiğinde. "Gonca'yı hiç sevmem ama hakkını da yedirmem."

"Ah ah, ne güzel seviliyoruz," deyip iç geçirdikten sonra annem sürahideki hoşafları bardaklara koymaya başladı.

Bekir buzdolabını açtığında gözleri irileşti. "Sütlaç mı o?"

"Bekir kapat şu kapıyı, kalabalık yapma mutfakta," diye kızdı İkbal ablam.

Bekir buzdolabının kapağını kapattığında Hale ablam ellerini temizleyerek, "İçeride iki tane sandalye eksik," dedi.

"Tamam, biz burada yeriz," dedim ve Bekir'e baktım. "Öyle değil mi lan?"

"Öyle lan, yeriz," diyerek omzunu silkti Bekir. "Ama içeride ne yiyecekseniz aynısını biz de yiyeceğiz."

Annem çıkıştı. "Olmaz, hep birlikte yiyeceğiz. Sandalye atarız."

Hale ablam olumsuz yüz ifadesiyle, "Anne zaten pide kuyruğu gibi masa oldu," dedi. "Bırakalım yesinler burada, hem bizim işimize gelir. Huzurlu bir yemek yeriz, rezil olma riskimiz kalkar."

Bekir'le, ablama kötü kötü baktık. Konuşan ben oldum. "Tabii sen de haklısın abla, pencere önündeki saksı gibisin, varlığın belli olmuyor."

"Ne güzel işte," diye geçiştirerek hızlandı. "Tamam, bu ikisi burada yesin o zaman."

"İyi, biz kendi soframızı kuralım," dedi Bekir koluma vurarak. "Demek ki evde bir yangın çıksa gözden çıkarılacak iki kişi biziz."

Dertlendim. "Öteki tarafa gittiğim yol arkadaşıma bakın, hangisi daha kötü bilemiyorum."

Bekir homurdandı. "Kızım iki dakika yanımda dur be."

"Tamam, ağlama hemen," diyerek gülümsedim. Kendi soframızı kurmadan her şeyi yetiştirip yerleştirdik ve hava iyice kararduğında Halime Hanımlar da geldi. Sıraya dizilip onları karşıladıktan sonra fazlaca zaman kaybetmeden sofraya kuruldular. Biz de Bekir'le kaderimize boyun eğip mutfaktaki masaya karşılıklı geçip oturduk. İçeriden sesler geliyordu. Bekir çorbasından bir yudum alırken, "Niye bu kadar çok konuşuyor bunlar?" diye sordu.

"İçerideki nüfus miktarını hesaba katmayı unuttun sanırım," dedim ekmeğimden bir parça böldüğümde. "Takılma ye işte."

"Takılmıyorum da," deyip iç geçirdikten sonra elindeki kaşığı bırakıp çatalına uzandı. "Senin şu Yekta'yla nasıl gidiyor? Konuşuyor musunuz siz?"

"Senin şu derken?"

"Lafın gelişi dedim."

"Konuşuyoruz çünkü arkadaşız. Aynı okulda ve sınıftayız, ayrıca komşuyuz," diyerek sıra sıra saydım. "Ne oldu ki?"

"Hiç," dedi iç çekip. "O günden sonra gözüm üzerinde de bir hava durumu kontrolü yapayım dedim."

"Sağanak yağmurlu canım o hava," diye gülerek omurgalarımı doğrulttum. Pencereden dışarı baktım. "Gerçekten de öyle sanırım, yağmur havası var."

"Hadi çık git oyna."

"Oynarım ne var ki?" diyerek silktim omzumu. "Bayılırım yağmurda koşmaya."

"İyi, yağmur yağınca haber veririm," deyip güldü. "Tam doksana dışarı şutlarım seni, sabaha kadar yeni doğmuş enik gibi süzülürsün artık."

"Ha ha!"

"Ha ha!"

İkbal ablam elinde tabaklarla aceleyle içeri girdiğinde, "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Bekir sitem edercesine, "Huzura, paraya ve sessizliğe," dedi. "Ama sanırım üçü de imkânsız."

"Bana baksana sen," diye uyardım onu. "Sen bu aralar çok para para diye geziyorsun etrafta. Ne işler çeviriyorsun sen?"

"Kumar borcum var," dedi. "Ortaya seni koydum ve kaybettim ama şöyle ki beş para etmez değerini de anca böyle örtebiliyorum." Sesi ciddiyetini kaybettiğinde sinirle güldü. "Tövbe ya Rabbim ya! Vallahi delirtecek bu beni."

"Şşt!" diye kızdı ablam. "Kavga etmeyin. Çabuk yiyin yemeğinizi, kaldırın sofrayı."

"Abla ben ders çalışacağım, haberin olsun," dedim.

Ablam, "Hale ve İdil var merak etme," diyerek gülümsedi. "Sen hemen yukarı çık bak dersine."

"Eyvallah," deyip kafamı eğdim.

Ablam içeri gittiğinde Bekir sırıtarak salata dolu kaşığı ağzına götürdü. "Çıkışta sahaya gelsene, iyi tezahürat yaparsın."

"Sana mı?"

"Yok hakeme." Böbürlendi. "Gerçi senin tezahüratına ihtiyacım yok, kızlar bana hasta oluyor."

Güldüm. "Kızları sayıyorum; miyop, hipermetrop, astigmat..."

"Geç sen dalganı," diyerek ekşitti yüzünü.

"Of, uğraşamam seninle," deyip yemeğimi hızlandırdım. "İki tane vizem var benim. Şimdi hemen odama çıkıp ders çalışmam lazım. Bir ara aşağı inip kahvemi yapar, tekrar derse gömülürüm. Sabaha kadar uyanığım."

"Helal olsun valla," dedi Bekir hayretle. "Sana gıcık oluyorum ama azmin bayağı iyi. Bu konuda bana çekmişsin."

"Kendine pay çıkarmasan kramponun bir yerine girerdi maazallah."

"Öyle olurdu."

Bekir'le sohbet etmeye devam ettikten sonra ortam kalabalıklaşmadan direkt odama çıktım ve kapımı kapatıp üstünden kilitledim. İçeride kaldım. Ne olur ne olmaz diyerek işimi sağlama almayı ihmal etmedim diyelim. Karnımdaki güzel yemekleri sindirmek için kendimi şöyle yatağıma attım ve ellerimi karnıma koyarak gözlerimi direkt perdesi olmayan canım pencereme çevirdim. Gökyüzü üzerime doğuyordu. Gülümseyerek göremediğim ama olduğunu varsaydığım bulutlara konuştum.

"Sanki bugün yağacak gibisiniz, hadi iki damla su verin de çıkıp oynayayım."

Bir yandan konuşup diğer yandan da karnımı ovuşturdum. Çabucak sindirmeli, bir an evvel çalışmalıydım. Beş dakika içinde kitaplarımı yatağın üzerine koydum ve bağdaş kurarak tereddütle dudaklarımı ısırıp sayfaları karıştırdım. Çoğu zaman masada ders çalışmaktan kaçardım. Sayfaları çevirip çıkardığım notların tekrarını yaptım, çok kilit yerleri de bir kez daha özenle yazdım. Yalan, yazım bok gibiydi, özenle yazmadım. Eh! Fena sayılmazdı. Şaka yapıyorum, kendimi gömmeyi severim ama bok gibi demek de olmadı. Haklıyım, susuyorum.

İlginçtir ki hiç, Yekta yazılı bir satıra denk gelmemiştim. Sahiden çok şaşırtıcı bir durumdu. Demek ki bu notları alırken o Hayırsız, benim önümde ya da sağımda değildi. Göz görmeyince kalem adını bile anmıyordu.

Saatlerce ayaklarım bir yerime girmiş bir şekilde ders çalıştıktan sonra domino taşı gibi kendimi yan tarafa devirdim. "Kusacağım."

Yorgun gözlerle pencereme bakarken telefonuma uzandım ve internetimi açtım. Birkaç bildirim sesi duyduktan sonra gelen bildirimden birinin, Yekta'dan olduğunu gördüm. Gözlerim kocaman açıldığında doğruldum ve mesaj kutuma girdim.

Hayırsız Yekta: *Gonca müsait misin?*

Kırk dakika önce yazmıştı.

Yuh!

Ellerim titremeye başlayınca derin bir nefes alıp hızla çarpan kalbime söverek dudaklarımı kemirdim ve mesajına karşılık verdim.

Gonca: *Ders çalışıyordum kusura bakma mesajını görmemişim. Ne oldu?*

En son görülme, on yedi dakika önceydi fakat saniyeler içinde çevrim içi oldu be, yazmaya başladı.

"Has..." diyerek dişledim dudaklarımı ve sözümü tamamlayıp duruldum. Salak salak tepki verme Gonca, bir de unutacağım diye atar yapıyordun! Nah unutuyorsun sen bu çocuğu.

Hayırsız Yekta: *Biyokimya'dan birkaç ders notum eksik de sende varsa bana çekip atar mısın?*

Gonca: *Olur atarım ama ben çalıştım o dersi istersen defterimi sana verebilirim?*

Hayırsız Yekta: *Yok sen tekrar edersin belki.*

Gonca: *Biyokimya kusuyorum şu an*

Hayırsız Yekta: *Tamam peki ben gelip alayım o zaman defteri.*

Gonca: *Yok sen gelme.*

Anında ayaklandım ve perdeyi çekip dışarı baktım.

Gonca: *Ben dışarı çıkacaktım zaten biraz Paşa'yı yürüyüşe çıkarırım hem biraz da yürümüş olurum.*

Allah Allah, ne ara yapacaktım yahu ben böyle bir şeyi? Tüh!

Hayırsız Yekta: *Tamam daha iyi o zaman.*

Hayırsız Yekta: *On dakikaya çıkar mısın?*

Gonca: *Çıkarım.*

Hayırsız Yekta: *On dakika sonra buluşalım.*

Gonca: *Tamam.*

Telefonu direkt attığım gibi gülmeye başladım. Kalbimin bu kadar hızlı çarpmasından o kadar nefret ediyordum ki beni bu hislerle uğraştırdığı için ona kızmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Aynama döndüm ve kiralık katili andıran tipimden sıyrılmak için saçımı başımı düzelttim. Üzerime direkt bir yağmurluk geçirdikten sonra kulaklığımı, telefonumu ve defterimi alarak odamdan çıktım. Aşağısı çok kalabalıktı ve kimseye görünmek istemiyordum. Duvarlara yapışarak aşağıya kadar indiğimde kapıya kadar hayalet Casper olmayı başardım. Ayakkabılarımı elime aldığımda arkamda bir gölge hissetmem uzun sürmedi.

"Nereye böyle?" Sesin sahibi Hale ablamdı.

Doğrularak ona baktım. "Dışarı."

"Niye?"

"Ne demek niye?"

"Gonca zaman kazanmak için laflarımı tekrar edip soruya soruyla karşılık verme," deyip gözlerini elimdeki deftere dikerek güldü. "Aa! Yoksa ders çalışmak için mi dışarı çıkıyorsun? Kiminle? Yekta'yla mı?"

Güldüm. "Diyene bak, ödev ayağına havuzda kaç kez yüzdün acaba?"

"Bak düzgün konuş benimle, yoksa!" dediğinde iç geçirdim ve uzatmadım.

"Üf tamam. Evet, Yekta'ya not vereceğim," dedim. "Merak etme, öyle fantezi falan üretecek şey yok. Çocuğun sevgilisi olduğunu söylemiştim, bilmem unuttun mu?"

"Tamam canım, ne dedik sanki," deyip dudaklarını sarkıttı. "Çok gecikme bak."

"İdil ablalar gitmeden gelirim."

"Nasip olması dileğiyle."

Ablam içeri geçince hızla ayakkabılarımı giydim ve ses yapmadan dışarı çıktım. Bahçe kapısına yönelmeden arka tarafa gittiğim gibi Paşa'yı kulübesinden çıkarıp tasmasına taktığım ipi elime aldım. Beraber bulunduğumuz yerden ayrıldık. Bahçe kapısından çıktığımda Yekta az ileride duruyordu. *Kaç dakikadır bekliyordu acaba orada manyak?*

Kendimi bırakmadan yanına ilerlediğimde Paşa'nın da hiç sorun çıkarmamasına sevindim. Zaten uslu bir köpekti. Az sonra Yekta'nın karşısında durduğumda birbirimize gülümsedik. *Az çirkin gül sevimsiz surat, yetti artık senin yüzünden girdiğim günah.*

"Ev kalabalık sanırım," dediğinde kapıdaki arabaları işaret etti.

"Her zamanki hâli," deyip ekledim. "Ferdi abimin nişanlısının ailesi burada da." Amma uzattım. "İdil ablayı tanırsın belki."

"Evet, birkaç kez görmüştüm."

Gülümsemek zorunda kaldım çünkü konuşma bitti. Ona defteri uzattığımda, "Teşekkür ederim," dedi. "Aslında notlarım tamdı ama eksik olan yerler olduğunu görünce aklıma ilk sen geldin."

Mırıldandım. "Genelde not vermek deyince akla ilk gelen isim ben oluyorum."

Bundan rahatsızlık duydu. "Hayır, menfaat olarak algılama, sadece..."

"Tamam, açıklama yapmana gerek yok. Kötü bir şey söylemedim."

Gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olmadı. Paşa, kuyruğunu sallayarak yanımda durmaya devam ederken Yekta'nın bakışları önce ona, sonra tekrar bana kaydı. Bir şey söyleyecek gibiydi ama utanıyordu. *Utanma koçum söyle! Gel beraber yürüyelim.* "Aslında rahatsızlık vermeyeceksem seninle yürüyebilir miyim?" diye soruverdi.

"Benimle mi?" derken buldum kendimi. Çok şaşırıp sevinme Gonca kızım, kendinden ödün verme.

Düzelterek gülümsedi. Paşa'ya bakıp, "Sizinle yani," dedi.

Bu kadar kibar, nazik, yakışıklı olmasaydın sana ana bacı söverdim ama yapamıyorum. Elimdeki tek koz, başkasının sevgilisi olman ve kalbimdeki hapsin. Oradan çıktığın gün bunların hiçbir önemi kalmayacak hayırsız çocuk. Bana tek bir hayrın yok ama benden gittiğin gün en büyük hayrın da bu olacak. Neyse bırakalım duygusallığı.

"Olur," diyerek kabul ettim öylece. "Yürüyelim."

"Ama birkaç dakika bekler misin, defteri bırakıp geleyim?"

"Tamam, beklerim."

"Hemen geliyorum," diyerek hızla arkasına döndü ve koşar adımlarla arkasını döndü. Ardından bakıp gülümsedim. Sonra yine aynı şey oldu ve kendime kızdım. Paşa'yla bakıştık.

"Haklısın, böyle hissetmemem ve davranmamam gerekiyor."

Paşa dilini dışarı çıkardı.

"Biliyorum biliyorum," dedim kafamı sallayarak. "Unutmam gerek ama merak etme, olacak bu."

Kuyruğunu salladı bu kez. İç geçirdim. "Evet, zor olacak."

Onunla konuştuktan sonra Yekta üzerine bir kapüşon çekip inmişti aşağı. Karşımda durduğunda, "Gidelim," dedi.

Yekta'yla yürümeye başladık. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, güzel olacağını biliyordum. Ona yürümenin değil, onunla yürümenin...

Hava çok sakin ve kapalıydı. Gökyüzünde ne bir yıldız ne de bulut vardı. Sadece ay parlıyordu fakat onun da bu gece pek keyfi yok gibiydi.

"Kendimi bir an terk edilmiş bir kasabada yaşıyormuşum gibi hissettim," dedim sessizce. "Hiç kimse yok gibi."

"Evet, ben de hissettim," dedi Yekta ellerini kapüşonun cebine sokarak. Yürümeye devam ettiğimizde, "Çok çalıştın mı?" diye sordu.

"Sayılır," dedim. "Ama eve gidince bir kahve yapıp sabaha kadar ders çalışacağım."

"Sabaha kadar mı? Uykulu bir hâlde sınava girmen yanlış olur sanki."

Sana mı soracağım koçum?

"Düşünme sen beni, kafamı suya sokarım ben."

Gülümsedi ama zorakiydi bu, anladım ben. Ne yapayım, laf söylemeden duramıyordum. Hem bu şekilde söylediği şeylerin ardında yatan manayı düşünmekten kaçıyordum çünkü bazı şeylere anlam yüklemek, hem yorucu hem de günün sonunda koca bir hayal kırıklığı olarak geri dönüyordu.

"Sen çalışmamış gibisin ama?" diye bir yorum yaptım, Paşa'nın ipini biraz daha kavrarken.

Güldüğünü işittim ama çok sesli değildi. "Çok değil ama ben de sabahlayacağım."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bak diyene bak!"

Yüzünü bana çevirdiğinde ikimiz de gülmeye başladık. Derhâl kendimi toparladım ve kafamı öne eğerek yutkundum. *Bana bunu yaşattın ya sana da yazıklar olsun ulan.*

Onunla biraz daha yürüdük. Sessiz sakin mahallenin kaldırımlarına adımlarımızı bıraktık. Sohbet edecek çok şey varken konuşamamak o kadar zordu ki bir anlatabilseydim kalbimi, rahatlardım ama yapamazdım çünkü... Bu cümleyi kurmaktan nefret ediyorum, o yüzden konuşmayacağım.

"Daha önce hiç evcil hayvanın oldu mu?" diye sordum Yekta'ya. Paşa'ya bakınca aklıma gelen şey bu olmuştu.

"Kocaeli'deki evimizin bahçesinde de bir köpeğim vardı ama buraya taşınınca amcamlara bırakmak zorunda kaldık. Onun dışında iki tane balığım vardı."

"Aa, onlar nerede?"

"İkisi de öldü."

"Ya," dedim üzülerek.

"Küçüktüm zaten, on iki yaşındaydım. Babam doğum günümde almıştı."

"Üzüldüm," dedim samimi bir şekilde. "Ama eminim ki iyi bir arkadaş olmuşsundur."

"Evet, senin gibi."

Kaşlarımı çatarken bakışlarımı adımlarımdan ayırıp Yekta'nın yüzüne baktım. Koyu kahve gözleriyle Paşa'yı işaret ederek dudaklarının kenarını kıvırdı.

"Sen de Paşa'ya iyi arkadaşlık ediyorsun ya, o yüzden... Tabii bana da."

"Doğru, arkadaşız seninle," dedim sesim saniye saniye kısılırken. "Ama mesela arkadaş olmamıza rağmen pek bir şey paylaşmıyoruz sanki, ha?"

"Ne gibi şeyler?"

Omzumu silkerek incineceğimi bile bile gülümsedim.

"Mesela Buse konusunda sana taktik verebilirim? Kabul, onun tarzı bana çok uzak ama az çok anlarım, nelerden hoşlanırız ya da ilgi alanlarımız neler."

"Sen ve Buse biraz uzak ikilisiniz," dedi Yekta direkt. "Ama teşekkür ederim ilgilendiğin için."

"Ne demek." *Zıkkımın kökünü yiyin!* "Ee? Sevdi mi elbiseyi bari?"

"Evet."

"Sevindim, hem senin hem de onun adına."

Yekta tekrar sessiz kaldığında içimden *İbrahim Tatlıses*'ten *Yalan* şarkısını söylediğimi bilmiyordu.

Ağır adımlarla yürürken Yekta'nın telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardığı telefonunu çok bekletmeden açıp kulağına götürdüğünde karşı taraftan bir kız sesi işittim. Bu Buse'ydi. Gözlerimi devirerek ruhsuz olmaya çalıştım.

Yekta, "Efendim?" dedi. Buse konuşmaya başladı. Yekta karşılık verdi. "Dışarıdayım... Hayır, yalnız değilim... Bir arkadaşımlayım... Gonca'yla... Buse tamam, bunu sonra konuşalım... Buse... Tamam sonra konuşuruz, ben seni ararım... Tamam, seni ararım dedim... Sana da..."

Telefonu kapattı. Sıkıntıyla iç geçirerek telefonunu cebine koydu. Kendimi tutamadım. "Kıskançlık mı yapıyor?"

"Evet," dedi uzatmadan. "Seni kıskanıyor ama konu sen değilsin, yani o herkesi kıskanıyor."

"İşin zor gibi."

"Sorun değil."

Sorun ulan sorun, rol kesme burada hayırsız!

"Ayrıca niye kıskanıyor ki," dedim gülerek. "Arkadaşız biz."

"Doğru," dedi Yekta. "Arkadaşız."

Gülümsedim, gülümsedi. Ben acıdan gülümsüyorum, ya sen?

"Cenk'le mi arkadaş oldunuz, bana mı öyle geldi?" diye soruverdi bir anda, mahallenin orta yerinde kalmışım gibi hissettiğimde. "Yanlış anlama tabii, sadece siz arkadaş değilsiniz ya, o yüzden merak ettim."

"Yok, niye yanlış anlayayım ki?" diye sarkıttım dudaklarımı. Bir şey söylemedi. İç çektim. "Not vermiştim ona, o da altta kalmamak için bana kahve alacak."

"Anladım."

Şükür.

Yekta, sanki hep bir şey söyleyecekmiş ama söylememek için yolu uzatıyormuş gibi davranıyordu. Onunla ilgili konuşacak çok şeyim varken tek bir kelime dahi edemiyordum. Onu umursamıyormuş gibi davranmak mantıklı olandı fakat bu, gereksiz bir soğukluk değil, kendimi alıkoyamadığım bu gidişlerin önünü kesmekti.

Biraz daha yürüdükten sonra yürüdüğümüz yollara geri döndük. Tarık abinin bakkalının önünden geçerken, "Gece ders çalışacağım da kahve alacağım," diyerek durdu Yekta. "Seni bekleteceğim biraz. İstediğin bir şey var mı?"

Kafamı iki yana salladığımda yüzüme biraz daha baktı ve içeri girdi. Bakkalın önünde bir dakikadan daha az beklediğimde, Yekta elinde küçük bir poşetle çıktı fakat diğer elindeki iki paket krakeri bana uzattı. Alnım kırışırken, "Al lütfen," dedi. "Sana aldım."

Ben gidemiyorum da sen niye geliyormuş gibi yapıp kalbimle dalga geçiyorsun çocuk!

Karnımdaki kelebeklere arabesk müzik açıp mutlu olmalarını engelleyerek ruh hâlimi gizlemeye çalıştım ve uzattığı krakerin birini aldım.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim ama bunu da alsaydın ya."

"Yok," diyerek tebessüm ettim. "Onu da sen ye."

Bu fikir hoşuna gidince ikimiz de krakerlerimizi açtık ve yürüyerek yemeye başladık. Hiç konuşmadık ve sadece kraker yiyerek yürüdük. Olmayacak rüyalarda gezmekten usanmayacaksın değil mi Gonca kızı? Yazık lan, bana yazık!

Birkaç kraker de Paşa'nın ağzına attım. Yekta da aynısını yaptı. Gülmeye başladık ama ben hep az gülen taraftım. Olabildiğince az gülüyordum. En az ben gülecektim. Hep en az.

Adımlarımız bizden önce giderken nihayet beklediğim şey oldu ve yağmur damlaları düşmeye başladı. Koca asfalta düşen damlalara bakıp kafamı yukarı kaldırdığımda yüzüm ıslanmaya başladı. Ağzımı açtım ve güldüm. Yekta, "Yağmur yağıyor," dedi.

"Görüyorum ve hissediyorum," diye karşılık verdim. "Sevmez misin?"

"Severim ama hasta oluruz. Yani sen hasta olursun, beni boş ver."

"Niye senin derin demirden mi?"

Güldü. "Hayır, bünyem seninkinden daha sağlam."

"Eminsin yani?" diyerek kafamı indirip yüzüne baktım. Saç telleri ıslanmaya başladığında gözlerimizi kıstık. Konuşmadan birbirimize bakıyor, yağmurun altında bekliyorduk. Yağmur ise her geçen saniye şiddetini artırıyordu. İçimde bir titreme meydana oluştuğunda gökyüzünde koca bir gök gürültüsü meydana geldi. Yekta irkilince ona uzaktan baktım. Korkmuştu. Yüzünde bir soğukluk belirdi.

"İyi misin?" diye sordum ona, mesafeli bir sesle.

"İyiyim," dedi. "Ama burada daha fazla kalırsak iyi olmaz gibi."

"Tamam, gidelim," diyerek kafamı salladım.

Yekta konuşmadı ve yürümeye başladık. Eve daha yolumuz vardı fakat bu hızla gidersek eve gidince donumdaki tek kuru yerin, belimdeki lastik olacağından bile şüpheliydim. "Bence koşalım," dedim yağmura direnirken. Paşa da hareketlendi. Yekta, "Koşalım," dedi.

"Tamam, senin için yavaş koşacağım, bana yetişmen kolay olsun diye."

"Çok incesin," diye dalga geçti ve benden evvel harekete geçerek koşmaya başladı. "Ama benim kadar olamazsın." Kahkaha atarken beni ardında bıraktı.

Kahkaha attım. *İyi bok yedin!* Koşmaya başladığımda bir yandan da Paşa'yı tutmaya çalışıyordum. O benden daha istekliydi. Bir yandan havlıyor, diğer yandan beni peşinde sürüklüyordu. Yekta, aramızdaki mesafeyi bilerek çok açmadığında onu yakaladım ve tekrar güldüm.

"Keşke bu kadar fedakâr olmasaydın." Ve onu geçtim ama beni yakalaması uzun sürmedi. Koca sokakta bizden başka deli olmadığı için koşmaya devam ettik, ta ki az sonra karşılaşacağımız manzarayı görene kadar.

Annemler, babaannemler, Halime Hanımlar... Kısaca tüm sülale sudan çıkmış balığa dönen Yekta'ya ve bana bakıyordu. Bu, tam olarak yağmurdan kaçıp doluya tutulmaktı.

6. Bölüm

"İçler Dışlar Çarpımı"

Hayırsız Yekta: *Gonca iyi misin?*

Gonca: *İyiyim*

Gonca: *Misafirler yeni gitti ben de koşarak odama çıktım şimdi kurulanıyorum.*

Gonca: *Sen?*

Hayırsız Yekta: *Yok ben iyiyim de seni merak ettim*

Hayırsız Yekta: *Baban biraz sert yapacak gibi durdu da o yüzden.*

Gonca: *Şaşırdı sadece*

Hayırsız Yekta: *Tamam sorun yok o zaman, başın ağrısın istemem*

Eyvallah, amma düşüncelisin.

Gonca: *Ağrımaz endişe etme.*

Hayırsız Yekta: *Neyse ben seni tutmayayım iyi geceler*

Gonca: *Sana da.*

Mesajlaşma biter ve bana yine olmayan aşkın ıstırabından geriye kalan efkârlı şarkılar...

Telefonu kapatıp çalışma masamın üzerine bıraktıktan sonra kuru kıyafetlerimi giyinip elimdeki havluyu kısa saçlarıma götürerek nemini almaya başladım. Etraftaki ıslak kıyafetleri de topladıktan sonra düzenimi sağladım. Saçlarımdaki nem iyice azaldığında Bekir pat diye kapımı açıp içeri girdi. Gözlerimi irileştirerek ona döndüğümde, "İnsan bir kapıyı çalar ya!" dedim. "Müsait olmayabilirdim."

"Sen zaten az önce de müsait olmayan bir durumdaydın," diye baktı bana kısık gözleriyle. "Ne yaptınız siz Yekta'yla?"

Alay eder gibi gülerek, "Üç çocuk," dedim.

"Bak Gonca!"

"Ne bak Gonca!" deyip çattım kaşlarımı, alaycı tavrımdan hızla sıyrılarak. "Öyle bir soruyorsun ki sanki başka bir şey... Tövbe Allah'ım ya!"

Ellerini arkada birleştirerek karşımda dikildiğinde duruşuna gülmeden edemedim. Dudaklarım titrerken onu o kadar dikkate almıyordum ki sırf bu yüzden kendini daha ciddi tutmaya çalışıyordu.

"Bu Yekta," diye başladı sözlerine. "Ne ayak?"

"Üf," diyerek devirdim gözlerimi ve onu ittim. "Çık şu odadan ya! Daha ders çalışacağım ben."

"Arkadaşsınız yani, öyle mi?"

"Bekir, derdin ne senin?" diye sordum açıkça. "Neyin peşindesin?"

"Salak salak hesap soracağına burada, senin iyiliğini düşündüğümü fark etsene!" dedi alnı kırıştığında. Sesi kısık ama korumacıydı. "Ben o çocukta bir gariplik seziyorum kızım. Bak bunu ben bile fark ediyorsam senin gibi kurnaz birinin anlamaması imkânsız!"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bu Yekta sana yazıyor."

"Ne?" diyerek hayret ettim bir anda ve gülmeye başladım. Ben güldükçe Bekir istifini bozmadan devam etti.

"Gördüm o gün. Sana bakışını yakaladım kaç kez."

"Çocuğun sevgilisi var."

"Şerefsiz işte," diye ekledi hızla. "Uzak dur şu çocuktan, yoksa gider yapışırım yakasına."

"Sen kendini deli ettin iyice! Lise çıkışında yan okuldaki çocukları dövmeye benzemez bu." Derin bir nefes alıp verdim. "Bekir çık git şu odadan ve bu konuşmayı bir daha tekrar dahi etme. Ağır saçmalıyorsun."

"Bence sen salağa yatıyorsun," dedi dudağının kenarını kıvırdığında. "Ya ortacı bir it ya da hem sevgilisine hem sana yazıyor. Ben bu işi çözeceğim, göreceksin."

"Ay baydın beni," dedim duymak istemediğim şeyleri konuşmaya devam ettiğinde lakin kaçtığım şeyin, ihtimalini verdiğim gerçekler olduğunu biliyordum ama çok saçma geliyordu. "Benim meselelerime karışıp da gidip Yekta'ya durduk yere söylenme! İşte o zaman seni çok pis döverim ve bu kez polislik bir durumun içine düşersin."

Gülmeye başladı. "Çok salaksın sen."

Elimi göğsüne koydum ve onu kapıya doğru itekledim. "He gülüm he, öyleyim. Hadi git rüyanda dövüşmeye devam et."

Bekir, gözlerime bakarak alay etmeye devam ettiğinde onu nihayet odadan çıkardım ve kapımı kilitledim. Sırtımı direkt kapıya döndüğümde gözlerimi sımsıkı kapattım ve soluklandım. Her şey aklımı karıştırıyordu ama anlam vermek istemiyordum. Ne Yekta'ya ne Bekir'e ne de kendime. Şu an düşünmem gereken tek şey, hasta olmadan kurulanmak ve bir kahve yapıp eşek gibi vizelerime çalışmaktı.

Başlayacağım lan aşkına! Yaşamadığım şey bu kadar başımı ağrıtıyorsa gerisini düşünmek bile istemiyorum.

Zihnimi temizleyerek her şeyi bir kenara bırakıp kitaplarımı çıkardım ve ders çalışmaya başladım. Herkes uyuduktan sonra gidip kahve yapacaktım çünkü şu an biriyle daha karşılaşıp da abuk sabuk diyaloglara girmek istemiyordum.

Öyle de yaptım.

Gecenin üç buçuğuna kadar iyice çalıştıktan sonra yatağıma kıvrıldım ve yorganıma, askerlik arkadaşım gibi sarılarak beni harika rüyalara götürmesi için gözlerimi kapattım ama götürdüğü yer, gireceğim vizede hocaya boş kâğıt verdiğimdi. Rüya olsa duramazdım ki. Duramadım da uyandım ve parmak uçlarımda kimseye görünmeden sıranın bile olmadığı tuvalete giderek mesaneme bayram yaşattım.

Üç dört saatlik uykuyla durmama rağmen kendimi dinç hissediyordum çünkü içinden geçeceğim iki tane sınav vardı. Gün yine soru yeme, kâğıtlara röveşata çekme günüydü.

Hızla pantolonun üzerine kışlık bir gömlek, mevsimlik ceketimi de gömleğin üzerine geçirdikten sonra gerekli olan her şeyi yanıma alarak odamdan indim. Ablam mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Yanına uğradığımda sofradaki salatalıktan bir tane ağzıma attım.

"Sabah sabah ne bu acele?" diye sordu şaşkınca.

"İki tane vizem var," dedim. "İkisi de öğleden önce abla. Bir saat sonra sınavım var yani."

"Ay dertleri neymiş bu hocaların canım? Kaçıyor musunuz sanki?"

"Aşırı haklı bir isyan ama hocalar öğrencinin hâlinden anlasaydı, oho..." Ağzımdakini tamamen bitirdikten sonra su şişemi suyla doldurdum. Bir de suya para veremezdim valla. "Hadi çıkıyorum ben," diyerek arkamı döndüğümde ablam beni durdurdu ve buzdolabının üzerinden aldığı bir miktar parayı ceketimin cebine sıkıştırıp gülümsedi.

"Allah zihin açıklığı versin civcivim."

"Ya," dedim erimiş bir dondurma gibi. "Çok eyvallah abla ya."

"Tamam hadi git, bak bir saat sonraymış zaten."

Çabucak yanağından öptükten sonra ayakkabılarımı giyerek dışarı çıktım. Hava serindi ama üşümüyordum. Özellikle yağmurlu günlerden sonra gelen günleri bir ayrı seviyordum çünkü hava çok temiz oluyordu. *Üf, kafa açma sabah sabah Gonca kızı ya.* Kendime atar yaptıktan sonra ellerim cebimde bahçe kapısından çıktım. Baktığım ilk yer, Yektaların evinin kapısı oldu ama gözüm boş dönerek önüme odaklandım. Durağa gidene kadar sıkılmamak için kulaklığımı çıkarıp şarkı dinlemek istediğimde arkamda ayak sesleri işittim.

"Gonca!"

Arkamı döndüğümde bunun, bizim deli Bekir olduğunu gördüm.

"Ne var?"

"Bekle beraber gidelim," dedi elindeki defteri yine dürüm yapmış bir şekilde yanıma geldiğinde. Üzerindeki beyaz gömleğin kollarını kıvırmış, kravatını da yarıya kadar düşürmüştü. Ona tip tip bakıp, "Oğlum sabahın köründe bu ne tip ya?" diye sordum. "Üşümüyor musun?"

"Yok," dedi yanımda durduğunda. Beraber yürümeye başladık. "Kanım deli akıyor ya, ateş gibiyim."

"Salak," diyerek güldüm sessizce. Kulaklığımı kulağıma taktığımda, "Biraz erkencisin," diye ekleme yaptım.

Güldü. "Geç bile kaldım. İlk ders coğrafya, valla hiç çekemem o kadının dırdırını. Dağların denize uzanan paralelliğinden bana ne lan."

"Bu kafayla zaten hep *sana ne lan* olacak," deyip omuz silktim. "Doğru yoldasın."

"Biliyorum."

Bir şarkı açtığımda mahalledeki sessizlik ve kasvetli havanın içinde adım atarken kendimi artist biriymişim gibi hayal ettim fakat gibisi fazlaydı, zaten öyleydim. İçimdeki çocuğun sol kaşı havaya kalktığında etrafa üç numaralı bakış atmayı da ihmal etmedi kerata.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Bekir öylece.

Hissizce, "Gördüğün gibi," dedim. "Ama salak değilim ben Bekir haydosu. Aklın sıra benimle durağa kadar yürüyecek, nabız yoklayacaksın, değil mi?"

"Bana çekmişsin," dedi keyifle. "Bu zekâyı nerede görsem tanırım."

"Evet, ben de bundan bahsediyorum." Sustum ve tekrar konuştum. "Bekir lütfen sus ve yürü git okuluna. Senin gideceğin yer, benim bineceğim yerden geçmiyor."

"Karışma bana," dedi Bekir. "Sadece gözlem yapacağım."

"Ay ne bok yersen ye be!"

"Senlik bir durum yok kızım," dedi sonra. "Burada kardeşlik içgüdülerimi kullanarak şerefsiz avına çıktım."

Gülerek gözlerimi devirdiğimde, "Ha gereksiz tavırlar diyorsun," dedim. "Sen yakında etek boyuma falan da karışırsın."

"Saçmalama," dedi Bekir itiraz ederek. "Ne giyersen giy o senin meselen. Ben sadece seni düşünüyorum, bak yemin ederim."

"Duygulanıyorum."

"Gariptir ki ben de," diye karşılık verdi. "Bir dur, iki ağız tadıyla ava çıktım şurada, bozma."

"Avucunu yalayarak geri dönecceksin ama sen bilirsin," diyerek kestirip attım. İlerideki büfeye vardığımızda durdum ve çantamdan çıkardığım cüzdanımı elime alarak, "Kartıma para yükleyeceğim. Bekle," deyip kartımı ve

parayı büfeci abiye uzattım. İki dakika içinde işimi hallettikten sonra yürümeye kaldığımız yerden devam ettik.

"Sen bu Yekta'yı niye bu kadar kafaya taktın ki?" diye sordum çatık kaşlarımla. Kulaklığımı düzelterek çantamın askısını boynumdaki yerinde düzelttim.

Elindeki dürümü iyice kıvırıp, "Önceden birkaç falsosunu yakalamıştım ama sana söylememiştim," dedi. "Şu son günlerde iyice gözüme batmaya başladı. Sen misin bana batan dedim..."

"Ve ava çıktın, öyle mi?" diye devam ettim cümlesine. "Amma boşsun ya!"

Duraksayarak gözlerimin içine baktı. "Sende de var bir şeyler." Yutkundum ama fark etmedi. "Yani bu kadar kör olamazsın." Güldüm ve fark etti. Oh, sorun bende değilmiş. Ne?

"Ne körlüğü?" diye sorduğumda koyu kahve gözleri kısıldı.

"Neyse Gonca, ben bir şey demiyorum. Yakında anlarsın."

"Bence susalım artık, yoksa ben sınava geç kalacağım." Karşı kaldırıma geçtiğimizde yolun ötesindeki durakta bekleyen birkaç kişi ve onların arasında da Yekta'nın olduğunu gördüm. Karşıya bakarken Bekir'e ağzımın içinden mırıldandım. "Sakın gözlem yapacağım diye açma dürbünleri. Vallahi kulaklığımın kablosuyla boğarım seni."

"Sen bir sus," diyerek karşılık verdi.

İçimden sabır çekerek karşı tarafa yürüdük. Yekta bizi, daha doğrusu beni görünce gülümsedi ve cebindeki elini çıkardı.

"Günaydın."

"Sana da," dedim tebessümle. Müziğin sesini biraz daha kıstıktan sonra Bekir'e kaçamak bir bakış attım. Yekta gözlerini Bekir'e çevirdiğinde aralarında manasız bir bakışma geçti. Geçen sefer de aynısı olmuştu ama benim sürekli gülesim geliyordu. Yanlarında ciddi kalmaya çalıştım.

"Nasıl gidiyor Yekta?" diye sordu Bekir sol kaşını kaldırarak. *Havalara bak şunun ya, sanırsın benimle dalga geçmişler de ben de abime şikâyet etmişim de o da hesap sormaya gelmiş. Ay amma uzattım.*

"İyidir, senden?" dedi Yekta mesafeli bir sesle. "Okula mı?"

Güldüm.

"Belli olmuyor mu?" dedi Bekir bozuntuya vermeden.

Yekta yumuşak bir sesle, "Oluyor," demekle yetindi. "Gonca'nın yanında görünce şaşırdım sadece."

"Niye?"

"Bilmem," deyip dudaklarını sarkıttı. "Daha önce hiç okula giderken denk gelmedik de."

"Ha!" diyerek gözlerini kıstı, keyiflenen Bekir. "Ya, sanırım Gonca'ya yazan birileri varmış, ben de merak ettim geldim kardeşimin yanına ama bir

yazıyormuş, var ya... Utanmaz herifin bir de sevgilisi varmış, biliyor musun? Ne şerefsizler var lan Yekta!"

Bekir, Allah seni bildiği gibi yapsın.

Ne diyeceğimi bilemezken kendimi öyle bir sıkı tuttum ki elim ayağıma değil, kulaklığım kulağıma dolandı. Yekta, Bekir'in sözlerine anlam veremezken direkt bana bakıp, "Biri mi rahatsız ediyor seni?" diye sordu.

Cevap vereceğim sırada Bekir benden evvel davranarak, "Yok, öyle yazılı bir şey değil ama bakışlar var ya o bakışlar," deyip kafasını iki yana salladı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama o benim kim olduğumu biliyor. Bir görürsem kramponumun dişlerini kafasına geçireceğim."

"Bekir ne saçmalıyorsun şu an?" diyerek baktım tatlı tatlı gülümserken. Aklı sıra Yekta'ya bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama çocuğun umurunda değildi ki benim de olmazdı. *Ne anlatıyorsun abiciğim*, der geçerdim.

Bekir bakışlarıyla beni susturup tekrar Yekta'ya döndüğünde, "Şimdi bizim Gonca biraz saftır," dedi. "Şerefsizleri avlayamaz ama ben onun abisi olarak bu tip erkekleri daha çabuk fark eder ve önlemimi alırım."

Zıkkımın kökü, manyağa bağladı. Kurgulu TikTok videosu çekiyor sanki. Çok mu kınadık ne yaptık Rabbim? Anne imdat!

Yekta, haklı olarak Bekir'in bu sözlerine sessiz kaldığında Bekir nihayet sustu. Dikkat çekmeden yanına gittiğimde onu kenara çekip sessizce yüzüne baktım.

"Valla yüzüne kusarım senin çocuk! Mafya mısın sen?"

"Ben mesajı verdim," dedi rahat bir sesle. "O anladı."

"He," dedim dalga geçer gibi. "Kesin anladı. Kara kara düşünüyor şu an. Bekir bu meseleyi burada kapatıyoruz ve bir daha açmıyoruz. Yoksa elime ıslak sopa alır, sırtının pastırmasını çıkarırım. Yürü git okuluna."

Bekir beni zerre kadar dikkate almıyordu çünkü o böyleydi.

Nihayet o gittikten sonra ben de eski yerime geçtim ve yola baktım fakat bizim otobüsün henüz gelmediğini gördüm. Ellerimi yeniden cebime soktuğumda Yekta'nın gözlerini üzerimde hissettim. Hayır hissetmedim, gözleri zaten benim üzerimdeydi. Hâliyle bir şeyler konuşmamı bekliyor gibiydi ama Bekir'in o aptalca sözlerini toparlayacak kelimeler, Türk Dil Kurumu tarafından bile doğrulanmamıştı. O kadar saçmalamıştı yani kendisi.

"Az evvelki durum için kusura bakma," dedim. "Bekir biraz abarttı, yani bana çok düşkündür de o yüzden."

Yekta, "Sorun yok," deyip kaşlarını hafifçe çattı. "Ama birilerinin seni rahatsız etmesi düşündürücü." Hemen kendini toparladı ve dudaklarını yaladı. "Yani bilirsin, sapık çok ve kim olursa olsun buna maruz kalmasını istemem."

"Hayır hayır," dedim çabucak. Hay beni düşürdüğün duruma düş Bekir. "Sandığın gibi bir şey değil. Bekir abartır ve abilik damarı kabarır öyle."

"Senden küçük değil miydi o?"

"Öyle," dedim gülümserken. Bu tip durumlarda yapılan gülümsemeler, az sonra sinir patlaması yaşanacağının belirtisidir ama neyse ki kendime hâkim olabiliyordum. "Ama diyorum ya, sever böyle takılmayı, korumacılık falan... Anlarsın ya."

Kankası gibi konuştum resmen. Başka ne gibi konuşacaktım sanki? Aman benimki de laf işte.

Yekta biraz zoraki bir tavırla gülümsediğinde en az onun kadar sevimsizce karşılık verdim ve içimden Bekir'e sövmeye başladım fakat çok geçmeden telefonuma bildirim geldi. Hay Allah'ım, internetimi açık unutmuşum. Şarjım can yeleği ister birazdan.

Bekir: *Yarın da beraber yürüyeceğiz.*

Bekir: *Sevdim ben bu işi.*

Bekir: *Bence anladı o*

Gonca: *Bekir benimle kafa buluyorsun değil mi şu an?*

Gonca: *Valla kızmayacağım*

Bekir: *Harbi doğruyum*

Gonca: *Senin ben a...*

Bekir: *Seni sinir etmek en büyük hobim*

Gonca: *Engeli basacağım sus*

Bekir: *Evde görüşürüz güzelim*

Bekir: *En yakın yemek masasında mesela*

Gonca: *Sen git dağların denize uzanan paralelliğiyle ilgilen, benim paralelime girme*

Gonca: *Ergenliği bu şekilde atlatmazsın*

Bekir: *İki gün sonra göreceğim ben seni*

Bekir: *Sen haklıymışsın abi diye ağlayarak geleceksin o zaman dağlara uzanan paralelleri alıp dolayacağım sana*

Bekir: *Anasını satayım internetim bitmek üzere*

Gonca: *Ağla ahahahaha*

Bekir: *Akşam görüşeceğiz Gonca...*

Bekir: *Hadi başarılar*

Gonca: *Tamam*

Dünyanın en boş konuşmasını en boş insanla gerçekleştirdikten sonra telefonumu kapatıp bir sonraki parçaya geçtim ve gözlerimi kapatıp açtım. Yekta'yla aramızda birkaç adım vardı ama o kadar garip bir sabahtı ki ne bir duygu yükleyebiliyor ne de düşünmek için kafa yoruyordum. Zaten zerre de ilgimi çekmiyordu. İki tane kapı gibi sınavım vardı, aşka maşka sonra döneriz. Biraz hayatın gerçekleri ve verilmiş emekten bahsedelim.

Az sonra otobüs geldiğinde bindik ve oturacak tek bir yer kaldığında gidip oturdum. Yekta arka tarafa ilerlediğinde onu gözden kaçırdım. Kalbimin duracak düğmesine bastım ve beynim kalbimin yerine de atmaya başladı. Aynen öyle. Benim kalbim dursa bile sağ olsun, vefalı dostları onun görevini de yerine getiriyordu. Tabii zamanında Yekta hayırsızını sevdiği için az laf söylememiştik ama neyse... Beynimin o sıra işi varmış sanırım.

Otobüsten indikten sonra Yekta'yla yan yana yürümeye başladık. Arkadaştık sonuçta ve iki yabancı gibi davranmamız saçma olurdu. Onun kulağında kulaklık yoktu, yani çıkarmıştı ama ben şarkı dinlemeye devam ediyordum, tabii sesin ayarı en düşük seviyedeydi. *Ah salak kafam ah! Beynim error verdi kalp devrede.*

"Defterin yanımda," dedi Yekta düz bir sesle. "Sınıfta vereyim."

"Olur," dedim. "Ama acelesi yok."

"Belki sınavdan önce son kez bakmak istersin."

"Öyle bir şey olsaydı defterimi hiç vermezdim," dedim. Yekta bir karşılık vermediğinde sanki yanlış bir şey söylemişim gibi kendimi düzelttim. "Hayır, ben yeterince çalıştım demek istedim."

"Seni anlayabiliyorum Gonca."

"Sağ ol."

Güldü. Güldüm.

Keşke ağlasan da ben gülsem biraz, böyle olunca olmuyor işte.

"İyi not tutabilmiş miyim bari?" diye sordum beni azıcık övsün diye. *Ağzından iki güzel laf çıksın, hadi bakayım konuş.*

"Çok," dedi bekletmeden. "Zaten senden isteyebiliyorum anca notları, çok iyi tutuyorsun da."

Ha menfaat diyorsun. Senin ağzından çıkacak güzel laf ancak bu olur zaten. Yine gönlümün düştüğü kişinin ne kadar büyük bir yanlış olduğuyla yüzleştim. Sana düşeceğime rögara düşseydim daha iyiydi, yazıklar oldu bana.

"Ne güzel," dedim sevimsizce. Hayır o değil, böyle samimiyetsiz mimik yapa yapa Aşk-ı Memnu'nun finalindeki Firdevs Yöreoğlu'na döneceğim. Neyse.

"Tabii tek sebep bu değil," diye ekledi sonra. Vallahi delireceğim şimdi. "Seninle konuşurken ya da senden bir şey isterken güçlük çekmiyorum çünkü anlayışla yaklaşıyorsun."

"İnsan severim, o yüzden."

Hafif çekik gözleriyle yüzüme bakıp gülümsemeye çalıştı. Gülümsedim ama bu kez samimiydim.

Yine bir ileri on geri gittiğimiz garip diyalogların ardından okula girdik. Evden çıkmadan Gülbade'yle mesajlaştığım için benden sonra okulda

olacaktı ama sınav başlamadan burada olacağını biliyordum. Yekta'yla yürümeye devam ederken Gülbade'ye mesaj attım.

Gonca: *Neredesin?*

Bir dakika geçmeden mesajıma döndü.

Bacım: *Beş dakikaya okuldayım. Hoca girdi mi sınıfa?*

Gonca: *Yok ben daha sınıfa gidiyorum zaten*

Gonca: *Yirmi dakika var daha sakin olalım*

Gonca: *Kahve alıyorum iki tane bak soğutmadan gel yoksa seninkini de içerim*

Bacım: *İç tamam*

Bacım: *Ama gelirim o zamana kadar*

Gonca: *Tamam görüşürüz*

Mesajlaşmamız bittiğinde Buse bir anda yanımızda belirerek durdu, daha doğrusu Yekta'nın koluna giriverdi. Yekta tavrını korurken ikisini yok saydım ve ilerlemeye devam ettim. Yokmuş muamelesi yaptım. Buse bir şeyler konuşmaya başladığında şarkının sesini artırdım. Ne konuştukları umurumda değildi ama yalan yok, ucundan kulak misafiri oldum.

Buse saçlarını savurarak yayık ağzıyla, "Sabah mesajıma dönmedin," dedi. "Bir şey mi oldu?"

Yekta, "Evden çıkıyordum o sıra," diye cevapladı. "Dönecektim."

"Neyse," dedi Buse sonra uzatmadan. Yanlarında olduğum için konuyu şimdilik kapatmış ve sonra bunun için otuz sayfalık trip yazacağına emindim. Buse kafasını öne çıkarıp bana baktığında seslendiğini duydum ve biraz sonra tepki verdim.

"Efendim?"

"Nasıl gidiyor?"

"İyi."

Gülümsedi, amma sevimsizsin kızım sen. Sen cidden samimi samimiyetsizsin.

"Yekta'yla yakın arkadaşsınız sanırım?"

"O kadar yakın değiliz," dediğimde Yekta kendini ve beni bu alakasız konudan kurtarmak istedi. "Benim bir kütüphaneye uğramam gerek, istersen sen de oradan sınıfa çıkarsın." Buse'ye bakmıştı.

Buse, "Olur," dedi. Adımlarını hızlandırdılar ve önden yürüdüler. Bir ara Yekta'nın kafasını yana düşürdüğünü gördüm.

Haklarında bir şey düşünmeye bile değmediğinde kantine inip iki tane kahveyle sınıfa çıktım. Sınıf iyiden iyiye kalabalıklaşırken Gülbade hızla yanıma gelerek oturdu. "Ne oldu?" diye sordum direkt. "Bir hışım geldin."

"Sabah babamın bir işi vardı, dedi seni ben bırakayım. Ondan evvel de dayımlara uğramamız gerekiyordu. Sabahın köründe gereksiz aksiyon yaşadık yani."

"Hay maşallah, sabah sabah akraba ziyaretleri ne hoştur ama."

"Hiç sorma," diyerek direkt kahveden bir yudum alıp yutkundu. Üzerindeki mevsimlik uzun kotu çıkarıp içindeki hoş kıyafetin kollarını düzeltti ve tekrar yanıma oturdu. "Çalıştın mı ya?"

"Çalıştım," dedim direkt. "Sen de çalıştın tabii."

"Çalıştım ama kafa karıştırıyor bazı şeyler," dedi. "Her türlü hallederiz diyorum ama ben."

Dudağımın kenarını kıvırdım. "Aksi mümkün mü kardeşim?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdiğinde Yekta içeri girdi ve doğruca yanımıza gelerek çantasından çıkardığı defteri bana uzattı.

"Tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim," dediğimde Gülbade'ye bakarak, "Günaydın," demeyi de ihmal etmedi.

Gülbade de ona aynı şekilde karşılık verdikten sonra bize başarılar dileyip, birkaç sıra arkamıza geçip oturdu. Gülbade, hızla bana olanları anlat der gibi bakınca omuzlarımı düşürüp kâğıt bardağı kavrayarak, "Not verdim sadece," dedim. "Kayda değer bir durum yok."

"Ya senin adını yazdığın yerleri okuduysa ne olacak? O zaman kayda değer bir rezillik olacak gibi sanki ha?"

Gözlerim kocaman açıldığında defterin sayfalarını karıştırmaya başladım. Gülbade bana biraz sokularak, "Sakin ol," deyip güldü. "Salak değilsin, yazılı olan defteri vermemişsindir."

Sertçe fısıldadım. "Salak olmasam o hayırsızın kalbimde ne işi var?"

"Çok haklı bir tespit, sen bir salaksın."

"Allah razı olsun, nasıl ferahladım şu an."

Defterin yapraklarını karıştırmaya devam ederken korkulan başıma gelmedi ve Gülbade çantamın içindeki suyun kapağını açtığı gibi ağzıma uzatıp sırıttı.

"Su istedin diye duydum."

Gülerek bir yudum su içtim ve kapağını kapattım. "Yazmadığını biliyordum ama bilirsin, bazen böyle durumlarda... On liralık silgi kullanıyorum kızım, işe yarasın bir zahmet."

Gülbade gülmekle kaldığında kahvelerimizi içmeye devam ettik. Turuncu kafa Cenk, sınıfa üçüncü rüyasını görerek girdi ve boş bir yer bulup oturdu. Gülbade'yle ikimiz aynı yere bakınca Gülbade, "Geldi seninki," dedi.

"Kahve içeceğiz," diye gülümsedim. "Bu aralar bana uyku yok."

"Aman ne romantik."

"Ayaklarımı yerden kesiyor," dedim alaya alır gibi. "İki dakikaya hoca girecek, yaptığımız muhabbete bak, erkekler bir rahat verin ya!"

Sırtımı biri dürttü. Bu Fatih'ti. "Gonca benim sana bir zararım olmadı."

"Sana da başarılar Fatih," diyerek önüme döndüm.

Gülbade, yorum yapmaya bile yeltenmediğinde kalemimin ucunu tazeledim ve kahvemi bitirdim. Makbule Hoca az sonra elinde dosyayla içeri girince peşinden iki de asistan geldi. Homurdandım.

"Bu olay, hem telefona hem galerine şifre koymak gibi değil mi? Annem beni bu kadar korumuyor. Valla kopya çekmeyeceğim hocam."

"Seksen kişilik sınıfa göre normal," dedi Gülbade. "Ama bazen abartı geliyor."

"Gerçi hata bende," dedim sonra yine kendime kızdığımda. "Her şeye niye anlam yüklüyorsam? Salıyorum hayatı şu saatten sonra, saldım bak, toplayacak olursam uyar beni, elime acı biber sür."

"Baş üstüne," diyerek güldü Gülbade. Asistanlardan genç ve asık suratlı olan öne çıktı. Hoş, asık suratlı olmayan asistan görsek inanacaktım ama neyse... Buna da neyse, hayatım boş vererek geçiyor.

"Gençler telefonlar kapalı dursun ve arkadaşınızla aranızda birer boşluk kalsın. Beş dakika içinde sınavınız başlayacak."

Sınıftaki o uyuşukluk ve bazılarındaki anlamsız, abartıyı da geçen heyecanla beraber her şeyi ayarladık. Çaki'nin yandan yemişi gibi çıktığım fotoğrafın bulunduğu öğrenci kimliğimi de masamın sol köşesine bıraktım.

Dakikalar sonra sınav başladı ve Ronaldo gibi şut çekmeye başladım. Bir sağa bir sola vurarak kâğıdı evinde mağlup ettim. Üç soruluk bir sınav kâğıdının ikisini cillop gibi, birini de nefes alsa yeter tarzında doldurduktan sonra elli dakikalık bir sınavdan ortalığı yangına verip, şezlonga uzanıp sodasını yudumlayan deniz görmemiş Ankaralı gibi uzandım.

Deniz gördüm bu arada ama memleketimi çok seviyorum. Peki.

Uykusuz kaldığım gecenin sabahında güzel bir geri dönüş alacağımı umarak rahatça soluklandığımda sınıftan çıktım. Gülbade de birazdan yanıma geldiğinde "Nasıldı?" diye sordu direkt. "İkinci soruda bir takıldım ben."

"O kadar zor değildi ama yazdığını gördüm bir şeyler, yoksa yine ayaklarla anlaşırdık."

Güldü ama biraz telaşlıydı. "Yazdım da pek emin değilim."

"Yapmışsındır, merak etme," dedim içini rahat ettirmek için. Kendim yapamasaydım bu kadar üzülmezdim, öyle de değişik bir huyum vardı. "Bir şeyler yiyelim mi? İki saat sonra bir sınav daha var."

"Yiyelim," diyerek kantine indik. Sınav hakkında biraz konuştuktan sonra güncel mevzularımıza ânında geri dönüş yaptık fakat ondan önce tost

ve içecek alıp boş yer bulmanın sevinciyle gidip oturduk. Yemekhane açık olsaydı oraya giderdik ama sabahın onunda da etli nohut yemek de ne bileyim biraz tatsız olurdu.

Tostumuzu yedikten sonra pek oyalanmadık ve ikinci sınava kadar dinlenme modumuzu açıp son beş dakika defteri gözden geçirdik. Sabaha kadar ders çalışmışım, bir de buralarda sürünemezdim valla. İkinci sınavı da elimin hakkıyla verdikten sonra ertesi günkü vizeleri hesaba katarak Gülbade'yle okuldan çıkıp direkt evlere dağıldık.

Eve geldiğimde annemi televizyon karşısında yine konuşurken buldum. "Yazıklar olsun be kadın!" diyerek dizlerini dövüyordu. "Üç tane çocuğun var, günah değil mi o mazlumlara?"

"Yine ne oldu ya?" diye mırıldandığımda İkbal ablam çamaşır sepetiyle merdivenlerden inerek, "Annem yine dert arıyor kendine," dedi.

"Kendi derdimiz bitti, milletin derdi kaldı," dedim söylenerek. "Şu televizyonları yok edin, insanın psikolojisini bozuyor."

"Boş ver sen," dedi ablam karşımda dikildiğinde. "Nasıl geçti sınavların?"

Güldüm. "Ağzına sıçtım yine soruların!"

Annem içeriden bağırdı. "Gonca pis pis konuşmayı bırak artık! Gel izle şunları da ibret al, azıcık şükret hâline."

Hayretle ağzımı açtığımda, "Lan ben ne yaptım şimdi?" dedim. Kollarım genişledi.

Ablam gülerek, "Dertlendi ya saracak insan arıyor," dedi.

"Anne kapat şu televizyonu bak," dedim.

"Aç mısın?" diye sordu sonra ablam.

"Yok abla, yedim," diyerek baktım yüzüne ve omuzlarımı düşürdüm. "Sen de her gün temizlik, yemek derken yoruluyorsun be abla. Ben biraz uyuyayım, akşam yemeğini beraber hazırlarız, olur mu?"

"Sen dersine bak, hâlimden memnunum ben," diyerek yanımdan geçip gittiğinde göğsümü şişirerek odama uzanan yollardan geçtim ve üzerimi değiştirip yatağıma uzandım. Biraz uyumak ve zihni dinlendirmek gerekiyordu.

Arkadaşlar çok affedersiniz ama biraz değil, bayağı bayağı ben akşama kadar camış gibi uyumuşum.

Gözlerimi açtığımda odanın içine giren koyu lacivert ışıkla doğruldum. Elimi saçlarıma götürdüm. Aynaya bakacak gücüm yoktu, kendimden korkmak istemiyordum. Esneyerek yatağımdan indiğimde penceremin önünde dikildim. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve kapalıydı. Sersem ruh hâlimle arkamı dönerek telefonuma uzandım ve yatağımın kenarına oturdum. Saate bakıp es geçtikten sonra direkt *Instagram* hesabıma girdim. Gelen birkaç isteği kontrol ettim ve bu isteklerden birinin de Cenk'ten geldiğini gördüm. İsteğini kabul edip geri takip yaptıktan sonra hızla fake

hesabıma geçiş yaptım. Buse meymenetsizi paylaşım yapmıştı. Yekta'da ise tık yoktu. Aferin, böyle kullan hesabını canımı ye. Buse'nin paylaşımlarına baktım. Yediği yemeğin fotoğrafı, içtiği sodanın fotoğrafı, sıçtı... Şaka şaka! Bir sonraki paylaşıma geçtim. Kitapların fotoğrafı. "Kesin çalışıyorsun," diye homurdandım uykulu sesimle. Bir sonrakine geçtim. İçtiği kahvenin fotoğrafı, yürüdüğü adımlar... Baygınlık geçirerek hesaptan çıktım. "Yekta yüzünden sana maruz kaldığıma inanamıyorum." Kendime kızmayı da ihmal etmedikten sonra telefonu bırakıp odamdan çıktım.

Elimi yüzümü güzelce yıkadıktan sonra aşağı indim. Ev ahalisinden bazıları ortalıkta geziyordu. Ferdi abim ve Hale ablam sofrayı hazırlarken Gürbüz de onlara yardım ediyordu. Hale ablam, elindeki kaşıklarla bana bakarken, "Birileri uyanmış," dedi. "Güzellik uykusuna mı yattın diyeceğim ama şu tipinden anlaşılıyor ki hayır."

"Yine tüm tatlılığın üzerinde abla," derken kıstım gözlerimi.

Ablam bir şeyler söylenerek kaşıkları dizmeye devam ettiğinde mutfağa girdim. Ferdi abim çorbanın altını kısarken bana bakıp, "Günaydın güzellik," diye seslendi ve yanağımdan makas aldı.

Gürbüz gözlüklerinin altından bana bakıp, "Ne günaydını dayı ya," dedi. "Akşam oldu, akşam. O saate kadar uyunur mu hiç?"

Kafasına hafifçe vurdum. "Gecenin yarısına kadar ders çalıştık aslanım, sen anlamazsın."

"Sınavın güzel geçti mi bari?"

"On numara geçti," dediğimde Bekir aramıza katıldı.

"Çok dua ettim, ondandır." Elini bir anda omzumdan aşağı sarkıtarak gözlerime baktı. "Öyle değil mi Goncacığım?"

"He ondan kesin."

Hale ablam şaşkınlıkla ikimize bakıp, "Siz ne ara böyle oldunuz?" diye sordu. "Yine neyin peşindesiniz?"

Bekir kulağıma doğru, "Kıskanıyorlar," diye fısıldadı fakat herkes duydu. Hale ablama karşı konuştu. "Abla valla sen de kavga etsek kızıyorsun, aramız iyi olunca şaşırıyorsun, ne yapalım la biz?"

Ferdi abim ellerini musluğun altından çekerken, "Sizi böyle görmeye alışık değiliz ya o yüzden," dedi. "Aferin, hep böyle olun."

"İnşallah," dedi Bekir, bana imalı bir şekilde bakarken. Ardından beni kenara çekti. "Yekta eteğinin altına not sıkıştırdı mı? Bak öyle bir şerefsizlik yaptıysa bugün kavga edemedim, gider patlatırım sol gözünü."

Yüzüm ekşidi. "Allah aşkına, serseriliği bırakıp gerçek dünyaya dön, manyak."

Kolunun altından kendimi kurtarıp ablamlara yardım ettim. Çok geçmeden yine tüm aile sofrada toplandığımızda pek konuşmadan yemeğimizi

yemeye devam ettik. Babam suskunluğumuzu fark etmiş olacak ki en çok bana bakıp, "Bugün pek sessizsiniz," dedi. "Hayrola, bir şey mi yaptınız yoksa?"

Mayıs ağzındaki lokmayı bitirip, "Baba sen de kaşıyorsun resmen," dedi. "Ne güzel işte."

"Şaşırdım sadece kızım," dedi.

Bekir, "Şu sıralar herkesin sınavı var, o yüzden böyle," dediğinde babam kaşlarını havalandırdı.

"Senin sınavların ne durumda peki oğlum?"

Gülerek cevap verdim. "Sınavı olup olmadığını biliyor mu, sen önce onu bir sor baba."

Bekir bana bakıp acı tatlı gülümserken, "Çalışıyorum ben," dedi.

"On tane dersin var, bir tane defterin var," diye karşılık verdim. "Zor yetişiyorsundur."

"Zeki öğrencinin renkli kalemlere ve bir sürü süslü deftere ihtiyacı olmaz Kibariye," dedi Bekir.

Ona meydan okudum. "Doğru, zeki öğrenci tek defteri etli dürüm gibi kolunun altında taşır."

"Gonca!"

"Ne be!"

Annem babama dönerek, "Al bak başladılar yine," dedi. "Sen de bir âlemsin yani İlhami Bey."

Babam garip bir şekilde gülümserken arkasına yaslandı. "Öyle söyleme hanım, tamam kızıyorum ama insan arıyor bazen sofradaki laf dalaşlarını."

"Dede sen iste, ben var ya hepsiyle kavga ederim," dedi Gürbüz kaşığı ağzına götürürken.

Necmi enişte evham yaparak, "Aman oğlum," diye konuştu. "Senin biraz daha vaktin var, iş açma başımıza durduk yere."

O sırada bıyıklarına yoğurt bulaşmıştı. İkbal ablam enişteme peçete uzattığında enişte çabucak bıyıklarındaki yoğurdu sildi. Hâline güldük ve enişte de bize eşlik etti. Kral enişte ya, hiç alınmazdı.

"Hale, bir sıkıntın var mı kızım senin?" diye sordu babam, ellerini bir araya getirerek dirseklerini masaya koyduğunda. "Bu aralar sessizsin."

"Baba zaten pek konuşmam," dedi Hale ablam hızla. "Ama iyiyim, sınavlarım var."

"Bitti mi sonunda ödevin kızım?" diye sordu annem hevesle. "Kaç gündür bir ödevdir gidiyor."

"Bitti anne," dedi Hale ablam kısa keserek.

Kendi kendime gülmeye başladığımda Hale ablam ayağıma vurdu. Mesajı şuydu: *Sus, yoksa fena olur.*

Ben de onun ayağına vurdum. Mesajım şuydu: *Ödev bahane, enişte beyle geçirilen vakit şahane.*

Fakat ablam bu mesajlaşmalardan anlamaz, ben kendi hâlimde takılırdım. Bu Gülbade'yle bize özel bir durumdu çünkü bacı olmak bu demekti. Saçma şeylerden mantıklı olaylar üretmek. Hıhım.

Tatlılarımızı yedikten sonra kimse sofradan kalkmadan babam, "Hadi bir yemek duası yapalım," dedi. "Bekir hadi oğlum."

Bekir öylece kalakalınca güldüm. "Daha akşam namazının kaç rekât olduğunuz bilmez bu."

"Ne komiksin sen öyle," diyerek küçümsedi beni fakat takılmadan gülmeye devam ettim. Bekir sıkılarak, "Baba ben yarısını unuttum onun," dedi. "Başkası yapsın."

Babam kaşlarını çatıp, "İt gibi sokakta top koşturacağma otur unuttuklarını ezberle," dedi. "Bir dahaki sefer okuyacaksın ona göre. Unutmayın evladım ezberlediğiniz duaları, yazık günah."

"Tamam baba," derken sesi kısıldı Bekir'in.

Ferdi abim sakin bir şekilde, "Baba ben yaparım duayı," diyerek ellerini masanın üzerinden kaldırdı. "Kızma hemen, olabilir."

"Kötülüğü için mi konuştum sanki?"

"Neyse neyse," dedi annem yine ortalığı yumuşatarak. "Hadi duamızı yapalım."

Hepimiz ellerimizi açtık ve Ferdi abimin okuduğu duaya âmin dedik.

İçimden nazar duası okudum bir de onun için kurban olduğum ya...

Hep beraber sofrayı toplarken babam Bekir'in yanına gitti ve bir şeyler söyledikten sonra kafasını okşayarak gülümsedi. Bekir gülümserken utandığını gördüm. Vallahi ağlarım artık, yeter. Kardeş işte, hem sinir ediyor hem de ağlatacak kadar güzel oluyor. Ne yapayım çok sevmeseymişiz.

Ortalığı toplarken, "Anam!" diye bağırdı annem. "Yağmur yağıyor. Çamaşırları toplayın!"

"Ben toplarım," diyerek kendimi hızla dışarı attım. Yağmur yağmaya devam ederken çamaşırları hızla birer birer mandallarından ayırıp omzuma yükledikten sonra içeri girdim. Ferdi abim kucağımdan çamaşırları alıp, "Git kurulan," dedi. "Ben hallederim."

"Abi değil süper kahraman," dedim ona. "Eyvallah."

"Sana da," diyerek güldüğünde kalan işlere yardım ederken odama çıktım.

Bir Hafta Sonra

Nihayet sınav haftamı geride bırakmıştım ve birkaç günlük tatilin ardından okula geri dönüş yapmıştım. Gülbade'yle şarkı mırıldanarak okul bahçesinin yolunda ilerliyorduk fakat havalar günden güne soğuyordu.

"Geçen seneki gibi yine tüm sınıf kar savaşı yaparız," dedi. "Aşırı eğlenceliydi."

"Aynen, elli küsur kişi tarihin ilk I. Kartopu Savaşı'nı başlatmıştık," diye güldüm.

"Çok güzeldi," dedi tebessümle. "Bu sene kendime bir kaban alacağım, bir de daha almadım."

"Geçen sene almıştım ama botlarımı iki yıldır kullanıyorum, su almaya başladılar," dedim. "Bakalım eğer diğerlerinden sıra gelirse ben de alırım, olmadı biraz birikmişim var."

"Sıkıntı olursa ben veririm, senin birikmişinin üzerine koyarsın," dedi samimi bir şekilde.

"Eksik olma bacım," diyerek omuz attım hafifçe. "O para sende dursun, sonra beraber gömeriz."

"Her türlü gömeriz," dedi Gülbade. Aramızda hiç maddi şeylerin lafı olmuyordu. Benim param varsa benimkini, onun parası varsa onunkini harcıyorduk. Sanırım iki arkadaş için bu tür münasebet çok değerliydi.

Büyük kapıyı itip içeri girdiğimizde Cenk, ilerideki otomattan aldığı kekle yanımıza doğru gelirken, "Seninle konuşacak sanırım," dedi Gülbade. "Ben önden gideyim. Malum, bir haftadır iyi konuştunuz."

"Aman ne demezsin," diye mırıldandım arkasından. Gülbade uzaklaşırken Cenk karşımda durdu ve gülümseyerek, "N'aber?" dedi.

"İyidir, senden?"

"Ben de iyiyim," deyip kafasını salladı. "Hatta sayende çok iyiyim. Notlarım iyi geldi."

"Sevindim," dedim.

"Gonca benim sana bir şey söylemem, daha doğrusu sormam gerek."

"Cenk'i dinlerken bir yandan da etrafıma bakındım, Yekta bizi gördü. Geçerken uğramış gibi yanımızda durduğunda Cenk konuşmasını bitirip gözlerime uzun baktıktan sonra gitti."

Yekta, "Bir şey mi oldu?" diye sorunca, "Yok," diyebildim.

Onun gözlerine baktım ve durgunlaştığını, daha doğrusu kendini tuttuğunu gördüm. "Sana ne oldu asıl?"

İç çekti ve sıkıntıyla gözlerini benden kaçırdı. "Buse'yle ayrıldık."

"Yemin et?" diye parladım bir anda, tüm sevinci yüzümde topladığımda. Yekta, şaşkınca bana bakakalırken kendimi derhâl toparlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimi yüzüme götürüp dikkat dağıtmaya çalıştım. "Yok yani, az evvel Cenk bana bir şey söyledi de o yüzden öyle tepki verdim. Sen de bunun üzerine böyle gelince... Senlik bir durum yok."

"Ne söyledi ki sana?" diyerek kaşlarını çattı.

"Çıkma teklifi etti," ağzımdan çıkıverdi.

7. Bölüm

"Ortadaki Sıçanlar"

Yekta ve Buse ayrıldılar. Eve gidince helva kavuracağım.

Aslında beklenmedik bir durum olmadığını iddia etmek biraz salaklık olurdu zira kabak gibi ortadaydı her şey ve sonuçtan kaçamamışlardı.

Ee, Cenk de bana çıkma teklifi etti, o ne olacak?

"Çıkma teklifi mi etti?" diyerek yüzünü ekşitti Yekta gözlerime bakarken. "Nereye çıkıyorsunuz? Yani çıkma teklifi ne?"

Dudağımın kenarını kıvırdım. "En son lisede biri etmişti, bu geleneğe ayak uydurmak tuhaf."

"Sadece bir kişi mi etti?" diye sordu sessizce. Bakışlarını kaçırdı. "Fazla salaklarmış."

"Anlamadım?" diyerek kaşlarımı kaldırdım. Bal gibi de anladım ama bazen salağa yatmak gerekirdi.

"Yok, önemli bir şey değil," dediğinde dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ve çekimser bir şekilde sol gözünü kısarak, "Peki sen ne cevap vereceksin?" diye sordu. "Bana söylemek istersen tabii, arkadaşız ya o yüzden."

"Bilmem," dedim gözlerimi ondan ayırdığımda. "Cenk'e karşı bir şey hissetmiyorum ki."

"Sahi mi?"

"He."

"İyi," diyerek gülümsedi gözlerine takılırken ve bunu hemen toparladı. Ciddiyete büründü. "Bir şey hissetmemenden dolayı değil, sevmediğin birine karşı verecek bir cevabının olması iyi. Bu kolaylık sağlar."

"Ben teklifini kabul etmeyeceğim demedim ama?" dedim ok gibi bir sesle.

Mal gibi kaldı. Elbette kabul etmeyecektim çünkü ben Yekta'yı seviyordum ve sırf saçma sapan bir karışıklık oluşturmak için Cenk'e gidip evet demeyecektim. Ne onun hisleriyle oynayacaktım ne de kendimi oyalayacaktım. Allah'a şükür beynimiz vardı.

"Anladım," demek zorunda kaldı.

Ay ben böyle olunca da üzülüyorum sana, ne yapayım. Neyse kuyrukları dik tutup topu onun üzerine tekrar paslayalım Gonca kızım.

"Siz niye ayrıldınız ki?" diye sordum üzülmüş numarası yaparak, içimden *Mehter Marşı* çaldığımı bilmesen de olur. "Daha yeni doğum gününü kutlamıştınız hâlbuki."

"Öyle gerekti," dedi düz bir sesle. "Anlaşamamaya başladık."

"Neyse hayırlısı olsun."

Sessiz kaldığında vedalaştık. Birkaç ders sonra Gülbade'yle okuldan çıkıp durağa doğru yürümeye başladığımızda, "Ben ne dedim sana?" diye sordu telefonundaki saati kontrol ederken. "Bunlar ayrılır dedim mi demedim mi?"

"Bacı içgüdüsü," diyerek sırıttım. "Kankalar geleceği görme yeteneğine sahiptir."

Gülerken telefonunu montunun cebine koydu. Karşı kaldırıma geçtiğimizde adımlarımızı daha ağırdan aldık. "Peki ya Cenk?" diye sordu sonra. "Güle güle dedin mi?"

"Yok daha söylemedim," dedim. "Yarın söylerim."

"Bu Cenk de seni yeni mi fark etmiş, anlamadım ki?"

"Hoşlantı sadece," diye emin oldum. "Karşımdaki insanın gözüne bakınca anlarım ben ne hisler taşıdığını."

"Ya Yekta'nın gözüne bakarken?"

"Onun gözleri kör."

"On numara tespit," diye gülerek alkışladı. "Ama Buse sağ olsun, başarılı bir ameliyatla hayatından çıktığı için artık etrafı görüyor..." İç geçirerek yüzüme döndüğünde siyah şalının kenarını düzeltti. "Yani artık seni görebilir."

"Umurumda mı?"

"Evet, olaya böyle bakıldığında hoş durmuyor ama nedense en başından beri içimdeki ses şunu diyordu: *Yekta, Gonca'yı hep fark ediyordu.*"

"İçindeki ses detone olmuş."

Gülmeye başlayarak yürümeye kaldığımız yerden devam ettiğimizde durağa geldik ve sıraya girdik. Hayırdır kardeşim, umre yolcusu musunuz, bu ne?

"Ayrıca," deyip soluklanarak yüzümü Gülbade'nin bebek gibi yüzüne çevirdim. Fıstık gibiydi ya, kardeşim diye demiyorum hakiki fıstıktı. "Madem bu Yekta'nın dikkatini çekmişsem niye Buse'yle çıktı o zaman? Aynısını Bekir de diyor. Hayır yani, utanmasam ben de diyeceğim bir şeyler ama konduramıyorum."

"Ne var ki konduramayacak?"

"Büyük konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Aman neyse ne, boş ver. Ben yine platonik aşkımı yaşarım ama derin bir nefes aldım, artık onu severken daha özgür olabileceğim. Oh be!" Derin bir nefes aldım.

Gülbade gülümseyerek, "Bak o konuda haklısın," dedi. "En azından boş yere Buse'nin *Instagram* hikâyelerine bakmazsın."

"Dur, eve gidince bakacağım, kanayan gül fotoğrafı falan paylaşır belki."

"Salak," diyerek dokundu koluma, gülmeye devam ediyordu. O esnada otobüs geldi. En son sırada olduğumuz için sıkıntıyla iç geçirip kartımı çıkardım. Sıra beş dakika sonra bize geldiğinde kapının ağzında kaldık. Şoför Bey kapıyı kapattığında bir şey oldu ve çantam iki kapının arasına sıkıştı.

"Anam, çantam kaldı! Kapıları açar mısınız, çantam sıkıştı!"

Şoför Bey, olağanüstü sakinlikle kapıları açtığında nefes nefese kalmış bir hâlde çantamı oradan kurtardım. Birçok insanın gözü üzerimdeydi, sevimsizce sırıtarak hayattan bezmiş ruh hâllerine can suyu döktüm. Şu suratlara bakın, sanırım yanlışlıkla cenaze arabasına bindim.

Maraton koşmuş gibi yorgun argın eve geldiğimde ortalıkta kimseyi göremedim. Hemen mutfağa gidip dolabın kapağını açtım. Yiyecek bir sürü şey vardı ama canım bunların hiçbirini istemiyordu. Dolabın kapağını kapatıp odama çıktım. Üzerimdekileri çıkarıp kendimi yatağa attığımda gözlerimi kapattım ve soluklandım. Dudaklarım kıvrılırken gözlerimi iyice yumdum ve alt dudağımı dişledikten sonra, "Sonunda be, sonunda!" dedim. Derince bir nefes alıp kollarımı geriye doğru kaldırdım. Gözlerimi açıp gökyüzüne gülümsedim. "Ayrıldılar! Dünya bir felaketten son anda kurtuldu!"

Dayanamadım ve kalkıp telefonumdan hızla bir *Ankara havası* açtım. Sırıtarak kollarımı iki yana ayırıp kendi kendime oynamaya başladım. Sonuç ne olursa olsun bu beni mutlu etmişti, yalan mı söyleyecektim?

Oynamaya devam ederken telefonumu elime alarak fake hesabımdan Buse'nin profiline girdim. Y harfini ve tarihi kaldırmıştı. Kahkaha atarak ekrana patladım. "Üzülme Buseciğim, başka bir harf bulursun kendine."

Profilinin hikâye kısmı boştu ve bu daha çok hoşuma gitmişti. Telefonu yatağa attığım gibi daha da coşkuyla oynamaya başladım. İçim içime sığmıyordu. Göbek atarken kapım bir anda açıldı ve Bekir haydosu uzay mekiği görmüş gibi bana bakıp, "Ne yapıyorsun lan Allah'ın delisi?" diye bağırdı.

Gülerek onu kolundan çektim. "Karşılıklı oynayalım hadi!"

"Ne diyorsun manyak?" deyip gülmeye başladığında, "Naz yapma lan, aç kollarını!" dedim.

Bekir, kollarını açarak oynamaya başlarken yüzüme bakıp bir şeyler aradı ama benim gözlerim bugün kapalı canım, yarın gel, belki anlarsın. "Sınavların iyi mi geldi, yoksa biri sana evlilik teklifi mi etti? Evde kalmayacağın için

bu kadar seviniyorsan söyleyeyim enişteme, sazını ayarlasın bu seni kesmez," dedi.

"Annemler nerede?" diye sordum keyifle. "Söyleyelim de helva kavuralım."

"İrmik helvası olsun ama?"

"Ben en çok un helvası seviyorum."

"N'apim?"

"Zıkkım ye Bekir," diyerek gözlerimi devirdiğimde oynamaya kaldığımız yerden devam ettik. Nihayet soluk soluğa kaldığımızda ensemdeki saçlarımı havalandırdım. Bekir bana tip tip bakarken, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Ne bu mutluluk utanmaz, az da bana ver."

"Valla çok iyiyim Bekir," diyerek sırıttım nefes nefese. "Allah'a aşkına sus, nazar değecek."

"Tamam da niye?"

"Ay öyle işte, sorgulama her şeyi."

"Bana bak, yoksa Yekta..."

"Yekta mekta yok, sus bir ya!" diyerek pot kırmasına müsaade etmeden odamdan çıktım ve merdivenleri üçerli indikten sonra son dört basamak kala durdum. Bekir ardımda belirdi.

"Bok atlarsın buradan!"

"Bok atlayamam," diyerek soluklandım ve dört basamak geriden atladım. Has! Paslanmışım la ben, ayaklarım yandı. Durumu kurtarıp Bekir'e baktım ve gözlerimle basamakları işaret ettim. "Sen de atla!"

Kibirle dudağının kenarını kıvırdı ve iki basamak geriye gitti. Kafamı sağa sola sallayarak sırıttığımda Bekir göz kırparak, "Abini izle abini," dedi.

"Evet, oyuncumuz Yaşar hazırlanıyor... Ve..." Bekir çekirge gibi atladığında kahkaha attım. "Ve mükemmel bir atlayış."

Düşmemek için koluma tutunduğunda sırıtmaya başladık, tabii o karizmayı korumak için kendini fazla dağıtmadı. Mutfaktan sesler geldiğinde direkt mutfağa girdim. Ablam yine iş başındaydı. Annem de yemek masasında fasulye ayıklıyordu. "Helva kavuralım mı akşama?" diye konuşuverdim.

"Tövbe bismillah," dedi annem korkarak. "Ne oldu anneciğim?"

"Tatlı la tatlı," dedim saf saf gülerek. "İlla birinin ölmesi mi gerek?"

"Gonca bir daha 'la' deme kızım," diye seslendi babam içeriden. "Ha bu arada, irmik helvası kavursanız ne güzel olur valla, fıstıklı şöyle."

"Yaparız baba," dedim salona bağırdığımda. Ablam elindeki sarı bezi bırakmadan sırtını tezgâha yasladı ve anneme baktı. "Aslında olur anne, zaten akşama tatlı yoktu. Uzun zamandır da yapmıyorduk."

"İyi yapın da yiyelim madem," dedi. "Evde süt var mı?"

"Var var," dedi İkbal ablam.

"Ben yaparım," diyerek sıvadım kollarımı hevesle. Ortamdaki herkes bana şaşkınca baktığında omzumu silktim. "Ne var canım, sanki Pekin ördeği pişireceğim?" Kendime uygun bir tencere bulduğumda dudaklarımı kıvırdım. "Anacığım bu tencere az gelir, bizim bakır kazanlarımız nerede ya?"

"Abartma Gonca," dedi gülerek ablam. "Yeter o elindeki tencere."

"Ama ablacığım şimdi helvayı çok kavuralım ki güzel haberler almaya devam edelim," deyip sustum ve ekledim. "Hem ben karşı komşularımıza da götürmek istiyorum. Yazık, komşuculuk ölmedi ya?"

Yekta'nın acısı büyüktü nasılsa, bir tabak helva götürüp arkadaşımın yanında olmam gerekti.

"Nilüfer Hanımlara mı?"

"Aynen."

"Bir gün onları da yemeğe davet edelim," dedi. "O gün oğluyla halıları yıkamaya yardım ettiler nasılsa, çok ayıp oldu."

"Ne ayıp olacak anne, sen de ya?" dedi Bekir kendini sandalyeye un çuvalı gibi bıraktığında. "Kendileri istediler."

Annem bir şeyler homurdanıp Bekir'e söylendiğinde ben de ocağın altını yaktım ve tencereyi ateşe verdim. Yanalım biraz, az gelir bu! Ablam akşam yemeğini hazırlarken annem ayıkladığı fasulyeleri musluğun altına bıraktı. "Kalk sen de salatayı yap bakayım," dedi Bekir'e. "Bak ablaların arı gibi çalışıyor."

"Hale ablam nerede?" diye sordu Bekir. "Ya da Mayıs? Tamam ben yaparım da merak ediyorum, bu iki kız nerede? Sürekli Gonca'yla İkbal ablam çalışıyor, bak anne gözümden kaçmıyor. Git haşla şu kızlarını!"

"Bekir duygudan işeyeceğim şimdi," diyerek sahte bir şekilde ağlamaklı konuştum. "Sen bu aralar beni pek düşünüyorsun."

"Ben adaletten yanayım güzelim," dedi ve ayaklanarak dolabın kapağını açtı. "Nasıl yapılıyor la bu salata?"

İkbal ablam ocağı yanmış gibi sızlanarak, "Bekir sen otur ablacığım," dedi. "Şimdi ortalığı mahvedeceksin durduk yere! Ben yaparım, otur sen."

Bekir, "Canıma minnet," dediğinde kızdım ve ablama baktım. "Hayır abla, o yapacak salatayı! Bak sırf bunun için işten kaçıyor! Azıcık şu minik zekâ kırıntısını fark edin lütfen!" Bekir beni gülerek izlediğinde dövecek gibi baktım ona. "Sen de yap şu salatayı, valla döverim çocuk."

"Ninjaya bak," diyerek gülmeye devam etti Bekir. "Tamam tamam, sen yeter ki sus, çeneye bak la! Seni alacak kocaya yazık."

"Kocam dünyanın en şanslı insanı olacak, haberi yok," deyip omzumu silktim. "Ama neyse ki kocada falan gözüm yok, ıyy!"

"Dedi ve ilk gelenle evlendi," diyerek sinirimi bozmaya başladı Bekir fakat ona sadece güldüm. İkbal ablam salata malzemelerini çıkarıp Bekir'in önüne

koyduğunda ben de helvamı kavurmaya devam ettim. Valla mis gibi olacaktı. Bol bol da fıstık ekledikten sonra gel de yeme şu canlıyı!

Akşam yemeğine oturmadan evvel arkeologlar tarafından bulunan Mayıs ve Hale ablam sofrayı kurmaya başladı. Ben de fırsattan istifade, bir tabak helva hazırlayarak pıtı pıtı karşı eve gittim ve Yektaların kapısını çaldım. Kapıyı Nilüfer Hanım açtığında beni sıcacık tebessümüyle karşıladı. Gülümsedim.

"Merhaba."

"Sana da merhaba," dedi Nilüfer Hanım. "Nasılsın Gonca?"

"Çok iyiyim, siz?"

"Ben de öyle," dediğinde gereksiz muhabbete el koyarak helva tabağını ona uzattım. "Biz, daha doğrusu ben helva yaptım da size de getirmek istedim." Nilüfer Hanım kaşlarını çatarak tabağa baktığında durumu toparlar gibi samimiyetsizce gülümsedim. "Kimse ölmedi, merak etmeyin."

"Estağfurullah," dedi Nilüfer Hanım yanakları kırışırken. O sırada Yekta'yı gördüm ve o da beni görünce yönünü buraya çevirdi. Anasının yanında dikilip önce gözlerime, sonra da helva tabağına baktı. "Gonca bir şey mi oldu?" diye sordu.

Nilüfer Hanım, "Gonca helva yapmış da bize de getirmiş, sağ olsun," dedi. Ardından bana bakıp, "Teşekkür ederim," diye ekledi kadıncağız.

"Ne demek afiyet olsun."

Kapıyı biraz aralayarak, "İstersen gel içeri," deyince bu çok istediğim ama reddetmek zorunda kaldığım teklife olumsuz yanıt verdim. "Yok ben gideyim."

"İyi, öyle olsun bakalım," dedi. "Annenlere çok selam söyle."

"Baş üstüne," dediğimde Nilüfer Hanım nihayet gitti ve Yekta tam anlamıyla karşımda dikildi. Evet, artık kendimi sınırlamama ve sevgilisinin olduğunu aklıma getirip kendime kızmama gerek yoktu, bu saatten sonra Allah ne verdiyse girişecektim. İç geçirdim. *Hey maşallah be, şu boy pos, bakış, efendilik nedir ya Rabbim?* Tabii, bu hâlâ Hayırsız Yekta olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Nasılsın?" diye sordu bana yumuşak bir sesle.

"Gördüğün gibi çok iyiyim, ya sen?"

"Ben de öyle," diyerek kapının kolunu hafifçe sıktı. Dudaklarımı büzerek ağzını aradım. "Biraz kırgınsın ama sanırım, yani hâliyle... Ama üzülme yine de."

"Ne için?"

"Buse'yle ayrıldınız ya?"

"Ha," diyerek güldü. Kesin rol yapıyor ya bu çocuk, başka bir açıklaması olamaz çünkü. *Ha* ne lan manyak?

"Yok üzgün değilim öyle. Ayrılmamız gerekiyordu ve ayrıldık. Üzüleceksem neden ayrılayım ki?"

"Haklısın," dedim kabullenerek. Cidden haklıydı bu arada.

Yekta koyu renk gözleriyle içime işlerken aşk vanalarını sonuna kadar açıp âşık olmaya devam ettim. Duygularımı belli etmedim ama içimdeki çocuk, bayram ediyordu. Gün artık senindir, yaşa duygularını sonuna kadar! "Neyse," diyerek geri çekildim mecburi bir şekilde. "Okulda görüşürüz."

"Şey, Gonca sabah okula beraber gidelim mi?" diye sordu. Çabucak dudaklarını ıslattı ve çarpık bir şekilde gülerek cümlesini düzeltti. *Gülme şöyle, gülme!* "Haberleşip beraber gitsek senin için bir sıkıntısı olur mu?"

"Olur," dediğimde kaşlarını çattı. Güldüm. "Olur derken gideriz demek istedim. Mesajlaşırız."

"Tamam mesajlaşalım," diyerek gözlerini kapatıp açtığında gülümsemeyi ihmal etmedi.

"İyi."

"İyi."

"Hoşça kal," dediğimde kendimi ona el sallarken buldum. *Valla salaklaşacağım bu gidişle, imdat!*

"Güle güle," diyerek o da bana el salladı. Hah, sen de salaklaş da yalnız kalmayayım.

Arkamı dönerek hızla evlerinden ayrıldım. İçim içime sığmıyordu, ben de dışarı vurdum ve kocaman sırıtarak eve kadar bunu hiç bozmadım. "Oh be," dedim kapının ağzına geldiğimde. Gözlerimi kapatıp havayı soludum ve elimi kalbime koydum. "Buse'siz hava sahası."

Geceyi sırıtarak geçirdim dostlarım, Allah ağlatmasın, çok âmin.

Ertesi sabah, aynamın karşısına geçtim ve mor beremi kafamda sabitleyerek kâküllerimi düzelttim. Telefonumu elime alarak birkaç fotoğraf çektikten sonra Yekta'dan gelen mesajla duraksadım.

Hayırsız Yekta: *Günaydın.*

Mesajına hemen görüldü atmadım, biraz bekletmek istedim. Bir dakika sonra geri dönüş yaptım, biraz da kastım buydu. Tabii, abartmaya lüzum yok.

Gonca: *Günaydın.*

Hayırsız Yekta: *Çıkalım mı?*

Gonca: *Biz mi?*

Hayırsız Yekta: *Yok o manada söylemedim yanlış anlaşıldım.*

Hayırsız Yekta: *Yani Gonca*

Hayırsız Yekta: *Evden çıkalım mı?*

Gonca: *Tamam yanlış anlamadım sakin ol*

Gonca: *Arkadaşım*

Hayırsız Yekta: *Peki.*

Hayırsız Yekta: *İki dakikaya çıkıyorum*

Gonca: *Tamam ben de çıkarım*

Görüldü attıktan sonra çabucak çantamı sırtlanarak odamdan ayrıldım. Mayıs, Bekir, Gürbüz çoktan ayaklanıp okuluna gitmişti. İkbal ablam odasından çıkarken beni gördü.

"Gonca kahvaltı yap öyle git istersen ablam. Bekirler de yeni çıktı zaten, çay sıcak."

"Yok abla, ben okulda yerim bir şeyler," diyerek yanağından bir kez öptüm. "Hadi görüşürüz."

"Allah zihin açıklığı versin."

"Eyvallah," diyerek botlarımı giyindim ve evden ayrıldım. Ağır adımlarla sanki hiç acele etmemişim gibi bahçe kapısından çıktığımda Yekta'yı ileride beni beklerken gördüm. *Oğlum benim kalbim çok manyak atmaya başladı, yani onu görünce hep atıyordu ama Buse'yle ayrıldıklarını öğrenince kalbim de savdı kendini, Arap Atı gibi açıldı kerata.*

Ciddiyetle soğuk havanın altında yürüyen bir insan canlısı olarak Yekta'nın yanına gittim. "Tekrar günaydın," diyerek gülümsedi.

"Sana da," dediğimde aynı anda durağa doğru yürümeye başladık. Ellerimi montumun cebine koyarak derin bir nefes alıp verdim.

"Kış mı yaz mı?" diye sordu Yekta.

"Yaz," dedim direkt. "Ama kışı da severim. Sen?"

"Ben de yazı daha çok severim," diye karşılık verdi.

"Ne güzel."

Sonra ne oldu biliyor musunuz, hiç konuşmadan durağa kadar yürüdük. Hiç konuşmadık. Otobüs geldiğinde bana öncelik tanıdı sağ olsun ve inanılması güç bir olay yaşayarak ikili boş yer bulup oturduk. Ben cam kenarına oturan taraf oldum. Omuzlarımız birbirine temas ettiğinde içim gıdıklandı. Gülümseyerek yüzümü cama çevirdim.

Yekta ellerini bir araya getirip parmaklarıyla oynamaya başladı, ben de yolu seyrettim. Tüm yolculuk bu şekilde geçip gitti. Beraber okula girdiğimizde, "Kahvaltı yapmış mıydın?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Kahve alacağım, sonra yemekhaneye gidiyoruz zaten Gülbade'yle."

"Tamam, ben ısmarlayayım o zaman bu kez," diyerek gülümsedi.

"Tamam, ısmarla."

Bu onun daha çok hoşuna gitmişti, gözlerinde görmüştüm. Kantine indik, Yekta kahve almak için sıraya girdiğinde ileriden gelen Cenk, beni fark ederek karşımda dikilip, "Günaydın Gonca," dedi. "Nasılsın?"

"İyidir, senden?"

"Ben de iyiyim," deyip turuncu kafasını salladı. "Sabah sabah çok kafa açmak istemem ama teklifimi düşündün mü?"

Omuzlarımı düşürerek usulca gülümsedim. "Düşündüm, daha doğrusu düşünmeme gerek kalmadı. Ben seninle çıkamam Cenk."

"Ya..."

"Senden hoşlanmıyorum ve bir şey hissetmediğim birine karşı yalan konuşmak istemem."

"Neyse," dedi dudaklarını bükerek. "Seni zorlayacak değilim ya, teşekkür ederim bunu güzelce ifade ettiğin için."

"Rica ederim," dedim tebessümle.

Tebessüm etti. "Ama arkadaşız, öyle değil mi?"

Kafamı sallayarak gözlerimi kapatıp açtım. "Arkadaşız."

Gülümsememizi sürdürerek birbirimize kısa süreli veda ettik. Cenk, yanımdan uzaklaştığında Yekta elinde iki bardakla karşımda durdu ve şaşkın bir ifadeyle önce Cenk'in arkasından, sonra da gülümsemelerime takıldı. Elindeki kahveyi aldım.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi boşluğa düşmüş gibi. "Cenk miydi o?"

"Evet," dedim kahvemden bir yudum aldığımda. "Ne oldu ki?"

"Hiç. Öyle bir sordum."

Cesaret edip bana gerçek sebebini sorsaydın belki sana nedenini açıklardım ama sen bilirsin Yekta Bey, kaybettin.

Beraber sınıfa çıktığımızda Gülbade de on dakika sonra geldi. Çabucak yanıma oturup, "Geç kaldım sandım," dedi. "Günaydın."

"Günaydın da ne oldu?"

"Otobüsü kaçırdım," diyerek gözlerini devirdi. "Sonra, bir sonraki durağa yürümek zorunda kaldım."

"Hadi ya," diyerek somurttum. "Neyse ki yetiştin. Mesaj atmıştım ama dönmeyince geliyorsun sandım."

"Kafa mı kaldı telaştan?" diyerek kendine kızarken montunu çıkardı ve o sırada Sevda Hoca, beyaz önlüğüyle içeri girip kürsüye yürüdü. Yoklama listesini ön sıraya koyduktan sonra, birkaç dakikanın ardından derse geçti. Bıkkınlıkla imzamızı atıp derse döndük. Elimi çenemin altına koyarak anlayabildiğim kadar anladım, anlamadığım yerde de zorlamadım. Ucunda ölüm yok ya, ders beni kaybettiğine ağlasın anasını satayım.

Kırk dakika beyin süzmesi yapıldıktan sonra Sevda Hoca, sınıfın ortasına geçerek bize döndü ve ellerini birleştirerek, "Şimdi size bir ödev vereceğim," dedi.

Sevda Hoca sınıftan sızlanma sesleri duyunca, "Gençler idam edilmeyeceksiniz, sakin," diyerek güldü.

"Hocam sabah sabah güne böyle bir haberle başlamak iyi olmadı," dedi önlerden biri.

Sevda Hoca, "Alışmış olmanız gerek," diyerek sakince iç geçirdi ve saçlarını geriye itti. "Bu bir grup ödevi. Sizden iki dakika içinde üçer kişilik gruplar oluşturmanızı istiyorum, yoksa ben kendim oluşturacağım."

"Biz hallederiz hocam," dedi yine aynı kişi.

Gülbade'yle hemen birbirimize dönüp sırıttığımızda ikimiz de aynı anda kaşlarımızı yukarı kaldırıp indirdik. "Yanımıza bir iş birlikçi lazım," diye fısıldadığımda iki ön sırada oturan Yekta'nın buraya baktığını gördüm. *Kalp kalbe karşıymış demek ki... He, kesin o yüzden zaten.* Yekta "beni de alın aranıza" der gibi baktığında fısıldar gibi ağzımı araladım ve ağzımdan çıkanları okudu. Gülümsedi ve kabul etti. Başparmağımla "bizimlesin" işareti yaptıktan sonra onu üç evetle uğurladım.

"Tamam Yekta, sen ve ben," dedim Gülbade'ye. "Üçümüz yaparız."

Gülbade, "Yapalım yapalım," diyerek dudağını kıvırdı.

Sevda Hoca, "Tamam mıyız gençler, sorun var mı?" diye sordu ve birkaç kişide yaşanan sorunu kısacık zamanda hallederek ödevin içeriğine geçti. "Sizden hayali bir ilaç üretmenizi istiyorum. Bunu bir fikir olarak düşünebilirsiniz. Mesela tedavisi çok zor olan ve ilacı da zor bulunan bir hastalık düşünün, o hastalığı iyi edecek bir ilaç üretin. Bu sadece prosedür olarak kalacak fakat ileride bunu hayata geçirebiliriz, öyle değil mi?"

Gülbade elini kaldırıp indirdi. "Hocam bu kapsül gibi mi olacak, yoksa sadece fikir olarak mı kalacak? Yani elimizde somut bir şey olacak mı?"

"Evet, olmalı," dedi Sevda Hoca. "İşe yaramaması önemli değil şimdilik, bunu bir adım gibi düşünün. Laboratuvarı kullanabilirsiniz, bu konuda imkân sıkıntısı çekmeyin."

"Sağ olun hocam."

"Peki, ne kadar süremiz var?" diye sordu Buket.

"İki hafta."

Gülbade bana dönerek, "Önce fikir ve hastalık bulmak gerek," dedi. "Sonrası kolay, işe yaraması gerekmiyormuş zaten."

"Halledeceğiz artık," dedim iç geçirerek.

Ders bittiğinde Yekta yanımızda belirdi. "Nasıl yapacağız? Derslerden sonra vaktiniz varsa laboratuvara ineriz isterseniz."

"Önce bir taslak oluşturmalıyız," dedim alt dudağımı dişleyerek düşünceli bir hâle büründüğümde. "Gerisini de yaparız. Bence herkes evde biraz düşünsün, araştırma yapsın, sonra ortaya bir şeyler koyarız."

Gülbade, "Bence de," deyince Yekta uyum sağlayarak, "Tamam," dedi. "Haberleşiriz."

Birkaç ders sonra öğle arasında yemekhaneye indik ve yine kuyruğu görünmeyen bir sıraya girdik. "Bugün yemekte ne var ki?" diye sordum kendi kendime. Gülbade hemen telefonunu çıkarıp okulun sitesinden haftalık yemek listesine baktı ve menüyü saymaya başladı.

"Pilav, mercimek çorbası, cacık, tulumba tatlısı."

"Ay dün bakmıştım sahi, unuttum," deyip güldüm. "Yarının yemeğine dünden bakan ben, şu an kafayı sıyırdı."

"Acaba neden?" diye sordu telefonunu cebine koyarken.

"Aynen canım ondan," dedim gözlerimi kırpıştırarak. Gülbade üzerime gelmeyerek omuzlarımı bir kez sıktı ve gülüştük. Yaklaşık on beş dakika sonra yemeklerimizi alıp kuşbakışıyla parmaklarımızın uçlarında yükselip boş bir yer bulduğumuzda gidip oturduk. Ekmek poşetini açıp bir parça ısırdıktan sonra ağzımdakini bitirip, "Fatih abinin evlilik işi nasıl gidiyor?" diye sordum Gülbade'ye.

Çorbasını karıştırırken, "Askerden daha yeni geldi ya. Biraz zaman geçsin, konusunu açar annem," dedi. "Ama ben abimi tanırım, onun gönlünde biri var, belli."

"Ay merak ettim kim olduğunu."

"Ben de ama sadece merakla kalıyor bu durum," diye konuştu çorbasını içtiğinde. "Neyse yakında çıkar kokusu. Ferdi abinin düğünü ne zaman?"

"Yaza," dedim pilavı kaşıklarken.

"İki oynarız..."

"Valla biz dün Bekir'le karşılıklı oynadık," deyip daha çok güldüm. "Birileri ayrıldı ya, onun hatırına. Bir de ne yaptım biliyor musun? Helva kavurup, gidip Yekta'ya da bir tabak verdim."

Gülbade bunu duyunca gözlerini kocaman açtı ve eliyle ağzını kapatıp kahkaha attı. "Sen harika bir insansın, biliyorsun değil mi?" diye sordu bana, gözlerinin kenarı gülmekten kızardığında.

"Tatlım bana bilmediğim bir şey söylesene!"

"Of Gonca," deyip su içtiğinde kendini frenledi fakat gülmemiz kesilmedi. "Yedi mi acaba merak ettim?"

"Yemiştir," diyerek kafamı salladım. "Fıstığı boldu bir de."

"Sus ya," diyerek yeni dindirdiği gülüşünün vitesini artırdı. Bir yandan güldük, diğer yandan yemeğimizi yemeye devam ettik. Gülbade tulumba tatlısını ısırdığında, "Bu grup ödevinden bir şeyler çıkabilir," dedi. "Bak görürsün, ben diyorum sana. Buse'yle dediğim çıktı, hatta daha erken çıktı."

"Valla şapkadan tavşan çıkacak hâli yok."

"Sanırım bir süre Yekta'yı gözlemleyeceğim senin için," dediğinde, "Aha başıma ikinci Bekir kesildi," dedim. "Rahat bırakın bir kardeşim insanı, çocuk daha yeni ayrıldı, bir acısını yaşasın."

Yüzünü buruşturdu. "Sen de yani Gonca, git teselli et bari bir de. Gerçi helva yapmışsın o kadar, en haklı isyan."

"Arkadaşız kızım biz onunla, arkadaş."

"Peki Gonca kızım, peki."

Yemeğimizi bitirdikten sonra birkaç derse daha girip anamızı belleyen bir günün ardından eve geldim. Hava sabah soğuk olmasına rağmen akşama yakın bir vakitte gayet sıcaktı. Tüm aile evdeydi, Hale ablam bile. Akşam yemeğine henüz vakit varken balkona çıktım ve temiz hava aldım. Bekir aşağıda Gürbüz'le top sektiriyordu. Kollarımı balkonun demirlerine yaslayıp onlara laf attım.

"Keseyim mi lan topunuzu?"

Gürbüz gözlüklerinin altından gözlerini kısarak bana baktığında, "Sıkıyorsa kes hadi," dedi. "Valla seni dedeme şikâyet ederim."

"Aman şimdi işeyeceğim altıma."

"Dede!" diye seslendi Gürbüz. Bekir, Gürbüz'ün kafasına bir tane hafifçe geçirdi. "Lan oğlum bir dur ya! Mayıs teyzenle takıla takıla kafayı bozdun!"

"Sizinle mi takılayım?" diye sordu Gürbüz. "İkiniz de kötü kötü konuşuyorsunuz bir kere, ya ben de küfür etmeye başlarsam?"

Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda, "Yuh lan!" dedim. "Ana bacı girmiyoruz oğlum. Tamam Bekir dayın, kayınçoya kadar yolu uzatıyor ama benim küfür lügatım, soyağacımın en alt tabakasına bile değmiyor."

"Ben biliyorum seni," diyerek kötü kötü salladı kafasını Gürbüz.

"Gürbüz senin o gözlüklerini alır ters takarım, sen de göremezsin."

"Hadi gel tak, hadi!"

Omzumu silkerek soluklandım. Bekir sektirme şov yaparken canım bir anda delicesine top oynamak istemişti. "Bekir," diye seslendim. "Birlikte top oynayalım mı?"

"Ne oynayacağız?"

"Top."

"Hadi canım," diye alay etti. "Ortada sıçan oynayalım gel, sen sıçan ol."

"Tamam lan geliyorum," dedim. "Bekle sülalenin geri kalan kısmını da çağıracağım. Hep beraber oynayalım."

Koşar adımlarla arkamı döndüm ve pata küte aşağı indim. Annem ve babam oturma odasındaydı ama diğerleri evdeydi. Mutfağa girdim ve anlamsız bir coşkuyla bizimkilere seslendim. Hale ve İkbal ablamla Ferdi abim buradaydı.

"Hadi kalkın, top oynayacağız."

"Ne diyorsun Gonca?" diye Hale ablam anlam veremezken.

Sırıttım. "Korkma ya, tırnağın falan kırılmaz. Hadi abi, ortada sıçan oynayacağız."

"Gonca yemek yapacağız," dedi İkbal ablam.

"Abla tamam, yine yaparız. Bak aşırı iştaha geldim şu an, hadi ya! Ortada sıçan oynayacağız işte, oh mis gibi."

Ferdi abim yeşil gözlerini kısarak gülmeye başladığında, "Şundaki heyecana bak," dedi. "Hevesini kırmayalım da oynayalım bari."

Hale ve İkbal ablam gülmeye başlarken, "İyi hadi oynayalım," dedi Hale ablam. "Voleybol topuyla ama Bekir'in futbol topu çok sert. Bir de o acımaz insana, abla falan dinlemez direkt yapıştırır."

"Tamam, voleybol topuyla oynarız," deyince heyecanla mutfaktan çıktım. Abim ve ablamlar peşimden gelirken merdivenlerden inen Mayıs'a seslendim. "Gel kız sen de az oksijen al, kafan yanmıştır telefonun başında oturmaktan."

Mayıs, "Ne oluyor ya, kimden kaçıyorsunuz?" diye sorduğunda İkbal ablam, "Ortada sıçan oynayacağız," dedi. "Gel gel, eskiden çok oynardık. Gerçi sen pek hatırlamazsın."

"Yok hatırlıyorum abla, üç ay önceydi."

"Ha benim kafa da yaşlandı iyice," dediğinde çoktan dışarı çıkmıştık. Bekir bizi karşısında gördüğünde Hale ablam arkadan gelerek elindeki voleybol topunu kolunun altına alarak, "Bununla oynayacağız Bekir efendi," dedi.

"Her türlü Hale ablam," dedi Bekir gülerek.

"Anne sen de mi oynayacaksın?" diye sordu Gürbüz. İkbal ablam kafasını salladığında Gürbüz, Bekir'in karşısında dikildi. "Sakın anneme çok sert top atma, yoksa karşında beni bulursun dayı!"

Gülmeye başladığımızda Bekir şaşkınca, "Lan niye herkes benden korkuyor?" diye sorup Gürbüz'ün gözlüklerini çıkararak hızla kendi taktı.

Gürbüz, "Versene gözlüklerimi seni göremiyorum," dediğinde Bekir memnuniyetsizce gözlüklerden kurtulup, "Ben de etrafı göremedim," dedi. "Evladım bu yaşta yazık la!"

Ferdi abim, "Hadi oğlum kuralım takımları," dediğinde Bekir, "Tamam abi bir sen seç, bir ben," diye konuşunca kendimi öne attım. "Niye siz seçiyorsunuz? Biz seçelim?"

"Of, hemen bağlama drama ya," diye homurdandı Bekir. "Sen kimin takımına gitmek istiyorsan git!"

Ferdi abim beni kolunun altına çekti. "Tamam, Gonca'yı ben aldım."

Gülümseyerek durumdan epey memnun kaldığımda Bekir iç geçirdi ve karşısındaki üç kardeşine baktı. "Hale ablam çok kırılgan ya ama karşıma İkbal ablamı alamam," deyip İkbal ablamı kendisine çekti. "Gel ablam, biz iyi oluruz."

Ferdi abim, "Hale gelsin," deyince Mayıs isyan etti. "Niye hep ben en sona kalıyorum?"

Kıkırdadım. "Etkisiz elemansın."

"He, görürüz birazdan," dedi Mayıs kaşlarını çatarak. "Çekirge gibi zıplayacağım."

"Tamam canım."

Mayıs, Bekir'in takımına gittiğinde Gürbüz ellerini göbeğine koydu. "Ee ben ne olacağım?"

"Ara keçi," dedim gülerek. "Sen istediğin gibi girip çıkabilirsin ama gözlüklerin olduğu için biraz uzak kal. Yoksa biz acımayız, yani haberin olsun."

"Anne ya!" diye ağladı Gürbüz hemen. İkbal ablam omuzlarımı kaldırıp indirdiğinde oğlunun saçlarına dokundu. "Hem bak, hava birazcık soğuk. Sen en iyisi içeri gir ya da kenarda bekle anneciğim."

"Olmaz, ben de oynayacağım."

"Tamam lan, sen istedin," dedi Bekir dalga geçip sırf sinir etmek için güldüğünde. "O gözlüklerini yüzüne monte edeyim de bir daha ömür billah çıkmasınlar."

İkbal ablam Bekir'e kötü kötü baktığında sevimli sevimli sırıtmaya çalıştı Bekir. "Tabii, bu sadece bir fikir Gürbüzcüğüm. Hayata geçecek değil ya."

"Aynen öyle," dedi İkbal ablam.

Bahçede oynamak sıkıntı oluşturacağı için biz de dışarı çıktık ve boş asfalttaki yerimizi aldık, yolu ve insanları mağdur etmeden elbette. "Bir lira verin de yazı tura yapalım," dedim.

Ferdi abim elini cebine attı ve çıkardığı bir lirayı avucuna alarak, "Biz yazıyız siz tura, yazı gelirse ortaya geçeriz, konu tartışmaya kapalı," deyip tek nefeste söylediği cümleyle parayı havaya fırlattı ve elinin üzerine düşen paraya bakıp güldü. "Ortaya geçin!"

Bekir rahatlıkla, "Korkmayın, ben bir sürü can toplarım," diyerek dudağının kenarını kıvırdı.

Ferdi abim tek başına kaldığında Hale ablamla beraber karşısındaki yerimizi aldık. İkbal ablam, Mayıs ve Bekir ortadaki yerlerini aldıklarında Ferdi abim, Bekir'i gözüne kestirdi ve elindeki topu hızla ona attı fakat Bekir atik bir şekilde toptan kaçtı. Top direkt bana gelince Bekir'i hedef aldım ama bundan da kaçtı. Gülerek, "Boşuna uğraşmayın," dedi. Ferdi abim, yine Bekir'i hedef alarak topu yeniden benimle buluşturduğunda gâvura şut çeker gibi Bekir'in tam bacaklarına isabet ettirip zıpladım.

"Hadi bakayım, yol al şimdi!"

Bekir, "Ya var ya," dediğinde Hale ablam bana çak yapıp Bekir'e seslendi.

"Bekir seni ve gözyaşlarını üç evetle uğurluyoruz."

Mayıs, "Korkma, ben can tutar alırım şimdi," deyince, "Nah alırsın o canı!" diyerek meydan okudum.

Mayıs yüzünü buruştururken Bekir çoktan ortadan çıktı. İkbal ablam ve Mayıs ortada kaldığında Ferdi abim, Mayıs'ı gözüne kestirdi fakat ters köşe yapıp İkbal ablamı vurdu. Kahkaha atıp alkışladım.

"Hadi bakalım, sizi de şöyle alalım!"

Bekir isyan ederek, "Yazıklar olsun ya, bir metre koşsaydın bari abla!" dediğinde İkbal ablam direkt laf söyledi. "Sen sus, büyük büyük konuşup ikinci dakikada gol yiyen kaleci!"

"Ay çok eğleniyorum," dediğimde ortada kalan tek kişi Mayıs'tı. Hale ablam elindeki topla Mayıs'ın gözlerinin içine bakarken Mayıs, küçük gözlerini kısarak omzunu silkti. Ferdi abim kollarını yukarı kaldırıp topu isteyince Hale ablam, inanılmaz atik bir şekilde topu yukarı attı ve Mayıs neredeyse arkasını dönemeden Ferdi abim onu sırtından vurdu.

Bekir bağırarak, "Ulan yazıklar olsun! Yediğiniz içtiğiniz boşa mı gidiyor?" dedi.

Mayıs, "Tamam ya, alıştırma yaptık," dediğinde ben ve ekip kardeşlerim sevinç gösterisini gözlerimizle yaptık. Bekir bir hayli sinirlenerek topu eline aldı ve ayağıyla vurup havalandırdı, o top tam olarak Yektaların balkonuna girdi.

Ferdi abim kızarak, "Voleybol topuna ayakla vurduğun yetmiyormuş gibi komşuyu rahatsız ediyorsun," dedi. Bekir tam dayaklıksın sen."

Bekir, "Abi bir dur! Başlama şimdi geometri hocası gibi," diyerek Yektaların balkonuna doğru yaklaşıp, kuvvetli bir ıslık çalıp bağırdı. "Lan Yekta!"

"Valla rezillik," diyerek eğdim kafamı öne.

Hale ablam gülmeye başladığında Bekir utanmaz çocuk gibi bizi utandırmaya devam etti.

"Lan Yekta, çıksana oğlum cama. Bir şey diyeceğim lan!"

"Bir sus ya," diyerek gidip kafasına bir tane sertçe geçirdim. "Azıcık görgü kuralları, azıcık Bekir ve medeniyet."

"Medeniyet tek dişi kalmış bir canavar," dedi Bekir. "O dişi de kırarlar."

"Ne diyorsun ya?" dedim bıkkınlıkla. O esnada Yekta balkona çıktı ve bize baktı. Utanmayacağım, bana ne!

"Ne oldu?" diye sordu Yekta. Bir şu kibarlığa bak, bir de bizim küfürbaz haydonun tavrına? Harbiden medeniyet tek dişi kalmış bir canavarmış, o da Bekir'in çürük dişiymiş anasını satayım.

"Balkona top uçtu da onu bir atsana," diyerek kollarını uzattı Bekir.

Yekta topu gördüğünde Bekir güldü. "Yekta topu at! At Yekta, at!"

"Salak bu çocuk, yemin ederim geri zekâlı," dedim artık sinirden gülmeye başladığımda. Fakat Yekta da ona ayak uydurdu ve topu Bekir'e attı.

"Bekir topu tut! Tut Bekir, tut!"

Hale ablam bana dirsek atıp kulağıma eğildi. "Bu çocuğun hâlâ sevgilisi var mı?"

"Yok, ayrıldılar dün."

"Ha sen dün o yüzden anlamsız bir şekilde sevgi kelebeğiydin," diyerek gözlerini parlattı.

"Sus bak kimse duymasın."

Gülmeye başlarken saçlarımı düzeltti. "Tamam susayım, sana bu aşkta başarılar Gonca gülüm."

"Eyvallah."

Bekir topu aldığında, "Eyvallah," dedi o da. "Bir işin yoksa gelsene sen de."

"Ne oynuyorsunuz?" diye sordu Yekta.

"Ortada sıçan."

"Yakan top mu yani?"

"He..."

"İyi tamam, oynarız," dedi ve balkondan içeri girdi. Hayda! Vaziyet alın lan Gündüzler! Hayalî enişteniz, damadınız geliyor ama sadece geliyor, bu kadar yani.

İkbal ablam, "İyi madem. Ben de zaten pek beceremeyeceğim sanırım bu işi," dedi. "Eve gidiyorum, siz de çok gecikmeden girin bak."

"Abla nereye ya?" diye sordu Mayıs.

Bekir direkt onu dürttü. "Gitsin gitsin, Yekta'yı çekeriz yanımıza."

İkbal ablam sırıttı. "Aynen öyle Mayıs."

Bekir, ablama öpücük attı. "Seviyorum seni, baş tacımsın."

Gürbüz, Bekir'e kötü kötü bakıp, "Yalan söyleme," dedi. "Hem ben de oynamak istiyorum artık, çok sıkıldım."

"Allah aşkına şunu bir ortaya alın da oynasın," dedi Ferdi abim. "Geç hadi."

Yekta gelene kadar Gürbüz'ü ortaya aldık ve yavaşça onu vurmaya çalıştık. Beş altı kez bizden kaçmayı başarsa da o da hüsrana uğrayarak dışarı çıktı. Ferdi abim gülerek Gürbüz'e baktı.

"Aldın mı hevesini dayıcığım?"

"Aldım dayı, çok teşekkür ederim."

"Ne demek."

Gürbüz, kenara geçerek Çorumlu oturuşu yaptığında Yekta havalı bir şekilde bahçe kapısından çıktı ve aramıza katıldı. Gözleri beni bulunca gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Bekir hızla, "Sen bizim gruptasın," dedi ve Mayıs'ı gösterdi. "Mayıs, yani kardeşim ve ekip arkadaşımız."

"Kardeşin olduğunu biliyorum."

"Aferin!"

Bekir'e boş gözlerle baktığımda Yekta'nın zerre kadar aldırış etmemesine sevindiğimi söylemeliydim. Onlar yenildiği için ortadaki sıçan yine onlar olmuştu. Top, Hale ablamdaydı ve önce Mayıs'ı ortadan kaldırmak istiyorduk. Hale ablam sert bir şekilde topu Mayıs'a atsa da sekmiş, Ferdi abimi bulmuştu. Ferdi abim de başarısız bir sonuç elde ederken iş başa düşmüş ve kıvrak bir şekilde Mayıs'ı omzundan vurmuştum.

"Adaya veda eden isim *Tiktoker* Mayıs oluyor," deyip güldüm.

Mayıs homurdanarak Bekir'e döndü. "Hemen can alıp beni oyuna al."

Hale ablam güldü. "O önce kendi canını bir kurtarsın."

Tam o sırada Ferdi abimin topu yanlış bir hareketle Bekir'in kucağına düştü. Bekir, direkt Mayıs'ı oyuna tekrar soktu ve Hale ablama nispet yaparak topu ona fırlattı.

"Al bakalım Kleopatra, kurtar canımı."

"Hadi yine iyisin, bana Kibariye diyor," dedim ablama.

Yekta, "Kibariye mi?" diye sordu. "Neden?"

Bekir omuz silkip Yekta'ya serseri bir bakış attı. "Canım öyle istiyor."

Yekta kafasını aşağı yukarı sallarken gülümsedi.

Âşık olmaya devam etme işleminize başarıyla devam ediniz lütfen, safları sıklaştırın.

Yaklaşık yedi dakika boyunca Bekir'e dört tane, Yekta'ya üç tane can kazandırmıştık. Mayıs ise kendi hâlinde takılıyor, oyuna bir giriyor bir çıkıyordu. En nihayetinde onları iyice yorduktan sonra üçünü de cansız bırakıp oyunu bitirdik. Bekir, "Şimdi geçin ortaya da alalım ifadenizi," diyerek topu eliyle birkaç kez sektirdi.

Ferdi abim, Hale ablam ve ben, üçümüz de yan yana dizildiğimizde Bekir ve Mayıs bir uçta, Yekta da karşılarındaydı. Hale ablam, saçlarını tepeden bir kez daha sıkıca bağladıktan sonra böyle bir sorunum olmadığı için iç geçirdim. Bekir elindeki topu çevirerek alıcı gözlerle hepimize baktı. Ferdi abim, "Ters köşe yapacak," dedi. "Uyanık olun."

Hale ablam, "O gelirken biz gidiyorduk," diyerek gülünce Bekir topu Hale ablama attı ve ona can verdi. Büyük bir keyifle güldüğümüzde Hale ablam avuçları arasında duran topla Bekir'e öpücük attı. "Teşekkür ederim yakışıklı."

Bekir gülerek kafasını sallarken, "Hediyem olsun güzellik," dedi.

Mayıs homurdandı. "Valla oyun kuralı nedir bilmiyorsunuz ama! Rakipsin sen ya!"

Bekir, "Kızım bir dur," dedi. "Alırız o canı."

Hale ablam arkasını dönerek topu Yekta'ya attığında Yekta beklemeden Ferdi abimi hedef aldı ama vuramadı. Topu Mayıs karşıladığında beni

vurmaya çalıştı ama avucunu yaladı. Oyun hararetlenirken Ferdi abim üç, ben iki, Hale ablamın ise tam yedi canı vardı.

Bekir, Yekta'ya bağırdı. "Bak sen Gonca'ya çok narin top atıyorsun, gözümden kaçmıyor. Tamam, arkadaşın diye acıyor olabilirsin ama acıma!"

Yekta, "Olması gerektiği gibi atıyorum, sen rahat ol," dediği anda attığı top bacaklarıma isabet etti ve canımdan can gitti. Harbiden öyle oldu. Yekta, Bekir'e seslendi. "Bak bu şekilde." Sonra bana döndü. "Kusura bakma Gonca."

Güldüm. "Özür dile bir de istersen."

Güldü.

Ferdi abim, "Tamam hadi devam, terimiz soğuyacak," dediğinde Hale ablamın bana göz kırptığını gördüm. Yekta'ya olan hislerimi bir tek o bildiğinden böyle şeyler yapması hem tuhaf hem de hoştu nedensizce.

Hava kararmaya başladığında oyunu bitirdik ve kazanan biz olduk. Ferdi abim nefes nefese kalarak, "Hale'yi günün oyuncusu seçiyoruz," dedi. "Tırnakları kırılır dediniz ama çekirge gibiydi."

Hale ablam sıcacık gülümseyerek, "Abartmayın canım o kadar," diye mırıldandı.

Mayıs, "Ben bu oyunu kabul etmek istemiyorum," dedi. "Bir daha yapalım sonra, günümde değildim."

Ferdi abim Mayıs'ın yanağından makas aldı. "Tamam fıstık, sonra yapalım."

Mayıs gülümsediğinde Hale ablam, "Geçelim artık içeri," dedi. "Terimiz soğuyacak, hasta olacağız."

Onlar içeri geçtiğinde ben, Yekta ve Bekir baş başa kaldık. Bekir topu sektirirken, "Üzülmeyin," diye alay ettim onlarla, keyifle. "Siz de fena sayılmazdınız."

"Ben seni pazar günkü derbide göreceğim," diyerek gözlerime baktı dik dik.

Yekta aydınlanma yaşarken, "Sahi pazar Beşiktaş-Galatasaray derbisi var, değil mi?" diye sordu.

Bekir, "Aynen," deyip kafasını salladı. "Sen hangi takımlıydın?"

"Beşiktaş."

"Gonca da öyle," dediğinde gözlerini kıstı ve bir hainlik yaparcasına sırıttı. "Yekta biz bu derbiyi beraber izleyelim mi? Kazanırsanız siz benden bir şey isteyin, kaybedersiniz ben de sizden! Kabul mü?"

"Bana uyar," dedi Yekta ve gözlerini gözlerime çevirdi. Ellerimi belime koyarak dudaklarımı sarkıttım.

"Bana da uyar da bu Deli Bekir'in istekleri hiç bitmez zaten."

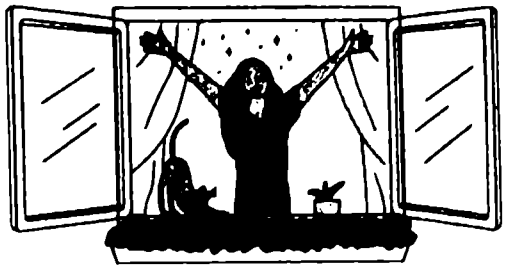
Bekir, elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Sen kafanı takma o meselelere abisi, benim isteklerim seni üzmez."

Kısacık bir sessizlik olunca Yekta, "Pazar günü tamam mıyız o zaman?" diye sordu.

Bekir kafasını salladı. "Tamamız. Şimdiden geçmiş olsun."

Yekta keyifle gülümsedi. "Orası hiç belli olmaz."

"Göreceğiz."

8. Bölüm

"Zafer ve Ödül"

"Gonca, Gülbade geldi!" diye bağırdı ablam, aşağıdan bana seslenirken.

"Geliyorum abla," diyerek masamın üzerindeki kitaplarımı topladım ve telefonumu şarjdan çıkardım. Yektalara ders çalışmaya, daha doğrusu şu ödevi yapmaya gidecektik. Okulda ya da herhangi bir kafede kendimizi kasmaktansa Yekta direkt bu teklifi yapmış, biz de kabul etmiştik. Daha önce de bir araya geldiğimiz zamanlar olmuştu. Boş açıklamalarım ve ben odayı terk ettikten sonra hanımefendi gibi parmak uçlarımda inmek yerine, pata küte zemin katta buldum kendimi.

Gülbade kapının ağzında dikiliyordu. "Girseydin ya içeri," diyerek şaşkın şaşkın baktım ona. "Hava soğuk zaten kızım."

"Şimdi geldim daha ya, üşümedim," derken öksürdü.

Alt dudağımı ısırdım. "Geçmiş olsun, benden uzak dur."

Gülerek montunun cebinden çıkardığı *selpak* poşetini açtı. "Grip değilim merak etme, hava değişimi çarpıyor bazen."

Kitaplarımı kucağımda tutmaya devam ederken mutfağa gittim ve yaptığım üzümlü kekin bir kısmını kabın içine koydum. *Yekta üzümlü kek seviyordu ya, o yüzden yaptım. Bir de eli boş gitmiş olmak istemedim.* Ah Yekta, bir gün benim üzümlü kekim olacak mısın bilmiyorum ama şu an hüzünlü bir kekten öteye gidemiyorsun koçum.

Mutfaktan çıkıp Gülbade'nin yanına yaklaştığımda annem arkamdan bakıp, "Kaç gibi geleceksin eve?" diye sordu.

"Ödev ne zaman biterse anne, ne bileyim?"

Gülbade gülerek, "Ezan okunmadan evde olur Sultan teyze. Endişen olmasın," dediğinde annem de güldü.

"O yüzden sormadım kızım... Neyse hadi Allah zihin açıklığı versin kızlarım. Gülbade sen de annenlere selam söyle kızım."

"Baş üstüne."

Üstünkörü giydiğim botlarımla kapıdan dışarı çıkıp sert havayı soluklandım. Gülbade direkt elimdeki kek kutusuna baktığında imalı bakışlar

savurarak, "Yekta'ya söyleseydin de çay demleseydi bir de," dedi. "Kek mi yaptın?"

"Üzümlü kekimi çok sevmiş," dedim sırıtarak. Bahçe kapısına doğru yürüyorduk. "Bir kez daha yaptım."

"Oh valla, bir helva, bir kek... Artık sonu düğün pastası mı olur, bilmiyorum."

"Daha neler?" dedim şaşırarak.

"Tamam tamam, dalga geçiyorum," dedi Gülbade keyifle. Asfalta çıktığımızda kapılarına doğru yürüdük. "Ya ben nedensiz yere heyecan yaptım şu an," diye sızlandım. "Bilmiyorum, böyle olmamam gerekiyor ama çok şeyim..."

"Niye böyle olmaman gerekiyor ki?" diyerek yüzüme sorgular bir tavırla baktı. "Sevdiğin çocukla ders çalışacaksın. Tamam, ben de yanınızda olacağım ama senin kalbin farklı çalışacak! Kasma Gonca kızım kendini, her zaman yaptığın gibi umursama."

"Evet, öyle yapacağım zaten," deyip soluklandım. Kapının önünde durduk ve zile bastık. "Bismillah."

Gülbade omzuma hafifçe dokunduğunda gülmemek için kendimi susturdum. O sırada kapı açıldı ve Nilüfer Hanım bize o fırından yeni çıkmış ekmek gibi sıcak gülümsemesiyle karşıladı.

"Hoş geldiniz kızlar."

"Merhaba, hoş bulduk," dedim gülümseyerek.

"Buyurun buyurun," diyerek kapıyı iyice araladı. Ayakkabılarımızı çıkarırken bize pamuklu terlik verdi. "Çok teşekkürler," dedi Gülbade.

Nilüfer Hanım kapıyı kapattığında, "Şöyle içeri geçin," diyerek bize yol gösterdi. O esnada elimdeki kek kutusunu ona uzattım.

"Bu arada bunu da getirdim, yeriz."

"Niye zahmet ettin Goncacığım?" derken inceldi ses tonu.

"Estağfurullah, ne zahmeti?" dediğinde yanaklarımdaki sıcaklık beni yakmaya bu kadar erken başlamamalı ve bu kadar utanmamalıydım. Utanmıyordum ama Yekta'nın annesi hanım olunca bir nabız değişimi oluyordu şimdi.

"Ellerine sağlık," diyerek kek kutusunu aldığında bir şeyler mırıldanarak karşılığını verdim. Oturma odasına geçtiğimizde Yekta da hemen ardımızdan geldi.

"Hoş geldiniz kızlar," diyerek baktı bize.

"Hoş bulduk," dedim kitaplarımızı elimizde tutmaya devam ederken.

Yekta, ellerini arkasına atarken sıkıntıyla soluk alıp verircesine gözlerini kısarak, "Aç mısınız?" diye sordu. "İsterseniz önce bir şeyler yiyelim, sonra ödeve başlarız."

"Değiliz," dedi Gülbade. Ona katıldım.

Nilüfer Hanım kapıda belirdiğinde bu nazikliği ve sıcaklığı, beni ona her dakika çekmeye yetiyordu.

"Oğlum siz isterseniz dersinize başlayın. Ben de çayı demledim zaten, getiririm yanınıza. Gonca da kek yapmış zaten, hem de üzümlü."

Yekta'nın gözleri bir anda ekran parlaklığım artırdığında, "Ya," diye mırıldandı saf saf. "Ellerine sağlık, üzümlü keki de çok severim."

"Biliyorum," dedim ve kendimi de düzeltmedim. Aman kırılacaksa pot, kırılsın valla! Kendimi düzeltmekten gına geldi.

Gülbade alınmasın, hatta aramızda kalsın, bazen en iyi arkadaşım kendim oluyorum. Ne güzel valla, hiç yormuyorum kendimi. Hep aynı şeyleri düşünmek ve düşüncelerine ters giden şeyleri yapmamak kadar iyi bir şey yok. Evet, kendimi övdükten ve dünyanın bilmem kaçıncı harikası olduğumu kendime hatırlattıktan sonra Yekta ve muhteşem annesinin güzelliğine kaldığımız yerden devam edebiliriz.

"Tamam, o zaman biz odama çıkalım mı?" diye sordu izin ister gibi. Biraz utana sıkıla sormuştu. "Çalışma masam orada ve daha rahat ederiz diye düşündüm ama eğer..."

Gülbade'yle birbirimize bakarken, "Sorun yok," dedim ve o da gözleriyle kaşeledi sağ olsun. Yormayan insanlar, siz hep olun valla ya.

Üçümüz birlikte üst kata, Yekta'nın odasına çıktık. Daha önce buraya sadece bir kez girmiştim. O da geçen güz döneminde yemeğe geldiğimizde telefonumu şarja takması için Yekta'ya vermiş fakat kendim almak için gelmiştim. Aman ne anlamlı bir hikâye...

Yekta, odasının kapısını bize sonuna kadar açarken ona kalbimin tüm odacıklarını sonuna kadar açtığım hâlde içeri bir türlü giremediği aklıma geldi. Üf, Gonca bu ne kızım ya... Sus, sen bir daha böyle şeyler söyleme.

Fabrika ayarlarıma geri dönerken Yekta, "Kitapları çalışma masasının üzerine koyabilirsiniz," dedi.

Gülbade, "Odan biraz küçükmüş ama çok sade ve güzel," diyerek baktı etrafa. Hemen alıcı gözlerle radarları açtım ve mayınlı arazi gibi taramaya başladım. Güzel ve rahat olduğunu düşündüğüm bir yatak, köşede komodin ve üzerinde bir gece lambası, yatağın karşısında dolap, yanında çalışma masası ve kenarda da gitar... Aferin, yüz.

"Teşekkür ederim," dedi Yekta bir şeyler söylemek mecburiyetine girerek. "Odam işte."

Kitaplarımızı pencerenin önündeki çalışma masasına bıraktığımızda sandalyelerimizi çekip oturduk. Yekta sağ olsun, her şeyi evvelden hazırlamıştı. Masadaki yerimizi aldığımızda Gülbade çekilmiş perdelere bakarak, "Perdeyi

açabilir miyim bir sakıncası yoksa?" diye sordu. "Ben biraz güneş ışığı severim de."

"Tabii," dedi Yekta düz bir sesle.

Gülbade ayaklanıp perdeyi hafifçe kenara sıyırdığında içeri giren ışık, parlak olmadığı için göz yormamıştı. "Buradan Gonca'nın odası net görünüyor," diyen Gülbade gülümsedi sonra.

Yekta sessiz kalmayı tercih ettiğinde sevimsiz bir espri yapma ihtiyacı hissettim, sanki ne gerek varsa?

"Aşağı kattan da görünür canım."

Birbirimize bakıp gülümsedik. Gülbade yerine oturduğunda bacak bacak üzerine atarak üstteki ayağımı masanın altından salladım. Elime en sevdiğim ve uğruna parama kıyıp aldığım kalemi alarak çevirmeye başladım. Boğazımı temizleyerek düşünceli bir şekilde, "Şimdi öncelikle bir hastalık bulmamız gerek," dedim.

"Kanser," dedi Gülbade hızla.

"Bayağı beyin egzersizi kastık kardeşim," diyerek güldüğümde bana eşlik etti. "Ama harbi kanser ediyor bu hastalık insanı."

Yaptığı ince değil, meşe odunu mizahını sınıfta bıraktığımızda Yekta elini ensesine götürdü ve usulca kaşıdı. Bu havada sinek de yok ki. Artistlik olsun da daha çekici görüneyim diye bu hareketi yapıyorsan doğru yoldasın koçum, şu an aşırı iyi görünüyorsun.

"Bence biraz daha farklı bir şey yapabiliriz."

"Ne gibi mesela?"

Dudaklarını kıvırdı ve zeytin gözlerime baktı. Gülbade ayağıma dokunduğunda mesajını aldım. Şöyle yazıyordu: *Aradığınız Yekta'ya şu anda ulaşılamama ihtimali yüksek çünkü kör olan gözleri iyileşme sürecini başlatmak üzere.*

Ayağıma dokundum ve mesajımı aldı. Şöyle yazıyordu: *Canı zeytin çekmiş olabilir canım, sus istersen.*

Ayağıma dokundu ve mesajını aldım. Şöyle yazıyordu: *Kahkaha sürahisi.*

"Şey olabilir," dedi bir anda Gülbade, dikkatimizi ona verdiğimizde. "Gözleri görmeyenler için bir ilaç üretebiliriz."

"Ne gibi?" diye sordu Yekta bu fikre uzak bakarak. "Ameliyatlar bunun için var zaten ama genetik ya da doğuştan, öyleyse hiç şans yok, ilaçlar sıfır etki eder."

"Kalbiyle görmek diyelim biz ona," diyerek tebessüm ettiğinde Yekta da gülümseyerek kafasını öne eğdi. Gülbade ayağıma yeniden dokundu ve mesajını aldım. Şöyle yazıyordu: *Tamam, bir daha konuşmayacağım ama iyi denemeydi.*

Gözlerine bakıp civciv gibi sırıttığımda düşünce sürecimiz yeniden başladı. Aramızda tartışarak bir şeyler ortaya çıkarmaya çalışıyor ama mantık çerçevesinden uzaklaştığımız anda bundan vazgeçiyorduk. Elimizde net bir veri olmadığı için ödeve başlayamamıştık fakat gözlerim masanın belli bir köşesinde takılı kalırken, "Virüs," deyiverdim bir anda, sanki maden bulmuşum gibi. Parlayan gözlerle ikisine baktım. "Virüs için bir ilaç üretebiliriz."

"Nasıl bir virüs mesela?" dedi Gülbade arkasına yaslanırken. "Bulaşıcı mı?"

"Evet," diyerek salladım kafamı, ipleri elime aldığımda. Kısa saçlarımdan taşan minik saç tutamlarını kulağımın arkasında saklarken, "Bulaşıcı bir virüs bulalım ve üreteceğimiz ilaç da virüsü ortadan kaldıramayacağı için bulaşma riskini ortadan kaldırsın en azından. Nasıl fikir?"

Gülbade, "Harika fikir," deyip kafasını salladı kararlılıkla. "Bence bunun üzerinde yürüyelim."

Yekta yüzüme bakıp biraz daha ağır kaldığında, "Bence de," dedi. "Bu güzel bir fikir ve mantıklı." Gülümsedi. Ama sen hep böyle gülümsersen ben ne olacağım Hayırsız'ım?

Ajandamdan bir sayfa ayırıp ilgiyle kâğıdın üzerine eğildiğimde bir şeyler karalamaya başladım. Gülbade ufak bir rahatsızlıkla, "Lavabo nerede?" diye sordu Yekta'ya.

Yekta ayaklanarak, "Koridorun sonundaki kapı..." deyince Gülbade, "Tamam senin kalkmana gerek yok. Teşekkür ederim," diyerek odadan çıktığında Yekta'yla baş başa kaldık. Kalbim, nedenini bildiğim bir şekilde sıkışırken dudaklarımı sertçe birbirine bastırarak boğazımı temizledim.

"Bu arada helva çok güzeldi," dedi sesindeki neşe kırıntılarını fark ettirerek. "Ellerine sağlık."

Şu an yüzüne kahkaha patlatsam ne yapardı acaba? Fakat içimdeki bastırılmış duyguyla yüzüne dönerek tebessüm ettim.

"Afiyet olsun."

Birbirimizin yüzüne bakmaya devam ederken, "Sana bir soru sorabilir miyim?" diyerek kıstım bakışlarımı. Aslında bana biri böyle bir şeyle gelse yolu uzatma, direkt soruyu gönder derdim ama bu da bir nezaket sayılırdı. Üstelik pat diye mevzuya girersem çocuk ters bir şey anlayabilirdi.

"Tabii."

"Arada denk geliyorum ama perdelerin sürekli kapalı," dedim ve dudaklarımı ıslattım. "Karanlığı mı seviyorsun, yoksa güneşten mi kaçıyorsun?"

Sorduğum soruyla dudakları kıvrıldığında kalbimi de katlayarak beni kendine bağladı. "Hayır," dedi düz bir sesle. "Öyle ekstrem bir durum yok ama gökyüzüne bakmayı pek sevmiyorum."

"Sebebini sorsam kabalık etmiş olur muyum?"

"Hayır, olmazsın ama çok bariz bir sebebi yok," dedi kaçar gibi. "Fakat..." Soluklanırken yanımdan kalktı ve komodinin üzerindeki gece lambasının ışıklarını yaktı. Mor ışıklar yanmaya başladığında ağzım aralandı. Güldü. "Karanlıkta kalmaktan biraz korkarım Gonca. Annem de o gün gitmiş bunu almış ama ışıkların mor yanması pek seveceğim türden değil."

Mor ışıklar, bu yüzden miydi? Yekta karanlıktan mı korkuyordu? Ya gel ben senin için kalbimin uzunlarını yakayım da sen hep parla.

"Anladım," dedim sessizce. Gece lambasının ışıklarını kapatıp yeniden çaprazıma oturduğunda derin bir iç geçirip ayağımı daha yavaş sallamaya devam ettim. "Gökyüzüne bakmayı sevmemen ve karanlıktan korkman biraz ters bir durum oldu ama..." Ah, cümlemin devamında ne söyleyecektim ki? Sustum ve mahcubiyetle gözlerine bakıp gülümsedim.

Beni anladı. "Evet öyle ama ciddi bir sorun teşkil etmiyor, küçüklükten beri böyleyim."

"Fobi gibi yani?"

"Evet, onun gibi."

Kafamı aşağı yukarı sallarken önüme döndüm ve kalemimin ucuyla oynadım. Huzur verici bir sessizlik olsa da kendimi titreşim modundan çıkaramıyordum. "Ben de sana bir soru sorabilir miyim?" diyerek baktı çekimser bir sesle ve gözlerle.

"Tabii."

"Cenk'e ne cevap verdin?"

"Olmayacağımızı söyledim."

"Valla mı?"

Sırıttım. "Valla."

Gülmemek için kendisini zorladığında gözlerini kaçırdı.

"İyi... Yani iyi dediğim, böyle bir şeyi yaşamamış olmana sevindim. Senin de benim durumuma düşmeni istemezdim açıkçası."

"Nasıl yani?"

"Biz de Buse'yle çok âşık değildik," deyiverdi bir anda. "Zaten öyle olmuş olsaydı birkaç aylık bir ilişkimiz olmazdı. Sonunu görmediğin ve kuvvetli hisler beslemediğin bir insanla beraber olmak her iki tarafı da yıpratıyor, o yüzden öyle söyledim."

"O zaman neden siz oldunuz?"

Sustu ve gözleri benim odamın penceresine odaklandı. Tesadüften ibaret bir düşüştü. "Çekimdi belki de," dedi Yekta mırıldanarak. "Buse gerçekten iyi bir kız ama sevginin böyle bir şey olmadığını onunla yaşadığım şeyden anladım."

"Sevgi ne ki sence?"

İç geçirdi. "Bir gün öğrenir ya da bunu yaşarsam seninle paylaşırım." Gözleri beni bulduğunda nefessiz kaldığımı bilmemesi için geri sayım başlattım. "Tabii, yine beni dinlemek istersen?"

"Dinlerim tabii," dedim nazikçe. "Arkadaşlar birbirini dinler."

Tekrarladı. "Arkadaşlar birbirini dinler."

Böyle böyle bir şeyler olacak sanki. Ya tünelin ucunda bir bok var ya da gittiğimiz yoldaki tünelin ucu gökyüzüne bakıyor.

Yekta gökyüzünü sevmiyor olabilirdi ama eğer umut denen şey gerçekse ben ona gökyüzünü de sevdirebilirdim.

Eh burada bir romantizm yanımızı ortaya çıkardık diyelim ama içimdeki çocuk böyle değildi.

Ajandama tekrar odaklandığımda odanın kapısı açıldı ve Gülbade elinde çay tepsisi, Nilüfer Hanım da kek tabağıyla içeri girdi. Masada yer açtığımızda ellerindekileri bıraktılar. "Teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Eline sağlık," dedi Nilüfer Hanım. "Bir isteğiniz olursa ben aşağıdayım."

"Tamam anne," derken gözlerini kapatıp açtı Yekta. Nilüfer Hanım bizi yalnız bıraktığında çayıma bir küp şeker atıp karıştırdım. Yekta da bir küp şekerle yetiniyordu.

"Tamam mı, o zaman buradan yürüyor muyuz?" diye sordum çay bardağını kavrarken. "Bu virüs henüz adı konmamış, yani ortaya çıkmamış bir şey olsun ama var olacağını bilelim ve bulaş riskini ortadan kaldırsın çünkü ben emimin ki çoğu insan kanser ya da tümör üzerinden yürüyecek ama ilaçlar o hastalıkları ortadan kaldırmak için yeterli değil."

"Bence bu çok mantıklı," dedi Yekta kararlı bir sesle. "Virüs de ilaçlarla ortadan kaldırılamaz belki ama dediğin gibi bulaş riskini azaltır ve yok eder."

"Kapsül yapmamız gerek," dedi Gülbade sonra. "Sembolik bir şey olacak nasılsa."

Gözlerimi kısarak çayımdan bir yudum aldığımda Yekta da üzümlü kekimden ısırdı ve derin bir sessizliğe gömülerek ânın tadını çıkarmaya başladı. Sevdin değil mi?

"Şey olabilir," dedi ağzındakini bitirip. "Çocuklar ve yetişkinler için farklı kapsüller yapabiliriz. Çocuklar için renkli ve şeker görünümlü ama yetişkinler için daha düz biçimde."

"Harika fikir," dedim direkt. "Biz buradan yürüyelim ya."

"Bence de biz buradan yürüyelim," derken gözlerime baktı.

Gülbade ayağıma dokundu ve mesajını okudum. Şöyle yazıyordu: *Bence de siz buradan bir yürüyün.*

Fikir buradan yürümeye başladığında notlar almaya başladık. İşin en zor kısmını bana göre halletmiştik çünkü düşünce olmadan bir yapı meydana getirmek imkânsızdı. Biraz da mantıklı cümleler kuralım şöyle, tamamdır.

Bir saat kadar beyin jimnastiği yaptıktan sonra derin bir nefes alarak soluklandık. Gülbade'nin gözlerinin ilerideki siyah gitara takıldığını fark ettim. Az sonra söyleyeceği şeyi içimden tekrarladım.

"Aa!" dedi sahte bir şaşkınlıkla. Ah Gülbade ya, kardeşim işte. "O mavi etiket, geçen sene Gonca'nın sana verdiği etiket mi?"

İyi oldu vallahi sorduğu, ben sormak istemiyordum bunu da.

Yekta gitara bakarak, "Evet," dedi. "Orada duruyor hep."

"Güzel olmuş ama."

"Bence de," diyerek gülümsediğinde Gülbade'ye kısacık bakıp önüne döndü. Gülbade bana göz kırptığında içimdeki gıdıklanmanın büyümesine müsaade ettim. Kalemimle oynarken sırtımı sandalyeye yaslayarak gözlerimi de kaleme sabitledim.

"Geçen sene ilk senemiz olmasına rağmen daha çok vakit geçiriyorduk sanki."

İkisi de sessiz kaldığında Gülbade, Yekta'ya pas attı. "Sormamda sakıncası var mı bilmiyorum ama okuldan takıldığın pek arkadaşın yok, öyle değil mi? Ben hiç görmedim de."

Yekta dudaklarını bükerek hissiz bir sesle, "Yok," dedi. "Yani başka bölümlerden tanışıp muhabbet ettiğim arkadaşlarım var tabii ama sizin aranızdaki dostluk kadar yok. İyi böyle."

"Ama biz de arkadaşınız nasılsa," diye mırıldandım onun gözlerine bakmadan. "Öyle değil mi?"

"Evet öyle," dedi Yekta. "Sürekli hatırlatıyorsun zaten."

Bir anda kalakalırken, "Rahatsız mı ediyorum yoksa?" diyerek durumu toparladım.

Endişelendi. "Yok yok, ondan değil. Sadece bazen sanki seninle, yani sizinle arkadaşlığımızın sorgulanması beni size karşı çok mesafeli hissettiriyor."

"Hissetme öyle," dedim konuşmak için.

"Peki."

"Kalkalım mı artık?" diye sordu biraz sonra Gülbade, telefonuna bakarak. "En zor kısmı tamamladık zaten."

"Olur," deyip toparlanmaya başladım. Kısacık bir sürede masayı temizleyerek tabakları ve bardakları götürmek için adım attığımda Yekta bana mâni oldu.

"Ben hallederim onları."

"Olsun, aşağı kadar götürelim," dediğimde tabakları ve bardakları tepsiye koyarak kendi aldı. Boyu benden uzun olduğundan hafif bir eğilim söz konusuydu.

"İyi," dedim kuru bir sesle. İyilik de yaramıyor, taşı bari, canıma minnet. Şaka şaka, ne var sanki bir tepsiden canım?

Aşağı indiğimizde montlarımızı giydik. Nilüfer Hanım, "Umarım iyi vakit geçirebilmişsinizdir," dedi.

"Çok güzeldi her şey, sağ olun," deyip gülümsedik beraber. Bu kadın bu kadar minnoş olmaya devam ederse dayanamayıp annemin üzerine kendi annem diye kuma getireceğim, haberi olsun. Olmayan kayınvalidem, umarım her kimsen sen de Nilüfer Hanım gibisindir umarım. Tabii, burada kendimi üzmemek için böyle bir ihtimale başvurdum çünkü benim kayınvalidem belli. Evlilik muhabbeti mi geçti az önce iç sesimle? Canını seven kaçsın!

Vedalaşma faslını bitirdikten sonra eve geldim. Akşam yemeğinden sonra odama çıkıp biraz dizi izledim. Yeni diziler bulmam gerekiyordu, yeni heyecan, yeni şeyler işte... Yok ki sevdiğimiz beyle aynı anda götürüp de üzerine tartışacağımız bir dizi. Ben bu hayatta bunu da yaşamayacaksam neden yani? Neden?

Yavan yavan kraker kemirirken izlediğim dizinin son bölümünün son dakikalarında telefonuma üstten bir bildirim düştü. Kraker boğazıma kaçmadı çünkü şaşırmış sayılmazdım.

Yekta ya itiraf et ya da boş yapmayı bırak!

Hayırsız Yekta: *Merhaba.*

Aynen bu mesajla her şeyi çözebiliriz tabii. Merhaba dedi, oha bana âşık.

"Bekle biraz Hayırsız, şu dizi bitsin döneceğim ben sana," diye kendi kendime konuştuktan sonra krakerimi fare gibi kemirmeye devam ettim.

Tam on beş dakika sonra diziyi bitirdiğimde birkaç dakika diziyi övdüm ve Yekta'ya döndüm.

Gonca: *Merhaba.*

Çevrim içi olması uzun sürmedi.

Hayırsız Yekta: *Nasılsın?*

Gonca: *İyiyim sen nasılsın?*

Hayırsız Yekta: *Ben de iyiyim.*

Hayırsız Yekta: *Derbiyi nerede izleyeceğiz diye sormak istedim. Malum maç yarın ya konuşamadık.*

Gonca: *Bilmem bizim evde izleyebiliriz*

Hayırsız Yekta: *Annem ve babam akşam bir yemeğe davetliler isterseniz bize gelin, ev boş.*

Gonca: *Bekir'e bir sorayım*

Gonca: *Onun fikirleri de önemlidir benim için*

Hayırsız Yekta: *Tamam senden haber bekliyorum*

Gonca: *Bekle bari*

Hayırsız Yekta: *(:*

"Nezaketen güldün değil mi la?" diye homurdandım sırıtarak. "Çok seviyorum seni ama öyle böyle değil. Bakma böyle soğuk yaptığıma, içim yanardağ."

Gonca: *Şu sıra izlediğin bir dizi var mı? Yeni ve farklı bir şeyler arıyorum önerin varsa açığım.*

Hayırsız Yekta: *Kült dizilerin çoğunu izlemişsindir diye düşünüyorum.*

Gonca: *Hayır daha Breaking Bad ve Game Of Thrones'u izlemedim, Prison Break'i izledim ve çok severim ama ben daha farklı şeyler istiyorum.*

Hayırsız Yekta: *Hmm...*

"Aynen canım, hımm..."

Hayırsız Yekta: *Açıkçası dün ben de bir diziye başladım. Daha ilk bölümünü izledim ama çok sardı, farklı türde en azından.*

Gonca: *Adı ne?*

Hayırsız Yekta: *Succession.*

Gonca: *Duymuştum ama izlemedim.*

Hayırsız Yekta: *Direkt başla o zaman çok iyi bir şey*

Gonca: *Seni yakalarım o zaman*

Hayırsız Yekta: *Sorun yok ben seni beklerim.*

Gonca: *Bekle bari*

Hayırsız Yekta: *(:*

Gonca: *(:*

Konuşacak bir şey kalmamıştı ama çok şey olduğunu biliyordum. Yatağımda yılan gibi kıvrılarak şekilden şekile girdim ve bana görüldü attı. Aman zaten ne diyecekti daha!

Telefonumu kapatacağım vakit aile grubumuzdan mesaj geldi.

Gündüz Tayfa

Bekir: *Babam çay istiyor*

Gonca: *Götür o zaman*

Mayıs: *Ben götüremem işim var*

Bekir: *Uyudum ben*

Gonca: *Kalk götür lan*

Bekir: *Horrrr*

Gonca: *Salak asdfghjgfd*

Hale ablam: *Ben duştan çıktım şimdi müsait değilim*

Gonca: *İyice ördek gibi oldun her gün sudasın*

Hale ablam: *Sen ayda bir yıkanıyorsun diye suçlu ben değilim*

Gonca: *Tamam abla sensin*

Bekir: *Horrrrr*

Gonca: *Üf sen de sus bir sadsfdgr*

Bekir: *adsdghjhghgdfs*

"Gonca! Bekir! Hale!" diye aşağıdan ses geldi. "Babanız çağırıyor, buraya gelin."

Gonca: *Mayıs'ı niye saymıyor la bunlar?*

Bekir: *Saysalar ne olacak işe mi yarıyor?*

Mayıs: *Bir dahaki videomda sizi ifşa edeceğim*

Gonca: *İyi bari izlenmelerin artar, tek başına bir reytingin yok nasılsa*

Hale ablam: *Kızım inin aşağı bağırıyor annem.*

Bekir: *Horrrr*

Gonca: *Sürahiyle geliyorum lan Bekir bekle celladın geliyor bekle*

Telefonu bir kenara attıktan sonra yataktan zıpladım ve aşağı kata indim. Ailemin gurur kaynağı olarak babamların karşısına çıktığımda babam elindeki kumandayla bana bakıp, "Kızım hemen odanıza kapanıyorsunuz fare deliğine girer gibi. Oturun da yüzünüzü görelim şöyle," dedi. "Nerede diğerleri?"

"Bekir uyuma numarası yapıyor, Hale ablam banyodan çıkmış, Mayıs bildiğiniz gibi boş işler peşinde, Gürbüz uyumuş sanırım. Ferdi abim gelmedi mi daha?"

"Yok," dedi annem, soyduğu elmanın ucuna bıçağı batırıp bana uzatırken. Elmayı alıp ısırdığımda boş koltuğa oturup, "İdil ablayla sinemaya gittiler, değil mi?" diye sordum.

Annem, "Öyle ya," dedi.

Babam ağır bir sesle, "Gonca senin botun var mıydı?" diye sordu.

"Bu sene alınması gerek baba," dedim. "Ama idare ediyorum."

"Para verdim annene, beraber gidin alın. Mayıs, Hale, Bekir'e de bakın bir şeyler. Kış geliyor bak, eksik gedik neyiniz varsa söyleyin."

"Olur baba, eyvallah."

Babam son kelimemle bana dümdüz bakarken gülümsedim ve onun yerine konuştum. "Gonca bir daha eyvallah deme kızım."

Gülmeye başladığında annem de güldü. Babam, "Yok yok onda bir şey yok," dedi. "Ama argo kelime kullanmamaya dikkat edin."

Her dakika lan lun diyen ben...

"Tamam baba."

Annem soluklanıp, "Ne yaptınız Nilüfer Hanım'ın evinde?" diye sordu. "Nasıl kibar kadın ama. Çok severim bak onu da. Oğlu da öyle bir temiz, bir efendi çocuk maşallah."

Öyledir valla damadın, nasip olsun anacığım.

"Yekta mıydı adı?" diyerek kaşlarını çattı babam.

"Evet," dedim sessizce. "Aynı okuldayız."

"Önümüzdeki hafta içi yemeğe çağıralım," dedi annem. "O kadar dedik dedik ama çağıralım bu sefer."

"Olur anne," dedim ve sustum, ardından gidip zıbardım. Yine diğerlerinin de yükünü sırtlandığım bir geceye koştum işte.

Takvim yaprağı günlerden pazarı gösterdiğinde akşamki derbi için Yektaların evinde sözleşme kararı aldık. Ferdi abim, çok futbol hastası biri değildi ama o da arkadaşlarıyla maçı izlemek için mekân belirlemişti. Bu gece ben, Yekta ve Bekir bir arada, koca evde derbi heyecanı yaşayacaktık.

Ben Beşiktaş, Bekir Galatasaray formasıyla Yektaların kapısına doğru yürüdük. Bekir, "Bana bak kızım! Eğer ki Beşiktaş gol atar da bu Yekta sana sarılmaya kalkarsa kollarını kırarım onun, şimdiden söyleyeyim," dedi. "Tabii, gol atamayacağınız için buna gerek kalmayacak ama ben yine de önlemimi alayım."

"Ay sen ne kadar düz bir insansın ya," diye homurdandım.

"Nasıl gidiyor bu Yekta'nın manita durumları?"

"Ayrıldılar."

"Hass*ktir!" Durdu ve bana baktı. "Ne ara?"

"Git sor," diyerek onu umursamadan kapılarının önünde durdum ve uyarırcasına Bekir'in kısık gözlerine baktım. "Bana bak çocuk! İçeride kibar ol, beni rezil etme, yoksa seni fena benzetirim. Ömrüm senin yerine utanmakla geçiyor zaten."

"Ha ha!"

Kafamı sallayıp kapıyı çaldığımda Yekta bizi çok bekletmeden içeri aldı. O da Beşiktaş formasını giymişti. Koçum benim be!

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Bekir. Çıkaracak bir montumuz olmadığı için kapının ağzında oyalanmadık. Salona girdiğimizde sehpanın üzerinde kuru yemişler, cipsler ve içecekler gördüm.

"Siz gelmeden ben ortamı hazırlamıştım zaten," diyerek gülümsedi bize bakarken. "Geçin şöyle."

"Zahmet etmişsin," dedim kısık sesimle.

"Yok olur mu öyle şey?"

Bekir, "Eyvallah," dedi. "Bir dahaki derbi de benden. Haberin olsun, şimdiden söyleyeyim."

"Bakarız," dedi Yekta. "Ben geliyorum birazdan." Salondan çıktığında iğneleyici bakışlarımı Bekir'in gözlerinde gölgeledim.

"Sakın ters davranma çocuğa, zaten ikimizden de küçüksün. Valla bir çarparsa Allah'ına kavuşursun."

Güldü. "O mu beni dövecek? Aynen geri zekâlı, aynen."

Gözlerimi devirdiğimde konuşmaya devam etti. "Hem sen utanmıyorsun değil mi onun safını tutmaya?"

"Takım arkadaşıyız oğlum biz, bu işin raconu budur."

Yüzünü ekşiterek beni süzdü. "Tipe bak la şunun! Raconmuş! Kalk, Kurtlar Vadisi'nde Memati olarak işe başlıyorsun."

"Yengeye Elif dedin usta."

Sessizce gülümserken Yekta elinde üç bardakla geldi ve onları sehpaya koyarak televizyonu açtı. Elindeki kumandayla maçı açarken hazırlığın sürdüğü ve spikerin konuştuğu anlara denk geldik. "Üç dakika var," dedi.

Maç bizim evimizdeydi. Yekta bir koltukta, biz Bekir'le bir koltuktaydık ama çaprazımda oturduğundan onu rahat görebiliyordum. İçeceklerimizi isteğim doğrultusunda doldururken, "Şimdiden geçmiş olsun," dedi Bekir ağzına bir yemiş atarak. "Hatta Yekta sen şuraya bir kutu da peçete getirseydin. Gözyaşlarınızı silmek için bir de onu aramakla uğraşmayın."

Yekta kendinden emin bir şekilde, "Tamam sen iste, ben senin için getiririm," dedi. "Çünkü bizim öyle bir derdimiz olmayacak."

"Kesinlikle," diyerek ona destek verdim.

Bekir ağzında bir şeyler gevelerken ne söylediğiyle asla ilgilenmedim. Saçlarımı düzeltip soğuk içeceğimden bir yudum aldıktan sonra tamamen maça konsantre oldum. "Başlıyor," dedim dikkatle ekrana bakarken.

"Görüyorum Gonca."

"Aferin sana."

Hakem başlama düdüğünü öttürdükten sonra maçı büyük bir titizlikle takip etmeye başladık fakat Bekir, ilk dakikalardan kendini kaptırmıştı. Elini kaldırıp, "Atsana lan topu, atsana!" diye seslendi. "Senin oynayacağın topun..."

Yekta ve ben, sessiz kalan taraftık zira çıkışacağımız bir durum henüz olmamıştı. Bekir, biraz kanı deli akan bir insan olduğundan yüksek çıkışlar yapması, özellikle futbol izlerken böyle yükselmeler yaşaması su içmek kadar normaldi.

Onuncu dakikaya kadar herhangi bir yanlış olmamıştı. Bariz gol şansını kaçırdığımızda Yekta hafif bir sinir yaşarken benim tepkim biraz daha fazla oldu. "Kör ya, valla kör!" Bekir'le aynı kandanız işte, çekiyor.

Yekta'yla anlık göz göze geldiğimizde Bekir bunu fark etmiş gibi aramıza girdi ve kendini öne itti, sırf bu yüzden yaptığına emindim. Eve gidince tokatlayacaktım bu manyağı!

Çekirdek çitlemeye başladığımda elimdeki kabukla yorumlarıma başladım. "Abicim geri pas niye yapıyorsun, önünde adam mı var? Ya deli mi edecekler bunlar bizi! Oynasana abi, oynasana!"

Bekir, "Ağlamaya başladın şimdiden," diye benimle alay ettiğinde Yekta da sesini biraz yükseltti.

"At topu at! Abi zorla kart çıkarttıracak yavşak!" Ânında bana bakıp, "Kusura bakmayın. Bazen kendimi kontrol edemiyorum," dedi.

Ana avrat söven Bekir...

"Sorun değil," diyerek güldüğümde Bekir hızla ayaklandı ve sinirle bağırdı. "Senin ananı avradını si..."

"Şşt!" dedi Yekta uyarı yaparak. "Bekir bak şimdiden uyarıyorum, çok küfür edersen olmaz bu iş."

Bekir, "Birader bak! Ben agresif olurum böyle konularda," dedi. "Bana böyle gelme. Sana sövmüyorum ayrıca."

"Tamam da sakin kal."

"Nasıl sakin kal..." Cümlesini tamamlayamadan Beşiktaş çok şık ve beklenmedik bir hareketle gol atınca Yekta'yla aynı anda zıpladık ve kahkaha attık. Bekir daha da öfkelendi.

"Sizin oynayacağınız topun da a..."

"Beşiktaş'ım oley, Beşiktaş'ım oley!"

İkimiz de bu ritimle birbirimize bakıp tezahüratımızla kendimize geldiğimizde Bekir'in yüz ifadesini tarif etmeme bile gerek olduğunu sanmıyorum.

"Kardeşim peçete mi istemiştin, ben unuttum da?" diye sordu Yekta, Bekir'in gözlerinin içine müthiş bir keyifle baktığında.

Bekir sinirli olsa da herhangi bir taşkınlık yapmamıştı.

"İstersen havlu getirelim kardeşim, peçete yetmez belki," dedim.

"Gülün siz, gülün," diyerek kafasını salladı Bekir. "Daha yeni başladık."

"İlk yarı bitmek üzere ama sen bilirsin."

"Maç son on dakikada kazanılır."

"Hadi bakalım görelim."

İkinci yarıya geçtiğimizde bir on beş dakikalık ara vermiştik. Bekir, "Balkonu kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi Yekta. "Sigaran yoksa verebilirim?"

"Var yanımda," dedi Bekir ve salondan çıktı.

Yekta'yla yine yalnız kalınca çekirdek çitlemeye devam ettim. İçimde önlenemez bir coşku vardı ve dudaklarım sürekli kendiliğinden kıvrılarak onun getirdiği tebessüme kapılıp gidiyordu. "Sen de çok sigara içer misin?" diye sordum sonra.

"Çok değil," dedi Yekta. "Ayda bir kere anca."

"O kadar az mı?" diyerek şaşırdım. "İyiymiş, sevindim."

"Gerek duymuyorum ama bazen içiliyor işte," dedi bundan memnuniyetsizce.

"Bekir çok sert içer," diye homurdandım. "Hele bu maçı kaybederse var ya... Of iki gün yaklaşılmaz yanına."

Gülümsedi. "O zaman iki gün boyunca mesafenizi koruyacakmışsınız gibi duruyor."

Sessizleştim. "Valla ne yalan söyleyeyim, bana da öyle geliyor biraz."

"Eğer ki kazanırsak ondan isteyeceğin şeyi düşündün mü?"

"Hayır, sen?"

"Benim aklımda bir şeyler var ama bunu direkt ona söylemek istiyorum, eğer izin verirsen?"

"Kötü bir şey mi?" diye sordum kaşlarımı havalandırdığımda.

Direkt kafasını iki yana sallayarak önledi. "Hayır, aksine çok güzel bir şey."

"Hmm, merak ettim."

"Maç sonu görürsün."

"Kazanırsak eğer..."

"Kazanacağız."

Dakikalar sonra Bekir içeri girdiğinde gerginliği azalmış gibiydi ama tek gole bakardı bu iş. Yerine geçip oturduğunda, "İyi misin kardeşim?" diye sordum sırf inadına.

"İyiyim canımın içi, iyiyim," dedi Bekir gülümserken. "Sen de çok iyisin sanırım."

"Valla öyleyiz be," dedim Yekta'yı çenemin ucuyla işaret ederken. "Hayat Beşiktaşlıya güzel."

"Son güzel anların canım."

"Nasip be."

Yekta'yla bakışıp gülümsedik. Bir an karşılıklı duygularımız var sanacak kadar güzel birkaç saniye geçirdim. Maçı kazansak bu kadar sevinmezdim. Bekir, bir tane de ablan için yak sigara.

Yetmişinci dakikalara kadar iki takımdan da herhangi bir gol gelmezken Bekir vitesi arttırmaya başladı ve gerginliği maşallah benim damarlarıma vurdu çünkü her iki takım da iyi oynuyordu. Elindeki çekirdek kabuğunu iki parmağının arasında sertçe tutarken dişlerini sıkarak kaçan gole küfretti.

Dakika yetmiş sekiz olup mutlak gol şansını bir kez daha kaçırdıklarında Bekir ayaklandı. "Kör topal gibi geziyor aveller! Vur şu topa artık, vur! Hoca! Çıkar şu salağı oyundan! Al oradan Falcao'yu al içeri, ne bekliyorsun ya!"

Bekir, yine birtakım krizler yaşarken tam dakika seksende Beşiktaş bir gol daha attı. Gözlerim yuvalarından fırladığında ayaklarımın altındaki dinamit uzay mekiği gibi uçuşa geçti. Bekir'in ağır küfürlerine aldırış etmemeye çalışan Yekta yanıma geldi ve ellerimizi kavuşturarak alkışlarımızı bağladı ama bu kısacık sürdü. Yüz göz olup tezahürat yaparak odanın içinde tabiri caizse halay çekmeye başladık. Temas yoktu ama kalbim ona bağlıydı, yemişim teması.

Bekir, kırmızı görmüş boğa gibi oturduğu yerde sehpanın belli bir yerine kilitlenince Yekta üşenmeden içeriden getirdiği peçete kutusunu önüne bırakıp geri çekildi. "Rica ederim Bekir."

Gülmemek için elimin tersiyle ağzımın üzerini kapattım. Bekir'in bakışları peçete kutusuna kayınca o da güldü ama sinirden. Sonra bir sabır çekti.

Maç kaldığı yerden devam ederken uzatmalara gidilen son beş dakikada bile sonuç değişmedi. İki golle Beşiktaş'ımız Galatasaray'ı mağlup etmişti.

Bekir, "Yazık lan yazık," dedi. "Şu taraftara yazık, uyuşuk herifler."

"Futbol bu kardeşim," dedim. "Sürekli kazanacaksın diye bir kural yok."

"Kötü oynadılar."

"Yani orası öyle... Neyse çok ağlama sen yine de."

Bekir, bana ters bir bakış savururken gözlerinin dikine gidip içeceğimi keyifle yudumladım. Aynen asidi kaçmış kolamı.

"Neyse on gol de yese ölümüne Cimbomluyuz," diyerek kendine moral verdi.

Kısa bir sessizlik olunca Yekta dudaklarını nemlendirerek, "Sen, kazanan kaybedenden bir şey isteyecek demiştin değil mi?" diye sordu Bekir'in suratına doğru. Bekir kafasını salladığında Yekta tertemiz bir gülüşle önce benim gözlerimden izin aldı, sonra da Bekir'e konuştu. "Eğer Gonca gelmek isterse onu yemeğe çıkarmak istiyorum ama hesabı sen ödeyeceksin."

9. Bölüm

"Yağmurun Altında"

"Gonca, amma beceriksizsin. Senin yüzünden bir geçemedik şu bölümü," dedi bilgisayarın tuşlarına basarken. Tuşlara öyle bir basıyordu ki gariplerim dile gelseler alev aldık diye isyan ederlerdi.

"Yıllardır oynamıyorduk. Unutmuşum, ne yapayım," diye sordum ekrana bakmaya devam ettiğimde.

Ateş ve Su oynuyorduk.

"*Counter* atalım gel bir el," dedi. "Ağzını burnunu kırayım."

Kahkaha attım. "O biraz zor canım, benden iyi *Counter* oynayanına denk gelmedim henüz."

Bir yandan birbirimize laf yetiştiriyor, diğer yandan dakikalardır geçemediğimiz bölümü geçmeye çalışıyorduk. Annem odaya girdiğinde yüzünü ekşiterek homurdandı. "Oy kurban olduğum, evladım siz nasıl yaşıyorsunuz bu odanın içinde?" Pencereleri açmaya gitti.

Gülerek tuşlara basmaya devam ettim. "Valla anneciğim, aynı soruyu ben de Bekir'e sormuştum ama Ferdi abim bile bu odada yaşayabiliyorsa sorun edecek değilim."

"Anne kapat şu pencereleri, buz gibi zaten," diye kızdı Bekir. "Ay sonunda babam o faturaları bizim bir yerimizde yakar sonra."

"Sus sen," dedi annem. Bekir'in yatağına bakıp, "Şu yatağın hâline bak," dedi. "Ahır gibi ahır."

Bekir bıkkınlıkla mırıldandı. "Aha başladı akşama kadar kafamı..."

"Hiç abine çekmemişsin hiç," diyerek sözlerini yarıda kesti Bekir'in. "Deli danalar gibi yatıyorsun, ne yapıyorsun bu yatakta, kiminle boğuşuyorsun anlamıyorum oğlum."

Gülümseyerek sessizce konuştum. "Artık rüyasında ne görüyorsa?"

Bekir yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Gir anasını satayım, oraya da gir."

Omzumu silktiğimde annem söylenerek Bekir'in çarşaflarını söktü ve odadan çıktı. Biz de Bekir'le başka bir oyuna geçtik. Uzun zamandır

bilgisayarda oyun oynamamıştım ve o kadar özlemiştim ki çocukluğumu saniyeler içinde yakalamış gibiydim.

"Puanlı giysi giydirelim," diyerek güldüm. "Eskiden çok oynardım."

"La bir git ya," dedi ters ters. "Sonra ne giydiriyorsan giydir."

"Dersim var zaten, odama gideceğim birazdan çocuk!"

Bekir, oflayarak puanlı giysi giydirme oyununu açtığında bir kız seçtim ve onu giydirmeye başladım. Arkasına yaslanan Bekir, bana laf yetiştirmeye soyundu.

"Salak Gonca'm benim, o renge o ayakkabı gider mi? Azıcık moda dergisi karıştır!"

"Konuştu Tarzan. Sen önce okul gömleğini pantolonun cebine sokmayı öğren, kız meslek kekosu gibi geziyorsun etrafta."

"Tarzıma laf ettirmem."

"Konuşulacak bir tarzın olmadığı için sen de haklısın tabii."

Bekir saçlarımın uçlarını çektiğinde ayağımla ayağına bir tane geçirdim. Gülmeye başladık. Mankenimi âdeta bir *Victoria Secret* meleği gibi giydiremedikten sonra, "Sen onu bunu bırak da," dedim. Keyifliydim. "Yarın yemeğe çıkıyoruz Yekta'yla baş başa, artık bütçeni ayarlamışsındır diye düşünüyorum."

Soğuk soğuk güldü. "He ayarladım, on liram var. Bir pide ısmarlayacağım, bölüşerek yiyin. Annem de ayran yapar."

"Salak salak konuşmasana."

"Ciddiyim."

"Bak bizi rezil etme, valla bozarım bilgisayarını."

İç geçirdi. "Antika zaten, bozulsa da işime gelir. Parçalarını satarım en azından."

Gözlerimi devirerek, "İddiaya girmeyi sen istedin ve biz de kabul ettik," dedim. "Ama yenildin ve sonuçlarına katlanmak zorundasın!"

"La ne yapayım?" diye sordu biraz sert biraz ciddiyetsiz bir hâlde. "Lüks restorana götürecek değilim herhâlde sizi? Bizim Rüstem abi var, çok güzel kıymalı pide yapıyor. Bizim çocuklarla gidiyoruz. Oraya gideceksiniz."

"Ne kıymalı pidesi ya?" dedim saf saf. "Tamam severim de biraz elit ol be çocuk, askerlik arkadaşımla yemeğe çıkmıyorum."

"Allah Allah," diyerek yanıma sokuldu. "Kiminle çıkıyorsun yemeğe Gonca Hanım? Zaten iyice mimledi kendini o Yekta, bir hareketini daha görürsem fare gibi kuyruğuna basacağım. Herife bak lan, kız kardeşimi yemeğe çıkarıp hesabı da bana kitledi."

Gülmeye başlarken, "Ağlasana," dedim.

"Ağlatacağım bekle sen," diye homurdandı dişlerinin arasından.

Onu umursamayarak, "Güzel bir yere gideriz artık," dediğimde kahkaha attı. "Gonca ben çoktan rezervasyonu yaptırdım bile Rüstem abiye. Siz gidin, benim selamımı iletin yeterli."

"Ne?" diye tepki verdim Bekir'in gözlerine bakarken. "Manyak mısın sen ya?"

"Lan sanki her gün restorana gidip ıstakoz yiyorsun," diye alay etti benimle. "Pide yiyeceksiniz işte, mis gibi."

"Rüstem abinin yeri altmış yaş üstü emekli, göbekli amcalarla dolu Bekir."

Daha çok güldü. "Mis gibi ortam işte!"

Ayağa kalktım. "Hemen iptal ediyorsun o yemeği."

"Burası olmazsa hiçbir yer olmaz," diye baktı dik dik. "Pideyi beğenmiyor la, kıza bak! Öğrenciyiz biz. Sırf para biriktirmek için son ders bir şey almıyorum kendime, evde yerim diye."

"Aman ne duygusal," dedim yüzümü ekşitip. "Hepimiz yapıyoruz onu ama bu bir iddiaydı ve sen kaybettin."

"Bekle," diyerek telefonuna uzandı ve *WhatsApp*'a girip birine bir şeyler yazdı. Saniyeler sonra da, "Hallettim," dedi.

"Neyi?" diye sordum. O an gönderdiği kişiden mesaj geldi ve mesajı okudu. Ardından telefonunun ekranını bana gösterdi. Yazılanları okudum.

Bekir: *Yarın saat üç gibi Rüstem abinin yerindesiniz, rezervasyonu yaptırdım.*

Yekta: *Eyvallah.*

"Eyvallah mı?" dedim şaşkınlıkla. "Nasıl ya?"

"Nasıl ya?" diyerek beni taklit etti. Telefonunu masanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. "Beleş yemek lan, ne diyecek bir de? Valla dağıtırım ağzım burnunu."

"Üf sus!" dedim ters ters. "İyi madem, gidelim de kıymalı pide yiyelim dedelerle beraber. Oralet mi içeceğiz?"

Gülmeye başladığında saçlarıyla oynadı. "Sen nasıl istersen canım, zıkkım da içebilirsin."

"Salaksın," diyerek odasından çıktım ve kendi odama gittim. Adımlarım beni penceremin önüne sürüklediğinde perdemi hafifçe sıyırdım. Perdesi kapalıydı ve bu duruma şaşırdığım sırada şarjdaki telefonumdan bildirim sesi geldi. Gidip mesaja baktım.

Hayırsız Yekta: *Yarın saat üç gibi müsaitsin değil mi?*

Gonca: *Evet.*

Hayırsız Yekta: *Tamam, yemeğe çıkacağız ya o yüzden sordum.*

Gonca: *Çıkalım.*

Hayırsız Yekta: *Tamam çıkalım.*

Gülmeye başladığımda kendimi yem çuvalı gibi yatağa atıverdim ve telefonu yüzüme doğru tuttum. Kesin yüzüme düşecek ve çok pis sövecektim çünkü ben ileri görüşlü bir insanım.

Hayırsız Yekta: *Ama hava soğuk olur biraz kalın giyin.*

Gonca: *Hava durumundan haberim var.*

Hayırsız Yekta: *Yok üşüme diye.*

"Yürüyor musun, mal mısın, arkadaş mısın, seni çözemedim," dedim kendi kendime konuşarak.

Gonca: *Üşümem, sen de kalın giyin.*

Hayırsız Yekta: *Tamam.*

"Hadi bir şeyler daha yaz da farklı şeyler konuşalım artık çocuk," diye iç geçirdim. "Biliyorum acın var, yastasın ama yemeğe çıkacağımıza göre platonik kalbime iki etkileşim versen ölmezsin yani. Beni takip ediyorsun ama fotoğraflarımı beğenmiyorsun gibi."

Hayırsız Yekta: *Diziye başladın mı bu arada?*

"Eh, bu da fena sayılmaz," dedim. "Böyle böyle kendi dizimizi çekeriz la belki, Yekta. Hadi hayırlısı, hayırsızım benim."

Gonca: *Hayır ama bugün başlayacağım. Biraz ders çalışmam gerek.*

Gonca: *Sen devam ediyor musun?*

Hayırsız Yekta: *Hayır seni bekliyorum.*

"Ya," diye mırıldandım kedi yavrusu gibi, sonra ciddileştim. "İşin ne, bekleyeceksin tabii!"

Gonca: *İstersen sen izleyebilirsin ben alıkoyuyorsam yani...*

Hayırsız Yekta: *Sorun yok, beraber götürürüz.*

Gonca: *Götürelim.*

Hayırsız Yekta: *Tamam götürelim.*

"Evet, konuşma bitti ama benim devam etmem gerekiyordu sanırım," diyerek dudaklarımı dişledim. "Fakat Yektacığım, kalkıp ders çalışmam gerek. Seni kalbimde bir müddet sessize alacağım, titreşim yaparsan bakarız."

Hayırsız Yekta: *Neyse ben çok rahatsız etmeyeyim, iyi dersler.*

Gonca: *Sağ ol.*

"Az daha soğuk yapalım da hemen kapılmayalım."

Görüldü atıp çıktı.

Kaşlarımı çattım. "Rica ederim demen gerekiyordu." Yattığım yerden kalkıp omzumu silktim. "Tamam kızım, sen de abartma."

Telefonumu bırakıp ders kitaplarımı yatağımın üzerine serdim ve ders çalışmaya başladım. Akşama kadar konu tekrarı ve birkaç eksik notu tamamladıktan sonra acıkarak aşağı indim. Hale ve İkbal ablam sofrayı kurmuştu. Ben de gidip ekmekleri dilimledim ve sofraya koydum. Az sonra babamın da gelmesiyle yemeğimize geçtik.

Enişte, "Çok doyurmayın karnınızı da sizi tatlı yemeye götüreyim," dedi. "Enişteniz bugün maaşını aldı."

"Vay vay," dedi Bekir, enişte sırtını sıvazlayarak. "Allah bıyıklarına uzun ömür versin enişteciğim."

"Sağ olasın Bekir," diyerek bize baktı. "Kızlar bir işiniz yoksa gelin, dersiniz yani. Arabayla gezeriz, hem uzun zamandır evdesiniz zaten. Size de bir değişiklik olur."

"Abi," dedim gaza gelip ağzımdakini bitirerek. "Şu sülalelerden anladığım bir şey varsa o da amcalar ne kadar soğuksa enişteler o kadar kıyak oluyor."

"Estağfurullah," deyip kafasını eğdi enişte. "Gönlünüz hoş olsun yeter ki."

Hale ablam, "Benim ders çalışmam gerekiyor enişte ama çok sağ ol," dediğinde babam elindeki kaşığı bırakıp arkasına yaslandı ve anneme baktı. "Hazır dışarı çıkacaklarsa üzerlerine kışlık kıyafetlerini alsınlar."

"Baba ben sonra hallederim," dedi Hale ablam.

"Tamam kızım, sen sonra al o zaman."

Mayıs, "Benim bot almam lazım," diyerek kaldırdı elini. "Bir de kazak alacağım, alabilir miyim?"

"Al tabii yavrum," dedi annem gülümseyerek. "Bekir'le Gonca da alsın ne alacaksa, bak kış geldi."

Bekir, "Yünlü forma satılıyor mu ki?" diye sordu.

Ferdi abim gülümseyerek, "Üretiriz koçum," dedi.

"Sen bence yünlü külotlu çorap üzerine giy o şortu," diye homurdandım. "Çok yakışır."

"Sana da krampon giydirelim," dediğinde Gürbüz kafasını iki yana sallayarak hevesli bir şekilde, "Anne bana da bir şeyler alalım," dedi. "Montumun düğmeleri kapanmıyor göbeğimden."

"Kilo ver," dedim. Herkes bana tip tip baktığında sırıttım. "Şaka yaptım. O montu sen bana ver bak, ben onu nasıl hizaya sokuyorum."

"Tamam anneciğim alırız," dedi İkbal ablam sofradan kalkarken. "O zaman biraz hızlanın, çok geç vakte kalmayalım. Sabah okulunuz var."

"Benim yok," diye konuştuğumda Bekir'le göz göze geldik. *Yarın randevum var ahali, sevdiğim beyle pide yemeye gideceğiz. Evet, çok romantik ben de biliyorum, aa tamam uzatmayın, biliyorum romantik olduğunu.*

Yemek sonrası hızla yukarı çıktım ve üzerime bir şeyler geçirip aşağı indim. Enişte arabayı çalıştırdığında biz de onu bekletmeden dışarı çıktık. Ön koltuğa İkbal ablam oturduğunda ben, Bekir, Mayıs ve Gürbüz'le arka koltuğa sıkışmıştık. Mayıs elinde telefonuyla fotoğraf çekerken Bekir, "Evet arkadaşlar biz ailecek alışverişe gidiyoruz," diye konuşmaya başladı. "Sizin

de haberiniz olsun çünkü çok önemsiyor ve merak ediyordunuz. O yüzden şimdi herkes bunu öğrensin ve hayatına kaldığı yerden devam etsin."

"Susar mısın lütfen?" diye kızdı Mayıs, Bekir'e. "Takipçilerimle konuşmalarıma da karışma."

"Yesinler takipçini, kaç takipçin var?"

"Dokuz bin altı yüz," dedi ve heyecanlandı. "On bin takipçim olduğunda nihayet ben de link verebileceğim."

"Allah," dedi Bekir yapay bir sevinçle. "Ne büyük gurur, aferin. Şimdi ben senin için bir sürü fake hesap açarım abim, sen dertlenme."

"Hayat artık bu şekilde ilerliyor," dedi Mayıs. "Sen ister kabul et ister etme ama bunlar önemli. Bir nevi kolundaki altın bilezik."

"Valla boşa okuyoruz abi ya," diyerek iç geçirdim. "Şimdi düşününce herkes sosyal medya fenomeni ve herkesin işi gücü link bırakmak. Geçen gün bir kıza denk geldim. Kullandığınız şu küçük lastik toka var ya, onun linkini bırakmış." Gülmeye başladım. "Annemin pazardan aldığı maydanoz demetini bağladıkları lastikler daha güzel valla."

"Hakikaten soruyorlar mı?" dedi İkbal ablam merakla. "Ben de yemek sayfalarını takip ediyorum ama faydalı oluyor, yeni şeyler öğreniyorum."

"Aman ablam boş ver," diye geçiştirdim. "Sosyal medya verimli kullanılınca ansiklopedi ama kötüye kullanmak da çok tehlikeli şeylere yol açabiliyor."

"Fake hesabın var değil mi senin?" dedi Bekir yan yan bakarken.

"Var," dedim saklamadan. "Kendi hesabımdan bakamadığım insanların hesaplarına giriyorum."

"Dürüstlüğünden tam puan verdim, aferin," dedi.

"Ay haspam!"

"Baba bir şarkı açsana," diye konuştu Gürbüz, sessizliği fırsat bildiğinde. Enişte elini radyoya götürdüğünde bir şeyler çevirdi ama sıkıcı müziklerden ileri gidemedik. "Enişte dur," diyerek telefonumu çıkardım ve arabadaki USB girişini kullanarak çok eğleneceğimizi düşündüm, bir şarkı açtım.

Ankaralı Namık, Salla.

"Hayda," dedi Bekir coşarak. "Enişte yol kenarına çek arabayı, oynamam lazım."

Arabanın içi bir anda şenlik yerine döndüğünde Gürbüz alkışlamaya, ben de parmaklarımla şik şak sesler çıkarmaya başladım. "Valla enişte, senden iyi olmasın rahmetli çok iyi oyun havası söylerdi," dedim Namık için. "Bu adamdan başkasının oyun havalarına bu kadar coşamıyorum, seni es geçersek."

"Haklısın," dedi enişte keyifle direksiyonda ritim tutarken. "Çok iyiydi."

Coşku giderek yükselip Bekir kendini daha fazla tutamamaya başladığında gözümden yaş gelecek şiddette güldüm. "Enişte Allah aşkına kenara çek arabayı," dedim bağırarak. "Şimdi şurada kurtlarımızı doğuracağız yoksa."

"Gonca manyaklaşmayın ablacığım," dedi ablam. "Akşam akşam, aa!"

"Bir Ankaralı, Ankara havasında kalkıp oynamayacaksa neden Ankaralı ya?" diye sordu Bekir. "Bak normalde kolayca oynamam ama âşık olmuş gibi kanım kaynıyor enişte. İki dakika çek kenara, zaten trafik yok."

Enişte gülmeye tutuldu. "Lan oğlum deli misiniz?"

Mayıs gözlerini devirerek, "Enişte durdur da inip oynasınlar ya," diye isyan etti.

"Hadi baba oynayalım," dedi Gürbüz de bize destek çıkarak.

Enişte, "Gürbüz sen de mi babacığım?" diye sordu daha çok gülerken. Bekir ıslık çalarken enişte dayanamadı ve arabayı kenara çekti. Hepimiz deli dürtmüş gibi arabadan indik ve oynamaya başladık. Mayıs ve İkbal ablam arabada kalırken Bekir'le karşılıklı geçtik. Mayıs da boş durmayıp telefonuyla bizi kayda aldı.

"Hissediyorum," dedi gülümserken. "Bu videoyu internete koyacağım ve patlayacak."

Bekir ve ben oralı bile olmazken enişte bıyıklarını düzeltip, "Çekme kız," deyip kafasını öne eğdi.

Mayıs, umursamadan bizi kayda almaya devam ederken yoldan geçen arabadakilerin dikkatini kolayca çekmeyi başardık. Bazıları camlarını açıp bize eşlik bile etmişti. Sorun şuydu ki kimse bu durumu garipsememişti, zaten garipsenecek bir durum yoktu ki. Oyun havası oynuyorduk, suç muydu sanki?

Beş dakikadan fazla oyun havası oynadıktan sonra soluklanarak arabaya geçtik ve yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik. Dakikalar sonra büyük bir alışveriş merkezine geldiğimizde önce bot almak için bir ayakkabı mağazasına girdik. Bütçemize uygun bir bot aldıktan sonra diğer kardeşlerim de ablalarını örnek alarak botlarını seçtiler. Enişte, Gürbüz'e bot bakmaya devam ederken biz de o sırada Mayıs'la kıyafet mağazasına girdik.

Mayıs aldığı kazağı denemek için kabine girdiğinde, "Kaybolma bir yere, nasıl olduğuna bir bak," dedi. Birkaç dakika Mayıs'ı bekledikten sonra üzerindeki lila renkli kazağa dudaklarımı büzdüm.

"Sana küçük geldi, bir beden büyüğünü al."

"Small giyiyorum ben."

"Ne?" diyerek güldüm sessizce. "Bence buradan bir de optikçiye gidelim Mayıs Hanım." Gözlerimi devirdim. "Bekle, bir beden büyüğünü getiriyorum. Manyak!"

Gidip Mayıs için aynı kazağın bir beden büyüğünü aldım. Bu kazak üzerine tam olduğunda kendim için de kaban baktım. Her şey çok pahalıydı

ama almam gerekiyordu. Yine bütçemize ve zevkime uygun bir kaban seçtikten sonra işimi hallettim. Allah'tan o kadar kararsız biri değildim de gözüme kestirdiğimi eveleyip gevelemeden alıveriyordum. Kendimi övmezsem olmaz bu arada.

Herkes ihtiyacı olan şeyleri aldıktan sonra eniştem bizi tatlıcıya götürüp baklava ısmarladı. Yani ben baklava yedim çünkü neden yemeyeyim?

Gece geç saat olmadan eve döndüğümüzde annemlere aldıklarımızı gösterdik ve çeyiz gibi salonun ortasına serdiklerimizi toptancı gibi toplayarak odalarımıza kapandık.

Kabanımı ve botlarımı bir de aynamın karşısında giydikten sonra yerine koydum. Evet, büyük gün yarındı ve ben heyecandan delirmek üzereydim. Tabii ki pide yiyeceğim için deliriyordum.

Pijamalarımı giymeden evvel dolabımı açtım ve yarın için giyeceğim şeylere baktım. Pantolon ve kazak giyeceğim için çok da düşünmeme gerek kalmamıştı ama bu kez bir farklılık yapmak isteyerek geçen kış sadece bir kez giydiğim kadife eteğimi giymek istedim. Siyah çoraplarımı ve yeni botlarımla harika olurdu diye düşünmeden edemedim. Botlarımı normalde giymezdim ama ilk buluşma için iyi bir fırsattı.

Aman ne çok konuştun vır vır be, git zıbar uyu artık, dedim aynaya karşı ağzımı açmadan gözlerimle kitabı bitirirken.

Yatağımı açıp sırtüstü uzandım ve ellerimi karnıma değil, enseme koyup ayaklarımı sallayarak tavandaki cama baktım. Gökyüzü çok güzeldi. Hayal kurarak saçmalamayı seviyordum.

"Yarın çok güzel bir gün olsun ve Yekta da bana âşık olsun."

Sustum. Güldüm. "Tamam şaka yaptım, o kadar hızlı değil." İç geçirerek gözlerimi kapatıp açtım. "Hem zaten ben biraz geri çekeceğim kendimi çünkü biz arkadaşız. Söz bak, eğer yarın bana etkileşim verirse uzunlarımı yakmayacağım. Buz prensesi de oynamam ama..." Huysuzca homurdandım. "Ay iyice salaklaştım ya, işim gücüm bitti de Yekta'nın bana verdiği ışıklara tepkim kaldı. Ne ışığı ya, çocuk benden bihaber."

Ellerimi ensemden çektim ve canım anamın yıkadığı yorganımı vicdanıma paralel uzanacak kadar çektikten sonra gülümsedim. "İyi geceler sevgili gökyüzü ama ben yarın pide yiyeceğim, hem de kıymalı. Hadi gittim." Gözlerimi kapattım ve zıbardım.

Sabah olduğunda saç baş dağınık bir hâlde zombi gibi uyanarak sağıma döndüm ve aynamla bakıştım. Elimi yavaşça yorganımın altından çıkarıp kendime doğru salladım. "Günaydın." Ardından orta parmağımı çıkarıp miskin bir kedi gibi gülümsedim. "Sana da günaydın." Konuşan aynamdı.

Yorganı üzerimden iterek elektrik telleriyle izdivaca girmiş saçlarımla ayaklandım ve doğruca lavaboya gittim. Soğuk suyu yüzümün her yerine

bulaştırdıktan sonra kuyruğuna basılmış kedi gibi odama girdim ve kalorifer peteğine yapışıp biraz ısındım, sonra da yatağımı toplayıp aşağı indim. Herkes okuluna gittiği için evde annem ve İkbal ablam dışında kimsecikler yoktu.

Annem ve ablam, oturma odasında sohbet ederken ben de günlük bir vlog açtım, sonra da kahvaltımı yaptım. Klasik rutin sabahın ardından odama yeniden sürüklendim ve saat üç olana kadar dakika başı telefonumu kontrol ettim. Öğle yemeğine inmedim çünkü sevdiğim beyle pide yiyecektim.

Hazırlanma vaktim geldiğinde önce telefonumdan güzel bir şarkı açtım. Bu, kendimi iyi hissettiriyordu. Dolabımın önünde durup, geceden hazırladığım kıyafetlerimi de alıp yatağımın üzerine seriverdim. Dakikalar sonra hazır olduğumda boy aynamın karşısında dikilerek kendime ıslık çaldım.

"Ulan Yekta, sen bana da düşmeyeceksen git bir çukura düş, zevksiz çocuk!"

Dizlerimin bir karış üzerindeki bordo kadife eteğimin ince kemerini düzeltip kazağımın yakasına uzandım. Yalnızca uçlarını kıvırdığım küt saçlarıma ve kâküllerime bakıp sırıtırken kulağımdaki orta boy halka küpelerimle de tamamlandım. En nihayetinde ayak bileklerimin bir tık üzerindeki siyah botlarımın bağcıklarını da düzelttikten sonra birkaç fotoğraf çektim.

"Allah'ım sen beni, oğluna gelin arayan teyzelerden ve yağmurlu yolda süratle giden araçlardan koru," diyerek iç geçirdim.

Saat iki buçuğa geldiğinde artık çıkma zamanımın geldiğini anlamıştım. Dün akşam aldığım kabanı da giydikten sonra beremi kafama geçirdim ve harika ötesi bir varlık hâline geldim. Kendinizi sevin arkadaşlar, bırakın ego desinler ama kendinizi çok sevin.

Aşağı kata indiğimde Hale ablamın ve babamın dikkatini çekebilmiştim. Hale ablam, elindeki bir tabak dolusu patlamış mısırla bana bakınca babam, "Okula mı gidiyorsun Gonca?" diye sordu.

"Hayır babacığım, sana söylemiştim ya hani, arkadaşımla yemek yiyeceğiz," dedim kasmadan. "Gidebilirim, değil mi?"

"Okuldan arkadaşın mı?"

"Evet, okuldan."

Hale ablam bundan bir müthiş zevk duyarken ağzına bir mısır attı.

"Ben şahidim baba, okuldan. Çok iyi bir arkadaşı var, maşallah aralarından su sızmıyor."

"Aynen valla abla öyle, tıpkı senin arkadaşların gibi."

Hale ablam omzunu silktiğinde annem mutfaktan seslendi.

"Çok gecikme ama bak."

"Gecikmem," diyerek kapıya doğru ilerledim. "Hadi gidiyorum ben."

"Paran var mı?" diye seslendi babam arkamdan.

"Var var," dedim gülerek, sonra sessizce kendime konuştum. "Keriz parası var baba, oğlun olur kendisi."

Evden çıktıktan sonra çantamın kemerine tutunarak ve kirli yerlere basmadan bahçe kapısından çıktım. Hayırsız Yekta da tam o esnada evlerinin kapısından dışarı çıkmıştı. Derin bir nefes alarak, üstüme başıma bakıp yanına doğru ilerledim. Yekta demir kapıyı geçtikten sonra gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Gülümsüyordu, acaba şu an hakkımda ne düşünüyordu?

"Merhaba," diyebildim kuru bir sesle.

"Çok güzel görünüyorsun."

Bismillah.

"Sağ ol," dedim. Kaşı gözü o kadar güzeldi ki kusur bulamıyordum ya da kalp gözüyle sevdiğimden bana çok kusursuz geliyordu, ne bileyim. Siyah montunun cebinden çıkardığı telefona bakıp, "İstersen gidelim artık," dedi. "Çok uzak bir yerde değil galiba?"

"Değil," dedim yürümeye başladığımızda. "Ama bir yirmi dakika yürümemiz gerekebilir."

"Yorulursan otobüsle gidebiliriz."

Gülümsedim. "Hayır yorulmam, yürümeyi çok severim zaten." *Ama sana değil.*

"İyi o zaman," diyerek soluk alıp verdi. İkimiz yan yana geldiğimiz zaman neden konuşacak bir şey bulmak bu kadar zor oluyordu ki? Neden en olmadık konuyu bile saatlerce salak gibi sırıtarak konuşamıyorduk? Çünkü ben ona âşıktım ve bu çok zordu.

"Fark ediyorum ya bazen," dedi konuşmaya başlayarak. "Benim, senden ve Gülbade'den başka arkadaşım yok. Yani aslında var da başka bölümlerden ama en yakınım sizsiniz... Ama yine de seni çok iyi tanımıyorum. Neleri sevdiğini, nelerden korktuğunu ya da seni neyin kızdırdığını..."

İçimi okudu valla.

"Aslında öyle çok enteresan bir hayatım yok ki," dedim. "Bence bunu yemek yerken konuşuruz, sen de bana kendinden bahsedersin."

"Olur," dedi ve uzatmadı. Yirmi dakikayı, evet yirmi dakikayı neredeyse hiç konuşmadan geride bıraktıktan sonra Rüstem abinin yerine geldik. Yekta, nazikçe kapıyı açtığında içeri girer girmez kendimi kahvehaneye giriyormuşum gibi hissetmem dışında hiçbir sorun yoktu. *Ay cidden mi Bekir ya?*

Yekta yanıma gelirken bir garson bizi buldu ve gülümseyerek, "Abim, ablam sizi şuraya alalım," deyip bizi pencere kenarı bir yere götürdü. Kıyafetim de çok uygundu, maşallah. Yerimize geçtiğimizde Yekta da karşıma oturdu. Üzerimizi çıkarıp yanımızdaki boş yerlere koyduk. Beremi de montumun üzerine bırakırken saçlarımı yavaşça düzelttim. Sağıma soluma göz

atarken hakikaten de elli yaş amcalarla aynı ortamda olduğumuzu gördüm. Gülmek ve ağlamak arasındaki ince çizgiyi geçersem Bekir'i dövecektim.

Az sonra kıymalı pidelerimiz ve ayranlarımız geldiğinde yanına da biraz salata getirmişlerdi. Garsona teşekkür ettikten sonra Garson Bey, "Afiyet olsun," dedi. "Bekir abinin selamı var."

Ansızın gülmeye başladığımda Yekta da gülümseyerek, "Sağ olsun," dedi.

Garson gidene kadar gülmem devam edince, "Bekir sana çok düşkün sanırım," dedi Yekta. "Benimle mesajlaşırken senden biraz bahsetti de."

"Sahi mi?" dedim ilgimi çektiğinde. "Ne söyledi?"

"Senin ne kadar hassas biri olduğundan ve seni üzecek biri olursa eğer onu mahvedeceğinden falan."

"Vay be," dedim şaşkınca. "Bekir'e bak sen..."

"Öyle değil misin yoksa?" Kaşlarını çattı.

Toparladım. "Çok hassas biri değilim ama biri beni üzerse kendi işimi kendim halledebilirim. Yani Bekir biraz şov yapmış ama sen takılma."

"Takılmadım zaten," dedi ve gülerek kafasını öne eğdi. Gülme işte şöyle, gülme be... Gamzen de yok ama insansız gülüşlerin arabesk kalbime neon ışıkları takıyor çocuk.

"Pide sever misin?" diye sordum kollarımı biraz sıvarken.

"Severim, sen?"

"Severim," dedim ve parmaklarımla, kesilmiş küçük bir pide dilimini kıvırıp iştahla bir ısırık kopardım ve yemeye başladım. Hemen peşinden de pipetime uzanıp ayranımdan yudumladım. O sırada Yekta da aynısını yaptı ve karnımızı doyurmaya başladık. *Aferin, güzel yemek yiyorsun. İnsanın sen yemek yedikçe iştahı açılıyor, haberin olsun ya da olmasın.*

Seviyeli bir şekilde pidemizi yerken ağzımın kenarını sildim ve bir yudum daha ayran içtim. Yekta da elindeki son parçasını yutkunduğunda, "Sinirli biri misin?" diye sordum öylesine. "Seni hiç kavga ederken hayal edemiyorum da."

Gülmeye başladığında, "Tam tersi," dedi. "Bazen çok fevri çıkışlarım oluyor ve sinirleniyorum. Çok kavga etmem ama edersem de iyi ederim."

"Ha, yumruk yumruğa falan giriştiğin zamanların oldu yani?"

"Bir kez olmuştu," dedi. "Haksızdı ve konuşarak halletmeye çalıştım. Ben hep konuşmaktan yana olurum ama karşımdaki insanın anladığı dil benden istediği şeyse bunu da ona veririm, dert olmaz yani."

"Anladım," dedim kafamı sallarken.

"Senin yapın çok sakin değil ama sanki, değil mi?" diye sordu yüzüme bakarak. Yüzüm gözlerinin önünde bu kadar açıkken hislerimi saklamak konusunda kendimi zorlamak durumunda kalıyordum çoğu zaman.

"Benim de fevri çıkışlarım olabiliyor," dedim kabullenerek. "Ama yerine göre değişiyor."

Gülümsediğinde kalan pidelerimizi yemeye devam ettik. Açıkçası yemek yerken konuşmayı seven biri değildim ama konu Yekta olduğunda bu istisnai bir durum olabilirdi.

Az sonra mekânda arabesk bir parça çalmaya başladığında bir yandan gülüyor, diğer yandan da Bekir'e sevgi dolu hislerimi depoluyordum. Daha romantik bir ortam hayal edemezdim cidden. Yekta'nın yüzüyle çarpışınca onun da en az benim kadar güldüğünü gördüm. Neye ve neyden ötürü güldüğünü bilmiyordum ama gülüyordu işte, tıpkı benim gibi.

Zaman aramızdan akıp giderken, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim Yekta'ya. Şimdi bunu sormazsam hiç soramazdım.

"Tabii."

"Hiç âşık oldun mu?"

"Âşık olmadım ama lisedeyken birinden çok hoşlanmıştım."

"Ya," dedim ne hissedeceğimi bilemezken. "Sonra ne oldu? Seni fark etti mi?"

"Hayır," dedi hissizce. "Ona hiç söylemedim. Zaten o da liseden sonra biriyle evlenmiş, çocuğu bile var."

"O kadar?" dedim şaşırarak.

"Gelip geçici bir histi ama kalbim gerçekti," diye ekledi. "Neyse ki âşık olmadım, yoksa kötü olurdu herhâlde. Şimdi umurumda bile değil."

"Anladım."

"Ya sen?"

"Ben âşık oldum evet," dedim saklamadan.

Yutkunduğunu gördüm. "Ne zaman?" Yanlış soru sormuşçasına kendimi düzeltti. "Yani o biliyor mu, her kimse ya da sen söyledin mi?"

"Boş ver," diyerek omzumu silktim. "Bir kez âşık oldum işte."

"Şu an değil misin?"

Buna cevap vermeyecektim. Yalan söylemek istemiyordum ama ona kalbimi itiraf edecek kadar da cesur değildim. Üstelik bir gün böyle bir şeyi itiraf edecek olursam muhtemelen Ferdi Tayfur çalan bir mekânda kıymalı pide yerken olmazdı.

Omzumu silktim. "Dedim ya, boş ver."

Bana uzun uzun baktı, sonra da hiç konuşmadı.

Bir saat kadar sonra Rüstem abinin yerinden ayrıldık ve daha yavaş adımlarla ilerlemeye başladık. Yekta, ellerini montunun cebine koyarak yürürken ben de çantamın kemerinden destek alıyordum. Oturduğumuz semt, çok işlek bir cadde üzerinde değildi ve bu sakinliği seviyordum. Terk edilmiş bir kasaba, iki tane insandık sanki. Havanın giderek kapanması ve bulutların

gökyüzünü esir almasına karşın, "Yağmur yağacak sanırım," dedim. "Kar yağmadı bir."

"Biraz hızlı yürüyebiliriz o zaman?" dedi Yekta. "Yağmura yakalanmayalım."

Güldüm. "Sorun değil, Biliyorsun, yağmuru severim."

"Ama üşütüp hasta olmanı istemem ki."

"Bir şey olmaz," dedim ses tonuna bile âşık olurken. Ah Gonca, dışarıdan biri seni görse zerre kadar âşık olmadığını anlar ama doğru olan da buydu zaten.

Adımlarımız aynı oranda ilerlerken gök gürledi. "Dejavu!" diye mırıldanırken geçen seferki yağmur maceramızı hatırladım. Yekta'ya baktığımda bundan çok hoşlanmadığını gördüm. "Gök gürültüsünden korkuyor muydun?"

"Biraz," dedi öylece. "Çok sevmiyorum, yani nedensizce ürkütücü geliyor."

"Tam aksinim o zaman," dedim. "Bayılırım gök gürültüsüne. Hatta güneşli havayı sevdiğim kadar kasvetli havayı da severim."

"İlginç."

"Aynı anda iki şeyi sevmem mi?"

"Hayır," dedi. "Bunları sevdiğini biliyorum."

"Nere..." Soru cümlemi yarıda kesen şey yağmur damlaları oldu. Hava bir anda içine kapandığında gök şiddetle gürledi ve yağmur bastırdı.

Yekta yüzünü ekşiterek, "Koşalım mı?" diye sordu.

"Koşsak bile yetişemeyiz ki," dedim adımlarımız hızlandığında. Yağmur giderek büyük bir hıza ulaşırken sağımıza solumuza bakarak karşı kaldırıma geçtik. Bu hâlde eve gidersek donumuza kadar ıslanırdık. Zeki bir insan olduğumdan yanıma şemsiye almamıştım ama hava durumunda yağmur göstermiyordu ki.

Ne kadar hızlı ilerlesek bile bir faydasının olmayacağına emindim çünkü yeni aldığım botlar batmış, saçlarımın uçlarından damlalar dökülmeye başlamıştı. Yekta bana baktığında bir şey söylemek istedi ama vazgeçti. Kaldırıma çıktık ve koşmaya başladık fakat sonra bir şey oldu, beni bir apartman boşluğunun altına çekiverdi. Islak elleri ellerimle buluştuğunda bu da kalbimdeki gök gürültüsüne sebebiyet verdi.

Hint dizisi çekmediğimiz için gereksiz bakışmalar ve ağır çekimde temasları yaşamadan ellerimizi ayırdık. Geriye çekildiğimizde, "Bu hâlde eve gidemeyiz," dedi. "Biraz bekleyelim, yağmur diner."

Saçlarımın uçlarından damlalar dökülmeye devam ederken yüzüme yapışan saç tellerimi parmaklarımla kurtarmaya çalıştım. Yekta, alnına yapışmış saçlarını umursamadan bana döndü ve yüzüme uzanarak yanağıma yapışan

saçlarımı düzeltmeye başladı. İşte tam bu kısımda gözlerinin içine baktım. Anlık bir heyecana düşerek ona her şeyi itiraf edebilirdim ama yapmadım. Ellerini yüzümden çekerken, "Teşekkürler," diyebildim.

"Rica ederim," dediğinde ikimiz de yüzümüzü sokağa çevirdik. Yağmur, şiddetinden bir şey kaybetmemişti.

"Gonca?"

"Efendim?"

Yüzüme bakıp gülümsedi. Saçların inek yalamış gibi dururken bile bu kadar yakışıklı görünmen gerekiyor muydu? "Seninle yağmura yakalanmayı seviyorum, gök gürültüsünden ve yağmurdan hoşlanmasam bile."

Ya...

Bu beni fena hâlde gülümsettiğinde, "Yekta?" diye seslendim.

"Efendim?"

Yüzüne baktım ve gülümsedim. Yüzüme baktı ve gülümsedi.

"Buse'yle ayrıldığınıza sevindim."

10. Bölüm

"Üzümlü Kek"

"Gonca," diyerek yüzüme baktı Yekta. "O gün neden öyle söyledin?"

Kaşlarımı çattığımda gözlerimi gözlerine sabitledim. Durakta oturmuş otobüsün gelmesini bekliyorduk ve hava soğuktu. Boynumdaki atkıya iyice sarıldığımda, "Buse konusunda mı?" diye sordum emin olmak için ama hangi soruyu sorduğunu elbette biliyordum.

"Hıhım," dedi gözlerini kapatıp açarak.

Bu hareketinle beni etkileyebileceğini düşünüyorsan, çok doğru düşünüyorsun Yekta Efendi.

Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi uzaklara götürdüm, yani karşı kaldırımdaki çöp kovasına. "Hiç yakışmıyordunuz çünkü," deyiverdim.

Güldü. "Ne?"

Devam ettim. Açtım vallahi itiraf vanalarını ve sonuna kadar aktı gibi içim, yani gidecekti. "Öyle tabii. Benim gözüm güzel görür bir kere ama siz hiç olmadınız, üstelik Buse ve sen uzak karakterlerdesiniz. Hem sen cool bir çocuksun ama onunla çıkmaya başladıktan sonra içindeki liseli, arka sıralarda oturan ve saçlarını jöleleyen ruhun ortaya çıktı." Güldüm. "Kısaca Bekir gibi."

"Bekir mi?"

Gözlerimi kısarak Yekta'ya baktığımda onu gülerken yakaladım. *Bozuntuya verme Gonca, sakın seni düşürmesine izin verme! Kızım önce bir ayağa kalk da sonra düşmemek için çaba sarf edersin. Peki iç sesim, hemen yapıyorum.* "Çok soru soruyorsun ama sen," dedim gülümserken.

Aynı şekilde karşılık verdi. "Merak ediyorum çünkü. Hem sen neden böyle düşündün ki? Buse'yle beraberken dışarıya farklı mıydım?"

"Hayır, onu kastetmedim ama Buse'nin paylaşımlarına denk geldiğimde ya da senin, tuhaftı işte... Hiç senlik şeyler değildi." Daraldım ve bunu ziyadesiyle belli ettim. "Ne çok açıklama yaptırdın ama sen de Yekta! Şu metinleri Ayşe Hoca'nın sınav kâğıdına yazsam direkt rektör diye atar beni yemin ederim."

Daha çok güldü. *Zibidi, her halta gülüp durma, karnımdaki kelebeklere yer kalmadı senin yüzünden. Karında kelebek mi olur kardeşim, iç organdır o, yeni yeni âdet çıkarmayın başımıza.*

Yekta, "Seni kızdırmak istemedim," dedi. "Sadece..." Elini şakağına götürdü ve kaşıyarak gözlerini kıstı. *Yeter lan insafsız yeter, ben kendimle kavga etmekten yoruldum.* "Ne bileyim, sen öyle bir söyledin ki o gün sanki..."

"Sanki ne?"

"Sanki bu ilişkiden hiçbir zaman hoşlanmamışsın gibi?"

Zeki ama salak rolüne girenlerden biri bu, anladım artık net.

"Öyle," diye itiraf ettim. "Yakışmıyordunuz, göz zevkimle oynamaya ne hakkınız var kardeşim?"

"Kardeşim mi?"

Gonca Gündüz'le sıvama işleri, sıvama makinesi ayağınıza geldi.

"Lafın gelişi," dedim sevimli sevimli sırıtmaya çalışarak ama asla öyle görünmediğimi bilerek. İç geçirdim ve omzumu silktim. "Bu arada şaka yapıyorum Yekta, takılıyorum yani... Kiminle ne yaptığın beni zerre alakadar etmez."

Öyle çok eder ki fake hesap açtırır, her gün bela yağdırır cinsten çünkü ben de kendi salaklığımın kraliçesiyim.

"Anladım," demekle yetindiğinde aslında bunun böyle olmadığını kaçırdığını, bakışlarından anlamıştım.

Ağzımı atkıma doğru götürdüğümde, "O gün de hasta olmadıysak eğer," dedim. "Bu kış hiç hasta olmayız."

"Büyük konuştun ya, kesin oluruz," dedi Yekta.

"Finalleri geçtikten sonra olalım o zaman," dedim.

"Hemen yetkililere bildirelim," dediğinde gülmeye başladım. Hiç komik değildi ama maalesef, âşık olduğunuz çocuk seneye görüşürüz esprisi yapsa bile ağzınız yırtılana kadar gülersiniz çünkü âşıksınız.

Otobüsün daha gelmeye niyeti yokken telefonuma bildirim geldi. Bu mesaj, Gülbade'dendi.

Bacım: *Biraz yorgun hissediyorum bugün gelemiyorum.*

Bacım: *Güçlü olmalısın*

Bacım: *Sana güveniyorum Gonca kızım, güçlü ol!*

Gonca: *Salak grthyjnggrfegfg*

Gonca: *İyisin değil mi?*

Bacım: *Baş ağrım var, ilaç içtim ama hâlsizim de.*

Gonca: *Tamam sen dinlen, notları dert etme.*

Bacım: *Hiçbir zaman etmedim biliyorsun.*

Telefonu cebime koyduğumda geçirdiğim iç, Yekta'nın dikkatini çekmiş olacak ki ben de dikkat çekmek için yapmıştım zaten. Tuzağıma düştü manyak. Yüzüme bakarak endişeyle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Gülbade," dedim sessizce. "Biraz hâlsizmiş de gelmeyecekmiş."

"Geçmiş olsun."

"Sağ ol."

"Ödev peki?" diye sordu ardından.

Gözlerimi irileştirdim. "Hass*ktir lan!"

Afalladığında gülmesi uzun sürmedi. Ben de utanmadım ama fuzuli bir kibarlıkla kendimi düzelttim.

"Şey, kusura bakma. Bazen ağzım kendine sansür koymayı unutuyor."

"Hiç sıkıntı değil."

"Ödev teslimi cuma günü değil miydi?"

"Evet."

"O zaman niye bana heyecan yaptırdın?"

"Heyecan mı yaptırdım? Sadece ödevi sordum Gonca."

Sırıttım. "Ödev deyince bile yüreğime inme iniyor. Bünye bağışıklık kazandı, şey etme."

"Etmem," dedi gülümserken. Bana her baktığında gülümsüyordu ama komik biri değildim ya da onu güldürmüyordum. Suratımda bir şey mi vardı? Hayır, cildim kaymak gibiydi. Yoksa... Yoksa... İnanmıyorum.

Yoksa Yekta da... Kendimi salak gibi hissetmeyeyim diye mi gülüyordu bana?

Şaka yapıyorum, sadece onun da olmayan duygularından emin olmam için kendimi bir süre daha kandırmam ve oyalamam gerek. Belki böylece ileride daha az üzülürüm. Akıllı kızsın ha! (Aynaya karşı.)

Otobüs geldiğinde bindik ve tüm yolculuğu ayakta geçirdikten sonra okula doğru yürüdük. "Akşam için heyecanlı mısın?" diye sordum nabız yoklaması yaparken. Bu akşam Yekta ve ailesi bize yemeğe geliyordu. "Kalabalık bir aileyiz ya, uzun zaman olmuştur böyle kalabalık sofralarda oturmayalı belki."

"Evet," dedi yürümeye devam ederken. "Heyecanlıyım ama ne anne ne de baba tarafım çok kalabalık değil zaten."

"Hiçbir zaman o tayfadan olmadım."

"Şikâyetçi misin?"

"Kısmen."

"Bence büyük aileler güzel bir şeydir."

"Yani, baba tarafını komple yok sayarsak tamam diyebilirim."

Güldü. "Anne tarafı düşkünlüğün var sanırım."

"Aslında akraba sevmem ama ikisi arasında bir seçim yapacak olursam anne tarafı tabii ki."

"Ben biraz baba tarafına yakınım," dedi Yekta.

Ya biraz romantik konuşsak ya artık! Ne bileyim, iki iltifat etsene arkadaşım. Tamam, kalbin yaralı olabilir ki asla inanmıyorum. Zil takıp oynamadıysan adım Gonca değil ama gözlerime olmasa bile kekime falan bir övgü yağdır, kurudum la burada! Bu bünye sevgiye aç kardeşim, aç.

"Kek de yaptın mı?" diye sordu sonra, sol gözünü kısarak bana baktığında. *İçimi okudu zibidi.* "Yok yani. Hani genelde yapıyorsun ya, o yüzden sordum."

"Yok ama eve gidince yapacağım, taze taze yiyelim diye."

"Sevindim."

"Sen seviyorsun ya bayağı üzümlü kekimi."

"Güzel yapıyorsun çünkü sürekli yiyesim geliyor."

"O zaman rüşvet karşılığı sana sürekli kek yaparım."

Küçük çaplı bir kahkaha attı. *Sana âşık olduğumu anladın ve zaaflarıma oynuyorsun artık. Anladım ya da beni kendine âşık etmeye çalışıyorsun ama sana bir haberim var. Yekta ben çoktan sana vuruldum.*

"Ne gibi bir rüşvet mesela?"

"Mesela sen bana kraker al, ben de sana üzümlü kek yapayım."

"Çok basitmiş."

"Sen ne bekledin ki?" Dudaklarını sarkıttığında konuşan yine ben oldum. "Yine şaka yaptım. Sen canın istediği zaman söyle, ben sana üzümlü kek yaparım ama bizim ailedeki herkes, *Arka Sokaklar* Garip Kont'un vârisi olduğundan biraz tehlikeli bir durum olabilir benim için. Yani hâliyle senin için de tehlikeli olabilir, az yersin."

Yekta, sanki beleş *talk show* programına katılmış gibi gülmeye başladığında, "Gonca sen çok komik bir kızsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Beni komik mi buluyorsun?" Sırf başka bir şey söylettirmek için kendimi ne kadar salakça olmaya zorlayabilirdim, ağzından kerpetenle iltifat almaya çalışıyorum resmen. *Ettiği iltifata bak; komik bir kızmışım. Sağ ol ya, çıkışta internet kafeye de gidelim istersen.*

Gözlerini kapatıp açtığında, "Sadece komik bulmuyorum," dedi sonra.

Evet geliyor, hissediyorum.

"Güzel de buluyorum."

Ve zafer inananlarındır.

"Sağ ol," dedim tebessümle. "Çirkin değilim zaten."

Âşık olmanın bilmem kaçıncı kuralı. Aşkınız kişisi size iltifat ettiği zaman yüzünüzdeki çiçekleri değil, dikenleri göstermelisiniz çünkü bu, kendinizi

kolayca ifşa etmekten korur ve aşkınız kişisinin dikkatinizi çekmezsiniz. Durumu fazla naz âşık usandıra getirmeden orta ayarda tutmalısınız. Aksi takdirde tutulan tek şey, ocaktaki kalbinizin dibi olur. Üçüncü sınıf bilgilerimle kişisel gelişim kitabı yazmanın vakti geldi artık, son üç kişi kaldık zaten ülkede.

Yekta daha çok gülümsediğinde beraber sınıfa doğru ilerledik. Genelde hep arka taraflarda oturduğumdan yine boş bir yer bularak ilerledim fakat Yekta çekimser bir ifadeyle bana bakmadan, "Eğer ki sorun olmazsa bugün yanında oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedim hızla. *Nikâh memuruna evet demişim gibi az daha istekli ol, anlamaz belki.*

Sıraya ilerledik ve duvar kenarına ben geçtim. Yekta montlarımızı askılığa asıp yanıma geldiğinde çantamdan çıkardığım kitaplarımı ve ajandamı sıranın üzerine bırakıp hemen çantamın küçük bölmesinden tuzlu kraker paketimin ağzını açarak ağzıma bir tane attım ve Yekta'ya uzattım. Yekta uzattığım krakerden bir tane alıp, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne demek," dediğimde krakeri sıranın üzerine koydum. Yekta da çıkardığı ajandasını açarken siyah uçlu kalemini yanına koydu. Renkli kalem olarak sadece kırmızı pilotumu elime aldım. Kâküllerime üflerken saçlarımı düzeltip, "Dersin ortasında sıkıntıdan patlayacak olursam bomba imha ekiplerine haber ver," dedim.

"Numarası kaç ki?"

Gülmeye başladım ve ona misilleme yaptım. "Yekta sen çok komik birisin, biliyor musun?"

Gözlerini kısarak yüzüme tümüyle döndü. "Beni komik mi buluyorsun?"

Acaba pislik mi yapsam? Yok ya o kadar da değil, biraz iltifattan kimse ölmez.

"Yakışıklı da buluyorum."

Bu, onu fazlasıyla memnun ettiğinde dudağımın kenarını kıvırdım çünkü dişime krakerin tuzu sıkışmıştı.

"Sağ ol," dedi. "Tipsiz değilim zaten."

Birbirimize bakıp güldüğümüzde kalemini elinde çevirmeye başladı. Telefonumu sessize alarak saate baktıktan sonra dudaklarımı ıslattım. Az sonra Ayşe Hoca dersimize girdiğinde direkt bir yoklama kâğıdını ön sıradan başlattı. Yoklama kâğıdına imzamızı attıktan sonra sıkıcı ve iki blok dersi an itibarıyla başlatmış olduk. Dersin ilk yarısını evimde oynarken maalesef ikinci yarısında deplasmana geçtim fakat gözlerim ağrımıştı. Kafamı kollarımın üzerine koyduğumda uzandığım yerden baktım. Ayşe Hoca bana bakmadan, "Uyuyacakları dışarı alabilirim," dedi.

Kafamı koyduğum yerden usulca kaldırdığımda çaktırmadan sağıma soluma bakındım. Yekta kulağıma yaklaşarak, "Sana söylemedi," dediğinde çaprazımdaki Murat'ın esnediğini gördüm ve gülümsedim.

Bedenim uyuşmuş bir hâlde iki saatlik dersin ardından dudaklarımı büktüm. Ders arasına bir saat vardı. Yemekhaneye inmem gerekiyordu ama en sevdiğim bacım tarafından bugün yalnız bırakıldığım için güçlü olmak zorundaydım.

Yekta ayağa kalktığında elini ensesine attı ve gözlerini kısarak... *Ah şu bitirici hamlelerin yok mu... Tamam oğlum, en çok sana âşığım bak, vallahi billahi en çok sana la!* "Yemekhaneye inecek misin?" diye sordu.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet."

"Birlikte yiyelim mi?"

"Ben ismarlarım ama?" diyerek kaşlarımı kaldırdım.

Elini ensesinden çekerken güldü. "Saçmalama."

"Geçen gün kahve almıştın ya bana, ben hemen kabul etmiştim. Ayrıca biz arkadaşı, aramızda kibarlığın sorun olmayacağını bilmen gerekir. Yani kaba olmanı söylemiyorum Yekta..." *Ay sürekli açıklama yaptırıyor bu çocuk bana!* Çantamdan cüzdanımı aldım ve onu ardımda bıraktım. "Aç kalmak istemiyorsan gelirsin."

Yekta aç kalmak istemediği için benimle beraber geldi. Birlikte yemekhaneye indik ve ana baba günü gibi olan sıranın en arkasına yürüdük. Yemekte ne olduğunu merak ettiğimde telefonumdan haftalık yemek listesine baktım. Yemekleri görünce yüzüm güldü. "Köfte, yayla çorbası, pirinç pilavı ve trileçe varmış yemekte," dedim telefonumu kapattığımda.

Yekta, "Trileçeyi hiç sevmem," dedi.

"Ben severim."

"Benim hakkımı da sana vereyim mi çok seviyorsan?"

"Yok, o kadarını yiyemem." Bana tebessümle baktığında gözlerimi kıstım ve ben de ona tebessüm ettim. "Tamam olur, yerim."

Yekta gülümsemeye devam ettiğinde dakikada bir ilerleyen sırada iki adım gidebilmenin haklı sevinciyle ben de gülümsedim. "Ben seni yemekhanede çok görmüyorum," dedim sonra.

"Çok sık inmiyorum," dedi Yekta.

Sessiz kalmayı tercih ettiğimde sıranın ön tarafında olan ve arkasını dönünce yüzüyle karşılaştığım Buse önce bana, sonra da Yekta'ya baktı. Onu görmezden geldiğimde yanındaki arkadaşına bir şey söyledi ve yanımıza geldi. Bana bakmadan Yekta'ya, "Sana aldığım saati geri verir misin?" diye söylendi.

"Yarın getiririm," diyen Yekta'nın sesi mesafeliydi.

"Unutma," dedi sonra Buse. "Ben de bana aldığın elbiseyi getireceğim."

"Gerek yok," dedi Yekta. "Sende kalabilir."

"İstemiyorum," dedi bu kez Buse. Gözleri beni bulduğunda gülümsedi. "Belki Gonca giymek isteyebilir." Geri çekildi ve bedenimi süzerek dudaklarını büzdü. "Ama biraz kalça ve omuz gerekli taşımak için." Omzumu sıvazladığında kolumu çektim. "Neyse seneye giyersin."

"Buse!" dedi Yekta, sesinin çizgisini koruduğunda. "Saçmalamayı bırak!"

Onu ciddiye bile almadım. Buse, çok uzatmadan Yekta'ya gözlerini devirip yerine geçtiğinde Yekta direkt kendini bana çevirdi.

"Gonca ben..."

"Senin suçun değil," dedim gülerek. "Emin ol ciddiye bile almıyorum, komik biri."

Yekta'nın mahcubiyetini gözlerindeki ifadeden anladığımda, "Bu arada hediye isteme olayı leş bir olay," dedim. "Utandım."

"Sıkıntı yok," dedi Yekta. "O saati bir kez takmıştım ve bir daha takmayacaktım, geri veririm."

"Elbiseyi ne yapacaksın?"

"İhtiyacı olan birine verebilirim," dedi bu kez. "Çöpe gitmesinden iyidir."

"Haklısın."

On beş dakika sonra şükür dualarıyla beraber yemeğimizi aldık ve imkânsızı başarıp boş bir yer bulduk. Çok konuşmadan yemeğimizi yedikten sonra ekstra bir olay yaşamadan okul günümü bitirdim. Yekta'yla vedalaştıktan sonra fareli köyün kavalcısı gibi türküler söyleyerek eve girdiğimde annem şaşkın şaşkın, "Tok musun yoksa?" diye sordu.

"Eh," dedim ve boynumdaki atkıyı çıkarmaya başladım. "Anne hemen mutfağı boşaltın çünkü kek yapacağım."

Güldü. "O niyeymiş? Koca mutfak, sığarsın bir yere."

"Anneciğim ben stres olurum, sen bilmiyor musun?"

"Ne kekiymiş bu?" diye sordu elini beline koyarak. "Abin akşam tatlı getirecek, kuru yemişimiz de var."

"Yekta üzümlü keki çok sever," deyiverdiğimde annem ellerini belinden indi ve bana bakakaldı. Kendimi düzeltmek yerine onun bana soru sormasını bekledim.

"Arkadaşını da pek düşünüyorsun, bakıyorum da."

"Aman anne," dedim gülerek. "Arkadaş arkadaşı düşünmeyecek de kimi düşünecek? Hem o kadar halı yıkadık beraber biliyorsun, üzümlü kekin lafı mı olur hiç canım?" Annem dudaklarını sarkıttığında, "Neyse oyalama beni kadın," dedim merdivenlere yönelerek. "Akşam olmadan kekimi yapayım."

Arkamdan bağırdı. "Evde üzüm yok!"

"Ne!" diye feryat ettim, olduğum basamakta durup aşağı baktığımda. "Ne demek yok? Üzümlü kek adı üzerinde üzümsüz olmaz ki."

"Tamam, babanı ararım getirir şimdi," dedi sonra.

"Ara bak anne hemen. Çok önemli, hayat memat meselesi."

"Deliye bak, komşunun oğluna kek yapacakmış da hayat memat meselesiymiş..." Söylenerek oturma odasına gittiğinde telefonunu çoktan eline almıştı.

Ben de çekirge gibi zıplayarak odama girdiğimde acele ederek üzerimi çıkardım ve eşofmanlarımı giydim. Telefonumun şarjının azaldığını gördüğümde, "Kardeşim cips yemek isteseydim alırdım," dedim. "Bu kadar çabuk bitmekten vazgeç artık!"

Telefonum alınıp gücendikten sonra onu şarja taktım.

Aşağı indiğimde ablamın mutfakta, ocak başında olduğunu gördüm. Kapının arkasından mutfak önlüğümü alırken, "Abla keşke sen de düğün yemekçisi falan olsaydın," dedim gülerek. "Eniştem saz çalar sen de yemek dağıtırdın."

"Geldi yine şakamatik!" diye eğlendi ablam tencereyi karıştırırken. "Sen de köçek olurdun Gonca, ekibi tamamlardık."

"Düşünülür ama o Bekir'e iyi giderdi." Önlüğümün askılarını belimde bağladıktan sonra dolabın kapağını açtım. Birkaç yumurtayı tezgâha koyarken ablam kaşlarını çatarak, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Üzümlü kek."

"Üzüm yok."

"Babam alacak ama ne zaman?" Derince iç geçirdiğimde evin kapısı çaldı. Tazı görmüş tilki gibi kapıya koştuğumda babamın elindeki üzüm kutusuna baktım ve hemen elinden aldım. "Hoş geldin babacığım, ne iyi ettin de geldin biliyor musun?"

Babam hayretle yüzüme baktığında, "Görüyorum görüyorum," dedi. "Maşallah, ne sevgi dolusun öyle."

"Öyleyimdir babacığım, beni biliyorsun," deyip ayaklarına terlik uzattım. "Yani evlatlarının içinde âdeta bir güneş, kurtarıcı ve yıldızım. Tek başıma ortalamayı yükseltiyorum."

Babam gülmeye başladığında kapıyı kapattım. Annem merdivenlerden aşağı inerek bana ve elimdeki poşete bakıp, "Hah, kavuşmuş sonunda üzümüne," dedi. Beni taklit etti. "Üzüm Allah, üzüm!"

"O niyeymiş?" diye sordu babam, kaşları kalktığında. "Cevizli kek yapsaydın ya kızım, şart mı üzüm olması?"

"Şartmış," dedi annem sabrımı sınarken. *Canım ya pek tatlı kadın, en sevdiğim annem benim.* "Nilüfer Hanımların oğlu çok seviyormuş."

Ee pes artık ya, pes!

Babamın bu kez kaşları çatıldı.

"Yekta'dan mı bahsediyor?"

"Evet," dedim sesim bile titremeden. *Çocuk muyum canım? Aa! Sevdiğimiz bir insana üzümlü kek de yapamayacaksak oho...* "Yanlış anlaşılacak bir durum yok yani baba. Yekta üzümlü keki sever. Benim de içimden geldi, kötü bir şey mi yani?"

"Hayır tabii ki kötü bir şey değil," dedi babam. "Annen öyle bir konuşuyor ki sanki..."

"Aman sen bırak annemi," diye geçiştirdim. "Bayılır o imalara."

Annem açık ağzını eliyle kapattı. "Gonca sen var ya az değilsin."

"Ay benim çok işim var, ebeveyn olarak beni meşgul etmeyin," diyerek bulunduğum ortamdan hızla uzaklaştım ve mutfağa gidip kekimi hazırlamaya başladım. Kekimi fırına verdiğimde havanın iyice karardığını gördüm.

Ablam, "Yalnız öyle kek pişirmekle sıyrılamazsın," dedi.

"Biliyorum, pilav da yapacağım şimdi!"

İkbal ablam gülmeye başladığında beklenen oyuncumuz Bekir, bir heyecanla içeri girdi ve elindeki telefonu bana gösterdi.

"Lan! Lan Gonca gördün mü bunu?"

"Lan Bekir, görmedim onu."

Bir videoyu açınca gözlerim de aynı video gibi açıldı. Mayıs'ın geçen gün çekip internete yüklediği bir videoydu. Yol kenarında Ankara havası oynadığımız. Bekir krize girmiş gibi güldüğünde, "Gitti tüm karizman," dedi.

"Sen kendine bak mal çocuk," dedim. "İşemiş gibi oynuyorsun aynı."

"Bu videodan sonra kaç tane kız istek attı, mesaj yazdı, bilmiyorsun sen!"

"Lan!" dedim korkuyla. "İsimlerimizi nereden biliyorlar?"

"Biri yorumlara yazmış."

Mayıs saçlarını savurarak içe girdiğinde telefonunu kaldırdı.

"Sayemde ünlü oldunuz ve takipçim on bini geçti. Artık link verebileceğim."

"Aptal!" diyerek baktım yüzüne, Firdevs Yöreoğlu gibi. "Acil kendine bir beyin linki bırak, indirime girmiştir belki."

"Çok komik," dedi Mayıs yüzünü ekşitip. "Seninkini nereden aldıysan söyle, ben de bir bakayım."

Bekir eğlenerek, "Mayıs, Gonca'ya bir yumruk at hadi abisi," dedi. "Ama Gonca seni Allah'ına kavuşturur, orası ayrı abim."

"Bekir istersen seni de kavuşturabilirim," dedim ve arkamı dönüp fırın eldivenimi giyerek kapağı açtım. Kekimin kabardığını görünce kalıbı kendi etrafında çevirdim. Bekir eğilerek keke baktı.

"Kek mi yaptın?"

"Kör müsün Bekir, kuzu çevirme bu!"

"Üzümlü mü o?" diye sordu. "Ben üzümlü sevmem ki."

"Zaten senin için değil," diyerek fırının kapağını kapattım. Ablamın ısladığı pirinçleri yıkarken Bekir peşimden gelerek yanımda durdu ve uzun boyuyla palmiye ağacı gibi gölge etti.

"Yekta'yla aranız nasıl? Sanki son zamanlarda daha bir yakınsınız gibi geldi?"

"Arkadaşız işte."

"Sadece arkadaş?"

"Başka ne olabiliriz?" dedim pirinçleri yıkmaya devam ederken.

Üzerime eğildi. "Az sonra gelecekler ve gözüm üzerinde olacak, tek bir bakışına bakar her şey. Sen anlamazsın kızım erkekleri, ben bir bakışta zaten sezmiştim de sevgilisi var diye susmuştum."

"Daha yeni ayrıldılar be, ayıp."

"Ya bir aylık ilişkiymiş zaten," diyerek ekşitti yüzünü, geriye çekildiğinde. "Arkasından ağıtlar yakmadı herhâlde."

"Sen onunla konuşuyor musun?"

Dudağının kenarını kıvırdığında yanağımdan bir makas aldı.

"Her şey senin iyiliğin için canım kardeşim."

"Bekir!" diyerek sıktım dişlerimi. "Sen var ya..."

Bıkkınlıkla iç geçirdi. "Biliyorum harika bir insanım, mükemmelim ama egomu yeterince besliyorsun güzelim. Ben senin için uğraşıyorum burada. Bana güven."

"Yekta'yla konuşurum ben nasılsa."

"Ne diyeceksin?" diye sorduğunda kaşları büzüldü. "Bekir'le ne konuştunuz, bana da anlat mı? Belki erkek mevzuları, belki manita durumları falan... Bir şeye de girme be."

"Sen bir kere Yekta'yı sevmiyorsun ki," dedim musluğu kapatıp.

Sessizce kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Belki de senin için sevmem gerekiyordur ha?"

Kaşlarımı çatıp neyi ima ettiğini sormak istediğimde hızla yanağımdan öptü ve el sallayarak uzaklaştı. *Salak bu çocuk!*

Bir saat sonra sofrayı hazırladığımızda Yektalar gelmeden direkt yukarı çıktım ve güzel bir şeyler giyindim. Saçlarımı düzeltirken enişte m, bıyıklarının altından dürbünle bakıldığında görebildiğim dudaklarını bükerek, "Fıstık gibi olmuşsun Gonca Hanım," dedi.

"Sağ ol enişteciğim, her zamanki hâlim işte."

"Yok yok," dedi Hale ablam sol kaşı kalkarken. "Bugün bir ayrı güzel ve özenli. Hani sanırsın istemeye geliyorlar."

Ablama sevimli sevimli baktığımda, "Canım ablam benim ya," dedim. "Pek bir üzüldün, içerledin sen sanki." Gidip yanağına bir kez yumuşak bir şekilde vurdum. "Korkma korkma, evde kalmayacaksın."

Hale ablam bana dik dik bakarken omzumu silkerek mutfağa girdim. Pilav tenceremi kontrol ettikten sonra dışarıdaki bahçe kapısında bir hareketlilik sezdim ve parmak uçlarımda perdeye doğru yaklaşarak usulca sıyırdım. İşte geliyorlardı. Ay sahiden sanki istemeye geliyorlardı. Üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra sırıtarak perdeyi kapattım, arkamı döndüğümde beni izleyen Bekir'i gördüm.

"Niye sırıtıyorsun canımın içi?" diye sordu tatlı tatlı.

"Ulan ağlasak suç gülsek suç," dedim bozuntuya vermeden. "Hem sen bu ara bana fazla iltifat ediyorsun, bir çıkarın mı var?"

"Haklısın, sana fazla," dedi gülerek. "Sen koca bir salaksın Gonca. Mal!"

O sırada kapı çaldı. Gürbüz, "Ben açarım," diyerek koştu. Ellerimi bir araya getirip derin bir nefes aldıktan sonra mutfak kapısının kenarında dikildim. Gürbüz kapıyı açtığında annem ve babam, onları karşılamaya çoktan gitmişti. Burhan Bey ve Nilüfer Hanım tüm pozitifliğiyle kapıda belirdiklerinde oraya pek bakmamaya çalıştım.

"Hoş geldiniz," dedi babam direkt.

Burhan Bey, "Hoş bulduk," diyerek içeri geçtiğinde annelerimiz de selamlaştı. Evimize ilk gelişleri değildi ama ben ilk kez gelmişler gibi çok heyecanlanmıştım çünkü ilk geldiklerinde hislerim bu kadar yoğun değildi. Aman neyse, işte ondan.

Nilüfer Hanım ve Burhan Bey'e hoş geldin dedikten sonra Yekta da arkalarından içeri girdi fakat benimle konuşmadı, usulca tebessüm ederek kafasını eğdi. *Ay utanmasam seni yiyeceğim... Ah Yekta beni bu kadar tatlı bir iç sesle yüz göz ettiğin için seni dövmem gerek ama gerçeklerden kaçamam.*

Annem, "İsterseniz sofraya geçelim," dedi. "Lütfen şöyle buyurun."

Onlar sofraya geçtiklerinde ben de arkamı döndüm ve hızla tabakları çıkardım. İkbal ablam ve Hale ablamla mutfakta kaldığımızda Hale ablam yanıma gelerek gülümsedi.

"Yekta'ya kalpli kalıpta koy pilavı."

"Aman ne komik," dedim yüzümü buruşturup. "Ayrıca da bir sussana abla, hiçbir fırsatı kaçırmazsın şimdi."

"Aynı durumda ben olsam senin kaçırmayacağını biliyorum ama merak etme, bulaşmayacağım."

"İnşallah ya."

İkbal ablam çorba tenceresinin başından, "Hale yardım et de servisi yapalım," diye seslendi. "Gonca ekmekleri dilimlemiştin, değil mi?"

"Evet abla," dedim.

"Tamam," diyerek kafasını salladığında sofradaki eksikleri tamamladık ve İkbal ablam çorba servisini yapınca sofradaki yerimizi aldık. Babam çorbasını

mudumlayıp bir bardak suyun yarısını karnına indirdikten sonra, "Nasıl gidiyor iş güç?" diye sordu Burhan Bey'e.

Burhan Bey memnuniyetle, "İyi şükürler olsun," dedi. "Sizin?"

"Hamdolsun," dedi babam ağır bir sesle. "Uğraşıyoruz işte."

Yekta karşımda oturuyordu ve ayağına vurmamak için kendimi zor tutuyordum. *Aman ne bileyim işte, vurasım gelmişti. Neyse vakti gelirse vururum inşallah, çok içimde kaldı valla.*

Annemler kendi aralarında sohbet ederken rutin mevzulara giriş yaptılar. Biz de o sırada diğer tabakları servis etmeye başladık. Yemek devam ederken Nilüfer Hanım sıcacık bir gülüşle, "Her şey çok lezzetli olmuş," dedi.

"Afiyet olsun," dedi annem ve gururla bize baktı. "Kızlarım yaptı."

Nilüfer Hanım'ın gözlerindeki o alıcı ifadeden nasiplenen bendim. "Ellerinize sağlık kızlar," diyerek bende duraksadı. "Gonca zaten maharetli olduğunu, yaptığı helvadan bir kez daha göstermişti."

Gülmemek için kendimi zor tuttuğumda, "Ne demek," dedim. "Afiyet olsun."

Annem masadaki sessizliğin içinden, "Öyledir," dedi. "Pek de düşüncelidir üstelik. Sırf Yekta oğlum için üzümlü kek yaptı, çok seviyormuş sanırım."

Yekta'yla göz göze geldiğimizde herkesin gözünün bizim üzerimizde olması da fenalık üstüne fenalıktı. Yekta yutkunarak dudağının kenarını selpakla sildiğinde kendini ifade etme gereği duydu ve anneme baktı.

"Gonca düşüncelidir böyle konularda."

Sağ ol canım.

Bekir derin bir nefes alıp Yekta'nın omzuna dokundu ve gülümsedi, ay ne tatlı bir gülümseme ama!

"İşte benim canım kardeşim böyledir Yekta, çok düşüncelidir."

Yekta, "Öyle," dedi. Bana bakmadan yemeğine döndü, *aferin bak hiç zor duruma sokmuyorsun beni.*

Aptal Bekir'le kaşlarımızı kaldırıp birbirimize dik dik bakarken Burhan Bey, Ferdi abime, "Sen aşçıydın değil mi?" diye sordu. "İş yerinden bir arkadaşımın oğlunun sözü var da pasta yaptırmak istiyor. Müsaitseniz çalıştığın yerin numarasını vermek isterim."

Ferdi abim, "Tabii," dedi olumlu bir yanıtla. "Ben daha çok şerbetli tatlılara bakıyorum ama pastacımız da var."

"Tamam, yemekten sonra konuşuruz," dedi Burhan Bey.

Abim kafasını salladığında Nilüfer Hanım gıptayla bizi süzerek, "Ne güzel evlat yetiştirmişsiniz," dedi. "Maşallah, hepsi pırıl pırıl."

Rabbim bana bu dünyada bir kaynana nasip edeceksen bu Nilüfer Hanım olsun, aksini yaşamak istemiyorum, çok âmin.

Babam bu sözler üzerine derin bir iç çektiğinde annem, "Sağ olun," dedi. "Siz de öyle. Yekta oğlumuz da öyle maşallah."

Kendimi otobüste cam kenarına oturmuş geleceğime ağlarken yanımdaki yaşlı teyzenin sözleriyle uyanmışım gibi hissetmiştim. *Herkes yaşamıştır bunu, yaşadınız biliyorum, yaşadınız kardeşim, uzatmayın tamam.*

Sofrada ilgimi çeken hiçbir konu olmadığından üst tabaka içeri geçtiklerinde biz de ablamlarla ortalığı topladık ve çayı demledik.

"Dışarısı çok soğuk mu?" diye sordu Bekir. "Bahçede içelim çaylarımızı, şimdi annemlerin yanında olmaz."

"Niye olmaz?" diye sordu Hale ablam. "Utanıyor musun?"

"Hayır ama utanacak birileri olabilir," dediğinde imasına karşılık bile vermedim.

Mayıs ellerini kuruladıktan sonra, "Ben odama çıkıyorum," dedi. "Ödevlerim var."

"Çok bile durdun valla, güle güle," dedim arkasından.

Mayıs bana bakıp sırıttı. "Ha bu arada, dün biri özelden yazıp numaranı istedi. Verebilirim yani istersen."

"Saçmalama sakın!" diye kızdığımda Yekta mutfağın kapısında belirdi.

Mayıs, omzunu silkip odasına çıkınca içeride oluşan anlık sessizlik sonrası İkbal ablam, çay bardaklarını dizerken Yekta, "Bir bardak su rica edebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedim ve Yekta'ya bir bardak su uzattım. Kenara geçip suyunu içtiğinde bardağı elinden aldım.

"Teşekkür ederim," dedi.

Birbirimize bakıp gülümsediğimizde Bekir, "Bahçeye çıkalım ya biz," dedi. "Üşür müsün Yekta?"

"Benlik bir sıkıntı yok ama siz üşür..."

"Yok yok, anamız sağ olsun bize hep yünlü iç çamaşırı diker," diye konuştu Bekir. Bana döndü. "Bahçeye çıkalım Gonca, sen de üzümlü kekini dilimle kardeşim."

Allah'ın delisi, bir haltlar yapmaya çalışıyor ama elinde patlayacak.

Annemlere çay ve kek servisi yaptıktan sonra Bekir, Ferdi abim ve Yekta'yla bahçeye çıktık. Çok soğuk değildi ama üzerime kalın bir hırka giymek zorunda kalmıştım. Çaylarımızı yudumlarken Ferdi abim keki yerken, "Ellerine sağlık güzelim," dedi. "Çok güzel olmuş."

"Ne demek canım," dedim son harfi uzatırken. "Sana bal şeker olsun."

Ferdi abim ağzındakini keyifle yerken bana göz kırptığında Bekir ise inadına ters giderek, "Fena olmamış," dedi.

Yekta, "Çok güzel olmuş," dedi hemen arkasından bana bakıp. "Teşekkür ederim. Yani bildiğiniz gibi, ben üzümlü kek çok severim de."

"Afiyet olsun," dediğimde Ferdi abim dudaklarını ıslatıp çay bardağına uzanırken, "Yekta sen biraz soğuk bir tip misin?" diye sordu. "Aslında öyle değilsin ama çekimsersin sanırım biraz. Çekinme koçum bizden, yetişkin insanlarız."

"Yok abi, öyle değilim," dedi Yekta. "Ama çok muhabbetimiz olmadığından biraz soğuk duruyor olabilirim."

Bekir arkasına yaslandı ve saçlarıyla oynayarak güldü. "Yekta iyidir ya, bakma abi sen onun böyle soğuk durduğuna."

Ferdi abim, Bekir'e ters bir bakış atıp, "Abiciğim senin yanında kimse soğuk kalamaz zaten," dedi. "Ama Yekta senden büyük, haberin olsun."

"O ne alaka ya?"

"Üslubun diyorum abim!"

"Biz iyiyiz ya," dedi Bekir rahatlıkla. "Öyle değil mi Yekta? Son zamanlarda çok sık zaman geçirmeye başladık hatta. Bak bunca zamandır komşuyuz ama hiç sohbetimiz olmadı. Sahi Gonca okulda nasıl, anlatsana sen bir! Lisedeyken tam bir ergendi var ya... Üf, görsen koşarak kaçardın."

Yekta düz bir suratla, "Neden kaçayım?" diye sordu. "Gonca gayet aklı başında ve güzel biri."

Lan oğlum, abimin ve kardeşimin yanında yürek mi yedin? Kardeşimden korktuğumdan değil ama çocuk zaten açık arıyor, ne halta yarayacaksa? Ayrıca şaka yaptım, kimseden korkacak değilsin, yürü böyle bana doğru!

"Yani güzel bir insan," diye toparladı Bekir'in antilop görmüş aslan bakışlarına karşılık. "Onunla anlaşabiliyorum ve beni anlıyor en azından."

Kalbim çok hızlı atıyor ve bu sadece senin için, Bekir falan umurumda değil.

Ferdi abim, "Gonca'm," dedi içimi okşayan bir sesle. "Bakma sen Bekir'in salladığına. O herkese böyledir Yekta."

Bekir, "La iki dakikada adım hayırsıza çıktı," diye isyan etti.

Kendimi tutamadım. "Hayırsız olan sen değilsin!"

Hay... Hepsi bana baktı. Ben de onlara baktım. İşte tam bu sırada o gıy gıy müziğin girmesi gerekiyordu ama maalesef, etrafımızda set ekibi olmadığından gülümseyerek abimin çay bardağına baktım.

"Tazeleyeyim mi abi?"

"Yok," dedi abim gülümseyerek. Ayaklandı. "Ben de içeri geçecektim zaten ama hava soğuk, siz de içeri geçin artık."

"Olur abi."

Abim bizi yalnız bıraktığında kollarımı göğsümde topladım. Bekir çayını bitirdiğinde müthiş bir keyifle, "Nasıldı pideler?" diye sordu. "Rüstem abi iyi pidecidir, değil mi? Doydunuz mu?"

Kollarımı masaya koydum ve Bekir'e alık alık baktım.

"Ya biz senin bu otuz yaşında, evin işsiz ve belalı abi triplerini ne yapacağız acaba?"

Yekta güldüğünde Bekir'in bozulduğunu ama bunu belli etmemeye çalıştığını gördüm. Bekir, burnumun ucunu iki parmağının arasına sıkıştırınca kafamı geri çektim.

"Sen çok biliyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Boş yapmıyorum senin gibi."

Yekta kafasını eğmiş, Bekir'le benim seviyeli ve minnoş sohbetimizi dinlemekle meşguldü. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra ikisi futbol muhabbetine girdi. Bekir yenilmeye doyamıyordu. "Bu arada," dedi sonra Bekir, aklına gelmiş gibi. "Yarın halı saha yapacağız, sen de gelsene."

"Bu havada mı?" diye soruverdim dâhil olarak.

Bekir, "Ne var kızım havada?" diye sordu. "Kar falan yağmadı daha."

Yekta, "Saat kaçta?" dediğinde Bekir, "Okul çıkışı," cevabını verdi. "Tabii, sizin derslerinizi bilemem."

Yekta'yla göz göze geldiğimizde anlık planı yaptım.

"Öğleden sonra tek bir dersimiz var ama o da Arif Hoca'nın dersi, boş ver."

Yekta pek zorlanmadan, "Olur o zaman," dedi Bekir'e. "Yarın ayarlarız."

"Ayarlayalım," dedi Bekir arkasına tekrar yaslanıp bana baktığında. Kafamı iki yana salladığımda yarın olacak maçta neler yaşanacağını düşünmeye başladım. *Aman çok da kafa yormaya gerek yoktu, Bekir'in içinde olduğu hiçbir durum beynimi kullanmaya değmezdi. Canım kardeşim benim.*

Yektalar, bir saat sonra kalktıklarında ben de odama gittim. Üzerimi değiştirip yarınki ders planını çıkardıktan sonra dişlerimi fırçalayıp yeniden odama geldim. Yüzüme krem sürerken yatağımın üzerinde duran telefonum titredi. Bu saatte indirim mesajı olmayacağını bildiğimden gereksiz bir heyecana kapılarak ekrana baktım.

Hayırsız Yekta: *Herkesin içinde seni utandırmak istemedim.*

Hayırsız Yekta: *Kek çok güzeldi teşekkür ederim.*

"Ya," dedim kedi gibi. "Geri zekâlı."

Dudaklarımı ıslatarak perdemin önüne gittiğimde perdeyi usulca sıyırdım ve odasına baktım lakin her zamanki gibi kapalıydı. Bana bakıyormuşçasına sırıttığımda mesajına döndüm.

Gonca: Rica ederim, afiyet olsun.

Hayırsız Yekta: *Sabah evden çıkmadan bana mesaj atarsın değil mi? Beraber gideriz okula.*

"Ulan sen iste, şafak operasyonu düzenlerim senin için."

Gonca: *Atarım tabii.*

Hayırsız Yekta: *Tamam o zaman. İyi geceler.*

Gonca: *Sana da.*

Telefonum ve kalbim alev aldığında arkamı döndüm ve telefonumu masamın üzerine bıraktım fakat kalbim bir kez daha perdenin önüne gitmemi, odasına bakmam gerektiğini haykırmıştı. *Yalan ya, haykıran falan yok, âşığız ya işte iki romantizm falan.*

Perdenin kenarından küçücük baktığımda kaşlarımı çattım çünkü Yekta'nın elini ve hareket eden perdesini görmüştüm.

11. Bölüm

"Yanlış Anlaşılmalar Doğru Hisler"

"Yekta'nın da sana karşı duyguları olmadığına beni kim inandırabilir?"

Güldüm ve elimdeki çekirdeği ağzıma götürmeden gözlerimi devirdim. "Sanki tüm evren beni buna inandırmaya çalışıyor. Yani sen ve Bekir."

Gülbade kabukları poşetin içine atarken, "Bacılar asla yanılmaz," dedi. "Bunu sana çok kez söyledim." Kulağıma doğru yaklaştı. "Bence Yekta, sana karşı hep bir şey hissediyordu ama açılamadığı için ya da senden bir ışık göremediği için Buse'ye gitti. O da bir nevi unutma durumları falan işte. Klasiktir, anlarsın ya..."

"Eğer öyleyse," dedim iç geçirerek. "Yekta'nın tam alnının ortasına Ronaldo gibi şut çekerim."

Kıkırdadı. "Canım biz ona Sabri diyelim mi?"

Sırıttığımda kıçımın üşüdüğünü fark ettim. Soğuk havada ve montlarımızla sahanın dışındaki alanda az sonra maçları olacak Bekir'le Yekta'yı bekliyorduk. Çok kişi yoktu, hatta kimse yoktu. Soğuk dudaklarımı birbirine bastırdığımda, "Kızım biz ne biçim üniversiteliyiz ya?" diye isyan ettim. "Dersi ektik salak gibi, kardeşimle Yekta'nın maçını izlemeye geldik üstelik, hava da göt kesiyor."

Gülbade, "Yekta değil," dedi. "Kardeşinle sevdiğinin maçını izlemeye geldik."

"Aman ne romantik!" dedim. "Bak iki ışık mışık alsam açılacağım belki ama ne bileyim... Çocuğu da korkutmak istemiyorum."

Bana kızması uzun sürmedi. "Sanki var ya nikâhına almak istedin. Korkutmakmış. Bak Gonca, finaller başlamadan bir şeyler yapacaksan yap, sonra başın ağrır."

"Kızım ben iki senedir vizelere, finallere Yekta'yı düşünerek çalışsaydım oho... Rezalet bir ortalama yapardım ama ablan, kalbindeki yüzünden kariyerini riske atacak bir salak değil."

"Helal koçuma benim," diyerek omuz attı Gülbade.

Gülmeye devam ettiğimizde, "O değil de," dedim çekirdeği *Cennet Mahallesi*'ndeki Pembe gibi tükürerek çitlerken. "Sen de birine âşık olsan ya. Ben çok sıkılıyorum böyle olunca. Mesela seninki gelse falan, kaş göz işareti yapsam, gitsem çocuğa omuz atsam falan..."

"Hoş geldin lise bir bebek," deyip güldü Gülbade.

"Ay büyüdük de ne oldu?" diye homurdandım. "Platoniğimin maçını izlemeye geldim, elimde çekirdekle hem de." Doğrularak Gülbade'ye baktım. "Bak, tiki kız triplerine girmek istemiyorum ama sence ben bu kılıkla onun dikkatini çekebilir miyim? Yani elimde tespihim, altımda Tofaş'ım eksik."

Gülbade siyah şalını düzeltirken gülmeye başladığında, "Salak," dedi.

Sinirim bozularak güldüm ve "Ondan mı la yoksa?" diye sordum. "Yani aklıma başka bir şey gelmiyor." Parmaklarımla saymaya başladım. "Zekiyim, güzelim, akıllıyım, harikayım, taş gibiyim... Bu salak çocuk daha neyi bekliyor?"

"Az kaldı," dedi Gülbade yanağımı severek. "Az kaldı anneciğim, düğününde saçlarına Feriha gibi sim döktüreceğiz."

Daha çok güldüm. "Yekta da Halil olsun anasını satayım."

"Goncanım."

"Harika," dedim dudaklarımı bükerek. "O kadar derdimiz yok ki şuradaki muhabbete bak."

"Bacılar boş yaparak iletişimi sağlar. Dünyanın en salak muhabbetleri sayesinde bacılardır."

"İmza."

Gülbade'yle soğuktan titreyen ellerimize aldırış etmeden gülmeye devam ettiğimizde sahanın kapısı açıldı. Uzun eşek oynayarak sınıfı âdeta ahıra çeviren bir grup erkeğin yoğun kokusu yükseldi içeriden. On beş kişi içeri girdiğinde en sonda Bekir ve Yekta'yı gördüm.

Yekta'yı görünce ağzım yüzüm yamuldu. Sırıttım. "Çok yakışıklı, şerefsiz."

"En büyükleri o mu?"

"Ne bileyim?"

"Öyleyse eğer göz doktoruna gidelim çünkü bunlar hiç liseli gibi durmuyor. Kendimi ana sınıfı terk bir çocukmuş gibi görüyorum şu an."

"Öyle olabilir miyiz ya?"

"Ana sınıfına hiç gitmedim," dedi umursamaz bir sesle. "Komşunun çocuğu gidiyordu, uyuma saati diye bir şey vardı sanırım. Evde de uyuyordum ben, ne gerek var of!"

"Haklı isyan."

Ağzımın kenarını temizledikten sonra doğrularak saçlarımı düzelttim. Bekir buraya baktığında ben de ona baktım lakin Bekir'in arkasında duran Yekta da bana bakmıştı. Bekir, dümdüz yüzümü izlerken gülerek elimi

kaldırdım ve salladım. Yekta kendine anladı ve o da bana elini salladı fakat zaten ona sallamıştım. Bekir duruma anlam veremediğinde arkasını döndü, Yekta'ya ve havadaki eline baktı. Bir şey söylemeden önüne döndü ve ağır adımlarla buraya gelerek sahanın tellerine dokundu.

"Soğuk mu?" diye sordu. Oturduğum yerden Bekir'e baktım.

"Kör müsün oğlum, güneşleniyoruz?"

Gülbade'nin gülüşünü işittiğimde Bekir gözlerini bile devirmeden Gülbade'ye bakıp, "Ya biz mecburi olarak bununla aynı ortamda kalıyoruz ama senin aklından zorun mu var?" diye sordu. "Bak zorla arkadaşlık yapıyorsan arkana bile bakmadan kaç kurtar kendini."

"Bekir, mecburi değiliz canımın içi," dedim tatlı tatlı. "Evden gidebilirsin."

"Aynen, paralel evrende," dedi ve geçiştirdi. "Her neyse. Bak çok üşürseniz gidin, tamam mı?"

"Senin içinde burada değiliz," dedim.

"Ne?"

Gülmeye başladım. Bozuldu. "Ağlama."

"Evde konuşacağız," deyip salladı kafasını. "Göstereceğim sana."

"Başarılar," diyerek ona öpücük attım.

Bekir arkasını dönüp uzaklaştığında takımları kurdular. Bekir ve Yekta aynı takıma düşmüştü. İyi bari, buradan yırttık. İçten içe Yekta'yı desteklerken Bekir'e rol yapmak zorunda kalmayacaktım. Çekirdek çitlemekten içimiz dışımıza çıktığında, "Sıcak bir şeyler getirdik mi?" diye sordum.

Gülbade, "Hayır ama ileride çay ocağı var sanırım," dedi.

Kahkaha attım. "Ay delireceğim şimdi, kendimi salak gibi hissediyorum."

"Zaten öylesin."

Omzumu silktiğimde sahanın içinde fazla miktarda nefes alan XY kromozomları, küfürler savurarak ve birbirlerine kızarak topu ayaklarında oynatıyorlardı. Gözlerimi kıstığımda küfür eden tek kişinin Bekir olduğunu gördüm.

"Seni anana müjdeleyen cihazın da a*ına koyayım!"

"Küfür etme!" diye bağırdım.

"Sen sus!" diye laf attı bana sinirle.

"Oyundayken gözü kimseyi görmez maalesef," diye mırıldandım. "Çok agresif ya!"

"Zor," diye iç geçirdi Gülbade. "Allah sabır versin..."

"Sağ ol bacım."

Can sıkıntısından çekirdeği tekrar elime aldığımda oturduğum yerde sahanın içinde gezenleri, yani Yekta'yı izledim. Gayet sakin ve iyi bir şekilde

oynuyordu. "Acaba benden başka kim âşıktır Yekta'ya?" diye sordum kendi kendime.

"Bilmem," dedi Gülbade. "Önemli mi senin için?"

"Değil de merak ettim," dedim.

"Buse olabilir."

Cıkladım. "Değil. Salak kız, o gün yemek sırasındayken yanımıza geldi ve Yekta'ya aldığı hediyeleri geri istedi. Aptalın önde gideni. Lan zaten bir aylık ilişki, ne almış olabilirsin ya?"

"Almış işte."

"Sence," diyerek kıstım gözlerimi, Gülbade'ye bakıp. "Hiç öpüşmüşler midir?"

Gözlerini irileştirdi ve bundan hiç hoşlanmadı. "Bilmiyorum ama sanmıyorum... Ama olabilir de."

"Olmasın ya," diye dertlendim. "Bak işte bu saatten sonra hep Yekta'nın dudaklarına bakacağım, acaba kiss eyledi mi diye?"

"Git sor."

"Yok artık!"

"Ne yok artık?" dedi ciddiyetle. "Arkadaş değil misiniz kızım siz? Suyu biraz ısıtsana."

"Ne zaman sünnet olduğunu da sorayım mı canım?" Bana dümdüz baktı. "Soramam," dedim fikri sevmeyerek. "Çocuk beni sapık zanneder."

"Hiç de öyle sanmaz. Hatta bence artık bu işi uzatma ve harekete geç." Dudaklarını çabucak ıslattı ve bana yaklaştı. "Özel sorular sorabilirsin çünkü o da sana soracaktır ve sen olmayan bir şeyi varmış gibi gösterebilirsin. Yani saçma gelebilir ama nabız yoklayacaksın en azından. Üf, bir şey yap artık! Hayatım sana ve derslerime yorduğum kafayla geçiyor."

Zerre kadar alınmadığımda dudağımın içindeki eti ısırdım. "Tamam ben bunu kıyıda köşede bir sıkıştırayım."

Güldü. "Elli kuruş iste."

"Sakız zor alır."

"Tamam, bir lira da ben vereyim, çikolata yesin yazık."

Önüme döndüğümde dudaklarımı bükerek Yekta'yı izlemeye devam ettim ve kendi kendime konuşur gibi. "Kabul, ilişkisi yeni bitti ve son günlerde daha çok konuşuyoruz ama artık bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yoksa akışına mı bıraksam?"

"He, akışına bırak da ikinci Buse olayı yaşansın."

"Sıçarım ha!"

"Sen bilirsin," dedi Gülbade.

Bacak bacak üzerine attım. "Hayatımda Yekta'dan başka derdim olmadığı için bugünlerin tadını çıkarıyorum aslında."

Gülümseyerek saçlarımı karıştırdı. "Ama nasıl güzel dert diyorsun değil mi bazen?"

İç geçirdim. "Deli misin? Her zaman diyorum. Bak aşk nasıl bir şey, biliyor musun?" Hevesle devam ettim. "Hani karnın ağrır ama ilaç içsen de geçmez ya, sonra yatağına uzanır ve en sevdiğin diziyi açarsın ve o sırada karnındaki ağrıyı unutursun, işte öyle bir şey." Omzumu silktim. "Bok gibi yani. Karnın ağrıyorsa doktora git salak! Baştan kaybettik abi, baştan."

Gülbade bu kez saçlarımı sevdiğinde, "Saçmalama istersen," dedi. "Bak gır gır şamata falan ama gençliğimizin baharında böyle şeyler hissetmen bence çok güzel. Senin adına çok mutluyum çünkü siz olacaksınız ya!"

"Lütfen artık olsun!"

"Minik eller semaya."

Gülümsemeye devam ettiğimizde sahada bir hareketlilik meydana geldi ve Yekta gol attı. Bekir, ilk koşan olduğundan elini çak yapıp Yekta'nın yanından geçti. O sırada Yekta'yla bakıştık ve bana gülümsedi. Saçları terden alnına yapışmıştı.

"İnek yalamış gibi," dedim gülümserken. "Ama sen daha önce bir ineğin bu kadar yakışıklı olduğunu gördün mü?"

"İnekler dişi olur."

"Pardon, dana diyecektim."

"Yekta, senin ona karşı bu kadar zarif iltifatlar kullanarak sevdiğini bilse ne der acaba?"

Kıkırdadım. "Çiftleşelim mi?"

"Kusacağım!"

"Ben de," dedim. "Tamam, ciddiyim artık! Yeter aşkımı alaya aldığım, bundan sonra şiir yazacağım ona, kitap alıntılarıyla seveceğim onu. Millet sakalına şiir yazıp kılından kolye yapıyor, ben..." Kısa ve ürkütücü bir sessizlik olduğunda Gülbade'yle bakıştık ve yüzümün ekşimesi uzun sürmedi. "Yok yok, biz danadan devam en iyisi."

"Sen hiç büyümeyeceksin..."

Bekir, "Yekta uzun at, uzun!" diye bağırdı sahayı inleterek. Şimdi hakkım yemek gibi olmasın da Bekir cidden mükemmel oynuyordu. Hatta en iyisi oydu. Biraz agresifti ama ne yapalım işte, o da öyle...

Yekta, füze gibi attığında Bekir'in tam ayağına isabet eden top saniyeler sonra filelerle buluştu. "Helal lan!" dedim sesim ona gitmediğinde. "Bir şeyler çıkacak senden Bekir Efendi."

"Bu sene sınava girecek, değil mi?"

"Sınav buna girecek."

"Futbolcu mu olacak kesin?"

"Öyle galiba," dedim. "Biliyorsun, en başından beri hayali buydu. Zaten en iyisini yapıyor, sonuna kadar yanındayım. Gıcık etmek için uğraşıyorum ama Bekir'in yeri ayrıdır."

"Hale abla ne yapıyor ya?" diye sordu Gülbade ılık bir sesle. "Ben ne zamandır hiç gelmiyorum size, merak ettim."

"Hale ablan," derken genişçe gülümsedim. "Ödev yapıyor. O kadar çok ödev yapıyor ki başını kaldıramıyor derslerden."

"Maşallah," dedi Gülbade. "Yalnız ödev dedin, bizim bu ödevi teslim tarihimiz neredeyse bitmek üzere."

"Tamam, yarın laboratuvarda tamamlayacağız," dedim rahatlıkla. "İşe yaramayan ama görselliği olacak bir ilaç yapmayacak mıydık?"

"Aynen."

"*Parol*'u maviye boyarız," dedim.

"Hoca da bizi boyasın," dedi Gülbade. "Neyse akşam konuşuruz, yarın da planı ona göre yaparız."

Ses etmedim. Maç devam ediyordu. Fazlasıyla sıkıcı bir maçı güzel kılan tek şeyin, Yekta ve onun hafif kaslı, çekici ve terli bedeni olmasıydı. Yani çok terli değildi bence, abartmış olabilirdim. Terli bir insan vücudunu çekici bulacak kadar şey değildim. Jamie Dornan istisna tabii.

Maç bitiminde Yekta üç, Bekir yedi gol atmış ve bizimkiler kazanmıştı.

"Gidiyor musun?" diye sordum ayaklanan Gülbade'ye. "Bekle, beraber geçeriz durağa."

"Olur," dedi. Birlikte oturduğumuz yerden kalktık ve kısa bir süre sonra Yekta ve Bekir'le buluştuk. Bekir bana göz kırparak, "Gördün mü abini?" diye sordu. "Sahanın içinden geçtim resmen."

"İyi oyuncusun," dedi Yekta tebessümle.

"Eyvallah," dedi Bekir. "Sen de fena değilsin."

"Sağ ol."

"Hadi gidelim o zaman," dedim acele eder gibi. "Terlisiniz zaten, bu havada üşütmeyin bir de."

Beraber durağa doğru ilerlerken Bekir en önde yürüyordu. Telefonuyla münasebete başladığında Yekta ve Gülbade'nin arasında kaldım. Adımlarımızı sayarak ilerlerken, "Üşüdünüz mü?" diye sordu Yekta kısık sesiyle.

"Biraz," dedim. "Ama dert değil."

"Aslında sıcak bir şeyler içebilirdik."

Tam o sırada Bekir arkasını dönerek, "Bizim hiç vaktimiz yok, biliyor musun Yekta?" diye konuştu. "Annemler sofrayı kurmuş bizi bekliyor."

Ona dik dik baktığımda gerçekten kıçına iki tekme atmak için geri sayım açtım. Dangalak!

Yekta sersem bir yüz ifadesiyle, "Ben Gonca'ya sormuştum," dedi.

"Annelerimiz ortak?" dedi Bekir.

"Tamam, onu biliyorum," dedi Yekta. "Fakat Gonca'nın ağzı var, öyle değil mi? Birkaç seferdir onun yerine sen konuşuyorsun. Fazla korumacısın ama biz arkadaşız, gördüğün gibi. Bunları da sana uyuz olduğum için değil, gerçekten sebebini merak ettiğim için söylüyorum."

Bekir olduğu yerde durunca biz de karşısında dikildik. Bekir'in gözlerindeki ifade sert bir hâl aldığında, "Gerçekten sebebini merak ediyor musun?" diye sordu Yekta'ya. Kaşlarımı çatarak bunu yapmaması için dua etmeye başladım zira bir yanlışlık olursa şut çekme sırası bana geçerdi.

Yekta, "Evet," dedi.

"Peki," dedi Bekir bir adım daha öne çıkarak. *Ay hareketlere bak, üç bölüm Çukur izlemiş gelmiş.* "Gonca benim kıymetlimdir ve onu kimsenin üzmesine müsaade etmem. Yanlış anlama," diye mırıldandı sonra, kafasını sağa yatırarak. "Seninle bir sorunum yok ama kendimi nedensizce ona karşı bir koruma içgüdüsüyle ayarlamışım gibi."

Sırf Yekta'nın hislerinden emin olmak için bunu yapıyordu.

Yekta sözlerine anlam veremezken, "Sadece sıcak bir şeyler içelim demiştim Bekir," dedi. "Abartma bence."

"Abartmıyorum ve olay sıcak bir şeyler içmekten kaynaklı değil," diye ekledi Bekir. "Gonca istediği her şeyi yapmakta özgür, ben mağaradan çıkmadım. Ona asla karışmam fakat sen benim ne söylemek istediğimi anladın."

"Gereksiz bir yükselme," dedim araya girerek. "Başka zaman içelim, olur mu?"

Yekta bana bir şey söylemedi.

Haklı tabii çocuk, salak Bekir zaten aramızdaki iletişim yeni yeni güçleniyor, iyice soğutacak çocuğu benden.

Çok oyalanmadan eve geldiğimizde akşam yemeğimizi yedik. Sıcak bir duştan çıkıp kafamda havluyla çalışma masama oturdum. Önümdeki kitaplarıma bakarken yüzümü Yekta'nın penceresine çevirdim. Eve gelene kadar hiç konuşmamıştık. Acaba Bekir'le aralarında bir şey mi geçmişti? Geçse ne olacaktı sanki, çok tuhaf olurdu.

"Allah'ım sabır," diyerek önüme döndüm ve kitabın sayfalarını çevirip elime aldığım kalemle, önemli gördüğüm yerlerin altını çizmeye başladım. Birkaç dakika sonra ödev için açtığımız gruba bildirim ses geldi.

Bacım: *Yarın biraz erken gelelim okula, laboratuvarda ilacın üç boyutlu hâlini yapmamız gerekecek.*

Gonca: *Olur.*

Hayırsız Yekta: *Tamam.*

Bacım: *İyi hadi güle güle.*

Harika muhabbet sonrası Yekta'nın profiline girdim. Fotoğrafına tıkladım. Evet, bunu günde birkaç kez yapıyordum çünkü hoşuma gidiyordu. Elim de şükürler olsun ki yanlışlıkla arama tuşuna basmamıştı. Bassa bile gerçeği söylerdim. Evet, söylerdim. *Profil fotoğrafında bir gariplik vardı, onu inceliyordum*, derdim.

Umutsuz ve mutsuz bir hâlde ders çalıştığımı kendime ispatlamak adına fakat boş bir zihinle kitabın altını çizmediğim yeri kalınca, "Boyama kitabı mı kardeşim bu?" diye homurdandım kendi kendime.

Telefonum tekrar titredi. Saf bir merakla tepeden baktığımda bildirimin Yekta'dan olduğunu gördüm. Derhâl elimdeki her şeyi bırakıp telefonu elime aldım ve döner sandalyemde arkaya doğru yaslanarak ekranı yukarı kaydırdım.

Hayırsız Yekta: *İyi geceler Gonca.*

Gonca: *Sana da iyi geceler Yekta.*

"Hadi bir şey söyle, hadi lan!"

Yazıyor... Yazıyor... Yazıyor...

Hayırsız Yekta: *Bugün biraz tatsızlık oldu sanırım seni kırdıysam kusura bakma.*

"Ya," dedim üzülerek. "Ben sana kırılmam oğlum.

Gonca: *Hayır beni kırmadın, aksine Bekir adına sen kusura bakma.*

Gonca: *Son zamanlarda biraz titiz yani çok önemsiyor beni. Normalde böyle değildir.*

Hayırsız Yekta: *Kıskanıyor mu acaba beni?*

Hayırsız Yekta: *Yani seninle arkadaşız diye?*

Gonca: *Adına kıskançlık diyemem ama korumacı biraz.*

Hayırsız Yekta: *Bak kimseye karşı çizgimi aşacak değilim ama sana olan bir yaklaşımımda Bekir'in bu kadar müdahale etmesini doğru bulmuyorum. Bunu onunla konuşacağım. Sadece arkadaşız.*

"Anladık la, anladık arkadaşız." Burnumdan soludum. "Dur ben de sana bir kardeşim diyeyim de gör o zaman."

Gonca: *Çok haklısın, kardeş gibiyiz zaten biz seninle.*

"Yuh bu fazla oldu!"

Hayırsız Yekta: *Yok o kadar da değil.*

Hayırsız Yekta: *Kardeşlik ikimiz açısından doğru değil.*

"Niye ki? Niye ki?" diye sırıttım.

Gonca: *Seni abim gibi gördüğüm için değil zaten.*

Hayırsız Yekta: *Ben de seni kardeşim olarak görmüyorum, görmem de. Kardeşlik çok fazla ve içinde bulunmak istemeyeceğim bir durum.*

"Şu an sinirli sinirli yazdığına o kadar eminim ki," dedim oturduğum yerden kalkıp penceresinin önüne gittiğimde. "Az kaldı oğlum, çözeceğim ben bu işi."

Gonca: *Doğru. Kardeşlik saçma oldu.*

Hayırsız Yekta: *Seni de gecenin bu saatinde rahatsız ettim ama saatlerdir aklımdaydın.*

"Dur dur, ne?"

Hayırsız Yekta: *Şey yani...*

Hayırsız Yekta: *Aklmdyın dekrn o bakımdn deliğ*

Otuz iki diş sırıttığımı görmeseniz de olur.

Hayırsız Yekta: *Son yaşananlrdn snra*

Hayırsız Yekta: *Sktir yazamıyrum*

Hayırsız Yekta: *Ondan işte*

Hayırsız Yekta: *Küfür etmek istemedim.*

Gonca: *AFSGTRHYTKULMGGFDVSASFS23435GRTRYTUYLIGHG FDFDSFGRETRYTUKGHFNDSDF*

Hayırsız Yekta: *Ha?*

Gonca: *Pardon telefona oturmuşum.*

Gonca: *Tamam ben anladım.*

Gonca: *Sıkıntı değil, ben sana kırılmam, kırılmadım da.*

Hayırsız Yekta: *Sevindim o zaman.*

"Soğuk soğuk terledin sen kesin, git bi su iç!"

Hayırsız Yekta: *Çok vaktini aldım tekrar iyi geceler.*

"Lan sen benim ömrümü al, ömrümü!"

Gonca: *Sorun yooook. İyi geceler.*

Mesajlaşma kutusundan çıktıktan sonra perdeyi hafifçe sıyırdım ve sıntım. "İyi geceler Yekta. Ya tarih olacağız ya da tarih yazacağız koçum."

Ertesi gün biraz hâlsiz bir şekilde uyanmış, okula gelmiştim. Gülbade'yle laboratuvarda buluştuğumuzda burnumu çekerek, "Ben var ya kesin grip oldum," dememin üzerinden üç kez hapşırdım.

"İyi halt ettin," dedi Gülbade kızarak. "Kesin bana da bulaşacak. Sorun değil ama babamın bünyesi biraz hassas olduğundan ona bulaştırırım."

"O zaman sen git," dedim açıkça. "Valla bak, ben hallederim ödevi. Birkaç gün uzakta duralım birbirimizden. Yakup amcanın hassasiyetini ben de biliyorum, şimdi sana bulaşırsa kötü olur."

"Ama olmaz ki öyle," diyerek çattı kaşlarını ve üzüldü. "Sana yıkamam ben."

"Yekta da var..." dediğim sırada laboratuvarın kapısı açıldı. İçeri giren, elinde selpakla Yekta oldu. Bizi görünce, "Günaydın," dedi ve öksürdü.

"Sen de mi hastasın?" dedi Gülbade korkuyla. "İmdat."

"Ne oluyor?" dedi saf saf Yekta. Olduğu yerde kaldığında gözlerindeki ve cildindeki o soğuk, hâlsiz ifadeyi görebiliyordum.

Gülbade, "Gonca da biraz hasta," dedi.

"Geçmiş olsun," dedi Yekta bana baktığında. Sesi kırgın çıkmıştı.

"Sana da," dediğimde vakit kaybetmeden Gülbade'ye baktım ve Yekta için konuştum. "Eğer senin açından bir sorun yoksa biz beraber yapalım mı Yekta? Gülbade de dosyadaki eksikleri tamamlar."

"Olur, hiç sıkıntı değil."

Gülbade, "O zaman ben sunum dosyasının son hâline bir göz atayım, çıktı alınacaktı," dedi kafasını sallayarak. "Zaten nasıl bir model olacağına karar vermiştik. Kalıbı kullanarak yaparsınız, tamam mı?"

"Tamam tamam, o iş bizde," dedim gözlerimi kapatıp açarken.

Gülbade, çantasını alıp giderken çaktırmadan kapının oradan bana göz kırpmayı da ihmal etmedi. Laboratuvarda yalnızca ikimiz kaldığımızda Yekta usulca çantasını kenara bıraktı. Üzerimdeki beyaz önlüğün ceplerinden çıkardığım elime bakıp iç geçirdiğimde Yekta, "Nasılsın?" diye sordu.

"Hastayım biraz," diyerek gülümsedim ve gözlerine baktım. "Sen?"

Gülümsedi. "Ben de öyle."

"Sanırım o gün yağmura tutulmamız ve bir de dünün etkisinden kaynaklı."

"Sanırım öyle," dedi ve bir kez daha öksürdü.

"Sen daha kötüsün ama," dedim endişeyle. "Gelmeseydin keşke."

"Olsun," dedi sonra mesafesini korurken. "Ödevi bitirmemiz gerekiyor. Belki sonraki derslere girmem."

Bir şey diyemedim. Kurumuş dudaklarımı ıslattıktan sonra dolaptaki çekmeceyi açtım ve ilaç kalıplarını çıkardım. "Aslında burada hazır kapsül var," dedim dalgın dalgın konuşarak. "Zaten model gerekiyor sadece, içine tebeşir tozu koyarız."

"Çocuklar ve yetişkinler için ayrı yapalım," dedi Yekta. "Antibiyotik kullanımı çocuklar için pek doğru değil ama virüse karşı tek savunmamız bu olduğundan kapsülü neşeli bir hâle getirebiliriz."

Güldüm. "Çiçek çizelim."

"Dâhice," diye alay etti benimle. "Renkli şeker gibi olabilir."

"Gerçeğini yapsaydık keşke," dedim sonra, elimdeki malzemeleri mermer tezgâha koyduğumda.

Yekta, "Onu seneye yapacağız," diye karşılık verdi. O da askılıkta duran beyaz önlüklerden birini üzerine geçirdiğinde göz ucuyla ona baktım. Kolundaki siyah saate bakıp beyaz önlüğünün yakalarını da düzelttikten sonra saçlarını hafifçe karıştırdı. *Acayip yükseliyorum sana çocuk, hastan oldum reçete yaz bana.*

Yanıma geldiğinde aramızdaki boy farkının fazla olmaması ama benim içimin gitmesi, yüzümdeki tatlı bir gülüşe sebebiyet verdi. Sağ tarafımdaki saçlarımın tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak ilgimi tamamen önümdeki kutulara vermeye çalıştım. Yekta bir yandan, ben bir yandan sakince kalıpları çıkarırken elimdeki ufak tokmakla kutusundan çıkardığım tebeşiri toz hâline getirmeye başladım. Arada o öksürüyor, arada ben öksürüyordum.

Yekta, "Hastaneye mi gitsek?" diye sordu.

"Annem evde hep ıslak bez koyar alnıma, bir de naneli limon kaynatır, iyileşirim," dedim. "Hastaneleri sevemiyorum. Ölüm döşeğine yatmadıkça kendimin doktoruyum."

"Ben de sevmem pek," dedi. "Fakat daha çabuk toparlarız."

Dudağımın kenarını kıvırdığımda elimi elinin yanına götürdüm ama dokunmadım.

"Ben sana da getiririm nane limon, eğer içmek istersen."

Gülümsediğini hissettim, bakmadım ama hissettim işte. Onun sıcaklığı bana yansımıştı. Yarı tıkalı burnumla bile bu kadar güzel kokması içimi ısıtmıştı. "Teşekkür ederim," dedi fısıltı gibi. "Annem de yapıyor. Zahmet vermek istemem."

"Peki," dedim sonra ve elimi elinin yanından uzaklaştırdım.

Yekta boğazını temizleyerek, "O gün," dedi ciddi bir meseleye giriş yaparmışçasına. "Birine âşık olduğunu söylemiştin ya. Hâlâ âşık mısın, yoksa unuttun mu?"

"Unutursam adı aşk olur mu sence?"

"Bilmem," dedi kuru bir sesle.

İç geçirdim ve omzumu silktim. "Ben de bilmiyorum."

"Bak haddim değil," dedi ve yüzüme baktı. Yanaklarım gerçekten ısındığında yutkunamadım ve ben de yüzüne döndüm. Gözleri, saçları, kirpikleri... Yorgun görünmesine rağmen bile bu kadar güzel olmamalıydı. "Benimle konuşmak ve bunu paylaşmak zorunda da değilsin ama sadece merak ediyorum Gonca... Âşık olduğun kişi bunu biliyor mu?"

"Hayır," dedim beklemeden zira karşısında susup ağır çekim hareketlerle aptalı oynamanın lüzumu yoktu. "Belki de hiçbir zaman bilmeyecek ya da belki söyleyeceğim. Neden bunu merak ettin ki?"

Gözlerini kıstı. "Öylesine..."

"Öylesine?"

"Hı hı..."

"Bazen," derken bakışlarımı kaçırdım ve sesimi daha da alçalttım. "İnsan kalbindekini saklamak ister çünkü yalnızlık da güzeldir."

"Ama bazen de bunu paylaşmak gerekir çünkü bir kalbe iki kalp ağır gelebilir."

Birbirimizin yüzüne bakarken neler hissettiğini, neler düşündüğünü bilmiyordum ama bana onun arkadaşıymışım gibi bakmıyordu. Mantıklı olarak bakacaksak hiç kimse bu sözlerden sonra basit bir arkadaşlık ilişkisi diye devam edemezdi. Yani bu, saf bir dostluk değildi. *Yekta eğer ki bu bakışların, kafamı karıştıran sözlerin bana karşı olduğunu düşündüğüm hislerinse her şey çok geç olmadan konuş benimle. Ben senden gitmem ama senin bana geleceğine dair inancımı yitirmek istemiyorum.*

Fakat gülümsedim ve Gülbade'yle olan konuşmamızı hatırladım. "Bu okuldan ama," dedim bir anda.

Şaşırdı. "Bu okuldan?"

"Evet. Üst sınıflardan sen tanımazsın."

Suratındaki ifadeyi gördüm. Bu hoşuna gitmedi. Ciddi ciddi bu hoşuna gitmedi. Uzatmadım. "Şaka şaka." Gülümsedim ve koluna dokunarak devam ettim. "Üst sınıflardan değil, daha doğrusu sen tanımıyorsun ama teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bilmem," diye bocaladım. "Benimle konuştuğun için. İki gün öncesine kadar sen de biliyorsun ki böyle değildik ama şimdi daha yakın hissediyorum sana, seninle konuşmak güzel."

Gülümsemeye çabaladı ama beceremedi. "Seninle konuşmak da öyle."

Birkaç saniye daha bakıştık ve işimize geri döndük. *Ah cidden böyle olsun istemiyorum ve sanırım yakın zamanda sana açılacağım Yekta. Sonucu ne olursa olsun, bir daha benimle konuşmayacak olsan bile sorun değil. Kalbimin içinde sen varken arkadaşlık etmek hiç benlik değil.*

Birkaç saat ilacımızı yaptıktan sonra kutuya koyduk ve sadece bir derse girip eve geldik. Daha doğrusu Yekta hiçbir derse girmemişti. Ben de kendimi daha kötü hissettiğimden bir sonraki dersleri ekmiştim. "Abla," dedim kapıyı kapatıp. Öksürdüm. "Anne! Sesimi duyan birileri acil nane limon kaynatsın, ben gidiciyim."

"Ne oldu?" diye koştu annem telaşla.

Yüzüne ölü ölü baktım. "Hastayım momy! İlgiye, sevgiye... Şaka şaka, sadece nane limona ihtiyacım var. Geçmeyecek ama kendimi avutuyorum, iğne yemeye meraklı değilim."

"Ne oldu anneciğim?" diyerek yanıma geldi ve elinin tersini alnıma koydu. "Abo! Yanıyorsun annem."

Hapşırdım.

"Tamam, sen hemen yukarı çık ılık bir duş al," dedi. "Ben kaynatırım nane limonunu. Biraz meyve de getireyim, ıslak bezi de unutmam. Akşama kadar daha kötü olursan doktora gideriz."

Ona kedi yavrusu gibi baktım. "Sana annem diyebilir miyim?"

Annem gülmeye başladığında, "Laf etme hadi çık yukarı," dedi ve arkasını dönerek mutfağa gitti. Ilık suyla duş alıp üzerime kalın bir şeyler giymekten kaçındım. Yatağıma uzandığımda annem içeri girdi. "Al şunu bir iç," dedi kupayı uzattığında. "Sonra da bu bezi alnına koyalım, ateşini ölçelim."

"Sağ ol anne," dedim kupayı kavradığımda. "Çok kötü değilim ama iyi hissetmiyorum."

"O gün yağmurda ıslandın, ondan böyle oldun!"

"Ben masumum."

"Göreceğiz göreceğiz," dediğinde geriye çekildi ve etraftaki kıyafetlerimi topladı. Nane limonu usulca içtikten sonra uzandım ve ıslak bezi alnıma koydum. Annem, "Bak burada kova var," dedi. "Arada sık koy alnına. Ablan yok, aşağıda yemek yapacağım, bir şey olursa seslen. Portakal da soydum sana."

"Eyvallah."

Gülümsedi ve odadan çıktı.

Alnımdaki ıslak bezi düşürmeden doğruldum ve annemin soyduğu portakaldan yemeye başladım. Birkaç bölüm de dizi izledikten sonra kendimi daha iyi hissederek aşağı indim. Ev ahalisi çoktan ortalıkta gezinmeye başlamıştı. Mayıs beni görünce gülerek, "Ekmeğe bastın galiba sen. Ne bu hâlin, çarpılmış gibisin," dedi.

"İnsan bir geçmiş olsun der," dedim onu ayıplayarak. "Yazıklar olsun, kardeşlik ölmüş."

"Geçmiş olsun, bu arada videoyu neredeyse beş yüz bin kişi izledi."

"Beş yüz bin kişiye ifşa olduk," dedim gözlerimi devirerek. "Dert birken iki oldu, sağ ol ya Mayıs."

"Sus sus, takipçi kazanıyorum."

Aldırış etmeden elimdeki bulaşıkları tezgâha bıraktığımda Ferdi abim, "Gonca, annem hasta olduğunu söyledi," diyerek baktı yüzüme. "İyi misin abim, hastaneye gidelim mi?"

"Daha iyiyim abi, sağ ol."

Hale ablam ağzındaki salatalığı bitirdiğinde, "Uzak duralım," dedi. "Hatta sen karantinaya alsana kendini. Bak bunca insanız, birimize bulaşsa ülkenin sonu gelir."

"Abla sen bu kadar komik olmayı, bitmek bilmeyen ödevlerin sayesinde mi başarıyorsun ya?"

"Aynen ablacığım, o sayede."

"Sıfır o zaman, çok kötü çünkü."

Sol gözünü kısarak beni tiye aldığında, "Hadi geçin sofraya," diye seslendi İkbal ablam.

"Enişte gelmedi mi daha?" diye sordu Hale ablam.

"Beş dakikaya burada," dedi İkbal ablam. "Babam çok acıkmış, direkt oturdu sofraya."

Sofraya geçtiğimizde benim sandalyemi en köşeye ve aramıza bir kişilik mesafe koymalarına takılmadan kaşığımı elime aldım. Çorbamı yudumlayacağım sırada hızla kafamı arkaya çevirip hapşırdım. Sofradaki herkesin gözleri üzerimde belirdiğinde gülümsedim.

"Tamam, sorun yok!"

Babam, "Gonca doktora gidelim kızım," dediğinde kafamı iki yana salladım. "İyiyim baba."

"Benden sağlam," diye dalga geçti Bekir. "Cin gibi baba, şuna bir şey olur mu?"

"Bak çarparım suratına bir tane," diyerek kaşlarımı çattım.

Bekir, "Bakın hiç hasta gibi mi duruyor?" diye sordu.

Babam, "Yemeğini ye Bekir," diye uyardı.

Çok geçmeden Necmi eniştem de eve geldiğinde, "Afiyet olsun," dedi. "Ellerimi yıkayıp geliyorum."

Ben hariç herkes, iştahla yemeğini yerken eniştem de çok geçmeden sofradaki yerini aldı. İkbal ablam enişteme bir bardak su doldurduğunda enişte ona teşekkür edip babama döndü.

"Baba bu arada oteli tuttuk biz, hayırlısıyla yarın sabah yola çıkıyoruz."

Gözlerim parladı. "Nereye?"

Eniştem bana bakıp, "İkbal'le Uludağ'a gideceğiz," dedi. "Yıl dönümümüz."

"Ya," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Bıyıklarına kurban senin ya, amma romantiksin enişte."

Eniştem utandığında Bekir, "Gürbüz?" diye sordu.

İkbal ablam, "Sizinle kalacak," dedi.

Gürbüz gözlüklerinin altından Bekir'e baktı.

"Baş başa gideceklermiş, odun musun sen dayı? Benim ne işim var?"

Sofrada kahkaha sesleri yükseldiğinde Ferdi abim, Gürbüz'ün başını okşadı.

"Koçum benim."

Gürbüz masanın altından ayaklarını sallarken, "Kaç gün kalacaksınız?" diye soran, Mayıs'tı.

"Bir haftadan uzun değil," dedi eniştem.

"Şimdiden iyi yolculuklar enişte," dedi Ferdi abim. "Kazasız belasız gidin."

"Sağ olasın Ferdi."

İkbal ablam bu duruma çok mutlu olmuştu çünkü bunları hak ediyordu. Tüm gün evde bize yemek yapıp temizlikle başa çıkmak onun hakkı değildi. Yarı annemiz sayılırdı, bir tanem.

Babam ve annem birbirlerine baktığında onların da söyleyeceği bir şey olduğunu sezdim. Annem elini sofraya koyarak, "Aslında biz de büyük halanlara gidelim diyorduk," dedi. "Ne zamandır gidemiyoruz, gönül koyuyorlar. Hazır kar yağmamışken bir gitsek iyi olurdu ama ablanız ve enişteniz..."

"Aa!" dedi Bekir alınarak. "Olmaz anneciğim, sakın planınızı ertelemeyin! Bak sakın hem de!"

Babam, "Birkaç günlüğüne gidebiliriz," dediğinde bu sefer konuşan ben oldum. "Birkaç gün ne baba? Mersin'e şimdi çıksanız zaten yolculuk falan derken... Bence siz birkaç hafta kalın orada."

Bekir devam etti. "Birkaç ay da olabilir."

"Yuh!" dedi Hale ablam gülerek. "Abart!"

Bekir, Hale ablama dik dik baktığında babam anneme döndü.

"Bunlar bizi evde istemiyor hanım, belli!"

"Estağfurullah babacığım, her şey sizin saadetiniz için," dedi Bekir. "Kafa dinlemiş olursunuz hem."

Annem, "Bir bakalım," dedi. "Zaten her şeyi ayarlamıştık."

Hale ablam bu durumdan pek memnun kalmamıştı.

"Anne siz yoksunuz, ablamlar da yok. Bakın bunlar iki günde evi türkü bara çevirir, uğraşamam ben bunlarla! Beraber gidin!"

"Ama abla," dedim tatlı bir sesle. Ablam yüzüme baktı. "Niye öyle diyorsun ki? Hazır ev de sakinken arkadaşlarını çağırırsın, beraber yaparsınız ödevlerinizi. Odanı falan gösterirsin onlara."

Sesimdeki imayı bir tek o anlamıştı. Hâliyle tabii. Bana hiçbir şey söylemeden baktığında annem soluklanarak, "Birbirinize iyi bakarsınız, değil mi?" diye sordu.

Hale ablam geri çekildi. "Ben kimsenin bakıcılığını yapmam."

"Ne olur yap," dedi Mayıs. "Gürbüz bana emanet."

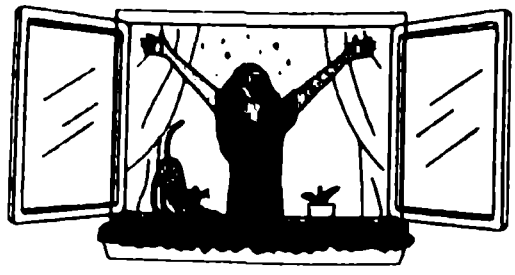
"İşte şimdi sıçtık!" dedi Bekir.

"Sofranın başında cık cık!" diye tersledi annem onu.

Bekir umursamadığında babam geriye yaslandı.

"İyi madem, biz de yarın yola çıkalım. Bu ev birkaç gün boyunca size emanet."

Sevinç çığlıkları atmamak için kendimi deli gibi tuttum. Bekir'le birbirimize baktığımızda onun da benden bir farkı olmadığını gördüm. Neredeyse bir hafta boyunca evde annemler ve ablamlar olmadan yaşayacaktık. Sonumuz hayır olsun.

12. Bölüm

"Ufak Tefek Kalp Çarpıntıları"

"İmdat!"

Merdivenin başında durmuş, aşağıdaki manzaraya bakıyordum. Mayıs son ses müziği açmış, kamera karşısında adına dans dediği Arizona kertenkelesinden hâllice bir şeyler yapıyor, Gürbüz defter kâğıtlarından yaptığı uçakları uçuruyor, Bekir de salonun ortasında top sektiriyordu.

Koşarak ve hasta hâlimle aşağı indiğimde, "Lan siz salak mısınız çocuk?" diye bağırdım hepsine. Önce gittim Mayıs'ın telefonunu alıp müziği kapattım, sonra da Gürbüz'ün defterini elinden aldım. Bekir'in topuna uzanacağım sıra onu benden kaçırmak için topu uzağa attı ve bilin bakalım, ne oldu?

Top yan vitrinin üzerinde duran çerçeveye çarptı ve her yer cam kırıklarıyla doldu.

"Aa!" diye isyan ettim daha çok bağırdığımda. "Allah'ım sabır ver! Ruh hastası mısınız lan siz? Bela mısınız oğlum benim başıma?"

"Sen gitsene kızım odana," dedi Bekir. "Hasta hasta ne geziyorsun ortalıkta?"

"Sen sus rezil," diyerek tükürdüm suratına. "Eşek kadar oldun ayı! Salonun ortasında top mu oynanır?"

"Düzgün konuş kız sümüklü!"

"Hele sen," diye döndüm Mayıs'a. "Azıcık akıllı ol artık, azıcık."

Elimden telefonunu aldı. "Ver şunu."

Afakanlar bastığında elimi boğazıma götürdüm.

"Nerede Hale ablam, Ferdi abim nerede? Kaçıp gittiler mi yoksa? Üç çocukla beni ortada bırakıp gittiler mi lan?"

"Hale teyzem banyodaydı," dedi Gürbüz. "Tuvalette Bekir dayım olunca ben de işemek için yukarı çıktım ama kapı kilitliydi."

"Vah yavrum," diyerek büzdüm dudaklarımı Gürbüz'e. "Kıyamam sana. Teyzeciğim ne gerek vardı ki lavaboya kadar zahmet etmene, şuradaki saksının dibine salıverseydin? Ahır olmuş zaten ev, hiç yabancılık çekme yani."

"Olur valla, yaparım," dedi Gürbüz.

Kafasına bir tane vurdum. Mutfaktan birtakım fokurdama sesleri yükseldiğinde ocağa bakıp, "Ne oluyor?" diye yükseldim. Ocağa baktığımda çayın kaynadığını ve etrafa su fışkırttığını gördüm. Derhâl ocağın altını kapatıp çaydanlığı kaldırdım.

"Az daha su koysaydınız, az olmuş bu. Ay bir yok olun artık!"

"Bak Gonca," diyerek içeri girdi Bekir. "Annemler yok diye öyle başkanlık taslayamazsın bize."

"Geri zekâlı çocuk," dedim musluğun altına giderek. "Daha annemler gideli bir gün oldu, bir gün de evin içine ettiniz. Böyle olacağını bilseydim gitmelerini ister miydim ama salaklık bende? Bilmem gerekti."

"Zaten salaksın sen."

Ayağımı kaldırıp dizine geçirdim. O da benim kafama vurdu.

"Abim nerede?" diye sordum çayı demlerken. "İşe gitmedi değil mi bugün?"

"Yok gitmedi," dedi Bekir buzdolabının kapağını açtığında. "Ekmek almaya gitti."

"Sen niye gitmedin?"

"Sen sor diye!" Ardından dolabı inceledi. "Ne yiyeceğiz? Sucuklu yumurta yapalım."

"Abim gelsin bakarız," dedim. "Öteki süslü nerede ya? Çakıldı banyoya!"

"Ne bağırıyorsunuz?" diyerek içeri girdi kafasında pembe havluyla. Yüzünde de kil maskesi vardı.

Bekir korkuyla, "Siktir korktum lan!" diyerek baktı.

Gülmeye başladım.

Hale ablam, "Her gün aynaya bakınca yaşadığın duygu zaten Bekir," dedi.

"Bu evdeki herkes mizahşör!"

"Çünkü Gündüzler..."

"Çünkü Allah'ın delileri..."

"Acıktım ben!" diye seslendi içeriden Gürbüz. "Annem şimdiye çoktan karnımı doyurmuştu benim! Yemek yapın artık, öleceğim!"

"Saat dokuz?" diyerek saf saf baktım. "Bu çocuk acıkmış ve açlığından ölecekmiş. Bekir salağı salonun ortasında top oynuyor," deyip elimle işaret ettim. "Git o kırıkları topla! Hemen şimdi!"

"Toplarız ya," dedi umursamaz bir sesle. "Gezmeyin oralarda."

"Ayrıca bir çerçeve al ve fotoğrafı içine koy."

"Babamın büyük büyük dedesinin ve anneannesinin fotoğrafı orada olmalı, çok gerekli tabii. Rahmetliler fosil oldu artık!"

Bekir'e boş gözlerle bakarken Hale ablam, Bekir'in kapattığı buzdolabını yeniden açtı. Homurdandım.

"Altın madeni yok, açıp durmayın şu kapıyı."

"Avokado bitti mi?" diye sordu Hale ablam. "Tost yapacaktım. Abim kepekli ekmek aldı mı?"

Bekir'le birbirimize baktık boş gözlerle.

"Ay haspam," dedim sonra. "Avokadolu tost yapacakmış. Otuz kişilik bir evde ne avokadosu? Sucuk ye yavrum, sucuk!"

"Üf siz yiyin onu," diyerek kapıyı kapattı ve mutfaktan çıktı. Zaten bir işe yarasa şaşardım.

Biraz sonra Ferdi abim, elinde ekmek ve birkaç çikolatayla eve geldiğinde, "Hoş geldin abi," dedim salatalıkları soyarken.

"Hoş bulduk güzelim," deyip yanağımdan makas aldı. "Bugün daha iyi misin?"

"İyiyim abi," dedim. "Yani daha iyiyim. Dün tüm gün istirahat etmek iyi geldi."

"Bunları nereye dökeceğim?" diye sordu Bekir, konuşmamızın arasına girip elindeki faraş süpürgedeki cam kırıklarını göstererek. Ağzımı açtım.

"Ağzıma dök, getir!"

"Gonca bak dökerim."

"Ne oldu burada?" diye sordu Ferdi abim kaşlarını çatarak. Direkt şikâyet ettim.

"Salonun ortasında top oynarken çerçeveyi indirdi."

"Yuh be abiciğim," dedi Ferdi abim kızarak. "Kocaman oldun, çocuk musun sen?"

Bekir, "Tamam ben öleyim," derken kafasını salladı. "Tamam en kötü benim, en huysuz benim. Allah benim canımı alsın da kurtulun! Tamam, yazıklar olsun bana."

Arkasını döndü ve evden çıkana kadar söylendi. Biz de abimle güldük.

Kahvaltı için hazırlıklara başladığımızda abim patatesleri soydu, ben de sucukları kestim. Patatesler kızarırken sofraya da girişitik. Mayıs, sağ olsun ekmekleri dilimledi. Hale ablam kazağının kollarını sıyırarak yanımıza geldiğinde, "Ev soğuk değil mi?" diye sordu. "Dereceyi biraz artırabilir miyiz acaba?"

"Banyo mu yaptın sen?" diyen abim suratına baktı.

"Evet," dedi ablam. "Hava bugün bir ayrı soğuk ama."

"Kar yağışı göstermiyor."

"Kar yağsa yumuşak olur," diye iç geçirdi.

"Tamam, biraz dereceyi artıralım ama kalın giyinin," dedi abim sıcak bir sesle.

Hale ablam, abime teşekkür ettikten sonra birlikte sofrayı kurduk ve az sonra sofranın başında toplandık. Sakin bir şekilde yemeğimizi yerken Bekir ağzındakini bitirip, "Ben bu gece eve geç geleceğim," dedi. "Haberiniz olsun."

"O niyeymiş?" diye sordu abim.

"Abi halı saha yapacağız çocuklarla," dedi Bekir.

"Günler çuvala mı girdi koçum? O saate kadar hasta olursun dışarıda."

"Bir şey olmaz, merak etme," dedi Bekir. "Üşütmem. Çok geç gelmem zaten."

Ekmeğime biraz reçel sürdükten sonra ağzıma atarak yemeye başladım. Düne göre iştahım daha iyiydi. Yediklerimden pek tat alamıyordum ama karnımın doyduğunu hissedebiliyordum. Hale ablam, çayından bir yudum alıp bardağını masaya bıraktığında, "Ben de tüm gün kütüphanede olacağım," dedi. "Finallerim başlıyor, ders çalışmam gerek."

"Evde çalışsana," dedi Mayıs.

"Hı hı," diyerek kafasını salladı ablam. "Biriniz son ses müzik açsın, biriniz top oynasın, aynen Mayıs."

"Ben odama çıkacağım," derken omzunu silkti Mayıs. "Benlik bir sıkıntı yok."

Gürbüz gözlüklerinin altından bize bakıp, "Valla ben de çizgi film izleyeceğim," dedi. "Hem de akşama kadar."

Ferdi abim, "Ödevlerimizi aksatmayacağız ama değil mi dayısı?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Yok dayı, aksatmam," dedi Gürbüz kafasını iki yana sallarken.

Ferdi abim, "Biz de İdil'le alışverişe çıkacaktık," dedi. "Oradan da sinemaya geçeceğiz ama evde kimse kalmayacak sanırım bu gidişle?"

"Ben evdeyim," dedim elimi kaldırıp. "Odamda takılacağım tüm gün. Bir şeyler izlerim, bir de Mayıs ve Gürbüz'e göz kulak olurum. Malum, ikisini boş bırakmaya gelmiyor da."

Mayıs bana eğreti bir bakış savurup, "Çok etkileyici," diye mırıldandı. "Bana bulaşmayın, benden size zarar gelmez."

"Ne yaparsanız yapın," dedim sonra. "Gürbüz'ü arada kontrol etmek için aşağı inerim ben de." Dudaklarımı ıslattım. "Şimdi o zaman akşam yemeğinde Ferdi abim ve Bekir aramızda olmayacak mı?"

"Ben olmayacağım," dedi Bekir sucukla aşk yaşarken.

Ferdi abim, "Ben de olmam yüksek ihtimalle ama çok gecikmem," dedi. "Zaten biraz geç buluşacağız İdil'le, duş falan alacağım daha."

"Tamam abi, sıkıntı olmaz," dedim. "Kavga gürültü olmadıkça kardeş kardeş geçiniriz biz."

"İşte o biraz zor," diyerek güldü Bekir, ağzındaki lokması bitmeden.

Yüzümü buruşturdum. "Ağzındakini bitir önce sen bir ya."

Bekir, ağzının kenarını bana bakarak sildiğinde sinirle güldüm. Sessizlik sağlandığında Hale ablamın masasının üzerinde duran telefonundan bildirim sesi yükseldi. Gözünün ucuyla mesaja bakarken ekranı kilitlemesi uzun sürmedi. Ağzındakini bitirip, "Ben geç kalmayayım," diyerek sandalyesini geri itip ayaklandı.

"Arkadaşların çok sabırsız sanırım abla," dedim sofraya bakarken. "Maşallah ama be! Bu zamanda ödev yapmak için çırpınan gençleri bulmak zor."

"Kıymetimizi bil," dedi ablam. "Sen bulaşıkları topla, akşamı ben hallederim." Ardından odasına çıktı.

Bekir de bir dilim peyniri ve tavada kalan son sucuğu kafamdan daha karışık midesine indirdikten sonra ayaklanıp, "Ben de çıkıyorum," dedi.

"Koş koş, top kaçıyor," dedim ters ters.

Abim, "Akşama kadar ne yapacaksın oğlum dışarıda?" diye sordu.

"Ne yapacak?" dedim arkama yaslanıp güldüğümde. "İt gibi sürtecek."

"Bak elimde kalacaksın ha!" dedi Bekir sert bir bakış attığında.

Abim, "Şşt!" diye uyardı onu. "Sakin ol!"

"Gidiyorum ben ya," dedi Bekir.

Abim, "Paran var mı?" diye sorduğunda Bekir, "Var bir şeyler," diye karşılık verdi lakin abim kıyamadı ve elini cebine atıp çıkardığı bir miktar parayı Bekir'e uzattı. Bekir biraz çekimser bir hâlde parayı aldığında, "Eyvallah abi," dedi. Ferdi abim omzuna vurup gülümsedi.

Gürbüz, "Ellerinize sağlık," dedi. "Ben de o zaman çizgi film izleyeyim."

"İzle madem," diyerek güldü abim. "Çok yakından izleme, sonra gözlüğünün numarası büyür."

"İzlemem," diyen Gürbüz yanımızdan uzaklaştı.

Masada üç kişi kaldığımızda karnımın tamamen doyduğunu hissettim. Mayıs'la uzun uzun bakıştığımızda abim gülüp, "Tamam, hadi siz odanıza çıkın, ben toplarım sofrayı," dedi.

"Olmaz abi, beraber hallederiz şimdi," dedim.

"Gonca hastasın zaten."

"İyiyim ben, iyiyim," diyerek ayağa kalktım ve elime geçen tabakları üst üste koyarak mutfağa götürdüm. Mayıs, sadece sofrayı toplamamıza yardımcı olduktan bir süre sonra ortalıktan kayboldu ve abimle bulaşıkları yıkadık. Gürbüz'e, daha sonra yemesi için biraz yemiş koydum ve odama çıktım.

Yekta'nın geçen gün söylediği diziye ne yazık ki bir türlü başlayamamıştım ve o da bana bir şey söylememişti. Beni bekliyor olmalıydı. Ona mesaj atmalı mıydım? Hem en son benim gibi hastaydı ve ne hâlde olduğunu merak ediyordum.

Helva kavuramazdım ama nane limon götürürdüm.

Telefonumu elime aldım ve yatağıma kuruldum. Üzerimde biraz hâlsizlik vardı fakat daha iyiydim. Saçlarımı düzelttim, sanki görüntülü arayacaktım. Hay!

Gonca: *Merhaba, orada mısın?*

Yok, kapıyı çal bir de. Birkaç dakika sonra çevrim içi oldu.

Hayırsız Yekta: *Evet buradayım. Bir şey mi oldu?*

Gonca: *İyi misin?*

Hayırsız Yekta: *Daha iyiyim sen nasılsın?*

Hayırsız Yekta: *Çok ağrın var mı?*

Gonca: *Biraz boğazım ağrıyor biraz da hâlsizlik var ama ben de daha iyiyim.*

Hayırsız Yekta: *Sevindim. İyi ol Gonca.*

Gonca: *Sen de.*

Oldu o zaman, güle güle...

Gonca: *O gün bana söylediğin diziye henüz başlamadım ama sen beni bekleyeceğini söylemiştin. Bugün izleyeceğim kaçıncı bölümde kaldığını söylersen sana yetişebilirim.*

Hayırsız Yekta: *Üçüncü bölüme geçmiştim.*

Gonca: *Ha yetişirim o zaman.*

Gonca: *Sağ ol. Sana dönüş yaparım.*

Hayırsız Yekta: *Aslında bir şey söylemek istiyorum.*

Evet, evet, evet, evet, evet!

Gonca: *Tabii.*

Hayırsız Yekta: *Eğer ki müsaitsen beraber izleyebiliriz.*

Hayırsız Yekta: *Annemler akşam bir yemeğe davetli ve ev boş.*

"Beni eve mi atmak istiyor şu an?" diye konuştum kendi kendime. "Tamam, hemen atlıyorum, bekle lan bekle. Ecelin geliyor bekle!"

Hayırsız Yekta: *Yani yanlış anlamanı istemem tabii.*

Hayırsız Yekta: *Senin için de bir sorun olmazsa.*

Gonca: *Olabilir.*

Gonca: *Ben akşam müsaidim.*

Hayırsız Yekta: *Çok sevindim.*

Gonca: *:')*

Hayırsız Yekta: *O zaman akşam görüşürüz.*

Gonca: *Görüşelim.*

Telefonu havaya fırlattım. "Hass*ktir lan! Delireceğim mutluluktan!"

Telefona zarar gelmeden elimle kavradıktan sonra akşama kadar bomba gibi olmanın yollarını aradım. Yok, bir yol falan aramadım, saçmalıyorum şu an. Hızla ayaklandım ve boy aynamın karşısına geçerek kendimi uzunca süzdüm. Saçlarımın uçlarına dokunarak sırıttım.

"Eh fena sayılmazsın be Gonca kızı! Azıcık şu ölü kurbağa gibi bakan gözlerini renklendirirsek bir şeyler olacak senden." Sınıfı bütsüz geçen bir öğrenci edasıyla hızla dolabımı açtım ve akşam için giyeceğim şeylere baktım. "Aman sanki abiye giyecekmişim, ne bu heyecan?" Kendi kendime hem kızdım hem de bir şeyler bakmaya devam ettim. Sonuç olarak bir kazak ve pantolona karar kıldım.

Akşam olana kadar Mayıs ve Gürbüz için bir şeyler hazırladım ve kuru öksürüğüme iyi gelmesi adına kendime bir ballı süt yapıp yeniden odama çıktım. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve benim de yavaştan hazırlanmam gerekiyordu. Malum, yola çıkacaktım. *Evet, aynen yola çıkacak ve karşı kaldırıma geçecektim. Amma uzun sürecekti, bayılmasam bari.*

Saçlarımı güzelce tarayıp biraz kabarttıktan sonra sadece rimel ve biraz da allıkla yüzüme renk getirdim. Kuru dudaklarımı da nemlendirdikten sonra üzerime geçirdiğim kıyafetlerimle hazırdım. Şarjdan çıkardığım telefonumu cebime atarak kapının arkasında duran askılıktan mevsimlik montumu üzerime geçirdim ve Hale ablamın odasına geçtim. Kapıyı tıklatarak içeri girdiğimde yatağının üzerinde uzanmıştı ve kulağında kulaklıkla ekrana bakıyordu. Onu böyle otuz iki diş görünce kollarımı göğsümde topladım.

"Vay vay vay... Kedi videosu falan mı izliyorsun abla, ne bu mutluluk?"

Hızla kulaklığı kulağından çıkardı ve doğrularak telefonu ters kapattı. "Ne diyorsun sen?"

Kaş göz işareti yaptım. "Enişte'min adı ne? Söyle de bileyim."

İç geçirdi ve cevapladı. "Doğu."

"Fiyakalıymış," dediğimde güldü. "Yekta kadar değil galiba?"

"Ha ha!"

Ablam telefonun düzünü çevirdi ve bir şeyler yazdıktan sonra telefonu kapatıp bana döndü. Gözleriyle bedenimi hızla süzdükten sonra kahverengi saçlarını diğer tarafa yatırıp, "Sen nereye?" diye sordu. "Bir yere mi gidiyorsun daha doğrusu?"

Kafamı salladım. "Yekta'yla dizi izleyeceğiz."

Gözleri kocaman açıldı ve güldü. "Oha! Ciddi misin?"

"La sanki evleneceğiz dedim, tepkiye bak?"

Dedi sabahtan beri içi içine sığmayan ben.

Ablam, uzun zaman sonra söylediğim bir şeye ilk kez bu kadar heyecanla tepki verdiğinde, "Otur şuraya," dedi ve beni yanına çağırdı. Gittim oturdum. "Anlat hemen!" Benimle konuşmak istedi.

"Neyi?"

"Olan biteni."

"Bir şey olup bittiği yok."

"Gonca seni akşam evde dizi izleyelim diye çağıran bir erkek, kusura bakma ama hissiz olamaz."

"Tecrübeyle sabit diyorsun yani?"

"Bırak şimdi tecrübesini." Dudaklarını ısırdı. "En son bu çocuğun bir sevgilisi yok muydu?"

"Birkaç hafta önce ayrıldılar." Daha çok şaşırdı. Devam ettim. "Biz de eskisine nazaran daha çok konuşuyoruz. Yani ben seviyorum onu ve sen bunu biliyorsun ama..."

"Ama ne?" derken sol kaşı yukarı doğru kalktı. "Bu hislerin sonsuza kadar karşılıksız kalacağından mı endişe ediyorsun?"

"Hayır, bu endişe etmek değil," dedim açıkça. "Yekta bazen o kadar çok kafamı karıştırıyor ki bazen, diyorum bana karşı boş değil ama bazen de daha yeni ayrıldı, bir insanın duyguları bu kadar çabuk bitip başkası için bir şeyleri başlatabilir mi?"

"Ya olmayan bir şey hiç bitmemişse," diye konuştu Buse'yi kastederek. "Sadece senin anlattıklarından yola çıkıyorum ama o gün sofrada beraber yemek yerken sana bakışını gördüm. Bunu yakaladım ve sana söylemedim."

Gözlerimi devirdim. "İkinci Bekir."

"Bekir'i salla," dedi omzunu silkerek. "Ama ben anlarım, tamam mı? Bence sen de fark ediyorsun ama hayal kırıklığı yaşamamak için kondura-mıyorsun çünkü hevesin kursakta kalması berbat bir şey, bunu biliyorum."

Ablamın yeşil gözlerine uzun uzun bakarken gülümsedim.

"Aklımı okudun resmen ve aynısını düşünüyorum."

"Çünkü ablanım." Gülümsedim. Ellerime dokundu ve bana biraz daha yaklaştı. Beni gerçekten anlamaya çalışıyordu. "Bir erkek seni üzmediği, bir canlıya zarar vermediği, kaba, saygısız olmadığı sürece beklemeye değer. Bu sadece kalbinin bileceği bir iş. O yüzden Yekta'nın gözlerine biraz daha dik-katle bakarsan eminim ki sen de bazı şeyleri fark edeceksin."

"Ya her şeyi kuruntu yapıyorsam?"

"Ya gözünün önündekini göremiyorsan?"

Ablama bakıp tekrar sustuğumda derince bir iç çekip ayaklandım ve güldüm.

"Neyse bunu artık zaman gösterecek ama ben mutluyum. Gerçekten çok iyi hissediyorum kendimi."

Ablamın bana sıcacık gülümsediğini gördüğümde kendimi daha iyi hissettim. Biz onunla çok sık bu konulara girmezdik çünkü ben içimi hiç açmazdım. Onun Yekta'yı sevdiğimi bildiğinden haberim bile yoktu. Bu yüzden bu meseleyi ilk kez konuşmuştuk.

"Sağ ol abla," dedim sonra. "İyi geldi bu."

"İyi ol," dedi bana güven veren bir sesle, sonra parmağını doğrulttu. "Ve çok gecikme, abimler sorun etmesin. Ben seni idare ederim yine de."

"Eyvallah."

"Hadi selam söyle Yekta'ya," diyerek çekildi arkasına.

Kapıyı açtım ve güldüm. "Sen de Doğu enişteye."

Birbirimize baktık ve gülmeye devam ettik.

Parmak uçlarımda aşağı indiğimde Gürbüz'ün televizyon karşısında uyuduğunu gördüm. Yanına giderek korkmasın diye sadece televizyonun sesini kıstım ve kenardaki battaniyeyi üzerine örttüm. Ardından vakit kaybetmeden evden ayrıldım. Hava kararmıştı. Kalbimdeki fırtınaya inat ona direnerek Yekta'nın kapısının önünde dikildim ve uzun bir soluk alıp kapıyı çaldım. Otuz saniye kadar sonra kapıyı açtığında direkt gülümsedi.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim ve dudaklarımı sıktım.

"Gel lütfen, dışarıda kalma," diyerek kapıyı biraz daha araladı. Kendimi garip hissediyordum. Mutluydum ama garip bir mutluluktu bu. Botlarımı çıkarıp içeri girdiğimde evde kimsenin olmayışı beni germişti fakat bunun uzun süreceğini sanmıyordum, en azından umuyordum.

Salona geçtiğimizde, "Aç mısın?" diye sordu Yekta.

"Çok değil," dedim net bir şekilde. Üzerimdeki montu çıkardığımda Yekta onu elimden aldı ve geri adım attı. "O zaman sen şöyle geç. Ben bir şeyler hazırlamıştım, geliyorum."

"Peki," diyerek çoktan hazırlamış olduğu bilgisayarın karşısına fakat biraz daha sağ tarafa geçip oturdum. Yekta birkaç dakika ortalıkta olmayınca, "Yardım ister misin?" diye sordum.

"Gerek yok, hallediyorum," dediğinde sesi yaklaştı ve elinde birkaç tabak kurabiye, cips, atıştırmalıkla içeri girdi. Ona yardımcı olarak tabakları elinden aldım. Önümüzdeki masaya bıraktığımız tabakları koyarken güldü. "Annem birkaç gündür hasta olduğum için beslenme konusunda üzerime çok düşüyor, bunları yediğimi görse iki seksen oklavayla girişir bana."

Güldüm. "Öyle bir kadına benzemiyor."

"Her anne biraz çılgındır," diyerek gülümsediğinde ses tonu o kadar hoşuma gitmişti ki cips niyetine onu yemek istedim. Yekta tekrar mutfağa gittiğinde bu kez elinde dilimlenmiş elma ve soyulmuş portakal tabağıyla geldi. "Ama hastayız ve biraz dikkat edelim yine de." Bir şey söylemediğimde yanıma oturdu. Yutkundum. "Üşümüyorsun değil mi Gonca?" diye sordu.

"Yok, içerisi gayet iyi," dedim sakince.

"Tamam o zaman."

Bilgisayara yöneldi ve bir şeyler kurcaladı. Bu süreçte kendimi o kadar kastım ki daha önce onun yanında hiç böyle olduğumu hatırlamıyordum.

Dalga bile geçemiyordum, durumum çok ciddiydi. Yekta az sonra dizinin ilk bölümünü açtığında, "Sen sıkılmayacak mısın aynı bölümü izlerken?" diye sordum.

"Yok sıkılmam," dedi düz bir sesle. "Zaten dizi sarıyor, bir daha izlemiş olurum. Seninle."

Gülümsedim. "Peki."

Ay gören de iç sesimle onu çok nazik sevdiğimi falan sanır. İç sesimi duysa okey için kendine bir ıstaka alıp karşıma geçer taş atar anasını satayım.

Diziyi başlattığında arkama yaslanarak ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Tam, bir evin ötekileştirilmiş küçük kız çocuğu profili çizmiş gibi... *Kendine gel Gonca!*

"Lütfen rahat otur," dedi Yekta nazikçe.

"Rahatım zaten."

Diziyi izlemeye başladığımda introsu ekrana gelir gelmez gülmeye başladım çünkü enerjik hissetmiştim.

"Çok iyi bu."

"Çok iyi," dedi keyifle. "Karakterler fazla argo kullanıyor, senin için sorun olmaz umarım."

"Argo alışık olduğum bir şey," dedim rahatlıkla. "Hiç sıkıntı yok."

Dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm ama ona tam olarak baktığım söylenemezdi. Bir yandan cipslerimizi yiyor, diğer yandan da diziyi keyifle izliyorduk. Dizideki *Kendall Roy* karakteri şimdilik favorim olmuştu.

Yekta, "Bu arada Kendall, tam bir 'loser' denilen kavram var ya, onun karşılığı," dedi.

"Adamın tipinden belli ama en çok onu sevdim."

"Sanırım sevilebilecek tek karakter o," diyerek güldüğünde, "Roman da fena sayılmaz," diye yorum yaptım. "Normalde bu tarz diziler izlemiyorum, biraz daha hani o *Netflix*'in belli kalıbını oluşturan diziler var ya, onlarla takılıyorum ama bu farklı bir şeye benziyor."

"Sevmene sevindim," dedi Yekta. "En azından bir şeyler paylaşıyoruz, bu hoşuma gitti."

Ağzıma attığım cipsi usulca yerken dudaklarım Mahmut Tuncer gibi dans etmeye başladı. Diziyi hiç konuşmadan, arada yorum yapıp eğlenerek izlemeye devam ettik. Bir saate yakın süresi olan ilk bölümün ardından direkt ikinci bölüme geçtik fakat dizinin altıncı dakikalarında arkamızda duran evin penceresinde tıkırtılar oluşmaya başladı.

"Sanırım yağmur başladı," dedim su damlalarından artık emin olduğumda.

"Sanırım," dedi ve arkasını dönerek perdeyi hafifçe ayırdı. Ben de baktım. Dışarıda çok tatlı bir yağmur vardı. Yavaş ve telaşsız bir şekilde cama düşen damlalar aşağı doğru süzülüyordu.

"Kışı kar yerine yağmurla bitireceğiz bu gidişle," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Biraz kar yağsa iyi olur ama."

"Tabii, ona ne şüphe," diye karşılık verdim.

Yekta, perdeyi serbest bırakıp diziye yeniden döndüğünde bir parça elma ısırdım ve yemeye başladım. Diziyi izlemeye devam ederken yağmur damlaları şiddetini ve varlığını artırdı. Her saniye başı bu döngü ileri sardığında birkaç dakika sonra şiddetli bir şekilde gök gürledi ve elektrik kesildi. Öylece kaldığımızda, "Hadi be!" diye homurdandı Yekta.

Hem gök gürültüsünden hem de karanlıktan biraz korktuğunu biliyordum ama yanında ben vardım, korkmasına gerek yoktu.

İçerideki tek ışık, bilgisayarın yaydığı aydınlık olunca kesilen internet de diziyi az sonra duraksattı. İç geçirdiğimde Yekta telefonuna uzanarak ayaklandı. Flaşı açtı ve yüzüne tuttu. Gülmeye başladığımda güldü.

"Öcü gibi miyim şu an?"

"Hıhım öcü," dedim gülerek. "Annemin tabağımda kalanları yemezsem gece beni yemeye gelecek olan öcü gibisin."

Gülmeye devam ederken flaşı etrafa yaydı. "Bir mum alıp geleyim."

"Seninle geleyim mi?"

"Gerek yok, bir dakikaya dönerim," dedi ve beni yalnız bırakıp gitti. Arkama döndüğümde perdeyi hafifçe sıyırdım. Sokak o kadar karanlık fakat öylesine huzurluydu ki şimdi hasta olmasam ve yine hasta olacağımı bilsem çıkıp saatlerce yağmurun altında kalırdım.

Bizim eve baktığımda tek bir penceresinden gördüğüm ışık, ablamın odasından geliyordu fakat biraz sonra o da bitti. Sanırım aşağıya, çocukların yanına inmişti. Mayıs ve Gürbüz'ün.

Yekta, elindeki orta büyüklükte bir mumla içeri girdiğinde bacaklarımı topladım ve ona bakıp gülümsedikten sonra elimi koltuğun başlığına koyduğum gibi çenemi de elimin üzerine koyarak dışarıyı izlemeye başladım. Yekta mumu masaya bıraktığında yanıma oturdu ve bedenini hafifçe pencereye doğru yönelterek, "Yağmuru sevmenin bir sebebi var mı Gonca?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Öyle özel bir sebebi ya da hikâyesi yok ama ben karanlık, yağmurlu ve kasvetli havaları çok severim."

"Çok zıt karakterleriz o zaman," dedi.

Gözümün ucuyla ona baktığımda bana baktığını gördüm. Dudaklarımı aralayarak, "Ama bu anlaşmamıza mâni olmuyor pek," dedim.

Gülümsedi. "Klasiktir, zıt kutuplar birbirini çeker."

Gözlerinde bir müddet takılı kaldığımda birbirimize bakarken ansızın bir gök gürültüsü daha meydana geldi fakat bu çok şiddetliydi. Yekta biraz çekimser davranarak ne olup bittiğini anlamadan elimi elini tutarken buldum.

Has...

Ne güzel ellerin var senin. Tam benlikmiş, bir kere tutayım mı?

Yekta ellerime değil, direkt yüzüme baktığında, "Tamam ben buradayım," dedim sakin bir sesle.

"Korkmadım ki."

"Yalan söyleme ya!" diye alay ettim onunla ama maksadım sadece eğlenmekti. "Çekinmene gerek yok, gayet normal bir durum."

"Yok çekinmiyorum, senden neden çekineyim?" diye sorduğunda dişlerini gördüm. Gülümserken dişleri çok görünmezdi, sadece dudakları kıvrılırdı. Elimi usulca elinden çektiğimde, "Teşekkür ederim," dedi.

"Niye?"

"Yanımda olduğun için."

"Rica ederim ama çok teşekkür duymayı seven biri değilim," dedim sol gözümü kıstığımda.

Omzunu silkti. "Tamam bir daha hiç etmem, sen istedin."

"Aa manyak!" dedim sahte bir alınganlıkla. "Ben de sana hiç yardım etmem, yani yanında olmam işte."

"Olmaz," dedi bir anda tüm oklar beni bulduğunda. Aceleci davranmamıştı ama bana yetişememek gibi bir endişesi de vardı. Kaşlarımı çattım. Yüzünün sol kısmına vuran mum ışığıyla gözlerinin rengi daha da koyulaştığında, "Yanımda ol Gonca," dedi. "Yanında olayım."

Çığlıklar, imdat.

Kendisini açıklama gereği duydu çünkü bunun yanlış anlaşılma gayesi olduğunun bilincindeydi.

"Seninle vakti geçirmek güzel ve bunu sen de biliyorsun."

"Arkadaşlar birbirine iyi gelir," dedim sırf bir sonraki hamlesini merak ettiğim için. Bana baktı ve bir şey söylemedi. "Merak etme," dedim sonra geçiştirme bir cevapla. "Karşı komşumuzsunuz zaten, bir şey olursa bir pencere kadar uzağım sana."

"Bahsettiğim şey bu değil."

"Ne o zaman?" diyerek sol kaşımı yukarı doğru kaldırdım.

Nasıl bakıyordu bana Yekta? Farklı bakıyordu işte. Kör değildim ve görüyordum ama kalbinde bir şey varsa itiraf etmesi gereken kişi oydu ve bekleyecek olan da bendim. Zorlamanın bir mantığı yoktu.

"Sen..." dediği an çok orijinal bir şey oldu ve elektrikler geldi.

"Hayda," dedim ağzımı açarak. "Filmin en heyecanlı yerinde geldi bu da!"

Güldü. "Yok, çok heyecanlı bir şey söylemeyecektim."

Ölü gibi baktım yüzüne. "Ha? İyi o zaman."

Bakışlarını kaçırdı. *Bir tane geçireceğim kafasına, görecek o zaman ağır çekimde konuşmanın salaklık olduğunu.*

Diziye kaldığımız yerden devam ettiğimizde üçüncü bölüme geçmeden durduk. "Burada bırakalım bence," dedim ve ellerimi bir araya getirdim. "Artık ikimiz de kaldığımız yerden devam edebiliriz."

"Tamam, senin istediğin gibi olsun. Umarım sevmişsindir."

"Sevdim," dedim gözlerimi kapatıp açarak. "Kendall Roy'um bahtsızlığı aynı ben."

Yekta gülümsedi. *Anca gülümse zaten, Allah ağlatmasın koçum.*

"Neyse ben kalkayım artık," dedim. "Annemler evde yok bildiğin gibi, çok gecikmeyeyim."

"Ne zaman dönecekler?"

"Üç gün sonra."

"Ha, daha varmış."

Sol kaşım havalandı. *Tamam, bir dahaki sefere ben evi boşaltırım, sen gelirsin bize.*

Montumu giyerken Yekta da üzerine bir şeyler geçirdi ama asla niye giydiğini sormadım. Benimle eve kadar yürüyecekti herhâlde, romantik çocuk. Birlikte evden ayrıldığımızda anahtarı kapının üzerinde bıraktı çünkü zaten iki adım ötesinde oturuyorduk. "Gelmene gerek yoktu," dedim Yekta bahçenin kapısını açıp geçmeme müsaade ettiğinde.

"Şurası zaten, ben de biraz yürümüş olurum," dediğinde çoktan asfalta basmıştık.

Yağmur dinmişti ama yağmur sonrası o temiz koku vardı ya, içime çektikçe kafa bulacağım diye korkardım. Şaka.

Bir dakikadan daha kısa bir süre sonra evimin önünde durduğumuzda bahçenin kapısından içeri girmeden arkamı döndüm ve ellerimi önümde birleştirerek kâküllerimin altından Yekta'nın yüzüne baktım.

"Güzel bir akşamdı."

"Çok güzeldi, evet," dedi memnuniyetle.

Ee? Bakışmaya başladık ama ben böyle şeyleri hiç sevmezdim. Uzun uzun bakışmak yerine bir şeyler konuşmak daha mantıklıydı. Ben onun haberi yokken onu saatlerce izleyebilirdim ama gözlerimize bakıp hiç konuşmamak garipti. Konuş işte anasını satayım. Kendi içimde gereksiz yükselmelerim hakkında diyecek bir şeyim yok.

"İyi geceler," dedim ona, bir adım geri gitmeye hazırlandığımda.

"Sana da iyi geceler Gonca."

Sırıtmaya başladığımda o da sırıttı. *Aha, bir daha gördüm dişini valla!* Hızla elimi salladım ve arkamı dönüp içeri yürüdüm. Arkamda olduğunu

ve beni izlediğini hissediyordum, bakışları sırtımı deliyordu. Bu çok uzun sürmese de bir müddet devam etmişti.

Anahtarımla eve girdiğimde saatin kaç olduğundan haberim yoktu. Salona girdiğimde Gürbüz ve ablamın televizyon izlediğini gördüm. Mayıs odasında olmalıydı. "Ben geldim," dedim kendimi bir koltuğa bıraktığımda.

Ablam gözlerime bakıp gülümsedi.

"Hoş geldin. Nasıldı?"

"İyiydi," dedim kısık sesle.

Gürbüz, "Sen nereye gitmiştin ki?" diye sordu.

Hale ablam, "Arkadaşına ödev yapmaya gitti ya Gürbüz," dedi.

"Sizin de ne çok ödeviniz oluyor ya!" diye şaşırdı Gürbüz. "Öğretmenleriniz ne kadar zalimmiş, yazık! Biraz acısın size."

"Çok haklısın Gürbüz," dedim ona göz kırparak. "Bekir'le abim gelmedi mi daha?"

"Yok, ikisi de gelmedi."

"Saat kaç?" diye sordum ve telefona baktım. "Onmuş."

"Abim gelir birazdan," dedi ablam. Gürbüz'e döndü. "Ama Gürbüz için uyku vakti."

"Ben uykumu aldım ki," dedi Gürbüz gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovalarken. "Biraz daha televizyon izleyeyim."

"La çocuk, sabahtan beri mühürledin televizyon karşısında," dedim. "Bak annene söyleyeceğim seni."

"Söyle," diyerek silkti omzunu.

"Sen bilirsin," deyip oturduğum yerden ayağa kalktım. "Ben uyumaya gidiyorum. İyi geceler."

"Sana da," dedi ablam.

Odama çıktığım gibi üzerimdeki montu çıkarıp eşofmanlarımı giydim ve kişisel temizliğimi yapıp penceremin önüne giderek Yekta'nın odasına baktım. Biraz gülümsedim, biraz dilek tuttum, sonra da yatağıma geçerek tavandaki pencereye bakıp huzurla gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah evde en erken kalkan kişi bendim. Üzerimdeki eşofmanları değiştirip kendimi çok daha iyi hissettiğim günde lavaboya gidip yüzümü yıkadım ve aşağı inip ocağa çay koydum. Bu evin bu kadar sessiz olması, alışık olduğum bir durum değildi.

Dolaptan birkaç yumurta ve biraz da peynir çıkardıktan sonra kapağını kapattım. Çayı demlememin üzerinden çok geçmeden kapı çaldı. İrkildim ama bu, korkudan değildi. Ayağımdaki yünlü terliklerimle nasıl göründüğümü asla umursamadan kapıya gittim ve açtım. Karşımda daha önce görmediğim iki kişi vardı.

"Buyurun?" dedim sorgulayarak.

"Merhaba," dedi kız. Benden birkaç yaş büyük duruyordu. "Biz buraya yeni taşındık da daha doğrusu, birkaç ev uzaktayız ama çok bilmediğimizden sizi de rahatsız ettik."

"Sorun değil," dedim biraz daha öne çıkarak.

Kız, "Acaba yakınlarda bildiğiniz bir emlakçı var mı?" diye sordu. "Bu civarda birkaç kişiye sorduk ama cevap alamadık."

"Hmm," diyerek çattım kaşlarımı düşünceyle. "Benim bildiğim, arka mahallede var bir tane. Bu civar biraz nezihtir."

"Evet, o yüzden buraya taşındık," dedi kız tebessümle. "Çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim," dedim. "Hayırlı olsun."

"Sağ olun," dedi saçları kıvırcık olan kız elini bana uzattı. "Bu arada adım *Nida*." Elini tuttuğumda direkt yanındaki kişiyi gösterdi. Gözleri mavi renkli olan genç adamın yüzündeki ferahlığı hissettim. İnsanlardan ilk görüşte güzel bir enerji alamazdım çoğu zaman fakat bu iki insan için durum öyle olmamıştı. Ardından şöyle devam etti. "Eşim, *Mustafa Alp*."

+

Duzenleme
Ny.ozlem

13. Bölüm

"Karanlıktaki Işık"

"Gülbade, eğer benim eşsiz güzellikteki on kişiden hiç kişiyi düşüremeyen gözlerim doğru görüyorsa şu karşı masadaki çocuk sana bakıyor."

"Hani nerede?" diye sordu direkt hafif bir tepkiyle.

Sakince dudaklarımı ıslattım ve kantinin kapısından üç metre uzaktaki masada oturan çocuğa baktım. Şimdi buraya bakmıyordu ama az evvel gözleri bizim masamızda, Gülbade'nin üzerindeydi. "Şu karşı masadaki çocuk işte," diye mırıldandım.

Gözlerini kısarak belli etmeden işaret ettiğim yeri gördüğünde, "Uzun saçlı olan mı?" diye sordu.

"Ay hayır, onun arkasındaki var ya," dedim. "Üzerinde kahverengi bir kazak var."

Biraz sessizlik olduğunda çocuğun gözleri Gülbade'yi buldu. Gülbade, ustaca tesadüf numarası yaptığında bardağına dokunarak gözlerini bana çevirmeden gülümsedi.

"Gözleri mavi onun."

"Ee?"

"Ben mavi gözlü erkek sevmem ki."

Güldüm. "Valla ben de hayırsız erkek sevmem ama bil bakalım kime âşığım?"

Gülbade, herhangi bir şey söylemediğinde ellerimi saçlarıma götürdüm ve gülümsemeye başlayarak omzunu dürttüm. "Allah aşkına bir kalksana ayağa," diye fısıldadım. "Bir kek alsana gidip, çocuk sana bakacak mı bakmayacak mı onu göreceğim."

"Saçmalama!"

"Kızım bak geldiğimizden beri sana bakıyor," dedim. "Emin olmam lazım işte. Hadi!"

"Niye baksın bana ya?"

"Niye bakmasın sana ya?" diyerek döndüm yüzüne. "Fıstık gibi kızsın, çok akıllı, çok da çiçeksin. Sana bakmayıp kime bakacak? Kötü bir şey değil bu."

"Kötü bir şey olmadığını ben de biliyorum Gonca," dedi sonra. "Ama utanıyorum."

Kıkırdadım. "Kalk kız, yeni gelin triplerine girme."

"Salak," deyip beni susturduğunda oturduğu yerde doğruldu, biraz zaman doldurdu. Bu, sadece çocuğun ona olan bakışlarından emin olup olmama durumuydu. Gülbade gözlerini kısıp bana bakarken, "İki dakikada çocuğun bana olan bakışlarından emin oluyorsun ama Yekta'dan emin olamıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Salağın önde gideniyim ben, boş ver şimdi o meseleyi."

"Şalım falan düzgün mü bari ya?"

"Görücüye çıkıyor sanki," diye alay ettim. "Düzgün düzgün." Sesim kısıldı. "Ayrıca çocuk da çok düzgün he. Valla yakıştırdım sizi."

"Kur senaryoyu, oynat Gülbade'yi."

"Hadi hadi, kalk da filmi görelim," diye zorladım onu.

Gülbade cüzdanını eline alıp ayaklandığında pusuya yattım ve karşı masadaki kahverengi kazaklı, mavi gözlü çocuğa baktım. Vallahi billahi bakıyordu.

Oğlum gözün çıkacak lan, yavaş bak.

Gözlerini kaçırdığında önüne bakıp telefonuyla uğraştı ve az sonra o da ayaklandı. *Ay kalbim pır pır şu an, bir saniye.* Gülbade kantin sırasından bana bakıp eliyle "İki tane mi?" işareti yaptığında kafamı aşağı yukarı salladım. Çocuk onun birkaç metre gerisinde duruyordu. Boyu uzundu. Saçlarını düzeltip gözlerini kıstığında gözlerini Gülbade'den uzağa itti. Gülbade, elinde iki kekle buraya gelirken çocuğun gözleri birkaç saniyeliğine Gülbade'yi takip etti.

Sırıtmaya başladığımda Gülbade nefes nefese kalmış gibi sandalyesini çekip oturdu. "Sana yazıyor!" diye konuştum elimi masaya koyarak. "İki gün içinde seninle konuşmaya çalışmazsa adım Gonca değil."

"Of sus, kendimi soyguncu gibi hissettim bir an," dedi sıkıntıyla. "Garip oldum."

"Niye?"

"En son birkaç hafta süren bir konuşmamız olmuştu ya hani biriyle..."

Gözlerimi devirdim. "Hatırlatma şu yavşak çocuğu."

Gülbade'den açık fotoğraflarını istemiş, onu taciz etmeye kalkmıştı. Bir nevi etmişti de. Bazı erkekler birkaç güzel mesajla başlayıp sonunu bu kadar berbat bir şekilde getirmekle tescillenmişti. Yaşadığı kötü şeylerden biri buydu

ve ne zaman bir erkek onunla konuşmak istese yine aynı duruma düşmekten korkuyordu.

"Zeki vardı ya bir de..."

"O da yavşak," dedim sonra. "Senin saf hislerinle dalga geçmişti. Kızım sen erkekler konusunda benden daha şanssızsın! Ah yavrum benim ama hepsi geride kaldı. Benim bu elf gözlerim bu çocukta herhangi bir yamuk göremedi."

"Pes! Daha iki dakika oldu."

"İlk görüş çok önemlidir," dedim. "Kasma kendini. Çocuk iki güne mesaj atacak, bekle ya da konuşmak isteyecek."

"Bir şey söylemek istemiyorum," diye mırıldandı. "Belki de bu hiç olmayacak."

"Niye ki? Sen beğenmedin mi?"

"Ya bununla alakası yok ki," dedi Gülbade. "İnsan tanımak istemiyorum, yeni insan eşittir hayırlı olsun dertler dünyası."

"Abo, sen bitmişsin."

"Öyle."

"Tamam tamam, üzerine gelmiyorum ama çocuk sana yazacak, bak sakın ters yapma."

Gülerek kek paketini açtı. "Bu konuda bana akıl verme istersen? Haftalardır Yekta'yla bir arpa boyu yol gidemediniz. Arkadaş da arkadaş... Bayılacağım."

"Yo gittik, elini tuttum."

"Şaka?" derken gözleri parladı.

"Dün film izledik dedim ya, işte elektrikler gidince ben bunun ellerine yapıştım. Nasip dudaklarına..."

"Salak," deyip güldüğünde kekinden bir ısırık aldı. Ağzını silerken, "Yekta ama yere bakan yürek yakan," dedi. "Eli kulağında, geliyor geliyor."

"Gelsin de gönlüm açılsın," dedim bacaklarımı sallarken. "Finallerle başımız dertte zaten."

"Sunumu nasıl halledeceğiz?" diye sordu sonra. "Çıktılar falan hazır. Bak iki gün sonra teslim var. Benim biraz tahta fobim var, biliyorsun."

"Ben anlatırım," dedim onu rahatlatarak. "Endişen olmasın. Halka sesleniş, derste yükseliş bacım."

Gülerek keklerimizi yerken az önceki mavi gözlü ve uzun boylu çocuk, masanın üzerindeki klasörü alıp ayaklandığında kapıdan çıkarken yanından kalktığı arkadaşı, "İlker," diye seslendi. "Çıkışta unutma bak!"

"İlker," diye gülümsedim Gülbade'ye. "Adı güzelmiş."

İlker, "Unutmam," diye cevap verdiğinde bu kez, "Bak ses tonu da güzelmiş. Yeni rota çizilsin Gülbade Hanım. İlker diye biri seni eklerse kabul et tamam mı?" dedim.

"Kendi ilişkine bu çabayı verseydin Yekta'yla okula evli gelirdin."

"Bir dur, şurada senin için uğraşıyorum," diye isyan ettim. İki ısırıkla biten ama verdiğimiz parayı hak etmeyen keki damağımda kalmayacak şekilde yedikten sonra ayaklandım. "Hadi neyse derse girelim, hocayla papaz olmayalım."

Kantini terk ettikten sonra iki blok derse girdik. Gülbade, çıkışta babasının yanına uğrayacağı için başka bir otobüse bindiğinde biz de Yekta'yla kaldık. Ellerim cebimde otobüs yolu beklerken ağzımı atkıma doğru bastırdım.

"Çok mu üşüyorsun?" diye sordu Yekta.

"Biraz," diye cevapladım. "Ama gelir birazdan otobüs."

"Annenler ne zaman dönüyor?" dedi bu kez.

Ne yapacaksın yakışıklı? Eve atayım mı seni?

"İki gün sonra," diye cevapladım. "Ne oldu ki?"

"Hiç," dedi dudaklarını sarkıtarak. "Sordum öyle."

Kafamı sallarken otobüsün geldiğini gördüm. Birkaç kişiden sonra biz de bindiğimizde şükürler olsun boş bir yer bulup oturduk. Cam kenarına geçince atkımı bollaştırdım ve cebimdeki telefonu kucağıma koydum. Kulaklığım takılıydı. Yekta ise öylece yanımda oturuyordu. Acaba ona kulaklığımın tekini uzatsam alır mıydı? Beraber *Uzunlar* dinlerdik.

İçimdeki sese uyarak kulaklığımın tekini ona uzattım. "Dinlemek ister misin?"

Kulaklığa bakıp eline aldığında, "Olur," dedi, sesi yumuşaktı. *Kulak memesi kıvamında. Aynen canım aldığı kadar da un koy sesine bir de.*

Yekta kulaklığımı kulağına taktığında *Evdeki Saat*'ten *Deli Miyim* açtım. Yekta'nın güldüğünü görünce ben de güldüm. *Bok vardı çünkü ona güldük. Her romantik ânın içine etmekle görevlendirilmiş bir periydim ben, evet peri. Son dakika perisi.*

Şarkı bitene kadar sırıtarak camı izlediğimde beni kendime getiren şey, bir anda *Ankaralı Namık*'tan *Salla* parçasının çıkmış olmasıydı.

"Has," dedim sessizce fakat Yekta gülmemek için kendini zor tutuyordu. Elim ayağıma dolanmış bir hâlde telefonuma bakarken Yekta, "Çok güzel parça. Durabilir," dedi.

"Dalga geçme!"

"Valla güzel parça."

"Ama ben oynamadan duramam," diyerek güldüm ve müziği durdurdum. "Şimdi şoför beye seslenip otobüsü kenara çek, oyun havası oynayacağız desem ne der acaba?"

Dudaklarını sarkıttığında otobüs durdu ve gözlerimizi açtık. Şoför Bey birkaç dakika boyunca hareket etmezken yolcular çaresiz bekleyişin sebebini merak etti. Şoför Bey ayaklanarak bize döndüğünde, "Araç arıza yaptı," dedi. "İki dakika sonra başka bir otobüs gelecek, ona geçin lütfen!"

"Hayda!" dedi birileri.

Yekta kulaklığı bana uzatırken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Daha bir şarkı dinledik ama olsun."

"Bin şarkıya bedeldi."

Haddi canım sen de... Ay iltifat etti sonunda bir tane, oh gönlüm yeşerdi eyvallah.

Otobüsten aşağı indiğimizde bir hayli kalabalığın içinde bulduk kendimizi. Yekta gözlerini kısarak yüzüme baktığında, "Yorulmazsan yürüyelim mi biraz?" diye sordu.

"Olur," dedim hemen. "Yürüyelim."

Aynı anda aynı yöne döndüğümüzde ellerimi, kabanımın cebine koymadan evvel beremi düzeltip serbest bıraktım. "Diziye devam etmek istiyorum ama üç güne finallerin başlayacağı aklıma geliyor," diye söylendim ve gülerek ekledim. "Tabii, vize ve final zamanları dizi izlemek kadar harika bir şey olamaz. Boş boş otururken iki dakika dizi izleyemiyorum."

"Yasaklar hep tatlı gelir ya, o hesap," dedi gülümsediğinde.

Senin vereceğin örneği... Seveyim.

"Yine de eve gidince birkaç bölüm daha izlerim," diye itiraf ettim. "Sen de izler misin benimle?"

"İzlerim," derken gözlerini gözlerime çevirdi ve kıstı. *Aferin, çok yakışıklı ve bitiricisin, bu yolda devam et.*

Kaldırımda yürümeye devam ederken, "Kar yağsa da bir kaysak artık," dedim. "Yağmuru sevmiyorsun ama kar seviyorsun değil mi Yekta?"

Yekta yüzüme bakmadan dudaklarıyla tebessüm ettiğinde, "Hıhım," diye mırıldandı. "Kaymayı severim Gonca."

"Babam bize bir kızak yapmıştı küçükken, senelerdir onunla kayarız," dedim. "Tabii sadece bir tane değil. Malum, o kadar çocuk..."

Güldü. "Anlıyorum."

Zekisin aferin, zor iş bunu anlamak.

İki sap yürümeye devam ettik. *Abi ne bileyim, artık romantik şeyler mi olsa ya? Hadi ben açılacağım yakında, tabii yeni haberim oluyor çaktırmayın ama elini tutsam ya da birbirimizi tokatlasak falan... Aramızdan tren geçecek oğlum, iki romantizm istiyor bu iltifat etmekten uzak bünyem.*

"Aa!" dedim dünyanın en sahte şaşkınlığını dilime döktüğümde. "İş makinesi?"

Uzakta gördüğüm ama çok da uzakta olmayan iş makinesine baktığımda Yekta gözlerini kısarak ileriye baktı. "Ne olmuş?"

"İzleyelim mi?"

"Ne?" diye güldü şaşırarak.

"Ben çok severim iş makinesi izlemeyi," dedim sonra. "Büyüleyici bir çekiciliği var." *Senin kadar olamasa da öyle canım.*

Yekta üzerindeki şaşkınlığı atamazken, "Olur izleyelim," dedi. Hayır sanki uzaya çıkalım dedim, alt tarafı romantik bir an yaşamak için sana teklif sundum. Evet, romantik bir ortam. *Ben sevmem öyle kırmızı güller, mumlar, benim gönlüm kazma kürek ve toprak çeker.*

Birkaç dakika sonra koca bir alanın içinde duran sarı renkli iş makinesine baktık. İkimiz de yan yana durduğumuzda etraftaki tek iki gencin biz olduğunu fark ettim. Amcalar bize bakarken gülümsedim. Sonra şey oldu. Yekta ve ben, aynı anda ellerimizi arkamızda bağladık.

Hah şimdi oldu.

Sarı renkli dev makine, *Stranger Things*'teki dev canavar gibi işini görürken gözlerimi kırpmadan hayretle izlemeye devam ettim.

Yekta, "Aynı seyir zevkini başka bir film vermez," dedi.

"Al benden de o kadar."

Gülümsedik. Hava soğuk olmasına rağmen buna bağışıklık kazandığım için dert etmemiştim. Dakikalarca iş makinesi izledikten sonra yolumuza kaldığımız yerden devam ettik. Ona bir şey sormak istiyordum ama çekiniyordum. Daha doğrusu çekinmek değildi, mesele başka bir şeydi. Alacağım cevaptan korkuyordum, üzülürdüm belki... Neyse söyle gitsin.

"Böyle zevklerimin olması beni itici bir kız yapar mı?" diye sordum ona, ellerim cebimde adımlarımı izlerken.

Yekta, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yani iş makinesi izlemeyi sevmem, pek hanım hanımcık biri olmamam, daha çok deli dolu hâllerim işte... Uzaktan bakınca bir erkeğin sevemeyeceği biri gibi mi duruyorum Yekta?"

İstediğim tek şey ondan bir cevap almaktı, yoksa dışarıdan nasıl göründüğüm zerre kadar umurumda değildi.

Yekta, derin bir nefes alarak karşımda durduğunda ben de duraksadım. Gözlerime baktı. Koyu renkli gözleri her geçen gün rengini açıyor gibiydi. Ben öyle hissediyordum, en azından.

"Uzaktan bakınca nasıl göründüğünü bilemem ama buradan bakınca çok güzel görünüyorsun Gonca." *Âşıksan söyle kardeşim yetti be!* Ekledi.

"Erkeklerin zihniyetini hâliyle çok iyi bilirim ama ben kendi zihniyetimle ilgileniyorum. Bu yüzden sen sevilebilecek birisin, neden aksini düşünüyorsun ki?"

Sen bir cevap ver diye.

"Hiç o yüzden değil, kendimi..."

"Âşık olduğun biri var demiştin ya, ona açılmayı denedin mi hiç? Reddedilmekten mi korkuyorsun?"

"Kısmen," dedim dürüstçe.

Omzunu silkti ve soğuk bir şekilde güldü. "Seni reddedecek erkek biraz salak olabilir." *Dünyanın en salak insanısın o zaman sen.* "Ama tabii kalp bu, onun için atanı sevecek değil," diye de ekledi.

"Haklısın," dedim sonra. "Hem ben hiç öyle aşk acısı çeken biri değilim. Ağır triplere girmem, bazen âşık olduğumu bile unutuyorum."

"Farkındayım," dedi Yekta. "Seni hep gülerken yakalıyorum."

Çünkü en çok seninle gülmeyi seviyorum.

"Gözyaşlarım cildime zarar veriyor," diyerek sırıttım. "Bir erkek için ağlamaya değmez."

"Değmez," dedi Yekta ağır bir sesle.

Yekta için hiç gözyaşı dökmemiştim, bir kez bile ağlamamıştım. Onu sadece sevmiştim, kendi içimde eğlenerek ve kendimle oyalanarak sevmiştim. Belki de bu yüzden ondan hiçbir zaman nefret etmedim. Buse varken bile nefret edemedim. Onu unutmayı denedim ama unutamadım çünkü bir yanım bunun olmasını hiçbir zaman istemedi. Bir yanım hep onu bekledi. İçimde var oldu ve içimde büyüdü fakat içimde ölmeni istemiyorum Yekta, bana mutsuz bir sonu yazma.

Yürümeye devam ettik. Daha yolumuz vardı ve ikimiz de epey yavaş yürüyorduk. Adımlarımız bizi üzmediğinde en sonunda evimizin olduğu sokağa çıktık. Akşam olmak üzereydi. Günün en sevdiğim saatlerini yaşıyordum.

"Unutmadan," dedim Yekta'ya bakarak. "Sunumu ben yapacağım, Gülbade'nin tahtaya çıkma fobisi var."

"İstersen ben de yapabilirim," dedi Yekta. "Çok sevdiğim bir durum değil ama sana yüklemeyelim bunu."

"Yok yüklemek gibi değil," diye ifade ettim. "Akıcı bir anlatımım var ve bunu konuda kendime güveniyorum, ha tabii beraber yapabiliriz."

Fikir hoşuna gitti, gider tabii...

"Olur, daha iyi olur hatta."

"Tamam o zaman, zaten konuya hâkimiz. Elimizde çıktı da var, yarın çalışırız olur mu?"

"Olur."

"İyi."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. Yekta'yla ayrıldığımızda eve geldim. Anahtarımla kapıyı açtıktan sonra içeri girerek botlarımı kenara koydum. "Ben geldim!" diye seslendim. Mutfaktan yemek kokuları yükseliyordu ve bu hiç hayra alamet değildi.

Mutfağa girdiğimde Hale ablamı, beyaz mutfak önlüğü ve elinde fırın beziyle fırının kapağını açarken gördüm. "Rabbim kıyamet yakındır!" diye tepki verdim.

"Hoş geldin Gonca," dedi. "Hemen üzerini çıkar sofrayı kuralım, abim gelir birazdan. Mayıs da ödev yapıyor."

"Abla çok açım," diyerek fırının başına gittim. Fırında makarna yapmıştı ve çok lezzetli görünüyordu. "Senden beklenmeyecek hareketler, ellerine sağlık."

"Sen ablanı hafife alma," diye geri çekildi. "Hadi hadi, oyalanma pişti bu."

"Herkes nerede?"

"Burada!" diyerek içeri girdi Bekir, kendini köşedeki sandalyeye bıraktığında. "Nasılsın Gonca? Sen niye geciktin kızım bu kadar?"

"Otobüs arıza yaptı."

"O niye la? Başka otobüse binseydin."

"Binmedik," diye cevapladım. "Yekta'yla yürüdük biraz."

"Yekta'yla yürüdünüz?" diye kaldırdı kaşlarını. "Yekta sana yürüdü mü peki?"

Hale ablam güldüğünde, "Ne alaka ya?" diye sordu. "Şu kızla uğraşmayı bıraksan mı artık Bekir? Ben olsam seni fena pataklamıştım."

"Uğraşsın uğraşsın," diyerek Bekir'in gözlerine baktım dik dik. "Bir gün gelecek, ben de onunla uğraşacağım zaten."

"Manyaklara bak!" dedi Bekir şaşırarak. "İkiniz bir olup üstüme mi geliyorsunuz? Hem siz niye iyisiniz bu kadar?"

Kahkaha attım. "Saç baş girişsek nasıl hoşuna gider ama değil mi?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Bayılırım kız kavgasına."

Hale ablam, Bekir'e masaya sermesi için örtüyü attığında, "Ben de senin elinden bir iş gelmesine bayılırım," dedi. "Ayrıca o çerçeveyi yerine koysan iyi olur. Babam çok kızar yerinde görmezse."

Bekir ayaklanarak isyanı bastı. "Ya ne çerçeveymiş arkadaş? Bizim ev arkeoloji merkezi de haberim mi yok? Ayrıca o çerçeveden hiçbir yerde üretildiğini sanmıyorum. Ben en iyisi bir arkeolog arkadaş bulayım, kazı çalışması yaparsa beni arasın."

"Ha ha!"

"Sana ha ha!"

Sofrayı kurup yemeğimizi yedikten sonra Ferdi abim çatalları toplarken, "Film izleyelim mi?" diye sordu. "Dersiniz yoksa tabii."

"Valla benim finallerim başlayacak," diye karşılık verdim. "Ama güzel bir filme hayır demem abi."

Hale ablam, "Ben de iki saat mola verebilirim," dediğinde Bekir, "Bu ikisi iyice yeni görümce gibi oldu, Allah'tan hayırlısı," diye laf söyledi.

Mayıs telefonunu masanın kenarından alırken, "İşleri düşmüştür birbirlerine," dedi.

Bekir gülerek, "Mayıs bile bunu diyorsa sıkıntı büyük," deyip bana kaş göz işareti yaptı.

Onu asla dikkate almadığımızda Hale ablam tabakları mutfağa götürdü. "O zaman ben bulaşıkları hallediyorum," diye söylendi. "Gonca da mısırları patlatsın."

Bekir, "Filmi ben seçerim," dediğinde hepimiz isyan ettik ve konuşan ben oldum. "*Recep İvedik* açar bu kesin, alın şunun elinden interneti."

Bekir, "*Kolpaçino* izleyeceğiz," dedi sesini yükselterek.

"Of, ezberledik artık," dedim gözlerimi devirerek. "Altın kapılarımız kan oldu Tayfuuun..."

Ferdi abim gülerek içeri girdiğinde bana bakıp, "*Kolpaçino*'yu ezbere bilen bir kız," dedi. "Gonca biz beraber takılalım abisi."

"Takılalım abisi," diye göz kırptım ona.

"Tamam tamam, siz endişe etmeyin, bana güvenin," dedi Bekir tekrar. "Nolan bile bu kadar zevk sahibi değildir."

"Hı hı kesin." Söylenerek ben tencerenin başına geçtim, abim ve ablam da bulaşıklara girişti. Kısa sürede ortalığı toplayıp elimizdeki içecek bardakları ve mısır tabaklarıyla salona girdiğimizde Bekir'i televizyonun karşısında, açtığı filmin başında gördük. Bir tane mısır ağzıma atarak, "Ne izleyeceğiz?" diye sordum.

"*Dabbe*!"

"Ne diyorsun be?" dedim yüzümü buruşturarak. "Kapat şunu, Gürbüz izleyemez."

Gürbüz, "Korkmam ben," dediğinde ona eğreti bir bakış atarak arkasına baktım. "Altına etmişsin lan!"

"Hani ya?" dedi korkuyla arkasına bakmaya çalışarak.

Kahkahayı patlattım.

Bekir, "Ufak tefek şakalar, komiklikler falan," deyip sevimsizce güldü.

Mayıs, "Ben izlerim korkmam," dedi kendini koltuğa atarak. "Ne olacak ki zaten hem, Gonca'ya bakınca korkmayan insanlarız sonuçta."

"Siz var ya, beni deli gibi kıskanıyorsunuz kızım!" dedim mısırı yerken. "İşiniz gücünüz benim la, valla bak."

"Hadi açın da izleyelim ya, boş yapmayın," dedi Hale ablam kucağına bir tabak mısır alırken. Herkes yerine geçtiğinde Bekir ışıkları kapattı ve ev

karanlığa büründü. Gürbüz, Ferdi abimin kolunun altına saklandığında televizyonun tam karşısına geçerek bağdaş kurdum ve sanki komedi filmi izleyecekmişim gibi mısırımı yiyip içeceğimden yudum aldım.

Film başladığında Bekir kumandayı eline alıp, "Bez mi bağlasaydık birilerinin altına," diye söylendi.

"Hı," dedim dalgın dalgın. "Senden sıra gelmedi ki bize."

Gürbüz, "Çok mu korkunç?" diye sordu.

"Açıkçası hiç sana uygun değil dayısı." Abim elini Gürbüz'ün saçlarına götürdü. "Sen odana çıkıp başka bir şey mi izlesen? Malum, Bekir dayın bunu değiştirmez."

Bekir rahat bir sesle, "Valla değiştirmem Gürbüz Efendi," dedi. "Ya burada korkudan altına sıçarsın ya da odana çıkıp legolarınla oynarsın."

Hale ablam güldü. "Dev hizmet, böyle ikna edici ve slogan görülmedi. Nasıl rahatlamıştır şimdi Gürbüz."

Bekir, Hale ablama öpücük attı. "Bizde böyle canımın içi."

"Bir susun ya!" Mayıs yine somurtkanlığıyla ortamı iyice üşütmüştü. "Film başladı, kör müsünüz?"

Bekir ayağını Mayıs'ın kafasına uzattı. "Sus kız!"

"Çek şu ayağını ya!" Mayıs iğrenerek Bekir'e baktı. "O ayakla nelere giriyorsun sen bilir? Saçlarım gitti ya..."

"Boka basmadım lan geri zekâlı," dedi Bekir saf saf. "Asıl benim ayaklarımın sağlığı tehlikede, saçlarında kaç tane canlı yaşıyordur acaba..."

"Ay bir susun be!" dedim bağırarak. "Sizi mi dinleyeceğiz?"

Ferdi abim, "Harbiden susun hadi!" diye uyardı ve sessizce Gürbüz'e eğildi. "Çok korkarsan söyle bana." Gürbüz kafasını aşağı yukarı salladı.

Film çoktan başladığında o bilindik, Türk korku unsurlarının hepsini izlemeye başladık. Mayıs, Bekir ve Ferdi abim çekirdek çitler gibi filmi izlerken Hale ablamla ben, ara ara korkudan gözlerimizi kapatıyorduk. Gürbüz'e baktığımdaysa deve kuşu gibi kafasını yere gömmüştü.

Bekir, "Kapının arkasında lan!" diye homurdandı.

Gürbüz bağırarak, "Burada mı?" diye sordu. "Kaçın kaçın!"

Gülmeye başladık. Ferdi abim saçlarını severek, "Hayır oğlum burada yok kimse," dedi. "Hadi sen git odana yat."

"Gidemem ki dayı," dedi Gürbüz. "Çok korkuyorum."

Bekir keyifle mısır yerken, "Amma korkaksın lan Gürbüz," dedi. "Merak etme bu gece benimle uyursun, ben seni rüyana girecek kötü şeylerden korurum."

"Sen deli gibi yatıyorsun," diye şikâyet etti Gürbüz huysuzca. "Ayaklarını ağzıma sokuyorsun. Iy!"

Mayıs, "Bekir ayakların yerden başka her yerde geziyor maşallah," dedi ters ters.

O sırada korku dolu bir sahne pat diye karşımıza çıkınca aynı anda çığlığı bastık. Bekir ise deli gibi kahkaha attı. "Çizgi film la bunlar, korkmayın... Tamam çok korkarsınız, sizinle de uyurum."

Midem ekşidi. "Seninle uyuyacağıma dışarıda tek başıma yatarım daha iyi."

"Eksi yirmi derecede don da öl o zaman."

Kısa bir sessizlik olduğunda filmi kaldığımız yerden izlemeye devam ettik. Yaklaşık bir buçuk saat kadar bağıra çağıra, biraz saklanmalı bir filmin ardından ışıkları yaktığımda Bekir bir anda karşıma çıkarak, "Böh!" diye gözlerini açtı.

Ona bir tane geçirdim. "Beyinsiz!"

O da bana bir tane geçirdi. "Salak!"

Ve birbirimizi tokatlamaya başladık.

Ferdi abim o esnada uyuyakalmış Gürbüz'ü kucaklayarak bize baktığında, "Kreşe yazdıracağım sizi," dedi. "En baştan başlayın, bu seviyeden sonrasını zor geçersiniz."

"Hass*ktir!" dedi Bekir. "Abim espri mi yapmaya çalıştı, ben mi yanlış anladım?"

Abim merdivenleri çıkarken, "Ya da yok," dedi. "Bekir'i direkt mezun edelim, öğretmenlere işkence çektirmenin bir mantığı yok."

"*Dabbe*'den sonra şaka yapası geldi."

"Hadi herkes etrafı toplasın, odasına çıkıp uyusun," dedi ablam uzun saçlarını toplayarak. "Sabah okula gideceksiniz."

Etrafı toparladık ve odamıza çıktık fakat saat henüz geç değildi ve uyumak için vaktim vardı. Telefonumu elime aldığımda aniden alt dudağımı ısırdım. Yekta'yla dizi izleyeceğim aklıma geldi fakat bu hakkımı bizimkilerden yana kullanmıştım. Saat geç değildi lakin bir şeyler izlemeye daha gözlerimde yer kalmamıştı. Ona mesaj atmalı mıydım? Penceresine baktım, ışıklar kapalıydı. Belki de uyumuştu. Dert etmedim ve bu gece onun için kendimden ödün vererek biraz ders çalıştıktan sonra uyudum.

Ertesi gün öğleden sonra okula gittim. Sabah dersim yoktu ve şimdi de iki saatlik ders için gelmiştim. Gerçi çıkışta Yekta'yla birkaç kez prova yapacaktık ama neyse...

"Mesaj falan attı mı o çocuk?" diye sordum sıramda oturmuş elimdeki çıktılarla beraber kantine doğru ilerlerken.

Gülbade, "Hayır," dedi. "Kimse istek falan atmadı."

"Bekledin ama yani?" dedim gülerek.

Gözlerini devirdi. "Sen de var ya..."

"Sus kız, sıra ben de," dedim. "Merak etme kardeşim, ben seni hiç kızdırıp üzmem."

Gülbade, derin bir çekip omzunu silkerken alt kata inerek kantinden içeri girdik. "Belki adını bilmiyordur," dedim sonra etrafa kısacık bakarken.

Gülbade, "Gonca bunu uzatmasak olur mu?" dedi sessizce. "Yani ben çocuktan hoşlanmadım bile, üstelik dün bir bugün iki... Her şeyden önce, gözleri mavi ve ben mavi gözlü erkeklerden hoşlanmam."

Kıkırdadım. "Valla sevebileceğimiz insanları sipariş ederek seçebilseydik emin ol bu kadar tasaya girmez, marketten iki kilo hıyar alırdım."

Gülbade elini uzattı ve çak yaptım. Tam o sırada mavi gözlü ve kahverengi kazaklı, uzun boylu kısaca adının İlker olduğunu bildiğimiz çocuk yanımızdan geçti.

"Oha," dedim sessizce. "Sırf onu fark et diye aynı kıyafeti bugün de giymiş."

"Gözleri yeterdi ya aslında," dedi Gülbade.

"Ne?" dedim şaşkınlığımı atlatınca.

Kendisini toparladı. "Of, o manada değil. Sus bak sakın abartma, sus!"

"Deliye bak," deyip güldüğümde İlker usulca dün oturduğu yere oturdu ve telefonunu masanın üzerine koydu. Kıvırdığı kazağının kollarının altından görünen siyah bilekliğine dokunduğunda ona belli etmeden baktım lakin gözleri dönüp dolaşıp yine Gülbade'yi buldu. *Ay çok mutlu oluyorum ya böyle şeylere...*

"Ne içeceksin?" diye sordu. "İki limonlu soda tamam mıdır?"

"Tamam," dedim. "Bu arada sen alsana ya, ben bize yer tutayım."

Etrafa bakındı. "Kızım yer var zaten."

"Al sen," diyerek sıradan çıktım ve iki adım atarak biraz sesli bir şekilde İlker'in de sesimi işitebileceği şekilde seslendim. "Bir tane selpak alsana Gülbade."

İlker'in gözleri Gülbade'nin üzerindeydi ama hemen çekti. *Çakal, öğrendin işte kardeşimin adını sayemde.*

Boş bir yer bulup oturduğumda keyifle dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülbade'yi beklerken Yekta tek omzundaki çantasını masaya koydu ve bana bakıp, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedim.

Yekta yanıma oturduğunda kaşlarımı çatarak çehresini süzdüm. "Neredeydin? İlk derste yoktun."

"Ufak birkaç işim vardı ama geldim," dedi. "Çıkışta sunum için çalışacağız değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Tamam," dediğinde masanın üzerinde duran çıktıları eline aldı ve arkasına yaslanarak incelemeye başladı. Gözlerim *ship* avına çıkınca dalgın bir sesle mırıldandım. "Sana bir soru sorabilir miyim Yekta?"

"Sor..."

"Şu ilerideki mavi gözlü kahverengi kazaklı çocuğu tanıyor musun?"

Yekta'nın gözleri direkt tarif ettiğim çocuğu bulduğunda, "Üst sınıflardan," dedi. "Konuşmuşluğum yok ama biliyorum. Ne oldu ki?"

"Hiç," diye iç geçirdim. "Merak ettim de."

"Çocuğu mu?"

"Evet," dedim onaylayarak.

Yekta, biraz çekimser kalıp suskunluğa büründüğünde gözlerini bir süre çocuğun üzerinden alamadı. Gülümsedim fakat bunu belli etmeden kısa saçlarımın uçlarını düzelterek, "İyi birine benziyor," diye konuştum. "Tipi de iyi."

Soğuk bir sesle, "Herkes göründüğü gibi olmayabilir," dedi. "Tipi de eh işte."

"Yok yok, bayağı iyi. Baksana, taş gibi çocuk!"

Yekta bu durumdan zerre kadar hoşnut kalmadığında ellerine baktım. Masanın üzerinde duran elinin üzerindeki damarlar belirginleşmişti. *Çok güzel o eller, bir gün benim olsun.*

Yekta sıkıntılı bir şekilde nefes alıp verdiğinde, "Sen beğendiy..."

Gülbade elinde iki limonlu soda ve selpakla buraya gelirken Yekta'nın sözünü kesip ona biraz yaklaştım. "'Gülbade'yle yakışmazlar mı?"

Yekta hızla gözlerimin içine baktığında afallayarak, "Hıı?" dedi. "Sen o çocuk... Sen o çocuğu Gülbade için mi sordun?"

"Sen ne sanmıştın ki?"

Yutkundu. "Yok, ben bir şey sanmadım da..."

"Yekta sen de içer misin?" diye sordu Gülbade, elindeki limonlu sodaları masanın üzerine bırakırken.

Hızla sodanın birini masanın üzerinde sürükleyerek Yekta'nın önüne çektim. "İçer içer... Hatta şu an tam da soda içmelik bir an..." Gülümseyerek yüzüne döndüm. "Seversin sen sodayı Yekta, iç iç çekinme."

Anca hazmedersin koçum.

Yekta ona uzattığım sodayı içti.

Yarasın canım, sen zaten bu gidişle daha çok soda içersin.

Gün sıkıcı bir şekilde geçti. Hayatımda o kadar aksiyon yoktu ki tek aksiyonum, Bekir'le girdiğim laf dalaşında ondan aşağı kalmayayım sarf ettiğim cümlelerin yerini bulma çabasıydı. *Yuh anasını satayım kurduğum cümleye bak, ayıp olmasın diye araya virgül falan koysaydım bari.*

Akşam yemeğinden sonra ertesi gün annemlerin geleceği gerçeğiyle yüzleşince kardeşlerimle birbirimize sarılarak ağladık. Şaka.

Odama çıkıp en rahat pijamalarımı giydim. Pijama zaten rahat olur, neyse... Yarınki sunuma son bir kez göz attıktan sonra şarjdaki telefonum hamsi gibi titredi. Ekrana baktığımda yüzümdeki tebessümle konuştum. "Buyur Yekta Efendi?"

Hayırsız Yekta: *Gonca iyi akşamlar.*

Oğlum suç işlemişim de kelepçeyle kapımda belirecekmişsin gibi konuşma ya.

Gonca: *İyi akşamlar.*

Hayırsız Yekta: *Sabah dersten evvel bir kez daha tekrar yapalım olur mu?*

Gonca: *Hallederiz kolay iş.*

Gonca: *Takılırsan ben toplarım merak etme.*

Hayırsız Yekta: *Ben de seni*

Hayırsız Yekta: *Birbirimizi tamamlarız.*

Gonca: *Tamamlayalım.*

Hayırsız Yekta: *Bu arada finallere çalışmıyorsan bir bölüm dizi izleyebiliriz.*

Gonca: *Tamam bir bölüm izleyelim.*

Hayırsız Yekta: *Açıyorum şimdi bilgisayarımı o zaman.*

Gonca: *Aç ben de telefonuma bir bakayım.*

Yatağa kurulduğumda beş dakika içinde dördüncü bölümü izlemeye başladık. Çok kalabalık bir kardeş topluluğu olduğumuz için kendime ait bir bilgisayarım yoktu ama ileride alacaktım, bunun için sağ böbreğimi vermem gerekebilirdi. *Komik olmayan aşırı bayat bir şaka işte, gül geç.*

Dizinin on beşinci dakikalarında kraker kemirmeye devam ederken merak ve keyifle uzandığım yerde ekrana bakarken aniden elektrikler kesildi ve odamın ışıkları kapandı. "Sıktın he!" diye homurdandım. Dizi dondu. "Sen de hiçbir fırsatı kaçırma, hemen don anasını satayım."

Birkaç dakika geçmeden telefonu elime aldım ve mobil verimi açtım.

Gonca: *Elektrikler gitti.*

Hayırsız Yekta: *Evet, bizim de gitti.*

Yataktan zıpladım ve penceremin kenarına giderek perdeyi sıyırdım. Yekta karanlıkta kalmıştı. Kâküllerime üfleyerek gözümün önünü açtığımda hızla parmaklarımı telefonuma götürdüm.

Gonca: *Korkuyor musun?*

Hayırsız Yekta: *Çok değil.*

Telefonumun ışığını açıp masamın üzerindeki pilli abajuru yaktım ve elime alarak gülümsedim. Daha sonra perdemi sıyırarak Yekta'ya yazdım.

Gonca: *Perdeni açar mısın?*

Mesajımı gördü ve bir şey yazmadan perdesini açıp direkt bana baktı. Abajuru salladığımda gülmeye başladık. Yüzünü telefonuna gömdü. Bir şeyler yazıyor sandım fakat hayır, telefonum çalmaya başladı.

Hayırsız Yekta arıyor...

Delicesine heyecanlanarak dudaklarımı ısırdığımda telefonu bekletmeden açtım ve kulağıma yasladım. "Işığımı buldum," dedi Yekta tebessümle ve yumuşak bir sesle.

"Sevindim," diyebildim. "İstersen elektrikler gelene kadar seninle konuşabilirim Yekta?"

"Sıkılırsan?"

Sırıttım. "Asla. Hatta sen sıkılma diye saçma espriler bile yaparım."

"Sende hiç sıkılmam Gonca."

"Eyvallah."

Tekrar güldük. Telefonlarımızı hoparlöre aldığımızda sandalyemi çektim ve pencerenin önüne oturdum. O da aynısını yaptı. Yekta ilk kez perdesini açmış ve bana bakmıştı. Birbirimize bakıyor, gülümsüyorduk. Gözlerinin rengini göremiyordum ama gülünce kısıldığını hissediyordum. Sesi dokunuyordu kulağıma ve ben daha çok seviyordum.

Dakikalarca telefonlarımız açık bir şekilde birbirimize bakıp güldük. Neyi konuştuğumuzu bile bilmiyordum fakat bazen kahkahalar attığımızda bu anı ölümsüzleştirmek istedim. O kadar güzel gülüyordu ki ekmek arası yapıp yiyesim geliyordu.

Yirmi dakika boyunca dünyanın en saçma muhabbetini yapmış fakat tek bir saniyesinde bile sıkılmamıştım. "Şarjım bitecek ve *powerbank*'im boş," diye mırıldandım. "Tabii, abajurumun pili daha bitmez."

Perdeyi tutan ellerine baktığımda biraz daha araladı orayı. "Teşekkür ederim Gonca."

"Teşekkür etmesen mi?" diyerek kıstım sol gözümü. "Kendimi gerçekten acayip kasıntı hissediyorum da. Güldük eğlendik işte."

"Olsun, ben de kendimi sana karşı mahcup hissediyorum," dedi bu kez. "Ne zaman karanlık çökse ve yağmur yağsa hep yanımda oluyorsun."

"Bundan şikâyetçi misin?"

"Bundan hiç şikâyetçi değilim."

Sesi odanın içinde dağılıyordu ama bir tek kalbim duyuyordu.

Biraz da özlü sözler...

Ayağa kalktığında sanki bana doğru geldiğini hissettim. Elini cama koyunca tebessümü hafifledi ve bakışları derinleşti. Onca mesafeye ve karanlığa rağmen bunu görebildiysem gerçekten de öyleydi. "Işığımı buldum demiştim ya," dedi sessizce. "Işığım sensin."

14. Bölüm

"Ya Şimdi Ya Hiç"

Fıstık gibi bir sunumun ardından ezme olup çıktığımız dersleri geride bırakmış, günün geri kalanını kuru ekmek gibi geçirmiştik.

Yolda yürüyoruz yani kısaca, laf cambazlığı yapıyorum da biraz. Her neyse... Yekta ve ben bir durak erken inmiştik. Niye? Çünkü salağız. İki dakika romantizm yaşayacağız diye aralık ayında kıçımız donacak anasını satayım. Bu arada romantizm yaşayacağız fikri tamamen benden çıktı. Ben yürüyelim mi dedim, o da balıklama atladı. İnsan bir naz yapar. Şaka!

"Hoca çok beğendi yalnız," dedi Yekta gururla bunu dillendirdiğinde. "Özellikle sen o kadar iyi sundun ki müthişti."

"Kendine haksızlık etme," diyerek gülümsedim botlarımın uçlarına bakarken. "Tabii, benim kadar olamasan da iyiydin."

Güldü. "Orada hemfikiriz."

Kafamı hafifçe çevirip sol gözümü kıstım. "Başka hangi konuda hemfikiriz mesela?"

Bilmem, diye düşündü kendi kendine hızla. "Farklı insanlar gibi duruyoruz ama birçok ortak yönümüz var."

"Evet ama sen dışarıdan çok soğuk duruyorsun Yekta. Ben de mi öyle duruyorum?"

"Soğuk biri gibi duruyorum evet," diye onayladı. "Ki öyleyim ama senin yanında kendimin bile bilmediğim yönlerini keşfediyorum... Sen ise soğuk durmuyorsun."

"Hangi yönlerini keşfediyorsun mesela?"

İç geçirdi. "Ben perdemi hiç açmam mesela, hep kapalıdır ama o gece perdemi açtım ve bunu sen yaptırdın."

Gözlerimi temkinli bir şekilde ondan uzağa ittiğimde, "Sanki kötü bir şey yapmışım gibi hissettirdin," dediğimde endişe etti. "Hayır, sana bunları hissettirmek istemem. Seni kötü olan hiçbir şeyin içine itmem."

Sağ ol canım ama beni kendine ittin ve âşık oldum. Aşk da bayağı kötü bir şey, bilmem haberin var mı? Yok.

"Peki," dedim öylesine.

Dün gece bana *ışığım sensin* demişti. Abajurum olduğu için mi öyle söylemişti? Hayır tabii ki bayağı iltifat etmişti. Başka türlüsünü kabul edemem ama insan arkadaşına şöyle şeyler söylemez ya...

Gereksiz bir sevinçle güldüğümde, "Bu arada yarın kar yağacak sanırım. Hava durumuna göz attım da," dedim.

"Yağsın."

"He."

Gülerek gözlerini kıstığında içimdeki ona bakarken tokat atma isteğini bastırmaya çalıştım. Döverek sevmekti bu, hani anlarsınız ya... Maalesef sevgi anlayışımız herkesle uymayabilir, ben şiir yazıp mum yakacak türden bir insan değilim.

Yürümeye devam ettiğimizde Yekta bana, "O gün..." dedi ve cümlenin devamı gelmedi zira olduğumuz yerde durdum ve Yekta'yı da durdurarak karşı kaldırıma geçmeden ilerideki ara sokakta kavga eden birtakım liseli gençler gördüm. Sonra da gözlerimi kocaman açarak şöyle söyledim:

"Bekir değil mi o?"

Bekir tekme tokat birileriyle kavga ediyordu. Çok şaşırmamıştım ama buna seyirci kalacak değildim.

Yekta şaşkın bir şekilde kalakaldığında ona baktım ve bir anda ne olduysa Bekir'e doğru koşmaya başladık. Koşarken bağırarak, "Çekilin lan kardeşimin üzerinden!" dedim. "Bırakın onu!"

Bekir kavga arasında beni görünce nefes nefese, "Gonca?" diye sorguladı. "Yavaş koş, düşeceksin."

"Salak mısın dayak yiyorsun?"

"Ben mi?" dedi ve dağınık saçlarıyla gülerek karşısındaki çocuğa sert bir kafa attı.

Yanlarına vardığımızda Yekta da Allah ne verdiyse bir anda girişiverdi. Şey, aslında niyeti ayırmaktı. Geride durduğumda korkuyla olanlara baktım. Altı yedi kişiyi görebiliyordu gözlerim ve Bekir'in yanında sadece bir kişi vardı, onun da pestili çıkmıştı, beyaz bayrak sallıyordu.

Bekir, Yekta'ya seslendi. "Sen karışmasana oğlum, bu benim meselem."

Yekta ona uzatılan eli geri çevirdiğinde çocuğu itti. "Dayak yemişsin, hâlâ konuşuyorsun Bekir!"

"Dayak falan yemedim," dedi Bekir inatla. "Bu benim rutin sporum..." Soldaki siyah ceketliye yumruk salladı. "Öyle değil mi lan pezevenk, it!"

"Yeter!" dedim ona. "Bırakın, durun artık!"

"Gonca sen gitsene," dedi Bekir bir yandan kavga edip bir yandan bana laf yetiştirirken. "Yetişkin içerik ve ürün yerleştirme bulunuyor şu an bu

ortamda." Bunu söylemesinin ardından az önce kafa attığı çocuğun karnına vurdu. "Yerleştirme canım, bundan."

"Salak mısınız siz ya?" diyerek baktım onlara ve diğer çocuklara seslendim. "Ayrılın, dağılın! Valla polisi çağırırım."

İçlerinden biri, "Sen bir sus ya," dedi. "Yürü git, kız başınla karışma bize!"

Yekta direkt, "Hop!" diyerek baktı dik dik. "Düzgün konuş lan!"

Bekir, Yekta'ya hayretle bakarken çocuk yaylanarak Yekta'ya baktı. "Hayırdır abisi, manitana laf attık diye mi bozuldun?"

"Ne diyorsun lan sen?" deyip çevirdim çocuğu kolundan. "Daha bıyıkların çıkmamış, izlediğiniz saçma sapan mafya filmlerine özenip sokakta yaşatıyorsunuz bunu! Dağılın evinize, çocuk gibi iş yapmayın." Elimle çocuğun yanağına birkaç kez vurdum. Kendini geri çekti. Gülümsedim. "Yoksa bu kız başımla sizi yakanızdan tutup annenizin kucağına oturtmayayım."

Bekir sinirle geldi ve çocuğu uzağa itti. "Basın gidin lan! Bu burada bitmedi zaten."

"Bekir sen çok kaşınıyorsun," dedi arkadaki. "Unutma bugünü oğlum."

"Siktir git lan sen!" diye hırladı Bekir. "Korkak gibi otuz tane adam daha toplasaydınız başıma."

"Toplayacağım daha bekle sen, bir araba adam yığacağım buraya!"

"Yığmazsan şerefsizsin lan!" Bekir çocuğun üzerine yürüğünde onu durdurdum ve zapt etmeye çalıştım. "Kendine gel be!"

Bekir soluk soluğa kalmış üzerini düzeltirken dudağındaki ufak patlağa dokundu ve kanı yere tükürdü. Elimi belime koyarak öylece ona baktım. "Senin bu hâlin ne olacak ya böyle? Serserinin önde gidenisin, farkında mısın? Lise bitecek, sınava gireceksin ama bir serseriden farkın yok."

"Gonca, bilmediğin meseleler hakkında ileri geri konuşma," dedi Bekir. "Bana da karışma. Hem siz niye geldiniz ki?"

Yekta, "Gonca seni gördü ve buna kayıtsız kalamazdık," diye açıkladı. "Bunu sorun edecek değilsin ya?"

"Sorun bu değil ki," dedi Bekir hızla. "Ayrıca siz de manita falan değilsiniz."

Ona boş gözlerle bakarken Yekta mesafeli bir duruşla, "Şu durumda cidden dert ettiğin şey bu mu?" diye sordu. "Helal olsun..."

"Dert etmiyorum," dedi Bekir. "Ama değilsiniz."

"Zaten değiliz," dedim hızla. "Fakat bu senin sefil hareketler sergilemeni gerektirmiyor. Annemler gelecek bugün, hatta gelmiş bile olabilirler. Yine alışık oldukları bir tablo göreceklerine eminim ama buna bir son ver."

"Gonca hiç nasihat dinleyecek hâlde değilim," derken yerdeki kitabını eline aldı ve dürbün gibi katlayarak ceketini de omzuna atıp bana baktı. "Merak etme, dövüşürken can vermem."

"Sebebi ne peki bu kavganın?" diye sordum.

"Boş ver," dedi Bekir.

"Ne demek boş ver? Durduk yere kavga etmiş olamazsın."

"Karışma!"

"Bekir!"

Bekir durdu ve gözlerime sertçe baktı. Kaşlarımı çattım. "Şimdi sırası değil!" Söylediği ve söylerken ciddi olduğu cümleydi bu.

Sustum. Bir şey demedim ve daha fazla üzerine gitmedim. Bekir yanımdan geçerken Yekta'ya yandan bir bakış atıp, "Gözün morarmış," dedi. "Yakışmış."

Gözlerimi devirdim. Yekta usulca gülerek, "Yüzün dağılmış," dedi. "Ama hiç yakışmamış."

Bekir kafasını sallarken ilerlemeye devam etti. Yekta'nın yüzüne baktığımda yanına giderek, "Gözünde bir sorun yok," dedim. "Fakat yüzünde minik birkaç çizik var."

Önemsemedi. "Boş ver, hissetmiyorum bile."

Beraber Bekir'in arkasından yürümeye, yan yana olmaya devam ettik. Yol boyu çok konuşmadığımızda, hatta hiç konuşmadığımızda birbirimizle vedalaşarak evlerimize dağıldık. Bekir önden giderken onu kolundan tutup çevirdim. "Ne oldu?" diye sordum tıpkı bir abla gibi yüzüne bakarak. "Canını sıkan ne?"

"Bir şeyin canımı sıktığı yok," dedi geçiştirme bir cevapla. "Sen biliyorsun kızım işte, her zamanki Bekir'im."

"Hayır, bu kez farklı sanki," diye yokladım onu gözlerimle. Elimle saçlarını ve yakasını düzeltirken iç geçirerek, "Nasılsa anlayacaklar ama elden başka bir şey gelmiyor," dedim.

"Sen beni sorun hâline getirme," dedi Bekir. "Annem bile alıştı artık." Dudaklarını ıslatarak çenesiyle Yektaların evini işaret etti. "Asıl siz ne iş ya? Manita mı oldunuz?"

"Saçmalama ya, ne manitası?" dedim. "Salak salak işler. Arkadaşız biz."

"Hayır, öyle bir durum varsa söyle de bileyim yani," dedi farklı bir yaklaşımla. "Ona göre konuşayım."

"Nasıl konuşacaksın ki?" Sol kaşımı kaldırdım.

Boğazını temizleyerek, "Kızım sen kendi kararlarını verecek yaştasın. Kiminle sevgili olup olmayacağına karışacak değilim ama bilmem gereken bir şey varsa söyle," dedi. "Yekta'yla nesiniz siz?"

"Sen söyle önce," dedim direkt topu ona atarak. "Bu kavganın sebebi ne? Bana bak, kız meselesi mi?"

"Bırak ya," dediğinde hoşnut kalmayarak önüne döndü. Peşinden gittim ve onu bir kez daha durdurdum.

"Eğer ki sen bu meseleyi anlatırsan ben de sana Yekta'yla aramızdakileri anlatırım."

"Bir şey var yani aranızda?"

"Evet, var," dedim gülerek. "On metre var."

"Salak!"

"Aptal," dedim ters ters ve boş verdim. "Anlatmazsan anlatma. Şimdi birazdan annemlere hesap verirken göreceğim ben seni."

"Hesap falan yok, dümdüz kavga ettim ama dayağı yiyen karşı tarafı deyip geçeceğim."

Dudağındaki yaraya bakıp, "Haklısın Bekir," dedim ve daha fazla kapı ağzında üşütmeden eve geçtik. İçeri girdiğimizde annemin sesiyle karşılaştık, sonra da kendiyle. Bize bakıp, "Aman yavrularım gelmiş," diyerek kollarını açtı. "Hoş geldiniz annem."

"Siz de anne," derken botlarımı çıkarmaya başladım. Annem yanımızda belirdiğinde Bekir kafasını kaldırmadan, "Ben bir yukarı çıkıp öyle ineyim aşağı," dedi.

Annem, "Oğlum bir sarılayım sana," diyerek Bekir'e baktığında Bekir ruhsuz gözlerle annemin yüzüne döndü. Annem gözlerini irileştirdiğinde çığlığı basmadan evvel araya girdim.

"Merak etme, karşı taraf daha beter bir hâlde anne. Oğlunla gurur duyabilirsin."

"Bekir, iyi misin anneciğim?" dedi elini dudağının kenarındaki kan lekesine götürdüğünde. "Oğlum sen niye sürekli kavga ediyorsun, çocuğum? Yazık değil mi sana?"

"Anne boş ver ya," dedi Bekir bıkkınlıkla. "Biraz atıştık sadece. Bu benim işim işim."

"O nasıl iş?"

"Anne..."

Babam ellerini arkasında toplayarak yanımıza geldiğinde Bekir'e çatık kaşlarla bakıp, "Yine serseri gibi kavga ettin değil mi?" dedi. Sesi sertti. "Oğlum hadi beni, kendini geç yazık değil mi annene? Bir gün kalbine indireceksin kadının? Ne olacak bu böyle? Ne yapacağız oğlum biz seninle?"

"Baba tamam," dedi Bekir belli belirsiz kelimelerle. "Ciddi bir şey yok."

Babam Bekir'in elindeki kitabı eline alarak, "Şu kitaba bak," dedi. "İçinde bir kalem izi yok. Bana bak Bekir, eğer ki bu sene karnende bir zayıf göreyim, futbolu unut!"

"O ne demek öyle baba?" dedi Bekir korkuyla. "Unutamam ben futbolu. Onun için yaşıyorum, hayallerim için uğraşıyorum."

Babam sesini yükseltti. "Lan it herif, sokaklarda kavga ederken bana mı soruyorsun? Eşek kadar oldun, her gün eve yaka paça geliyorsun! Derdin ne oğlum senin, derdin ne?"

Annem araya girmek zorunda kaldığında, "Tamam İlhami Bey kızma," dedi. "Bir daha yapmayacak."

"Hayatı serserilikten ibaret," diye kızdı babam. "Bir daha yapmayacak diye diye zibidi gibi oldu iyice." Babam haklıydı, üslubu sertti ama haklıydı. Bekir bu vakte kadar hep böyle bir çocuk olmuştu. Onun böyle olmasını en çok babam istemiyordu ama hepimiz onu çok seviyorduk. Elinde tuttuğu kitabı Bekir'e uzattı. Bakışları ürkütücüydü. "Git şu elini yüzünü yıka, sonra da sofraya gel."

"Aç değilim," dedi Bekir.

"Sofraya gel!"

Bekir bir şey söylemeden yukarı çıktığında annem sızlanarak, "Çok üstüne gittin," dedi. "Bismillah, yeni geldik daha."

"Sen sus hanım," dedi babam gergin bir tavırla. "Rahatlığa gelmiyor bu çocuk. Onca yoldan gelmişiz, karşılaştığımız manzaraya bak."

"Haklısın da..."

Kendimi tuhaf hissederken babam soluklanarak sabır çekti. "Hoş geldiniz baba," diyebildim sadece. "Bekir bu sıra sanırım biraz durgun ve o da agresifliğine vuruyor. Ben onunla konuşurum."

Babam bunun üzerine daha ılımlı yaklaşarak, "Gonca bak bu sene önemli bir sınava girecek," dedi. "Biliyorum hayali üniversite değil, futbolcu olmak ve hep yanındayım onun ama yeter be kızım! Bir silkelensin artık."

"Onunla konuşacağım baba," dedim kafamı sallayarak. "Merak etmeyin."

Annem, "Tamam, hadi üzerinizi değiştirin inin aşağı," dedi. "Ablanlar yarın gelecekler, sofrayı kurmuştum ben."

"Siz neler yaptınız sahi?"

"Öyle gittik geldik, konuşuruz daha."

"İyi madem," diyerek odama çıktım. Bekir'le konuşacaktım ama bildiğimiz Bekir olduğundan elle tutulur bir sonuç elde edeceğimi hiç sanmıyordum. Hele ki bugün konuşacak gibi değildik.

Keyifli diyebileceğim bir akşam yemeğinin ardından yarınki finalime çalışmaya başladım. Koca bir kupa kahveyle çalışma masamın başında tavuk gibi tüneyerek kafamı kitaplarıma gömdüm. Vizelerim acayip başarılı sayılmazdı ama finallerde daha iyi bir ortalama yapmak istiyordum. Bir saatten fazla, kafamı hiç kaldırmadan konu tekrarı yaptıktan sonra gözlerimi pencereye çevirdim. Yekta'nın ışıkları kapalıydı. Gözlerimi oradan ayırdım ve kitabıma döndüm.

Saatlerce satırlarla cebelleştikten sonra yarın için randevulaşarak beni yarı yolda bırakmamaları için onlara rüşvet verdikten sonra yatağımı açıp alarmımı kurdum ve gözlerimi tavana diktim. "Allah'ım ne olur sabah bembeyaz bir güne uyanayım. Âmin..."

Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım.

Odanın içinde müthiş bir aydınlık vardı. Et kokusu alan aslan gibi dikilip kanguru gibi yataktan zıpladığımda *Avrupa Yakası Gaffur* tipimle penceremin önüne giderek kocaman kocaman yağan kara ve bembeyaz olmuş sokağa baktım. "Hadi lan!" Verdiğim tepki bu olduğunda sevinçle zıpladım. "İşte bu, işte bu!"

Hiç umursamadan koşarak odamdan çıktım. Merdivenleri üçer beşer inerek, "Kalkın kar yağmış, kar yağmış!" diye bağırdım.

"Ne oluyor?" diye sordu annem uykulu bir hâlde arkamda belirdiğinde.

Ağzım kulaklarımda mutfaktaki arka kapıya koştum ve kapı ağzındaki terlikleri giyerek dışarı çıktım. Hava mükemmeldi, hava harikaydı, en az benim kadar. Kar telaşsız bir şekilde gökten yere düşerken kollarımı iki yana açarak yüzümü göğe kaldırdım ve kahkahalar atmaya başladım.

Annem endişeyle kapının ağzında belirdiğinde, "Daha yeni atlattın hastalığı, eve gir Gonca!" diye kızdı. "Ayaklarında çorap bile yok."

"Anne ben kaç gündür bu anı bekliyorum," dedim dilimi dışarı çıkarıp kar tanelerini yakaladığımda.

"Gonca içeri gir kızım!" diye uyardı bir sefer daha. "Hiç mi kar görmedin?"

"Anne geçen sene düzgün kar yağmadı ki," dedim onu umursamadan. "Bırak da şunun tadını çıkarayım, ne olur ya!"

"Üzerine bir şey giy o zaman," dedi. "Hadi!"

"Okula gideceğim zaten, sınavım var," diye açıkladım. "Giriyorum içeri..."

Annem arkasını dönerek uzaklaştığında bahçedeki tüm karı içime sokmak istemiştim. Hatta o kadar çok istemiştim ki şimdiden bu karın erimesinden korkuyordum. Çok seviyordum ve bu bana iyi geliyordu.

Birkaç dakika daha dışarıda kalıp hevesimin binde birlik kısmını aldıktan sonra koşarak odama çıktım ve yatağımı toparlayıp dolabımı açtım. Kar yağdığına göre nihayet daha kalın şeyler diyebilirdim. Hoş, sanki havalar hep sıcakmış gibi... Dolabımdan çıkardığım koyu mavi kot pantolonumu ve mor örgü kazağımı üzerime geçirdim. İki minik küpe takıp biraz da makyaj yaparak hazırlığımı tamamladım.

Çalışma masamın üzerindeki notları dosyamın içine sıkıştırıp çantama koydum. Kabanımı ve beremi alarak kahvaltıya indim. Abim çoktan işe gitmişti. Annem, Gürbüz'ün beslenme çantasını hazırlayıp boynuna astığında,

"Dikkatli git olur mu oğlum?" diye tembih etti. "Mayıs teyzenin elini bırakma."

"Merak etme beni anneanne," dedi Gürbüz. "Bir de annemler bugün gelecek, değil mi?"

"Evet gelecekler."

"Oh güzel güzel," dedi keyifle. Ballı sütünü bitirip bardağı kenara koydu. Mayıs, atkısını boynuna sarmayınca babam çatık kaşlarıyla, "Kızım atkını sarsana boynuna," dedi. "Üşüteceksin."

"Saracağım baba," dedi Mayıs. "Ama önce bir video çekmem lazım *TikTok* için."

Gözlerimi devirerek tostumu ısırdım.

Babam sabır diledi. "Rabbim akıl fikir ver."

"Âmin baba."

Mayıs'la Gürbüz evden çıktıklarında annem, "Hale daha uyanmadı mı?" diye sordu.

"Onun sınavı öğleden sonraymış sanırım," dedim cevap vererek. "Uyuyordur daha."

Annem, yerine geçip oturduğunda içimdeki mutlulukla yağan karı izleyerek çayımı yudumladım. "Baba akşam kızakla kayarız, değil mi?" diye sordum. "Yani bir sorun etmezsin? Valla bak üşütmeyiz."

"Kar bir tutsun," dedi babam. "Bir akşam olsun da."

"Tutar tutar," deyip gülümsedim. "Kafam kadar yağıyor, baksana."

"Kafan o kadar küçük mü senin ya?" Bunu söyleyen kişi Bekir'di.

Çenemi omzumun üzerine koyarak gözlerimle ona ulaştığımda montunu giymiş bir hâlde sırtında bir çantayla aşağı indiğini gördüm. Ağzım açık kalmıştı, "Yuh!" dedim. "Sırt çantası değil mi o?"

Annem yeni gelin hevesiyle ayağa kalkıp, "Kurban olduğum annem," diyerek Bekir'e koştu ve yüzünü sevdi. "Otur anneciğim. Bir çay iç, kahvaltı et."

Kıkırdadım. "Kadının ayarlarını bozdun lan."

Babam, "Gonca bir daha lan deme kızım," dedi.

"Peki."

Diyecektim, hepimiz biliyorduk.

"Anne okula geç kalacağım," dedi Bekir bizi hayretler içerisinde duvardan duvara vururken.

Annem haklı korkuyla elini Bekir'in alnına koydu. "Ateşin de yok, Allah Allah."

Babamla gülmeye başladık.

"Bekir kıymetini bil," dedim gülüşlerimin arasından. "Okul kazandım, eşek gibi çalıştım ama sırf sırt çantası taktım diye senin kadar ilgi toplamadım."

"Kıskanma ya, kıskanma," diyerek bana laf attı.

Babam ağır bir sesle Bekir'e bakarken, "Allah zihin açıklığı versin," dedi.

Bekir, "Sağ ol baba," diye karşılık verdi.

Tostumu çabucak bitirip ayaklanarak elimi sildim ve kabanımı giydim. "Bekle beraber çıkalım."

"Tamam, botlarımı giyiyorum," dedi Bekir. "Hadi görüşürüz."

Annem ve babam şaşkın bir şekilde dünyaya getirdikleri bu insan zerresinden beklenmedik bir hareket gördüklerine anlam yüklemekle uğraşırken yanlarından ayrıldım ve botlarımı giyip karın, beyazlığın içindeki yerimi aldım.

Bekir'le bahçeden çıktıktan sonra, "Yekta gelmiyor mu?" diye sordu.

"Bir sonraki otobüse binecekmiş," dedim ve dudaklarımı büzüp tavrını sorguladım. "Sen iyi misin ya? Ne bu mülayim tavırlar falan? Gece gece ne içtin de değiştin?"

Ellerini cebine soktu. "Kızım siz beni fazla hafife alıyorsunuz. Ben var ya, hayvan gibi zekiyim ama işime gelmiyor ders çalışmak."

"Notlarından belli oluyor zekilik."

"Kullanmıyorum ki," dedi omuz silkerek. "Bir kere benim hayalim kalem kitap değil, maç ve futbol işte, anlasana. Dur biraz iyi çocuk profili çizeyim..."

Solgun bir hâlde omuz silktim. "Belliydi zaten, anca göz boyarsın."

"Ders çalışacağım," dedi. "Notlarımı da yüksek tutacağım ama kavga edip etmemek konusunda aynı sözü veremem."

"Bu kavgaların bir sebebi var mı?"

"Her şeyin bir sebebi var."

"Var yani?"

"Gonca sen tescilli bir salaksın."

Omzuna bir tane geçirdim. "Bak düzgün konuş! Sorun ne o zaman? Kız meselesi mi dedim cevap vermedin."

"Sen karışma orasına," dedi istemeyerek. "Bir şeyi de bilme ya, ben senin hakkında her şeyi biliyor muyum?"

"Gizlim saklım yok ki oğlum."

Güldü ve gözlerime manidar bir hâlde baktı. "Senin mi?"

Çekimser davrandım. "Aa! Deliye bak, neyim var?"

"Tamam Gonca tamam," dedi yürümeye devam ederken. Olduğum yerde adımlarımı karın içine sabitledim ve cebimden çıkardığım eldivenlerimi hızla giyerek eğildim ve kar topu yapıp sertçe Bekir'in sırtına attım. Duraksadı ve bana bakarak kısılan gözleriyle, "Ağzını burnunu kara bulayayım mı?" diye sordu.

"Nah yaparsın!"

"Gaza gelmedim çünkü zaten yapacaktım," der demez çıplak elleriyle bir kar birikintisi oluşturarak sıkıca top hâline getirdi ve üzerime attı. Ellerimle kendimi siper ettiğimde koşmaya başladım. "'Ne oldu la, anca kaçarsın işte böyle," diyerek peşimden geldi ve kar fırlatmaya devam etti.

"Bak seni döverim çocuk!"

"Bir de bana kavgacı derler," dedi. "Kızım ben günah keçisiyim, valla bak."

"Ağla!"

Bekir bana kar fırlatmaya, ben de önünde koşmaya devam ederek durağa geldik. Bekir farklı yöne gideceğinden yollarımızı ayırdık. Otobüste kendime oturacak bir yer bulamayınca ayakta geçirdiğim yolculuk sonrası okula vardım.

Sınıfa çıkarken sıcak bir kahve almayı da ihmal etmedim. Kimseyle muhatap olmadan sırama geçip kahvemi bıraktım ve montumla beremi çıkarıp oturdum. Telefonuma baktığımda Gülbade'den herhangi bir dönüş olmadığını gördüm. Çıkardığım notlarımı karıştırırken kahvemi yudumlamaya başladım. Dakikalar sonra Gülbade sınıf kapısından içeri girdi ve yanıma geldi. "Günaydın," dedim.

"Günaydın," diyerek eldivenlerini çıkardı. "Hava buz gibi."

"Ama kar çok güzel."

Güldü. "O güzel tabii."

"Çalıştın mı?"

"Yani çalıştım," dediğinde bu cevabı almayı ondan beklemediğim için kaşlarımı havalandırdım. "Ne demek yani?"

Bakışlarını kaçırdığında oltama takılmış bir balık gibi gözlerine asıldım ve sakladığı şeyin peşinden gittim. "Oha? Oldu mu o iş?"

"Ne işi ya?"

"Çabuk otur şuraya."

Gülbade temkinli bir hâlde yanıma oturduğunda neden bahsettiğimi anlayarak direkt konuya bodoslama girişti. *En sevdiğim insan tipi, yormayın kardeşim.* "Dün istek attı."

"Ee?" dedim heyecanla.

"Ben de kabul ettim."

"Yani?"

"Yani takipleşiyoruz."

"Vay canına," dedim yavaşça alkışlayarak. "Bir çağ açılıp kapandı şu an."

Gülümseyerek daha da sessiz olmaya çalıştı. "Mesaj attı sonra. İşte beni aslında epeydir biliyormuş ama çekinmiş falan. Birkaç gündür de kantine geliyormuş sırf bu yüzden. Fark etmişsindir dedi hatta."

"Fark ettik canım, fark ettik."

"Öyle işte," dedi Gülbade. "Üçüncü sınıf öğrencisi, aynı bölümdeyiz. Yirmi bir yaşındaymış... Çok konuşmadık ama biraz sohbet ettik diyebilirim."

"Senden hoşlandığını itiraf etti o zaman?"

"Evet etti," dedi. "Diyorum ya, uzatmadı ama çok... Ne bileyim..." Gülbade kendini çok iyi hissediyordu ve gözlerime bakınca gözlerinin parladığını gördüm. Çok mutlu olmuştum. "İyi birine benziyor Gonca. Yazım hatası bile yapmadı ki ben bunlara çok dikkat ederim, bilirsin çünkü yazı, insanın kimliğidir bana göre."

"Biliyorum," dedim. "Peki sen ne hissettin?"

"İyi geldi konuşmak," diye itiraf etti. "Herhangi bir duygum yok, şu an oluşması imkânsız ama geri adım atmayacağım. Bir insanla tanışmak hele ki duygusal anlamda tehlikeli olabilir fakat ondan kötü bir enerji almadım."

"Başka ne konuştunuz?"

"Kendinden bahsetti biraz, benimle alakalı çok şey sormadı," dedi. "Zaten, diyorum ya rahatsız olmayayım diye yüzeysel bahsetti her şeyden. Ha bir de onda not varmış, Şevket Hoca her sene aynı soruları soruyor zaten, geçen senenin sorularını sana veririm, dedi."

"Kral ya," dedim sevinerek. "Tuttum bu çocuğu."

Gülbade'nin yüzündeki çiçekleri çok sevmiştim onun kalbinde ufak tefek ritimler oluşturacak o insanın da iyi olmasını istiyordum.

Gülbade, üzerindekileri askıya astıktan sonra yerine oturdu ve telefonuna baktı. *Instagram*'ı açtığında direkt mesaj kutusuna girip gülümsediğini gördüm. Sırıtarak omzumu omzuna vurdum. "Dur bir," diye susturdu beni gülerek.

"Yok canım, ben bir şey yapmıyorum," dedim. "Sen yaz istediğini."

Gülbade mesaja karşılık verirken ben de son kontrolleri yaptım. Sınavın başlamasına beş dakika kaldığında Yekta'yı hafif telaşlı bir hâlde içeri girerken gördüm. Çatık kaşlarım çehresinde toplandığında gözleri beni buldu ve *sorun yok* der gibi gözlerini kapatıp açtı. Boş bir yer bulduğunda onun ardından iki hoca girdi ve kapılar kapandı.

Aşırı klasik bir sınavı arkamızda bırakıp yirmi dakika sonra başkasına geçtik. Geçiren geçirene ve kıran kırana bir mücadelenin ardından fileleri havalandıracak bir şov yapıp arkamı ateşe verdikten sonra sınıftan çıktım. Gülbade, "Eve mi?" diye sordu.

"Evet, biraz çalışacağım," dedim. "Akşam da kayacağız bizim familyayla."

Gülümsedi.

"Sen?" diyerek sol kaşımı kaldırdım.

"Hiç, öyle bir bakarım ben de kütüphaneye çıkarım çalışmak için."

Sırıtarak yüzüne yaklaştım. "İlker'e söyle de notları yarına kadar versin."

Güldü. "Tamam isterim, yani zaten verecekti."

"Eh iyi madem," dedim dilimle dudaklarımı ıslatarak. "İyi çalışmalar, iyi dersler, iyi konuşmalar..."

Kitaplarını göğsüne yaslayarak geri geri adım attı. "Sana da."

İp gibi ortada kaldığımda sınıftan sol omzuna astığı çantasıyla çıkan Yekta'yı gördüm. Beni görünce direkt gülümsedi. "Nasıldı sınav?" diye sordum.

"Fena sayılmaz," dedi. "Senin?"

"Benim de öyle," derken yürümeye başladık. Aşağı kata indiğimizde dudaklarımı bükerek koridorda ilerledim lakin bir grup insanın, ilerideki panoda asılı duyuruyu okuduğunu gördüm. Bu dikkatimi çektiğinde yanlarına gittik. Gördüğüm şeyle gözlerim kocaman açılırken, "*Evdeki Saat* mi?" diye sordum kendi kendime. "Bizim okulda konser mi?"

Yekta'ya baktığımda duyuruyu tebessümle takip ettiğini gördüm. "Ne zaman ki?"

Önümüzdeki insanlardan görebildiğim kadarıyla okudum. "Cuma günü, yani finallerin bittiği akşam."

"Süper," dedi sevinerek ve bana baktı. "Gideriz, değil mi?"

"Beraber mi?"

Kafasını aşağı yukarı salladı ama tereddüdü gözlerinde görmüştüm. "Gelmez misin?"

"Gideriz tabii," diyerek sevinçle onay verdim. "*Evdeki Saat* bu ya! En sevdiğim grup."

Gözlerime bakarak, "*Uzunlar...*" diye mırıldandı.

Gözlerine bakarak, "*Yanıyor arabamızda...*" diye devamını getirdim.

Kestik canım! Bu kadar romantizm yeterli.

Uçarak eve geldiğimde ilk kez mutfağa girmeden odama çıktım. İşi gücü bırakıp cuma gecesi giyeceğim kıyafetlerime baktım. Hass*ktir! Hiçbir halt yok lan burada! Hayal kırıklığı çöken gözlerim ve arka fonda *Orhan Gencebay*'lı şarkılarımla dolaba baktım.

Kapım bir kez çalındığında Hale ablam içeri girdi. "Yeni mi geldin?"

"Evet."

"Varsa bana bir tane boş dosya versene," dedi. "Şimdi kırtasiyeye gidemem."

"Var," diyerek çalışma masamın yan kısmındaki çekmeceyi açıp birkaç kitabın altında duran boş dosyayı ona uzattım.

"Teşekkür ettim," dedikten sonra sorgulayıcı bir tavırla gözlerime baktı. "Senin moralin mi bozuk?"

"Cuma gecesi okulda *Evdeki Saat* konseri var. Sanırım yılbaşı için ya da her sene kışları oluyor ya..."

Güldü. "Bizim de var, *Pera* gelecek."

"Oha, çok iyi."

Omzunu silkti. "Aynen, güzel olacak." Ses tonu değişti ve içeri girdi. "Ama sıkıntı ne, anlamadım? Yekta'ya çıkma teklifi ettin de ret mi yedin?"

"Hayır tabii ki," derken güldüm. "Ayrıca o bana çıkma teklifi etti, yani beraber gideceğiz."

"Çok şaşırdım!"

"Ya tabii."

"Ee Gonca, sorun ne?"

"Şaka gibi değil, gerçek ama giyecek bir şeyim yok," dedim sitemle. "Finallerle cebelleşirken alışverişe falan çıkmak istemiyorum. Güzel bir gece olacak işte, güzel olayım istiyorum."

"Sen zaten güzelsin ki," dedi ablam sıcacık bir sesle ve kollarını göğsünde toplayıp düşündü. "Ama belki bende sana uygun güzel şeyler bulabiliriz."

"Bedenlerimiz aynı değil ki."

"Cuma'ya kadar spor yap!"

Gözlerimi devirdim.

"Endişe etme," dedi yanağımı sıkarak. "Ben hallederim o işi. Fıstık kız olacaksın, Yekta da seni yiyecek."

Sırıttım. "Şu Doğu'yla da tanışsak keşke ya. Ya da fotoğrafını falan göstersen keşke."

"Devlet sırrı," dedi ve elini kapının koluna götürdü. "Gösteririm bir gün, kaçmıyor ya. Hadi gittim ben, dosya için tekrar sağ ol."

"Önemli değil."

Ablam imdadıma yetiştikten sonra derdimi bipleyip kendimi yatağa attım.

Akşam yemeğini yedikten sonra İkbal ablam ve Necmi enişte min gelişiyle ev daha sıcak bir hâle gelmişti. "Hadi kaymaya," dedi Mayıs bir anda. "Bakın ben ki soğuk nevale, girişimcilik yapıyorum."

"Soğuk nevale olduğunu kabul ediyorsun yani?" dedi Hale ablam.

Mayıs, ablama öpücük attı. "Bu konuda yarışırız güzelim."

Hale ablam burun kıvırdığında ayaklandım. "Ben kabanımı giymeye gidiyorum. Bensiz çıkmayın, hepinizi tokatlarım."

Gece çalışmak için çıkardığım notlara ıslık çaldım. "Gece buluşacağız sizinle, biraz kar oynayacağım ama benden kaçamazsınız, içinizden geçeceğim oğlum!"

Kabanımı giymeye başlarken gözlerim bir yandan da pencereye ilişti. Yekta'nın ışıkları yanıyordu. İçimden bir şey, ona mesaj atmam gerektiğini söyledi.

Gonca: *Dışarıda kayacağız sen de gelsene.*

Direkt mükemmel bir atlayış anasını satayım, laf kalabalığına lüzum yok.

Hayırsız Yekta: *Şimdi mi?*

Gonca: *Evet. Arka sokakta bir yokuş var ya orada olacağız. Çıkıyoruz şimdi.*

Hayırsız Yekta: *Olur gelirim.*

Hayırsız Yekta: *Ama kızağım yok.*

Gonca: *Bizde var beraber kayarız.*

Hayırsız Yekta: *:')*

Ne gülüyorsun lan deli deli, kanın kaynıyor herhâlde.

Hayırsız Yekta: *Tamam çıkıyorum şimdi.*

"Bayılıyorum şu her şeye evet demene," dedim kendi kendime konuşarak. "Aradan bir yerden çıkma teklifi etsem kabul edecek gibisin, huy yaptı ya ondan."

Tüm aile, annem, babam ve İkbal ablam harici evde kalırken biz çoktan dışarı çıkmış, mevzuya gider gibi yokuşa yürüyorduk lakin ben en arkada ve ağır adımlar atıyordum. Yekta'yı bekliyordum. İki saniyede bir onu kontrol ederken nihayet göründü. Arkamı dönüp ona el salladım. Bana yetişmek için koşmaya başladı. Gülümsedim. Yanımda durduğunda, "Nasılsın?" diye sordu, ağzından dumanlar çıkıyordu.

"İyiyim," dedim. "Sen?"

"Ben de, ders çalışıyordum aslında ama sen çağırınca geldim."

Gülümsedim yine. Bekir bizi görünce elini kaldırdı. "Vayy, Yekta da gelmiş."

Tüm yüzler bizi bulduğunda ablamın gözleri kısıldı ve bana göz kırptı. *Dur bir kardeşim, utandırma ya beni.*

Yekta onlara sadece gülümsediğinde Gürbüz dayanamadı ve eğildiği yerden bir avuç kar alıp bana attı. "Ne oluyor la çocuk?" diye güldüm şaşırarak.

Gürbüz, "Kar işte," dedi. "Ama bana atmayın bak, gözlüklerim kırılmasın."

Necmi enişte, "Yenisini alırım oğlum," dedi. "Ama tabii siz yine de çok atmayın."

"İyi o zaman," diyerek eğlenmeye başladım ve avucumdaki kar topunu enişteme salladım. "Biz de sana atarız o zaman enişte."

Ortalık bir anda savaş alanına döndüğünde önüme gelene kar topu atmaya başladım. Yekta'ya, ablama, abime, enişteme, Bekir'e... Hepsinde birden fazla imzam olmuştu. Tabii, onların da bende. Yekta bana pek kar topu atmamıştı, yazık, kıyamadı herhâlde.

Ferdi abim gülerek beni kovalarken, "Sen çok zıpladın çekirge gibi. Gel buraya," dedi.

"Abi git," dedim koşarak. "Valla bak karşılığını çok pis ödetirim."

"Senden korkan mı var Gonca Hanım?" der demez boynumun boşluğuna kar topunu soktu. İçim hızla üşüdüğünde gülümseyerek bana öpücük attı.

"Dondum ya!"

"Bir şey olmaz abisi, bir şey olmaz," dedi.

Boynumdan karı çıkarırken kaldığımız yerden devam ederek yokuşu bulduk. Burada bizden başka çok kişi vardı. Bekir elindeki kızağı direkt yere koyarken, "Kayıyorum ben," dedi ve Yekta'yla bana baktı. "Siz kayacak mısınız?"

"Evet, sen kay da önce," dedim.

"Nasıl yani? Beraber mi kayacaksınız?"

"Of Bekir!"

"Tamam Yekta gel biz beraber kayalım, sığarız."

Yekta gülerek, "Yok artık," dedi. "Kay sen, beni düşünme."

"Seni düşünmüyorum."

"Onun farkındayım, lafın gelişi dedim."

"İyi sen bilirsin," dedi ve kızağa oturup jet hızıyla yokuşu indi. Enişte m ve Gürbüz beraber kayarken Mayıs'ın video çektiğini gördüm. Bu duruma inanılmaz şaşırdığımda bizi de kaydettiğini gördüm. "Üzerimizden prim yapma Mayıs," diye kızdırdım onu. "Anladın sen de biz olmadan videolarının izlenmediğini."

"Sus ya," dedi Mayıs. "Reytingin bile yok."

"En çok izlenen, hatta tek izlenen videonun içinde Bekir ve benim olmam dışında sorun yok tabii."

"Videonuz mu var?" diye sordu Yekta.

Mayıs gülerek yanıtladı. "Evet gidip izleyebilirsin, hayran kalırsın çok güzel video."

"Güzeldir," dedi Yekta.

Mayıs susmakla kaldı. Bu ailenin diğer elemanları kapak yemeye doyamadılar, ne diyeyim ki?

Sırayla herkes kaymaya başladığında sıram geldi ben de kaydım, olay budur işte. Aman, kar gördük kaydık işte. Kızak çok büyük olmadığından birer kişilikti ve iki kızakla daha çabuk sıra geliyordu. Mayıs ön kamerasını açarak bize çevirdiğinde, "Hadi gelin, bir fotoğrafımızı çekeyim," diye çağırdı.

Kardan üşümüş ağzımız ve burnumuzla birbirimize sokularak ekrana baktık. Kadraja sığması biraz zamanımızı aldı ama sığdık. Dakikalar boyunca düşe kalka, kahkahalar atıp birbirimizle uğraşarak zaman geçirdikten sonra Ferdi abimin telefonuna bir mesaj geldi. "Ablam çay demlemiş, kurabiye de var diyor!"

Gürbüz ıslak eldivenleri ve buharlı gözlüğünün altından, "Hadi gidelim gidelim," dedi. "Acıktım."

Bekir, Gürbüz'ün kafasına vurdu. "Sofrada bir ekmek yedin la çocuk, göbeğim var diye ağlıyorsun koçum, kızlar bakmaz yoksa."

Gürbüz çatık kaşlarıyla, "Senin göbeğin yok ama bakan kız da yok," dedi. "O ne olacak?"

Hep bir ağızdan gülmeye başladığımızda Bekir susmakla yetindi. Aha yakaladım! Bir şey var sen de, bir şey...

"İyi hadi gidelim," dedi enişte m. "Hasta olacaksınız bak."

Hale ablam, "Üşüdüm zaten," diye yürümeye başladığında yavaşça toparlanarak ilerledik. Yine en arkada kalan biz olduğumuzda on dakika sonra evimizin önüne geldik. Herkes içeri girdiğinde Yekta'yla bahçe kapısının önünde durduk. "Sen de gelsene," dedim yumuşak bir sesle. "Çay içelim."

"Yok ben gideyim," dedi Yekta. "Güzel bir akşamdı, teşekkür ederim."

Ona sahte bir kızgınlıkla baktım.

Güldü. "Tamam, teşekkür etmeyi bırakıyorum."

"Evet, bırak bence de."

Gülümseyerek bir süre durduk. Birbirimizin gözlerinde kaybolduk desem yeridir, imdat polis çağırın ya da direkt Müge Anlı ihbar hattı.

"O zaman iyi geceler," diyebildim sessizce fakat ona böyle bakarken daha ne kadar sakin kalabilirdim, bilmiyordum.

"İyi geceler," diye mırıldandığında el sallayıp arkamı dönerek bir adım attım ve durdum.

Ya şimdi ya hiç, ya şimdi ya hiç!

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıp kapattıktan sonra hâlâ arkamda duran Yekta'ya hızla yürüdüm ve yarını hesaba katmadan sadece anı yaşayıp yanağından öptüm.

15. Bölüm

"Bazı Güzel Anlar"

Ben bir şey yaptım.

Yekta'nın yanağından öptüm.

Öptüm mü la harbiden?

Vallahi billahi öptüm, şak diye. Bildiğiniz öptüm yani. Çocuğun tepkisini göremedim bile. Ne yaptı acaba arkamdan? Sövdün mü düştün mü Yekta Efendi? Keşke mal gibi kalan yüz ifadene bakabilseydim ama kendi mallığımla uğraştığımdan sana sıra gelmedi.

Ay öptüm valla, boş ver kız Gonca.

İmdat!

Gözlerimi kocaman açarak dağınık saçlarımla üzerimden düşen yorganıma kollarımı koyarak odamdaki boş duvarı sorguladım, sonra da aynama bakıp irkildim. "Anasını satayım tipe bak, kapa kapa!"

Yekta şimdi biz evlensek her sabah bu yüzü görmek zorunda kalacaksın koçum, hadi yine iyisin sahibinden full hd çarpılmış surat.

Aynayla konuşmaya başladım çünkü neden konuşmayayım? Çünkü aynayla konuşmayı severim. Dudaklarımı büzerek, "Bu dudaklar Yekta'nın taş gibi yüzünü öptü," dedim. Dudaklarıma dokundum ve sırıttım. "Lan sanki öpüştük anasını satayım, öpüşsek dudaklarıma mühür vuracağım."

Ee bundan sonra ne olacak peki?

Ayağa kalktım ve elimi uzatıp kendime konuştum. "Anlat bakalım Gonca kızı! Ne diyeceksin şimdi sen bu çocuğa?" Kendimi taklit ettim. "Şeyy, Yekta yanağın çok öpülesi duruyordu ben de öpüverdim, korkma koçum, yabancıya gitmedin."

Duraksadım. Tükürdüm. "Senin yapacağın açıklama anca bu kadar olur!"

Ardından kendimi tekrar yatağa attım ve ellerimi karnıma koyarak tavandaki cama bakıp gülümsedim. *Yine de her şeye rağmen çok güzeldi.* Gözlerimi kapattım, iç geçirdim. *Ne olacaksa olsun artık kardeşim, yeter be öptük işte anasını satayım. Bavulunu toplayıp kapıma dayanıyormuş bir de.*

Kendimin delisiyim ben, bakmayın siz bana.

Güne kaç sıfır önde ya da geride başladığımı bilemezken kahvaltıya inmeden dün geceki öpücükten sonra kendimi veremediğim dersin başındaydım. Elime kalemi alarak esnediğimde aynı cümleyi on kez okusam da beynime hiçbir şeyin girmediğini fark ettim. Kalemi elimden bırakmadan sıktığımda, "Kontrolünü kaybetme," dedim. "Arkadaşsınız siz, olabilir böyle ufak tefek şeyler."

Aynen, arkadaşlar arasında olabilir böyle şeyler.

Şey, arkadaşça evlenelim mi mesela?

Kendi kendimi sürekli bozmaktan duramayan ben, derin bir nefes alıp bütünleme korkusuyla yüzleşerek iki tokatla kendimi kendime getirdim ve derse odaklandım.

Başardım. Zor oldu ama başardım. Bir saate yakın, dün gece düzgün çalışamadığım dersin hakkını verdim. Yatağımı topladıktan sonra üzerime güzel bir şeyler giydim, birkaç kitap ve çantamla aşağı indim. Evde annem ve İkbal ablam vardı. Diğerleri çoktan okula gitmişti. Ben de bir şeyler atıştırdıktan sonra onlara veda edip botlarımı giydim ve bahçeye çıktım.

Yekta bana mesaj atmamıştı, ben ona atmalı mıydım?

Ne diyecektim ki?

Soluklanarak soğuk havayla kendimi dövdüm ve salak aşk kızı rollerinden sıyrılarak bahçeden çıktım. Direkt Yektaların evine baktığımda kapıda bir hareketlilik göremedim ama görmek istedim. *Görmeliydim, göstersene!*

Kaplumbağa gibi yürüyerek Yekta'nın evden çıkmasını beklediğimde istediğim oldu. *Ne güzel valla oh, sanki kitap karakteriyiz, her istediğimiz ânında oluyor.*

Fakat onu görmezden gelmeye çalıştım, yani balıklama atlamadım sanki hep bekliyormuşum gibi. *Evet, bekliyorum.* Adımlarım yavaşlarken Yekta'nın sesiyle duraksadım. Arkamda kalmıştı. "Gonca," diye seslendi.

Yüzümü çevirdim. Allah'ım nasıl yakışıklı, güzel, harika bir insan yaratmışsın kurban olduğum, ben bu insanı öpmeyip de kimi öpeceğim?

"Efendim?"

Biraz hızlı adımlarla yanıma geldiğinde, "Okula mı?" diye sordu.

Güldüm. "Henüz mezun olup işe gitmediğime göre evet."

Güldü. "Mesajıma geri dönmedin de o yüzden sordum."

"Mesaj mı atmıştın?" dedim saf saf.

"Evet."

"Görmemişim kusura bakma," diye karşılık verdim. Günahını aldım çocuğun. "Sen yazmayınca ben de yazmadım, rahatsız olursun diye."

"O nasıl laf?" dedi yürümeye başladığımızda. "İstediğin zaman yazabilirsin."

"Peki."

Yanaklarımda bir ısınma meydana geldiğinde, "Gece güzel uyuyabildin mi?" diye sordu.

Amma çakal herifsin he.

"Her zamanki gibiydi," dedim kendimi değil, onun cevabını önemseyerek. Kar ayaklarımızın altında ezilirken konuşmaya devam ettim. "Sen?"

Yüzünü ve gözlerini görmek istedim ama ses tonu, bunlara gerek olmadığını ziyadesiyle belli etti çünkü çok tatlıydı. "Ben çok güzel uyudum."

Vallahi billahi bana karşı boş değilsin, anladım. Zaten biliyordum da salağa yatmak güzel oluyordu.

Ekledi. "Annem çarşaflarımı yıkamış, çiçeklerin içindeymişim gibi uyudum, çok iyiydi."

Dalga geçiyor ya.

"Ha bu sebepten mi?"

"Evet," dedi ve gözlerinin kenarıyla gözlerime baktı. "Sadece bu sebepten değil."

"Seni öptüm diye mi?"

Höst!

Yuh ulan, bir ayarım yok!

Kaşlarımı çatarak ufak bir telaşa kapıldığımda, "Şey, yani öyle söylemek istemedim," dedim gereksiz bir çıkışla.

"Beni öptün diye," dedi Yekta her şeyi sıfırladığında.

Ayaklarım kara saplanırken gözlerine bakmak, daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı. Neden bakamıyordum sanki? Neden bakarken kendimi suçlu hissediyordum? Neden bir itirafı çok görüyordum kendime? Şimdi sana âşığım desem ne kaybedebilirdim?

Hayır, bunu bir gün yapacaktım zaten. Belki de bir anda çıkacaktı dudaklarımdan o sözler ama ondan bir adım görmeliydim. Evet, belki atıyordu ama yetmiyordu işte. Ben onu öptükten sonra göz göze geleceğimiz ânın hayalini kurarken bu ilerleme fazlaydı. Fakat bazen her şeyi akışına bırakmak gerekiyordu. Ne olacaksa olsun diyordu insan.

"O öyle bir andı," dedim bunu şu an burada konuşmaktan kaçarken. Ne var canım, utanamaz mıyım yani? "Çok çalıştın mı sınava?"

"Çok değil," dedi. "Sen?"

"Ben de öyle ama hallederim bu dersi de."

"Vizelerinin hepsi iyiydi, değil mi?"

"Düşük notum yok," dedim. "Senin de yoktu sanırsam?"

"Bir tanesi kritik," diye cevapladı. "Bugün olan o da. Bu finalin hakkını verirsem diğerleri dert değil."

"Halledersin sen."

Konuşmadı.

Az daha resmî olalım, belki biri imzalar bizi.

Durağa geldik. Onca yolu, yani on dakikayı hiç konuşmadan geldiğimizde neden tutukluk yaptığıma anlam veremedim. İşime geliyordu aslında, bir şeye çok hevesli olduğumu belli etmemeliydim. Bazı şeylerin sınırı olurdu ve ben kendim için dev bir şey yaparak Yekta'yı öpmüştüm.

Onun kalbini görmüştüm. Peki ya, o benim kalbimi görmüş müydü? Sahiden artık ikimiz de arkadaşız diye mi dolanacaktık etrafta çünkü bu hisli bir öpücüktü, kardeş gibi olanından değil.

Üf, başka derdin yok da öpücük edebiyatı mı yapıyorsun sen ya sabah sabah? Birazdan kartında yetersiz bakiye diye uyarı alacaksın, hâlâ neyin derdindesin? Kartımı o gün doldurmuştum, kandırdım.

Ellerim cebimde otobüsü gelmesini bekledik. Sağ olsun bizi çok bekletmeyip buradan sülalesine kadar sövdürmeden geldiğinde cüzdanımdaki kartı çıkardım. Önümüzdeki iki kişinin ardından bindik ve kartlarımızı okutarak arkalara doğru ilerledik. Yekta hemen sağıma doğru yaklaşarak, "Arkada boş bir yer var," dedi.

"Sen otur istersen."

"Sen otur."

Biz mütevazılık yarışına girerken çoktan biri geçip oturdu. Aman zaten oturmayacaktım, iyi oldu. İkimiz de camın önüne geçerek sırtımızı ikili kapıya döndük ve dışarı baktık. Yanımdaydı ve onu seviyordum. Kendime neden sürekli bunu hatırlatma gereği duyuyordum bilmiyorum ama Yekta yanımdaydı, buradaydı ve kalbim onun için atıyordu. İnanın bu duygu o kadar tatlıydı ki bitmesini hiç istemiyordum.

Yol boyunca öküzün trene baktığı gibi asfaltı izledikten sonra okulun oradaki durakta indik.

"Cuma günü için annenlerden izin aldın, değil mi?" diye sordu. "Bir sorun çıkar mı?"

"Hayır çıkmaz," dedim. "İzin almadım daha ama verirler."

Yekta, ufak bir rahatlık belirtisiyle sustuğunda güvenlikten geçip okula girdik. Sürekli konuşmak istiyor ama diğer yandan da sadece susalım istiyordum. Kendi içimde onu severken sorun yoktu fakat bunun karşılıklı bir icraata geçmesi tuhaftı. *Evet, bana iyilik yaramıyor arkadaşlar ama tek kişilik aşk karın ağrıtmaz, not düşün.*

Yekta'yla üst kata çıkarken Gülbade'nin arkamdan seslendiğini duydum. Ona baktım, aceleci bir şekilde buraya geliyordu. Yekta kaşlarını çatarak, "Bir şey mi oldu ki?" diye sordu.

"Sanmam," dediğimde Gülbade, "Yetiştim," dedi ve tespitimin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anladım. "Bu otobüslerle başım belada."

"Ne oldu? Ve sana da günaydın."

"Kaçırdım önceki otobüsü," deyip Yekta'ya baktı. "Merhaba Yekta."

"Merhaba." Yekta bana dönüp, "Ben sınıfa çıkıyorum o zaman. Görüşürüz," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Gülbade kaşlarını çatıp, "Bir sorun mu var?" dedi.

"Hayır." Gözlerimi kapatıp açtım. "Daha doğrusu sorun değil ama bir şey oldu."

"Ne oldu?"

Direkt, "Yekta'yı öptüm," dedim.

Gözleri yuvalarından fırladı. Hep bu tabiri kullanmak istemiştim, Allah razı olsun Gülbade. "Nasıl ya? Nereden?"

"Sağ kroşesine ucundan yapışıverdim," deyip gözlerimi devirdim. "Yanağından ya, nereden olacak?"

"Bir dakika, o zaman siz şimdi?"

"Hayır çıkmıyoruz," dedim. "Ama bu cuma okuldaki konsere beraber geleceğiz. Sen de geliyorsun değil mi? Yekta direkt beni davet edince..."

"Kızım takılmam ben öyle şeylere," deyip omzuma dokunarak tebessüm etti. "Herhâlde onunla gideceksin, benim daha belli değil."

Kaşlarım havalandı. "İlker?"

"Hayır, daha böyle bir şey yok," dedi ve sınıfa doğru ilerlemeye başladık. "Üstelik biz konuşuyoruz sadece, yani ortada bir netlik yok. Sen beni boş ver, şu öpücük nasıl oldu? Sen onu öptün, nasıl bu kadar sakinsin acaba? Yani siz nesiniz kızım şimdi? Gonca ben bunları soramam, senin anlatman gerek."

Derin bir nefes alarak merdivenleri çıkmaya başladığımda, "Öyle oldu işte," diye mırıldandım. "Sakin değilim, içim deliriyor ama çok hevesli olduğumu belli edersem hoş olmaz. Bir anda içimden geldi öptüm işte. Mal değildir herhâlde, bunun arkadaşça olmadığını anlamayacak kadar."

"Ee?"

"Bana bir şey söylemesini ya da sormasını bekliyorum Gülbade," diye konuştum. "Baktım bıçak kemiğe dayandı, her şeyi göze aldım zaten yaparım itirafımı. Ters mi tepti, ben de ona teperim anasını satayım. Yetti kardeşim, seviyorsa söylesin."

"Seviyor seviyor," diyerek güldü. "Belki o da bazı şeylerin zamanını bekliyordur."

"Zaman dile gelse, kök saldım kardeşim burada küstüm oynamıyorum der."

"O da sizin bileceğiniz iş."

"Yok yok," dedim sonra. "Ben öptüm, sıra onda artık. Ya bir itiraf ya da bir şey. Ben buradayım."

"Tamam sizin yolunuz açık," dedi Gülbade ve sırtıma vurdu.

Sınıfa girdik oradan da sınava, sınav bize girdi şakasını yapmayacağım çünkü girmedi, kapıda kaldı. Yer mi Anadolu çocuğu bunları?

Öğleden sonraki sınav için karnımızı doyurmamız gerekiyordu. Gülbade'yle yemekhaneye indiğimizde boş sıra gördüm. "Şaka mı?" diye sordum. "Nasıl boş burası?"

"Millet sınav haftasında ya, yemek düşünecek hâlleri yok sanırım."

"Yemek de düşünürüm sınav da," diyerek elime aldığım tabldotla yemekçi abi ve ablaların önüne geldim. Boş bir masa bulup karşılıklı oturduğumuzda aslında yemekhanedeki çoğu masanın da dolu olduğunu fark ettim. Kazağımı bileklerimden yukarıya çekerek bir ekmek alıp poşetinden çıkardım.

Gülbade sükûnetle çorbasını kaşıklarken gözleri boyumu aştı ve utanarak gülümsedi. O esnada İlker ve yanındaki bir arkadaşıyla masamızın yanından geçerken, "Afiyet olsun," dedi.

"Teşekkür ederiz," dedi Gülbade.

Arkadaşı sağına ve soluna bakındığında oturacak bir bulamayınca, *külliyen yalan...* İlker, "Bir mahsuru yoksa buraya oturabilir miyiz?" diye sordu.

Gülbade'yle bakışıp bu hareketinin manasız olduğunu belli ederek geçiştirdim. Gülbade, "Tabii," dedi. İlker benim yanıma, Gülbade'nin de çaprazına oturmuştu. *Onu daha iyi görebilmek için tabii, fırsatçı herif.*

Gülbade kendini kasmaya başladığında gözlerim İlker'in ellerine kaydı. İnsanların ellerine bakmayı seviyordum, ne bileyim el görmek hoşuma gidiyordu. İlker'in elleri de Gülbade'nin ellerine çok yakışacak türdendi.

"Sınavlar nasıl gidiyor?" diye sordu İlker. İyi bir çocuktu ya, hiç öyle kötü enerji almamıştım. Aynen ilk dakikadan.

"Fena değil," dedi Gülbade. "Çalışınca oluyor."

İlker'in gülümsediğini gördüm. İşte âşık olma belirtisi, zerre kadar komik olmayan bir şeye sırf o söyledi diye gülmek... Seni en iyi ben anlarım İlker Efendi.

"Notları getirdim," dedi bu kez çatalı salataya götürdüğünde. "İhtiyacınız varsa eğer..."

"Olmaz olur mu?" dedim bir anda gülümseyerek. "Çok sağ ol."

İlker bana döndüğünde mavi gözlerini kısarak gülümsedi. "Bu arada Gonca ben," diye tanıttım kendimi. "Gülbade'nin en yakın arkadaşıyım. Onu benden daha iyi kimse tanıyamaz, o kadar yakınım."

"Memnun oldum, İlker ben de," dedi düz bir sesle. Gözleri Gülbade'yi buldu. "Gülbade senden biraz bahsetmişti, kız kardeşim diye."

"Öyleyiz evet," dedim sakinlikle.

Yemeğimizi yemeye devam ederken okuldaki hocalardan ve derslerden konuştuk. Oldukça kafa bir çocuktu ama yerine göre ağır da bir insandı. Gülbade'ye bakarken yakaladığım bakışları içimi ısıtmıştı. Ne de olsa uzun

zamandır onun farkında olduğunu biliyorduk ve şimdi de böyle bakması, üstelik hislerini açıklaması da normaldi.

Yemekten sonra o ve arkadaşı ayağa kalkarken, "Teşekkürler. Güzel bir sohbetti," dedi. "Notları Gülbade'ye veririm, oradan bir şeyler çıkar herhâlde."

"Biz teşekkür ederiz," dedim.

İlker, "Sonra görüşürüz," diyerek tebessüm ettiğinde en son baktığı yüz, elbette Gülbade'nin yüzüydü.

Yanımızdan uzaklaştıklarında direkt olaya el koydum ve güldüm. "Bu çocuktan bir şeyler olur! Net çözdüm!"

"Ciddisin değil mi?" Sesinde ve suratında bir endişe hâkimdi.

"Evet, bence iyi ve donanımlı da biri. Zeki erkekler her zaman bir adım öndedir. Sen bırak şimdi gözünün rengini, kaşının şeklini... Üstelik gayet de tipi var yani."

"Yok demedim zaten ama ne bileyim Gonca," diyerek dudaklarını büktü Gülbade. "Birkaç gündür konuşuyoruz ve ilk kez burada bir şeyler yedik. Sanırım, dediğim gibi yerimizi bildiğimiz sürece hissettiğimiz duyguların peşinden gitmeliyiz."

"Yekta'nın bana açılmasını beklerken sizin çift olmanız şokunu yaşayacağım, hissediyorum."

"O da affedersin de Yekta'nın salaklığı," dedi hızla. "Açılsın işte artık, ben patladım."

"Arada güzel iltifatlar ediyor ya, öyle söyleme," deyip gülümsedim. "Işığım sensin, güzelsin..."

"Bir sonraki evre 'evim' sensin."

"Döşeriz o evi koçum, sen hiç canını sıkma."

Gülbade'yle yemekhaneden çıktıktan sonra, sınav öncesi son kez bir şeyler okuyarak sınava girip çıktık. Akşam olmadan eve döndüm ve bu kez yalnızdım. Yekta'nın bir işi vardı, benimle gelmemişti. Açıkçası ilk kez bunun olmasına sevinmiştim çünkü biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, yanındayken kendimi bugün tuhaf hissetmiştim.

Üzerimi değiştirip aşağı indiğimde annem pirinçleri ayıklarken, "Evde şehriye kalmamış ama İkbal," dedi. "Şehriyesiz pilav yemiyoruz kızım."

"Necmi'yi arayayım anne, gelirken alsın."

"Geç kalırız öyle."

"Ben hallederim," diyerek araya giriştim. "Hem ben de bir şeyler alacağım, biraz da yürümüş olurum."

Annem içi rahatlamış bir şekilde yüzüme bakıp, "İyi madem," dedi. "Dolabın kenarında duran cüzdanda biraz para var annem, oradan al."

"Tamam, üzerime bir şeyler giyeyim," diyerek yeniden odama çıktım ve kulaklığımı takıp kabanımı da üzerime geçirerek aşağıya indim. Cüzdanı

cebime koyarak bağcıklarını içine soktuğum botlarımla kararmaya yakın havada tek başıma yürümeye başladım. Sanki şehir terk edilmişti de içinde bir tek ben vardım. Çaktırmadan gözlerimi Yektaların evine çevirdim. Işıkları henüz yanmıyordu. Önüme döndüm ve ilerledim.

Sırf daha çok müzik dinlemek için yavaş yürüdüm ve marketten istediklerimi aldım. Dönüş yolunda duyduğum şarkıyı mırıldanırken gözlerim tek katlı evin bahçesindeki karı kürekle temizleyen o çifte takıldı.

Nida ve Mustafa Alp... Evet, sanırım hatırladığım kadarıyla isimleri buydu.

Nida beni görünce gülümsedi ve elini kaldırdı. Ben de ona elimi kaldırdım. Kız buraya doğru geldiğinde bahçesinin kapısını açıp kaldırımda durdu. Kulaklığımı çıkarıp yanına ilerledim. Karşı karşıya geldiğimizde kıvırcık saçlarının onu çok tatlı gösterdiğini fark ettim. Enerjik, inanılmaz pozitif bir yanı vardı. Hiç konuşmasa bile ondan çok güzel hisler alıyordum.

"Eviniz burası mı?" diye sordum gözlerimi evlerine çevirerek.

"Hıhım," diye cevapladı. "Aslında başka yerde oturuyorduk ama bu semte taşınmaya karar verdik."

"Hayırlı olsun," dedim tebessümle ve gözlerimle ileriyi işaret ettim. "Biz de üst sokakta oturuyoruz ki siz zaten biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyerek güldü ve gözlerini kıstı. "Adın Gonca'ydı değil mi?"

"Evet," dedim gözlerimi kapatıp açarak. "Nida?"

Kollarını göğsünde toplayarak saçlarını düzeltti. "Evet, Nida... O gün için teşekkür ederim, biz kapınıza geldik ama rahatsızlık vermek istemedik."

"Estağfurullah, ne rahatsızlığı?" diyerek çekimser bir hâlde yaklaştım. "Ben çok memnun kaldım sizi tanıdığıma."

"Bir gün evimize bekleriz o zaman," dedi bu kez. "Komşu sayılırız."

"Bir gün biz de sizi."

Gözlerini kısarak, "Bu arada üniversite öğrencisi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Eczacılık okuyorum. Siz?"

"Edebiyat öğretmeniyim," diye yanıtladı. "Fakat henüz çalışmıyorum, birkaç yere başvurdum. Sınavlara da hazırlanıyorum ama bakalım."

"Umarım kalbinizden geçen yer olur."

"Umarım," derken iç geçirdi ve toparladı. "Neyse ben seni çok oyalamayayım, vaktin varsa bir şeyler ikram etmek isterdim ama eve gidiyorsun sanırım."

"Başka sefere diyelim," dedim. "Çok isterim."

"Ben de öyle. Görüşürüz o zaman Gonca."

"Görüşürüz. İyi günler dilerim."

"Sana da."

Nida'nın yanından ayrıldığımda uzun zaman sonra yeni bir insanla tanışmanın bu kadar iyi geleceğini hesaba katamamıştım. Hiç tanımadığın ama

bir anda karşına çıkan ve sana iyi enerji veren insanlarla sohbet edip bir şeyler paylaşmak kıymetliydi.

Eve geldiğimde yine her zamanki gibi akşam yemeği için pilavı bir güzel yapıp canım aileme, parmaklarının köküne kadar yedirttikten sonra görev başına, odama çıktım. Ders çalışmalıydım. Şurada üç tane daha sınavımız vardı ve sonrası derin bir nefes almaktı.

Pijamalarım, sıcacık kahvem, tuzlu krakerim ve notlarımla mekânda çevrim içi oldum. Birkaç saat bir yandan söylenip bir yandan dans ederek not çıkardığımda aklıma bugün sofrada biraz durgun olan Bekir geldi. Onunla konuşmam gerektiğini düşündüm. Ne de olsa kardeşimdi ve belki benimle konuşmak istediği şeyler olabilirdi.

Her şeyi göze alarak savaş boyalarımı sürdüm ve odamdan çıkarak Bekir'in odasının kapısını çalıp içeri girdim. Onu çalışma masasında ders çalışırken gördüğümde ödüm koptu. Korkuyla odadan çıkıp, "Bismillah," dedim ve tekrar içeri girdim.

Vallahi halüsinasyon görmüyordum.

Bekir umursamaz bir hâlde, "Aynen kıyamet yaklaşıyor aynen," diye dalga geçti.

"Sen iyi misin?" dedim yanına gidip sandalyeyi çekip oturduğumda. "Bana bak, son zamanlarda örnek evlat, örnek öğrenci modunda dolaşıyorsun. Bir itlik, serserilik seziyorum haberin olsun."

Kalemi parmaklarının ucunda tutarken doğruldu ve hissizce gülerek deftere bakıp, "Normalim bu olmadığından korktunuz tabii," dedi. "Ama sıkıntı yok kızım, sınavlarım var. Son senem zaten bitse de siktir olup gitsem şu a*ına koyduğumun okulundan!"

"Sen biraz gergin ve mutsuz musun?"

"Her zamanki hâlim," deyip gülümsedi fakat neşeli bir gülüş değildi.

"Yok yok," dedim üzerine giderek. "Bu öyle basit bir şey değil, geçiştiremeyiz." Dudaklarımı ıslatarak ona sahici bir ilgiyle yaklaştım. "Ne oluyor Bekir? Okulda birileriyle sorunların mı var? Bak bu ciddi bir şey olabilir ve ben endişeleniyorum. Bana anlatabilirsin."

Yüzüme baktığında tavrımı sorguladı. "Sahi mi?"

"Yok şakadan ya," derken devirdim gözlerimi. "Ne sanıyorsun ki? İlk kavgamızda bana anlatacaklarını sana tehdit olarak geri mi göndereceğim?"

"Niye yapmayasın?"

Arkama yaslanarak keyifle güldüm. "Harbiden ha, dur ben bunu bir düşüneyim."

"Ya bir git kızım ya!"

"Tamam küsme bir iki dakika," diyerek ciddiyete büründüm.

Bekir, anlatmaya pek istekli değildi çünkü o kendisiyle ilgili bir şeyler konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Koyu kahve gözlerine baktığımda derin bir iç çekti ve sırtını sandalyeye yaslayarak kalemi çevirmeye başlayarak dalgın ama derin bir sesle mırıldandı. "Bir kız var."

Gülümsedim. "Onu anladım zaten canım."

Devam etti. "Adı İnci."

"İnci," diye tekrarladım, konunun daha derin bir yerlere gideceğini anladığımda.

Bekir sıkıntıyla iç geçirdi. "Bir senedir seviyorum işte."

"Bir mi sene?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, oluyor o kadar."

"Oha, hiç belli etmedin."

Yekta'yı sevdiğimi belli etmediğim gibi Bekir de bunu saklamışsı ki normaldi çünkü Bekir bize, bana içini hiç açmazdı.

"Gonca bu öyle bir şey değil ki," dedi Bekir dudaklarını bükerek. "Bok gibi bir şey, anladın mı? Ben açıldım bu kıza, epeyce döktüm içimi ama reddetti." Güldü. "Dalga geçti bir de. Seninle ne işim olur dedi."

"Defolup gitsin o zaman," dedim bir anda kendimi tutamayarak.

"Kız da haklı tabii," deyip omzunu silkti. "Babamın söylediği gibi serserinin tekiyim. Ama kalbim unutamıyor ki. Gelsin ağzıma sıçsın, yine tamam diyecek kadarım."

Kaşlarımı çattım. "O kadarsın?"

"Evet," diyerek gülümsedi bana bakıp. "Aklıma sıçayım, değil mi? Aklımı s*keyim hatta."

"İyi de bu senin suçun değil ki," dedim sonra. "Tamam, bir yerde kendini durdurabilirsin ama kalp yönetilmez, o seni yönetir."

"Kalbimi de s*keyim."

Kafasına geçirdim. "Salak salak konuşma."

Umurunda olmadı. "Ya öyle afili bir derdim yok yani. Bir kızı sevdik ağzımıza sıçtı anasını satayım, ben de huyumdan suyumdan değişemiyorum. Tamam, biraz kendime çekidüzen verdim sayılır ama..." Durdu ve gözlerime baktı. "Dedi ki ben kariyer sahibi bir insanla beraber olacağım, senin gibi topun peşinde koşan biriyle işim olmaz... Kendisi okulun en başarılı öğrencilerinden." Bir daha güldü. "Gittik en olmadık kişiye vurulduk, o da toprak attı üzerime."

"Hiç belli etmedin."

"On numara oyuncuyum," dedi.

"Ayrıca da futboldan daha manyak bir kariyer de olamaz," deyip göz kırptım Bekir'e. "Şahsen futbolcu bir manitam olsa, attığı gollerden sonra terli terli o seksi gülüşüyle bana sahadan göz kırpsa... Karizmayı kes!"

Bana ters bir bakış attı. "Sen de bir dur la! Gönlün koca çekiyor herhâlde?"

Kafasına bir tane daha vurdum, dayak arsızı oldu çocuk. "Doğru konuş lan pis!"

"Sus," dedi. "Tamam işte, bu kadar öğrendin bitti! Uzatacak bir şey yok."

"Ee?"

"Ne demek ee?"

"Bu kız için mi ediyordun tüm kavgaları?"

"Tümünü değil."

"Oğlum değmez lan," dedim. "Valla bak değmez, İnci midir istiridye midir her kimse... Seni aşağılayan, seni üzen biriyle bırak beraber olmayı, düşünmen hata."

"Elimde değil," diye konuştu sıkıntıyla. "Vallahi billahi elimde değil. Okul kapansın, siktir olup gideyim de görmeyeyim yüzünü."

"Hiç mi oluru yok?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. Onun için ne söyleyeceğimi de bilmiyordum ki. Ne iyi gelir, nasıl olur bilemiyordum fakat onu en iyi anlayanlardan biriydim. "Bekir, bu nasıl geçer bilmem ama hiçbir şeyin kavga etmeye değmeyeceğinden emin ol. Belki de kendini o kadar ona odaklamışsın ki kin tutmuş kalbin ve sen, unutmak değil de öfkene tutunuyorsun."

"Bu öfke değil ki Gonca."

"Evet, farkındayım ama olmayacak, seni sevmeyecek bir insan için kendini üzme. Acımasızca konuştuğuma bakma, senin üzülmeni istemiyorum."

Bekir bana bakıp minnetle gülümsediğinde, "Sağ ol," dedi.

"Ne demek."

"İyi hadi git odana, ders çalışıyorum kızım ben!"

"Ay yesinler, ders çalışıyormuş beyefendi." Yazısına baktım, midem bulandı. "Yazıya bak yazıya, Sümerler şunu görse haklarını haram eder."

Güldü. "Üf git la hadi!"

"Tamam be," deyip ayağa kalktım.

Bekir, "Bu konuştuklarımız aramızda," diye uyardı beni.

"Aramızda," dedim güven vererek. "Ve ne olursa olsun önce kendin. Kalbini bu kadar acıtan birinin orada olmasına mâni olamazsın belki ama bu acıyı daha da ağırlaştırmamak senin elinde."

"Filozof musun be?"

Saçlarımı savurdum. "Psikolog paramı ver lan!"

"İleride ünlü bir futbolcu olduğumda imza sırama girersin canım."

Kapının kolunu açıp ona el salladım. "Bekir Gündüz ve top auta çıkıyor."

"Gonca sana buradan bir şut çekerim, uzaydan bile ekran görüntüsünü alırlar."

Ona dilimi çıkarıp veda ettim. Ah canım Bekir'im, meğer senin kalbindeki yarayı görmek yerine hep serseriliğini fark etmişiz. Eh ama sen de iki spoiler verseydin be kardeşim, ne bilelim hiç acı çekmedin ki... Tüh yazıklar olsun, Bekir'in kalbi.

Günlerden cumayı bulduğunda o meşhur akşam geldi çattı. Ablamın odasında konser için hazırlanıyorduk, daha doğrusu ablam beni hazırlıyordu. "Bak bu yüksek bel pantolonu daha bir kez giydim ama sana da çok yakıştı," diyerek onun üzerine giymem için mis gibi kokan mavi bir kazak verdi. Kazağı pantolonun içine soktum.

"Etekle üşürüm," dedim kendime bakıp. "Yakıştı mı?"

Geride durarak güldü. "Düştüm."

Gülerek kazağın kollarını düzelttim. Ablam sandalyesini çekip beni makyaj masasının önüne oturttu. "Geç makyajını yapalım."

"Ay gelin gibi olacağım kesin, imdat!"

"Valla saçlarına sim dökerim, delirtme beni."

"Ben yaparım makyajımı."

"Benim kadar eyelineri iyi çekemiyorsun, bak şimdi gözlerinle ateş ettireceğim seni."

"Çok abartma ama."

"Bana bırak," diyerek eline aldığı malzemelerle yüzümü boyamaya başladı. Kısa süre içinde abartıdan uzak ve nefis bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımın uçlarını hafifçe dalgalandırarak kâküllerimi düzelttim. Kolye yerine şık bir küpe takarken ablam bana bakarak, "Hem çok tatlı hem de çok güzel oldun," diye mırıldandı. "Yekta sana düşmezse gitsin bir çukura düşsün artık!"

Ayaklanıp aynasının karşısında kendimi süzerken dudaklarımı yaladım. "Öyle valla, artık bu gece de bir şeyler demezse tekmeyi basacağım."

"Kesin yaparsın."

"Yaparım."

"Neyse hadi gecikme," diye uyardı. "On dakika sonra çıkacağını söylemiştim az önce, üç dakikadan kaldı."

"Bir şey olmaz, beklesin işi ne?"

"Çok fenasın var ya."

"Eh, kız tarafıyız canım ondan," dediğinde yine de vakit kaybetmemeliydim. Ablama teşekkür ettikten sonra odama geçip kafama beremi, üzerime de kabanımı giyerek düğmelerini kapatmadan çantamı koluma taktım. Annemlerle dönüş saatini konuşup hallettim ve evden çıktım.

Yekta, bahçe kapımızın dışında bekliyordu. Beni görünce gülümsedi, onu görünce gülümsedim. Son birkaç gündür pek iletişim kurduğumuz söylenemezdi ve bu benden kaynaklı bir durumdu. Ama onunla vakit geçirmeyi, onunla gülümsemeyi özlemiştim.

Dışarı çıktığımda ellerimi cebimden çıkarıp gözlerine baktım. Gözlerini kısarak, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Çok güzel görünüyorsun Gonca."

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Çok beklettim mi?"

"Yok, az evvel geldim ben de," dediğinde ileri baktı ve gelen taksiyi gördük. "Taksi çağırmıştım zaten."

"Otobüsle giderdik?"

"Hava çok soğuk," dedi.

Gülümsedim. "Konser de dışarıda."

Aman çocuk iyi etmiş taksi çağırmış, her şeye verecek bir cevabın var senin de Gonca kızı.

Yekta, "Ama orada üşüyeceğimizi sanmıyorum," diye karşılık verdi.

İşte bu cevaplar yüzünden her şeye laf söylüyordum, taktik canım taktik.

Velhasıl, dümdüz bir yolculuğun ardından okula geldik. Gülbade bugün burada olmayacaktı ve bir yanım üzgündü fakat hem canı istememişti hem de bizi tamamen baş başa bırakmak istemişti. Böyle bir arkadaşım olduğu için binlerce kez şükürler olsun.

Güvenlikten geçip okulun arka tarafındaki alana ilerlemeye başladık. Epey kalabalıktı ve konser henüz başlamamıştı. İkimiz yan yanaydık. Ellerimi cebimden çıkarmayınca Yekta, "Sıcak bir içecek alayım mı?" diye sordu.

"Canım şimdi bir şey istemiyor ama sen istiyorsan alabilirsin tabii."

"Yok ben senin için sormuştum."

"Ha, o zaman teşekkür ederim."

"Ama sen de bana teşekkür ediyorsun," diyerek kaşlarını çattı mahsustan. "Etme etme."

"İyi etmem valla."

Gülmeye başladığında iç geçirerek, "Ah Gonca," dedi.

"Ne var?" dedim sırıtarak.

"Hiç," diye söylendi. "Gonca'sın işte."

Gonca'msın diyeceğin günleri beklemekten sürekli pazartesiye ertelediğim ama o pazartesilerin hiç gelmediği diyet listem oldum anasını satayım.

Sözlerinin üzerine bir söz eklemezken nihayet konser alanına ulaştık. Tahmin ettiğim kadar güzel bir kalabalık vardı ve biz arka tarafta kalmıştık. Ne yaptınız abi, sabah ezanında kalkıp yer mi tuttunuz la?

İkimiz yan yana geldiğimizde bizden on dakika sonra da grup sahnedeki yerini aldı. Heyecanla yerimde kıpırdadım çünkü çok seviyordum ve kendimi çok iyi hissediyordum. Büyük bir alkış koptuğunda birkaç dakikalık tatlı bir konuşmanın ardından o ses duyuldu.

Uzunlar çalmaya başladı. Telefonumu çıkardım. Aslında telefonla ânı öldürmek niyetinde değildim ama bu ânı ölümsüzleştirmek güzel olacaktı. Usul usul sallanmaya ve ritim tutmaya başladığımızda hep bir ağızdan şarkının sözlerini söylemeye başladık.

Ben köşeliydim hayat dedi düz olana yanaşırım
Neydi bu?
Neydi bu?
Tamam dedim al ama ver bana mutluluğu barışalım
Oldu mu?
Oldu mu?
Uykusunda her biri
Yorma sakın kendini
Anlatıp derdimizi onlara
Sen ben birkaç kişi
Bırakmışız bütün işi
Vurmuşuz kendimizi yollara...

Nakarat kısmı geldiğinde Yekta'yla birbirimizin gözlerinin içine bakarak söyledik.

Uzunlar yanıyor arabamızda
Bu ışık hepimize fazla
Geceyi böler
Bilmem ne olabilir aramızda
Bu ışık ikimize fazla
Arayı bozar

Bilmem ne olabilir aramızda Yekta? Olsa güzel şeyler olacak biliyorum ve olacak inanıyorum çünkü bu bakışların arkasındaki ruhun içi hissiz olamaz, hiçbir göz bu kadar güzel bakamaz.

Kaldığımız yerden daha coşkulu bakarken bu kez kamerayı ikimize tuttum ve fotoğrafımızı çektim. Bu bize ait, sadece ikimizin olduğu ilk fotoğrafımızdı. Alnıma yapıştıracağım, evde bayrağa bastırıp öyle gezeceğim.

Sırayla tüm sevdiğimiz şarkılar çalmaya devam etti. İnanılmaz eğleniyor, her parçaya ayak uyduruyorduk. Bir saatlik konseri neredeyse geride bıraktığımızda *Deli Miyim* adlı şarkı çalmaya başladı.

"Buna ayrı bayılıyorum," dedim biraz bağırarak.

Tüm okul bu parçada farklı bir frekans kurduğunda hep bir ağızdan eşlik ettik. Hava soğuktu ama üşümüyordum. Sanki ağustos ayının ortasındaydım. Ellerde telefon ve ışıklarla hoş bir ortamın içinde yaşıyorduk. İki

küsur dakikayı arkamızda bıraktığımızda kendiliğinden gelişen bir olayla, yine Yekta'yla birbirimizin gözlerinin içine bakıp şarkıyı söyledik.

Ben bu değilim
Yüzüme bakmamanı anlayabilirim
Neden bu gerilim?
Çünkü ağustosun üstünü sıkıca kitledim
Ve ben kendimi o uzaklardaki uçurumdan aşağıya iteledim
Dedim kurtar beni
Saatlerce havada asılı bekledim

Ritim devam ederken yalnızca ikimiz için var olmuş o dünyanın kapıları aralandı ve ne olduğunu anlayamadığım bir anda Yekta ellerimi tutarak bana bir adım yaklaştı.

Has... Ay ne oluyor, ne oluyor...

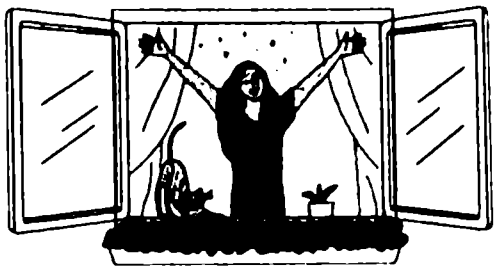
Kalbimin çalar saati alarm vermeye başladığında Yekta gözlerime o kadar gerçek ve güzel bakıyordu ki onun için hiç ağlamayan ben, şu an sadece duygusallıktan ağlayabilirdim çünkü değerdi. Sevgidendi ve iki damla gözyaşı da olsa sevgi için verilirdi.

"Gonca," diye araladı ağzını. "Bana bir şey söyleme, sorma da... Bunu şimdi yapamazsam ya da söylemezsem her şeye geç kalmış olmaktan korkuyorum."

Bir de bayılayım mı şöyle ya...

Gülümsedi ya da gülümsemedi, anlayamadım ama bir şeyler oluyordu. İnsanlar şarkılar söylerken biz ortalarında kalmıştık. Yekta ellerimi sıcacık ettiğinde parmaklarının arasında olan güveni hissettim, çok başkaydı.

"Biliyorum arkadaşız, yani öyleyiz... Ama ben arkadaş olmak istemiyorum seninle, hiçbir zaman istemedim." Allah'ım kalbim... Sabırsızca dudaklarını ıslattı. "Seni kaybedebilirim, benimle hiç konuşmayacak da olabilirsin ve buna dayanabilirim inan... Yani bilmiyorum, dayanabilirim sanırım." Zorlanıyordu, hem kelimeleri seçerken hem de gözlerime daha yakından bakamazken. "Fakat şunu bil ki ne zaman karanlıkta kalsam aradığım tek ışık sensin, ne zaman yağmur yağsa senin çatına koşmak istiyorum... Gonca ben senden çok hoşlanıyorum."

16. Bölüm

"Pencere Önü Hayaller"

Düşünsenize, âşık olduğunuz kişinin kalbindesiniz.

Sizden hoşlandığını söylüyor ve gözleriyle de bunu belli ediyor. Hadi la oradan! Böyle şeyler sadece kitaplarda ve dizilerde olur kardeşim, biz garibanlar olarak karşılıksız aşk yaşamaya gönül vermişiz.

Gonca saçmalama istersen canım. Yekta'nın sözlerine iki gram karşılık vermediğin gibi yol boyunca da sustun zaten, çocuk kendini kötü hissediyor. Yani hissediyor olmalı çünkü o itirafından sonra herhangi bir şey söylememiştim.

Kızmayın sakın, kendimce haklı sebeplerim vardı ama dünyanın en güzel gecesini yaşadığımı bilmenizi isterim çünkü Hayırsız Yekta, bu gece Hayırlı Yekta'ya terfi ederek rütbe atladı, kalbimin başkomutanı...

Taksiden indikten sonra sessizce ellerimi montumun cebine koyarak Yekta'ya baktım. Birbirimize mesafeliydik. En son ne olduğunu sormayın çünkü hiçbir şey olmadı ama onu reddetmedim. Reddetmediğim gibi ona en ufak bir karşılık da vermedim. Bazı şeyleri önce kendim sindirmeli ve ona göre bir adım atmalıydım.

Yekta gözlerime biraz utangaç, eh biraz da çekimser bakarken, "Bu gece için teşekkür ederim," diyebildi. Onu kırmak, üzmek istemiyordum ki onu da *Azer Bülbül* dinleyecek dereceye getirecek değildim, *hadi ama!* Sadece daha sağlam ilerlememiz için bunun olması gerekiyordu, *bendeniz üçüncü filozofgillerden dördüncü Gonca konuşuyor.*

"Rica ederim," dedim. "Ben de teşekkür ederim, güzel bir geceydi."

"Öyleydi."

"*Evdeki Saat*," diye iç geçirdim omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Çok sevdiğimden bayağı güzeldi."

"Öyleydi."

Hah! Takılı kaldı çocuk, plak gibi... Aman neyse ağlayacak değil ya, beklesin biraz. Önce benim o ânı hazmetmem lazım. Ellerimi tuttu la, gidip ellerimle bakışayım, sonra sırıtayım ve tavana bakıp kuşların sıçtığı camıma

güleyim. Hepsini bir anda yaşarsam yarına bir şey kalmaz diye korkuyorum. Mantığa bak mantığa, profesör ruhum yine iş başında.

Yekta konuşmamı bekliyordu ama daha çok beklerdi.

"Neyse," dedi konuşmayacağımı anladığında. "Sana iyi geceler o zaman, daha fazla üşüme."

"Sana da iyi geceler," diye karşılık verdikten sonra arkamı dönerek eve girdim. Annemler uyumuştu ve kimseye görünmeden odama çıkarak üzerimdeki montu çıkarır çıkarmaz kendimi sırtüstü yatağa attığım gibi sırıtarak elimi karnıma koydum ve gözlerimi kapatıp iç çektim. "Ben de senden Yekta."

"Ne?" diyen bir ses duyduğumda irkilerek kafamı kaldırdım ve ablama baktım.

"Ödümü kopardın ya!"

Hale ablam sessizce kapıyı kapatıp içeri girdiğinde, "Anlat her şeyi," diyerek oturdu yatağımın ucuna. "Düştü mü Yekta?"

Gözlerimi devirdim. "He düştü, çukurda hâlâ. Boyum yetmedi onu oradan çıkarmaya."

"Gonca anlatsana!"

Derin bir nefes alıp vererek bağdaş kurdum ve rujun silindiği dudaklarımı ıslatırken ablamın yeşil gözlerine baktım. "Benden hoşlandığını söyledi."

Gözleri irileşirken soluklandı. "Şükür!"

"Aslında bu deli divane şaşırdığım bir şey değildi ama çok..."

"Çok ne?"

Gülümsedi. "Çok güzeldi."

"Ya," diyerek gülümsedi o da. "Nerede? Ne zaman oldu? Gonca ifade vermiyorsun, dökülsene kızım delirtme insanı!"

"Tamam bir sakin olsana," diye susturdum onu. "Yani konserdeydik işte, bir anda elimi tuttu güzel şeyler söyledi, sonra da benden hoşlandığını söyledi."

"Sen ne yaptın peki?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey?"

"He."

Bakıştık. Sessizlik oldu ve bakıştık.

Ablam, "Aferin kız," diyerek elime vurdu. "Aferin, olması gereken de bu. Biraz ağırdan al, pat diye atlama tamam mı? Evet, ona âşıksın ama bu itiraf seni ona karşı hemen itmemeli."

"Evet, ben de öyle düşündüm ama üzüldüğünü hissediyorum."

"Hiçbir şey olmaz," diyerek omuz silkti. "Sen uzun zamandır üzülüyordun, kendini düşün. Hem şöyle düşün. Bakalım hemen pes mi edecek,

yoksa senden bir ışık görene kadar devam mı? Bu fazla naz âşık usandırır durumu değil ama biraz bekle!"

"Zaten öyle yapacağım," dedim hemen. "Yekta'nın kalbinde olduğumu son zamanlarda anlamıştım ama bunu diliyle itiraf edince iyice rahatladım fakat..." İç geçirdim yine. "Fakat hemen ona koşmak istemiyorum. Niyetim onu üzmek değil..."

Sözlerimi kesti. "Niyetin sadece bazı şeylerin oturmasını ve daha sağlam ilerlemek."

"Oha, aklımı okudun!"

"Biz de geçtik o yollardan," diyerek dudağının kenarını kıvırdığında saçlarının uçlarını bozdum.

"Şşt! Doğu enişte beyle nasıl gidiyor?"

"İyi."

"İyi?"

"Evet, gayet iyi işte."

"Hiç öpüştünüz mü?"

"Gonca!" diye açtı gözlerini kısarak.

"Ne be?" dedim ters ters. "Evet ya da hayır diyeceksin. Merak etme, kıçından pompalı tüfekle koşacak değilim."

"Bir zahmet," diyerek gözlerini devirdi.

"Ee?" diye zorladım onu, ısrarlarımın üzerine giderek. "Söylesene kızım ya!"

"Öpüştük evet," dedi sessizce. "Ama sadece iki kez."

"Nasıl bir şey bu?" diye sordum.

"Git kendin öğren!"

"He doğru," diye alay ettim. "Dur ben yarın Yekta'ya gideyim de öğretsin, ileride lazım olur. Hasbinallah! Ya hadi nasıl bir şey, söylesene." Durduk yere midem ekşiyince gözlerimi kıstım. "Bence romantik değildir be! Başkasının dudağının senin dudağında ne işi var abi! Kusarım ben! Iyk!"

"Salak," dedi koluma vurduğunda. "O anı yaşarken öyle düşünmüyorsun ki. Kalbin deli gibi çarpıyor ve hiç bitsin istemiyorsun."

"Ama bitiyor..."

"Bitiyor."

"Anladım," dedim kafamı sallarken. "Neyse ileride belki şey edersem bakarım nasıl bir şey olduğuna. Of, konuştuğumuz şeylere bak!"

Bana düz düz bakarken, "Ne konuşacaktık canım?" diye sordu. "Bekir gibi futbolun içinden geçip Mayıs'ın fenomen gündemlerini mi?"

Gülmeye başladığımda ayaklandım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. "Bu arada tekrar sağ ol abla kıyafetler için."

"Kuru temizlemeye götür onları, kokmuştur!"

"Abartma ya!"

"Bizim makine yıkamaz," diye dalga geçmeye devam ettiğinde ayağımı kalçasına doğru kaldırdım vurmak için ama kaçtı. Sırıtarak bana öpücük attığında kapıyı açmadan evvel kısık sesle, "Bu gece güzel uyu Gonca," dedi. "Rüyanda Yekta'yla öpüşürsün belki, yağmurun altında falan... Ne romantik..."

"Tecrübelisin sen, doğru!"

"Rüyalarımı yaşıyorum ben."

"Ay haspam!"

"Hadi uyu," diyerek çıktı odamdan.

Arkasından sadece gülmekle kaldığımda vakit yitirmeden kıyafetleri çıkardım ve eşofmanlarımı giydikten sonra yüzümü güzelce yıkayıp odama döndüm. Baktığım ilk şey önce telefonum, sonra da penceremin önü oldu. Yekta bana mesaj atmamıştı ve odasının ışıkları kapalıydı. Dudaklarımı büzerek omuzlarımı düşürdükten sonra geri yatağıma uzandım ve gökyüzünün altında uyuyarak gülümsedim.

Birkaç gün sonra...

"Hindi kesmeyecek miyiz?" diye homurdandı Mayıs.

Babam elinde tespihiyle yürürken, "Tövbe estağfurullah," dedi. "Ne hindisi Mayıs?"

"Yılbaşı ama bugün baba?"

Annem mutfaktan çıkarak, "Akşama bir sürü yemek hazırladık," dedi. "Fırında tavuk yapacağız bir de."

Mayıs gözlerini devirdi. "Ay tombala da oynarız değil mi kesin? Ne heyecanlı!"

Bekir alayla içeri girerek Mayıs'ın saçını hafifçe çekti. "Hayırdır kızım, kendini New York City'de falan mı sanıyorsun, ne bu artistik tavırlar?"

"Üf, ne alaka ya! Senin için alaturkaysa ben ne yapayım?"

"Mayıs akşam beraberiz ya kızım," dedi babam. "Bir yere gitmek istiyorsanız söyleyin beraber gidelim."

Hale ablam oradan çıktı. "Baba ben dün sana söylemiştim, akşam için kız kıza dışarıdayız izin vermiştin. Tekrar hatırlatıyorum."

Aynen, kız kızadır kesin.

"Tamam, Ferdi abinle çıkın," dedi.

"Baba abim İdil'le çıkacak dışarı," diye itiraz etti. "Merak etme, annem arkadaşlarımı tanıyor."

Anneme baktık. Annem saf saf, "Hangi arkadaşlarını?" diye sordu.

Gülmeye başladığımızda Hale ablam, "Anne Seda'yı biliyorsun ya hani. İzmirli," diye zorladı.

Bekir bıyık altından babamı gazlayarak, "Sedat'tır o Sedat," dedi.

Hale ablam, "Sen bir susar mısın?" dediğinde annem iç çekip işin içinden sıyrıldı. "Aman kızım, babanız izin verdiyse bana bakmayın. Çok gecikmeyin bak, bu akşam her yer kalabalık olur."

Babam, "Kızım madem öyle. Çağırsaydın arkadaşını, burada beraber yemek yer sohbet ederdik," dedi.

Hale ablam durumunu izah edeceği sıra Bekir yine bilmişlikle, "Öyle deme baba," dedi. "Şimdi Seda'nın bıyıkları vardır ha belki sakalı falan, utanır!"

"Sen ne konuşuyorsun ama ya!"

"İyi tamam tamam!" dedi babam başından savar gibi. "Susun, kavga etmeyin. Akşama daha var, hadi işinize bakın."

Mutfağa geçip masaya oturduğumda pirinç ayıklamaya başladım. O günden beri Yekta'yla konuşmuyorduk. O mesaj atmamıştı, ben de herhangi bir tepki vermemiştim. Kalbini mi kırmıştım sahiden? Onun bu kadar içine kapanacağını bilemezdim ki.

İkbal ablam yanıma gelip oturduğunda, "Bir şey mi oldu Gonca?" diye sordu. "Biraz durgunsun."

"Ha yok," diyerek omzumu silktim. "Dün gece uykumu alamadım."

"Neden?"

"Film izledim de."

"Uyusaydın ya civcivim, niye uyumadın?"

"Filmin sonunu görmeden uyumak istemedim."

"Değdi mi bari?"

"Çok," derken yüreğimde bir ağırlık hissettim.

Ablamla pirinçleri ayıkladıktan sonra ayağa kalkıp bahçeye baktım. Kar olduğu gibi duruyordu ve bu beni çok mutlu ediyordu. Dışarıda o kadar huzurlu bir hava vardı ki gökyüzüne bakmak kadar güzeldi yeryüzü de. Kollarımı birbirine bağladığımda arkamı dönerek dudaklarımı büktüm.

"Ben markete gideceğim, istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır yok ama çıkma dışarı istersen. Enişten ya da abin akşam gelirken alır," dedi ablam.

"Yok, hem biraz yürümüş olurum," diye mırıldandım. "Çok gecikmeden dönerim."

Yukarıya, odama çıktım ve beremi, atkımı, montumu giyindikten sonra aşağı indim. Dışarı çıktığımda Bekir ve Gürbüz'ü kar oynarken gördüm. Bekir, "Nereye?" diyerek elini kaldırdı.

"Markete!"

Yanıma geldi. "Bana da bir paket sigara alsana."

Elimi uzattım. "Para ver!"

"Üzerimde yok, borcum olsun."

"İyi tamam," dedim.

Kaşlarını çattı ve elinin tersini alnıma koydu. Buz gibi temasla kendimi çektiğimde, "Ateşin de yok," dedi.

"Ne diyorsun ya?"

"Çok sakinsin, üzerime atlamadın!"

Gözlerimi devirerek yürüdüm. "Aynen, senin sırt çantası takmanla eş değer durum."

"Hayır değil," dedi ve arkamdan seslendi. "Dikkatli git."

Onu duyduktan sonra bahçe kapısını açtım ve sakin adımlarla ta aşağı sokaktaki markete kadar yürüdüm. Sokakta az da olsa bir yılbaşı ruhu seziyordum ve bu, son yıllarda alışık olduğum bir durum değildi zira her şey zamanla eski güzelliğini yitirmişti. Marketten içeri girdiğimde kendimi sıcak bir havanın içinde buldum ve çikolata reyonuna ilerledim. Gözlerimi kısarak alıcı gözle birkaç çikolata, biraz kraker ve şekerleme aldıktan sonra arka reyona geçtim lakin baharatların olduğu yerde Yekta'yı bir şeyler alırken gördüm.

O beni görmedi. İstifimi bozmadan ve hızlanan kalp atışlarımı ağzıma kadar getirmeden yutkunduğumda gözlerimi önüme çevirdim. Yekta görüş alanıma iyice dâhil olurken beni gördü, *görmemiş numarası yaparsan seni baharatlara bular fırına veririm çocuk!*

"Merhaba," dedi az sonra kısık sesiyle. Yanımda durdu ve baktığım yere baktı. Baktığım yer ise ped reyonuydu.

"Şey," diyerek sesini kıstı. "Sanırım burası benlik değil."

Gülümsedim. "Sanırım."

Bir ped alıp önüme döndüğümde alışverişimi tamamladım. Yekta da tamamlamış olacaktı ki peşimden gelerek sıraya girdi. Önümdeki kadının sırası bittiğinde elimdekileri bıraktım ve kasiyer kadından sigara istedim. Yekta'nın kısık gözlerle beni izlediğini fark ettiğimde ona bakmadan sessizce, "Sigaraya başladım," dedim.

"Ne?"

"Şaka," diyerek güldüm, *ay ne komik.* "Bekir için."

Ses etmedi. Biraz sonra ikimiz de alışverişimizi tamamladık ve marketten dışarı çıktık. Hava biraz soğuktu ama bunu sevmiştim. Yekta'yla yürümeye başladığımızda yan yana olmamız beni çok mutlu etse de onun aynı fikirde olduğunu pek sanmıyordum. Hayır, suçlu değildim çünkü bilerek kalbini kırmamıştım, şayet ki kalbini kırdıysam...

"Birkaç gündür konuşmuyoruz," dedim, sesim toprak gibi kuruydu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi mesafeli bir sesle. "Sen?"

"Ben de iyi sayılırım, iyiyim." Dudaklarımı bükerek omzumu silktim. 'Biraz film izledim."

"Diziyi bitirdin mi?"

"Hayır, beraber izliyoruz diye bitirmedim. Sen?"

"Ben de aynı durumdayım."

Şimdi ona dönüp sarılsam ne kaybederdim? Hiçbir şey çünkü hislerini biliyorum ama ben kaşınan bir insan olduğumdan bunu biraz daha farklı hâle getirmek niyetindeydim. Onun ellerini tutmak ve gözlerine bakıp delicesine gülümsemek, yapmayı en çok istediğim şeydi fakat karın yağmasını beklemek kadar güzeldi bazı şeyler...

"Dün birkaç dersin finali açıklanmış, bütünlemeye kaldın mı?" diye sordum, aman ne harika konu.

"Hayır, sen?"

"Ben de kalmadım."

Yine ses etmedi. Ooho, sen de hemen küseceksen oynamayalım Yekta Beyefendi.

Eve kadar, birbirini tanımayan iki yabancı gibi yürüdükten sonra içimden öylesine gelen, "Hava çok güzel, değil mi?" diye sordum. *Yok yok az oldu bu, Hitler'i falan konuşun, oradan NATO zirvesine atlarsanız. Ay Gonca...*

"Öyle."

Bir anda olduğum yerde kaldım ve Yekta'ya döndüm. Ah bu ani çıkışlarım ama içimden geleni yapmalarım yok mu?

"Bana kırgın mısın?" diye sordum gözlerine bakarken. "Daha doğrusu, istemeden kalbini mi kırdım?"

Güzel yüzüne bakmayı özlemiştim. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Ebem yüzünden, aklı sıra laf alacak ağzımdan. Dur o zaman vereyim anasını satayım.

"O gece..."

"O gece..." Duraksadı. *Sakın bunun bir pişmanlık olduğunu söyleme, valla sigara paketini kafama dikerim, külünü de sana üflerim.* Kendini sıkıntılı bir durumun içinde bulunca omuzlarını kaldırıp indirerek, "Gonca ben sanırım sana kaba davrandım," dedi.

"Hayır, öyle davranmadın."

Acele edercesine dudaklarını yaladığında gözlerim direkt dudaklarına odaklandı. Şimdi öpüşürsek ben onları öpecek miyim? Dudaklarını yani! En fazla ne olabilir ki?

"Düşüncesiz davrandım," diye devam etti. "Çünkü senin âşık olduğun biri var ve ben bunu bilerek sana kalbimi açtım. Çok kötü hissediyorum kendimi."

"Ya hayır öyle hissetme," dedim sessizce. "Bu senin kötü hissedebileceğin bir şey değil ki."

"Tam olarak öyle," diye üsteledi. "Çünkü kalbinde başka biri varken sana, kalbimde senin olduğunu göstermem hiç yakışık almadı."

Ya ama... Neyse biraz daha yavru köpek moduna girsin, hoşuma gitti.

"Yekta..."

"Bak," dedi gözlerime gerçekten o geceki gibi baktığında çünkü çok güzel bakıyordu ve hoşuma gidiyordu. "Ben bir süredir senin bana hissettiklerinin dışında şeyler hissetmeye başladım ve bu ne ara oldu bilmiyorum aslında... Aslında çoktandır böyleydi ama artık rol yapmaktan sıkıldım."

"Nasıl yani?"

"Gonca benim hislerim basit bir hoşlantı değil, çok daha fazlası var ve bu hisse ilk kez kucak açtım, ilk kez yaşıyorum."

Ha devam böyle, devam...

"Bunu bilerek sana saçma sapan bir şekilde arkadaşınmış gibi davranamam," dedi cesurca. "Düşündüm, çok düşündüm ve seni kaybetmeyi de göze aldım. Seni kaybetmek inan bana her gün gözlerine bakıp da kendimi tutmak kadar zor olamazdı... Yani öyle olur sanırım."

"Beni kaybetmedin ki," dedim. "Biz hâlâ..."

"Hayır Gonca, biz arkadaş değiliz çünkü bunu ben bozdum," diye itiraf etti bir kez daha. "Hislerim ve hissettiğim insan yanlış değil belki, zaman da öyle ama kalbimden geçen neyse öyle davranmak istedim. Aynı karşılığı almak zorunda değilim, üstelik âşık olduğun kişi..."

"Âşık olduğum kişi..."

"Yekta!" diyen Bekir olaya girdi. İlk kez buna sinir olmadım çünkü şu an bunu itiraf etmeyecektim. "Nasılsın?" diye sordu Bekir çok ilgileniyormuş gibi. "Keyfin yerinde mi?"

"İyiyim. Senin keyfin?"

"Fena sayılmam," dedi Bekir. "Akşam bir işin yoksa gelsene bize, beraber takılırız."

Gözlerime baktı ama uzun sürmedi. "Yok," dedi olumsuz yanıtla. "Annemlerle olacağım. Size iyi eğlenceler."

"Sen bilirsin," dedi Bekir ve bana bakıp elimdeki poşeti alarak eve doğru ilerledi. Yekta'yla yine yalnız kaldığımızda az evvelki konuşmadan devam edeceğimizi sanmıyordum çünkü öyle olmayacaktı. İkimizin arasında belli olur bir soğukluk sezdiğimde, "Kalbimi kırmadın Gonca," dedi. "Senlik bir durum yok, merak etme."

"Üzülmeni istemiyorum." Ama böyle olman hoşuma gidiyor.

"Üzülmüyorum."

"Peki."

"O zaman sana şimdiden mutlu yıllar dilerim."

"Ben de sana."

"İyi akşamlar o zaman."

"Sana da," dedim. Onu hiç öpmemiş, bana kalbini açmamış gibi. Bir dakika, meselenin bizim olan kısmına da geleceğiz ama diyorum ya, anları ve yaşanacakları beklemek için fragmanı görmem gerek.

Eve girdim. Odama çıkmadan önce mutfaktaki krakerlerimi alırken dış kapı çaldı. Kapıyı İkbal ablam açtığında, "Hoş geldin Gülbade," dedi. "Gonca içeride, gel."

"Nasılsın İkbal abla?" diyen sesini işittim ve mutfaktan çıktım. Ablamla merhabalaştıktan sonra Gülbade'ye gülümsedim.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum."

"Abla biz yukarıdayız."

"Aç mısın peki Gülbade?" Soran ablamdı.

"Hayır tokum, teşekkür ederim," dediğinde birlikte yukarı çıktık. İkimizin de montu üzerindeydi. Odama girdiğimizde Gülbade, "Nereden geliyorsun?" diye sordu.

"Marketten," dedim elimdeki krakerleri masaya bırakıp. "Cephaneliğim bitmiş. Sen?"

Montunu çıkardığında yatağın kenarına oturdu. "Sorma! Şevket Hoca bütünlemeye bırakmış beni! Bir puanla ya, bir!"

"Ay bozuk turşu suratlı herif!"

"Mail gönderdim hocam böyle böyle diye... Adam cevabını bütünlemede alırsın yazmış. Sağ ol ya!"

"Bok varmış gibi zorluyorlar ya bir de," derken karşısındaki yerimi aldım. "Bir şey içer misin? Çay, kola ya da..."

"Yok yok, kütüphaneye gidiyorum zaten," dedi hızla. "Birazdan kalkarım. Ben Yekta'yla seni merak ettim, anlatsana!"

Güldüm. "Trip atıyor."

Güldü. "Ne?"

"Kırılmadım diyor ama kırılmış, belli. Salak değilim. *İşte senin bir suçun yok, sen başkasına âşıksın ama ben sana geldim açıldım vs...*"

"Zaten açılacağı belliydi, bir şükür namazı kıldım," dediğinde ciddiyetle ekledi. "Bu arada cidden kıldım o şükür namazını."

Kahkaha attım. "Ay Gülbade! Manyak."

"Haksız değilim bu konuda," diyerek gülmeye devam etti. "Sen ne zaman karşılık vereceksin? Devam mı böyle?"

"Birkaç gündür konuşmuyoruz, bildiğin gibi... Yani çok uzamaz ama direkt kollarına atlayamam. Ben bu anı o kadar uzun zamandır bekliyorum ki şimdi böyle olunca kendimi kollarına bırakamadım işte, doğru olan da bu... Sadece şimdi sıra bende ve ben de sıramı bekliyorum."

"Yekta da aslında senin ona karşı boş olmadığını anlamıştır ama senin gibi salak ayağına mı yatıyor, anlamadım ki?"

"Sanmıyorum çünkü ben ona direkt birine âşığım demiştim... O birinin kendi olma ihtimalini kendinde görmesi biraz zayıf bir ihtimal."

"Neyse işin zor kısmını hallettik," deyip keyifle güldü. "Gerisi tamamen senin elinde. Sen de en uygun zamanda karşılık verirsin."

"Bakalım bakalım..." Derin bir nefes alıp verdiğimde Gülbade'nin telefonu titredi. Çantadan çıkardığı telefonunu eline aldığında ekrana bakar bakmaz kocaman sırıttı. Direkt dizimle dizini dürttüm. Mesaj yazmaya başladı. Onu bekledim. Mesajı gönderdikten sonra gözlerime baktığında, "Çabuk anlat!" diyerek üzerine gittim.

"Sakin ol, bir şey yok!"

"Ne demek bir şey yok?" diye sordum ve gözlerimle telefonunu işaret ettim. "Mesajlaşıyorsunuz ve bu *Instagram*'dan değil. Sen ilk kez birine numaranı vermişsin kızım! Ay n'olur üzerime güzel haber fırlat hadi."

"Numaramı daha dün gece verdim," dedi sessizce. "Ben şimdi kütüphaneye gideceğim, o da gelecek ve beni çalıştıracak. Geçen sene Şevket Hoca onu da büte bırakmış ama bütte geçmiş."

"Ay ay!"

"Ya bir dur," derken gülmemek için tuttu kendini. "Hemen zıplama tavşan gibi."

"Çabuk şimdi şu an itiraf et! Hoşlanmaya başladın mı?" Bakışlarını kaçırırken yanaklarının kızardığını gördüm. "İşte bu! Helal bacıma, sonunda açıldı kalbinin şen kapısı."

"Gonca deme öyle."

"Utanmasana ya! Bana akıl verirken iyi ama!"

"İnsan yaşayınca bir tuhaf oluyormuş, yani başrol benken aslında durumlar tuhafmış."

"Güzel mi kötü mü bu tuhaflık?"

"Güzel," diye fısıldadı.

"Ee?"

"Eesi..." derken omuzlarını düşürüp gülümsedi ve o sırada bir mesaj daha geldi. Açıp okudu. Biraz düşünüp karşılık verdikten sonra kapattı. Ona sormadan bana açıkladı. "Çalıştıktan sonra vaktim varsa ya da istersem onunla kahve içmemi istiyor, sordu yani... Ben de olabilir yazdım."

"Aferin, bu şekilde devam et."

"Dün gece biraz konuştuk," dedi düz bir sesle. "Ben ona hiç soru sormadım. Daha doğrusu, bu konuyu açan ben değildim ama bana kendi geçmişiyle alakalı bir şeyler anlattı. Üniversiteye ilk başladığında bir sevgilisi olmuş ve bir yıl kadar sürmüş, sonra bitmiş... İki yıl boyunca kimseye bakmamış ya

da ilgilenmemiş çünkü şey gibi, hani bir ilişkiden çıkıp hurra yeni bir liman ararlar ya... Öyle değilmiş."

"Hım."

"Beni fark etmiş sonra... Yani çok dürüst bir şekilde kendisini ifade etti."

"Bu çok güzel bir şey, farkında mısın?"

"Evet farkındayım," dedi kafasını sallayarak. "Bu çok özel bir şey. Benimle konuşurken çok nazik, gülümsüyor ve gerçekten anlayışlı. Daha bir kez karşılıklı sohbet ettik ama kısacıktı, şimdi bu uzun olacak olursa... Ne bileyim Gonca, iyi biri işte."

"Kalbini hızlandırıyor mu?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Tamam bırak böyle devam etsin."

"Çok iyi biri," dedi. "Muhakkak aksi yanları da vardır, benim de öyle tabii ama ileride hayal kırıklığım olmasından korkuyorum çünkü ben ilk kez birine numaramı verdim."

Gözlerimi devirdim. "Gülbade, her erkek hayal kırıklığıdır."

"Aklından zoru olanlar mı bunu bilerek devam eder?"

"Hayır," dedim. "Bence bu biraz şans işi biliyor musun? Her sevgi ve her kalp, kırıklarıyla var olur ama o kırıklar ne kadar küçük olursa tamiri de o kadar kolaylaşır."

Gülerek omzuma dokundu. "Vay canına! Edebiyatı sevmediğin konusundan hemfikir miyiz hâlâ?"

Güldüm. "Yekta sağ olsun."

"Bu gidişle şiir de yazarsın."

"O bana yazsın."

"Ne romantik."

"Lütfen yazmasın zaten, ben romantik bulmuyorum böyle şeyleri."

Gülümsediğinde saatine baktı. "Neyse ben çok gecikmeyeyim."

"Koş koş, bekletme seninkini."

"Daha benimki olmadı."

"Ama olacak."

Kafasını iki yana sallayıp montunun düğmelerini ilikleyerek odadan çıktı. Gülbade'yi yolcu ettikten sonra kırk yılın başı televizyonun karşısına geçerek elime kumandayı aldım ve ayaklarımı sehpaya uzatıp ölü gibi ekrana baktım. "Hiçbir şey yok bu kanallarda," dedim kendi kendime. "O zaman niye varsınız?"

"Aç yemek programlarını izle," dedi Bekir yan koltuğa geçtiğinde.

"Aynen, izle de bir şeyler öğren canım."

"Benim öğrendiklerim bana yeter," deyip iç geçirdiğinde ekrana bakarak telefonunu çevirmeye başladı. Ayağımın ucunu ayağına vurdum. "Şş! Var mı İnci'den bir haber?"

Kaşlarını çattı. "Ne bağırıyorsun kızım!"

"Bağırmadım?"

"Sessiz ol."

"Üf tamam ya. Söyle, var mı bir haber?"

"Yok," dedi ters ters. "Bırak şimdi onu, açma konusunu."

"Niye? Bir şey oldu değil mi Bekir?"

"Olmadı bir şey!" diye homurdandı üzerindeki tavırla.

"Olmuş bir şey."

Yüzünü hızla bana çevirdiğinde onu hem gergin hem de üzgün gördüm. "Sevgilisi olduğunu öğrendim, rahatladın mı Gonca Hanım? Hoşuna gitti mi?"

Afallayarak toparlandığımda dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü buruşturdum. "Aptal mısın, niye hoşuma gitsin? Manyak mısın sen çocuk?"

"Hem de kiminle, biliyor musun?" diye sorduğunda sesi ve gözleri, aynı şarkının hem sözü hem de ritmi olmuş gibi birbirini tamamlamıştı. Öfke kadar kırgınlık da mevcuttu. "Zafer denen ite. Onu aldatan herife geri döndü yani."

"Ay midesiz köpekler."

"Kendime kızıyorum işte," diye suçladı kendini. "Değmeyecek biri için boştan yere vaktimi alıyor, gidip iki top sektireceğim aklıma geliyor, top ayağımdan kayıyor... Sikerler yani böyle işi!"

"Tamam kızma kendine," dedim onu yatıştırmak isterken. "Sen kendini bu kadar yıpratma çünkü hakkın yok ve elinde değil."

"Elimde Gonca," dedi inat ederek. "İnci'yi düşünmemem elimde."

Kafamı iki yana sallayarak gülümsedim. "Değil Bekir, inan bana bu elinde olan bir şey değil. Olsaydı eğer..."

"Olsaydı eğer?"

"Üf," dedim çabucak geçiştirerek, sıra bana gelmesin kardeşim. "O kadar film izliyoruz, kaptık biz de bir şeyler işte."

Arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikerek iç geçirdi. "Şu dakika onu unutmuş olmayı dilerdim." Gerçekten çok derin hisler besliyordu ve onu böyle görünce üzülüyordum çünkü yaşadığı şey kolay değildi. Seni sevmeyecek birini sevmek, yazdığın bir kitabı acımadan silmek gibi bir şeydi.

"Zamanla unutacaksın Bekir," dedim. "Bak hislerini alaya aldığımdan değil ama bu ilk kalp kırıklığın ve..."

Güldü. "Hayır, değil. Birinci sınıfa giderken ön sıramda oturan Şeyda'nın meyve suyunun pipeti yoktu ve ona kendi pipetimi vermiştim ama o gitti yan sıradaki Berkcan'ın pipetini aldı. İşte kalbim ilk defa o gün bir kız tarafından kırılmıştı."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Ah Bekir, çoğu kız zaten hep Berkcanları tercih eder. Bu senin suçun değil."

"Berkcan'ı da batsın."

"Neyse salla şimdi Şeyda'yı," dedim. "İnci unutulmayacak bir kız değil."

"Sahiden mi?" diye sordu saf bir sesle. Onu ilk kez bana karşı bu kadar yakın görüyordum. Sırıttım.

"Yüz lira verirsen sırrı söylerim."

"Hassi..."

"Şş!" diye azarladım. "Pis konuşma lan!"

"Gonca!"

"Hadi yardım edin," dedi ablam kollarını sıvayarak. "Enişteniz yoldaymış. Akşama güzel bir aile ziyafeti var."

"Abla zaten her gün yumurta kırıp yemiyoruz, malum..."

İçeriden seslendi. "Ama bu kez başka."

"Hadi ya?" diyerek peşinden gittik. "Ne olacak?"

Güldü. "Tombala yerine kızmabirader oynayacağız."

Bekir'le birbirimize bakıp somurtarak alkışladık. "İşte şimdi çağ atladık. Eyvallah!"

"Hadi hadi, az laf çok iş!"

Akşam olduğunda tüm aile bir araya geldik lakin eksiklerimiz vardı. Ferdi abim ve Hale ablam manitalarıyla geceyi geçirecekti. Hale ablam sözde Seda'yla değil, Doğu'yla gitmişti ama bunu bilen tek kişi olduğumdan sır tutmasını biliyordum. Gezsin eğlensin biraz canım.

Annem portakal soyarken babam da gözlüklerini takmış tombala kutusundan çıkardığı sayıları bize okuyordu. Ortamdaki en heyecanlı insan Gürbüz'dü. İçim kıyılmış bir vaziyette babamın kırmızı kutudan çıkardığı sayıları beklemekle vaktim geçerken enişte bir anda, "Bitti," dedi ve kartında doldurduğu sayıları gösterdi.

"Of baba ya, bu kaçıncı?"

"Valla sayamadım Gürbüz'üm," dedi. "Hep ben kazanıyorum."

"Ben çok sıkıldım," dedi Mayıs isyan ederek.

"Mayıs'a katılacağım aklıma bile gelmezdi," dedi Bekir arkasına yaslanarak.

Annem soyduğu portakal tabağını ortaya koyarken, "Alın yavrularım yiyin," dedi.

"Sağ ol anne, şu an en ihtiyacımızın olduğu şey."

"Demeyin öyle evladım, bak ne güzel yedik içtik..."

"Şimdi sıçma zamanı!"

Babam, Bekir'e ters bir bakış attığında Bekir gülümsemekle yetindi. Ablam taşları toplarken Mayıs kısa bir sessizliğin ardından saatine bakarak,

"Daha iki saat var," dedi. "Birazdan babamlar yatar. Tamam o zaman, madem hep beraberiz ve biraz eksiğiz, o zaman şimdi herkes bu yıl içinde kimseye söylemediği bir şeyi itiraf etsin. Bu yıl ne yaptınız?"

Babam, "Ben anlamam kızım o işlerden," deyince Bekir güldü. "Hadi baba! Hiç annemden gizli, yaptığı böreklerden yemedin mi?"

Babam cvap vermeyince annem dudaklarını ısırarak, "İlhami Bey," dedi. "Çok ayıp!"

"Hanım bir dur yahu!"

"İşte şimdiden birbirlerine düştüler," deyip güldü Mayıs. O sırada enişte, "Mayıs sen de annenle babanın arasını mı açacaksın?" diye sordu.

"Estağfurullah enişte, oyunun kuralı bu."

"İyi tamam, hadi herkes bu sene içinde yaptığı bir şeyi itiraf etsin. İlk kim başlıyor?"

İkbal ablam dudaklarını bükerek, "Geçen Ramazan sahura kalktığımızda evde ekmek yok demiştim ve geceyi ekmeksiz geçirmiştik ya," dedi. Hepimiz ona kilitlendik. "İşte ben o ekmekleri yakmıştım. Fırında unutmuşum, siz uyanmadan kokusu çıksın diye kapıyı pencereyi açmıştım."

"Abo," dedi Bekir. "Ben o gün açlıktan yerleri kemirmiştim abla, akşam olmak bilmemişti."

"Öyle işte."

Oradan enişte, "Ben de İkbal'e zahmet olmasın diye ütülediğim pantolonu yakmıştım," dedi. "Sonra kayboldu diye geçiştirmiştim."

"Ablamla enişte çok ateşli bir çift," diyerek kıkırdadım. "Maşallah, yangınlar yangınlara."

Ablam enişteme bakıp, "Necmi o pantolonu kaç gün aradık, haberin var mı?" diye sordu.

Enişte gülümsedi. "Yaptık bir kabahat İkbal'im."

Gürbüz gözlüklerinin altından bakıp elini kaldırdı. "Ben de sırf Melis göbeğimle dalga geçiyor diye tam bir dakika boyunda nefesimi tutup göbeğimi içime çekmiştim ama yine dalga geçmişti."

Bekir gülerek, "Oğlum hiçbir kız için bu kadar zahmete değmez," dedi. "Bırak seven seni olduğu gibi sevsin."

Gürbüz öylece bakarken Mayıs konuştu. "Ben de ödevimi yetiştiremediğim için hocama erkek kardeşim yoğun bakımda yatıyor ve ailecek zor durumdayız diye yalan söylemiştim."

"Yuh!" dedim. "Üçkâğıtçı, hayallerimle oynadın."

Bekir'in bana bakışı...

Babam, "Mayıs sen niye böyle bir yalan söylüyorsun?" diye kızdı. "Tövbe estağfurullah."

"İşte görüyorsunuz," dedi Bekir sitem ederek. "Yalan da olsa gözden çıkarılacak ilk insan benim, her zamanki gibi. Yazıklar olsun valla ya."

Annem, "Kuzum benim deme öyle," dedi yanağını severken. "Olur arada öyle şeyler."

"Anne sağ ol sen de ne güzel moral verdin ya."

"O zaman ben de bir şey itiraf edeceğim," dedim kendimi öne sürerek. "Mayıs'ın doğum gününde dolapta artakalan pastayı yiyen bendim."

"Dört koca dilim vardı?" dedi Mayıs kocaman olmuş gözleriyle. "Yuh, açgözlü varlık!"

"Şaşırmadık ki," dedi Bekir boşvermişlikle. "Bu bir danayı devirse şaşırmam."

"Ama en masum benimki bakın," diyerek gülümsedim tatlı tatlı. "Imm."

"Sıra Bekir'de," dedi Mayıs ona dönerek. "Dökül."

Bekir uzatmadan duygusuz bir ifadeyle, "Uzun zamandır istediğim bir forma vardı," dedi. "Dört yüz lira biriktirmiştim ama parayı çaldırdım. Kimseye de söylemedim, ilk kez itiraf ediyorum."

Sessizlik bizi üzdüğünde Bekir'in gözlerine baktım ama o kimseye bakmıyordu.

Babam, "Niye bize söylemedin?" dedi.

"Utandım."

"Oğlum bu utanılacak bir şey değil ki," dedi annem ardından. "Oğlum benim."

"Neyse anne, geçti gitti işte."

Gürbüz elini masaya koydu. "Sen üzülme dayı. Benim biraz param var, ben sana veririm, alırsın formanı."

Bekir gülümseyerek Gürbüz'ün saçlarını okşadı.

"Anne sen de söyle bir tane," dedi sonra Mayıs. "Babam itiraf etti diyelim yediği böreklerden."

Annem bakışlarını kaçırarak, "Ben de o börekleri çok yapıyordum zaten," dedi. "Babanız saklı saklı yiyor diye!"

"Oo!" sesleri yükseldiğinde alkışlamaya başladık. Babam keyifle anneme bakarak elini uzattı ve annemin yanağından bir makas alıp onu kendine çekti.

Ay gözlerim doldu, ağlatmayın la ebeveynlerim.

"Tamam tamam," dedi babam susturarak. "Biz yatalım artık, ben bu kadar geç saate kalamam evladım."

"Biz de odamıza geçeriz," dedim. "Hatta ben de geçiyorum. Herkese iyi geceler ve seneye görüşürüz."

Bekir, "Yaptı yine bayat espriyi," diye homurdandı.

Ona dil çıkardım. "Senden önce davrandım, kıymetimi bil."

"Çok kıymetlisin," diyerek öpücük attı bana.

Gülerek odama yürüdüğümde kapımı kapattım ve direkt penceremin önüne gittim. Henüz on iki olmamıştı, neredeyse bir saat vardı. Elimde telefonumla penceremin önüne oturdum ve Yekta'nın odasına baktım. Işıkları kapalı ve perdeleri çekikti fakat aşağı katın ışıkları yanıyordu.

Bir saatimi bir bölüm dizi izleyerek geçirdim çünkü saat on iki olduğunda ona mesaj atacaktım. Bu adım benden gelecekti.

Son beş dakika kala derin bir nefes alarak telefonumu elime aldım ve mesaj yazdım. Tam on ikide yazmak istemedim ama bir dakika kala gönderecektim.

Son iki dakika...

Gonca: *Mutlu yıllar Yekta.*

Gönderildi.

Son bir dakika...

Hayırsız Yekta arıyor...

"Hass*ktir!" dedim telefonu elimde zıplattığımda. Ekrana bakarken telefonla ayağa kalktım ve biraz bekleyip açtım.

"Efendim?"

"Bir saattir pencerenin önündesin Gonca ve son dakikaya kadar mesaj atmanı bekledim." dedi Yekta telefonu açar açmaz.

"Ne?"

Gözlerimi direkt Yekta'nın penceresine çevirdiğimde perdesi aralanmış içeride loş bir ışık vardı. Gözleri beni bulduğunda, daha doğrusu gözleri gözlerim olduğunda dudaklarının kenarını kıvırdı ve kalbimi bir kez daha ellerinin arasına aldı.

"Mutlu yıllar Gonca. Gelecek yıl pencere arkasında değil, önünde olmak dileğiyle."

17. Bölüm

"En Aydınlık Yer"

Uyanmak için uyanmışım gibi bir gün.

Esneyerek tüm paspallığımla gözlerimi açtım ve yan dönüp aynamla bakıştım ve tabii ki ona orta parmağımı gösterdim. "Uyandığımda gördüğüm ilk şey kendim olduğu için bir orta parmağı hak ettin sen de hadi!"

Ayaklarımı yorganımın altından çıkarıp parmaklarımı kıpırdattım ve biraz yatakta oyalanarak nihayetinde kalktım. Çarpılmış gibi karışan saçlarımı düzeltme gereği duymadan ayaklandım ve direkt lavaboya giderek yüzümü gözümü yıkadım. Aşağı kattan çok ses gelmiyordu, tüm ahali uyuyor olmalıydı.

Odama geri dönerek telefonuma baktım. Hiçbir halt yoktu gördüğüm gibi, şaşardım zaten olsa. Telefonu bırakıp gözlerimi kısarak penceremin önüne gittim ve perdemi sıyırdım. "Demek Yekta Beyefendi benim penceremi gözetliyormuş... Az değilsin la sen çakal."

Dudağımın kenarını kıvırıp gülümsediğimde pencerenin önünden çekileceğim vakit bir şey oldu, evlerinin önünde kırmızı küçük bir araba belirdi. Kaşlarımı çatarak olduğum yerden ayrılmadan arabayı izledim. İçinden orta yaşlı bir kadın ve genç bir kız çıktı. Ellerinde çanta ve hediye paketleri vardı.

"Siz kimsiniz be?" dedim kendi kendime söylenerek.

Merakım iyice arttığında genç kız, uzun ve siyah saçlarını savurarak kucağına aldığı paketlerle Yektaların bahçe kapısından içeri girdi. Arkasındaki kadın da onu takip etti, muhtemelen annesiydi. Az sonra ikisi de kapının önünde durdu ve Nilüfer Hanım kadını kapıyı aralayarak beyaz ışığı görmüş gibi gözlerini ve ağzını epeyce açıp büyük bir sevinçle ikisine sarıldı.

Gülüşmeler meydana gelirken arkalarından Yekta belirdi. Yekta da tebessümle önce kadına gülümsedi, ardından genç kıza sarıldı.

"Hayda!" dedim kıskanarak. Ay kıskandım mı şu an? Evet!

Genç kız Yekta'ya sıkıca sarıldığında, daha doğrusu Yekta'nın da kolları onu iyice kavradığında yüzümü ekşiterek, "Boyun posun devrilsin lan zibidi," diyerek tükürdüm. "İki dakika boş bırakmaya gelmiyor!"

Gülüşmeler ve selamlaşmaların ardından kapı kapandı, hep birlikte içeri girdiler.

"Ee?" dedim mal gibi kalakaldığımda. "Nerede bu filmin devamı?"

Biraz daha bekleyip ümidimi yitirdikten sonra üzerime düzgün bir şeyler geçirdim, yatağımı da toplayıp ablamın odasına damladım. Odası boştu çünkü kendisi her zaman olduğu gibi duştaydı. Onun odasından çıkıp direkt aşağıya indim. Annem dışında kimse yoktu, o da mutfakta poğaça pişiriyordu. Mis gibi hamur kokusu burnuma şenlik yaşatınca parmak uçlarımda yükselip annemin yanağına bir öpücük kondurdum.

"Günaydınlar anam kadını."

"Ne bu mutluluk?" diye sordu ilk. "Bir şey mi isteyeceksin?"

İki tel tüyü kalmış tavuk gibi ona bakarken, "Lan mutlu olmak da mı yasak?" diye sordum. "Tamam depresyona gireyim, yataklara düşeyim, gebereyim, açlıktan öleyim... Tamam lan, tamam."

"Gonca bir daha lan deme kızım," diyerek içeri girdi babam, elinde süt şişesiyle.

"Tamam baba."

Diyecektim, hepimizi biliyorduk.

Şişeyi masanın üzerine bıraktığında montunu çıkarmadan dışarı bakarken, "Hava bugün daha soğuk," dedi.

"Faturayı ödemiş miydin?" diye sordu annem fırının kapağını açtığında.

"Yarın ödeyeceğim tüm faturaları ama bak suyu çok fazla harcıyorsunuz."

"Ablam," dedim gülerek. "Su kurbağası gibi banyodan çıkmıyor ki hiç."

"Boşa israf etmeyin," dedikten sonra bana döndü. "Senin sınavların bitti mi Gonca? Nasıldı notların kızım, iyi mi?"

"Allah'a şükür şimdilik tüm derslerden geçtim baba," dedim. "Açıklanmayan üç tane ders var ama geçeriz inşallah."

"Aferin aferin," dedi babam ve iç geçirerek sandalyeyi çekip oturdu. "Yahu düşünüyorum da Bekir'i bir dershaneye mi yazdırsak? Notları nasıl onun Gonca, düzeldi mi?"

Dudaklarımı büktüm. "Vallahi baba okula bile kelepçeyle götürülüyormuş gibi gidiyor. Sen düşün, dershaneye gider mi?"

"Notlarını söyle sen!"

"Son sınavlarının iyi geçtiğini söylemişti ama yarın gidecek ya okula, asıl sınavları o zamanmış. Bilmiyorum, son zamanlarda iyi çalışıyor gibi... Bence dershaneye gerek yok çünkü hedefi iyi bir üniversitede okumak değil."

"Biliyorum yavrum da belli bir puanı aşmak zorunda değil mi? Ya aşamazsa?"

Gülümsedim. "Sen endişe etme baba, ben onu çalıştırırım. Değil barajı geçmek, o barajı iki orta yerinden yarar benim kardeşim."

"Yine üzerimden prim yapılıyor," diyerek içeri girdi Bekir uykulu bir sesle.

Annem ilgiyle Bekir'e bakıp, "Günaydın oğlum benim," dedi. "Rahat uyudun mu?"

"Şu annelerin erkek çocuk sevdası," dedim bıkkınlıkla iç geçirerek. "Çocuk dün gece keşler tarafından şişlenip sabahı çöp konteynerinin yanında geçirmiş gibi içeri giriyor, ilgiye bak? Ben gülerek enerji saçıyorum, bir bit yeniği aranıyor! Yok abi, bu evde adaletsizlik hat safhada!"

Bekir, "Gonca sabah sabah ne yedin lan sen?" dedi tip tip bakarken. "Şu cümleyi anlayana kadar sabah olur."

Gülerek karşısında dikildim. "Babam seni dershaneye yazdırmak istiyormuş."

Bekir'in uykulu gözlerinde mermi parlarken babama dönerek, "Baba bu doğru mu?" diye sordu. "Ya sen beni okuldan al diye yalvaracağım, ne dershanesi?"

"Serseri herif," dedi babam ayaklanarak. "Senden bir halt olmayacak belli." Yanıma gelip kulağıma eğildi. "Sen Bekir'i çalıştır Gonca kızım."

"O iş bende baba."

Babam mutfaktan çıktıktan sonra ellerimi gözlerime götürdüm ve olmayan gözyaşlarımı silerek Bekir'e hüzünle baktım. "Yağmurdan kaçarken doluya tutuldun Bekir, ağla şimdi."

"Gitmem ki," dedi Bekir soğuk bir tavırla. "La siz manyaksınız! Benim için değmez o kadar para harcamaya oğlum bak! İki sene sonra manyak para kazanacağım zaten, anne yapmayın etmeyin!"

"Baban senin iyiliğini istiyor," dedi annem. "Neyse, hadi sabah sabah huzursuzluk çıkarmayın. Gonca sofrayı hazırlayın kızım!"

Sofrayı hazırlamaya başladık ve ailemin diğer üyeleri de yumurtadan çıkmış civciv gibi salona indiler. "Hoş geldiniz canım," dedim elimdeki çatalları vura vura sofraya koyarken. "Ne erken teşrif ettiniz? Akşam yemeğine katılsaydınız?"

Mayıs, esneyerek sofraya baktığında Hale ablam gayet güzel bir şekilde elini salatalığa uzattı ve ısırdı. "Ablacığım seni çok enerjik ve güzel gördüm," dedim ona. "Bir diğerlerinin yüzüne bakıyorum bir de sana. Diğerleri dört saat matematik dersinden çıkmış gibi ama senin matematik hocan o gün gelmemiş gibi bir his... Seda'yla hoş vakit geçirdiniz demek?"

"Çok hoş hem de," dedi ağzındakini bitirdiğinde.

Ferdi abim yanağımdan makas alırken, "Benim güzelim bugün yine agresif," dedi. "Kim kızdırdı seni?"

"Onu kızdırmak için bir şeye gerek yok ki dayı," dedi Gürbüz sandalyesini çekerken. "Teyzem zaten sürekli agresif."

"Gürbüz, göbeğine sahip çık koçum!" diye homurdandım. "Her an bir şaplak indirebilirim valla, iki seksen sürüklenirsin yerde!"

"Hadi oturun, laf etmeyin," dedi annem bir tepsi poğaçayla yaklaştığında.

"Mis gibi kokuyor be kadın!" dedi Bekir. "Bu hak etmeyen insanlar için değmezdi, kuru ekmek yesin bunlar!"

"Çok merak ediyorum, sen ne yaptın Bekir?" diye sordu Hale ablam yerine oturduğunda. "Sabah kalkıp kar mı küredin, yoksa hamuru sen mi yoğurdun?"

"Benim varlığım yeterli canım benim!"

"Aman ne varlık!"

Tüm aile masadaki yerimizi aldığımızda İkbal ablam çayları doldurdu ve şekerlik sırayla herkesin elinde gezdi ama Mayıs şekersiz içerdi.

"Ee?" dedi annem. "Bugün bir işiniz var mı? Okullar tatil nasılsa."

"Yarın gideceğiz ama," diyerek üzüldü Gürbüz. "Ne zaman bitecek bu okul anneanne?"

Babam kaşlarını çatarak Gürbüz'e baktı. "Oğlum bismillah daha yeni başladın, bıkma hemen!"

Gürbüz, "Bekir dayım hevesimi söndürdü," dedi. "Okumak boş işmiş, hayat sokakta ve sahadaymış."

O sırada hepimizin gözleri Bekir'in gözlerinde toplandı. Bekir ağzından çıkardığı çekirdeği tabağına koyarken gülümseyerek, "Bunun için yanlış kişiyi seçmiş olabilirim," dedi. "Endişe etmeyin, Gürbüz beni ciddiye almadı."

"Hayır aldım," dedi Gürbüz. "Defterimi dürüm gibi katlamayı öğrendim."

"Gürbüz!"

"Bekir!"

Bekir ellerini havaya kaldırdı. "Valla benim bir suçum yok la!" Gürbüz'e baktı. "Lan oğlum, öğretmenin şu satırı oku dese okuyamazsın. Benim söylediklerimi ne ara aklına kazıdın? İşte ilgi neyse ona kayıyor çocuk da!"

"Bekir bir daha sakın," diye kızdı İkbal ablam. "Şakası bile hoş değil."

"Bu eve iki Bekir fazla," dedi Mayıs. "Biri bile fazla da neyse..."

"Sen çok lazımsın sanki," dedi Bekir memnuniyetsizce. "*TikTok* çekmekten beynin sulanmış, beyin hücrelerin yanmış hatta!"

Kısacık bir sessizlikten sonra enişte m iştahla yediği poğaçalara bakarak, "Anne bayıldım bayıldım," dedi. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun oğlum. Yiyin, daha bol."

"Çok yemeyin, gece bana kalsın," dedim. "Bir de yemek yapmakla uğraşamam."

"Gözün doysun!"

"Doymaz benim gözüm!"

Annem çayından bir yudum daha alırken aklına sonradan bir şey gelmiş gibi konuşarak, "Bu arada ben bugün Nilüfer Hanımlara gideceğim," dedi. "Kadın öğle çayı için çağırdı. İsterseniz siz de gelin kızlarım."

Hale ablam burun kıvırdı. "Ne işim olur benim ya?"

Mayıs, "Benim de hiç işim olmaz," dedi.

İkbal ablam da reddedince gözler bende toplandı. Sanki suç işledik anasını satayım, ne bakıyorsunuz alacaklı gibi?

"Ben gelirim valla," dedim sonra rahatlıkla. "Ama sanırım misafirleri var, kapılarının önünde bir araba vardı."

"Ha evet," diye karşılık verdi annem. "Haber vermişti, İzmit'teki arkadaşıymış gelen. Bir şey olmaz, kadıncağız nazikçe davet etti, gideriz."

"Olur gidelim," dedim arkama yaslanıp önümdeki bir dilim peynire derin derin bakarken.

Demek İzmit'ten gelen bir arkadaş... Ya o kız kim? O da İzmit'teki aşkın mı lan Hayırsız?

Kahvaltıdan sonra biraz temizlik yaptık ama bu evde temizlik yapsan da bir işe yaramazdı. Her gün aynı düzenin içinde düzensizlikle baş ediyorduk.

Anam kadınla Nilüfer Hanımlara çay içmeye gideceğimiz için odama çıktım ve hazırlanmaya başladım. Tüh ulan! Kafam kadar pırlantam ya da omuz başıma kadar altın bileziğim de yok ki görgüsüzce takıp takıştırarak komşuculuk oynayayım. Bugün de buna dertlenerek üzüntüyle dolabımın kapağını açtım. Aşırı sıradışı bir kombin yaparak mavi kot üzerine beyaz, pamuk gibi kazağımı çektim.

Canım benim gözlerim zeytin gibi, saçlarım da o biçim olduğundan harika olduğumu ispatlamam için otuz tane fotoğraf çekmeme gerek yoktu. Bu şey gibi oldu. Sana söylendiği belli olmayan ama üzerine alındığın bir atıfla kırk tane hikâye paylaşarak gönderme yapmak gibi... *Ay Gonca ne alaka ya, yorma kızım insanı.*

Uzun yola gideceğimiz için olmazsa olmaz beremi ve atkımı da takarak annemin yanına indim. Annem çoktan hazırlanmıştı bile. İki dakika içerisinde Yektaların kapısının önünde durduğumuzda üzerimdeki manasız gerginlikten kurtularak soluklandım ve yüzümde en sahici gülümsememle annemin yanındaki yerimi aldım. Onların mutluluğunu uzaktan... *Of bir sus artık iç sesim, kafayı yedin he!*

Az sonra Sinan Çetin'le kapı aralanıyor gibi Yekta kapıyı açtığında önce biraz şaşkın, sonra da tebessümle bize bakıp, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk oğlum," dedi annem.

Annem içeri girdiğinde ben de peşinden girdim ama Yekta'ya hiç bakmadım. Valla inanır mısınız, bakasım gelmemişti. Dur bir döneceğim ben sana. Montlarımızı çıkardıktan sonra salona geçtik. Nilüfer Hanım ve sabah

gördüğüm kadınla karşılaştık. Nilüfer Hanım direkt kapının ağzında bizi yakaladığında, "Hoş geldiniz," dedi. "Sen de hoş geldin Gonca."

Nazikçe tebessüm ederken Nilüfer Hanım, yanındaki kahverengi kısa saçlı kadını gösterdi. "Bu arada Serpil, İzmit'ten komşum. Daha doğrusu, uzun yıllardır çok yakın dostuz, birkaç günlüğüne bize geldiler."

Annem, "Memnun oldum," deyince kadın da bizi aynı sıcaklıkla karşıladı.

Hanımı teyze benim derdim senin kızınla, o nerede? İti an çomağı hazırla!

"Yekta," diyerek içeri girdi nefes nefese bir anda ve tüm gözler genç kıza odaklandı, ben dâhil. Genç kız şaşkın ama havalı bir şekilde bize bakarken, "Pardon," dedi.

Ha sen şeysin; esas oğlan ve esas kızın arasını bozmak ya da kıskandırmak için gönderilmiş o pasif kız...

"Yağmur ben," dedi sonra kendini tanıtarak.

"Gonca," dedim dümdüz.

Annemler yerlerine geçerken Yağmur, Yekta'ya baktı. Sevimsizce gülerek elini saçlarına attı. "O kitabı bulamadım ya odanda, baktım ama... Beraber bakalım mı?"

Yekta sıkıntıyla bakışlarını bana çevirdiğinde neden burada olduğuma anlam veremeyerek annemin dizinin dibine oturdum. Nilüfer Hanım bana bakıp tatlı bir sesle, "Nasılsın Gonca?" diye sordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedim aynı samimiyetle. "Siz?"

"Ben de öyle," dedikten sonra Yağmur'a baktı. "Yağmur tanıştınız mı Gonca'yla? Yekta'yla aynı sınıftalar." Nilüfer Hanım yeniden bana döndü. "Yağmur da Serpil'in kızıdır. Yekta'yla çocukluk arkadaşı, yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi."

Yağmur gülerek gözlerini devirdi. "Eh tabii, Yekta Bey üniversiteye başlayınca beni unuttu ama neyse..."

Yekta, "Unutmadım," dediğinde ona dik dik baktım. Bakışlarını kaçırdı. Yalpaladı. "Benim yukarıda biraz işim var da birazdan gelirim." Ardından odayı terk etti.

Yürü git lan! Unutmamış... Unut lan çabuk!

Nilüfer Hanım annemlere bakarak, "Ben de çayları getireyim," dedi fakat Serpil Hanım, Yağmur'a baktı. "Yağmur halleder, ne de olsa kızın sayılır. Öyle değil mi Yağmur?"

"Tabii," dedi Yağmur hızla. "Ben hallederim hemen."

Aa, analı kızlı ne işsiniz lan siz?

Annem gözleriyle beni işaret ederken meymenetsiz kızla mutfağa gittik. Yağmur, kendi eviymişçesine o kadar rahat ederek rafları karıştırmaya başladı ki kendimi cidden saksı gibi hissetmiştim. Kollarımı hafifçe sıvayarak gülümsediğimde Yağmur, çıkardığı bardakları tezgâha dizmeye başladı.

"Yekta'yla sınıf arkadaşısınız demek." Güldü. "Nasıl, iyi anlaşabiliyor musunuz?"

"Evet anlaşıyoruz," dedim.

"Ne güzel," diye mırıldandı. Ay sen de ne sevimsizsin kızım be! "Yekta çok hareketli bir çocuktu ve her şeyimiz beraber olurdu." Bana bakarken güldü. "Hatta biliyor musun, küçükken bana âşıktı."

Boş bir sesle, "Bana da daha önce hiç âşık olmadığını söylemişti," dedim.

Gülmeye devam etti. "Erkekler böyledir Gonca, karşısına çıkan her kıza aynı yalanı söylerler. İşte sen başkasın, sen diğerlerinden farklısın, sen ilkimsin... Klasiktir."

Dudaklarımı büktüm. "Olabilir ama bu savunma biraz fazla oldu sanki."

Ben yer miyim ulan bu numaraları?

"Hayır, o yüzden söylemiyorum," dedi bozuntuya vermeden, sırtını tezgâha yaslayıp görüş alanına yalnızca beni çektiğinde. "Çok küçük yaşlardan beri beraber vakit geçirdiğimizden yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi... Hatta benimle evlenmek istediğini söylerdi sürekli."

Sol omzumu silkerek imalı bir şekilde dudağımın kenarını kıvırdım. "Küçükken hepimizin evlenmek istediği birileri vardı ama büyüdük ve yoklar! Bence küçük yaşlar çok da ciddiye alınacak şeyler değil."

Bana öylece baktığında zihninden neler geçirdiğini tahmin etmek zor değildi ama bu ben klişe lafları sana çok güzel yedirmesini bilirim güzelim.

"Ama bir insanla ne paylaştığın da çok önemlidir," dedi sonra. "İlkler her zaman başkadır, bunu sakın unutma."

Sesimi duyacak bir şekilde güldüğümde dudaklarımı çabucak ıslattım. "Ben şunu anlamadım. Neden bir anda konu Yekta ve onunla yaşadığınız geçmişe gitti? Ben hiçbir şey merak etmiyorum ki. Geçmişinizde ya da küçüklüğünüzde yaşadığınız o pembe panjurlu hayaller zerre kadar umurumda değil. İlgimi çekmiyor kısacası." Hayret bir şey, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Devam ettim. "Yanlış anlama ama bana bunları neden anlatıyorsun ki?"

Afalladı lakin kendisini zeki sandığından evirip çevirmeyi bildi. "Hayır, öylesine anlatıyorum." Tekrar güldü. "Kafanı şişirdiysem kusura bakma. Yekta'yı en iyi ben tanırım da hani bil diye söylüyorum."

Derin bir nefes alarak bardakları tepsiye dizmeye başladım. "Bir insanı tanımak istersem gider tanırım Yağmur, başkasının anlattıklarına ihtiyacım yok. Üzerine alınma tabii."

Haklıydım çünkü yaptığı şey çok saçmaydı. Bana ne kardeşim senin geçmişinden...

"Doğru," dedi şekerliğe uzandığında. "Ee, sizin aranız nasıl? Çok yakın mısınız?"

"Fena sayılmaz," dedim. "Arkadaşız biz Yekta'yla zaten."

Şimdi, tam şu an Yekta'nın benden hoşlandığını, ona söylemenin tam sırasıydı ama ne gereği vardı bazı şeyleri kanıtlamak için basitleştirmenin? Bu sadece Yekta'yı ve beni ilgilendirirdi. Üstelik ne olursa olsun onun kalbi benimdi, benimki de onun.

O sırada Yekta içeri girdi. Yağmur beleş pasta görmüş gibi arkasını dönerek Yekta'ya gülümsediğinde, "Gel gel," dedi. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Benden mi?" diye sordu çekimser bir ifadeyle.

"Evet," dedi Yağmur gereksiz mutlulukla. Kızım manyak mısın nesin ya? Bana baktı. "Gonca'ya seninle geçirdiğimiz ufak tefek anlardan bahsettim." Yeniden Yekta'ya baktı. "Küçükken bana âşık olduğunu ve sürekli benimle evlenip yuva kurmak istediğini falan söylerdin ya hani..."

Yekta'nın bakışları buz gibi oldu, bundan hoşlanmayarak ilerledi. "Beş yaşındaydık o zaman, evcilik oynuyorduk Yağmur."

"Ama gerçekti."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Yekta, masanın üzerindeki kurabiye kutusunun kapağını açtı. "Çocuktuk ve büyüdük. Biz seninle güzel bir çocukluk arkadaşıyız Yağmur. Başka bir şey yok, biliyorsun."

Yağmur, "Yine de," derken usulca Yekta'nın yanına yaklaşarak, "Hâlâ çok özeliz," der demez Yekta'nın yanağından öptü.

*Hass*ktir lan! Valla lastik gibi sündüreceğim şimdi kızı!*

Yekta, kendisini çabucak geri çekerken Yağmur bir şey söylemesine fırsat tanımadan mutfaktan çıktı. Yekta'nın mahcubiyet dolu bakışları beni bulduğunda gözlerimi ondan uzağa ittim ve çay kaşıklarını koymaya başladım.

"Gonca..."

Sözünü keserek gülümsedim. "Belki ileride evlenirsiniz ya, deme öyle."

"Gonca saçmalama," dedi yanıma geldiğinde. "Bunun açıklamasını bile yapmayacağım."

"Zaten bunu senden beklemiyorum," diye ifade ettim. "Hem gereği de yok ki."

"Bak biz..."

"Arkadaşız," diyerek döndüm gözlerine, sözlerini yine ona verdiğimde. Maksadım onu kırmak değildi ama ne hissettiğimi biraz anlasın. Bu karşılıksız sandığı hislerin ona neler yaşattığını az da olsa bilsin istedim. Kısasa kısaslık bir şey değildi ve bu sonsuza kadar da sürmeyecekti.

Bir şey söylemedi. Arkasını dönüp tabaklara kurabiye koydu. Gülümsedim. Birkaç dakika sonra annemler içeride, biz mutfakta çay ve kurabiyelerimizle baş başa kaldık. Yani Yağmur da vardı, ne lüzumu varsa?

Keyifle kurabiyesinden bir ısırık aldığında, "Bu arada," dedi ağzındakini bitirip. "Duş jelinden akşam biraz kullanacağım haberin olsun, harika kokuyor."

Sakin kal Gonca, sakin kal Gonca.

Yekta mesafeli bir tavırla, "Senin için uygun değil," dedi. "Anneminkini kullanabilirsin."

"Bir şey olmaz," dedi Yağmur. "Bilirsin ki senin kokularını hep çok sevdim."

Umursamaz bir şekilde çayımı içerken Yağmur bana yöneldi. Yönelme kız bana, valla çarparım ağzına ha! "Biraz kıskançtır, o yüzden böyle yapıyor." Çay bardağını kavrarken Yekta'yla göz teması kurdu. "Eski günler aklıma geldi."

İç geçirdim. "Eskide bu kadar takılı kalman garip." Arkama yaslanarak gülümsedim. "Yekta karşında duruyor, şu andan konuşabilirsin mesela çünkü eskileriniz hiç ilgimi çekmiyor! Kaba davranmak istemiyorum, orası ayrı."

"Haklısın, ben de duymak istemezdim başkasının özelini," dedi Yağmur.

Yekta bıkkınlıkla ayaklandığında Yağmur arkasından baktı. "Ama o kadar uzun zamandır görüşmüyoruz ki Yekta'ya bakınca şu ânı değil, sürekli geçmişteki o küçük çocuğu görüyorum. Tabii şimdi de..." İç geçirdi ve sessizce kulağıma yaklaştı. Ay git! "Çok fena bir şey olmuş! Ateş gibi."

Yanıyor lan bu kız, imdat!

Rahatsızlığımı belli ederek yüzümü ekşittiğimde Yekta, "Çay isteyen var mı?" diye sordu.

"Yağmur su istiyor," dedim tatlı dilimle. "İçi yanmış kızın, söndür gitsin."

Yağmur ise buna güldü. Salak! Yekta çayları tazelerken Yağmur, "Ee Gonca, senin hayatında biri var mı?" diye sordu. "Kendinden bahsetsene."

Motoru da soğumuyor, amma çene varmış.

"Yok," dedim direkt. "İyi böyle."

"Hoş kızsın," diyerek bana baktı. "Muhakkak birilerinin ilgini çekiyorsundur, senin de ilgini çeken birileri vardır muhakkak."

Cevap bile vermedim, bu kadar samimiyet bana fazla gülüm, mesafeyi koru!

"Yekta'yla arkadaş olmanıza sevindim," dedi bu kez. "Ama çok sıkıcısınız, hiç konuşmuyorsunuz. Aranız bozuk mu yoksa?"

"Senden bize sıra gelmiyor ki," deyiverdim. Bir sus da kafa dinleyelim!

Yağmur dinince camdaki lekelere, yani gözlerine tazecik bir tebessümle yanıt verdim. "Aramız da bozuk değil ama bazı şeyleri ispatlamak için sürekli konuşmak ve üzerinde durmak mantıksız! Ha tabii, siz çok yakın arkadaşsınız, konuşmak en büyük hakkınız ama tabii... Her neyse."

"Gonca, hadi kalkalım kızım!"

Annem! Kurban olduğum kadın hep bunu bekledim, yetiştin imdadıma. Yekta da olsa bana şu salak kızı iki dakika daha çektirmediğin için minnettarım sana.

"Tamam anne," dedim ayaklanıp. "Elinize sağlık ve hoşça kalın."

"Seni tanıdığıma sevindim. Biz daha buradayız, bir gün bir şeyler yapalım." Yağmur bana bunu söyledi...

"Nasip," dedim sessizce. İçimden geçirdim. *Olmasın.*

Birkaç gün sonra...

"Ulan ben senin gibi hocanın da vereceğin puanın da!"

"Ne oluyor kızım?" diye endişelendi annem, merdivenin başında elinde telefonla dikilmiş.

"İki puanla büte bırakmış beni ya!"

Bekir arkamdan gelip kafama vurdu. "Kıyamam, ne acıklı bir hikâye!"

"Sen bir sus," dedim önümden geçtiğinde. "Benimle dalga geçeceğine otur da hayatında hiç görmediğin seksenleri, doksanları hayal et, nasılsa bedava."

"Ağlama Gonca'm," diyerek benimle bir hayli eğlenirken mutfağa girdi.

Annem elindeki bezi katlayarak, "Ne olacak şimdi?" diye sordu. "Hocanla konuşsan ya bir? İki puan dediğin nedir ki?"

"Valla anne, yarım puan da olsa vermez bunlar. Öyle bir katır inadı var," dedim ve huysuzca iç geçirdim. "Büt iki gün sonra ve benim elimde kitap bile yok. İki tane soru soruyor zaten manyak kadın! Okula gidiyorum ben!"

"Kızım ne okulu? Saat üçü geçiyor bak, yarın gidersin."

"Anne abartma," dedim. "Okul zaten açık, bölüm kitapları öyle her yerde satılmıyor ki enayi miyim abi, iki soru için iki yüz lira bayılmaya!" Arkamı dönerek odama ilerledim. "Hemen gider gelirim, öptüm!"

Söverek hazırlandım ve bu karda kışta kıyamette durağa yürüyerek gelen ilk otobüse atladım. Yirmi dakika sonra okulda olduğumda kalabalık olmasa da benim gibi birçok öğrenci gördüm. Aferin lan, hepiniz kalmışsınız! Böyle olun canımı yiyin.

Ağır adımlarla kütüphaneye çıktım ama bölüm kitaplarının olduğu sınıf biraz küçüktü ve kitaplarımız başka bir kütüphanedeydi. Asansörle A bloktan B bloğa geçerek nihayetinde koridora çıktığımda sakin adımlarla ilerledim. Az ilerideki otomatların önünde kendisine bir su alan İlker'i gördüğümde, "Merhaba," dedim. Nasılsa enişte sayılırdı, yanından geçip gitmek ayıp olurdu.

Gülümseyerek ilgiyle bana baktığında, "Merhaba," dedi ve gözlerini kıstı. "Gonca'ydı değil mi?"

"Evet," dedim.

"Nasılsın? Büte mi kaldın yoksa?"

"Evet," diyerek devirdim gözlerimi. "Kesin geçerim dediğim dersten iki puanla kalmışım."

"Genelde öyle olur," dedi mavi gözlerini biraz irileştirerek. "Hangi hoca?"

"Sevinç."

Ufacık düşündü. "Çok sıkıntılı bir hoca değildir, bütte kesin geçersin."

"Öyle umuyorum," dedim. "Geçen gün Gülbade'yle gönderdiğin notlar üzerinden çalıştık, kendi adıma da teşekkür etmek istedim."

"Rica ederim," dedi nazikçe, sahiden ses tonu ve tavrı çok dinlendiriciydi. *Gözüm tuttu seni, benim gözüm genelde iyi şeyleri tutar.* "Yarın da Gülbade'nin bütü var, çalıştık biraz."

"Geçer o geçer," dedim güvenle.

Gülümsedi. "Neyse ben seni çok tutmayayım," dedi ardından. "Görüşürüz sonra, kendine dikkat et."

"Sen de, hoşça kal," diyerek yanından ayrıldım.

Gülbade bacım, canım ciğerim umarım bu çocuk sana yamuk yapmaz, onun dışında on numara atış yaptın! Tabii o da, aşırı güzel olacaksınız ben hissettim bile.

Kendimden emin adımlarla aradığım kitabı bulacağım sınıfa girdiğimde bilin bakalım kiminle karşılaştım? Yekta'yla? Allah'ın işine bakar mısınız yahu! Onunla kısacık göz göze gelmenin ardından usulca gülümsedim. Masanın başında oturmuş elindeki kitabı inceleyerek notlar çıkarıyordu. Yanına giderek çantamı bıraktım. Odada kimse yoktu ve oldukça sessizdi.

"Niye buradasın?" diye sordu.

"Büte kaldım."

"Hangisinden?"

"Sevinç bıraktı beni."

"Beni de," dedi ses tonu bir tık baskınlaşırken. "Mail attın mı, belki geçirirdi. Kaç puanla kaldın?"

"İki puan daha verememiş," diye mırıldandım. "Mail atsam bile hiçbir hocanın geçirmeyeceğini biliyorum. Neyse çalışır cevabımı bütte veririm. Sen ne zaman geldin?"

"Çok olmadı."

"Haberim yoktu senin de kaldığından."

"Zaten son zamanlarda hiç konuşmuyoruz Gonca, haberinin olmaması gayet normal."

Sesi kırgındı, eh biraz da tripliydi tabii. Ona herhangi bir karşılık vermeden arkamı dönerek birkaç dakika içinde aradığım kitabı bularak Yekta'nın karşısına oturdum. İçerisi biraz karanlıktı ama çok kalmayacağım için ışığa lüzum yoktu. Hızla dudaklarımı yaladım ve kitabın sayfalarını karıştırmaya başladım. O esnada asla boş durmayarak nabız yokladım.

"Gitti mi çocukluk aşkın Yağmur?"

"Hayır," dedi ve sesi ters tepki yaptı. "Ayrıca çocukluk aşkım da neyin saçmalığı?"

Güldüm. "Yağmur öyle söyledi, ona çok âşıkmışsın."

Elindeki kalemi çevirmeye başladığında gözlerime bakabilmek için rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Anani avradını, acayip karizmatiksin şu an ama net bakarsam kesin pot kırarım. "Kıskanmışa benziyorsun," diye konuştu, sesi keyifliydi.

Tekrar güldüm. "Tatlı arkadaşın, kıskanacağım son kız bile olamaz."

"Neden bu kadar gerginsin o zaman?"

"Kim?" derken buldum kendimi ve gözlerini esir aldım. Bana çok manyak bakıyordu, manyak çocuk! "Kızın o kadar çenesi vardı ki ağzına vurmamak için zor durdum, ayrıca çocukluk aşkın..."

Hızla sözlerimi kesti, bakışları sertleşti. "Çocukluk aşkın deyip durmasana Gonca! Öyle bir şey yok."

Gülümsedim. "Sen neden bu kadar gerginsin?"

"Senin yüzünden!"

"Ne?"

Masaya doğru eğildiğinde gözlerime biraz daha yakın düşmesi, ona iyice düşmeme sebep oldu ama kuyruğu dik tutmaya devam ettim. Hayır şimdi sırası değil Gonca kızım!

"Biliyor musun, ben seninle artık arkadaş kalmak ya da olmak istemiyorum!" Bu gerçek yüzüme tokat gibi çarptı. "Sana duygularımı açtım, senden çok hoşlanıyorum, hatta daha fazlası ama bunu ikimiz de bilirken aptalca bir arkadaşlık muhabbetini sürdüremem! Seni kaybedecek miyim?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Tamam kaybedeyim, en azından gözlerine bakarken acı çekmem."

"Acı çekmek mi?" diyerek güldüm. "Abartma o kadar!"

"Sen niye bu kadar bencilsin?" dedi bir anda. "Resmen hissettiğim şeylerle alay ediyorsun, farkında mısın?"

Ona öylece bakarken kendimi tutamadım ve ayağa kalkıp, "Bu saçmalıkları dinleyecek vaktim yok," diyerek çantamı kavradım. "Sınavım var oğlum benim, kalırsam boku yerim!"

"Gonca bana bir cevap bile vermedin!"

Arkamı döndüğüm sırada yüzüm kapıya dönüktü lakin arkamda durduğunu biliyordum. Göğsüm hızla inip kalkarken nefesimi tuttum. Yekta'nın sesini ve o ılık nefesini saçlarımın dibinde hissediyor gibiydim ama aramızda mesafe vardı. Devam etti.

"Bana bir cevap ver lütfen Gonca! Ya gözlerime bakıp bir ışık ver ya da karanlıkta bırak gitsin ama bu arada kalmışlık bana göre değil."

Ondan geriye doğru saymaya başladım, ne alaka bilmiyorum.

"Kıskanıyorsun işte beni," dedi sonra. "Her zerrenle hissediyorum ama âşık olduğun her kimse..."

Gözlerimi kapatıp açtım ve tüm gücümle Yekta'nın yüzüne baktım. "O kadar salaksın ki sen, o kadar körsün ki Yekta! İki tane geçirsem rahatlayacağım!"

Afalladı. "Ne diyorsun?"

"Sen diyorum," deyip elimdeki kitabı ve çantayı sertçe masaya bıraktım. "Gözünün önündekini bile göremezken benden bir cevap almak hakkın bile değil. Ulan daha iki gün sabredemedin, senlik değilmiş arada kalmak... Ben bununla bir buçuk sene başa çıktım, hem de sen..." Sustum.

Anladı. Oğlum, lokum dağıt arkadaşlara.

"Be... Ben mi?" diye kekeledi. Arkadaş bozuldu galiba, kafasına vurun düzelsin.

Olayı sindiremeden hızımı hiç kesmedim ve üzerine yürüdüm. O ise gülümsüyordu şaşkınlıktan lakin ben gülümsemiyordum. Sesim arttı.

"Sen gözümün önünde Buse'yle el ele gezerken ben seni gördüğüm ilk anda âşık oldum. Âşığım oğlum ben sana, gördüğüm ilk günden beri hem de... O sendin işte, âşık olduğum biri var diyordum ya, o sendin ama senin gibi bir geri zekâlı bunu anlayamadı. Şimdi de gelmiş benden bir cevap bekliyorsun. Lan ben senelerce susarak severken iki gün cevap alamadığın için atar yapıyorsun bir de! Sen var ya Yekta, aslında..."

Nabzım ve ateşim o kadar yükselmişti ki cümlemin devamını getiremedim çünkü Yekta, dudaklarıma kapanarak bizi sonu olmayan bir cümleye hapsetti. Beni öptü, dudaklarımdan...

Kalakaldığımda ellerimi teslim olur gibi havalandırdım ama sonra ellerim Yekta'nın yüzüne gitti. Beni öpüyordu. Dudaklarımdan. Ellerini belime yerleştirdiğinde kalbimdeki o çarpıntının ve karnımdaki ağrının tarifini hiçbir yazar anlatamazdı. O kadar başka bir şeydi ki...

Saniyeler sonra birbirimizden ayrıldığımızda, "Hep bu anı beklemiştim," diye fısıldadı. Yüzü yüzüm oldu ve tatlı nefesi dudaklarıma vurmaya devam etti.

Ne oluyor, bir saniye ne oluyor... Ay, ne yaşanıyor şu an? O kadar kötü değilmiş, iyice anlamam için bir daha öpmem lazım ama şimdi olmaz.

"Yekta..." Yutkundum ve ellerimi omuzlarından aşağı kaydırdım çünkü ellerim titriyordu. "Öpüştük ya biz."

Güldü. "Öyle oldu." Dilimi dudaklarımı ıslattım, Yekta'nın gözleri dudaklarıma kaydı. "Gonca," dedi sonra, sesi kısıktı ama elleri rahat durmuyor, belimdeki çukurda geziyordu. "Arkadaş değiliz, değil mi?"

"Öpüşen arkadaş mı olur anasını satayım?" deyip bakışlarımı kaçırdım. "Yarın gel iste benim babamdan."

Şaşırdı ama gülümsedi.

"Şaka şaka, korkma!" dedim gülerek.

"Sorun değil, gerçek de olabilir," dedi.

"Yok biz önce şu bütü bir geçelim," diyerek iç geçirdim.

Kâküllerimi düzeltirken, "O kadar zaman nasıl fark edemedim seni?" diye sordu.

"Körsün!"

Gülümsedi.

"Neyse," dedim sonra. "Asıl mesele bundan sonra başlıyor."

"Çok güzel olacağız."

Ellerinin arasından sıyrılarak kitabı işaret ettim. "Ben sınavı kastetmiştim."

Yanıma geldi ve saçlarımı kenara çekerek yanağımdan öpüp kulağımın dibine şu sözleri fısıldadı: "Beni karanlıkta bırakmadığın için teşekkür ederim Gonca, dünyanın en aydınlık yerindesin, kalbimde."

18. Bölüm

"Güzel Başlangıçlar"

Yaşandı dostlarım yaşandı, en âlâsı yaşandı hem de.

Artık bir enişteniz var!

Bir saniye tekrar yazayım da okuyun. Gözlüğü olanlar da camlarının buğusunu silsin, olmayanlar da ekrana iyice yaklaşsın. Evet, artık sakin kalabilirim çünkü onunlayım. Biz yürüyoruz, *birbirimize.* Aslında onu çoktan yaptık, şu an sadece yürüyoruz eve doğru el ele. Hava da kararmıştı. O kadar ağır adımlarla yürüyorduk ki sabaha kadar onunla gideceğim yolların hiç bitmemesini isterdim.

Kuzum inan bana hiç ummadığın anda... Aynen tam olarak bunu yaşıyordum şu an. Pardon da ne ummadığın ânı kardeşim? Senelerdir bu ânı bekliyordum ben, kök saldık ama neyse ki toprağımızda ölmedik, sulandık.

Sessiz ve yalnızca sokak lambalarının yandığı evlerimize uzanan yolda ilerlerken dudaklarımı birbirine bastırdım ve Yekta'ya kaçamak bir bakış attım. Elimi öyle güzel ve sıkı tutuyordu ki sanki bırakacağımı düşünüyordu. *Al oğlum senin lan o!* dememek için kendimi zor tutuyordum.

Yekta da bana kaçamak bakışlar atıyordu. Ay haspam! Tiplerimize bakın, sanki birkaç saat önce öpüşen ebemdi! Biz de yedik!

"Seninle bir yerlerde oturup uzun uzun konuşmaya o kadar çok ihtiyacım var ki," dedi Yekta sakin bir ses tonuyla. İç geçirdiğini hissettim onu dinlerken. "Hatta sadece seni dinlemek istiyorum Gonca."

"Kafan ağrır ya!"

Güldü ve gözleri gözlerimi buldu. "Sen ağrıtmazsın kafamı."

"Valla şimdi böyle söylersin ileride," deyip taklit ettim. "Sus Gonca, yeter Gonca... Ona göre yani."

Daha çok güldü. "Kızım bir dur, daha yeni başladı ilişkimiz."

"İlişkimiz mi var bizim?" diye sordum sahte bir şaşkınlıkla. Yekta ellerimizi kaldırıp gösterdi.

"Yok, ben seni karşıdan karşıya geçiriyorum araba çarpmasın diye. Nasıl yardımseverim, değil mi?"

"Çok."

Gülmeye başladığımda bana eşlik etti ve elimin üzerine öpücük kondurdu. Kalbim yemin ederim yüzyılın atışını yapıyordu. Aptalca bir cümle olduğunun farkındayım ama hislerim de aptalca çünkü kendimde değilim. Platonik aşk çok sıkıntılı ve salakçaydı ama güzeldi. Artık karşılıklı yaşıyordum bazı şeyleri ve bunlar iki katına çıkmıştı.

"Yarın bir şeyler yapalım mı?" diye sordu Yekta. "Yemeğe çıkarayım mı seni?"

"Hayır, öyle söylemeyeceksin," dedim ve gülerek gözlerinin içine baktım. "Sana döner ısmarlayayım mı?"

Küçük bir kahkaha attı. Kendi küçük, etkisi büyük bu kahkahanın altında kar tanesi gibi süzüldüm kalbine doğru. Oğlum yapma şöyle şeyler, ben çok pis âşığınım zaten, beni zorlama.

"Peki," dedi memnuniyetle. "Sana döner ısmarlayayım mı?"

Düşünceli bir şekilde gözlerimi kıstım. "Aslında yarın ders çalışmam gerek ama o sırada karnım acıkabilir tabii, bilemem..."

"Acıkır kesin," diyerek güldü sessizce. "Tam o sırada devreye..."

Araya girdim. "Rüstem abi girer."

Yine güldü. "Yok ben seni daha romantik bir yere götürmek istiyorum."

"Hmm," deyip gözlerimi kıstım. "Demek mum ışığında döner yiyeceğiz, öyle mi?"

Ellerimi tutmaya devam ederken gülerek, "Romantiklik anlayışın bu olduğu için buradan devam," dedi.

"Yani," dedim sessizce. "Acayip romantik şeyleri samimi bulmuyorum ben ya. Güller, balonlar, fişekler falan... Sen böyle şeyleri romantik buluyor musun?"

"Senin için yaparsam bulurum tabii!"

"O zaman benim için böyle bir şey yapmana gerek yok."

"Tamam, sen bilirsin."

Kendimi tutamadan güldüğümde, gülüşümle güldü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç."

"Ne demek hiç?"

"Öylesine gülemez miyim ya?"

"Öylesine gülersen eğer, evdekiler yanlış anlar."

"Yo, niye anlasınlar ki?"

"Yani ben, akşam yemeğinde salak salak gülerken anlayacakları için sana da söylüyorum şimdiden Gonca Hanım."

"Valla bir zahmet anlasınlar, hatta o Yağmur denen su damlası da anlasın. Ne zaman gidiyordu onlar?"

Kahkaha attı. "Ooho! Sen çok kıskançsın."

"Duş jelini kullanıyormuş kız?" dedim gözlerine dik dik bakarken. "Affedersin de şöyle bir durumda seyirci kalmak benim gönlümü, pardon karakterimi Konya ovasından hâllice bir şey hâline getirir. Hem o kız sana âşık, bunu fark etmemek için miyop olman gerek..." Durdum ve iç geçirdim. "Ama pardon, sen zaten öyleydin."

"Yağmur ve seni kıyaslayamam ki. O çocukluk arkadaşım, sen ise..."

"Ben ise?"

Sokağın ortasında durduk ve birbirimize döndük. Yekta yüzüme bakarken kalbimde, küçükken bakkaldan on kuruşa aldığım, dilde patlayan şekerler gibi patlamaya başladı. Öylesi tadı ve heyecanlıydı ki atomu parçalıyorduk sanki! *Ay Gonca, senin hissettiğin duyguları betimleyemeyen ruhuna başlayacağım, odun!*

"Sen ise," diyerek yavaşça yüzüme doğru yaklaştı ve üşümüş yanağımın üzerine sıcak dudaklarını bastırıp kar tanesi yumuşaklığındaki sesiyle fısıldadı. *"Sevgilimsin."*

Utanmasam oturup ağlayacağım şimdi, neyse eve gidince ağlarım. Karizmayı koruyalım dostlarım.

Yanaklarım buharlı ütü gibi yanmaya başladığında Yekta gözlerime bakarak kendini geri çekti ve bu bir süre devam etti. Ne diyeceğimi bilemedim, aksini de iddia edemedim.

Yürümeye devam ederken, "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii."

"Hani beni öptükten sonra hep bu anı bekledim dedin ya... Benden önce birini..."

"Hayır Gonca," dedi hızla. "Senden önce kimseyi öpmedim ben."

"Valla mı?" dedim yükselerek.

Sırıttı. "Valla."

"Sevindim."

"Senden önce biri olsaydı üzülür müydün?"

"Biraz, belki... Yani benden öncene karışamam ama böyle olması beni mutlu etti, eyvallah."

"Eyvallah," dedi beni taklit ederken, sesi eğlenceliydi. Gözlerini kısıp güldü. "Biz seninle nasıl bir ikili olacağız acaba, merak ediyorum."

"Zamanla görürüz."

"Görelim."

"Görelim tabii."

Ardından eve kadar hiç konuşmadan sadece birbirimizin, ânın ve yolun tadını çıkardık. En nihayetinde evimin önüne geldiğimizde sırtımı kapıya

çevirdim ve yüzüne döndüm. "Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedim sırıtkan bir şekilde. "Senin de yolunu bayağı uzattım, kusura bakma."

"Ne demek efendim," diyerek sırıttı o da. "Ben bir şekilde evimin yolunu bulurum, seni bırakayım da."

Sessizce gözlerimi kapatıp açarken dudaklarımı birbirine bastırarak arkama baktım. "Neyse ben artık içeri gireyim, şimdi biri görmesin."

"Kızarlar mı?" diyerek kaşlarını çattı.

"Yok," dedim omzumu silkerek. "Ama şu an kimsenin bilmesine de gerek yok. Yoksa sürekli bir laf sokmalar falan, hiç uğraşamam. Hem," derken hafifçe omzuna vurdum. "Böyle daha heyecanlı."

"Sen öyle diyorsan..."

"Öyle öyle," dedim. Bir adım geri gittiğimde diğer elimle bahçe kapısına dokundum ve ona el salladım. "İyi akşamlar."

"Sana da," dediğinde gözlerinin içi gülümsedi. *Vallahi yaşıyorum ben bu hayatı, eve bırakmalar, vedalaşırken sırıtmalar ve tatlı küçük heyecanlar... Rabbim şunu yaşamadan öldürmediğin için çok teşekkür ediyorum.*

Eve girdiğimde tüm ailenin bir arada olduğunu, daha doğrusu evde olduğunu gördüm. Botlarımı çıkarıp kenara bıraktığımda Bekir bana bakıp, "Allah'tan okula kitap almaya gittin he," dedi. "Hiç gelmeseydin."

Ona öpücük attım. "Çok mu özledin beni?"

Bana uzaylı görmüş gibi baktı. "O ney lan öyle? Tabii ki özlemedim."

Tavrıma devam ederken yanına yürüyüp yanağından makas aldım. "Geldim canım, gider hasretini."

Gonca biraz daha belli et yavrum, az oldu böyle.

Bekir arkamdan seslendi. "Okula gidiyorum deyip kafa çekmeye mi gittin kız? Ne bu avare hâller?"

"Aşk olsun ya!"

Homurdandı. "Aman aman, en son bir aşk olsun dedik, ağzıma sıçtı."

"Uzak dur sen o işlerden," dedim sonra mutfağa girdiğimde. İkbal ablam ocağın başında çorbayı karıştırırken parmak uçlarımda giderek onun yanağına bir öpücük bıraktım. Ablam irkilerek, "Bismillah," deyince güldüm.

"Korkma kız, enişte yanlış anlamaz!"

"Gonca ödümü kopardın."

Annem mutfağın perdesini çekerken, "Aldın mı kitabını?" diyerek bana döndü.

"Aldım anne, aldım."

"Niye bu kadar geciktin?"

"Trafik vardı."

"Yollar bomboş," dedi Bekir.

Gözlerimi kıstım ona bakarken. "Ay bu da aşkımdan ölmüş herhâlde, her lafa muhalefet he!"

"Sıyırmış senin bu kızın," diye laf attı anneme beni işaret ettiğinde. "Tipe bak, değişik! Birkaç saat önce hocasına söverek çıkmıştı evden, *Angry Birds* kılıklı! Ne yaptı hoca, dersten mi geçirdi?"

"Ya mutlu olamaz mıyım?" dedim saf saf. "Hayır sanki sürekli asık suratla geziyorum da! Amma laf yaptın Bekir!"

"Valla çatık kaşla gezmekten alnına iki botoks yapasım gelmiyor değil!"

"Aman ne komik!"

Beni alaya aldı.

"Neyse ben bir ellerimi yıkayıp geliyorum, kurt gibi açım."

"Sofrayı hazırlamaya yardım et," diye seslendi arkamdan Bekir.

"Sen ne güne duruyorsun, elin var ayağın var!"

"Sende de bir hâller var ama çıkar kokusu," diyen sesi ilişti kulağıma.

Odama seke seke çıkarken hep o yapmak istediğim şeyi yaptım ve odamdan içeri girer girmez sırtüstü yatağıma uzanarak ellerimi karnıma koydum ve beleş zeytinyağı almış bir birey gibi sırıttım. "Ne yaşandı be? Ne yaşadım ben öyle?"

Ellerimi dudaklarıma götürdüm. Behlül'ün Bihter'e yazdığı not kâğıdını hatırladım. *"Gözlerin, dudakların, alev alev çağırıyor yangınlara..."*

"Oha!"

"Hass*ktir!" diye tepki verdim kalbime inerken.

Hale ablam, kocaman olmuş gözleriyle kapıdan içeri girip dedikodu dinlemeye gelen Ferhunde gibi yatağın ucuna oturduğunda, "Öpüldün mü?" diye sordu.

"Ha?"

"Gonca... Gonca..."

Doğruldum ve heyecanla gözlerime bakan gözlerine bakarak cümleyi fırlatıverdim.

"Yaşadık ablacığım, o mevzunun da en kralını yaşadık."

"Ne zaman? Nerede? Ay Gonca, anlat işte delirtme insanı."

Dudağımın kenarını kıvırarak kendimi ağırdan aldım. "Yüz lira ver anlatayım."

"Amma salakmışsın o zaman," dedi gülerek. "Yüz liraya bir kazak bile alamazsın."

"Olsun, tek öğünle karnımı doyurabilirim."

"Üf neyse, hadi bırak zevzekliği," diyerek dudaklarını ıslatıp çekti. "Nasıl oldu?"

Derin bir nefes alıp verdim bunu ilk kez biriyle paylaşırken, daha Gülbade'me anlatmamıştım. Ellerimi birbirine kavuşturup yüzümde en

sahici gülümsememle kendi mutluluğuma şahit olarak ablamın gözlerine diktim gözlerimi.

"Okula gittim kitap almak için, o da oradaydı. Masada birbirimize biraz ters yaptık, sonra ben sinirlenip kalktım işte. Yekta da arkamdan seslendi. Sonra ben gaza geldim ve ilanıaşk ettim."

"Ne!" dedi çığlık atarcasına.

"Ya sus," dedim gözlerimi irileştirerek. "Az daha bağır da topla tüm Gündüzleri, sonra gecelerimi de alsınlar."

"Ne demek ilanıaşk ettim?"

"Kızım senin de kafan yanmış," dedim. "Tek seferde anlamıyorsun sanırım artık? Kalbinin, kıyıya Doğu'dan uzanan ekseni enişte bey yakmış devrelerini, bir salaklaşmışsın."

"Ablanla doğru konuş!"

İç geçirdim. "Her neyse... İşte sonra beyefendi şaşırdı, ben de gürke gelmiş tavuk gibi açtığım kanatlarımı iyice açıp yardırırken sen gel öp beni..."

"Kavga esnasında öpüşme demek?"

"Helal kız," dedim alkış tutarak. "İyi çözdün he olayı."

"Gonca bir dur, taşları yerine oturtuyorum şu an," dedi. "O zaman bu Yekta, senden çok önceden hoşlanıyordu."

"Evet, bugün emin oldum."

"Vay çakal!"

"Şşt," diyerek kaşlarımı çattım. "Enişten hakkında doğru konuş."

Elleriyle ağzını kapatarak güldü. "Enişte mi? Yok daha neler?"

"Ay abla," deyip yataktan kalktım montumun düğmelerini açarken. "Anlattım işte, yeterli mi?"

Yatağıma yayıldı. "Nasıl bir şeydi?"

"Çok başka bir his..."

Birbirimize bakıp güldüğümüzde ablam doğruldu ve yanıma gelerek bana gururlu bir anne gibi baktı. "Çok mutluyum Gonca, cidden senin adına çok mutluyum. Umarım Yekta seni üzmez ve ona verdiğin kalbini hiçbir zaman kırmaz."

"Abla herkes bir gün herkesi kırar."

"Evet, biliyorum ama buna değecek biri olmalı en azından."

"Yekta buna değer."

Gülümseyerek odadan çıktı. Kapının ardından bakarken bir müddet kendimle kaldım, ardından omuz silktim. "Aman hemen karalar bağlayamam valla. Ben onu başkasıyla görmüş kalbime öküzü oturtmuşum zaten zamanında, şimdi kralı gelse deviremez anasını satayım."

On beş dakika kadar sonra tüm aile sofrada buluştuğumuzda iştahla yemeğimizi yemeye başladık. Gürbüz okuldan dert yanıyor, Ferdi abim bu ay

paraya sıkıştığından, Bekir direkt mezun olmaktan, Mayıs... Onu boş verin, o bir şeyden şikâyet etse kaç yazar? Kim takar onu?

Ben ise... *Ah âşık insanın hâli zor arkadaşlar, salaklığın en medeni hâli.*

Güzel ailemdeki garip insanların homurdanmalarından kendimi soyutlamış sürekli gülümserken babamın radarına takıldım. "Gonca?" Al işte...

"Efendim baba?" diyerek baktım yüzüne.

"Bu mutluluğun ve tebessümün, umarım bizimle her gün aynı sofrada oturduğun içindir."

Bir anda tüm yüzler benim gözlerimde toplandı. Kendimi tek soruluk sınav kâğıdıyla karşılaşmış gibi hissettim, yani çaresiz... Yutkunurken Bekir sol kaşını kaldırıp güldü.

"Bence âşık olduğu için."

"Ne diyorsun ya?" diyerek çattım kaşlarımı Bekir'e. "Ne saçmalıyorsun daha doğrusu?"

"Bakın gördünüz mü?" dedi Bekir gülerken. "Az önce avare gibi dolaşıyordu evde, bir dokundum pençelerini çıkardı. Geçmiş olsun, daha doğrusu hayırlı olsun, Gonca evde kalmayacak."

"Zevzek," deyip elimi kaldırdım.

Annem, "Durun sofranın başında," diye uyardı.

Devam ettim. "Aptal! Kimsenin evde kaldığı yok, benim derdime bakma sen. Ben yolumu bulurum, sen kendine bak!"

"Gonca tamam kızım, abartma istersen," dedi babam. "Bekir bir şey söylemedi zaten, olabilir hem..."

"Nasıl yani?" dedim sessizce.

Bekir daha çok güldü. "Vallahi billahi âşık lan bu kız."

Babam Bekir'e ters ters, "Bekir bir daha lan deme oğlum," dedi.

"Şşt," diye çıkıştım. "O bizim aramızdaki replik ama haklısın baba, sonunda onu da uyarman gerekiyordu."

"Gonca teyze," dedi Gürbüz, masanın altından ayaklarını salladığını fark ettiğimde. İnanır mısınız, şu çocuk bile gözüme inanılmaz şirin geliyordu şu an... "Senin de mi biri saçlarını çekiyor yoksa?"

"O ne demek?" diye sordu annem sorgulayarak.

Gürbüz karşılık verdi. "Ben bizim sınıftaki Melis'in saçlarını çekiyordum, Gonca ablam da 'kimin saçını çekiyorsan onu seviyorsundur' demişti."

"Yuh ulan, çocuktaki hafızaya bak," diyen Bekir kafasına vurdu Gürbüz'ün. "Ama yazık lan, bir kere âşık olsa sittin sene unutamaz."

Ferdi abim iç geçirdi. "Neyse ki öyle dertlerim yok ama küçücük çocuğa öyle konuşma abim."

"Valla şimdiden hayatın gerçeklerini öğrensin," dedi Bekir de.

"Aman bizim eve iki Bekir fazla," diye laf attı Mayıs oradan.

Sofradaki homurdanmalar yine Gündüzlere yakışır bir şekilde devam ederken bunlardan etkilenmeyen yine tek kişi, iç güveysi eniştem Necmi'ydi. Her seferinde iç güveysi tabirini kullanmam pek hoş değil, doğru ama ben seviyordum bu durumu, eniştem de bizim ailemizin bir parçasıydı. Gerçi etliye sütlüye karışmaması, Gündüzlerle alakasını biraz mesafeli tutmuyor da değildi. Hunharca kuru fasulyesini kaşıklarken annem, "Biraz daha ister misin oğlum?" diye sordu enişteme.

"Yok anneciğim, sağ olun," dedi.

"Ye damat ye," dedi babam kollarını masaya koyarken. "Valla aramızda en akıllı sensin."

"Estağfurullah baba," dedi eniştem kafasını eğerek.

"O değil de benim size güzel bir haberim var," dedi Bekir ağzındaki lokmayı bitirerek.

"Hayırlar olsun," dedi annem telaşa kapılıp.

Güldüm. "Kadın önden duasını ediyor. Malum, senden güzel haber almak Mayıs'ın *TikTok*'u bırakması kadar imkânsız da."

Bekir bana bakıp öpücük attı ve derin bir nefes alarak babamın yüzüne baktı. "Yarın İlçe Millî Eğitim'den gelecekler... Servet Hoca," deyip altyazı geçti. "Yani beden hocamız birkaç öğrencinin ki içlerinde ben de varım, hatta en favori benim, referansımız olacak."

"Ne için?"

"Eğer izin çıkarsa bizi direkt ilçenin takımına alacaklar."

"Bu iyi bir şey demek, değil mi?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

"Evet anne," dedi Ferdi abim gözlerini kapatıp açarken.

Bekir, "Tabii ki iyi bir şey," dedi. "Bu futbol kariyerimin başlaması için büyük bir fırsat. Buradan yürürsem daha büyük spor kulüplerine kadar ilerlerim, keşfedilirim... Ki bence keşfedilirim..."

"Hayırlı olsun Bekir," dedi eniştem bıyıklarını büzerek.

"Sağ ol enişte."

Onun dışında kimse çok da sevinmişe benzemiyordu. Masadaki sessizlik, daha doğrusu beklenilen reaksiyon gelişmediğinde Bekir'in yüzü düştü. "Niye sevinmediniz ki?"

"Tebrik ederim," dedi Mayıs. "Ben pek anlamam ama bence de keşfedilirsin."

"Sağ ol Mayıs."

Annem gülümseyerek, "Allah zihin açıklığı versin oğlum," dedi. "Sen yaparsın, benim kuzum halleder biliyorum ben."

"Sağ ol anne."

Birtakım mırıldanmalar devam ederken Bekir, yarım kalmış suyunu içip ayaklandı. "Neyse ben odama çıkıyorum, elinize sağlık."

Bekir odasına çıktığında annem babama kızdı. "Niye bir şey söylemedin çocuğa? Bak gözlerinin içi parlıyordu, çok ayıp İlhami Bey."

Babam, "Okulunu bitirmeden top peşinde koşacak," dedi. "İyice ipe sapa gelmez artık."

"Aa! O nasıl laf öyle!"

"Valla hanım, ben bir şey söylemiyorum artık," diyen babam, ayaklandı. "İkbal, namazımı kılayım, çayı sonra getir kızım."

"Tamam baba, Allah kabul etsin."

Birlikte sofrayı kaldırdıktan sonra bulaşıklara yardım ettim ve bir bardak çay içip yukarı kata çıktım. Telefonum şarjda olduğu için gelen hiçbir bildirimi görememiştim hâliyle ve kalbim delicesine çarpıyordu.

Odama yöneleceğim vakit, Bekir'e bakmam gerektiğini hissettim çünkü yüzündeki o eksik ifade içimi üşütmüştü. Kardeşimdi nasılsa, neden onun için iyi şeyler olmayacağı hissine kapılayım ki? Soluklandım ve sakince odasının kapısını tıklattım. Yatağına uzanmış telefonuyla uğraşıyordu.

"Müsait misin?" diye sordum. *Ben şok, ne bu konağın hizmetçisi durumları ya?*

Sol kaşını kaldırdı. "Dalga geçmeye geldiysen hiç havamda değilim, uğraşma benimle."

"Saçmalama Bekir, ben sen değilim," deyip içeri girdim ve yatağının ucuna oturdum. Telefonuyla ilgilenmeye devam ettiğinde gözlerimi ondan ayırmadan ekledim. "Sofrada söylediğin o aptal cümlenin hesabını sonra soracağım."

"Aman çok korktum!"

"Bence kork!"

"Gonca hiç havamda değilim dedim."

"Mutlu olmadığımızı mı düşündün Bekir?"

"Çok mutlu oldunuz, sağ olun," dedi soğuk bir sesle. "Bak normalde zerre kadar s*klemem ama orada efendi gibi bir heyecanımı sizinle paylaşmışım, insan yalandan da olsa bir güler anasını satayım. Şu evdeki üvey evlat muhabbetinden gına geldi."

Sırıttım. "Çok alıngansın."

Kaşlarını çatarken gözlerimiz buluştu. Dudaklarımı ıslatıp anlayışlı bir şekilde ona yaklaştım. "Emin ol herkes seni destekliyor, sadece..."

"Sadece bunun olma ihtimali o kadar uzak geliyor ki umurunuzda bile değil."

"Tabii ki öyle değil," dedim çıkışarak. "Oğlum sen manyak gibi oynuyorsun, müthiş bir sol ayağın var lan bir kere! Ben eminim, yarın seçileceksin."

Egosu okşandı. Okşanır tabii, anası övmemiştir şu vakte kadar şöyle. Canım anama selam olsun.

"Harbi mi kız?" dediğinde gözleri parladı.

Gülümseyerek kafamı salladım. "Harbi tabii."

"Sağ ol."

Bekir aslında söylediği gibi kimsenin ne düşündüğünü umursamazdı ve ona karşı çıkan bir durumda yahut fikirlerinde, ters düşüren bir olayda bile kendi bildiğinden şaşmazdı ama belki de ilk kez, kariyerine dokunacak olan yolda dakikasında yeterli desteği göremediğinden kendine olan inancı kırılmıştı. Haksız diyemezdik ama biz ona inanıyorduk.

Kardeşim şimdi, seviyorum çocuğu, ne yapayım.

"Artık ileride futbolcu olursan bir imzanı alırız," dedim dizlerine vurduğumda. "Bak yurt dışına alışıp elin gâvur memleketlerinde parayı karıya kıza yedirirsen bozuşuruz."

"Kızım o günler gelsin de tabii ki yedireceğim," dedi açık yüreklilikle. "O kadar parayla kendimi bozmayacaksam niye futbolcu olacağım?" İç geçirdi. "Allah'ım sana yalvarıyorum, bok gibi param olsun da kendimi bozayım."

"Salak!" diye kızdım sertçe. "İnsan hayırlı bir dua eder."

"Sana edeyim mi?"

"Aman sen etme."

"Kızım bir dur sen de," dedi sonra. "Şu aşamayı geçelim, bir yere kapak atalım da yurt dışı falan büyük hayaller... Onlar sonraki evre. Çok çalışmam lazım Gonca, çok."

"Önce bir mezun mu olsan acaba?"

"Şu s*kik okul bitse de kurtulsam artık, bitmedi a*ına koyduğumun okulu!"

"Lan küfür edip durma, bir de sporcu olacaksın."

"İçimdeki ateşi kelimelere vuruyorum, ne yapayım?"

"Valla ben anlamam, babamın da dediği gibi önce bir üniversite sınavını geç, en azından barajını. Sonra istediğin tüm destek sağlanır. Şimdi babam da haklı."

Arkasına yaslanırken telefonu ters çevirip yanına koydu ve gözlerime baktı. "Halledeceğim kızım. Barajı da geçeceğim, hatta kendi denizimi var edeceğim."

Kahkaha attım. "Tamam canım, o kadar uçmayalım."

"Hayallerini ne kadar yüksekten uçurursan o kadar yükselmek için hırsın olur."

Karşılık verdim. "Ama yükselemezsen o yüksekten yere çakılmak da o kadar acı verir." Yaz bunu, ileride kullanırsın.

Bekir suratıma öylece baktığında amacımın onun moralini bozmak olmadığını gösterdim ve omzumu silktim. "Üf takma kafana ya, ikimiz de eşek gibi biliyoruz yarın çok iyi bir sonuçla geleceğini. Senin özgüvenin manyak

gibi zaten... Hem öyle olmasa yürek yemiş gibi konuşmazdın sofrada! Ama şu an hiç günümde değilim. Unutturma, bir gün ağzını burnunu kıracağım."

"Bok kırarsın," dedi ve *Jerry*'i yakalamış *Tom* gibi fırfır gözleriyle doğrularak yüzüme yaklaştı. "Sahi? Sen sahiden âşık mı oldun? Kime?"

"Ne aşkı lan, manyak mısın? Bu devirde âşık mı olunur?"

"Laf ebeliği yapma, her hâlinden belli."

"Nasıl mesela?"

"Ne bileyim, gözlerinin içi gülüyor, mal gibi gülüyorsun sürekli ve bu üzerindeki gereksiz mutluluğun sinirimi bozuyor."

"Ha beyefendimiz de geçti o yollardan, doğru."

"Benimki elimde patladı, salla sen beni." Boğazını temizledi. "Harbiden âşık mı oldun? Bana bak, Yekta'ya mı yoksa?"

Hızla ayaklanarak geri çekildim. "Ay benim sınavlarım var, seninle uğraşamam. Hadi gittim."

"Konuşacağız bunu," diye bağırdı arkamdan. Bekir'i ve sözlerini umursamadan odama geçtim.

Kapımı kapattıktan sonra doğruca yatağımın kenarındaki komodine ilerleyerek telefonuma baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi, otuz iki diş sırıttıracak ve görenleri kıskandıracak o mesajı almıştım.

Hayırsız Yekta: *Hayvan gibi mutluyum.*

Sırıtarak telefonu şarjdan çıkardım ve yatağıma uzanarak ekranı yaladım, gözlerimle. "Hayvan gibi mutluyum ben de anasını satayım ya!"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. En son böyle attığında üçüncü vizemin bitmesine beş dakika kala altıma işeme korkusuyla yüzleşmiştim, ya orada salıverseydim. Ay iç sesimi benden başkası duymuyor iyi ki. Yoksa topuklayarak kaçardı. Hemen Yekta'ya dönüş yaptım.

Gonca: *Niye ki?*

Aferin kız, buradan devam. Otuz saniye sonra çevrim içi oldu.

Hayırsız Yekta: *Annem içli köfte yapmış.*

Şaka mıdır?

Gonca: *Hmm, afiyet olsun.*

Hayırsız Yekta: *Sen biliyor musun yapmayı?*

Gonca: *Ablama yardım etmiştim bir keresinde ama zor değil ya yapılır.*

Hayırsız Yekta: *Bir gün senin elinden de yemek nasip olur mu?*

Enişte kızmasın mı, bu ne?

Gonca: *Bakılır.*

Hayırsız Yekta: *:')*

Ee? Bu gülücükten sonra ne yazacağım şimdi? Yekta yazmaya devam etti.

İki güzel laf söyle bari Hayırsız, içli köfteymiş... Bana ne senin boğazından?

Hayırsız Yekta: *Sen ne yaptın?*

Gonca: *Hiiç, öyle yemek falan yedim.*

Gonca: *Sen?*

Hayırsız Yekta: *Seni özledim.*

Ha şöyle...

Gonca: *Ay daha iki saat oldu ayrılalı.*

Hayırsız Yekta: *Olsun ben özlerim.*

Hayırsız Yekta: *Pencerenin oraya gelsene.*

Dudaklarımı ısırdım ve ayaklanarak penceremin önüne yürüdüm. Perdeyi sıyırdığımda Yekta'nın, odasındaki o loş ışığının altından direkt gözlerime uzanan gözleriyle karşılaştım. Elimi perdenin kenarında tutmaya devam ederken sırıtmaya başladık. Yekta, "Seni görmek iyi hissettiriyor," dedi.

"Seni görmek de öyle," dedim sessizce.

Bu ikimizin de dudaklarında derin bir kıvrıma sebebiyet verdiğinde usulca kenara doğru kaydım ve omzumu duvara yasladım. O da aynısını yaptı. Birbirimize biraz daha geniş gülümsediğimizde, "Bu anı yaşamak çok güzelmiş," diye itiraf etti. "Sanki uzun zamandır yağmasını istediğim o kar tanesi gibisin Gonca."

"Sen hep böyle romantik miydin?"

"Sadece sana karşı," diyerek güldü keyifle.

"Ben çok romantik değilimdir ama," dedim. "Bu seni sıkar mı?"

"Aksine," dedi. "Bu daha eğlenceli olur."

"Peki," diyerek eğlendim. "Yani az çok tanıyorsun işte Yekta beni, sana sıfırdan bir Gonca'yı anlatmak istemem."

"Ben sıfırdan başlamak istiyorum sana," diye ekledi peşinden. *Amma romantiksin he, çakal.*

"Peki."

İç geçirerek, "Sana bir şey itiraf edeyim mi tam şu an?" diye söylediğinde heyecanla kafamı salladım fakat tam da bu sırada Sultan ve Ferhat'ın son anda evlenmesine mâni olan Dolmuşçu Rüstem Abi gibi içeri daldı Mayıs. Arkamı döndüğümde telefonu kulağımda tutmaya devam ettim, herhangi bir yamukluk olduğunu sezmesin diye ki sezse bile sorun olmazdı ama bilirsiniz, kardeşler arasında *love* sorunsalı yaşamak her dakika şantaja uğramaktır.

Mayıs, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

"Arkadaşımla."

"Gülbade'yle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ne var Mayıs?"

"Bir şey yok," dedi soğuk bir sesle. "Ya aslında var, bana bir yüz lira borç verir misin?"

"Yüz lira mı? Niye?"

"Lazım."

"Ne için?"

"Lazım işte," dedi. "Valla kötü bir yere harcamayacağım. Hale ablamdan istemedim, Ferdi abime de gidemedim."

Dudağımın kenarını kıvırdım ve ensesini ovarak gözlerine baktım. "Ve dedin ki benim nazımı anca Gonca çeker. Doğru adrestesin canım, kıymetimi bil."

Gözlerini devirerek homurdandı. Cüzdanıma ilerledim, bu sırada telefonu kulağımda tutmaya devam ediyordum. Yekta sessizce, "Abla olmak güzel bir duygu olmalı," derken güldü.

Boğazımı temizleyerek, "Ya ne demezsin," diye homurdandım.

Mayıs, "Efendim?" dedi kendi üzerine alınarak.

Cüzdanımdan çıkardığım yüz lirayı ona uzattım. "Bak bunu şimdilik borç olarak, geri ödemediğin her gün için on lira faiz koyarım üzerine."

Mayıs gözlerini irileştirerek, "Kızım böyle yapacaksan tefeciye giderdim lan," dedi.

"Git o zaman."

"Of, ver şunu ya," diyerek aldı yüz lirayı elimden. "Öderim bir gün."

"Ekmeğimle oynuyorsun, bir de utanmadan laf söylüyorsun, yaranamazsın işte böyle."

Mayıs gözlerini kırparak yanıma yaklaştı ve diğer kulağıma doğru, "Merak etme, Yekta'yı kimseye söylemem," diye fısıldadıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurarak hızla odamdan çıktı. Arkasından mala, yani Mayıs'a bakar gibi baktım.

"Pislik!"

Yekta, "Kim?" diye sordu endişeyle. "Bir şey mi yaptım?"

"Sen değil," dedim gözlerimi kapatıp açtığımda. Pencereye yaklaşıp ona baktım. "Sanırım Mayıs da biliyor." İç geçirerek hafif bir sitem ettim. "Evde dört tarafı kardeşle kaplı ve her an şantaja uğrayacak bir canlıyım, haberin olsun."

"Neyle tehdit edecekler?" diye sordu ciddiyetle. "Haberim olsun da ben de yardım edeyim."

"Yok artık."

"Var var."

"Bakalım," dedim sonra geçiştirir gibi. O esnada aşağıdan annemin sesini işittim. Telefonu kulağımdan çekerek annemi dinledim. Beni çağırıyordu. İsteksizce, "Benim kapatmam gerek," dedim Yekta'ya. "Annem sesleniyor."

"Tabii," dedi anlayışla. "İyi geceler dileyeyim o zaman."

"Olur," dedim gülümseyerek. "Sana da."

Birbirimize biraz daha baktık ve olduğumuz yerden el sallayarak telefonlarımızı kapattık. İçim içime sığmayarak telefonumu cebime koyup odamdan

çıktım. Annem ne için çağırmış beni, biliyor musunuz peki? Kumanda bozulmuş ve kanallar karışmış. Onu düzeltmem gerekiyormuş. Yine Gonca, yine başrolde ben.

Odama çıkmadan elim ve karnım boş dönmeyeyim diye bir kupa çay ve bisküviyle kendimi yukarı şutladım. Çok zor olsa da, daha doğrusu adapte konusunda zorlansam da dersime çalışmaya çalıştım. Tabii önce elimdekini yemem gerekiyordu, ders çalışırken ikisini aynı anda yürütemiyordum. Soru çözerken aklım yemekte kalıyordu valla.

Çayımı ve bisküvimi sindirirken salak salak sırıtıp abajurumun altında topladığım saçlarımla dersime çalıştım. Yani bir saat kadar. En nihayetinde usulca uyku bastırdığında gözlerimi pencereye çevirdim. Kar yağıyordu, hem de çok çok güzel yağıyordu. Ayaklandım ve evimizin karşısındaki sokak lambasının ışığının altında süzülen kar tanelerine baktım. Aklımda direkt bir görüntü canlandı.

"Ne zaman baba, ne zaman? Şimdi değilse ne zaman?"

Yekta'nın odasına baktığımda ışıklarının kapalı olduğunu gördüm. Bu beni üzmüştü ama şu an içimden onunla delicesine eğlenmek geçiyordu. Evdekiler uyumuş olabilirdi ya da ben biraz daha sonra çıkardım ama bu gece muhakkak onunla olmalıydım.

Sabırla telefonumun başına gittim. Mesaj atmalı mıydım? Neden onun atmasını bekleyecektim ki sanki? Dudaklarımı ıslatırken biraz çekimser bir şekilde elimi mesaj kutusuna götürdüm fakat ancak kitaplarda yahut dizilerde yaşanacak bir olay başıma geldi.

Aşk... Canım o yaşandı zaten, bundan bahsetmiyoruz. Mesaj atan o oldu, hisseder gibi. Bak hele.

Hayırsız Yekta: *Uyudun mu?*

Çoktan çevrim içiydim.

Gonca: *Hayır.*

Hayırsız Yekta: *Evdekiler uyudu mu?*

Gonca: *Hepsi uyumamıştır.*

Hayırsız Yekta: *Uykun var mı?*

Ne diyorsun ya? Yorma insanı çocuk!

Gonca: *Senin?*

Hayırsız Yekta: *Yok.*

Hayırsız Yekta: *Çok güzel kar yağıyor.*

Gonca: *Gördüm.*

Hayırsız Yekta: *Montunu, bereni ve atkını takıp benimle beş dakika sonra dışarıda buluşur musun?*

Gonca: *On beş dakika sonra olsa olur mu?*

Hayırsız Yekta: *Oluuuur.*

Gonca: *Tamam anlaştık.*

"Allah'ım eğer ki ömrümün en güzel zamanları buysa doya doya yaşayayım çünkü bugün değil de ne zaman?"

Hızla hazırlanmaya başladım. Aşağıdakilerin ne durumda olduğunu bilmiyordum ama görünmeden, daha doğrusu yakalanmadan dışarı çıkmam mümkündü. Bunu yapabilirdim. Hemen montumu giydim ve beremi taktım. Atkımı da boynuma doladım. Eldivenlerimi giymedim, Yekta'nın elleri boşuna mı vardı sanki?

Arkadaşlar ben sevgilim olunca yanında kalorifer peteği de vereceklerini sanıyordum. İnşallah öyledir, yoksa şu kış mevsimini kendimi ısıtmakla geçirmek istemem.

On beş dakika kadar sonra odamdan çıktım. Sağıma soluma ve tekrar sağıma bakındıktan sonra aşağı indim. Kimsecikler yoktu. Ay vallahi yoktu. Çok sessiz bir şekilde botlarımı giyip kapıyı açtım ve evden çıktım. Hava soğuk değildi, aksine yumuşacıktı çünkü kar yağıyordu.

Bahçe kapısına pıtı pıtı koştuktan sonra beni, elleri cebinde taş gibi bir çocuk, yani erkek arkadaşım, sevgilim, ömrüm, aslan yelesi saçlım beklerken koşar adımlarla pıtı pıtı ilerledim. Romantiklik anlayışım budur, dahası zor.

Karşısında dikildiğimde sırıtmaya başladık. Daha doğrusu kaldığımız yerden devam ettik. Bir şey söylemeden evvel cebinden çıkardığı kulaklığın birini bana, diğerini de kendine taktı. Ardından beremi düzelterek, "Çok tatlısın," dedi.

"Teşekkür ederim," diyebildim Feriha gibi bayılmak üzereyken. Arkadaşlar, sevgili güzel bir şeymiş yapın ama sonrasına karışmam valla.

"Rica ederim," dedi ve telefonunu çıkarıp o şarkıyı açtı. *Sia*'dan *Snowman.*

Telefonu cebine koyduğunda iki elini usulca ellerime doğru uzattı ve gözlerime bakarak, "Benimle dans eder misin?" diye sordu. Sıkıyorsa hayır desene la Gonca!

"Ederim," dedim kafamı sallarken. Parmaklarımı yavaşça parmaklarına doğru sardım ve birbirimize çekilmemiz uzun sürmedi. Şarkı hareketlendi, ayaklarımız ve kar tanelerinin yağışı gibi.

Dans etmeye başladık, hem de dünyanın en tatlı ve en şirin dansını... İleri geri hareketler ve kendi etrafımızda dönmelerle kahkahalarımızın eşlik ettiği bu saniyeler hiç bitmedi. Yekta ve ben, birbirimize sevgiyle baktık. Gülerken yaklaştı ve gülüşümden öptü. Doyamadım, doyamadık. Şarkı defalarca kez çaldı.

"Sana bir şey itiraf edecektim ya hani," dedi gülüşlerinin arasına sıkıştırdığı cümlesiyle. Onu bekledim ve gözlerime bir öpücük bıraktı dokunmadan. "Bazı geceler pencerene bakıyordum, ışıklarım hiç yanmazdı bu yüzden."

19. Bölüm

"Aşk Basılması"

Gündüz Tayfa
"Bekir" adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.
Hale ablam: *Bu bana biraz abartılı geldi.*
Mayıs: *Özel gününde diye yorumladım.*
Ferdi abim: *Ne oldu?*
Gonca: *Gruptan çıkmış olması aynı anadan çıkmadığımız anlamına gelmiyor.*
Hale ablam: *Yine en mantık dışı mantıklı açıklama senden geldi.*
Gonca: *Canım başka bir ihtimal daha vardı o da ölmek derdim şu an hiç uğraşamam.*
Gonca: *Çiçeği burnunda bir büt mağduru için çok fazla*
Ferdi abim: *Sofradaki muhabbete bozuldu*
Ferdi abim: *Neyse akşam alacağız gönlünü*
Mayıs: *Nasıl?*
Ferdi abim: *Senin haberin yok mu?*
Mayıs: *Kendimi babam gibi hissettim*
Mayıs: *Niye en son benim haberim oluyor*
Enişte: *Kuruyemişler benden*
Mayıs: *Noluyor noluyor*
Gonca: *Bekir'e sürpriz yapacağız, ufak bir kutlama*
Mayıs: *Niye?*
Gonca: *Üf atın şu salağı gruptan ya*
Gonca: *Kardeşinin bugün futbol seçmesi var ya hani*
Mayıs: *Ee?*
Mayıs: *Daha seçilmedi ki?*
Gonca: *Ay ben bu kadar geri zekâlılıkla başa çıkamam*
Gonca: *Okula gidiyorum*
Ferdi abim: *Sınavın bugün müydü?*
Gonca: *Yok abi yarın*

Gonca: *Ders çalışacağım kütüphanede*
Mayıs: *YERSENNNN*
Gonca: *O kadar çok link bırakıp tıklamaktan kız kafayı yedi*
Gonca: *Ülkeyi terk etme vakti geldi*
Mayıs: *Hangi parayla?*
Gonca: *Ülkeyi terk edemeyeceğini anlayıp ağlama vakti geldi*
Hale ablam: *Ben bugün biraz gecikirim anneme söylersiniz*
Mayıs: *Ne kadar geç?*
Mayıs: *Aa kendimi ablanızmışım gibi hissediyorum biri okula gider GÜYA ders çalışmak için biri geç gelir*
Mayıs: *Bekir için kutlama yapmayacak mıydık?*
Hale ablam: *Hava kararmadan dönerim de sana ne oluyor küçük hanım*
Hale ablam: *Üniversite bu, dersleri ve hocaları kazık gibi giriyor*
Mayıs: *Ben üniversiteyi güzel kıyafetler giyinip havalı fotoğraflar çekmek için gidilen bir yer sanıyordum öyle değil mi?*
Gonca: *MALLLLL*
Hale ablam: *SALAAKKKKK*
Ferdi abim: *Mayıs :') abim :') güzelim :')*
Mayıs: *Abi seninki küfürden de beter oldu alacağın olsun*
Gonca: *Ben gittim*
Hale ablam: *Çok gecikmem ben de gittim*
İkbal ablam: *Mesajları okuyup bir şey yazmamak yine bana kaldı.*

Telefonumu kapattığım gibi cebime koydum. Okula gidiyordum fakat Yekta yanımda yoktu, birkaç işi olduğundan gecikeceğini söylemişti. Açıkçası bu duruma sevinmiştim çünkü Gülbade'yle konuşmam gerekenler vardı. Evet, ona bizden daha bahsetmemiştim. Böyle bir olayı tutup da telefonda anlatacak değildim. Karşılıklı delirmemiz gerekiyordu.

On dakika sonra okul bahçesine girdim ve atkımın içine gömdüğüm çenemi çıkarıp fakülteye girdim. Gülbade beni kantinde bekliyordu. Vakit kaybetmeden kantine inerek onu buldum. "Anlat hemen," dedi hızla.

"Ay bir soluklanayım," diye mırıldandım nefes nefese kalmışçasına. Boynumdaki atkıyı çıkarırken masanın üzerindeki kahveyi yavaşça bana sürükledi.

"İç de için ısınsın."

"Bacım ya, eyvallah." Güldü ve kahvesinden yudumladı. Üzerimdekileri çıkardıktan sonra arkama yaslanıp kahve bardağımı avuçlayarak etrafa kısacık bir göz attım. "Seninki nerede?" diye sordum sonra.

Gözleri büyüdü. "Benimki mi? Abartmayalım."

"Hadi hadi," dedim keyifle. "Seninki işte."

"Daha seninki benimki muhabbetine geçmedik," dedi. "Hem kaynatma kızım, konuşma sırası sende. Oldunuz değil mi?"

"Aynen," dedim yudumladığım kahveyle gözlerimi kapatıp açarken. "Diyarbakır karpuzu gibi sulu sulu olduk anasını satayım."

"Nasıl oldu? Ama ben biliyordum ve sana demiştim işte Gonca! Bacılar her zaman haklıdır ve hiçbir zaman yanılmazlar!"

Katya! Keyif kahvemi getir.

"Ee? Ben giriş gelişme değil, sonuç istiyorum," diye homurdandı sabırsızca. "Ya tek tek anlatmasana, dökül!"

Dudaklarımı temizledim ve kahvemi masanın üzerine koyarak üstteki bacağımı sallamaya başladım. Gülbade, gözlerime maması yeni açılmış kedi gibi bakarken derin bir nefes alarak, "Büte kalmış benim gibi," dedim. "Okula geldim kitap falan araklamak için. Sonra onunla karşılaştım, derken bir soğukluk olduğunu belli ettik ikimiz de..."

"Ee?"

"Eesi işte, sonra ben dayanamadım ve ayaklanıp arkamı döndüm. O da bir şeyler söyledi, yükseldi böyle. Ondan sonra benim kayış koptu, ben ilanıaşk et!"

"Ciddi misin?"

"Kitabına kadar hem de."

"Ay!"

"Sonra," dedim ve ona yaklaştım. "Dizilerdeki o klişe olay yaşandı."

"Öptü?" Ekledi. "Sen konuşurken öptü?"

"Sen var ya, Tesla'sın kızım!"

"Dur bi, ee?"

"Kiss eyledik işte."

Güldü. "Vay anasını lan, Yekta'ya bak hele sen... Az değilmiş he."

"Bir de, dedi ki bu ânı uzun zamandır bekliyorum, hep yapmak istedim falan... Çocuk gözlerime bakarken dudaklarıma kaymamak için kendiyle ne kadar savaş verdi acaba?"

"Sanki sen çok farklısın da."

"Orası öyle tabii ama..."

"Onu bunu bırak da," dedi Gülbade şalını düzeltirken. "Buse'yle o zaman öylesine takıldığı çok aşikâr değil mi?"

Dudaklarımı büktüm. "O kadarını bilmiyorum ve şu anlık umurumda değil. Bir gün oturup bunları konuşursak sorarım belki ama keyfimizi kaçırmak istemiyorum, anlarsın ya!"

"Anlamam mı hiç? Şu günlere geleceğiz diye kaç gece gündüz stalk nöbeti tuttuk!"

"İnandık ve başardık," dedim içim çok rahat bir şekilde fakat aniden gelen heves emici güçle yüzüm düştü. "Beni iki puanla büte bırakan hocaya kadar."

"Salla ya, geçeriz," diyerek geçiştirdi Gülbade. "Altta bırakmayalım da."

"Seneye hiç veremem bu dersi," dedim kuru bir sesle. "Sıkı çalışmam gerek yarına kadar."

Gülbade, bana gerekli desteği ve azmi aşıladıktan sonra ayrıldık ve ben doğruca kütüphaneye gittim. Yekta'yla henüz mesajlaşmamıştık ve bu bir yerde işime gelmişti. Tamam, aklım beş karış havada hâllerimin şu an benimle olması normaldi ama bunu sadece bir günlüğüne durdurmam gerekiyordu. Yoksa yarından sonra aklım değil, notlarım beş karış havada olacaktı.

Kütüphanenin en sessiz yerine geçtim. Öyle bir yer yok ki her yer sessiz zaten, laf kalabalığı yaptım. Kabanımı, atkımı, beremi üst üste yığdım ve çantamın içinden çıkardığım kitapları masanın üzerine koydum. Öte yandan da kulaklığımı çıkardım. Normalde müzik dinleyerek pek ders çalışabilen biri değilimdir ama sözün değil, yalnızca yavaş ritmin olduğu parçalar hoşuma da gitmiyor değildi. Ay ne çok açıklama yaptın ya? Kırk yıllık sigara tiryakisini paketlerin üzerindeki görüntüler vazgeçirememiş, millet ne yapsın senin neyle ders dinlediğini... Gerildim, fark ettiniz mi? Evet, bunu şu an sadece Yekta ve... Sadece Yekta alabilirmiş ya.

Neyse kontrolümüzü kaybetmiyor ve bütümüzü geçmek için bütün yöntemleri deniyoruz. Şimdi de kusuyoruz. Ihm...

Kollarımı sıvadım ve kitabı açarak notlarımı kaldığım yerden çıkarmaya devam ettim. Ay bu kısımları geçiyorum, yalandan da olsa ders çalıştığımı bilin işte. Yaklaşık bir saate yakın anamı ağlattıktan sonra diğer sayfaya geçtim fakat tatlı bir dokunuşla irkildim. Yekta, yanıma çektiği sandalyeyle hemen önüme sıcacık bir kek ve çay bıraktı. Kulaklığımı çıkardığımda hayranlıkla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Rica ederim," dedi kütüphanede olduğumuzu belli ederek. Güldü. "Açıkçası çıkışta yemek yiyeceğimiz için sadece ağzını tatlandırsın diye bunları aldım, yoksa..."

"Teşekkür ederim, zahmet etmişsin," dediğimde sesimdeki ufak kırgınlığı ona belli etmeden duramadım. "Ama yemek işini başka güne bıraksak olur mu? Hem eve biraz erken gitmem gerek hem de bu sınavı geçmem..."

"Tabii, olur ama bu sınavı zaten geçeceksin ki ben de öyle... Yani umarım."

"Geçeriz umarım," diyerek iç geçirdim ve kekimden ısırırken omuzlarımı düşürdüm. Bir parça da ona uzattım. "İster misin?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hayır, sen ye."

"Peki," diyerek iştahla kekimi yemeye devam ettim.

Yekta bu süreçte sadece beni izledi. Vay anasını, harbiden de izleniyormuş kızlar! Manitanız siz yemek yerken sizi izliyorsa düşündüğü iki şey vardır;

ya bu kız nasıl doyacak böyle ya da ne güzel yiyorsun, beraber kilo alsak seninle... Aşırı dandik bir düşünce, biliyorum saçmaladım. Ne düşünecek anasını satayım. Dümdüz kek yiyorum işte, olur olmadık gereksiz romantikliğin lüzumu yok.

Ardından yerinden kalkıp karşıma geçerek o da kendi kitabını açtı ve çalışmaya başladı. Masanın altında kavuşan ayaklarımız birbirine ufak tekmeler atarken denk gelişine röveşata çekmemek için kendimi zor tuttuğumu bir ben biliyordum. İlişki sahibi bir insan olmak çok zor arkadaşlar, bir günlük tecrübemle konuşuyorum şu an.

Her ne kadar karşımda aşkından yanıp tutuştuğum çocuk oturuyor olsa da yarınki sınavımdan da kalmamak için tam konsantre dersime odaklandım ve çalıştım. Birkaç saat sonra ders bittiğinde hava malum, erken kararmış için okuldan çıktık. Ellerim cebimdeydi, onun elleri ise cebinde değildi. Aşk, işte sizi böyle bozuk bir Türkçeye maruz bırakabilirdi. Bu daha başlangıç, kim bilir hangi sağlam yerimi bozacağım daha... Akıl, ilk aklıma gelen mesela ama bir ay sonra ilk aklıma gelecek olan şeyin akıl olduğunu sanmam zira o da kalmayacak gibi.

Her neyse amma uzattım, boş yapmak için doğmuşum ama sadece iç sesimle.

"Üşüyor musun?" diye sordu Yekta otobüs durağına doğru yürürken.

"Çok değil," diyerek sarkıttım dudaklarımı. "Sen?"

Gülümsedi. "Belki biraz ellerim."

"Eldivenin yok mu?"

"Giymeyi unutmuşum."

"Neyse bir daha unutmazsın artık," dedim. "Montunun cebine koy o zaman, bak ben üşümüyorum öyle yapınca."

Yekta, gözlerime imalı bir şekilde bakarken ciddiyetimi koruyabildiğim kadar korumaya çalıştım ama onunla uğraşmak şimdiden çok keyifli olacağa benziyordu. Sen istedin bunu koçum, sabır testi olarak gönderildim senin için.

Yekta önüne döndüğünde biraz bekledi ve ellerini tutmayacağımı anlayınca cebine yöneldi fakat eline uzanarak tuttum. Yavaşça parmaklarımızı birleştirdim. Eli sahiden de buz gibiydi. Göz göze gelmedik ama gülümsediğini, gülümsediğimi biliyordu. Manyak bir kiss eylememişiz gibi takılıyoruz işte böyle.

Durağa kadar ağır adımlarla ilerlediğimizde halk ekmek kuyruğu gibi bir sıraya girdik ve otobüse bindik. İçerisi şampiyonlar ligi gibiydi ama sanırım ahirete yolculuk vardı. Yoksa bu kadar amcanın bir arada olması hiç de hayra alamet değildi. Kendimize tutunacak bir dal bulup eve gidene kadar yaşam mücadelesi vermek için geri sayımı başlattık. Şoför Bey her durakta

yolcu aldıkça Yekta'yla daha çok yapışıyorduk, tamam bunda sorun yok ama mekân yanlış be abi.

Tuttuğum direkte sayamayacağım kadar parmak görünce elimin birini feda ettim ve bu, sallanmama sebebiyet verdi ama sağ olsun, kahramanım imdadıma yetişerek güçlü elini belime sarıp beni çemberin dışına çıkmaktan kurtardı. O sırada telefonumda hâlâ *Hayırsız Yekta* diye kayıtlı olması dışında her şey çok güzel tabii.

Güç bela tek parça hâlinde otobüsten indik. Evimize on dakikalık bir mesafe vardı fakat yavaş yürümek bu on dakikayı daha da uzatıyordu, en olmasını istediğimiz şekilde.

"Akşam evde Bekir için kutlama var," dedim konuşmaya başlarken.

"Doğum günü mü?"

"Hayır," dedim. "Bugün futbol kariyeri için güzel bir başlangıç olabilir. Okuldan birkaç kişiyi seçeceklermiş sanırım ve Bekir'in içlerinde olma ihtimali çok yüksek."

"Bence kesin seçilir," diye karşılık verdi. "Çok iyi bir sol ayağı var ve potansiyeli yüksek bir oyuncu."

Kardeşim adına sevdiğimden gurur dolu övgüler almak beni tavus kuşu gibi kabarttı. "Umarım, biz de ona inanıyoruz."

Gülümsemekle yetindi.

"Ama sanki sizin yıldızınız pek barışmayacakmış gibi," diyerek ağzını aradım. "Bekir'i seviyor musun, yoksa ona gıcık mı oluyorsun?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Bence bu soruyu Bekir'e sorman daha doğru."

"O sana gıcık oluyor."

Güldü. "Ben de ona bayılmıyorum ama senin kardeşin sonuçta, aramızı biraz iyi tutmamız lazım."

"Sadece o olsa yine iyi," diye içlendim. "Diğerleri de var. Bende kardeşten bol ne var ki?"

"Güzelliğin," diyerek baktı yüzüme bir anda.

Ay oha! Aşk böyle bir şey mi sahiden? Yaşıyorsun ya kızım, ne bilsin millet? Böyle bir şeymiş arkadaşlar, durun biraz daha yaşayayım da anlatırım daha, takipte kalın.

"Şey," dedim afallayarak. "Sağ ol."

"Ne demek," deyip güldü.

Sessizlik aramızda çok tatlı bir şarkı gibi ritim tutmaya başlayınca Yekta, dudaklarını ıslatıp gözlerini kıstığında doksan derece güneş, pardon ay ışığıyla bana dönerek, "Abin ya da ailenden birileri bizi bilse ters bir tepki verir mi?" diye sordu. "Baban özellikle."

Onu korkuttum. "Babam kızabilir, onaylamaz."

"O zaman seni kaçırırım."

Kahkaha attım. "Ha, ikna edici bir yol yok yani?"

"Valla güzelim, bana ikna olmayan baba da..."

"Aa," dedim yapay bir alınganlıkla. "Olmaz öyle."

"Şaka yapıyorum," diyerek kendine çekti beni. "Öyle bir hanzoluk yapmam."

"Yapsan nereye kaçacağız sanki? AŞTİ otogarında yakalanırız, zaten bu mevsimde buzdolabından farkı yok oranın da."

"Yani gönül isterdi ki bir arabam olsun, seni dağ evine kaçırayım, orada tatil yapalım ama... Bir üniversite öğrencisi için çok fazla hayaller şimdilik."

"Bunu ileride yapabiliriz," dedim öylesine konuşur gibi. "Şimdi böyle güzel."

"Bence de," deyip elimin üzerinden öptü. Evimizin önüne geldiğimizde yüzüme döndü. "Şimdiden her şeyiyle çok mutlu hissediyorum Gonca. Dün gece uyuyamadım sırıtmaktan."

Horlayarak uyuyan ben.

Devam etti. "Teşekkür ederim hayatıma kattığın ve katacağın nice güzellik için."

"Ben de öyle," dedim kafamı sallayarak. "Henüz çok başındayız ama yol nasıl güzel, biliyor musun?"

"Biliyorum." Sesi yumuşacıktı, bakışları gibi.

Hani uzun uzun bakışmalar ve ağır çekim hareketler olur ya dizilerde, ırı uyuz oluyordum ama âşık âşık bakarken öyle olmuyormuş. Gerçi bir erlerim donmaya başladı ama dert değil, bunu sorun etmeyebilirim şu an için. Yekta'yla vedalaştıktan sonra eve girdim. Annem, ablam ve abim mutfakta hunharca bir telaş içindeydi.

"Ay ne oluyor ya, göç mü ediyoruz?"

İkbal ablam, "Bekir için Gonca," dedi.

"Tamam da niye bu kadar hararet var? Bir sürü şey yapmışsınız he, helal olsun be."

"Sen çalışabildin mi canım ablam?" diyerek içeri girdi Mayıs. Göz göze geldiğimizde küçük şantajcı bakışlarından nasiplendim. Ulan yettiniz he.

"Çalıştım ama yeterli değil," diye ekledim.

"Aa," dedi Mayıs dibime kadar girip sesini kısarak. "Yekta'nın elleri de mi yetmedi?"

Dişlerimi sıkarak bir tane koluna vurdum. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüşüm gibi bağırdı. *Klasiktir ama hass*ktir ya!* Annem korkuyla arkasını döndü.

"Allah'ım ne oluyor orada? Savaş mı var? Mayıs iyi misin yavrum? Mayıs bir şey oldu mu?"

Ağzımı rögar kapağı gibi açıp karşımdaki tiyatroyu izledim bir süre. Mayıs, elinde ekmek olan köpek fotoğrafını hayata geçirmiş bir duruşla, "Canımı yaktı," diye mırıldandı. "Delirmiş senin bu kızın."

Annem bakışlarını bana çevirdi. "Gonca hiç yakışıyor mu sana? Kardeşin o senin, kanımız o bizim, canımız."

"Canım biraz abartmıyor musunuz?" diye sordum sevimli bir tiple. "Vatan haini de deyin, tam olsun!"

"O nasıl laf öyle?" dedi annem.

"Üzdünüz, kırdınız, iftira attınız ama beni kimse deviremez," dedim. "Şu sıralar hayatımda hiçbir olumsuzluğa yer yok." Mayıs'a göz devirdim. "Şu yer elmasına bile."

"Niye acaba?" dedi kaşlarını yukarı kaldırarak kafasını tehditkâr bir şekilde sallarken.

"Ya anne," dedim. "Hiç hurdacı falan gelmiyor mu buralara? Ver şu kızı gitsin ya, belki dönüşüme atarlar, fabrika ayarları düzelir."

"Ha ha ha!"

"Hadi çok konuşmayın, sofrayı kurun," dedi ablam. "Bekir de gelir birazdan."

"Şu evin en sevdiğim olayı tam da bu," dedim. "Sürekli yemek yiyoruz. Harika bir ütopya ya!"

Mayıs boktan bir espri yaptı. "Hades'imiz de sensin."

Kusarak mutfaktan çıktım. Günlük rutin, okuldan gelip, soyunup dökünme işlerimi hallettim ve aşağı indim.

"Bekir daha gelmedi mi?" diye sordu babam etrafta gezinirken. "Haberiniz var mı, seçilmiş mi?"

"Baba benden duymuş olmayın ama seçilmiş," dedi Ferdi abim. "Kuşlara çip takmıştım, haberim oldu."

"Helal lan," dedim Bekir'den için. "Yakışır."

Babam o sırada bana bakıp kült repliği söyleyecekken ben, "Tamam bir daha de..." diyemeden güldü. "Bugün diyebilirsin Gonca, serbestsin."

Gözlerim parladı. "Valla mı lan?"

Suratı bozuldu. Düzelttim, kendimi. "Sana demedim baba."

Babam sabır çekerek uzaklaştı. Gürbüz elinde defteriyle ağlayarak gezerken, "Anlamıyorum anlamıyorum!" dedi. "Alın beni okuldan."

Ferdi abim servis tabaklarıyla mutfaktan çıktığında, "Anlamadığını Gonca teyzene sorsana dayıcığım," diyerek beni gösterdi. Gürbüz, gözlükleri ve göbeğiyle bana bakıp, "Bildiklerimi de unuturum," diye konuştu.

"Ay tipe bak," dedim kafasına hafifçe vurduğumda. "Git Bekir dayınla çalış o zaman. Eminim burslu bir yere girersin."

"Bekir dayısıyla anca sanayiye!"

"Komik."

"Bekir'e laf yok," dedi babam herkes ona bakarken.

"Dua edin çabuk," diyerek evham yaptı annem. "İlhami Bey, başınıza taş mı düştü?"

"O nasıl laf öyle Sultan Hanım?"

"Vallahi Bekir'i azarlamaktan çocuk kendini üvey sanmaya başladı."

"Yok yok, ben onu öyle seviyorum," dedi babam.

Sözlerine karıştım. "Hem bir baba, özellikle erkek evladını 'çiçekle böcekle' sevmez ki. Sevgisi başkadır. İyiliğini ister, kızar ama onu sever tabii." Cümlelerim ağzımda yamulmuştu. "Aman iki güzel laf edemedim ama anladınız işte he!"

Kimse konuşmadığında sofra kurmayı tamamladık. Affedersiniz ama sofradaki uzay mekiğinden hâllice tepsideki patatesli böreği kim yaptı?

"Bunu kim yaptı?" deyip açtım gözlerimi.

İkbal ablam keyifle, "Ferdi," diye cevap verdi.

"İdil ablanın yerinde olmak isteyen binlerce kadın sayarım sana," dedim hayranlıkla. "Kocam bana böyle börek yapmayacaksa niye kocam olsun ki?"

"Evlilik aşeriyor bu," dedi Mayıs gevrek bir gülüşle.

Yazılı olmayan bir kural; kardeşlerinizden biri sevgiliniz olduğunu öğrenirse bulduğu her fırsatta ima yapar.

"Kardeş aşeriyorum," diyerek sırıttım. "Ama seni satıp yerine başkasını almamız lazım. Beleşe de gitsen gözüm kapalı tamamım ya."

"Tamam çok uzatmayın," dedi annem. "Gonca çay koymuştum ocağa, bir demleyiver kızım."

"Olur," diyerek mutfağa çayı demlemeye gittim. Bir orduya çay demledikten sonra koridorda bir hareketlilik sezdim. Bekir gelmiş olmalıydı. Bu ânı kaçıramazdım. Hızla ellerimi kurulayıp bizimkilerin yanına gittim. Bekir sol omzunda spor çantasıyla karşımızda dikildiğinde ona karşı olan bakışlara garip bir tutumla, "Yine ne yaptım?" diye sordu.

Annem, "Aç mısın annem?" dedi.

Bekir, "Değilim," dedi. "Yorgunum, biraz duş alıp uyuyacağım."

"Ne demek değilim," dedi Ferdi abim. "Börek açtım oğlum senin için."

"Benim için?" Bekir abartma evladım, reddedilmedin.

"Evet, senin için."

"Sağ ol abi, yerim bir ara."

Gürbüz, elinde defteriyle Bekir'in karşısına geçerek kafasını yukarı kaldırdı. "Bana ders çalıştırır mısın?"

Bekir gülerek Gürbüz'ün ensesini ovdu. "Çok yanlış kişiye geldin. Gonca ablana git."

Homurtular devam ederken Hale ablamla enişte geldi eve. Enişte, elinde poşetlerle aceleyle Bekir'in arkasında belirdiğinde, "Kaçırdık mı?" diye sordu.

"Neyi?" dedi Bekir. "Bilmediğim bir şey mi var?"

Hale ablam botlarını kenara koyarken babam ağır adımlarla kendine yakışır bir şekilde Bekir'in yanına gitti ve onun omzuna dokunarak, "Seninle gurur duyuyorum," diye konuştu.

Bekir bir anda nereden geldiğini anlamazken babamdan böyle bir şey beklemediğini ziyadesiyle belli etti. Valla yalan yok, ben bile şaşırdım ama babamın böyle bir yaklaşımı olacağı da az çok belliydi. Bekir konuşamayınca babam gülümseyerek yan tarafta duran paketi aldı ve Bekir'e uzattı. Bekir şaşkınlıkla pakete bakarken, "Doğum günüme daha çok var," diye mırıldandı.

Babam, "Aç sen aç," dedi.

Bekir dâhil hepimiz, merakla pakete odaklandığımızda az sonra paketten sarı kırmızı bir forma çıktı. Arkasında da Bekir'in adı yazıyordu. Formanın 10 numara olması da ayrı bir şovdu. Bekir mutluluğunu gizleyemeyince babam, "Bu geleceğine güzel bir adım olsun," dedi. "Seni hep destekledim, seninle hep gurur duydum oğlum."

"Sağ ol baba," dedi Bekir, onu ilk kez babama karşı bu kadar duygusal bakarken yakaladığımda. Annem ise bir köşede ağlıyordu.

Mayıs bunu fark ederek, "Kadını ağlattınız," dedi. "On yıl sonra babasına kavuşan oğul triplerine girersen olacağı buydu işte."

Enişte de, "Mayıs sen de pek duygusuzsun," diyerek güldü. "İçerledi kadıncağız."

"Dokunmayın, çok fenayım," dedi annem.

"Dokunmayın çok fenaysa!"

Bekir'le babam, duygusallıktan çıktıklarında hemen sofraya geçtik. Bekir de kendini ağırdan almıştı çünkü böreklere tabiri caizse ilk saldıran kişi de oydu. Tüm aile neşeyle sofradaki yerini aldığında, "Ee?" diye sordu enişte merakla. "Anlat bakalım, nasıl geçti Bekir efendi?"

Bekir iştahla böreğini yerken, "İlçedeki oyuncularla maça çıktık," dedi. "Sonra birkaç hoca bizi gözlemledi ve ilk benim adımı söylediler."

"Başkası beklenemezdi," dedi Gürbüz coşkuyla. "Helal benim dayıma!"

"Sonra ne oldu?" diye sordu Hale ablam heyecanla. "Yani süreç nasıl ilerleyecek?"

"Ablacığım eğer her şey yolunda giderse altyapıda yetişeceğim," dedi Bekir sesindeki hevesi ve netliği hepimize aşılamayı başardığında. "Büyük hayaller küçük adımlarla başlar."

"Koçum benim," diyen Ferdi abim, Bekir'in omzuna sarıldı. "Sen yaparsın, bunu biliyoruz."

"Sağ olun abi."

"Ama dün bir bozuldun, yalan yok," diye yakaladı İkbal ablam gözlerini kısarak. "Üzüldüğünü fark ettik."

Bekir çekimser bir yaklaşımla, "Yalan yok," dedi. "Haklısın. İnsan yıllarca kurduğu ve hayatını bunun üzerinde şekillendirdiği bir planda en büyük desteği ailesinden görmek ister."

"Hep yanındayız annem," dedi annem.

"Ama önce mezun olacak ve o sınava gireceksin," diye de eklemeyi ihmal etmedi babam. "Tamam bak, güzel seçildin ettin ama okulu bir kenara atmak yok."

"Yok baba atmam," dedi Bekir. "Söz, çalışıp efendi gibi mezun olacağım. Ondan sonrası da artık bakılır... "

"Ay düşünsenize," diye iç geçirdi Mayıs ellerini birleştirdiğinde. "Bekir çok ünlü bir futbolcu olmuş mesela ve biz onu tribünden ya da televizyondan izliyoruz, gol atıyor bağırıp gururlanıyoruz!"

"Olacak inşallah o da," dedi enişte m. Bekir'e baktı. "Söz bak, sen böyle devam et, düğününde sabaha kadar sazını ben çalacağım."

Gülmeye başladığımızda Bekir de gülerek, "Enişte zaten öyle olmayacak mıydı ya?" dedi.

Enişte m, "Sabaha kadar anlaşmamıştık," diye cevap verdi enişte m hızla.

Ferdi abim aradan, "Ben bir kendimi şu aradan çıkarayım da enişte," dedi. "Malum, yaza kıyak bir düğün yapacağız hayırlısıyla."

"Sen dertlenme aslanım," dedi enişte m abime. "Ben sazı elimden bırakana kadar hepinizin düğününde orkestra şefiyim."

"Ohoo," dedim omuz silkerek. "Ben evlenmem ki."

"Yalnız bunu diyen..."

Mayıs'ın sözlerini kestim. "Aynen böyle söyleyen ilk evleniyor, bla bla ama yok yani, kariyer yapacağım."

"Sen de dünyaca ünlü bir eczacı ol ama gelen müşteri balgam sökücü istesin. Hayat böyledir işte."

"Ha ha!"

Çekirdek diyemeyeceğim ailem, yemekten sonra oturma odasında çay ve kek sefası sürerken cefasını ben çektim. Odama çıkıp yarınki bütümü vermek için kollarımı sıvadım. Tabii ki kek ve çayımı da almayı unutmadım. İki gündür manitam var ama aramıza giren bütlerden doğru düzgün sabahlara kadar konuşamıyoruz bile, böyle hayatın ben... Yazıklar olsun ya cidden.

Abajurumu açtım ve dersimin başına oturdum. Çayımla kekimi de başköşeye koyduktan sonra elime kalemimi aldım ama bilin bakalım ne oldu? Evet, doğru bildiniz, enişteniz mesaj attı.

Hayırsız Yekta: *Çalışıyor musun?*

Gonca: *Şimdi oturdum dersin başına, sen?*
"Çocuğun adı böyle kaldı, inanamıyorum."
Hayırsız Yekta: *Seni düşünüyorum.*
Gonca: *Yemin et?*
Hayırsız Yekta: *Niye asdfghjnbvc*
Gonca: *Etsen ölür müsün?*
Hayırsız Yekta: *Yemin ederim.*
Gonca: *Tamam.*
"Dur adını değiştireyim ya," diyerek rehbere girdim ve adını değiştirdim.
Yekta: *Neyse çok çalışalım da verelim dersi, başımıza bela olmasın.*
Gonca: *Olmaz umarım.*
Yekta: *Olmaz olmaz.*
Gonca: *(:*
Yekta: *Neyse ben çok meşgul etmeyeyim, sabah görüşürüz olur mu? Çıkmadan sana mesaj atarım.*
Gonca: *Tabii, haberleşiriz.*
Yekta: *(:*

Azıcık modum düşse de hemen toparladım çünkü bu ciddi bir meseleydi. Love işleri bekleyebilir ama büt işleri asla! Valla adamın aklını başından alırlar, malak gibi kalırım ortada. Neyse işte arkadaşlar, ben bu gece sabaha kadar çalıştım. Yemin ederim kitabı yedim desem doğrudur. Erkenden de evden çıktım, Yekta'yla okula gittik. On dakika sonra sınavımız vardı. Yekta karşıma geçerek gülümsedi.

"Streslisin farkındayım ama dert etme, çok çalıştın."

"Stresli değilim aslında," diye mırıldandım. "Çok çalıştım, ya yapamazsam tüm emeklerimin çöp olmasından korkuyorum. Biliyorsun, bir soru sorup geçiyorlar bazen."

"Çok zorlamazlar," dedi beni rahatlatmak için. "Kasma."

"Bakalım," derken omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Yavaşça sınıfa girdiğimizde ben ön sıraya, o da hemen arkamdaki sıraya yerleşti. Birkaç rutin kontrolden sonra sınıfın yarıdan fazlasının büte kaldığını görmemle az da olsa moralimi düzelttim, demek ki tek salak ben değilmişim... *Kimse salak değil bu arada, bazı hocalar böyle hissetmemizi istiyor sadece.*

Az sonra kâğıtlar verildiğinde üç tane soruyla karşılaştım. Üç soru da çalıştığım yerden gelmişti. Anasını satayım, yirmi soru da gelse çalıştığım yerden çıkacaktı tabii, kitabı yedim lan!

"Bismillah," diyerek fısıldadım ve kâğıdımla izdivacıma başladım. Kalemimle kâğıdı tanıştırdığımda gençlerin birbirini görüp beğendiğini anladım ve onları nişanladım. İlk soru böyleydi, ikinci soruda evlendirdim, üçüncü

soruda da çoluğa çocuğa karıştırıp kâğıtlarımı hocaya teslim ettim. İki tane nur topu gibi dolu dolu bir kâğıtla hocanın yanından ayrılırken itici öğrenci tiplemesi gibi göründüğümün farkındaydım ama kusura bakmayın. Yedim bir kere o kitabı, sindirmezsem içimde kalır gençler.

Yekta benden dört dakika kadar önce çıkmıştı. Yanına gittim. "İyi geçti, değil mi?" diye sordu.

"Güzeldi," deyip gülümsedim.

"Şükür."

Daha çok güldüm. "Senin?"

"Benim de öyle."

"Şükür."

"O zaman yemek yiyebiliriz?" diye sordu kaşlarını kaldırıp.

"Olur," dedim kafamı sallarken. "Acıktım."

"Şükür."

Gülmeye devam ederken okuldan çıktık ve birkaç cadde arkadaki güzel bir mekâna girdik. Menüler geldiğinde iştahla, "Ben bir Adana gömerim şimdi," dedim.

"Gömelim o zaman," dedi Yekta da.

Siparişlerimizi verdikten sonra birbirimize bakarak sırıtmaya başladık. "Sana bir şey söylemem gerek," dediğinde, "Söyle," dedim.

"Biz birkaç gün sonra İzmit'e, ablamın yanına gideceğiz. Doğum yapacak da yardıma ihtiyacı var, daha doğrusu desteğe."

"Ya, çok sevindim, yani ablana."

"Bakalım, dayı oluyorum."

Güldüm. "Olursun olursun." Toparladım. "Peki ne kadar kalacaksınız?"

"Bir ay kadar."

"Bir ay mı?" diyerek büyüttüm gözlerimi. "Bebeği sen mi doğuracaksın yoksa?"

Kaşlarını çatarak güldüğünde, "Yok," dedi. "Ben doğurmayacağım tabii ki."

"Nasıl rahatladım şu an."

"Yani ikinci dönem başlayana kadar diyelim ama ben annemlerden evvel dönebilirim," diye devam etti konuşmasına. "Özlerim."

"Kimi?"

"Seni."

"Ben de."

"Kimi?"

"Seni."

Sonra kelimeler tükenir ama bakışlardaki o parlaklık hiç sönmez, onu yaşadık. Öyle güzeldi ki hiç bitmesin istedim. Öyle güzeldi ki gözlerimi başka

bir yere çeviremedim. Ama Adanalar geldi tabii, Adana önemli lütfen. Önce mide, sonra bakışır dururuz.

Yekta bana küçüklüğünden bir şeyler anlatıyor, ben de ona karşılık vererek yaşadığım birkaç olayı söylüyordum. Gayet keyifli bir sohbetin ardından bir bardak da çay içtikten sonra hesabı ödeyip mekândan çıktık. Yekta, direkt elimi uzatmam için bekledi ve bu kez pislik yapmadan elini tuttum.

Durağa kadar yürümeye başlarken, "İzmit'teyken görüntülü konuşuruz, değil mi?" diye sordu merakla.

"Konuşuruz tabii," dedim.

"Peki sizin bir planınız var mı?"

"Hayır, şimdilik yok," dedim. "İşin aslı, biz öyle çok plan yapan bir aile değiliz. Evde olurum ben, vizelerim yüzünden biriktirdiğim diziler, filmler, kitaplar vardı. Onlarla haşır neşir olurum."

"Dönünce güzel şeyler ayarlarız belki."

"Ne gibi?"

"Bilmem," dedi gülümserken. "Sen ne yapmak istersen yaparız."

"Bakalım," dedim sessizce. "Sen bir gidip gel de ama birkaç gün daha buradasın, değil mi?"

"Evet, buradayız."

İki gün sonra doğum günümdü, acaba burada olur muydu? Sahi Yekta benim doğum günümü unutmazdı değil mi? Ya da doğum günümü biliyor muydu? At içine Gonca, orada kalsın, sonra üzülürsün.

Durağa geldiğimizde otobüsü çok beklemedik. Neyse ki durak boştu ve gelen otobüs de öyleydi. Çok arkalara gitmeden boş gördüğümüz iki koltuğa geçip oturduk. Kulaklığımı çıkardığımda boynumu saran atkım ve saçlarım bana biraz zorluk çıkardı. Yekta, sakince bana yardımcı olduğunda elleri tenime dokundu. İçimden bir şey aktı gitti. Kalbim sıkışırken yanağımı hafifçe sevip elini öyle çekti.

Yekta, yapma bak böyle, daha ne kadar âşık olabilirim sana, söyle?

Telefonumu elime aldığımda çalma listeme girdim fakat bir şey oldu, üstten bildirim düştü. Bu, Bekir'den gelen bir mesajdı.

Bekir: *Bana enişte diye getirdiğin kişi Yekta mı olacaktı?*

Okuduğum mesajla gözlerim kocaman olduğunda yaşadığım o anlık kalp krizi, beni kafamı kaldırıp sağıma soluma bakmaya itti. Yavaşça arkamı döndüğümdeyse cam kenarına oturmuş ve gözlerini bana dikmiş Bekir'le karşılaştım.

Ninova

20. Bölüm

"Kar Tanesi Tozu"

Bazı şeyler asla sonsuza kadar saklı kalmaz. Tamam, sonsuza kadar sürmesini beklemiyordum da bari kırkımız çıksaydı yahu! İlişkinin haftası dolmadan kardeşlerimin öğrenmesi, daha doğrusu en fenası olan Bekir'e basılmak da pek şey olmadı gibi. Ondan korktuğumdan değil, bir şantajcıyla daha uğraşamayacağımdan.

Allah'ım ne dertler var!

Otobüsten indiğimizde Yekta elimi tutmadı çünkü Bekir'i görmüştü. Hayır, Bekir'i ona ben göstermiştim. Her neyse ne önemi var ki şu an bunun?

Bekir, "Ee?" diye sordu yanımda yürürken. "Sınavınız nasıl geçti?"

Yekta, "Güzeldi," dedi sakin bir tavırla.

"Benim de öyle," dedim. "Sen nereden bu arada?"

"Antrenman vardı da bugün oradan dönüyorum," dedi Bekir gözlerime acı tatlı bir şekilde bakarken.

Yekta o sırada araya karışarak, "Bu arada tebrik ederim Bekir," dedi. "Sevindim senin adına."

"Sağ ol."

Eve doğru yürümeye devam ederken Yekta'nın telefonu çalmaya başladı. Arayan, annesiydi. Konuşması kısa sürünce bize dönerek, "Benim eve geçmeden markete uğramam gerek," dedi. "Sizi bekletmeyeyim, sonra görüşürüz."

Gülümseyerek gözlerimi kapatıp açtım. O da bana gülümsedi. Oy canım benim. Vedalaştığımızda ellerimi soluklanarak cebime koydum. Yollar karla kaplıydı ve bundan memnuniyet duyuyordum. Az evvelki olay hiç yaşanmamış gibi davranmak istesem bile Bekir'in konuşmasını beklemeden ifadesizce önüme bakarak mırıldandım.

Yekta senin enişten."

Bekir güldü. "Sen ciddi misin ya?"

"Gayet ciddiyim."

"Gonca!"

Sesindeki imayla duraksadım ve gözlerine baktım. Kaldırıma çıktığımızda, "Ne var?" diyerek kaldırdım kaşlarımı yukarı. "Sorun ne?"

"Kızım siz arkadaş değil miydiniz?"

"Arkadaşlık aşka dönüşebilir."

"Aşk mı?"

"Evet aşk canım, sen bilirsin."

Bu hoşuna gitmedi çünkü onun yaşadığı şeyle benimki bir değildi, bunun hoş olmadığını kabul etmeliydim. Niyetim Bekir'i yaralamak değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Derin bir nefes alarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Madem bunu öğrenmişti, o hâlde öncesini de bilmeliydi. Belki bu sayede bu tuhaf tutumundan vazgeçerdi, özellikle de Yekta'ya karşı.

"Tamam, seni kırmak istemedim," diye devam ettim kaldığım yerden. "Ama şunu da itiraf etmeliyim ki ben Yekta'ya zaten çok uzun zamandır âşıktım. Platoniktim yani."

Afalladı ve ardından verdiği tepki şu oldu: "Ve o salak bunu fark etmedi mi?"

"Sen fark ettin mi?"

"Gonca bana değil, ona âşıksın. Sence bu soru mantıklı mı?"

"Değil ama benim yaşadığım şey başkaydı Bekir," dedim. "Ben ona hislerimi açık edecek bir davranışta bulunmadım hiç. İçimde sakladım ve büyüttüm."

"Peki başkası biliyor muydu?"

"Gülbade ve Hale ablam," dedim.

Kahverengi gözlerini kıstığında beresinin ucundan taşan saçlarını düzeltti ve omzunu silkti. "Gonca bak ben senin gözünde zorba, gıcık bir kardeş gibi görünebilirim ama tanıyorum kızım erkekleri, duygusuz sefil hepsi. Ben de dâhil. Üzülmeni istemiyorum, o kadar."

"Bence sen duygusuz falan değilsin," dedim. "Ayrıca Yekta beni üzmez, o beni üzerse ben de onu üzerim oğlum. Sen beni öyle çıtkırıldım kızlardan sanma, adamın aklını alırım valla!"

Bir korktu. "Sana çıtkırıldım denir mi lan? Küheylan gibisin yiğidim."

Güldüm. "Tamam abartma be!"

Güldü. Dudaklarımı ıslatırken yola baktım. "Tamam gidelim artık, kaldık böyle yolda."

"Düş kız önüme!"

"Bana bak!"

"Sus, abine karşılık verme," dediğinde ona ters ters baktım. Gülmeye başladığında elini cebine koydu ve kolunu hafifçe aralayarak gözleriyle koluna girmem için işaret etti. "Şapşal," deyip gözlerimi devirdim ve aynı keyifle koluna girdim. Bekir'le kol kola eve doğru yürümeye başladık.

"Sen bu kadar minnoş bir insan olursan ben içindeki vahşiyi unuturum," dedim sonra. "Arada kendini hatırlat, çıkar maskeni he."

"Ayıp ayıp," diye cıkladı. "Sana da iyilik yaramıyor."

"Valla sen hep böyle olacaksan ben alışırım."

"La gören de yedi yirmi dört falakaya yatıyorum sanacak," dedi Bekir. "Şu günlerde moralimi bir şeyin bozmasına izin veremem Gonca. Hadi yine iyi zamanlamama denk geldin."

"Bak ya," dedim homurtuyla. "Belliydi senin gazla çalıştığın."

"Sus, hemen cırlama!"

"Bak çocuk," diyerek ona çimdik attığımda azıcık ağladı ve duraksadı. Kafasını sağdaki yol ayrımına çevirdiğinde ben de onu takip ettim, ardından kahverengi dört katlı binanın önünde bir arabadan inen Hale ablamı gördük. Bir beyin arabasından inmişti. İnerken ona öpücük atıp el salladı. Alt dudağımı dişledim. "Hass*ktir be abla!"

Bekir'e Ali Rıza Bey gibi kal geldiğinde, "Lan sizin amacınız dört tarafımı da enişte lerle kaplamak mı anasını satayım?" diye sordu. "Doydum lan, yeter istemiyorum artık!"

"Bekir..."

"Bu kim şimdi?"

"Doğu!"

"O kim?"

"Enişte miz."

Birbirimize baktığımızda suratındaki alık ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum ve dayanamayıp suratına kahkahamı patlattım. Bekir bana bakmaya devam ederken karşıdan bizi gören Hale ablama otuz iki diş elimi sallayarak, "Gel gel," dedim. "Üçleyelim."

Hale ablam şaşkınlıkla adımlarını yanımıza doğru attığında Bekir yüzünü Hale ablama çevirip, "Nasılsın canım ablam?" diye sordu. "Herhâlde biri yol tarifi falan sordu. Sen de yardımsever bir insan olduğundan yol gösterdin."

"Ne diyorsun Bekir?" dedi ablam.

"Bence hiç zorlama be abla," diyerek omzuna dokundum. "Doğu eniş temiz müsaitse gelsin istesin seni bizden."

Hale ablam hızla sol kaşını kaldırıp, "Gonca?" diyerek beni uyardı amma iş işten çoktan geçmişti. Bakışlarımız uzayıp gittiğinde Bekir, Hale ablamın yanağından makas aldı.

"Hanginiz önce evlenecek? Sen mi yoksa Gonca mı?" Gözleri büyüdü. "Aa ama daha Mayıs'ınkini bilmiyoruz bak! Ben bilmiyorumdur belki de. Var mı onun da?"

"Yok herhâlde," dedi Hale ablam.

Bekir, "Ha senin var?" diye sorunca Hale ablam bıkkınlıkla omuz silkti. "Of Bekir, çocuk gibi ne bu ya? Sana hesap verecek değilim herhâlde."

"Tamam ya, kızma hemen," dedi Bekir geri adım atarak. "Hesap sormuyorum ki sadece bacılarımın hayatındaki erkekleri tanımak istiyorum. Tez vakitte benimle güreşsinler."

"Ay delirdi," diyerek bakıştık Hale ablamla. "Saracak yer arıyor."

Hale ablam, "Bu arada," deyip Bekir'e karşı güldü. "Doğu dövüş sporlarıyla ilgileniyor, haberin olsun."

"Yerim onun dövüşünü," dedi Bekir iddialı bir çıkışla. Ablamla gülüşmeye başladık.

Bekir ikimizle de göz teması kurarak, "Bana bakın ablalarım," dedi. "Bunu bildiğim iyi oldu. Merak etmeyin, gidip babama ispiyonlamam ama..." Gözlerindeki sinsi bakıştan boşlukları doldurmak çok da zor olmamıştı tahmin edersiniz ki. "Olası bir yanlış hareketinizde sırrınız iki dudağımın arasında."

"Bekir boş yapma ablacığım," dedi ablam. "Şu saatten sonra senin küçük şantajlarınla uğraşamam."

"Valla işinize gelirse," dedi Bekir dudaklarını bükerek. "Ben de çok ölüp bitmiyorum size ve sevgililerinize."

Hale ablam, kıvrılan dudaklarıyla gözlerini puslu bir günün sabahına uyanmışçasına kıstığında *-yapacağım betimlemenin de aaa-* Bekir'in diğer koluna girerek, "Sen bir kıskandın ama sanki ya," dedi. "İki tane enişte gözünü mü korkuttu bir yandan üstelik?"

Bekir kibirli bir tavırla, "Kızım ben o enişteleri top niyetine sektirir doksana çakarım ve gol," dedi gülerek.

Ben de diğer koluna girdim. "Bence kıskandın ama korkma, kimsenin evlendiği falan yok daha... Yani en azından benim."

Hale ablam, "Benim de yok," deyince Bekir yüzünü buruşturup, "Gönül mü eğlendiriyor bu herifler la sizinle?" dedi. "Çakarım bak doksana ha!"

"Triplere bak," dedi Hale ablam kahkaha atarken. "Bir tespihi bir de nargilesi eksik elinde."

"Kusacağım," dediğimde içim ekşidi.

"Niye ki?" dedi Bekir. "Biz arkadaşlarla nargileye gideriz."

"İşte bu yüzden manitan yok," dedim takılarak. "Nargile içenle olmaz."

"Olmazsa olmasın, Allah Allah," dedi Bekir. "Kimsenin güzellik, o bu şu algılarına uymuyoruz diye kendi zevklerimden ödün veremem."

"Helal be!" diye yükseldik bir anda Bekir'in kollarını sarsarak. "Yakışır abimize."

"Ferdiciğim duymasın, üzülür sonra."

Ninova

"Hepinizin yeri ayrı," dedim bu kez. "Ama bak ağzından kaçırırsan eğer Bekir, fena bozuşuruz. Bilmesin oğlum kimse, manitalarımızı saklayamayacak ve tatlı heyecanlar yaşamayacaksak niye manitamız la?"

"Siz manyaksınız kızım!" diyerek bana baktı, uzaylı görmüş gibi. "Gördük tatlı heyecanı. Aynı gün içinde saat farkıyla iki tane enişte oldu. Farkında mısınız bilmiyorum ama mental sağlığım iyi değil."

"Abartma be."

"Abartıyorum," dedi gülerek. "Kralı gelse deviremez."

"Bakalım," dedim sessizce.

Bekir şu an yaşadığı durumu analiz ederken bir sağına bir de soluna bakarak yani bize, "Şimdi siz benim meleğim mi oldunuz?" diye sordu.

Hale ablam, "Hep öyle değil miydik?" dediğinde ben ise, "Aksine ben Bekir, üst üste yaşadığı bu enişte muhabbetinden sonra agresifleşir falan diyordum. Daha da bir yumuşadı," dedim saklamadan. "Hayretler içerisindeyim."

"Kızım maganda değiliz herhâlde biz de," dedi Bekir kendini savunarak. "Anlarsın ya."

"Anlarım ya," diyerek omzumu omzuna vurdum ve yol boyu eve gidene kadar üç adet Gündüz keyfi sürdük.

Gülbade - İlker
(Gülbade'nin anlatımından)

O kadar heyecanlıydım ki bugün resmen onunla ilk buluşmamız olacaktı, yani randevu işte, adına ne derlerse. Kalbim delicesine çarpıyordu. Aynanın karşısına geçip kendime baktım. Sürekli siyah şal takıyordum ama bana kahverenginin çok yakıştığını söylemişti ve bir yanım sırf o istediği için kahverengi şal takmaya itti. Sade, güzel kombin yapmıştım. Kalın eteğimin üzerine giydiğim hırkamın kollarını düzeltip şalımı da ayarladıktan sonra birkaç yüzük takıp derin bir nefes aldım.

O sırada Gonca mesaj attı.

Bacım: *Heyecanlı mısın?*

Gülbade: *Deli gibi hem de.*

Bacım: *Sakin ol, sakın kontrolünü kaybetme.*

Bacım: *Yemek yiyecektiniz değil mi sadece?*

Gülbade: *Evet yemek yiyeceğiz, birkaç saat kadar beraber kalacağız.*

Bacım: *O niye?*

Gülbade: *Kütüphaneye gideceğim dedim, yalan söylemek çok içime sinmiyor.*

Bacım: *Kütüphaneler de olmasa aç kalacağız he.*

Bacım: *Neyse sen bir ne giydin at bakim*

Hemen birkaç fotoğraf çekip ona gönderdim.

Bacım: *Alev ateş ulan*
Bacım: *Yalnız o kahverengi şal detayı gözümden kaçmadıuu*
Bacım: *Âşık mı oluyorsun sen yoksa?*
Gülbade: *Ay Gonca bilmiyorum yaa*
Gülbade: *Anlatırım ben sana her şeyi*
Bacım: *Tamam tamam ben seni tutmayayım*
Bacım: *Çok güzel bir gün geçir yavrum benim*
Bacım: *Öptüüüüm*
Gülbade: *Ben de seniiiii*

Telefonumu kapatacağım sırada İlker mesaja attı. Heyecandan anlık elim titremedi değil.

İlker: *Evden çıktın mı Gülbade?*
Gülbade: *Birazdan çıkacağım.*
İlker: *Seni nerede bekleyeyim?*
Gülbade: *Meydanda buluşalım, öyle sözleşmiştik ya hani.*
İlker: *Öyle evet ama ineceğin durağa yakın bir yerde olayım çok yürüme*
İlker: *Ya da ben yürürüm sen inince mesaj atarsın.*
Gülbade: *Tamam onu ayarlarız elbette.*
Gülbade: *Ben inmeye yakın sana mesaj atarım olur mu?*
İlker: *Olur tabii.*
Gülbade: *Peki, görüşürüz o hâlde.*
İlker: *Şey kalın giyinmeyi ihmal etme.*
Gülbade: *Etmem, sen de etme.*
İlker: *Etmem ben de.*

"Görüldü olarak kaldı," dedim ekrana bakarken. "Neyse bir şey olacak değil ya canım."

Ekranı kapattığımda sırıtarak dudaklarımı ısırdım ve abim odamın kapısını çalarak, "Müsait misin abiciğim?" diye sordu.

"Gel abi," dedim kapıya bakarak.

İçeri çok girmeden bana baktığında, "Kütüphaneye gidecekmişsin gel seni ben bırakayım," dedi.

"Yok abi, yolunu uzatma sen."

"Uzatmam abim, arkadaşlarla buluşacağız zaten."

"Kütüphaneden önce kırtasiyeye de uğramam gerek zaten, boş ver. Beni durağa kadar bıraksan yeterli."

"Emin misin bak, hava soğuk?"

"Kabanım var ya abi," deyip güldüğümde gülerek, "Peki sen öyle diyorsan," dedi ve beni usulca süzdü. "Çok güzel olmuşsun, maşallah benim güzelime."

"Utandırmasana abi!"

Ninova

"Güzelsin işte, yalan mı söyleyeyim?"

"İyi tamam, bu iltifatlara kayıtsız kalamayacağım."

Gülerek, "Arabayı çalıştırıyorum o zaman çıkarsın," dedi.

"Birazdan geliyorum."

Abim kapımı kapatıp çıktığında hafif tempolu bir soluk alıp vermenin ardından, "Bakalım nasıl devam edeceğiz?" diye mırıldandım kendi kendime. Siyah kaşe kabanımı giyip annemin ördüğü atkıyı da taktıktan sonra çantamı alıp evden ayrıldım. Botlarım karın üzerinde derin izler bırakırken abim çoktan arabayı hazırlamış beni bekliyordu. Ön koltuğa geçip oturduğumda emniyet kemerimi bağladım.

"Isınır iyice birazdan," dedi abim hareket etmeden.

"Durak beş dakika uzakta zaten abi. Sorun değil," dedim düz bir sesle.

Abim biraz sonra arabayı çalıştırdığında durağa doğru ilerlemeye başladık. "Nasıl gidiyor bakalım?" dedi dikkatli bir şekilde. "Şimdi okulun ilk dönemi bitti, değil mi?"

"Bitti," dedim. "Yorucuydu ama değdi gibi."

"Halledersin sen, halledersin."

"Umarım." Ellerimi çantamın üzerine koydum. "Peki senin gönül işleri ne âlemde abi?"

Güldü ve yüzünü sağ tarafa çevirerek yola baktı. "Düzeleceğiz inşallah be."

"Ne zaman baba, mezara girince mi?"

"Yok yok, şu olaylar bir bitsin."

Gülmeye başladığımızda biraz daha neşeyle sohbet ettik ve durağa geldik. Kar yağmıyordu ama hava çok güzeldi. Soğuktu kabul fakat severdim ki ben böyle havaları. İnmeden evvel cebinden biraz para çıkardı ve bana uzattı. "Bende vardı abi, sağ ol," dedim reddederek.

"Al bak uzatma," diyerek kabanımın içine soktu. "Bir şey olursa da beni ara, gerekirse alırım seni."

"Yok yok, ben eve geçerim direkt, teşekkür ederim bıraktığın için."

"Ne demek güzelim, hadi iyi çalışmalar ya da eğlenceler, her neyse. Dikkatli ol."

"Sen de," diyerek arabadan inip durağa geçtim. Abim gittikten kısa bir süre sonra da gelen otobüse bindim. Yol yaklaşık yirmi dakika sürecekti ama bu yirmi dakika bana geçmek bilmedi. Hem çok heyecandan uzadı hem de sabırsızlıktan kısacık geldi. İkisini bir arada nasıl yaşadım bilmiyorum ama yaşadım işte.

İnmeye yakın İlker'e mesaj attım. Beni durağın arkasındaki merdivenlerin orada bekliyor olacaktı. Okulda görüşmüştük, beraber derste çalışmıştık ama

bu bize ait bir gün olacağı için farklı hissediyordum işte. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, umarım saçmalamazdım.

Ve sonunda düğmeye bastım, kapılar açıldı. Düşmemek için dikkatlice indiğimde İlker'in beni beklediğini gördüm. Gülümsüyordu fakat çok değil. Azıcık sanırım, o da benim gibi utanıyordu. Eh bence kesin öyleydi.

Birbirimize yürüdüğümüzde karşılıklı durduk. "Nasılsın?" diye sordu ilk. Sesi çok yumuşaktı.

Mavi gözlerine bakarken, "İyiyim sen?" dedim. "Çok beklettim mi bu arada?"

"Hayır bekletmedin," dedi.

"Sevindim."

Gülümsemeye devam ettiğimizde buna bir son vermek istedim, aksi hâlde sürekli kızaracaktım. "İstersen gidelim artık?"

"Olur," dediğinde yürümeye başladık. Aramızda iki kişinin geçeceği kadar mesafe vardı ama sanki elimi tutuyormuşçasına heyecanlıydım. "Bu arada kahverengi çok yakışmış," dedi. Bayılacağım şimdi.

"Teşekkür ederim, söylemiştin daha önce de."

Gülümsediğini sezdim. "Unutmamışsın."

"Hayır, unutmadım tabii," dedim sessizce.

Bu yüzden bugün rengimi senden yana kullandım ve belki de bunu anladın.

Yol boyunca sadece karşıdan karşıya geçerken konuştuk ve en nihayetinde hoş bir mekâna girdik. O tavuklu, ben de mantarlı makarna siparişi verdikten sonra içeceklerimizi de belirttik. Siparişlerimiz gelene kadar ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımla oynamaya başladım. Yüzüne bakarken çekiniyordum, hep çekinmiştim ve bunun ne vakte kadar süreceğini bilmiyordum.

"Utanıyor musun benden?" diye sordu İlker durumu sezmiş gibi.

"Çok değil," dedim gülümserken. "Ama çok da rahat edemiyorum. Senlik bir durum yok, ben ilk defa böyle bir şey yaşıyorum da...'

"Sorun değil," dedi İlker. "Ben beklerim seni, istediğin kadar vaktimiz var."

"Var mı sahiden o kadar vaktimiz?" dediğimde kafamı kaldırıp gözlerine baktım.

Usulca yaklaştı, gözleri hipnoz etkisi oluşturmuş gibiydi. "Olmasın mı?"

"Ol-olsun," dedim sersemleyerek. "Olabilir yani... Hem aynı okuldayız hem de..."

"Çok tatlısın Gülbade," dedi bana.

Sahi mi? Yanaklarım sıcacık olduğunda kalp atışlarım hiç de normale yakın atmıyordu. Bunu biliyordum, hem de çok iyi. Bakışlarımı kaçırdığımda kısa bir sessizlik oldu ve o esnada da siparişlerimiz geldi. Sakince yemeğimizi

yemeye başladık. Çok aç değildim ama bunu severdim, mantarlı olan her şeyi yani.

Yemeğimizi bitirdikten sonra İlker, "Doydun mu?" diye sordu.

"Evet, sen?"

"Ben de," deyip soluklandı. "O zaman hesabı halledeyim çıkalım."

"Sen mi halledeceksin?" diyerek çattım kaşlarımı, kızgın bir tavırdan uzak.

"Hıhım."

"Ama olmaz öyle, beraber halledelim."

Gülümsedi. "Sorun değil Gülbade, ne olacak sanki?"

"O zaman buradan çıkıp tatlıcıya gidelim mi? Ben de sana tatlı ısmarlarım."

Bu onu ziyadesiyle memnun ettiğinde, "Peki," dedi.

İlker hesabı ödemeye gidince az önceki tavrım karşısında ufak bir şok geçirmedim değil ama bu çok iyi hissettirmişti. Sürekli yerimde sayacak yahut hep ondan adım bekleyecek değildim ya. Mekândan çıktıktan sonra biraz önceki iki kişilik mesafeyi tek kişiye indirdik ve tatlı bir kafeye girdik. İçerisinin huzur veren bir ortamı vardı. Loş ışığın süzüldüğü lambanın altına oturduğumuzda tatlı siparişimizi verdik. İkimiz de sütlü tatlıdan yana tercihimizi kullanmıştık.

Sürekli konuşmak istiyor ama konuşamıyordum, sürekli onun yüzüne bakmak istiyor ama bakamıyordum.

"Kendini şu an nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona bakmamı ister gibi. Ardından gülümsedi. "O kadar konuşmuyorsun ki kendimi tuhaf hissediyorum."

Şaşırarak güldüm. "Yok aslında ben çok konuşurum ama çekiniyorum biraz, o yüzden."

"Ama biliyorsun ki sohbet ederek birbirimizi tanıyabiliriz."

"Biliyorum," dedim gözlerimi kapatıp açtığımda. Daha önce hiç bir insanın gözlerime bu kadar dikkatli baktığına şahit olmamıştım.

"Gülbade, ben bunun bir son olmasını istemiyorum," dedi sonra. "Yani seninle hep konuşmak, daha doğrusu seni konuşturmak, seninle susmak ve bir şeyler yemek istiyorum." Güldük. Ekledi. "Uzun zamandır aklımdasın ve şimdi de karşımda." Ne söyleyecektim ki şimdi? Devam etti. "Ben senden hoşlanıyorum." Gülümsedim, hem de çok çok fena. "Aynı hisleri bana karşı hissetmek zorunda değilsin hemen ama öyle olmasaydı şu an benimle burada olmazdın, değil mi?"

"Ben kendi isteğimle buradayım," dedim çekimserliğimi askıya alarak. "Seninle vakit geçirmek istediğimden, üstelik her ne kadar konuşmak için çaba sarf etsem de beceremiyorum. Sanırım bu bir süre böyle devam edecek."

"Sorun değil," dedi bu sözlerim onu rahatlatırken. "Ben beklerim seni."

"Sevindim," dedim.

"Ben daha çok," dedi gözlerini kapatıp açtığında.

Birbirimize bakıp gülümserken tatlılarımızı yedik. Acelemiz yoktu ve burası dışarı çıkamayacağımız kadar güzeldi fakat gün ağarıyordu. Hesabı ödedikten sonra kafeden çıktık. Ellerimi kabanımın cebine koyduğumda, "Tatlı için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim, ben de yemek için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Yan yana yürümeye devam ettik. Nereye gittiğimizi asla bilmiyordum ama sanırım ikimiz de yürümeyi çok seviyorduk. Üstelik bu ilk buluşma olduğundan böyle sözleşmiştik. Vaktimiz çok olmayacaktı fakat yanından hiç ayrılmak istemiyordum. Sanırım ben de çok hoşlanıyordum. Ya da daha fazlası...

Kaldırımda yürümeye devam ederken bir butiğin önünde durduk. "Beni bir dakika bekler misin?" dedi.

"Tabii," dedim afalladığımda. İçeri girdi ve birkaç dakika sonra elinde paketle çıktı. Bana uzattı. Çatık kaşlarımla, "Bu ne?" diye sordum.

"Senin için," dediğinde gülümsedim. "Çok ani oldu yalnız."

"Açsana," derken sabırsızdı. Heyecanla kızaran parmaklarıma aldırış etmeden paketi açtığımda içinden çok tatlı koyu kahverengi bir atkı çıktı. *Kalbim daha ne kadar hızlı atabilirdi sahi? Beni kendine âşık etmek miydi niyeti?*

"Bu çok güzel," dediğimde devam etti. "Ve kahverengi, senin rengin."

Gözlerine bakarken ona karşı hislerimi çokça belli ettim ve bunu anladı. Kenara çekilip atkıyı açtığımda onu boynuma sarmaya başladım fakat şalım birazcık zorluk çıkardı. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu istekle.

Bir şey diyemediğimde bunun olumsuz olmadığını belli ettim. Ellerini atkıma uzattı ve yüzümün alt kısmını kapattı. O kadar mutluydum ki hayatım boyunca hissettiğim en güzel histi. Ellerini geri çektiğinde ellerimi atkıya götürdüm ve mahcubiyetle, "Teşekkür ederim," dedim. "Çok."

"Çok yakıştı," dedi gözlerini kısarak. "Üşüme hiç."

"Üşümem."

Dünyayı gözlerinde durdurdum ve hislerimi her geçen saniye durdurmadan büyüttüm. Otobüsümün kalktığı durağa geldiğimizdeyse, "Senin durağın başka yerde değil miydi?" dedim. "Zahmet ettin buraya kadar."

"Yok düşünme öyle," dedi. "Seni bir yolcu edeyim, ben giderim."

"Peki," diyerek telefonumdan otobüsün geliş dakikasını öğrendim. "İki dakikası kalmış zaten, birazdan burada olur."

Birkaç saniye beklediğinde yanımda durarak, "Bugün için teşekkür ederim Gül," dedi adımı ilk defa böyle telaffuz ettiğinde. Nedensizce inanılmaz

hoşuma gitmişti. "Uzun zaman sonra kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim."

"Ben de sana teşekkür ederim ve ben de öyle, çok iyi hissediyorum."

"Çok mutlu oldum böyle hissetmene."

"Ben de senin," diye tekrarladım.

Otobüsüm geldiğinde yolcu sırasına girmeden İlker'e baktım. "Eve gidince mesaj at olur mu?" dedi.

"Atarım tabii," dedim. "Neyse ben gideyim artık."

Gözlerini kapatıp açarken kalbime dokunduğunun farkında mıydı acaba? Farkında olmalıydı. Ona arkamı dönerek otobüse bindim ve boş bir koltuk bularak cam kenarına oturdum. Bana bakıyordu. Gülümseyerek ona el salladım. Yaptığı şey ise parmaklarının ucunu öperek bana el sallaması oldu. Sanırım kalbim hiç durmasını istemediğim bir sevgiye doğru yol alıyordu.

Gonca Gündüz'den

"Sence hatırlayacak mı?" diye sordum Gülbade'ye ayakta, aynamın karşısında dikildiğimde.

Gülbade rahatlıkla, "Tabii hatırlayacak," deyip gülümsedi. "Bence belli etmiyor."

"Umarım öyledir, yoksa kırılırım," dedim üzerimdeki elbisenin kollarını düzeltirken. "Sence nasıl oldum?"

"Antep fıstığından hâllice."

"Yekta beni böyle görmeyecekse niye Yekta, abi?"

"Atsana fotoğraf ona."

"Hayır atmam," dedim. "Neden böyle giyindiğimi soracak falan derken tüm sırrı bozarım... Kendi hatırlasın."

"Ama sen onu doğum gününe çağırmadın ki," dedi Gülbade. "Belki bu yüzden de kırılmıştır."

"İyi de biz kutlamayız ki öyle," dedim dudaklarımı bükerek. "Pastamı abim yaptı sadece. Bir araya geliriz, hediyeleşme öyle yapılır."

Güldü. "Diskoya gidecek hâlimiz yok, çok bile."

Güldüm. "Helal be, böyle dostlara canım feda."

Bana, ayağını sallayarak öpücük attığında aşağıdan seslendiler. Saçlarımı düzelttim ve minik bir acele ettim. "Hadi aşağı inelim, mumları yakmışlardır."

Gülbade ayaklandığında son bir umut, telefonuma baktım ama herhangi bir bildirim yoktu. Bu beni üzüyordu kabul ama onu tanıyordum ki doğum günümü unutmamıştı ve gecenin sonunda kendini belli edecekti. Valla kitaplarda genelde böyle oluyor, hayal kırıklığına uğrarsam yakarım bu edebiyatı la.

Aşağı indiğimizde Ferdi abim, yaptığı harika pastanın üzerine mumları dikiyordu. Duygulanarak yanına gittim. Önce pastaya baktım, sonra da abimin yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim canım benim."

"Sensin canım," diye takıldı abim.

İdil abla mutfaktan elindeki bardaklarla çıktığında bana bakıp, "Gonca," dedi. "Çok tatlı görünüyorsun."

"Sen de çok şanslı."

Gülerek bardakları sofraya koydu. "Onu biliyorum."

Ferdi abim mumları yakarken, "Benim doğum günüm olsa dilek hakkımı başkasına verirdim," dedi. "Çünkü bu hayatta neyi dilediysem o oldu."

"Rabbim nasip et," diye iç geçirdim. İdil abla ve abim, birbirlerine bakıp gülümsediklerinde bunca yılı aşan aşklarının her geçen gün katlanarak büyümesine şahit oldukça kendime de aşka da olan inancım artıyordu. Tabii artacak be, boşuna mı sevdik?

Annem, "Ayakta kalma Gülbade, otursana kızım," diye mırıldandı.

"İyiyim böyle Sultan teyze sağ ol," dedi Gülbade.

"Annenler iyi mi?"

"İyiler, selamlarını ilettiler."

"Sen de onlara selamımız ilet kızım."

"Baş üstüne."

Aralarında dünyanın en ikonik konuşması gerçekleştiğinde tüm aile yavaş yavaş antilop devirmiş çakal sürüsü gibi benim etrafımda toplanmaya başladı.

Bekir yanımda durduğunda, "Yaşlanıyor diye mum üfleyen de ilk defa görüyorum," diyerek takıldı. Ardından kulağıma yaklaştı. "Enişte beyi göremedim, işi çıktı herhâlde? Aa, yoksa unuttu mu?"

Sevimsizce sırıttım. "Sussana sen bir."

Gülerek geri çekildi. Gürbüz parmak uçlarında yükselerek, "Ben de üfleyebilir miyim?" diye sordu. "Benim doğum günüm yirmi dokuz şubat, en son ne zaman mum üfledim hatırlamıyorum."

Mayıs alaycı bir şekilde, "Anne karnında," dedi.

"La bir numarası yok," dedi Bekir. "Ben sigaramı yakarım onu üflersin koçum. Dert etme, hatta sana da bir tane yakar..."

Enişte kızarak, "Yetişkin içerik duymaya müsait değil benim oğlum," dedi. "Lütfen Bekir."

Bekir, "Enişte sen de liseden beri paket taşıyordun söylediğine göre," dedi. "Pek de yetişkin sayılmazsın."

"Oğlum bir kere ben fetüsken bıyıklarım varmış, takılma."

"Orası belli," dedi Bekir. "İlkokula giderken okumaya geçince öğretmenin sana tıraş takımı hediye etmişti."

"Ay muhabbete bakın," diyerek susturdum onları. "Şu mumları üfleyebilir miyim artık? Pasta yanacak la."

Babam oradan, "Gonca..." dediğinde cümlenin devamını getirmeden bakışınca güldü. "Tamam, bugün de serbestsin."

"Sağ ol la."

Kahkaha atmaya başladılar, babam da dâhil. Babam, "Bunu bana söylemedin varsayıyorum la," dedi.

"Say say babacığım say," dedim utanarak. "Ağız alışkanlığı la!"

"Ee," dedi Bekir arkamdan. "Angara bebesi işte."

Hale ablam bıkkınlıkla, "Ben üfleyeceğim şimdi mumları. Şiştim artık!" diyerek somurttu.

"Tamam ağlamayın," dedim yalandan gözlerimi kapatıp denk gelesiye bir dilek tuttum, nasıl olsa gerçek olmayacaktı. Kendimi kasmaya gerek yok anasını satayım. Mumları üfledikten sonra alkış merasimini geçtik ve ablalarım pastayı dilimleyerek tabaklamaya geçtiler.

"O değil de," dedi İkbal ablam gururlanarak. "Pasta resmen sanat eseri."

"Abim gibi," diyerek göz kırptım abime. Ferdi abim elini omzuma atıp beni kendine çektiğinde ona sarıldım.

Pastalarımız tabaklandığında bir kenara geçip yemeye başladık. Öyle bir numarası yoktu yani bu işin. Kardeşlerimin aldıkları hediyeleri açtım. Mayıs kolye, Hale ablam güzel bir çanta, İkbal ablam atkı ve bere, Bekir zarif bir saat, Ferdi abim tatlı bir ajanda ve çerçeve, İdil abla bileklik, enişte telefonuma kıyak bir kap, Gülbade elbise alırken Gürbüz de harçlıklarını biriktirip bana toka almıştı. Çok tatlıydı hepsi ama hepsi... Ama ben hiçbir zaman annem ve babamdan hediye istemezdim. Doğrusu biz Gündüz kardeşler olarak hiçbir şey istemezdik onlardan. Varlıkları yeterdi ve bu bizim için en güzel hediyeydi.

Akşam olduğunda Ferdi abim, İdil abla ve Gülbade'yi evine bırakmaya gitti. Eh ben de bugünden torpilli olarak elimi bulaşıklara sürmeden odama çıktım. Saat geçiyordu ama Yekta herhangi bir geri dönüş yapmamıştı. Yine de ümidimi yitirmedim çünkü unutmayacağını biliyordum. Kitaplardaki o sahneyi yaşayacaktık. Yekta bana bunu yaşatacaktı. Yaşat la hadi!

Penceremin kenarına geçerek odasına baktım. Işıkları yanmıyordu ama aşağı odanın ışıkları yanıyordu. Dakikalar neredeyse geçmek bilmiyordu. Her ihtimale karşı yine de kıyafetlerimi çıkarmadan bekledim. Yatağıma sırtüstü uzandığımda ellerimi karnıma koyarak cam tavanıma baktım. Gökyüzü mis gibi görünüyordu, gülümseyerek gözlerimi kapattım.

O kapatış o kapatış, telefonumun çalmasıyla uyandım. Uykudayken akan ağzımın suyunu sildiğimde -şaka ki olabilir yani- gözlerimi açarak uyuşmuş

gibi doğruldum. Telefonum çalmaya devam ediyordu. Sersem bir hâlde ayaklandım ve masanın üzerinde duran telefonuma uzandım.

Yekta arıyordu. Yüzümde çarpık bir gülüş belirdi, kendimi kan görmüş *Jasper* gibi hissetmiştim. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda esnedim. Höst be kızım!

"Gonca," dedi Yekta sesi dışarıdan geldiğinde. "Uyuyor muydun?"

"İçim geçmiş," dedim ağzımı kapattığımda. "Ne oldu ki?"

Şimdi aşağıya çağırmazsan yakarım la edebiyatı!

"Aşağıya inebilir misin peki?"

Ve Jasper avına saldırır! Bella şok.

"Niye ki?" dedim salak rolüne bürünerek.

"Özledim seni."

"Sabah görürsün."

Romantik olmadığımı söylemiştim. Gülümsediğini sezdim.

"Sabah erkenden İzmit'e gidiyoruz."

Yutkundum endişeyle. "Şey... Yarın sabah mı? Akşam değil miydi ya?"

"Babam erkenden çıkacağımızı söyledi."

"Anladım," dedim üzülerek. "Tamam, iniyorum birazdan."

"Bekliyorum."

Telefonumu kapattığımda ağlama moduna girdim. Gidiyordu ve bir ay gelmeyecekti. Montumu giyinip atkımı yarım yamalak taktıktan sonra aynaya baktım. "Hass*ktir zombi!"

Estetikten mahrum ifademle kendime geçirdikten sonra şu an bunu sorun edemeyeceğimi fark ederek kimselere fark ettirmeden evden çıktım. Yekta beni bahçe kapısının ardında bekliyordu. Ellerim dışarıda bahçe kapısından çıktım ve karşısında durdum. Soğuktan kızaran burnuna baktığımda, "Ne zamandır buradasın?" diye sordum. "Üşümüşsün."

Omzunu silkerek elimi yanağıma götürüp sevdi. Kedi la kedi... "Isındım şimdi."

Gülümsememek mümkün mü kardeşim?

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Evet," dedi tatlı bir sesle. "Sen doğdun."

Arkadaşlar biz o kitabız. Eyvallah yazar hanım.

Arkamdaki duvarın üzerinde duran küçük kutuyu aldı, yanında bir kutu daha vardı ama o büyüktü. Küçük kutuyu açtığında içinden pasta çıktı. Üzerinde de bir tane mum. Şirinlikten ölecektim resmen. Cebinden çıkardığı çakmakla mumun ucunu yakıp çakmağı cebine koydu ve iki eliyle pastayı alttan tutarak bana yaklaştırdı. Gözlerimin en içine bakarak, "Hadi bir dilek de benim için dile," dedi. "Belki gerçek olur."

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve bu kez gerçekten tüm kalbimle minicik bir şey diledim. Belki gerçek olurdu. Mumu üfledikten sonra gözlerimi açtım ve onun güzel yüzündeki çiçeklerden topladım. Ay vallahi beceriyorum galiba ben bu romantik cümle kurma işini he.

"İyi ki doğdun sevgilim," dedi Yekta içtenlikle. "O kadar güzel bir yaşın olsun ki gelecek yaşındaki hevesin artsın."

"Teşekkür ederim Yekta... Ben bir an..."

"Unuttuğumu mu sandın?" diye sordu güldüğünde. "Hiç unutmadım ve unutmam, sadece doğru ânı bekledim, hem böylesi daha güzeldi."

"Hatırlayacağını biliyordum," dedim. "Böylesi çok daha güzeldi."

Pastayı kenara koyduğunda onun yanındaki büyük kutuyu eline aldı. "Aslında hediyeye gerek yoktu," dedim çekimser yaklaşarak.

"Ama bunu çok seveceksin," dediğinde tek başına açmakta zorlandığını gördüm ve ona yardım ettim. Ah! İçinden çıkana da bakın! Minicik bembeyaz bir tavşandı.

"Yaa," dedim kar gibi eriyerek. "Bu ne?"

"Sana yeni bir arkadaş getirdim," dedi Yekta. "Umarım iyi anlaşırsınız. Daha doğrusu, onu kabul edersin."

"Etmez olur muyum ya?" dedim dayanamayarak kafesini açıp avuçlarımın içine aldığımda. O kadar minikti ki avuçlarımı kapattığımda bile görünmüyordu. Tüylerini öpmeye başladım. "Ama ben bunu yerim yerim."

"Hayır hayır, onun için değil," dedi Yekta gülerek.

Ters ters bakıp, "Sağ ol ya," dediğimde daha çok güldü. "Bu miniğe bir isim bulmamız gerek," dedim sabırsızca.

Yekta, "O kısmı sana bıraktım," dedi.

"Hmm, biraz düşüneceğim," dedim sonra. "Ama seni yerine koyalım da çok üşüme." Ardından tavşanı geri koyduk ve üzerini kapattık. Yekta onu duvarın üzerindeki düzlüğe bıraktığında tekrar karşımdaki yerini aldı. Ellerime uzandı ve gözlerimin içine baktı

"Ben seni seviyorum Gonca." *İmdat! Yangın var!* "Bir sonraki doğum gününde de yanında olmak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," dedim ellerim ellerinde. "Bunu diledim."

"Söylenilen dilekler gerçek olmaz derler," diye fısıldadı. "Bizimki gerçek olsun."

"Aşk dedikleri şey bir dileğin gerçekliğine bağlı kalsaydı emin ol seninle hayal olarak kalırdık."

Yapıyorum sanırım bu sporu.

Yüzüme doğru yaklaştı, yanağımdan öperek bana sarıldı. Ona sarıldım. İlk kez birbirimize sarılıyorduk. "Sana hem kavuştum hem de veda ediyorum," dedi ellerimiz bedenlerimizdeyken. "Ama kısa sürecek, sonra hiç veda etmeyeceğim."

"Hiç etme Yekta," dedim.

Birbirimizden ayrıldığımızda ellerimi bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. *İmdat! Yangın aşağı mahalleye sıçradı!* "Seni şimdiden özlüyorum ama tekrar bir araya geleceğiz. Sadece bir ay."

"Sadece bir ay," dedim tekrarlayarak. Bir ay kadar ayrılıkta ne yaşayabilirdik sanki?

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

21. Bölüm

"Kafada Kurmalar"

"Gonca!" diye bağırdı Hale ablam, serçe parmağını sehpanın kenarına vurmuş gibi inlerken. Yerimden sıçrayarak çabucak odamdan ayrıldım ve pata küte merdivenleri inerek, "Ne oldu?" diye sordum. *Nefes nefese kalmıştım, bir su verin ay!*

Ablam kocaman olmuş gözleriyle bilgisayarının şarj aletini bana gösterdiğinde, "Ne bu, ne?" diye gösterdi. Kaşlarımı çatarak, "Şarj aleti, kör müsün?" dedim.

Bana inatla daha çok kaşlarını çattı ve elindeki şarj aletini gözüme sokarcasına üzerindeki diş izlerini gösterdi. "Senin o minik ama tatlı canavarın şarj aletimi kemirmiş!"

Gözlerim irileşirken kahkahayı patlattım. "Kıtır mı?" Evet, o ablamın tatsız tarifiyle minik ama tatlı canavarıma *Kıtır* adını koymuştum. On numara isim anasını satayım!

"Ne gülüyorsun ya?" dedi ciddiyetle. "Şarj aletimi gasp etmiş diyorum!"

"Üf, ne abarttın ya?" deyip devirdim gözlerimi. "Sonuç olarak çalışıyor mu çalışıyor?"

"Gonca!"

"İmdat!" diye bağırdı bu kez İkbal ablam.

"Ay ne oluyor be?" dedim şaşkınlıkla.

Mutfağa girdiğimde İkbal ablam yerdeki parça pinçik olmuş marulları gösterdi. "Birileri ekmeğimizle oynuyor!"

Hale ablam, "O tavşanı yakalayıp kafesine koymanın vakti geldi," dedi. "Hayvanın kemirmediği bir yer kalmadı." Sağına ve soluna bakındı. "Nerede bu?"

"Amma abarttınız he!" dedim düz bir sesle. "Hayvan zaten kemirgen, tavşan dişli diye boşuna demiyorlar! Abla gözünü seveyim, marulları açık alana koyman senin hatan!"

"Gonca ben ona zaten marul vermiştim ablacığım," dedi bu kez İkbal ablam.

"Ne yapsın o zaman, yavrucağızım doymamış," dedim dudaklarımı büzerek. "O değil de nerede bu sahi?"

"Burada," dedi babam elinde tavşanımla içeri girdiğinde. Arkamı dönüp kar topundan hâllice miniğime bakarak babamın elinden tavşanımı aldım. Onu öperek sevmeye başladığımda ablam başımda dikildi ve sahte bir kızgınlıkla kulaklarını hafifçe çeker gibi yaptı. "Bana baksana sen bir! Şarj aletimi dişleyince eline ne geçti? Anlat hemen!"

"Bir konuşmaya başlasın anlatır ablası," dedim dalga geçerek. "Hayret bir şeysin he!"

"Hep senden yüz buluyor!"

Babama baktım. "Görüyorsun değil mi baba? Evlenecek yaşa geldi, utanmadan şu küçücük şeyle itişip duruyor?"

"Evlenecek yaş ne ya?" dedi kusar gibi. "Herkesin evleneceği yaşa kimse karışamaz."

"Ay tamam, en duyarlı, en kamu spotu sensin," dedim soğuk bir sesle. "Şaka da yapılmıyor!"

"Neyse," dedi Hale ablam yanımdan ayrılırken. "Ben gideyim de odama çıkayım, orada tamamlayayım ödevimi."

"Ablam ve bitmek bilmeyen ödevleri!"

"Ödevler biter dert başlar, dert biter ödevler başlar, bu işler böyledir."

"Ödevim de yok derdim..." diyecekken cümlemin devamını getiremedim çünkü Yekta'yla on beş gündür görüşemiyorduk. Yani evet görüntülü konuşmak, mesajlaşmak ya da sesini duymak çok güzeldi fakat insan sevdiğini hep yanında istiyordu. *Ay ben uzak mesafe ilişkisi yapamazmışım, bunu anladım bir kez daha.*

Kıtır'la beraber odama çıktığımda onu yatağımın üzerine bıraktım. Telefonuma baktığımda Yekta'dan bir mesaj gelmediğini gördüm. Bazen sadece günaydınlaşıyorduk ve akşama kadar hiç konuşmuyorduk. Biliyorum beni sevdiğinden çok emindim ama hani ilişkilerde olur ya bazen, hep yazsın istersin falan... *Neyse kurma kafanda kızım kurma!*

Ara tatilde olduğum için günlerim biraz sıkıcı geçmiyor değildi. Yani sürekli aynı günün içinde yaşıyormuşum gibi hissetmiyor değildim hani. Sabah kalk, akşama kadar vakit geçir, sonra biraz telefonda konuş ve uyu. Tabii, bu sırada Yekta'yı özlediğimi ve bu özlemin her geçen gün arttığını da söylemek mümkündü.

Tamam en çok ben âşığım.

Kıtır'ı kafesine koymadım ve beraber film izlemek için yatağımıza uzandık. Daha doğrusu ben uzandım, onu da kucağıma koydum. İzlediğim dizinin kalan bölümlerine devam ettim. Kıtır kucağımda uyudu, ben de onu severek uyuttum.

Akşam olduğunda klasik Gündüzgiller kuşağına geçiş yaptık fakat bu kez yemekten sonra hepimiz oturma odasına geçtik. Babam bizimle vakit geçirmek istediğinden bahsetmişti. "Baba ben çıksam artık olur mu?" diye sordu Hale ablam. "Yetiştirmem gereken bazı makaleler var da."

"Kızım bir nefes alsana," dedi babam şaşkınlıkla. "Yemeyip içmeyip ödev yapıyorsun, nasıl bir okulun var anlamadım? Yazıktır yahu!"

"Zor bir bölüm baba, biliyorsun," dedi ablam.

"Öyle de yavrum benim, tatildesiniz şu an, biraz dinlenin," diye karşılık verdi bu kez babam. "Bak ben aylardır ödevleriniz, okulunuz var diye ses etmiyorum hiç ama arada bazı akşamlar sizinle vakit geçirmek istiyorum. Derdinizi, eğlencenizi benimle konuşun."

"Dede benim derdim yok," dedi Gürbüz gözlüğünün altından. "Ama Melis hâlâ göbeğimle dalga geçiyor."

Bekir gülerek, "Oğlum o kız sana sırılsıklam âşık olmuş," dedi. "Bak bir kere birinin bir yerini takıntı hâline getirip dalga geçersen bu ilgi belirtisidir."

"Sanki bana *Aşkım Kapışmak*," dedi Mayıs gözlerini devirerek. "Daha aptalca bir açıklama duymadım."

"Sen dans ederek video çekmeye devam et Mayıs böceği," dedi Bekir. "Belki o videoların sayesinde ülkece muasır medeniyetler seviyesine yükseliriz abisi."

"Ha ha ha!"

"Melis de senenin başından beri seninle uğraşıyor he," dedim elimdeki elmayı soymaya devam ederken. "Valla ben de söylemiştim, âşık bu kız sana."

"Şşt," diyerek göz kırptı Bekir. "Güzel mi kız?"

Gürbüz, "Çok güzel hem de," dediğinde hep birlikte, "Ooo..." diye tepki verdik.

Gürbüz utandı. "İşte güzel kızlar benimle dalga geçince üzülüyorum."

Babam Gürbüz'ün yanağını sevdi. "Hani derdin yoktu, varmış işte."

"Boş ver dede, benimki geçer."

"Eyvahlar olsun şimdiden başladı," dedi annem çayını yudumlarken. Bize baktı. "Sizin var mı böyle dertleriniz?"

"Valla anacığım," dedim konuşmaya başlayarak. "Biri benim fiziksel özelliğimle dalga geçecek ya da herhangi bir şeyimle... Onu Allah'ına kavuşturmam sadece saniyelerimi alır."

"Bok kafalı," dedi Bekir beni kızdırmak için. "Hadi beni kavuştur Allah'ıma."

Küçümseyici bir bakış attım. "Müessesemiz şu an kapalı ve herkese itibar etmiyoruz canım benim."

"Hmm, kime itibar ediyorsunuz peki?"

"Valla onu da ben bilirim," diyerek soyduğum elmayı bıçağın ucuna sapladım ve ortaya uzattım. "Alın biriniz yiyin, soydum o kadar la."

"Ver la Gonca," dedi babam gülerek. Bu beni de güldürmüştü.

"Babamı da kendine benzettin," dedi Ferdi abim gülümseyerek, sonra da elini uzattı. "Ee bana da bir dilim ver la Gonca."

"Hemen la," dedim. "Demek tek benzettiğim babam değilmiş."

"O değil de," dedi Bekir ayaklarını sallayarak. "Abimle İdil ablanın düğününü ne zaman yapacağız? Enişte bey saz performansını sergilemek için sıkı bir eğitime başladı."

"Öyle mi?" diye sordu annem ilgiyle, enişteme bakarak. "Hayrolsun oğlum? Ne yapacaksın?"

Enişte utanarak kafasını eğdiğinde Bekir kahkahayı patlattı.

"Davetlilere saz eşliğinde vals yaptıracakmış anneciğim."

"O ne?"

"Dans anne."

"Ee ne güzel işte, herkes oynar," dedi annem.

Hale ablam gözlerini devirdiğinde Bekir gülmekten kendini yumruklu-yordu, salak çocuk. Babam da onu görerek, "Bekir hiç kimseyle kavga edemeyince kendini dövüyor galiba," dedi. "Çocuğum artık nasıl bir yokluktaysa?"

"Bu evdeki herkes mizahşör olmak zorunda mı?"

"O ne?" diye sordu yine annem.

"En mizahşör sensin hanım," dedi babam elmasım yerken.

"Güzel bir şey mi bari?" diyerek güldü o da.

Bekir oturduğu yerden kalkıp annemin yanaklarını öpmeye başladı. "Çok güzel bir şey. Var ya benim en büyük aşkım bu kadın ya, üzerine yok abi, bir tane gelmez."

"Dedi ve iki gün sonra getirdiği kıza kılıbık kesildi," diye mırıldandı Hale ablam. "Sen böyle *bad boy* havasında geziyorsun ama tam bir hanımcısın he, belli yani."

"Kızım erkek dediğin bir kere hanımcı olur," dedi Bekir de gururla. "Her dediğinize tamam diyecek değiliz ama anlayış, sadakat ve sevgi özellikle erkeğin kumaşında olmalı. Bu devirde benim gibisi zor bulunur valla. Tek olabilirim hatta. Ferdi abim alınmasın da."

"Yok koçum, ben hâlimden memnunum," dedi Ferdi abim. "İdil yengen biliyor, hem de kız kardeşlerin de biliyor, dahasına gerek yok."

"Abim benim," dedim ona öpücük atarken. "Senin gibi bir kocam olsun, bir dünya borcum olsun."

Bekir'le bakıştık, evet o manidar bakışma sonunda gerçekleşti. Bakışmanın ana maddesi Yekta'ydı çünkü ikimiz de onun sevgilim olduğunu biliyorduk.

"Ay ne oluyor bir evlilik damat, koca muhabbetine kapıldınız hemen?" diye mırıldandı Hale ablam ve akabinde telefonuna gelen bildirimle kafasını eğerek gülümsedi. Anladık canım, anladım.

"Hayırdır abla?" diyerek laf çaptırdı Bekir. "Beğendiğin elbise indirime mi girmiş yoksa, pek bir mutlu oldun ekrana bakınca?"

"Ne alaka?" dedi o da afallayarak. Telefonu kapattı ve kucağına koydu. "Arkadaş komik bir şey atmış da."

"Hmm, kesin öyledir."

"Bekir sana yalan borcum mu var?"

"Tamam didişmeyin," diyen annem, daha sonra dertlenerek ellerini dizine koyup ovuşturmaya başladı. "Hepiniz kocaman oldunuz, evlenecek yaşa geldiniz, nasıl bu işin içinden çıkacağız İlhami Bey?"

"Hah," dedi Hale ablam homurdanarak. "Anneme anlık gelen evlat everme dert seansımız başlamıştır."

"Valla anne, onu da boy boy doğururken düşünecektin ya," dedi Mayıs. "Hem ben daha küçüğüm, bana sıra gelene kadar oho... Beni saymayın."

"Seni zaten bir şeyin içine kattığımız yok," dedi Bekir. "Ama ben de evlenmeyeceğim. Büyük topçu olacağım ben anne."

"Topçu olunca evlenilmiyor mu?"

"O kadar parayı tek bir kadınla ezecek değilim herhâlde?" Cümlesiyle hepimiz Bekir'e bakıp yüzümüzü ekşittik. Konuşan ben oldum.

"Az önce kendini yere göğe sığdıramayan Bekir mi bu? Daha para kazanmadan girdiği triplere bak!"

"Oğlum topçu olacaksın diye zibidi olacak değilsin!" diye kızdı babam. "Eşek sıpasının konuştuğu laflara bak! Keserim o topunu!"

"Tamam baba sakin olun," diyerek güldü Bekir. "Ben zaten evden halı sahaya, halı sahadan eve giden bir adam olacağım."

"Aferin kuzum benim," dedi annem. "Evlenin de yuvanızı kurun."

"Anne," deyip çattı kaşlarını İkbal ablam sorguyla. "Nereden çıktı bu muhabbet böyle? Allah korusun, bir rahatsızlığın mı var yoksa?"

Endişelendim ve anneme baktım. Annem gülerek, "Yok kızım, o nasıl laf?" dedi. "Öylesine konuştum. Ee mürüvvetinizi görmeyeyim mi yani? Seni evlendirdik, Ferdi abin de bu yaza evlenecek zaten, sıradaki..."

Sözlerini tatlı dilimle kestim. "Sıradaki adayımız Hale ablam."

"Hay adayın batsın Gonca," diye kızdı bana.

"Adayın mı yok yoksa?" dedim kaşlarımı havalandırarak. "Hemen ayarlarız bir aday."

Gürbüz güldü. "Sınıf başkanı olmak için aday olmuştum ama kazanamamıştım Hale abla, sana da aday olayım mı?"

Aynen kanka, bu evdeki herkes mizahşör.

Hale ablam, "Sağ ol canım benim ama bunda da kaybedip yıkılmanı istemem," diyerek gülümsedi.

"Oo, demek başka bir adayımız var," dedi Bekir imalı bir tavırla.

Hale ablam, "Bekirciğim ne saçmalıyorsun sen öyle bir tanem?" diye mırıldandı. "Komik değil ablacığım."

Mayıs, "Hale ablam asla böyle güzel sözler söylemez," dedi saf saf. "Demek ki kesin biri var."

Enişte, "Gitmeyin kızın üzerine," dedi. "Ayıp oluyor bakın."

"Enişte sağ ol cidden," dedi Hale ablam nefes alır gibi. "Salak salak imalar komik değil."

"Birbirinize salak demeyin."

"Ben demedim?" diyerek omuz silktim. "Hem bence bu kadar alınganlık yapmasın kimse. Hale ablam için geçerli değil bu. Biri bana evlen dese he der geçerim, sanki yarın evleneceğim de... Aman hayatı bu kadar takmayın."

"Emekli sendromuna girmiş Gonca," dedi Ferdi abim bana bakıp.

"Nasip olur mu o günler?"

"Bir mezun ol da önce."

"Âmin ya."

Hale ablamın telefonuna bir mesaj daha geldi fakat telefonunu sessize almıştı. Kafasını önüne eğdiğinde gülümsediğini gördüm ve hemen toparlayarak sağına soluna bakındı. *Abla senin tecrübeli olman lazım, çok dikkat çekiyorsun gülüm.* Ayaklandı.

"O zaman izninizle ben artık odama çıkayım."

"Hadi Allah zihin açıklığı versin kızım," dedi babam. "Çok yorma kendini bak, sürekli ders çalışma yorulursun."

"Bir kere de şu cümleyi benim içi kursana baba," dedi Bekir. "İstek değil, ihtiyaç."

"Bir kere de söylemeden ders çalışırsan kurarım belki babacığım," dedi babam. "İstek değil, ihtiyaç."

Bekir, "Biz arada böyle bir araya gelelim ya," dedi şaşırarak. "Babam da espri yapabiliyormuş. On sekiz yıllık geçmiş hayatımda yeni bir şey daha öğrendim."

"Sen iki benimle takıl çok şey öğrenirsin," dedi bu kez babam.

Bekir utandı. *Ne alaka ya oğlum, manyak bu çocuk ay.* Biraz daha boş muhabbet döndürdükten sonra odama çıkmak için ayaklandım lakin -ay hep bu kelimeyi kullanmak istemiştim, artık ben de bir hanedan üyesiyim, âlâ âlâ- neyse... Annem beni durdurdu, daha doğrusu ben durdum.

"Söylemeyi unuttum," dedi. Ona baktım. Devam etti. "Şu aşağı civardaki yolun kenarına yeni birileri taşınmıştı ya... Mustafa ve Nida... Pek genç, pek hoşlar."

"Evet anne?"

"Yarın akşam bizi yemeğe davet ettiler."

"Ne alaka? Ben tanımıyorum ki onları?" dedi Mayıs.

"Ben tanıyorum," dedim. "Çok kibar ve iyiler. En azından Nida'yla konuşmuşluğumuz var." Gözlerimi kapatıp açtım. "Eşini henüz tanımıyorum."

"Geçen gün yolda karşılaştık zaten, bu civarda kimseyi tanımıyorlarmış ama Gonca'dan da bahsetti, birkaç yardımın dokunmuş... Öyle işte, yeni evlerine davet ettiler."

"Hanım ayıp olmaz mı?" dedi babam çekimser bir şekilde.

"Niye ayıp olsun İlhami Bey?"

Kıkırdadım. "Babam nüfusumuzdan korktu bence."

"Hem öyle hem de tanımıyoruz ki..."

"Pırıl pırıl gençler, büyükleri olarak bizi evlerine davet ettiler İlhami Bey, niye ayıp olsun?"

"Ben gelmem," dedi Mayıs. "Siz gidin."

"Ben gelirim," dedi Bekir. "Beleş yemek anasını satayım."

"Sanki burada parasını veriyorsun?" diye sordum dik dik.

"Parazit yapmasana kızım!"

"Neyse kaçtım ben, iyi geceler," diyerek odama çıktım. Odamın ışığını açtığım gibi doğruca telefonuma baktım fakat herhangi bir bildirim ya da mesaj yoktu. Kaşlarımı çatarak, "Ya bari öldün mü diye mesaj at!"

Atmadı. Şöyle aptalca ve kimine göre tuhaf bir huyum vardı. Kolayca gurur yapmazdım ama o mesaj atmadıkça benim de atasım gelmiyordu. Özleminden çöllere düşsem de su olsa koşmazdım. He kesin öyle olur he.

Saat onu geçiyordu. Gün içerisinde hiç mesajlaşmamıştık ve bu beni üzüyordu. Acaba başına bir şey mi gelmişti? Bunu da düşünüyordum ama beni haberdar etmesini istiyordum işte. Of ya, ben bu ilişkiye başlarken bunları dert edeceğimi bilmiyordum. Niye söylenmedi, niye ön izlemesi gösterilmedi lan?

Pijamalarımı giydim, dişlerimi fırçaladım ve en sahici gülümsememle yalandan cilt bakımımı yaparak odama döndüm. Kıtır'ın suyunu doldurduktan sonra onunla biraz vakit geçirdim ve odamın ışıklarını kapatıp yatağıma uzandım. Gökyüzündeki ay ve yıldızların ışığı odama vuruyordu, biraz da telefonunun ışığı tabii...

Instagram'a girerek asla ilgim olmayan konulara girdim ve keşfette anasının kızlık soyadına kadar öğrendiğim bazı kullanıcıların videolarını izledim. Keyfim yoktu, gözlerim her saniye üstten gelen bir bildirimi bekliyordu. Ona mesaj atmalıydım evet, bunu belki ben yapmalıydım ama üzerimde garip bir çekimserlik de yok değildi. Belki müsait değildi ve şu an ona mesaj atarsam

nasıl bir tepki alacağımı bilmiyordum. Onunla ilişkimiz çok yeniydi ve başındayken ayrı kalmak henüz onu çözmeme yetmemişti.

Sıkıntılı bir şekilde yatakta sağa doğru döndüm ve gram uykum olmayan gözlerimin uykusunun gelmesi için dua ettim ama gelmedi. Canım o kadar sıkılıyordu ki tek istediğim şey, onun sesini duymak ve iyi hissetmekti.

"Kendi kendime tribe giriyorum şu an," dedim fısıldayarak. Parmaklarım *Twitter*'daki *tweet*'leri kaydırmakla meşguldü. Oflayarak diğer tarafa döndüm. "Depresyondayım, unutuldum, aldatıl..." Duraksadım ve kendime kızdım. "Abartma be!" Gözlerimi kısarak saate baktım. "On dakikaya kadar herhangi bir yaşam belirtisi gelmezse uyuyacağım." Sabırla vaktin geçmesini beklerken sinirden gülerek ellerimi karnıma koydum ve gökyüzüne baktım. "Var var, bende de bir kafa kırıklığı var ama bir ilişkim var abi, insan merak etmez mi ne yapıp ne ettiğimi? Gittiğinden beri böyle... Daha doğrusu son bir haftadır... Çok üzülüyorum ya, kesin unuttu beni."

Tribal enfeksiyonumun artması sebebiyle kapalıyız kardeşim, ay hep o nefret ettiğim kızlara mı dönüşüyorum ben yoksa? Ay imdatlarım olsun doktor bey ya!

Karnımın üzerinde duran ellerimle oynamaya devam ederken birden tüm odayı dolduran zil sesiyle irkildim ve atmaca kuşu gibi kalkarak telefonuma baktım.

"Yekta" görüntülü aramayı kabul et!

"Hass*ktir," dedim heyecanla.

Sanki bunun için sabahtan beri kafanda kurmadın anasını satayım, ağla bir de Gonca! Onu biraz beklettikten sonra hemen gece lambamı yaktım, saçlarımı hafifçe düzelttim ve gayet normal, sakin bir seviyede telefonu açtım. Yekta karşımda belirdi. Onu çok özlemiştim. Ağlasam abartmış olur muydum? *Gonca tırnağın kırılsa ciyaklayacak kız triplerini kes artık, aşk başına vurdu herhâlde!*

Yekta beni görünce yüzünde yorgun bir gülümseme oluştu, gözleri uykuluydu. Kaşlarımı çattığımda, "Nasılsın?" diye sordu sessizce. "Rahatsız etmedim, değil mi?"

"Hayır etmedin," dedim. "Ama sen pek iyi görünmüyorsun."

Bunu söylememle elini saçlarına götürdü ve sıkıntıyla kafasını öne eğdi. Endişelenerek ekrana yaklaştım. "Yekta iyi misin sen?"

"Biraz zor bir hafta geçirdik," dedi yüzüme baktığında. "Boş ver. Seni görmek istedim sadece."

"Ne demek bu? Ne oldu?"

"Seni çok ihmal ettim, değil mi?" diye sordu bu kez. "Özür dilerim, gerçekten her an aklımdaydın ama yazamadım. Çok özür dilerim Gonca."

Dudaklarımı ıslatıp çektim. "Yekta neler olduğunu anlatır mısın? Ne oldu diyorum sana?"

Bir odadaydı ve ışık çok azdı, yanında da kimsenin olduğunu sanmıyordum. Anlatmak istemiyordu ama anlatsın istiyordum. Onu dinlemeyeceksem neden hayatındaydım ya da bana bunlardan bahsetmezse neden vardık?

"Ablam doğum yaptı biliyorsun ama bebek bir haftadır yoğun bakımda..." Sözlerini işitirken gözlerim irice açıldı. Kendimi inanılmaz kötü hissettim.

"Şimdi nasıl, iyi mi peki?" diye sordum korka korka.

"İyiye gidiyor durumu," dedi keyifsiz bir hâlde. "Birkaç özel mesele daha vardı ama onları bilmene lüzum yok."

"Nasıl yani? Yekta benimle bunları konuşman lazım. Niye geride duruyorsun?"

"Üzülmeni ya da boş yere canını sıkmanı istemiyorum sadece," dedi gözlerime dikkatle bakarken. "Boş ver işte."

Bir şey diyemedim. Diyecek o kadar çok şeyim varken ağzımı bile açamadım, daha doğrusu açmak istemedim. O bu üzüntüsünü bu kadar çok yaşarken elimden bir şey gelmemesi beni çok yıpratıyordu.

"Bebek daha iyi yani, değil mi?" diye sordum emin olana kadar.

Gözlerini kapatıp açtı. "Hıhım."

"Neden bana söylemedin?"

"Yansıtmak istemedim, seni üzmek istemedim."

"Yekta ben zaten çok üzüldüm," diye döküldü dudaklarımdan birkaç kelime.

"Nasıl yani?" diyerek kaşlarını havalandırdı. Bakışlarımı kaçırdığımda üzerime geldi ve endişe ederek kendine kızdı. "Biliyorum biliyorum, hepsi benim hatam. Sana yansıtmak istemesem de yansıttım. Ben biraz içime kapanık bir tipim, kolayca içimi dökemem ama sırf seni düşündüğüm için..."

"Yekta bir haftadır bana soğuk yaptığını düşündüm," diye itiraf ettim hızla ve saklamadan. "Bu pek beni düşündüğün için değildi bence. Benden sıkıldığını düşündüm, yalan yok ha, cidden böyle düşündüm. Çünkü zorla konuşuyormuşsun gibi geldi. Soramadım da bir sorun mu var diye ama sen..."

"Hayır sevgilim hayır," dedi Yekta sessizce, ekrana iyice yaklaştığında. *Kalbime bir şeyler oluyor, şeytan tüyü var bu çocukta he!* "O nasıl laf öyle? Senden nasıl sıkılabilirim?"

"Olabilir, gayet normal," dedim öylesine.

Kaşlarını çattı. "Gonca? Beni tanıyorsun, değil mi?"

"Az çok," dedim dudaklarımı bükerek. "Evet, uzun zamandır platoniktim sana ama..."

"Ama artık tek taraflı bir şey yaşamıyorsun," dedi hızla. "Ben seni seviyorum, sen de beni." Dudaklarını ıslattı. "Biliyorum böyle düşünmen de doğal çünkü yeterli vakit ayıramadım."

"Ya bak, derdim sürekli konuşmak, mesajlaşmak ve mış mış bir şey yaşamak değil! Sadece..." Cümlelerimi toparlayamadım ve bundan nefret ettim. *Aman dedim sonra kendime! Neyse söyle kızım, karın ağrısı çektin o kadar niye saklıyorsun ki?* "Bak ben mızmız bir kız değilim, belki şu an öyle görünüyorum ama bir haftadır bana verdiğin enerji bu! Tabii, sebebi ben değilmişim ama yine de öyle işte Yekta!"

"Gonca," dedi daha sakin ve yumuşak bir sesle. "Hepsi benim hatam farkındayım ve tekrar özür dilerim. Böyle şeyler hissetmen çok normal ve seni asla mızmız bir kız olarak görmüyorum." Gülümsedi. Gülümser gibi olduğumda bunun peşinden gelerek beni daha çok gülümsetmek istedi. "Zor bir süreçti o kadar, seninle bir ilgisi yok! Çok özür dilerim."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, özür dileme makinesi oldun, yeterli!"

Gülümsedi. "Ama bunu yapmalıyım, suçluyum."

"Evet suçlusun!"

"Bak sen şuna ya," diyerek kızdırdı beni.

"Öyle ama," deyip omzumu silktim. "Yalan mı söyleyeyim?"

"Hayır canım, söyleme tabii..." Sonra sustuk ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yekta usulca yatağına uzandığında yana döndü ve telefonu öylece koydu. Ben de istemsizce aynısını yaptım. Birbirimize bu süreçte daha çok ve yakın olurken, "Seni çok özledim," diye fısıldadı. Bir şey diyemedim. Ekledi. "Sen beni özlemedin mi?"

"Ne münasebet?" diye homurdandım gülerek.

"Hadi ya?" diye güldü. "Hiç mi özlemedin?"

"Hiç."

"Hiç?"

"He."

"Peki," diyerek geçiştirdi. "Olabilir tabii, özlemeyebilirsin ama ben özledim."

Gülümsemeye devam ettim. Elbette özlemiştim ve bunu bal gibi biliyordu.

"Evde durumlar nasıl?" diye sordu sonra.

"Her zamanki gibi," deyip bıkkınlıkla mırıldandım. "Evlilik muhabbeti dönüyor da."

"Nasıl yani?" diyerek çattı kaşlarını. "Evleniyor musun?"

"Evet."

"Ben olmadan mı?"

"Sen olmaz olur musun?" dedim. "Davetiye göndereceğim tabii ki."

"Gonca Gonca..."

"Yekta Yekta..."

Gülmeye başladı. Onu gülümserken görmek beni mutlu etmişti. Kısacık soluklandı. "Evlilik derken bu arada neden? Niye konuşuluyor bu mevzular?"

"Öylesine," dedim. "Anneme arada geliyorlar! Büyüdük ya, mürüvvetimizi görmek istiyormuş."

"Görür ya daha," dedi rahatlıkla. "Önce bir tanışalım da onunla."

Gözlerim büyüdü. "Ayaküstü evlenme teklifi mi ettin sen, ne ettin şu an?"

Dudaklarını büktü. "Yok." Ardından sırtüstü uzandı. Sesi yastığa gömüldü. "Sırtüstü ettim o teklifi."

"Aaa!" diye isyan ettim kahkaha attığımda ellerimi ağzıma götürüp. "Çok kötüydü be!"

Gülerek eski durumuna döndüğünde, "Beğenmedin mi?" diye sordu. "Ha yoksa sen de şu şatafatlı evlilik tekliflerinden mi istersin? Güller, balonlar, uçan arabalar falan."

"Iyy," dedim. "Hiç sevmem. Ben daha zarif ve minimal şeyleri severim. Ayrıca bir dur ya, niye konuşuyoruz bunları?"

Afalladı. "Niye konuşmayalım? Evlenmeyecek misin benimle Gonca?"

"Evleneyim mi?"

"Onu soruyorum işte."

Omzumu silktim. "Bilmiyorum ısrarcı davranmadın pek, düşünmem lazım. Hem okul, kariyer derken ohoo, benim yaşım otuz olur."

"Bakan mı olacaksın Gonca?"

"He olacağım belki, olamaz mıyım?"

"Şaka yapıyorum," diyerek güldü. "İstediğini ol ve her kararında yanında olduğumu da bil."

"Eyvallah."

"Evlilik kararında da yanındayım bak, ona göre?"

"Canım benim, davetiye göndereceğim dedim ya işte, Allah Allah!"

Gülümsedi, daha sakin ve ferah bir şekilde. Gözlerindeki ve yüzünün kıvrımlarındaki o yorgunluğu görebiliyor, hatta hissediyordum ama konuşmaya başladığımız dakikadan itibaren bu azalmıştı. "Sana bakarken çok iyi hissediyorum," dedi sessizce. Yüzünün yarısı yastığın içine gömülmüştü. "Hiçbir derdim kalmadı senden başka."

"Dert miyim oğlum senin başına?"

"Hıhım, koca bir dertsin hem de."

"Sen öyle diyorsan..."

"Gonca!"

"Efendim?"

"İyi ki varsın."

"Yekta!"

"Efendim?"

"İyi ki varsın."

Gülümsedik. Şunu anlamıştım; insan bazen istemeden de olsa kafasında kurabiliyordu ve bu elinde olan bir durum değildi ama sevdiğini gördüğü anda hayat enerjisi yerine geliyorsa o kafada kurmalar da uçup gidiyordu. Dedi ve en ufak bir soğuklukta kafada kurmaya devam etti. İmdat! Yine uyandık, of aman...

Ertesi güne geçtik bu arada ha, haberiniz olsun!

Günaydın mesajımızı aldıktan sonra güne zinde başladık. Evet, sabah sporumuzu ve avokadolu tostumuzu yedikten sonra... Pardon bir an *Youtuber* sandım kendimi. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra anamın kızarttığı patatesleri yedim ve alınan kilolarla beraber odama çıktım. Tüm gün yatmaktan içim şişiyordu. Arada ders çalışıyordum çünkü ben biraz balık hafızalıyım, unutuyorum bazı şeyleri.

On dakika ders çalışıp dört saat dizi izledikten sonra akşam oldu. Günü amma verimli geçirmişim bu arada, alkışa gerek yok canım. Üzerime düzgün bir şeyler giydikten sonra Nida ve Mustafa Alp'in evine gittik. Ben, Bekir, annem ve babamla beraber. Kalabalık olursak korkutabilirdik aman hiç öyle zahmet vermeyelim.

On dakika sonra kapılarını çaldığımızda kıvırcık saçlı hanım ablamız Nida ve mavi gözlü eşi olan Mustafa Alp Bey bizi karşıladı. Kapı kapanırken Nida şaşkınlıkla, "Ee, devamınız nerede?" diye sordu.

Bekir, "Kibar davranmak istedik, yarısını evde yarısım da komşuda bıraktık," dedi. "İyi etmiş miyiz?"

Nida, "O nasıl laf öyle?" dedi alınarak. "Gelselerdi keşke, çok üzüldüm şu an."

"Boş ver kızım," dedi annem sonra. "Onlar pek müsait değildi zaten, çok da zahmet vermek istemedik."

"Ama..."

Gülümsedim ve Nida'nın kulağına yaklaştım. "Diğerleri seni açmaz, bana güven."

Nida gülerek bana baktığında daha fazla ayakta dikilmeden içeri geçtik.

"İsterseniz hemen şöyle sofraya geçelim," diye konuştu Nida, oturmamıza izin vermeden. İtiraz etmedik. Bekir bana bakıp, "Karnım acıkmıştı zaten," dedi. "Nokta atışı oldu bu olay."

"Bağırarak konuşsana!" diye fısıldadım.

Bekir sesini yükselterek, "Karnım acıkmıştı zaten," diye tekrarladı. "Allah razı olsun."

Babam ona ters bir bakış savurduğunda biz sofraya geçtik. Mustafa Alp Bey, *ay ben direkt Mustafa ya da Mıstık enişte diyeceğim valla aman...* Her neyse işte, eşine yardım etmek için mutfağa geçti. Ben ayaklandığımda

bundan hoşlanmadılar. İkisi de çok sevecendi. Nida elinde bir tabak börekle geldiğinde gülümsedim. Nida börek tabağını sofranın ortasına koyarken, "Patatesli börek," dedi. "Umarım seversiniz."

"Ellerine sağlık kızım," dedi annem.

Oradan Mustafa enişte, Nida'nın kulağına doğru yaklaşarak epey keyifli bir hâlde şöyle söyledi: *"Annemin patatesli böreği kadar çok seviyorum seni."*

Ne zaman baba, ne zaman? Yaşıyoruz kardeşim abartma, mezara girmeden gördük o günleri şükür ama daha istediğim seviyede değilim. Nida biraz utandıktan sonra yemeğimize başladık. Evet, yemeğimize başlamak için onun utancının geçmesini bekledik. Şaka.

Epey doyurucu, lezzetli yemeklerin ardından sofrayı toplamak için Nida'ya yardım ettim. Mutfakta ikimiz vardık. O bulaşıkları sudan geçiriyor, ben de makineye diziyordum. "Bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandım.

"Tabii," dedi sakince.

"Evlilik nasıl gidiyor? Yani gerçekten dedikleri gibi evlilik aşkı öldürüyor mu?"

Kıkırdadı. "Asla! Gerçek aşklar asla ölmez."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Onu görebiliyorum, evet ama ne bileyim... Çok tuhaf geliyor. Ne kadar oldu size?"

İç geçirdi. "Çok ama daha dün gibi."

"Ya," dedim merakla. "Biraz anlatır mısın sakıncası yoksa?"

Çaktırmadan yüzüne baktığımda dudaklarının ânında kıvrıldığını ve o tatlı heyecanından hiçbir şey kaybetmediğini gördüm. Sahiden aşk böyle bir şey mi? Rabbim daim et!

"Liseden beri beraberiz," dediğinde şimdiden ilgimi çekecek bir hikâyeye benzediğini anladım ve bir yandan işimi yapmaya, diğer yandan ona kulak kesilmeye devam ettim. "Aslında Mıstığım..." Güldü. "Ona böyle seslenmek hoşuma gidiyor." Güldüm. Devam etti. "Bana anonim olarak mesaj attığında başladı her şey."

"Nasıl yani?"

"Bir akşam telefonuma *'Bir gün beraber rap dinleyeceğiz.'* diyen bir mesaj düştü. Numara var ama isim yok. Sonra ben de sordum kim olduğunu falan, tabii söyler mi? Söylemedi..."

"Ee sonra?"

"Sonra ben bunu *A* diye kaydettim." Güldü. "Hâlâ *A* diye kayıtlı."

Şaşırdım. "Şaka mı?"

"Değil," diyerek kafasını iki yana salladı. "Anısı var kardeşim."

Sırıtmaya başladık.

"İşte bana kendini farklı biri olarak tanıttı çünkü ona evet demeyeceğimden korkmuş..." İç geçirdi. "Çünkü bana uzun zamandır platonikmiş."

"Platonik mi? Sahi mi?"

"He essah!"

"Ankaralıyız la," deyip güldüm ona istinaden.

"Öyleyiz valla."

"Peki sonra?"

"Sonra işte ben onun gerçek kimliğini öğrendim, biraz süründürdüm derken buradayız. Evliyiz ama henüz çocuk düşünmüyoruz."

"Çok büyülü ama tuhaf," dedim dalgınlıkla doğrulduğumda. "İki insanın birbirini bu kadar idare edebilmesi gerçekten büyülü bir şey olsa gerek!"

"Niye ki?" diyerek gözlerime baktı. "Bir sorun mu var?"

Dudaklarımı büktüm. "Hayır yok... Daha doğrusu, benim de hayatımda biri var ve ben de ona bir yıldan fazladır platoniktim." Gözlerimi devirerek güldüm. "Anlıyorum yani enişte beyi ama ben... Sanki..."

"Sevgisini mi hissedemiyorsun?"

"Asla! Öyle değil ama benimle bir şeyleri paylaşırken daha çekimser davranıyor. Sence sebebi ne?"

"Sebebi basit, çocuk sana âşık olmuş."

Nida'ya boş gözlerle baktığımda gülmeye başladı. "Gerçek bu arada."

"Bana karşı duygularından eminim," dedim. "Ama sen tecrübelisin ya hani..."

"Gonca," diyerek baktı gözlerime, çok dikkatli ve samimi bir şekilde. "Her ilişkinin kendine göre, affedersin ama bir raconu vardır. Bence sen çok eğlenceli ve tadı bir kızsın fakat karşındaki öyle olmayabilir. Kendimden örnek verecek olursam ben ve Mustafa, dünyanın en deli, manyak çifti olabiliriz. Tabii eskisi kadar değiliz, bir durulduk ama içimizdeki çocuk hiç ölmedi, ölmez de kolayca fakat eğer bir ilişkide sadece sevgili olarak değil, arkadaş gibi de eğlenmeyi biliyorsanız o bağ kolay kolay kopmuyor. Ben hayatımda atmadığım kahkahaları Mustafa Alp'le attım. Sadece onun gözlerine bakmak bile beni gülümsetebiliyordu Gonca. Hâlâ öyle."

"İçimde en ufacık da olsa şüphe yok, bana karşı biraz daha şeffaf olmasını bekliyorum sadece."

"Zamanla olacak şeyler bunlar," dedi anlayışla. "Sanırım daha çok başındasınız."

Gülümsedim ve gözlerimin önünde Yekta belirdi sanki. "Evet, daha çok başındayız."

Gülümsedi. "İnan bana ileride bunları kafana taktığına bile değmeyecek, ha! Şu an bunları dert edebilirsin, en doğal hakkın tabii çünkü bir şey yaşıyorsun ve hâliyle bunu görmek istiyorsun. Erkekler bazı konularda biraz daha çekimser yaklaşabiliyor." Göz kırptı. "Bir ilişkide önce kendinizi, sonra birbirinizi keşfedersiniz. Akışına bırak ve mutluysan sakın durma!"

"Çok mutluyum," dedim. "Gerçekten çok mutluyum."

"Ben de arada takardım bazı şeyleri kafaya ama kadınlar daha duygusal yaklaşabiliyor konulara ve bizim için problem olan şeyler onlar açısından pek sorun teşkil etmiyor."

"Haklısın," diyerek gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi. "Mutlu ol çünkü gözlerinde var bu."

Sanırım Nida'yla iyi bir arkadaş olmuştuk. Onlarla geçen keyifli bir akşamın ardından vedalaşırken Nida'yla birbirimize numaralarımızı verdik. Eve geldiğimde bir bardak su içtim ve doğruca odama gittim. Pijamalarımı giydikten ve ıvır zıvır işlerimi hallettikten sonra Kıtır'la ilgilenip yatağıma damladım. Daha sonra Yekta'ya mesaj attım, hem de onun aramasını ya da bir şey yazmasını beklemeden.

Gonca: *Seni özledim.*

Aradan yalnızca otuz saniye geçtiğinde yüzüme yayılan o devasa tebessümle anladım ki sahiden ona âşıktım ve ondan emindim.

"Yekta" görüntülü aramayı kabul et!

22. Bölüm

"Ani Gidişler ve Gelişler"

Bekir Gündüz'den

"Bekir kaldır kafanı!" diye seslendi hiç ama hiç sevmediğim Tevfik Hoca. Uyku sersemi gözlerle kafamı sıradan kaldırdığımda birkaç metre ötemde durmuş bana dik dik bakıyordu. Ben ise en arka sırada beyaz ve kolları bileğimden yukarı kıvrılmış gömleğimle hafif dağınık bir şekilde öylece hocaya bakıyordum. Yani son birkaç saniyede bu vaziyeti aldık kardeşim.

"Buyurun hocam," dedim gözlerimi ovalayarak.

Tevfik Hoca, çiçekli kravatını düzeltirken onu ciddiye alma olasılığım azaldı. "Evladım sen sürekli böyle uyuyacak mısın?"

"Ne uyuması hocam, gözlerimi kapatmıştım sadece!"

Sınıfta boş bir homurtu meydana geldi. Anca homurdanın zaten anasını satayım, az kaldı sizden de kurtulacağım yakında. Hoca kaşlarını çattı.

"Evladım bu dönem zor geçecek, son çeyreğe girdik bak! Bu kafayla ve boşvermişlikle bir yere varamazsın! Kalk işe yara, bir iki kitap oku! Boş boş gezme!"

Gülümsedim ve ellerimi gözümden çektim. "O golü tam doksana ben atacağım hocam, içiniz rahat olsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Estağfurullah hocam, ne haddime?" diyerek doğruldum onun gözlerine bakarken. "Ben sizin gibi öğrencimi boş ve idealleri olmamakla suçlamıyor ve onu aşağılamıyorum! Lütfen hocam!"

Sınıfta ölüm sessizliği meydana geldi. Tevfik Hoca bozulmuş ifadesiyle yüzüme bakarken bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Derin bir nefes aldı. "Matematik! Hayatının her ânında seninle olacak! Şimdi bu kuşak edebiyatı sana anlamlı geliyor olabilir ama yıllar sonra ne dediğimi anlayacaksın."

"Elbette haklı olabilirsiniz," dedim kafamı salladığımda. "Ama ben istediğim yolda ilerleyeceğim hocam."

Sınıftan kavgalı olduğum bir çocuk, ağzının ortasına röveşata çekmelik bir şekilde konuştu. "Hocam üzerine gitmeyin arkadaşın! Malum, ünlü bir topçu olacak ileride!"

Âdem gavatına bız gibi bakıp, "Aynen," dediğimde sesim bile titremedi. "İlk golümü de sana atacağım, filen delinecek!"

Abartılı tepkiler gördüğümde Tevfik Hoca duruma el koyarak, "Tamam çirkinleşmeyin," dedi. "Burası kahvehane değil."

Dilimi ağzımın içinde çevirerek gergin bir hâlde kafamı öne eğdim. Agresif ve libidosu yüksek hâller kızlar, anlarsınız ya! Ne diyorum anasını satayım ya!

Tevfik Hoca üzerime gelerek, "Bugün tahtada işlediğim tüm soruları cevaplarıyla beraber yarın yazıp getireceksin," dedi. "Bu ceza değil, aksine seni derse teşvik etme. Senin için bir şeyler yapmaya çalıştığımın farkında ol!"

Bıyık altından keyifsizce güldüm. Çok inandırıcı ya, sağ ol. Hiçbir şey söylemediğimde Tevfik Hoca arkasını döndü, ben de kafamı yeniden sıraya koydum ve uyudum. Söz dinlemede benim gibi olmayın, ben kendime yeterim.

Ders bitiminde son derse girmeyip antrenmana indik. Sınıftan ve okuldan birkaç kişiyle fakat dersi keyfiye ekenler de vardı. Bol gollü ve kızları hayran bıraktıracak karizmalı bir maçın ardından soyunma odasında üzerimi değiştirdim ve tek omzuma attığım spor çantamla okuldan ayrıldım. Kendi hâlimde ağır ağır ilerlerken arkamdan iki üç lavuğun seslendiğini işittim.

"En büyük topçu sensin Bekir!"

"Bekir Reis, adam olacaksın he bu gidişle!"

Soluklanarak yoluma devam ettiğimde inatla kendilerine çekmeye çalıştılar. "Ne o lan? Adam oldun da bizi mi beğenmiyorsun? Şu hareketlere bak! A*ına koyduğumun artisti seni!"

Bekir Gündüz'ü kışkırtmak biraz zaman alır ama harekete geçmesi saniyeler sürer. Ne yapalım güzellik, benim de kusurum bu.

Omzumdan çantayı yere bıraktığım gibi arkamı döner dönmez yumruğumu salladım ve birine denk getirdim. Yere serdiğim çocuk, bizim sınıftaki Âdem'di. Çocuk un çuvalı gibi yere düştüğünde arkadaşları beni tek bulup üzerime geldi fakat ben mikser gibi ellerimi kollarımı kullanarak onları kendine benzetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Ağız, burun, yüce Rabbim bunlara ne verdiyse hepsine bir iz bıraktım ama beş kişi bir olup üzerime geldiler. İkisi kollarımdan tuttuğundan olduğum yerde çırpındım fakat fayda etmedi. Âdem kanlı yüzüyle gözlerime bakarken, "Ayaklarını kırarsam nasıl oynayacaksın?" diye sordu ve eline sopa aldı.

Güldüm. "Sıkıntı yok, ellerim hâlâ iş görüyor olacak. Bu da demektir ki beynini dağıtmak için fırsatım var."

Âdem, "Bittin oğlum sen," dedi.

"Seni değil, beni seçtiler diye deliriyorsun değil mi lan gavat!"

Âdem bu lafımı kendine yediremedi ve burnundan soluduğu gibi sopayı kaldırarak bir tane tam bacağıma indirdi. Acıyla bağırdığımda yerimde tepinmeye başladım. Kollarımı sıkmaya devam eden arkadaşlarının sülalesine kadar sövmeye başladığımda ileriden bağırarak gelen İnci'yi gördüm.

"Ne yapıyorsunuz siz?"

İnci koşarak karşımda belirdiğinde korku dolu gözlerle önce bana, sonra da Âdem'e bakarak onu itti. "Hasta mısın oğlum sen? Ne yapıyorsunuz çocuğa?"

Âdem, "Sen karışma İnci," dedi. "Hak etti bu şerefsiz!"

"S*ktim lan senin belanı," diye hırladım. "Anandan emdiğin sütü kıçından çıkarıp boyayacağım, Milka'nın mor ineği yapacağım lan seni!"

"Sus lan sen!"

İnci, Âdem'e bakarak, "At şunu elinden," dedi. "Utanmıyor musunuz bu kadar kişi tek birinin üzerine çullanmaya?"

"Sen de güzelleme yapma şimdi İnci," diyerek güldü Âdem alayla. "Bekir'in sana deli gibi âşık olduğunu biliyorsun ama çocuğu kıçına bile takmadın, ne ayaksın şimdi?"

"Bunun âşık olmamakla bir ilgisi yok beyinsiz," dedi İnci kızarak. "Birine karşı yaptığınız zorbalık suç!"

"Ya senin yaptığın neydi?" diye sordu bu kez Arif gülerek. "Az çok biliyoruz kızım bir şeyler. Bekir'i aşağılamadın mı? Top peşinde koşan serseriyle işim olmaz demedin mi? Bu neydi?"

Sırıttım. "Hepiniz mi âşıksınız lan bana?"

İnci yüzünü ekşiterek onlara karşı, "Bunu şiddetle bağdaştıramazsınız," diyerek sesini yükseltti. "Aynı şey değil."

Âdem hevesi sönmüş balon gibi elindeki sopayı yere atarak, "İyi be, ne yaparsanız yapın!" dedi. "Ama bu iş burada bitmedi Bekir Efendi. Kıracağım bacaklarını."

Kollarım özgürlüğüne kavuştuğunda, "Oğlum," dedim. "Kolla lan götünü çünkü kan alacağım oradan! Harbi bittiniz lan siz!"

Âdem ve çapsızlar, söylenerek gittiklerinde dağılmış bedenimi yerden topladığımda İnci gözlerime bakarak, "İyi misin?" diye sordu. He çok iyiyim.

"Geçti gitti, boş ver," dedim ilgimi belli etmeden. Sahi ya? Ben İnci'yi, evet hâlâ çok seviyordum. Evet, ona karşı zaafım vardı ama bunu kabul edemezdim.

Eğilip yerden çantamı aldığımda koluma dokunarak beni kendine çevirdi. "Kaşın patlamış." Yüzü ekşidi. "Bir bakalım oraya."

"Gerek yok," dedim yüzümü çevirerek.

Zorladı. "Bekir kaşın kötü olmuş."

"İnci sana ne?" deyip baktım yüzüne dayanamayarak. "Sana ne kızım? İşine bak!"

Kaşlarını çattı ve elini çekti. "Ne diyorsun? Bekir burada sana yardımcı olmaya çalışıyorum, farkında mısın?"

Serseri bir hâlde güldüm. "Bana acıyarak mı?"

"Sana acımıyorum!"

"Acıma zaten kızım! İşine bak!"

"Bekir!"

"Ne var, ne?" diyen sesimi yükselttim fakat bunu yapmak istememiştim. Sadece yaşadıklarımı, hissettiklerimi ve o gün bana söylediklerini unutamıyordum. Ben, bana acıyarak bakan bu gözlere yenilmekten sıkılmıştım ama bu kez öyle olsun istemiyordum. Bu kez beni yenmesine, kalbimin üzerine basıp geçmesine müsaade etmeyecektim.

"Neden bu kadar gerginsin?" diyerek çattı kaşlarını. Saçlarını kestirmişti, bunu neden şimdi fark etmiştim? Oysa saçlarının sırtına kadar uzanan her teline hayrandım. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Kötü bir hâldesin."

Yarım ağız güldüm. "Serseriyim ben, hep kötü hâlde olurum. Bunu bana sen söylemiştin, unuttun mu?"

Dudaklarını ıslatıp çekti. "Aynı şey değil."

"Aynı şey!" diyerek bastırdım kelimelerimi. "Neden geldin ki zaten? Cici kız mı oldun şimdi? Oynama kızım benim duygularımla, oynama!"

"Duygularınla oynamıyorum."

"İnci uzak dur benden," dedim. "Seni görmek, adını duymak ve seni..." Soluğumu bastırdım fakat dilimin ucuna kadar gelip de söylemekten korktuğum o kelimelerin üzerine yürüdüm. Gözlerinin tam içine ateş eder gibi baktım. "Seni artık sevmek istemiyorum."

Duvara toslar gibi olduğunda yutkunarak, "Ama sen beni seviyorsun," dedi. "Nasıl vazgeçersin?"

Acıyla güldüğümde canımın yandığını fakat bunun fiziksel olmadığını anladım. "Ne oldu küçük hanım? Senden vazgeçme düşüncem bile incitti mi canını? Egon mu incindi?"

"Bekir..."

"Ama sevgi öyle değil işte, sevgi sözlerde olmaz güzelim... Sevgi sevdiğini söylemekle olmaz!"

Yüzünü buruşturdu. "Sen *Kısmetse Olur* mu izliyorsun ya?"

Afalladım. "Ablam izliyordu kızım!"

"Zaten *Kısmetse Olur* izleyen erkekle olmaz."

"Ne tutarlı bir bahane," diye mırıldandım soğuk bir sesle. "Hem ben hayalimdeki İnci'ye yalan söyledim."

İnci suratıma tuhaf tuhaf bakarken, "Bekir ne diyorsun?" dedi.

"Kafa bırakmadın kızım bende," dedim. "Pembe diziye bağlattın iki dakikada!"

Sustu ve daha sakin bir şekilde konuşmak için zemin hazırladı. Kafasını yerden kaldırdığında, "Bekir söylediklerim için kusura bakma," dedi. "Niyetim seni aşağılamak değildi. Üzgünüm."

"Niyetin gayet de buydu," dedim çekinmeden. "Gözlerimin önünden gitmiyor kızım o hâllerin. Ulan kendimi geçtim, bana söylediklerini geçtim. Zafer denen ite gittin yine, herif seni aldattı sonra sen yine onun kollarına gittin! Tertemiz sevdim ben seni, çıkarsız, hesapsız ve kimseye bakmadan ama benim sevgim sana ağır geldi. Sen de gurursuz gibi ona koştun."

"Ayrıldık," dedi sessizce.

"Ne yapim?"

Şaşırdı. "Bir anlamı yok mu senin için?"

"Niye ayrıldınız?"

"Aldattı."

Güldüm. Bu hoşuna gitmedi. Üzerine yürüdüm ve yüzüne imalı imalı baktım. "Bir kez daha, bir kez daha yapar ama sen de..."

"Onu sevmiştim," diye konuştuğunda ondan kaçarak gitmem için beni resmen zorladı. "Ama buna değmemiş, değmezmiş."

Gözlerine ilk kez bu kadar uzun ve çok baktığımı hatırlıyordum fakat gözlerine ilk kez bu kadar veda eder gibi baktığımı da biliyordum.

"Tıpkı senin gibi," dedim kafamı sallayarak. "Sen de benim sevgimi hak etmedin, değmedin buna. Değmezmişsin."

Arkamı döndüğümde beni durdurdu. "Özür dilerim. Lütfen! Sana karşı..."

"Bak kızım," dedim açık açık. "Ben kimsenin kaçırdığı ve mecburen binmek zorunda olduğu araç falan değilim. İşine bak, benden uzak dur! Bundan sonra yoksun, hiç olmadın zaten."

Şuraya bir kamyon arkası lafımızı da oturttuk mu tamamdır ağa bu iş. Anlayana...

İnci öylece bakakalırken yaptığım en doğru şeylerden birini az evvel gerçekleştirerek onu arkamda bıraktım. Çok sevmek önemli değildi, belki de ben çok gözümde büyütmüştüm onu... Gururunuzun kırıldığı, başkasında bulamadığını sende bulanların olduğu yerde sevginin bir işe yaramadığını anlamıştım. Ben az önce kalbimde bir devrimi başlatmıştım la!

Durağa doğru ilerlediğimde kendime olan özgüvenimin iyice arttığını hissettim. Gençleştim lan resmen! Şimdi bunu deyip eve gidince ağlamam inşallah.

Durağa geldiğimde boş olduğunu gördüm ve oturdum. Eve gidesim yoktu. Üstelik bu suratla babam şimdi bir sürü laf söyleyecek! Hay anasını

avradını bu dünyanın ya. Sıkıntıyla kafamı öne eğdiğimde sırt çantamı da yanıma koydum. Elimin kenarıyla kaşıma doğru dokunduğumda dudaklarımdan tiz bir ses yükseldi, sonra da başımda bir gölge. Kafamı kaldırıp gözlerimi kıstığımda bu kişinin bizim sınıftaki Ayşe olduğunu gördüm. Bana selpak uzatmıştı.

Biraz tereddütle selpağı elinden aldım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek yanıma oturdu. Aramızda sırt çantam vardı. Selpağı kaşıma götürdüğümde, "Yine kavga mı ettin?" diye sordu.

Homurdandım. "Yine mi?" Güldüm. "Tüm okul çok alışkın sanırım."

"Tüm okulun bununla ilgilendiğini düşünmüyorum," dediğinde anlık gözlerine baktım. Bana bakarken buldum gözlerini.

Ayşe, bizim sınıfta en ön sırada oturan, oldukça akıllı ve çalışkan öğrencilerden biriydi. Onunla dört sene boyunca çok bir sohbetimiz olduğunu hatırlamazdım ama dikkatimi çeken şuydu ki çalışkan olduğu için ukalalık yapmıyordu. Mütevazı biriydi, İnci'nin tam aksine.

"Sorun yok," dedim sonra kestirip atar gibi. "Geçer gider."

Ayşe sakin bir sesle, "Hep geçiyor zaten, değil mi?" diye fısıldadı. Bu bir sorudan çok uzaktı.

Suratımda garip bir tebessüm meydana geldiğinde, "Bak bana akıl vermeye ya da felsefe yapmaya geldiysen hiç havamda değilim," dedim.

"Hayır," dedi o da. "Bunları yapmaya gelmedim, aksine ben seni anlıyorum."

"Beni mi anlıyorsun?"

"Neden şaşırdın ki?"

"Bilmem, senin gibi bir kızın beni anlaması tuhaf."

"Niye? İnsan değil miyim sonuçta?"

"Hayır, onu kastetmedim," diye düzelttim. "Sadece bilirsin işte..."

"Ha," deyip güldü gözlerini kısarak ve uzaklara baktı. "Şu hikâye... Sen arka, ben ön sıraların insanıyım. Ben çalışkanım, sen çalışmazsın falan... Çok klişe değil mi?"

"Klişeler her zaman tutar ve gerçektir."

Omzunu silkti. "Umurumda değil."

Yüzüne baktığımda gözlerini bana çevirdi. Uzun, siyah saçları ve hafif çekik gözleriyle yüzüme dikkatle baktığında, "Ne oldu?" diye sordu, sanki bir şey söylememi bekler gibi.

"Hiç," dedim öylesine. "Tuhafıma gittin."

Gülümsediğinde kaşlarını yukarı kaldırdı. "Tuhafına gittim? Bence bu hâlde asıl sen tuhafsın."

"Konu şu an ben değilim."

"Ben miyim?"

Onu cevapsız bıraktım. Birbirimize bakarken tam şu ânın ne anlama geldiğini anlayamadım bile. Az sonra Ayşe ayaklandığında, "Otobüsüm geldi," dedi.

"Selpak için sağ ol," diye seslendim.

"Teşekkür etmiştin zaten."

"Olsun."

Önüne döndüğünde gülümsediğini gördüm. Bu gerçekten tuhaftı. Otobüs yaklaştığında acele ederek çantasını açtı ve hızla içinden çıkardığı defteri bana uzattı. "Unutuyordum az kalsın! Son beş sayfa, Tevfik Hoca'ya cevap için yeterli."

Afallayarak elime tutuşturduğu deftere baktım. "Ne diyorsu..."

Otobüs geldi ve binerek uzaklaştı. Elimdeki defteri karıştırdığımda bunun matematik defteri olduğunu gördüm. Ardından giden otobüse bakıp gülümsedim.

"Eyvallah be."

Gonca Gündüz'den

"Çok soğuk dışarısı," diyerek elimdeki poşetlerle içeri girdim.

"Boyun posun devrilsin Oğuz gibi," diyen bir ses işittim annemden. İkbal ablam da, "Necla da Leyla da salak ya," diye ekleme yaptı. "Gül gibi kızlar dikene battı."

"Yine mi yaprak döküyorsunuz siz ya?" dedim yanlarına gittiğimde.

"Geldin mi annem?" Annem bana bakıp elindeki çay bardağını çay altlığına koydu.

"Maalesef," diye mırıldandım. Poşetleri mutfağa bıraktığımda annemlerin yanına gittim ve koltuğa yayıldım. İki kolumu açıp ölü taklidi yaptım. "Ne yiyeceğiz?"

"Ne yiyelim?"

"Kul hakkı olmasın mümkünse."

Annem ve ablamla tuhaf bir bakışma. Anlıyorum canım ama herkes anlamaz.

"Biber dolması var," dedi annem. "Yanına da cacık yaparız."

"Anne yaz ayında değiliz, ne cacığı ya?" dedim. "Ayrıca sarımsaklı falan, bu havada çekilecek çile değil."

"Gonca tek başınasın, bunu dert edecek olan sen değilsin bence," dedi İkbal ablam.

Gözlerimi açtım. "Ha saplığımı yüzüme bir de böyle vur, sağ ol abla ya!"

"Yok ablacığım, onu kastetmedim."

"Yok ablacığım, tam da onu kastettin."

"Gonca," dedi annem kaş göz yaparak. "Gönlünde kimse yok mu senin annem? Kanının kaynadığı biri?"

"Hayda!" diyerek ağzımı açtım. "Anne sen birkaç gündür kafayı taktın he bize! Ne oluyor kurban olduğum, adaya biri mi veda edecek?"

"Yok annem ondan değil, ne bileyim..."

Ağlamaklı bir sesle, "Korkma anne evde kalmayız," dedim. "İyi kötü buluruz birini. Kalmayız sizin üzerinize, korkmayın ya da ben alır giderim başımı, çıkarım eve. Bakarım kendime, kimseye ihtiyacım yok!"

Ablam, "Gonca drama yapma," dedi. "Onu mu diyor kadın? Merak ediyor sadece."

"Merak?" diyerek büyüttüm gözlerimi.

"Evet," dedi annem. "Merak..."

Dudaklarımı büktüm. "Valla anne olsa bile söylemem."

"O niye?"

"Nazar diye bir şey var, biliyor musun? Nazara inanırım, ha bir de senin sükût füzesi terliklerine!"

"Terlik atmam yahu, niye atayım?" diye sordu kendi kendine annem. "Ama bana söylememene üzüldüm."

"Anacığım..." Doğrularak annemin gözlerine baktım. "Bu işin raconu budur. Manita yapılır ama yokmuş gibi davranılır. Mutlusundur ama aşk acısı çekiyormuş gibi triplere girersin. Bir şeyi paylaşırsan bozarlar. Sizi kastetmiyorum he! Bu işin raconu budur ağa!"

İkbal ablam gülerek, "İki güne enişten kahveye de gidersin sen," dedi.

"Gideriz ablam, iki el atarız hatta."

Annem düşünceli bir şekilde, "O zaman senin manitan mı var şu an?" diye sordu.

Kahkaha attım. "Sen bu devrin annesi olamazsın! Uzaktan eğitimle anne olmuşsun sen!"

"Gonca ne diyorsun kızım?"

"Bir şey demiyorum anne," dedim toparlayarak. "Prenseslerin prensi olmaz çünkü ben zaten kralın kızıyım."

Hep beraber kusuyoruz, çıkışlar sağdan. İçimdeki kekoyu öldüremedim, affedin. Annem ve ablam bana bakıp güldüklerinde ben de güldüm ama acıdan.

"Hale ablanın var mı?" diye sordu bu kez.

Bir daha kahkaha attım. "*Esra Erol* annemin içinden çık! Kadın ne oluyor sana?"

"Kızım bir şey olduğu yok, merak ediyorum sadece."

"Anneciğim fazla merak iyi değildir, boş ver sen. Herkes hayatına baksın çünkü bize bakan olmaz."

"O nasıl laf öyle ya?" dedi kızarak. "Benim kızlarım altın gibidir."

"He doğru ama Mayıs'a para yetmemiş sanırım, bakır o."

Ablam, "Açıldı yine dili," dedi. "Ayıp etme kardeşine."

"Aman abla!"

"Okul ne zaman açılıyor sizin?" Soran annemdi.

"Bir hafta var ama ben iki hafta daha gitmeyeceğim. Öğrenciliğin de raconu budur ağa! Okul sana üç hafta tatil verirse bir hafta da sen kendine tatil verirsin."

"Allah Allah," dedi annem. "Bir şey olmaz değil mi?"

"Olmaz olmaz," dedim rahatlıkla. "Sen takma kafana bu konuları." Ayağa kalktım. "Hadi la acıktım ben, bir şeyler yiyelim."

"Dolapta biraz yemek var, ısıt istersen çünkü akşama kadar yemek yok."

"Niye savaşta mıyız?"

"Değiliz ama öyle."

"İyi tamam, ben bir süre yokum," diyerek mutfağa girdim ve dolabın kapağını açtım. Dünden kalma biraz pilav ve bamya vardı. Onları ısıttım ve yerken izlemek için bir şeyler araştırdım. Anasını satayım, izleyecek bir şey arayana kadar yemekler soğudu, şunu her seferinde yaşamak zorunda mıyım kardeşim? Bilim insanları derhâl buna bir çözüm bulsun, insanlık olarak en büyük ortak sorunumuz bu bence. Ne büyük dertler var, değil mi? Teşekküre gerek yok bu acı hepimizin.

Yemek ve video sorununu çözdükten sonra odama çıktım, temiz kıyafetlerimi kucaklayıp duş aldım. Duş almadan evvel beden temizliği yaptım çünkü bu tarz detaylar çok mühimdir. Bazıları doğuştan lazerli olduğumuzu sanabilir ama değiliz be kardeşim, valla değiliz keşke olsak. Her seferinde şu acıyla yüzleşmek canımı sıkıyor.

Bebek gibi olduktan sonra odama girerek diğer bebeğimi kucakladım, yani Kıtır'ımı. "Ne yaptın bakalım ben yokken? Çok kemirmeseydin he bir şeyleri. Gerçi kafesinden çıkmadın." Onu yatağımın üzerine bıraktım. "Hadi biraz zıpla bakayım ama sakın sıçma yatağıma!"

Kıtır, yatağımın üzerinde deli danalar gibi bir o yana bir bu yana koşarken telefonuma baktım. Yekta'dan bir mesajım yoktu. Yüzümde acının tatlı tebessümü. *Instagram*'a girdim, yakın arkadaşlarda hikâye vardı, işte şimdi sahici bir tebessüm.

Yakın arkadaşlarımda Gülbade vardı önceden fakat orayı hiç kullanmazdık çünkü gerçek yakın arkadaşlar için gıybet orada dönmezdi. Bu yüzden ikimiz de birbirimizi çıkardık ve manitalarımızı yakın arkadaşlara ekledik. Aynen kardeşim, buna bacı ittifakı diyoruz.

Heyecanlanarak Yekta'nın bana attığı hikâyelere bakmadan doğru duruş ve pozisyonu aldım. Evet, bir bardak su içerek usulca sandalyeye oturdum.

Gözlerimi kapatıp soluklandığımda, "Bismillah," diye fısıldadım. "Büyük hissediyorum."

Hikâyeye tıkladım. İstanbul Boğazı'nı çekmişti. Ardından Galata Kulesi'ni atmış, şöyle yazmıştı: *Rivayete göre buraya kiminle çıkarsan onunla evlenirmişsin... Buraya getireceğim ilk ve tek kız sen olacaksın.*

"Ya..." dedim kedi gibi. "Salak."

Yutkunarak heyecanla hikâyesine yanıt verdim: *Ya gidemezsem?*

Arkadaşlar kız tarafı olarak en gerçekçi, gerekirse cringe hareketlerini tek başına yaşar ama karşı tarafa kendini biraz ağırdan satarsın. Çocuk sizi cepte bellemesin ki kıymetinizi bilsin. Evet boş felsefe, kimse uymak zorunda değil, fikrimin de bir önemi yok, haklısınız. Değilsiniz ulan, benim haklı.

Yekta yanıt verdi: *Bir yolunu bulurum ben.*

Ona yanıt verdim: *Ya bulamazsan?*

Yekta yanıt verdi: *Galata Kulesi'ni ayağına getiririm.*

Ona yanıt verdim: *Ya getiremezsen?*

Yekta yanıt verdi: *Evde kal o zaman Gonca.*

Ona yanıt verdim: *Çabuk pes ettin.*

Yekta yanıt verdi: *Müsait misin?*

Ona yanıt verdim: *Ya değilsem?*

"Yekta" görüntülü aramayı kabul et!

Dişlerimi göstererek sırıttığımda kendimi ânında toparladım ve görüntülü aramasını kabul ettim. Yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde tebessümüm büyüdü ve bunu kontrol edemez hâle geldim. Yekta gülümseyerek, "Demek benimle evlenmek istemiyorsun?" diye sordu. Sol kaşı kalktı.

"Merak ediyorum, ilişkilerde erkekler konuyu hep evliliğe mi getiriyor?"

"Bilmem," diyerek sarkıttı dudaklarını. "Daha önce bunu yapmadım."

"Hiç yapmadın?"

"Yok." Karşılık vermedim ama bu beni tatmin etmişti. Ekledi.

"Ayrıca konuyu evliliğe getiren erkek o ilişkiyi ciddi görüyordur. Bu güzel bir şey."

"Orası öyle ama evlilik falan asla gündemimizde olamaz şu an."

"O işin şaka kısmı ama ben sana söyleyeyim; seninle evleneceğim ben. Evlenmek istiyorum daha doğrusu..." Sessizleşti. "Şey, seninle evlenebilir miyim Gonca?"

Tavrı ve ses tonu çok hoşuma gitmişti. "Bilmiyorum, biraz düşünmem lazım."

"İstediğin kadar düşünebilirsin."

"Peki."

Yeniden sustuk.

"Biraz daha iyisin sanki," diyerek teyit ettim onu. "Öylesin değil mi?"

"Evet, seni gördüm ya daha iyiyim," dedi. "Bana çok iyi geliyorsun. Teşekkür ederim."

"Ne demek, lafı bile olmaz."

Gülümsedi. "Sen nasılsın? Saçların mı ıslak bu arada?"

"Hıhım, duş aldım da."

"Kurut saçlarını, hasta olma."

"Bir şey olmaz, üşümüyorum hem."

"Olsun dikkat et."

"Ederim..."

İç geçirdi.

"Ne oldu?" diye soran ben oldum.

"Özlüyorum seni," dedi derin bir sesle. "Çok güzel bir his aslında, biliyor musun? Birini özlemek üzüyor ama mutlu da ediyor. Özlediğim biri var ve yakında kavuşacağım."

"Ne kadar yakında?"

"Bir buçuk hafta kadar."

"Daha varmış," dedim kısık bir sesle. "Neyse azı gitti çoğu kaldı."

"Öyle oldu," dedi gözlerini kapatıp açtığında. "Günün nasıl geçiyor peki? Kıtır neler yapıyor?"

Kamerayı Kıtır'a çevirdim ve güldüm. "Yiyip içip yatıyor, ne yapacak?" Sonra kendime çevirdim. "Ben de öyle bir şeyler izliyorum, ders çalışıyorum, kitap okuyorum... Çok heyecanlı ve aksiyonlu bir hayatım var."

"Bir serzeniş sezdim," diyerek güldürdü. "Merak etme sevgilim, istediğin aksiyon olsun. Ankara'ya döndüğümde polislerden kaçarız beraber."

"Polisi bilmem de kekolardan kaçabiliriz," diye eğlendim. "Ya da yok, sen gel yeter."

"Az kaldı."

Kafamı ağır ağır salladığımda aşağıdan sesler işittim. "Bizimkiler geldi sanırım, yemek yemedik daha. Gerçi ben pek aç değilim ama olsun."

"Olsun bir daha ye," dedi.

"Yerim."

"Ben de seni."

"Sen hep böyle şeyler mi söyleyeceksin?" Biraz utandım.

"Sevgilim değil misin? Kanka gibi konuşmak istemem sürekli seninle. Memnun değil misin yoksa? Hoşuna gitmiyor mu?"

"Yok öyle söylemek istemedim," dedim. "Sen böyle konuşuyorsun ama ben çok şey değilim... Senin kadar romantik işte."

"Olsun," dedi gözlerini kısarak bana baktığında. Çok tatlı gülüyordu zibidi. "Sen ol yanımda yeterli."

"He iyi o zaman."

"He."

"Neyse ben kapatayım şimdi biri odaya girmeden," diyerek. "Konuşuruz sonra, tamam mı?"

Gözlerini kapatıp açtı. Gülümsedim ve ona el sallayarak telefonu kapattım. *He el salladım, bayrak sallasaydın keşke Gonca az oldu bu!*

Biraz sonra aşağı indiğimde yine tüm aile, Hale ablam hariç bir aradaydı. Babam merdivenden inen beni görünce, "Saçlarını iyice kurutsana kızım," dedi. "Hasta olacaksın."

Bekir de oradan, "Doğal gazı açtırma kızım ağzına kadar," diye homurdandı. "Faturalar kol gibi giriyor sonra."

"Sanki sen ödüyorsun ya?"

"Belki faturayı değil ama bedelini ödediğim çok şey var."

"Anne ben tokum çünkü şu an yediklerimi kustum," dedim.

Annem elindeki tabaklarla, "Hadi geçin oturun," diyerek topladı bizi. "Hale'yi arayın bir, nerede kalmış?"

"Onun okulu başladı mı?" Soran babamdı.

"Hayır ama kütüphaneye gidiyor baba," dedim annemlere yardım ederken. "Bilirsin, senin kızlarındaki kütüphane aşkı başkadır."

Mayıs telefonuna bakarken, "Benim öyle bir aşkım yok," dedi.

"Çok büyük marifet, bir de övün bununla!" Yüzümü asarak ona ters ters baktım. Mayıs ise oralı bile olmadı. Ardından gereksiz bir heyecanla, "Bu arada bu arada!" dedi herkesin ona bakmasını sağladığında. "İlk reklamımı aldım *Instagram*'dan! Para kazanmaya başladım."

"Hass*ktir!" dedi Bekir şaşırarak.

Babam, "Bekir!" diye uyardığında Bekir sustu ve babam Mayıs'a yaklaşarak olayı teyit etti. "Ne demek para kazanmaya başladım? Nasıl kazanıyorsun sen bu parayı?"

Mayıs, "Baba zaten ufak tefek bir şeyler kazanıyordum ya, şimdi işleri büyütüyorum," dedi. "Çok para kazanacağım."

"Mayıs bu yaşta olmaz böyle! Hemen kapatıyorsun o hesapları! Dolandırıcıdır kızım onlar!"

"Yok baba valla değiller," dedi Mayıs ikna etme çabalarına girişerek. "Bana inanmıyorsan Ferdi abime sor, hem onun banka hesabına yatıyor paralar ama kendi hesabımı açacağım. Seninle birlikte tabii."

Babam Ferdi abime döndü. "Ferdi? Ne diyor bu Mayıs, oğlum? Başımıza iş açmayalım."

Yakışıklı abim benim, gözlerini güvenle kapatıp açtı. "Yok baba iş açılmaz. Mayıs sosyal medyayla çok içli dışlı ya, oradan para kazanmaya başladı."

Mayıs, "En azından içinizden biri olarak aklımı kullandım," dedi.

Bekir'le güldük. "He ne akıl ama? Mayıs'ım canım kardeşim, o hesap kapanınca ya da bir şey olunca ertesi güne gidemezsin. O işin garantisi yok!"

"Niye olmasın? Belki işleri büyütüp kendi markamı kuracağım? Belki makyaj alanında ilerleyeceğim, nereden biliyorsun?"

"He ya tamam."

Annem muhabbetten sıkılarak, "Tamam oturun hadi, sonra konuşursunuz," dedi. "Yalnız baban haklı Mayıs, bu iş çocuk oyuncağı değil."

"Ya siz bakmayın buna," dedi Bekir bu kez. "Kazanır bu, ayrıca bunda dolandırıcıya para kaptıracak göz var mı? Cingöz Recai seni."

"Ne tatlı bir iltifat, sağ ol abi," diyerek gülümsedi Mayıs.

Tüm aile sofraya oturduğumuzda ben çok yemek yemedim çünkü daha birkaç saat önce yedim anasını satayım, yiyip yiyip kiloları alırsam gelinliğe... Yok artık! Dilim sürçtü, ne evliliği memur bey?

Yemek ortasında Hale ablam anahtarıyla içeri girdiğinde yorgun bir hâlde karşımızda dikildi. "İyi akşamlar herkese."

Annem, "Gel Hale. Tabağını koyayım annem," dedi.

Hale ablam oralı olmadan cidden yorgun bir şekilde, "Aç değilim size afiyet olsun," dedi. Bu yorgunluğun ders çalışmaktan oluşmadığı aşikârdı. Kaşlarımı çattım. Hale ablam, "Ben biraz yorgunum da dinleneyim," dedi. Arkasını döndü.

Ferdi abim ardından seslendi. "İyi misin sen?"

Hale ablam merdivenleri çıkarken, "İyiyim. Biraz yorgunum," diyerek karşılık verdi.

Sofrada kuru bir sessizlik kol gezdiğinde babam yemeğine odaklanmış ama düşünceli bir vaziyette, "Bu kadar yormayın evladım kendinizi," dedi. "Yazıktır."

"Evet, beni örnek alın," dedi Gürbüz gülerek.

"Yok o kadar değil."

"O kadar o kadar. Sonra çok ağlarsınız valla."

"Çocuktan al haberi."

Aklım Hale ablamda kalınca bir an evvel sofranın bitmesini bekledim. İkbal ablama yardım ettikten sonra fırsattan istifade hızlı adımlarla yukarı çıktım ve ablamın kapısını çaldım. Yatağında uzanmış öylece müzik dinliyordu. Beni görünce, "Gonca yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Ne oldu sana?" Onu dinlemedim ve yatağının başında dikildim.

"Bir şey olmadı, başım ağrıyor biraz."

"Abla başka bir şey var sende."

Gözlerini devirdi. "Gonca git lütfen, yorgunum."

"Hayır bu yorgunluk değil..." Endişelendim. "Bana bak, yoksa Doğu enişteyle mi bir şey oldu?"

Sustu.

"Kavga mı ettiniz?"

"Gonca..."

"Ne yaptı?" diye sorduğumda ablam gözlerime sadece bakmakla yetindi ve gözlerinin dolduğunu gördüm. Onu böyle görünce ne yapacağımı bilemedim ve korkarak yanına eğildim. Elini hızla gözlerinin altına götürdü ve bekledi. "Abla," dedim sessizce. "Ne oldu?"

"Gonca şu an konuşmak istemiyorum," dedi ısrarla. "Lütfen bak, lütfen beni yalnız bırak."

"Ama sen bu hâldeyken..."

"Lütfen diyorum!"

Üzgündüm ve böyle olmasını istemiyordum. İstemeyerek ayaklandığımda, "Peki," dedim. "Ama yine geleceğim ve eğer o Doğu seni üzecek bir şey yaptıysa var ya ben de onu üzerim. Kimse benim ablamı ağlatamaz lan!"

Ablam ise sırtını döndü ama daha çok ağlıyordu. *Hay böyle işin...*

Gönlüm kırgın bir hâlde odama geçtiğimde içimdeki tüm hevesin rafa kaldırıldığını hissettim ve ablam kötüyken bir şey yapasım gelmedi, ben de yatağıma uzandım. Saate baktığımda henüz erken olduğunu gördüm fakat bu kez çok uykum gelmişti. Duş aldıktan ve yemek yedikten sonra gelen o mayışma hissi beni tesiri altına almıştı. Sanırım uyuyacaktım. Yekta'ya mesaj attım.

Gonca: *Bugün biraz erken uyuyacağım. İyi gecelerrr.*

Aynen kardeşim, uzatılmış harfler ve tek harfler arasında fark vardır. Neyse uyuduk.

Evet, uyandık. Sabah olduğunda ellerimi gözlerime götürdüm ve esnedim. "Yuh! Öküz gibi uyumuşum resmen!"

Dudaklarımı ıslatarak ellerimi gözlerimden çektim ve tavana baktım. Hava çok güzel görünüyordu ve bu beni tebessüm ettirmişti. Elimi telefonuma uzattığımda hiçbir mesajın olmadığını fark edince yüzüme soğuk su yemiş gibi irkildim. "Nasıl ya? Ne demek bir mesaj bile yok?" WhatsApp'a girdim. Mavi tik bile olmamıştı mesajım. "Yekta... Hay senin ya! Lan bütün erkekler aynısınız! Tamam abartma da Gonca..." Sıkıntıyla telefonumu yatağa bıraktım ve kafamı ellerimin arasına alarak düşünmeye başladım.

Kur kafanda kur kur kur.

Kafamda kurmaya devam ederken evet, dürüst bir insan olarak bunu yaptım, telefonuma mesaj geldi. Üst üste birkaç tane. Heyecanla maratona çıkar gibi telefonumu kaptım ve mesaja baktım.

Yekta: *Günaydın sevgilimmmm*

Yekta: *Pencerenin önüne bir gelir misin?*

Yekta: *Çabuk ol ama!*

"Ne oluyor be?"

Olaya anlam veremeden telefonu bıraktım ve penceremin önünde dikildim. Penceremi açtığımda çok değil, belki de beş saniye sonra dört beş tane balonun havalanarak önümden geçtiğini gördüm fakat kıvrak bir hareketle balonların ipini yakaladığım gibi ucundaki kutuya baktım. Kalbim manyak şeyler söylüyordu, kalbim manyak gibi atıyordu la! Kutuyu elime alıp açtığımda içinden Galata Kulesi'nin fotoğrafı ve birkaç tane de tuzlu çubuk kraker çıktı.

"Salak mısın sen?" dedim sırıtarak. Ağzım kulaklarıma varmıştı. Kutunun altında da ufak bir not vardı. Şöyle yazıyordu:

Seni Galata Kulesi'ne götüremedim belki ama Galata Kulesi'ni ve kendimi sana getirdim."

Kalbime girip çıkan kelebeklerin haddi hesabı yoktu. Kısılmış gözlerimle notu tekrar tekrar okuduğumda duraksadım. "Kendimi sana getirdim derken?" Kafamı kaldırıp dışarı baktım. Güldüm. "Allah'ım... Büyük hissediyorum ya." Kutuyu masamın üzerine bıraktım ve besmele çekerek penceremin dibinde durup aşağı baktım.

Yekta, baktığım yerdeydi ve bir eli cebinde bir eli dudaklarının üzerinde bana öpücük atıyordu.

23. Bölüm

"Bir de Bayıldı"

"Üşüyor musun?" diye sordu Yekta gözlerime bakarken.

"Hayır," dedim net bir dille. "Hem havalar da yavaş yavaş ısınıyor zaten. Kışı severim ama artık yaz gelsin."

"Benim baharım da yazım da burada," diyerek çabucak yanağımdan öpüp çekildi.

İrkilerek sağıma ve soluma baktım, ardından Yekta'ya. "Ama böyle yapma! Bir gören olursa hiç kimseye laf anlatmakla uğraşamam şimdi."

"Kardeşlerin ya da annen, baban görse kızar mı?" Sesi biraz çekimserdi.

"Bekir ve Hale ablam biliyor," dediğimde Yekta dudaklarını hayretle büktü. "Bekir'in bir şey söylememiş olmasına şaşırdım."

Güldüm. "İnanır mısın, ben de."

"Gerçi ne söyleyebilir ki?"

"Yani... Bilirsin işte, korumacı erkek kardeş tavırları."

Bana bir adım daha yakın düştü ve sesi küçüldü. "Seni kimsenin korumasına, özellikle de benden korumasına ihtiyaç yok."

"Elbette öyle," dedim ve devam ettim. "Onun dışında babam ve annemin... Özellikle de annemin bir şey diyeceğini sanmıyorum çünkü şu sıralar kafayı bizim evliliğimizle bozmuş durumda. Evde kalsam oturup karalar bağlayacak."

"Neyse ki evde kalmayacaksın."

"Bak sen şuna," dedim kur yapar gibi. "Kendinden çok eminsin bakıyorum da."

"Kendimden olduğu kadar senden de eminim," diye karşılık verdiğinde aslında cümlelerini gelişigüzel söylediği gibi kararlı oluşu da dikkatimi çekmişti. O, sanki plansız bir planın içindeydi ve buna ben de dâhilim, hatta büyük bir kısmına. Eh bu da hoşuma gidiyordu illaki. *Manitamız var abi, hayallerinde yoksam niye manitam?*

Durağa doğru yürümeye devam ederken, "Ee, şimdi annenler bir hafta sonra gelecek, öyle mi?" diye sordum iyice anlamış olmayı umarak.

Kafasını salladı. "Evet. Belki daha da geç gelebilirler. Babam iş yerinden izin almıştı zaten, annem de bu sayede ablamın daha çok yanında olacak."

"Bebek daha iyiydi, değil mi?"

"Evet, çok daha iyi ama o günler çok stresliydi." Üzüldüğümde bunu fark etti ve elimi tuttu. "Neyse ki artık geride kaldı ve güzel günler bizi bekler."

Göz devirerek sırıttım. "Evet, hatta o kadar güzel günler bekliyor ki şu an okula gidiyoruz."

"Gonca?"

"Hmm?"

Birbirimizin yüzüne bakarken elini kısa saçlarımın uçlarına götürdü. Neyiz lan biz, Kore dizisi çifti mi? Pek de tarzım değildir he... Sesi yumuşak bir şekilde çıkarken, "Derste yanına otursam Gülbade'ye ihanet etmiş olur muyuz?" diye sordu.

Yüzüm garip bir hâl aldığında, "Aslında," dedim. "Bunu senden önce Gülbade bana söylemişti."

"Nasıl yani?"

Sırıttım. "Dedi ki derste Yekta'yla oturun, yoksa size ihanet etmiş gibi olurum."

Yekta memnun olmuş biraz da şaşkın bir ifadeyle, "Ciddi misin?" diye sordu. "Gülbade gerçek..." Cümlesinin devamını ben getirdim. "O gerçek bir dost. Ayrıca bu tarz mevzulara takılmaz. Hani olur ya, erkek arkadaş yaptın beni unuttun tavırları... Bizim aramızda bunların lafı olmaz."

"Olmaması da gerek," dedi Yekta düz bir sesle. "Gerçek dostlar aralarına kimsenin girmesine de izin vermez."

"Kimse de giremez zaten," diyerek noktayı koydum.

Biraz sonra otobüs geldi ve herhangi bir aksiyon yaşamadan okula geldik. Maalesef yine geldik arkadaşlar, buyurun cenaze namazına. Of aman, bit artık kardeşim, sıkıldım ya.

Sakin bir şekilde okula giriş yaptığımızda yarım saat sonraki derse girmeden evvel kantine indik. Gülbade ve İlker köşedeki masada oturuyordu. Gülbade'yle bakıştığımızda elini kaldırıp bizi yanlarına çağırdı. Yekta'ya bakarak, "Rahatsız olmazsın değil mi?" diye sordum.

"Kimden?"

"Gülbade ve İlker ileride oturuyor da yanlarına gidelim."

"İlker kim?"

Gülümsedim. "Gülbade'ninki."

"Hadi ya," diyerek güldü. "Bacanağım mı var yani?"

Sessizce onu uyardım. "Sakın bunu orada da söyleme."

"Tamam o iş bende," dediğinde yanlarına gittik.

Kısacık bir selamlaşmanın ardından yanlarına oturduğumuzda İlker, "Bir şey içer misiniz?" diye sordu.

Yekta bana bakıp, "Kahve?" diyerek kaldırdı kaşlarını. Onu onayladığımda Yekta ayaklandı ve kahve almaya gitti. O sırada Gülbade'yle bakışmaya başladık fakat gözlerimi kısarak, eh biraz da fırsat kollayarak üzerine gittim. Oyunculuk damarlarım kabardığından abartılı şaşırarak, "Gülbade," dedim. "Sen kahverengi şal mı takıyorsun, yoksa benim gözlerim ileri derece katarakt mı?"

İlker, kafasını aşağı eğip hafifçe tebessüm ettiğinde Gülbade tadı bir ifadeyle, "Gözlerin bozuk değil," dedi. "Bu sıralar kahverengiyi sevdiğimi fark ettim."

Benim ileri derece katarakt olmayan gözler ânında İlker'in yüzündeki o ifadeye takıldı. Bak bak, nasıl da gülüyor! Kardeşim biz de geçtik o yollardan. Hemen anlatıyorum yolu, iyi dinleyin ya da takip edin. Önce yola çıkıyorsunuz, sonra yolda karşınıza biri çıkıyor ve ilerlemeye başlıyorsunuz, sonra yolda karşınıza biri daha çıkabilir ama yolda bulduğunuzu ilk karşınıza çıkan kişiyle değişirseniz yolda kalırsınız... Ay dur bu o değildi. Hım! Şimdi yoldasınız tamam mı abi! Hemfikiriz? İşte yoldaşınız olacak insan size bir şeyleri yakıştırıyorsa siz hep o şeylerin üzerine gidersiniz. İşte kahverengi senin rengin, yok gülmek sana yakışıyor falan... Sonra bir bakmışsınız her şeyiniz kahverengi... Yok o kadar değil anasını satayım, marangoz muyuz? İşte sonra hiç ağlamıyorsunuz. La hiç mi derdin olmayacak, bu da abartı... Ay ne kafa şişirdim üf...

Harika bir yol haritası ama hiç kimse bilmez he bu taktikleri ama bilin bakalım, önce neyin olması lazım? Sevgili dediğinizi işitir gibiyim. Hayır canım, o kolay iş. Para lazım abi, para. Güzel görüneceğim diye üzerimize başımıza yatırım yapıyoruz. Sonra geliyor diyor ki üzerindeki sana bir beden küçük mü? Bu arada bunları yaşamadım, yaşamış gibi takılmayı severim. Reklamlar bitti.

"Hım," dedim kısık gözlerle. "Ne güzel, çok yakışmış bacım."

"Teşekkür ederim," dedi Gülbade ve ardından masanın altından birbirimizin ayaklarına vurduk ve başladı bizim mesai.

Gülbade ayağıma vurduğunda şunu söylemek istedi: *Kızım utandırmasana, manyak mısın nesin?*

Gülümsedim ve ayağına vurdum, şunu söylemek istedim: *Sen âşık mı oldun kızım? Bak bak, siyah şaldan vazgeçmek kolay değildir he.*

Ayağıma vurdu ve şunu söylemek istedi: *Bir gün herkes biri için bir şeyden vazgeçebilir.*

Ayağına vurdum ve şunu söylemek istedim: *Kızım sen aştın kendini. Helal benim bacıma be, yakışır yürü yavrum.*

O sırada ondan karşı atak beklerken İlker, hafifçe irkilerek ayaklarına baktı. Gülbade büyük bir utançla, "Çok özür dilerim," dedi. "Yanlışlıkla sana vurdum."

Gülmemek için kendimi zor tuttuğumda İlker usulca Gülbade'nin gözlerine bakıp, "Sorun yok," dedi. "Sen iyi misin?"

Yüzümü buruşturdum. *Sanki kamyon çarptı, hareketlere bak ya! Neyse nazar değmesin ve Allah korusun. Genel bu arada.*

Her neyse bu ikisinin gözümün önünde birbirlerini sevmesini biraz izledikten sonra aslan yelesi saçlı yârim, elinde iki bardak kahveyle gelip yanıma oturdu. Otur yanıma şöyle, manitası yok sanmasınlar! Arkadaşlar size bir şey itiraf edeceğim, insan âşık olunca biraz keko oluyor. Tamam biraz kanımızda vardı ama bendeki kekoluk biraz fazlalaşacak gibi, ayağınız alışsın yani. Ben yarın çift tişörtü giyer, onun fotoğrafını kılıf yaparım, he yastık kılıfı... Allah'ım nasip etme.

İlker, Yekta'ya bakarak, "Yekta'ydı değil mi?" diye sordu.

Yekta kafasını sallayarak, "Aynen," dedi. "Sen de İlker?"

"Aynen."

Kahvemizden bir yudum aldık. Masada bir sessizlik olduğunda İlker, arada sırada Gülbade'ye kaçamak bakışlar atıyor, kızcağızımı utandırıyordu. Şş! Kızartma yanaklarını kızın! Oğlum muhabbet döndürün, çabuk ders başlayacak. Ben hanımefendi bir insan olduğum için susuyorum.

O sırada Yekta, arkasına yaslanarak beni kolunun altına çekti ve ben öteki taraf biletine koştum. "Biz de ne yapalım," dedi sonra bana bakarken. "Yaşıyoruz."

Yekta senin içinde bir şeyler var koçum, senin aslında gizli fantezi dünyan var ama çaktırmıyorsun. Bence senden bir şeyler çıkacak, eminim. Bak hareketlere bak, kolunun altına çekmeler, bir iltifatlar falan. Hayır ne oluyor yani, şu an ne oluyor? Karnım kelebekler vadisi bu arada he.

Gülbade'yle bakıştığımızda gülmemek için kendini bir hayli kastığını gördüm. İlker de bize bakıp, "Ne güzel," dedi. O sırada çekimser bir şekilde Gülbade'ye doğru, "Ben de yaşıyorum," diye mırıldandı.

Gülbade de bir anda kendini karşılık verirken buldu. "Neyi?"

İlker güldüğünde biz de hafifçe ona eşlik ettik. İlker, "Seni," dedi daha sonra. Oldu o zaman size iyi günler canım, siz giriş kısmını falan geçmişsiniz.

Gülbade utanarak kafasını öne eğdiğinde Yekta kulağıma yaklaşarak, "Bu ikisi bizden önce evlenmez değil mi?" diye sordu. "Ben çok alınırım."

"Niyeymiş?"

"Ne bileyim bir an gaza geldim galiba."

"Manyak."

Günlerden bir gün yine koyduğumun okulunda başımı koyduğumun sırasındaydım. Hayat bir şeylere koymakla geçiyor gördüğünüz üzere. Siz koymazsanız size koyarlar, ona göre hep bir şeylere koyan siz olun.

Çok koymalı cümlelerden sonra dersini biplediğim matematikçi yine karşımda dikildi. Tevfik Hoca, *Fashion Week* haftasından fırlamış gibi giydiği kravatla gözlerimin içine abanırken kafamı kaldırıp uykulu gözlerle ona baktım. "Evet Bekir Efendi! Sana da günaydın."

"Sağ olun hocam," dedim ve hiç uzatmadan ona defterimi uzattım. "Derste yazdığınız her soru burada, kanıtlarımla geldim."

Tevfik Hoca o kravatla okula geldiğine utanmayıp benim bunu yaptığıma şaşırdı. Defterimi alıp içini açtı. Sınıftaki ölüm sessizliğini hayal etmenizi istemiyorum çünkü hepsi öldü anasını satayım. Bu kadar umutsuz vakayım demek! Yazıktır la!

Tevfik Hoca hayretler içinde ama çok da bozuntuya vermeden defterimi incelediğinde, *hayırdır beğenemedin mi yaprağım* diyemedim. O asil havamdan ödün vermediğimde Tevfik Hoca, "Şaşırtıcı," dedi. "Senden beklemezdim."

"Ummadık taş baş yararmış," diye savundum. "Biz de yapıyoruz bu sporu hocam!"

Âdem gavatı atladı oradan. "Belli yüzündeki yaralardan. Kimle yaptın sporu!"

"Ana..." diyeceğim vakit sustum. Analarımızı karıştırmayalım, edepli bir insan olalım.

Tevfik Hoca, "Sahi senin bu suratının hâli ne?" diye sordu. "Biriyle kavga mı ettin?"

"Şaşırtıcı bir durum olmasa gerek," dedi her sınıfta olan klasik tiplerden biri. Her boka atlayın anasını satayım, kurtaracaksınız memleketi.

"Okul dışında oldu," dedim dürüstçe. Arkama yaslandım. "Ha tabii tek kişiydim hocam, bazı arkadaşların bir yeri yemediğinden kamyonla gelmişler. Dert değil, halledilir."

"O nasıl laf? Bu nasıl üslup?"

"Boş verin hocam," dedim. Sana laf mı anlatacağım adam ya? "Nasıl, defteri beğendiniz mi?"

"Fena değil, aferin," dedi ve defteri önüme bıraktı.

"Eyvallah!"

Tam bu sırada Ayşe'yi bana bakarken yakaladım ve ona göz kırptım. Hass*ktir, ne yaptım ne yaptım? Kıza göz kırptım lan! İş mi attım lan kıza?

Pezevenk mi oldum la bu yaşta? Tövbe estağfurullah, Allah'ım ben yapmadım öyle şeyler.

Ayşe utanarak hızla önüne döndüğünde gülümsediğini gördüm. Bak bak... Şş! Bu kızın gönlü bende mi la yoksa? Olabilir mi böyle bir şey? Olmasın çünkü üzerim ben onu. Kafamdaki şahsı silmeden oynayamam kızla. Göz kırpmam hiç hoş olmadı yalnız, kesin hayaller kurmaya başlamıştır.

Kızlar siz hep böyle misiniz? Biz erkekler olarak hep böyleyiz de bayılırız iş atmaya... Şaka yapıyorum istemeden oldu, gidip özür dileyeceğim. Ders bitimine kadar Ayşe'ye baktım ama yan gözle değil, bayağı hayallere falan dalıp dalmadığını kontrol ettim. Tamam lan uzatma sen de, belki yanlış anlamadı? Aynaya karşı konuştuk varsayıyoruz.

Öğle arası geldiğinde Ayşe'nin yanına gidip ona defteri uzattım. "Sağ ol."

"Önemli değil," diyerek defteri aldı ve sırasının üzerine koydu.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimde kendimi yine iş atarken buldum. "Şey... Sana kahve ısmarlayabilir miyim? Ya da yemek yedin mi? Bak çok güzel tost ısmarlarım he."

Gözlerime bakarak güldü. O kadar içten güldü ki bir an bu tavrın bana karşı olup olmadığını kontrol etmek için arkama dönmek istedim. Hayatımda ilk defa kardeşlerim dışında karşı cinsin bana bu kadar içten güldüğüne şahitlik ediyordum.

"Çok güzel tost ısmarlarsın demek?"

"Evet."

"Bak eğer altta kalmamak içinse gerek yok," dedi. "Yani teşekkür ettin zaten ve ben vermiştim sana defterimi. İçimden geldiğinden."

Gülümsedim. "Yo... Benim de içimden geliyor belki."

Lan! Lan pezevenk Bekir, kıza üç çocuklu hayaller kurdurmaya yemin etmiş gibi ne bu hâller oğlum?

Ayşe, uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında ve gözlerini kaçırdığında dedim ki bu kız bana karşı boş değil ağa... *Sevme kızım beni, üzerim ben seni.*

Velhasıl, çok uzatmadan kantine indik. İki tost iki meyve suyu alarak bahçenin orada duvarın üzerine oturduk. Ayşe, tostunu ısırdığında gözlerimi kısarak pek konuşmadan ben de yemeye başladım. Kaşlarımı çatarak ekmeğime baktığımda, "Kaşarlı diye aldım la ben bunu," dedim. "Kaşarı nerede?"

"Erimiştir."

"Ee, sünmüyor."

"Donmuştur."

Ona dik dik baktığımda, "Zekisin he," dedim.

"Sağ ol," demekle yetindi. "Bana yetiyor bu kadarı."

"Belli," diyerek güldüm.

Gülümsediğini gördüğümde niyeyse ben de bir hoş oluyordum. Mesela çok saçma, belki kıyas yapmam da saçma ve bu incitici olabilirdi ama İnci'ye bakarken de mutlu oluyordum ama acı çekiyordum da... Fakat Ayşe garip bir kızdı. Dört senedir doğru düzgün muhabbet etmediğim kız beni gülümsetiyordu.

"Ailen kavga etmene kızmıyor mu?" diye sordu meyve suyunu yudumlarken. "Yüzündeki yaraların biri açılıp bir kapanıyor da."

Onu köşeye sıkıştırdım. "Yüzüm ezberinde sanırım."

Bana buz gibi baktı. "Hayır, hafızam kuvvetlidir."

"Affedersin biraz cıvıttım," dedim ağzıma sıçma hissiyle. Yerini bil eşek herif! Toparladım. "Yani kızmazlar, babam biraz söylenir ama alıştı o da, bir şey demiyor. Diyemiyor daha doğrusu..."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Alışkanlıklar... Sanırım unutmaktan daha beteri de bu."

"Unutamadığın biri mi var?"

İç geçirdi. "Sanırım senin var."

Göğsüme boktan bir ağrı saplandığında gözlerimi uzaklara götürdüm çünkü Ayşe'yi kendi sıkıntımla yıpratmak istemedim. "Evet, var. Aslında birkaç güne kadar her şeye rağmen onu sevmeye, ağzıma sıçsa da aşkına razı olmaya hazırdım ama..."

"Ama sonra öyle olmadığını mı anladın?"

"Evet," diyerek onayladım. "Fark ettim ki ben onun hayatında hiç olmamışım, zaten yoktum. Yine fark ettim ki hep ikinci, belki de beşinci plandaki kişi benmişim. Gittiği tüm kapılar kapanınca benim kapıma geldi ama ben bir daha açmamak üzere çarptım o kapıyı suratına."

"Bu kadar âşıkken nasıl yaptın bunu?"

"Çünkü sevgi bu değil," dedim durgun bir şekilde. "O bana sevgiden değil, mecburiyetten geldi. Ha! Mecbur da değil belki ama... Neyse çok da umurumda değil açıkçası. Kapattım o defteri."

Ayşe bir şeylerden emin olmak için hafif çekik gözlerini kısarak yüzüme baktığında, "Ama sende tek bir bakışa yenilecek yürek var gibi Bekir," dedi.

Gülümsedim, bu biraz kötüydü fakat kendimi güçlü hissettiğimi de es geçemezdim. "Ben o gün gözlerinin içine baka baka vazgeçtim ondan. İnan bana, bu kadar çok sevip de şunu yapıyorsam geri adım atmam. Bende bitince biter."

"Sen öyle diyorsan..."

"Ya senin?" diye sordum soğumadan. "Var mı böyle bir hikâyen?"

Önüne dönerek eteğinin pilesini düzeltti. "Yok."

"Hiç olmadı mı?" Toparladım. "Ya bu arada kusura bakma, çok pat pat giriyorum olaylara ama benden sır çıkmaz, endişen olmasın."

Gülerek kafasını eğdi ve tostundan ısırdı. Tostunu yemesini izledim. Manyak mıyım neyim? Ağzını temizlediğinde, "Yok bir hikâyem," dedi ve savrulan saçlarıyla gözlerime baktı.

Duruldum. Yapma işte şunu Bekir'in zıpçık kalbi, efendi gibi çek acını. Dudaklarımı büktüm. "Biraz gizemlisin sen sanki?"

"İnsanlar körse bu benim suçum değil."

Afalladım. "Bu laf kimeydi?"

"Hiç," diyerek omzunu silkti.

Gözlerimi kısarak ona bakmaya devam ettiğimde Ayşe hızla tostunu bitirdi. Ayranı da içtikten ağzının kenarını sildi ve ayaklanarak yüzüme bakmadan çöpü attı. "Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun, ne demek."

Gözlerime baktığında birkaç saat önceki durumu düzeltmek için fırsatı yakaladım. "Bu arada, derste yaptığım o saçmalık için kusura bakma, aniden gelişti."

Sanırım salağa yattı çünkü zekiydi. "Hangi saçmalık?"

"Ayşe..." diye mırıldandım devamını getirerek.

"Ha," dedi kafasına dank eder gibi. Yüzüme uzunca baktıktan sonra geri adım attı ve şöyle söyledi: "Aniden gelişir bazen." Daha sonra göz kırparak arkasını dönüp uzaklaştı.

Gonca Gündüz'den

Çalışma masamın başında çaresizce ders kitaplarıma bakıyordum. Yârimle bakışmak varken bu Bekir'in kafasından bile kalın kitaplarla bakışmak bana yakışmadı ama yapacak bir şey yok, okuyup büyük insan olacağız. Okuyup anamın babamın emeklerini zayi etmeyeceğiz.

Abajurumun ışığını kendime göre ayarladıktan sonra karşıma da bir saat koydum. Bir saat çalıştıktan sonra iki saat dizi izleyecektim. Aynen benim motive olma şeklim bu kardeşim.

Bir saat için besmele çektiğim sırada kollarımı sıvadım ve bir bok anlıyormuşum gibi kitabı çizmeye başladım fakat sonra anladım ki anca kalemin mürekkebini bitiriyorum. Zarardayım anasını satayım. Bir kalem almak bile lüks artık, bendeki rahatlığa bak, kitabı boyuyorum. Ah salak Gonca, az hesaplı ol.

Yarım saate yakın yalandan bir şeyler çalıştıktan sonra *Instagram*'a girdim. Kim ne yapmış, çok merak ediyormuşum gibi hikâyelerine bakmaya başladım. Ayaklarımı masanın üzerine uzatarak döner sandalyemde arkama yaslandım. "Anladık kanka evlendin," dedim liseden bir arkadaşımın hikâyelerini izlerken. "Tamam en çok sen evlisin, tamam en çok senin kocan var." Yüzüm

ekşidi. "Ay ne o ne o? Kocişimle kahve keyfi mi? Kociş mi?" Duraksadım. "Ayıp olacak diye çıkartamıyorum da bıktım la sizden."

Bir sonraki hikâyede yine okuldan bir arkadaşımın iki günlük manitasıyla attığı hikâyeleri gördüm. "Kızım on yıllık ilişkin var sanki, ne bu ya? Oğlum siz nasıl nazar değecek diye korkmadan her haltı paylaşabiliyorsunuz?" Güldüm. "Gerçi senin kaçıncı bu? Öncekine de ömrüm demiştin, sonrakine de dersin, sende ömür çok..."

Herkesin ilişkisine bok attıktan sonra yaşadığım ilişkiye baktım. Valla on numara ilişki he. Bir daha baktım, sonra gülümsedim. Ben paylaşamam öyle her yerde, biraz eski kafalıyım arkadaşlar ben nazara inanırım. Çok yakıştığımız için kem gözler dokunabilir, aman hiç lüzum yok. Ben biliyorum ya o yeter.

Bendeniz Gonca kişisi herkesi eleştirdikten sonra DM kutuma girdim. Hmm, bekleyen birkaç mesaj vardı. Hemen tıkladım ve en üstte adı yabancı gelmeyen birini gördüm.

dogukocan: Merhaba Gonca, Doğu ben. Ablanın sevgilisiyim yani umarım hâlâ öyleyimdir. Ona ulaşamıyorum da sana yazmak istedim. Bana dönüş yaparsan sevinirim.

Ayaklarımı masanın üzerinden indirdim ve mesajını açtım.

goncagunduzz: Merhaba. Ablamla tam olarak ne yaşadınız?

İki dakika geçmeden görüldü yaptı ve yazışmaya başladık.

dogukocan: Biraz yanlış anladı beni.

goncagunduzz: Bana bak eğer aldattıysan var ya döverim oğlum seni

dogukocan: Yok ne aldatması Gonca? Ben hayatta ihanet etmem ablana.

goncagunduzz: Ne oldu o zaman?

dogukocan: Ya dediğim gibi yanlış anladı biraz beni

dogukocan: Engellemiş her yerden

dogukocan: Okula da gelmiyor

goncagunduzz: Soldurdun çiçeğimi

goncagunduzz: Erkek değil misiniz hepiniz aynısınız

dogukocan: Ya senin küçük kardeş Mayıs'a yazayım ben en iyisi

dogukocan: Döveceksin sen beni

goncagunduzz: Tiktok çekiyordur o uğraşamaz

dogukocan: Başka kız kardeşin yoktu değil mi?

dogukocan: Ablan evli sanırım

goncagunduzz: Bekir ve Ferdi abim var

goncagunduzz: İstersen onlara yaz

dogukocan: Yok yok ben en iyisi kendim halledeyim

dogukocan: Neyse

goncagunduzz: Ne yaptın ablama söylesene?

goncagunduzz: Ona göre yardım edebilirim

dogukocan: Ya Hale evliliğe sıcak bakıyormuş ama ben öyle sanmıyordum, yani istemediğini düşündüğüm için evlenmek istemediğimi söyledim. Şimdi o evlenmek istemiyor ya en azından böyle hissettiğim için beni meraklı sanmasın diye soğuk yaptım meğer tam tersiymiş

dogukocan: Yoksa istiyorum tabii ki onunla bir geleceğim olsun

dogukocan: Uzun zamandır beraberiz zaten

goncagunduzz: Abi sen evlenmiyorum, evlenmek istemiyorum diyene ne bakıyorsun ya? Yarın tektaşla gel kabul etmezse ben ne olayım

dogukocan: Harbi mi?

goncagunduzz: Yok o lafın gelişi dur heyecan yapma hemen

goncagunduzz: Ama şaşırttı şimdi çünkü ablam cidden sevmez bu meseleleri

goncagunduzz: Tabii burada senin de tavrın önemli

goncagunduzz: Ne yaptın kıza geçici heves gözüyle mi baktın yoksa?

goncagunduzz: Eğer öyle davrandıysan iyi yapmış ablam, sizinle mi uğraşacak?

dogukocan: Gonca iki dakika eniştenin yanında ol

goncagunduzz: Şşt, daha enişte değilsin. Yani ablam seni hâlâ manitası olarak görüyor mu bilmem. O dönerse ben de dönerim ona göre

dogukocan: Ablana söylesene kaldırsın engelimi

dogukocan: Çok özledim onu

dogukocan: Şimdi size gelsem

goncagunduzz: Sakın gelme

goncagunduzz: Ben onunla konuşurum

goncagunduzz: Artık engelini kaldırıp kaldırmayacağı ona kalmış

dogukocan: Var ya eğer bu işi yaparsan sana adana dürüm ısmarlayacağım

goncagunduzz: Sağ ol ya kaldı mı devirde böyle koca yürekli insanlar

dogukocan: Tamam sen ne istersen o

goncagunduzz: Tamam dur şov yapma, bir şey isterim yerine getiremezsin

dogukocan: Sen ablana ulaş ben hallederim

goncagunduzz: Tamam gidiyorum şimdi yanına döneceğim sana

dogukocan: Çok teşekkür ederim en sevdiğim baldızım

goncagunduzz: Daha baldızın değilim!

dogukocan: Öylesin öylesin

Vatandaşlık ve baldıza yazdı görevimi yerine getirmek için odadan çıktım. Ablamın kapısını çaldığımda içeri girdim ve onu ders çalışırken gördüm. Bana bakmadan, "Ders çalışıyorum," dedi. "Sonra konuşalım."

"Görüyorum," dedim ve onu dinlemeden karşısında dikilerek kalçamı usulca masaya koydum. Bir bacağım üstte kaldığında ablam bana ters bir

bakış attı. Mahsustan korkmuşçasına, "Oha bu nasıl bir tip?" dedim. "*The Walking Dead* oyuncusu musun be kadın?"

Gözlerini devirdi. "Abartma."

"Ya abartma," diyerek telefonumun ön kamerasını açıp ona gösterdim. Biraz afalladı ve elini yüzüne götürdü. Sonra da hiç düşmeden önüne döndü. "İyiyim ben."

İç geçirerek omuzlarımı düşürdüm ve telefonumu yanıma koydum. "Ne olduğunu anlatsana."

"Bir şey olmadı."

"Üf," diyerek sabırsızca tepkimi verdim nihayetinde. "Amma naza çektin kendini he, merak ediyoruz ablamızı, kardeşim suç mu?"

"Gonca! İnan bana hiç havamda değilim."

"Ay ben de senin gibi nemrut suratlı biriyle vakit öldürmeye bayılmıyorum ama merak ediyorum kızım, ne oldu ya? Ayrıldınız değil mi?"

"Doğu'yla mı?"

"Yok Batı."

Güldür Güldür ra pa ra pa pa pa...

"Berbattı," dedi midesi bulandığında.

"Biliyorum, başka eleştiri?"

Soluklandı ve sırtını arkasına yaslayarak sonunda konuşmak için bir ışık yaktı. "Doğu sanırım benden soğudu."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, bu ilişkiyi tek başıma yaşıyormuş gibi hissediyorum bazen ve bu da beni yoruyor."

"Abla biraz alıngan olabilir misin? Yani onunla tanışmadım ama sana ne yaptı da böyle hissettirdi?"

Dudaklarını büktü. "İlişkimizi bir sonraki boyuta gidecek kadar ciddi görmüyor."

"Ee, sen de evlenmek istemiyorsun? Bir sonraki boyut demek, bir şeylerin adını koymak demek değil mi?"

"Gonca..."

"Abla sen bu çocuğu seviyor musun? Seviyorsun. O da seni seviyor mu? Seviyor. Ee, sorun ne?"

"Benimle bir sonraki adımı göremiyor," dedi hızla. "Bu da ona karşı verdiğim vakte yazık demek oluyor."

"Bu kanıya nereden vardın ya?"

"Evlenmeyi düşünmediğini söyledi."

"La sen de düşünmüyorsun!" dedim gözlerimi açtığımda. "Lan herkes kafayı yemiş! Bence toptan bir nikâh memuru çağıralım, hepimizin nikâhını kıysın da rahatlayalım abi! Anaaa, evlilik de evlilik... Bu ne kardeşim?"

"Tamam, niye yükseldin şimdi?"

"Hak ettin," dedim kızarak ve onu taklit ettim. "Daha düne kadar herkesin evleneceği yaşa kimse karışamaz diyordun. Şimdi de Doğu benimle evlenmeyi düşünmediği için ayrıldım diyorsun! Yani ayrıldınız sanırım?"

"Umurumda değil artık," dedi omuz silkerek. "Ben bir şeylere gönüllü değilim diye evlenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Yok yok," deyip kafamı salladım. Sonra da kedi gibi başını okşadığımda bundan hiç hoşlanmadı. "Sen çok çalışmaktan kafayı yedin ya da aşk seni salaklaştırdı. Ailedeki asil prensesimiz meğer çeyiz hayalleri kuruyormuş da haberimiz yokmuş! Abo!"

"Üf, saçmalama ne çeyizi be?" diye tiksindi dudaklarını bükerek. "Ben sadece Doğu'yu test ettim, yani onun rengini görmek istedim. Kızım erkekleri arada böyle yoklayacaksın."

"Reis senden öğreneceğimiz çok şey var."

"Tamam çık şimdi hadi!"

"Nasıl ya?" dedim ayağa kalktığımda. "Bu kadar mı? Barışmayacak mısınız?"

"Gonca bu benim sorunum," diyerek omuz silkti ablam. "Düşünmem gerek. Eğer bir erkek hayatında kalıcı olmaya niyetli değilse ona yol vermelisin kız kardeşim."

"Ya seni seviyorsa?"

"Sevmek her şey demek değildir."

Dudaklarımı sarkıttım. "Kendin bilirsin. Neyse çok çalışma, senin devreler yanmış. Bak unutturma da sana çeyiz linki atayım Insta'dan."

"Gonca!" diyerek sinirlendi ve üzerime fırlatacak bir şey aradı fakat o sırada çoktan odadan kahkahalarla çıktım. Soluklanmadan *Instagram*'a girip Doğu Bey'e mesaj attım.

goncagunduzz: Konuştum ablamla.

Saniyesinde döndü. Seviyor bu çocuk ablamı.

dogukocan: Ne söyledi?

goncagunduzz: Bitirmiş kafasında.

dogukocan: Şaka mı?

goncagunduzz: Değil. Sana enişte demek nasip olmadı ama fena çocuk değilsin he

dogukocan: Gonca harbiden mi?

dogukocan: Ben çok seviyorum senin ablanı

goncagunduzz: Ne yapayım yani

dogukocan: Kaybedemem onu. Lütfen şaka yaptığını söyle

goncagunduzz: Tamam dur tribe girme

goncagunduzz: Sana kırılmış ama naz yapıyor

goncagunduzz: Yani gönlünü nasıl alırsın bilemem ama ben ablamı tanıyorsam seninle barışır

dogukocan: Hale'm ya

dogukocan: Tamam Gonca çok teşekkür ederim, gerisi ben de.

goncagunduzz: Tamam ben karışmıyorum artık ne yaparsanız yapın.

dogukocan: En sevdiğim baldızım oldun

goncagunduzz: Uluslararası başarı ödülü, buna ihtiyacım vardı teşekkürler

Mesaj kutumdan çıktım ve fazla zaman kaybettiğimi gördüm. Dersime geri döndüm, biraz Yekta'yla görüştüm, biraz gülüştüm, biraz da... Özel kalsın canım o kısım.

Akşam olduğunda yemeğimizi yedik ve sofrayı topladık. Hale ablamın hiç hâli yoktu, adı gibi işte. Komik değil farkındayım ama bir şeyler deniyorum, bir saniye... Neyse sofrayı topladıktan sonra çay servisi yaparken bir anda kapı çaldı.

Gürbüz kapıyı açtığında bir de ne görelim dersiniz. *Elinde çiçek ve çikolatayla, yanında da anası babasıyla dikilmiş boylu poslu bir bey!*

Gürbüz, "Kime geldiniz?" diye sordu.

Hale ablam odasına yönelirken elektrik çarpmış gibi olduğu yerde kalıp kapıya baktığında, "Doğu?" diyerek irileştirdi gözlerini.

Hass*ktir! Doğu bu mu lan? Füze misin be adam? Tüm aile ne olduğunu anlamak için sıra sıra dizildiğinde Doğu enişte, ablamın gözlerinin içine bakıp, "Sen benden ayrılınca ben de evlenelim dedim," diye mırıldandı.

Bekir kahkaha attı. "La bu ailedeki kızların kaderi de bu herhâlde! İstemeye hazırlıksız yakalanmak!"

Enişte, "Ayıp oluyor ama," diye uyardı.

Babam ise, "Bir dakika, şu an ne oluyor?" diye bir çıkış yaptı haklı olarak.

Annem, "Hale ne diyor bu oğlan?" diye sordu ablama bakarak. "Ne oluyor kızım?"

Herkes bir anda telaşa kapıldığında gülmeye başladım. Hale ablam, en sonunda bu kadar kargaşaya ve şaşkınlığa dayanamadan bayıldı. *Ee kızcağızın hâli kalmadı, çok bile dayandı Hale ablam, şu hâle bak...*

24. Bölüm

"Kaçarken Yakalanmak"

"Lan!" diyerek girdim içeri, Bekir'in odasına Saadettin Teksoy gibi.

Odasının ışığını yaktığımda yüzünü buruşturdu ve dağınık saçlarının altından bana baktı. Ah kızlar! Hayal edince çok seksi olduğunu falan düşünüyorsunuz, değil mi? Hayır canım benim öyle değil, kurumuş tel kadayıftan hâllice.

Üzerine giderek pikesini kaldırdım. "Kalksana oğlum, imam on dakikaya ezanı okuyacak."

"Gonca git başımdan!" diye homurdandı.

"Dün kalkmadın sahura, iftara kadar açlıktan başımızın etini yedin utanmaz herif! Kalk lan!"

"Kalkmayacağım yine," dedi. "Git başımdan. Ben iftarda çok yedim, sahura kadar depoladım onları."

"Deve misin oğlum sen? Hörgücüne su toplayıp iki ay onu mu kullanacaksın?"

"Develer öyle mi yapıyormuş?" Yüzü yastığına gömülüydü.

"Hı," dedim mırıldanarak. "Gece gece genel kültür seviyeni arşa çıkardım, yaz bunu."

"Tamam."

"Hadi la!" diyerek ayağımı kaldırıp beline doğru teptiğimde irkildi ve bana kızarak, "Bak ağzına senin!" deyince kaşlarımı çattım.

"Sus, döverim!"

"Kızım sen bu enerjiyi nereden biliyorsun? Ruh hastası manyak! *Chucky* gibisin."

Kollarımı göğsümde topladım. "İftardan sahura kadar uyumayanlar, müthiş enerjileriyle evdeki zombileri delirtebilir. Bu yazılı olmayan bir kuraldır, canım benim."

Kafasının altındaki yastığı çekip kafasına bastırdı. "Gonca ben yemeyeceğim."

Gözlerimi devirdim ve kollarından çekiştirdim. "Üf, amma uzattın ya!"

Kolunu çekiştirirken telefonuna mesaj geldi. Hızla onu bırakıp masanın üzerindeki telefonuna baktım. Kaşlarımı çatarak ekrandaki bildirimi okudum.

Kimden: Ayşe

"Bekir uyanabildin mi? Seni merak ettim dün sahura kalkmadığını söyleyince aklım sende kaldı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir dakika... Niye fal taşı mesela kardeşim? Fal taşı nasıl bir şey ki? Sizin için araştırdım. Fal taşı; falcıların fala bakmak için kullandıkları değişik biçim ve renklerdeki taşmış. Yani babamın sakalı varsa dedem mi oluyor şimdi?

Amma kafa açtın, kapat şimdi ruh hastası, dedim canım kendime.

Elimde telefonla ağzım açık ama sırıtkan bir hâlde Bekir'e bakarken, "Ayşe kim?" diye sordum.

Bekir tüylerini dikmiş horoz gibi kalktığında, "Ver şu telefonu," diyerek ayaklandı.

Telefonu direkt arkama saklayarak gövdesine doğru kolumu uzattım. "Şşt! Mesafeyi aşma!"

"Gonca ver şunu."

"Kim bu Ayşe?" deyip göz kırptım. "Yengemiz mi?"

"Gonca!"

"Ayrıca bir Ayşe dedim yataktan uçtun, sabahtan beri boks makinesine çevirdim seni bana mısın demedin! Kim bu babayiğit, söyle de bilelim."

Çabucak arkamdaki telefonunu aldı ve bana kızarak, "Karışma," dedi.

Güldüm. "Ay haspam! Bu saatte kızın aklı sende kaldığına göre çöp başında muhabbet ettiğin ağaların değil herhâlde."

Arkasını dönerek benden uzaklaştığında kollarımı yeniden göğsümde topladım. "Ama sevindim o İnci'yi aşmış olmana... Yani iyi olmuş."

"Gonca," dedi sakince. "Sus ve git. Geliyorum birazdan."

"İyi be," deyip astım suratımı. Kapıya doğru ilerledim. "Ayşe'ye mesaj at bence, bak kızın aklı sende kalmış o kadar... Kıyamam."

"La kızım..."

Gözlerimi devirerek Mayıs'ın odasına girdim. Uyuyordu. "Kalk kız!"

Kıpırdanmaya başladığında Gürbüz ondan evvel uyanıp ayaklandı. "Ben kalktım."

"Gürbüz, sen oruç tutmayacaksın ki teyzem," diyerek gözlerine baktım. "Uyu."

"Yoo," dedi kafasını sallayarak. "Öğleye kadar tutuyorum."

"Ama okulun var."

"Olsun, yine tutarım."

"Sen bilirsin," dedim. "Ananla babana söyle yine."

Gürbüz sefere gider gibi yataktan fırlayarak odadan çıktığında Mayıs'ı bir kez daha ikaz ettim. "Kızım sen de kalkıyorsan kalk, bu iş *TikTok*'ta iftara geri sayım videosu çekmeye benzemez."

"Geliyorum tamam," diye homurdandı huysuzca.

Omzumu silkerek odadan çıktığımda merdivenden seke seke aşağı indim. Canım ailem, cenazeye gelmiş gibi sofranın başındaydı. Eniştem uykulu gözlerle sofraya bakarken keyifle sandalyemi çektim ve kollarımı sıvayıp gözlemeden bir parça böldüm. Babam bana bakarak, "Gece gece iyi iştah var maşallah," dedi.

Ağzımdakini yerken, "Ezana kalmayalım," dedim. "Acıktım da."

Eniştem, "Gözümüzü zor açıyoruz biz. Sendeki bu enerji," diyerek güldü. "Baksana şunların hâline."

Gözlerimle umutsuz vakaları süzerken dudaklarımla ağzımın kenarını sildim. "Valla uyudukları için öyle."

"Sen de uyusaydın keşke," dedi Hale ablam gözlerini devirerek. "Bu lüzumsuz enerjin çok sinir bozucu."

"Oldu canım!" diyerek kaldırdım kaşlarımı. "Ben uyumadığım için yiyebiliyorsun sen o gözlemeleri." İkbal ablama öpücük attım. "Canım, çilekeş, ceylan bakışlı, çift nakışlı ablamı tek mi bıraksaydım?"

"Gözleme de çok susatır ya," deyip sandalyesini çekti Mayıs.

"Az ye o zaman," dedim.

"O zaman da doymam."

"Çok ye o zaman."

Mayıs bana cevap vermedi. Bekir karşımdaki yerini aldığında annem, Müge Anlı'daki kayıp kızını bulunma sevincini yaşamış edayla Bekir'e baktı. "Oy annem kalktın mı bugün? Ye güzelce!" Önüne gözleme uzattı. "Bak bitir onların hepsini."

Aval aval anneme baktım. "Suyu da biberonla ver, tam olsun be kadın!"

"Şşt!" deyip kızdı annem. "İftara kadar açlıktan bayılıyor sonra, küstürmeyin."

Bekir kısık gözlerini bana çevirdi ve huysuzca, "Ne çok konuşuyorsun sen ya?" dedi.

"Oğlum ben de konuşmasam hep birlikte *ASMR* videosu çekeriz," dedim. "Arada konuşayım ki başka sesler duyun."

"Ha ha!"

"Şu inceliğe bakın," diyerek güldü Ferdi abim. Ona öpücük attım.

İkbal ablam çayını tazelerken, "Ha anne, bu arada akşama nohut yapacağız ya ayarladım suyunu şimdiden," dedi.

Gürbüz, "İftar mı vereceğiz?" diye sordu ayaklarını masanın altından salladığını hissettiğimde çünkü bacaklarıma vuruyordu manyak çocuk.

Bekir serseri bir gülüşle, "Bence biz bir iftar grubuna bedeliz," dedi. "İftar çadırı kursak üç yeri kaplarız."

"Abart!" dedi Mayıs.

"Aa!" diyerek şaşırdı Bekir saf saf. "Mayıs da buradaymış! Yokluğun hiç belli olmuyor."

"Senin de varlığın!"

"Uu!" dedim. "*TikToker* ve Küfürbaz Haydo kapışması!"

Ferdi abim gülerek, "Gonca!" diye beni uyardığında hafifçe güldüm ve yüzüğüne süzerek bakan Hale ablamı görüp elimdeki çay bardağını sofraya koyduğum gibi omuzlarımı düşürdüm.

"Ya bu kızın da gönlü iyi koca çekiyormuş he! Hale ablam dedim, elit, cool prensesimiz dedik, kız *Gelin Evi*'ne katılmış avangart mobilyalarıyla övünen yeni gelin çıktı!"

Haberiniz yoktur belki sizin; Hale ablamı nişanladık. Aynen, Doğu Bey'le nişanladık geçtiğimiz haftalarda. O malum bayılma olayı, sonra da formalite bir kız isteme yaptık, sonra gerçeği oldu ve taktık yüzükleri, yani taktılar demek istedim.

Bekir, "Valla Gonca'ya katılacağım aklımın ucundan bile geçmezdi," diyerek benimle aynı fikre düştü. "Demek ki neymiş, her prenses görünümlü kızın altında az da olsa yeni gelin ruhu varmış."

"Kötü bir şey değil ki," dedi İkbal ablam. "Ne güzel işte, sevdiği insanla beraber."

Hale ablam Bekir'e ve bana ters bir bakış atıp, "Sizin fikrinizin önemi yoktu," dedi. "Kendinize bakın."

"Hiç sanmıyorum bu şekle gireceğimi," diye mırıldandım kusar gibi.

"Aa!" dedi Hale ablam, bana sahte bir imayla. Daha sonra irkilerek kafasını kaldırdı ve karşıya baktı. "Eyvah! Nilüfer Hanımlar sahura kalkmayı mı unuttu yoksa?"

"Hani," dedim ayaklanarak. Bir anda kendimi pencerenin önünde bulduğumda, "Işıkları yanıyor şükür," dedim. Arkamı döndüğümde sofradaki herkesin gözü üzerimdeydi. Enişte min hariç zira o bıyıklarıyla beraber börek yemekle meşguldü. "Ne var ya?" derken ilerleyerek sofraya oturdum.

Babam bir şey demezken Hale ablam üzerime oynamaya başladı. "Sen niye bu kadar endişe ettin, ben anlamadım? Kimse senin kadar evham yapmadı."

Oyununa gelmedim. "Vicdanınız yok. Onlar bizim komşumuz, sahura kalkmayı unutmuş olsalar içiniz rahat edecek mi?"

"Efso duyar!" dedi Bekir çayını yudumlarken.

"Sen bir kes!" diye homurdandım.

Hale ablam, "Bekir haklı," dedi.

Babam da soluklanarak, "Yahu ben şunu anlamıyorum," dedi. "Daha bir dakika önce Bekir ve Gonca birlikteydi, şimdi Hale'yle Bekir bir arada, karşılarında Gonca!"

Mayıs gülerek, "Bunlardan hızlısı mezarda baba," dedi. "Işık nereden yanıyorsa onun altında parlıyorlar, menfaat."

"Hayır salak!" diyerek girişti söze. "Kardeşler gruplaşmazlar. Ânın verdiği yetkiye dayanarak bir olurlar. Mesela ben bir dakika sonra çok yüksek ihtimalle Hale ablamla iyi anlaşacağım."

Hale ablam, "Olabilir," dedi ve çay bardağını önüme koydu. "Şunu tazelemekle başlayabilirsin mesela."

Annem, "Oyalanmayın. Ezan okunacak birazdan," dedi.

O sırada Bekir, "Bizim imam da beş dakika erken okuyor ezanı," dedi. "Karısı darlıyor demek ki."

Babam kızarak, "Doğru konuş oğlum!" dedi.

Bekir bir şey demediğinde Gürbüz, "Daha kaç tane oruç tutacağız?" diye sordu.

"Altı tane daha," diye yanıtladı enişte.

"He az kalmış."

"Lan Gürbüz," diyerek kafasına hafifçe vurdu Bekir, Gürbüz'ün. "Oğlum oruç da tutuyorsun, o göbek niye erimedi hâlâ?"

Gürbüz kaşlarını çattı. "Sen de sürekli azar işitiyorsun ama hiç susmuyorsun dayı!"

"Sapla!" dedi Mayıs, ona ters baktığımda.

"O değil de," dedim sonra. Güldüm. "Bayramlık alacak mıyız?"

Hale ablam, "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu.

"Ne alaka ya?"

Mayıs, "Peki ya harçlık?" diye sordu bu kez. "Geçen bayramdan bu yana zam olur diye düşünüyorum. Malum, her şeye geldi ya!"

Bekir kıkırdadı. "Babamın bize harçlık vermesi için kredi falan çekmesi lazım! Malum, nüfus ve zam endeksli hesap edersek..."

Annem gülümseyerek, "Yastık altına atmıştım bir şeyler," dedi. "Hadi yine iyisiniz. Çift ikramiye."

"Yastık altı diyor ya!" dedim şaşırarak. "Elimi cebime attığımda para yok oluyor be kadın!"

"Anne olunca anlarsın."

"Anne olmadan anlamak istiyorum."

"O zaman paranı yastık altına at."

"İşte zekâ, işte pratik çözüm!"

Yemek yemeye devam ederken ezan okunmaya başladı. Bekir koşarak mutfağa gittiğinde annem, "Oğlum dur," diye seslendi. "Suyun masada duruyor ya!"

"Onun derdi su değil anne," dedim. "Neyse..."

Babam iç geçirdi. "Ramazan diye kalbini kırmak istemiyorum, o sigarayı bırakması lazım!"

Bekir içeriden seslendi. "Baba valla iki tüttürüp kapatıyorum ya!"

"Tüttüreceğim ben seni!"

Annem, "Tamam İlhami Bey bırakır elbet," dedi. "Gitme üzerine çocuğun."

"Bekir hayatta bırakmaz sigarayı," diye mırıldandı Mayıs. "İftardan sonra paket paket götürüyor valla. Odalar arası duman istasyonu kurdu."

"Allah'ım sen sabır ver," dedi babam ve suyunu içmeye devam etti.

İkbal ablam aceleyle herkese su doldururken, "Tamam, hadi için şu suları," dedi.

Ferdi abim güldü. "Şimdi tuvalet sırası başlar." Bardağını masaya koyup hareket etti. "Ben önden gideyim, namazı kılıp uyurum. Allah rahatlık versin."

Annem gülerek evin en yakışıklı insanının, yani canım abimin sırtına dokundu. "Sana da oğlum."

Ferdi abim, "Bu arada bir eksik varsa ararsınız, gelirken alırım," dedi.

Annem gözlerini açıp kapattı. Arkasından seslendim. "Yeter artık be adam! Yeter, bu kadar mükemmel olma!"

Ferdi abim bana göz kırptı ve güldü. İdil abla çok şanslı bir kadınsın, bilmem farkında mısın? Eh tabii, abim de öyle. Ama benim gibi bir kardeşi olduğu için... Yani...

Ablamlarla sahur bulaşığını topladıktan sonra niyet edip odama çıktım. İnanılmaz uykum vardı ve sabah okulum olmadığı için öğlene kadar uyuyacaktım, harikaydım. Yatağıma kurulmadan evvel kafesine sığmakta zorlanan Kıtır'a baktım.

"Şşt! Sen de niyetlisin, ona göre!"

Yatağıma geçiş yaptığımda telefonuma uzandım. Keyifle ekranda gördüğüm bildirimi kaydırdım.

Yekta: Çok içseydin bu sefer suyu.

Gözlerimi devirerek güldüm. Geçen gün az içtiğimden vampirlerin kana susadığı gibi ben de suya susamıştım. Suya susamak ne anasını satayım? Türkçeye kazandırdığım harika bir cümlecik.

Gonca: Üç bardak içtim yeter herhâlde

Bir dakika içinde çevrim içi oldu.

Yekta: *Eyvah tuvalet seni bekliyor*

Gonca: *Tecrübelisin bakıyorum da*

Yekta: *Dün sahurdan sonra dört kez uyandım*

Gonca: *Ben uyanmam*

Yekta: *Uyanabilirsin sorun yok*

Gonca: *Harika muhabbet canım benim*

Gonca: *Çok romantik olduğumuzun farkındasındır umarım*

Yekta: *Sevgilimle arada böyle konuşamayacaksam niye sevgilim?*

Yekta: *Hem sen de sevmiyorsun ki*

Gonca: *Neyi?*

Yekta: *Sana aşko kuşko kızmışsın gibi davranmamı*

Gonca: *SADAFHJGKGDSFADEFTRJK*

Gonca: *Aşko kuşkoyu da bilirmiş bak ya*

Yekta: *Sen öyle olmadığın için biliyorum yavrum*

Gonca: *Yavruma düşmem baya da kıro bulurum ama sen söyleyince bir hoşuma gidiyor*

Yekta: *YAVRUM BENİM*

Gonca: *Tamam niyetliyiz şey yapma*

Yekta: *Akşam iftardan sonra dışarı çıkalım mı?*

Yekta: *Dondurma ısmarlarım sana*

Gonca: *Olur çıkalım*

Yekta: *Hem vizeleri de atlattık ya iyi gelir bir şeyler yapmak*

Yekta: *Sonra başka şeyler yaparız*

Gonca: *Ramazan'dan sonra dedik ya be*

Yekta: *Allah'ım valla ben fesat değilim sen biliyorsun*

Yekta: *Başka şeylerden kastım başka şeyler değil*

Yekta: *Yakaladım*

Gonca: *Yem atmıştım sadece*

Yekta: *Gonca*

Gonca: *Efendim?*

Yekta: *Seni çok seviyorum*

Yekta: *İnanılmaz çok seviyorum hem de*

Yekta: *Seninle ne konuştuğumuzun, neyi ve nasıl ifade ettiğimizin hiçbir önemi yok*

Yekta: *Sadece sen ol bana yeter*

Yekta: *İki dakika önce Anya iki dakika sonra Konya konuşmuşuz zerre umurumda değil*

Yekta: *Yeter ki seninle konuşayım konu Çin Seddi'ne uzansın dert değil*

Gonca: *Sen çok âşıksın he bana*

Yekta: *Öyleyim*

Yekta: *Sen değil misin bana?*

Gonca: *Öyleyim*

Yekta: *Sağ ol*

Gonca: *Sen de sağ ol*

Gülerek ekranı kapattım ve telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi yukarı diktiğim gibi iç çektim. "Rabbim şu mübarek günlerin yüzü suyu hürmetine bizi beraber yaşlandırmayı nasip et. Âmin."

Güneş gökyüzünde belirene kadar bir şeyler izliyordum ama bugün çok uykum geldiği için bu eylemi gerçekleştiremedim ve uyudum. Öğleye kadar uyuduktan sonra saç baş dağılmış bir hâlde yatağımda doğruldum. Aşağıdan elektrikli süpürgenin sesi geliyordu. Ellerimi gözlerime götürüp ovuşturarak, "Bu ışıltılı hayat için fazlayım," diye mırıldandım ve esneyerek konuşmaya devam ettim. "Güzellik uykumdan ağzımın suyunu akıtarak uyanmam beni prenses yapmaya yeterli."

Ellerimi gözlerimden indirerek kendi kendime gülmeye başladım. O sırada Hale ablam odama girdi ve korkarak yüzüme baktı. Gözlerimi devirdim. "Of şov yapma ya! Anladık, çok korkunç bir tipteyim."

"Ondan değil," dedi Hale ablam endişeyle. "Yüzüne kuş sıçmış!"

"Hastır!" diyerek irkildim bir anda ve yatağımdan çıkıp aynamın karşısında durdum. Suratıma bakıp, "Hani nerede?" diye sordum.

Hale ablam gülmeye başladı. "Amma salaksın! Kuş kapısı bacası açık olmayan bir yere nasıl girip de suratına sıçabilir acaba?"

"Ha ha!"

Arkamı dönüp yüzüstü düşerek kendimi yatağıma attım. Dünyanın en iyi hareketi bu arada.

"Gonca," diyen Hale ablam yaklaşarak menfaat kokularını buram buram hissettirdi.

Ona direkt şöyle söyledim: "Zam geldi, iki yüz liraya çalışıyorum artık."

"Höst be!"

Yüzümü yataktan kaldırdım. "Ne kızım? Sizin illegal işleriniz yüzünden ben yalan söylüyorum."

"Söyleyeceksin tabii, yani idare edeceksin en azından. Ben seni idare etmiyor muyum?"

"He ediyorsun, burnumdan getiriyorsun, sürekli başıma kakıyorsun!"

"Bu yüzden ablanım."

İç geçirdim omuzlarımı düşürerek. "Söyle! Ne istiyorsun yine?"

"Akşam Doğu'yla dışarı çıkacağız ama babam iftar var diye bir ton laf eder şimdi..."

"Abla, siz nişanlısınız aloooo!"

"Ya biliyorum öyle olduğunu da daha önceki akşam buluştuk ya şimdi dır dır etmesinler."

"Ama haklı ha! İki gün olmamış, rahat durun mübarek aylarda."

Bana kızdı. "Abuk sabuk konuşmasana! Alt tarafı bir şeyler içeceğiz."

"Tamam, gelsin burada için."

"Gonca beni sinir etme!"

"Valla biz de akşam dışarı çıkacağız Yekta'yla."

"Kimden izin aldın canım?"

"Ben alırım izni her türlü, dert etme gülüm."

Gözleri parladı. "Buldum! Beraber gezeceğiz diye dışarı çıkıp ayrılalım?"

"Vaov! Dâhiyane!"

"Dalga geçme!"

"İyi tamam, ne ağladın ya?" diyerek baktım yüzüne. "Koca koca diye ölüyormuşsun da haberimiz yokmuş. Nerede benim o burnundan kıl aldırmayan ablam?"

"Seviyoruz kızım seviyoruz," dedi Hale ablam ve sonra da kolunu gösterdi. "Ayrıca kıl dedin iyi oldu, iki gün sonra da lazer randevum var."

"Kaçıncı seansı ya senin?"

"Yedi olacak," dediğinde kollarına baktım. "Bayağı azalmış he. Sen bitir de ben de başlayayım artık."

"Tamam, az kaldı halledersin. Para biriktiriyordun ama değil mi?"

"Biriktiriyorum da yetmez ki abla o para!"

"Benden aldıklarınla da mı yetmiyor?" diye sordu. "Tamam, babamdan alırsın."

Güldüm. "Baba kıllarımı temizlemem için yardımına ihtiyacım var, iki üç bir şey ateşlesene."

"Orasını sen bilirsin ama kesin git."

"Gideceğim gideceğim," diyerek bacaklarıma baktım. "Tamam, çok da kötü genlerimiz yok ama lazım."

"Öyle öyle," derken ayaklandı. "Akşamı hallederiz o zaman. Sen de git bir yüzünü yıka ya, Yekta seni böyle gördü mü hiç acaba?"

"Görmediği hâlim kalmadı desem..."

Gözleri kocaman oldu. "Yuh!"

"Lan manyak kız abartma, yüz olarak diyorum."

"Sen de az değilsin," diyerek salladı kafasını, iki yana gözleri puslu puslu bakarken. "Çiçekli donunu da gösterseydin!"

Elime yastık aldığım gibi üzerine attım ama gülerek onu bana attı ve ikinci sefere kalmadan odayı terk etti. Ben de derhâl toparlandım ve insan bedenine geçiş yaptım.

Akşam olduğunda evde tatlı bir telaş vardı çünkü İdil abla ve ailesi iftar davetlimizdi. Ferdi abimdeki o heyecanı görünce gülerek, "Damat da damat

he," deyip göz kırptım. "Ulan abi çok can yakacak, piyasanın içinden geçecek tipin varken çok erken ayrıldın aramızdan."

"Ulan Gonca," dedi Ferdi abim yanağımdan makas aldığında. "Ben hâlimden öyle memnunum ki daha memnun hâlimi hayatta bulamam."

Avuçlarımı açtım. "Rabbim nasip et."

Bekir laf çarptırdı. "Ya aynen, en kısa zamanda değil mi?"

Kafamı imalı bir şekilde salladım. Hale ablam ekmekleri dilimlerken, "Anne bu arada biz Gonca'yla iftardan sonra biraz yürüyüşe çıkacağız," dedi.

Annem, "O niyeymiş kızım?" diye sordu. "Misafirlere ayıp olur."

"Anne abartma sen de! Zaten kalabalık bir aileyiz, yokluğumuz belli bile olmaz."

Kollarımı göğsümde topladım. "Valla seni bilmem de benim yokluğum çok belli olur be abla!"

"Ona ne şüphe," diyerek gözlerini kıstı.

Annem, "Ne yürüyüşü ayrıca?" dedi peşinden.

Bekir hızlı davrandı. "Anne kısaca biz çok kilo aldık. Yediklerimizi vermek istiyoruz, biraz yürümemiz lazım demek istiyor bu ikisi."

Hale ablamla bakıştığımızda bundan hoşnut kalarak kafasını salladı. "Aynen tam olarak bu."

Annem homurdandı. "Tövbe Allah'ım!"

Bekir o sırada yanıma geldi ve kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Hadi Doğu resmî eniştem diye bir şey demiyorum ama Yekta ayağını denk alsın."

Gözlerimi irileştirdim ve sadece onun duyacağı kadar konuştum. "Yalnız biz onlarla..."

Gülümsedi gözlerini kapatıp açarken. "Siz onlarla buluşacaksınız, alnımda salak yazmıyor benim canımın içi."

Gülerek alnına dokundum. "Aa! Harbiden salak yazmıyor ama başka bir şey yazıyor."

"Ne yazıyor?"

Sahte bir merakla kaşlarımı çattım. "Ayşe yazıyor."

Suratı kasıldı ve geri çekildi. "Ha ha!"

Omzumu omzuna çarptım. "Ne zaman tanışıyoruz? Merak ettim he kızı."

"Ne tanışması kızım? Yok öyle bir şey."

"Var öyle bir şey."

İç geçirdi ve kaçtı. "Kaç dakika kaldı ya? İmamın karısı kocasını darlasa da ezanı erken okusa."

Babam, "Bekir konuşmasana oğlum abuk sabuk!" diye uyardı.

Bekir de, "Baba komedi şaka falan bunlar," dedi. "Hani o kadar da salak değilim lütfen."

Evde koca bir sessizlik, ardından da gülüşmeler meydana geldi. Klasik Gündüzler atışması, bilirsiniz.

Velhasıl, dakikalar sonra çok güzel bir iftar sofrasında orucumuzu açtık. İdil abla ve ailesini ağırladık. Yemekten sonra yokluğumuz hemen fark edilmesin diye yalandan bir sohbet muhabbet derken odalarımıza çıkıp hazırlandık. Ben çok uğraşmadım valla, üzerime bir kot ceket alıp çıktım. Ablam ise sanki düğüne gidermiş gibi giyinmişti. Yani düğün biraz abartı olabilir, biz ona söz diyelim en iyisi.

"Abla sence bu kılıkla kim inanır beraber yürüyüşe çıkacağımıza?"

Koluma girdi ve gülümsedi. "Ne var canım? Kız kardeşime güzel görünemez miyim?"

Kahkaha attım. "Yok aştın sen kendini! Aşk seni başka birine çevirdi ama iyi ki çevirdi. Iyy, neydi Nemrut hâllerin senin."

"Yazıklar olsun."

"Olmasın olmasın."

Ablamla göze batmadan evden ayrıldık. Yekta çoktan çıkmış karşı kaldırımda beni bekliyordu. Ablam kulağıma doğru yaklaşıp, "Fena çocuk değil he," diyerek güldü.

Gülümsedim. "Sen bir de bizi yan yana gör."

"Ee, git de bir göreyim hadi."

"Olur," dedim ve ablamın kolundan çıkarak hızla Yekta'nın yanına gittim. Onun bir şey söylemesine izin vermeden Yekta'nın elini tutup yanındaki yerimi aldığımda ablama baktım. Yekta, "Ne oluyor?" diye sordu hafif bir gülüşle.

Sırıttım. "Ablam boyumuzun ölçüsünü alıyor."

"Nasıl?"

Güldüğümde ablam eliyle onayladı ve gülerek gözden kayboldu. Yekta'ya döndüğümde şaşkınlıkla, "Ne oldu şimdi?" diye sordu.

"Boş ver," dedim. "Hadi gidelim, çok fazla vaktimiz olmayabilir."

"Tamam, olduğu kadar artık."

Birlikte evimizin önünden uzaklaştık ve iki sokak aşağıdaki parka gittik. Yekta bana dondurma ısmarlamıştı. Yan yana oturduk ve bacaklarımı birbirinin üzerine attıktan sonra dondurmamdan bir ısırık alıp ağzımın içinde eritmeye başladım. O da bir kolunu omzuma doğru attı ve beni sıkmadan orada durdu.

Gülerek üstteki bacağımı salladığımda Yekta'nın beni süzdüğünü gördüm. Ona bakmadan, "Dudağımın kenarına dondurma falan bulaşmaz," dedim. "Bulaşırsa da ben temizlerim."

Bir anda hayretle kahkaha attığında, "Aklımın ucundan bile geçmedi," dedi. "Çok fenasın Gonca!"

"Yalancıyı..."

"Şş!" diyerek gülmeye devam etti. Sustu ve derin bir nefes aldı. Usulca bana doğru yaklaştığında, "Aklındaki fesat düşünceler sanırım hiç rahat durmuyor," diye fısıldadı.

Ona bakmadım yine ve dondurmamı ısırdım. "Hıhım."

Hızla yanağıma bir öpücük bıraktı. "Seviyorum."

"Neyi?"

"Bu hayatı."

"Bak sen şuna."

"Bu hayatta sen varsın çünkü."

İç geçirdim. "Sen birkaç aya şair olursun he."

"Bulmuşum senin gibi bir şiir, yazmadan bırakılır mı hiç?"

"Bak ya," diyerek döndüm bu sefer yüzüne. Gözlerine bakarken hayat duruyordu, asla şaka yapmıyordum. Sevmek, sevilmek öyle farklı ve güzel bir histi ki yaşamadan anlatılacağını sanmıyordum.

"Bakıyorum," diyerek iç çekti. "Hep bakmak istiyorum."

"Hep bak o zaman."

"Hep bakarım."

Ardından dondurmama bakıp, "Üzerine damlayacak," diye uyardı.

"Dur hallediyorum," deyip ağzıma götürürken güldüm. O da güldü.

Birlikte havadan sudan konuştuk. Biraz şakalaştık. Sonra kaydıraktan kaydık ve biraz da sallandık. Müthiş eylem özetlerimden sonra vakit ilerlemeye başladı. Ablamla mesajlaşıp haberleştikten sonra yola çıktık. Ağır adımlarla el ele yürürken Yekta, "Evde durumlar nasıl?" diye yokladı.

"Güzel," dedim. "Her zamanki gibi. Ne oldu ki?"

"Hiç öyle bir sormak istedim. Bizi Bekir ve Hale ablandan başkası biliyor mu?"

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Yok. İyi sakladım he."

Güldü. "Daha ne kadar saklamak istiyorsun peki?"

"Sen ne kadar olsun istersin?"

"Bilmem," deyip sarkıttı dudaklarını. "İstersen yarın, istersen sonraki gün ya da..."

Cümlemin devamı, sokağın başını dönmemizle camiden çıkan babamı karşımızda gördüğümüzde şu şekilde devam etti. Yutkundum ve elini tuttuğum insanın yanında babamın yüzüne baktım. *"Ya da şimdi!"*

25. Bölüm

"Neşe Biletleri"

Şom ağızlı olmak ya da olmamak, aslında bütün mesele bu.

Babam karşımızdaydı ve biz ona basılmıştık, daha doğrusu böyle söylemek de yanlış. Neyiz biz, akbil mi anasını satayım? Önce ellerimize, sonra da babamın gözlerine baktım ama babamın gözleri de bizim ellerimizdeydi. Usulca ellerimizi ayırdığımızda abartı bir tepkiden kaçmaya çalışarak soğukkanlı duruşumu korumaya çalıştım.

"Baba biz..." diye başladım söze. *Bir selam verseydin canım, o kadar rastlaştınız yahu...*

Babam sol kaşını kaldırıp, "Aleykümselam kızım," dedi.

Canım ya, iç sesimi okumayı da öğrenmiş.

"Nereden geliyorsun?" diye sordum. "Yani şey..."

"Camiden çıktığıma göre bakkaldan geliyorum," diye alay etti. "Nereden geleceğim kızım? Teravihten çıktım, eve gidiyordum."

"He, Allah kabul etsin."

"Sağ ol."

Maçı uzatmalara mı götürüyoruz abi, ne oluyor? Zaten kendi evimizde golü yedik, küme düşersek bir daha nah çıkarız üst lige... Bekir kardeşimin genlerini taşıdığım nasıl belli, bir ara size ofsaytı da anlatırım.

Babam bir açıklama yapmamı bekliyordu ya da bekliyor muydu, bilmiyordum. Ona anlatmalıydım ama dürüst davranmalıydım da. Zaten her şeyi görmüştü, nasıl yalan söyleyebilirdim? Dudaklarımı ıslatarak soluklandım fakat o benden evvel davrandı.

"Sen Hale ablanla yürüyüşe çıkmamış mıydın Gonca? Annen öyle söylemişti kızım."

Has... Bunca işin gücün arasında bir de Hale ablama yalan bulacağım şimdi. Neyse iki yüz lira oldu üç yüz... Bu fiyatlar günah endeksli ilerliyor, dolara bağlayayım bari bir dahaki sefere.

"Hale ablam mı?" diye sordum zaman kazanmak için.

"Evet."

"Annem mi söyledi?"

"Evet."

"Ne zaman söyledi?"

"Gonca!" diye sorguladı babam. Az önce soğukkanlı olacağıma dair bir cümle geçmiş olabilir ama maalesef bazen aklım karışıyor. Herkes böyle tutarsızlıklar sergileyebilir. Babamın gözleri Yekta'ya kaydı. "Sen karşı evdeki çocuksun, değil mi?"

Yekta, "Evet İlhami Amca," diye karşılık verdi.

Babam konuşmadı. Sanırım en uygunu buydu. Yekta da bir şey söylememişti ve bunu da nedensiz yere sevmiştim çünkü bunun izahını öncelikle kendim yapmalıydım. Kısa bir sessizlik olduğunda Yekta usulca nefes alıp verdi ve ellerini önünde birleştirerek, "Ben müsaadenizi isteyeyim o hâlde," dedi çünkü babamın bir şey sormayacağını biliyordu, yani şimdilik. Zeki ve mantıklı sevgilim benim, hadi git ben boşları toplarım.

Babam kafasını aşağı yukarı sallarken yavaşça Yekta'ya yol verdi. İnanılmaz garip bir durumun ardından Yekta bizden uzaklaşmaya başladı. Hiç böyle hayal etmemiştim ama fark etmez artık. Ne olacaksa olsun, aman üç günlük dünya be.

Babam gözlerimin tam içine bakarken gülümsemeye çalıştım. "Gel eve birlikte yürüyelim," diye konuştu ve hafifçe döndü. Yanındaki yerimi aldığımda dudaklarımı birbirine bastırdım. Ayaklarımın uçlarını izleyerek ilerlediğimde, "Misafirler gitti mi?" diye sordum.

"Yok," dedi babam.

"Peki."

Babam bir şey söylemediğinde sanırım ona açıklama yapacak olan taraf bendim. Böylelikle kendimi daha iyi ifade edebilirdim.

"Kızdın mı baba?" diye sordum sessizce.

"Neye?"

"Az önce gördüğün manzaraya."

Güldü. "Az önce gördüğüm şey bir manzara mıydı?"

"Affedersin, öyle söylemek istemedim sadece..."

Sözlerimi kesti. "Yalan söylemene kızdım Gonca."

"Anlamadım?"

"Niye yürüyüşe çıkacağız diye yalan söyledin? Üstelik ablan da yok ortalıkta."

"Ablam... Şey..."

"O da Doğu'yla beraber, değil mi?"

Söyle gitsin be. "Öyle evet."

"Niye bunu söylemek yerine abuk sabuk yalanlara başvuruyorsunuz? Neyim ben, canavar mı kızım? Size kızacak, size zorbalık yapacak bir adam mıyım sahiden?"

"Estağfurullah baba, öyle değilsin tabii ki," deyip kısa bir suskunluğun ardından hemen devam ettim. "Ama... Daha doğrusu, bunu sana dürüst bir şekilde söyleyemezdim sonuçta..." Kelimelerimi bir araya getirirken zorlandığımı fark ettim, bu konuda yalnız değildim.

Babam, "Tamam üzerine gelmeyeceğim," dedi. "Senden bana bir açıklama yapmanı da beklemiyorum çünkü anladım ben anlayacağımı. Beni üzen tek şey, yalan söylemeniz."

"Çekindik diyelim biz ona?"

"Hadi öyle olsun madem," dedi. "Ama bunu sonra konuşacağız."

"Neyi?"

"Sen biliyorsun ne olduğunu."

"Baba Yekta'yla..."

"Tamam, şimdi değil," dedi babam. "Seni sorguya çekmeyeceğim, merak ettiğim bir şey varsa sorarım zaten."

Sanırım bu iyi bir şeydi. Anlamadım valla ya, aman. Eve geldiğimizde henüz misafirlerimizin gitmediğini gördüm. İdil ablanın babası biraz rahatsız olduğu için babamla beraber camiye gitmemişti. Annem bizi kapıda gördüğünde, "Hale nerede?" diye sordu, gözleri bendeydi.

Babam güldü. "Söyleyeceği yalanı dinleyince görürüz nerede olduğunu."

"O ne demek İlhami Bey?"

Babam, ayakkabısını kenara çıkarıp ev terliklerini giydikten sonra annemin yanına ilerleyerek, "Neyse sonra mevzusunu açarız," dedi.

"Ben içeri geçeyim."

Bana seslendi babam. "Gonca bana bir çay getir kızım!"

"Hemen baba," diyerek acele ettim.

"Ablan nerede?" dedi annem.

"Doğu enişteyle."

"Ne?" diyerek peşimden geldi. "Siz beraber değil miydiniz?"

"Yok, onlar beraber."

"Sen kimleydin o zaman?"

Bekir keyiflenerek elinde çay bardağıyla içeri girdi. "Boş ver anne ya! İki gün sonra pat diye bir damat daha çıkar gelir elinde çiçeğiyle, o zaman görürsün. Malum, bizim kızların isteme olayı hep farklı!"

"Çok biliyorsun sen!"

Güldü. Annem merakla, "Gonca?" diye sorguladı. "Ne demek oluyor bu kızım?"

Çay bardağını ararken, "Anneciğim sonra konuşuruz," dedim. "İçeriden bir sürü ses geliyor bak, hadi gitsene sen de."

"Konuşacağız sonra!"

"Konuşuruz toprağım ya, konuşuruz."

Annem mutfaktan çıktıktan sonra Bekir elindeki çay bardağını sallayarak keko bir tavırla yanıma geldi. Tipe bak, bir tane geçirsem yere yapışır... "Anlat bakayım," diyerek çayından bir yudum aldı, gözleri bu esnada kısılırken. "Yine hangi işinizi batırdınız?"

"Ay Bekir, seninle uğraşamam şu an," diyerek babamın çayını doldurup içeri gittim.

En sevmediğim durumlardan biri olan, kalabalık bir ortama girmeyi yaşayıp yalandan iki üç soru cevaplayıp eh bir de sevgi pıtırcığı hâlleri geride bıraktıktan sonra mutfağa geri döndüm.

Bekir, tazelediği çayıyla beraber beni gözleriyle karşısına çağırdı. İşin garibi, bir bardak da bana koymuştu. "Hangi dağda kurt öldü?" diye sordum çayıma şeker atarken.

"Kurt ölmedi," dedi Bekir. "Dökül."

"Neyi canım?"

"İçindekini."

Güldüm. "Ben mi sen mi acaba?"

"Benim dökülecek bir şeyim yok kızım."

"Ayşe?" diyerek göz kırptım.

"Karıştırma şimdi Ayşe'yi."

"Ha, karışılacak kadar var yani?"

"Gonca!"

"Ay ne be!" diye çemkirdim sessizce. "Neyi dökecekmişim ayrıca ben?"

"Babamla eve geldiğine göre bir şeyler olmuş belli."

"Babam öğrendi," dedim gözlerimi devirerek. "Yekta'yla beni."

"Hass*ktir! Nasıl?"

"Gördü işte, ne nasıl?"

"Sonra?"

"Ne bu laf alma merakı?" diyerek saf saf gözlerine baktım. "Öğrendi işte, sorgulama! Babam bile bu kadar sormadı. Hem sen boş ver işte, sen Ayşe'den bahsetsene biraz. Kim o kız, okuldan mı?"

"Okuldan," dedi hızla ve gözlerini kaçırıp çay bardağıyla oyalanmaya başladı. "Bu kadar."

"Bu kadar?" diyerek kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru. "Atma yalan."

"Ne öğrenmek istiyorsun kızım sen?"

"Öğrenmek istediğim her şeyi," deyip sırıttım hevesle. "Anlatsana. Bak yalan yok, zaten fark etmiştim son zamanlarında bir renk geldi sana, böyle bir insan gibisin."

"Zaten insandım lan manyak!" dedi hafif bir atarla.

"Yani neyse işte daha da insanlaştın," dedim hızla. "O İnci varken hiç böyle değildin sen."

"Nasıldım?" Gözleri kısıldı ve merakının gerçekliğine şahit oldum.

Dudaklarımı ıslatırken usulca soluklanarak, "İyisin işte," dedim. "Her zamanki salaklığın var da işte, bir iyisin."

Masanın altından ayağıma vurduğunda kaşlarımı çatıp tepki gösterdim. "Bok iyisin anasını satayım, aynı barzoluğuna devam. Yazık o Ayşe'ye de! Numarasını ver de yol yakınken dönmesini söyleyeyim."

"Yol hiç de yakın değil," deyiverdi diliyle dişinin arasından.

"O nasıl ya?"

"Yarın akşam birlikte iftar yapacağız."

Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereyken yine dangoloz bir deyime kurban gitmeden gözlerimi yuvasında tuttum ve bardağımı kontrollü bir şekilde bırakıp Bekir'e odaklandım. "Nasıl yani? Çıkıyor musunuz siz?"

"He ilk *date*." Benim alay etti.

Ben de onunla ettim. "Helal *date*."

Gözlerini devirdi. Gülmeye başladığımda, "Oğlum anlatsana işte kıvrandırma ya," dedim. "Şurada iki dedikodu yapacağız."

"Ben senin kız arkadaşın mıyım? Gülbade miyim ben?"

"Değilsin ama benim her haltımı öğrenmek istiyorsun."

"Ben isterim," dedi. "Ayrıca Yekta aramadı mı seni? Merak etmedi mi son durumları?"

"Ben arayacağım onu," dedim hızla. "Konu sensin şu an. Yekta bir sorun olmadığını bilecek kadar tanıyor beni."

"Babamı ve beni tanımıyor ama?"

"Üf," dedim içim geçmiş gibi. "Amma naz yaptın ya!"

Bekir, karizmatik bir bakış atarken kafasını eğdi ve çayını yudumlayarak benimle yüz yüze geldi. O bakışını yakaladığımda, "Sen var ya kesin âşık oldun!" dedim bastırarak. "Evet işte, âşıksın ben anladım."

"Ne diyorsun?" dedi hızla bardağı dudaklarından ittiğinde. "İyice kafayı yedin he."

"Ya bırak bu işleri." Gülmeye başlarken masanın altından ayaklarımı salladım. "Ama nasılsa çıkar kokusu." İç geçirip telefonumdan saate baktım. "Neyse ben odama çıkıyorum. İdil ablalar gitmeden inerim aşağı." Mutfaktan çıkmadan Bekir'e konuştum. "Çayları tazele."

"Çok beklersin."

"Hadi, bak Bekir Ayşe'yi seviyor diye bağırırım yoksa!"

"Gonca!"

Sırıtarak ve kimseye görünmemeye çalışarak odama çıktığımda çabucak telefonuma sarıldığım gibi penceremin önünde dikildim. Yekta'nın odasının ışığı yanıyordu, perdeleri açıktı. Onu aradığımda birkaç saniye sonra açtı ve direkt pencerenin önüne geldi. Birbirimize baktığımızda güldüğünü gördüm ama mesafelere inat gözlerindeki endişeye de şahit oldum. "İyi misin?" diye sordu ilk.

Güldüm. "Çok iyiyim. Sen varsın çünkü."

Gülümsedi. "Öyle ama..."

"Korkma, babam bir şey demedi," dedim. "Yani korkmanı gerektirecek bir durum da yoktu zaten. Tamam, garip bir durum oldu ama işte... Sen ne hissettin?"

"Ne diyeceğimi bilemedim ki," dedi şaşkınlıkla. "Gördü zaten her şeyi, inkâr edecek hâlimiz yoktu. Öyle pat diye mevzuya da girmek istemedim, sana bıraktım."

"İyi yaptın, teşekkür ederim," dedim. "Babam seni tanıyor zaten ama tabii, durum farklı biraz."

"Farklı tabii," diyerek gülümsedi, alnını pencerenin camına yasladığında. "Kızına âşığım, körkütük."

Aynı tavrı sergilediğimde sesim kısıldı. "O kadar diyorsun yani?"

"O kadar diyorum yani."

"Kızı da sana öyle."

"Ne kadar?"

"Körkütük."

"Sağ ol."

"Ne demek canım."

Gülüşmeye başladığımızda eve doğru gelen ablamı gördüm. Alnımı camdan çektiğimde kafasını kaldırdığı gibi benim odama baktı ve kaşlarını çatarak parmağını üzerime salladı. Kahkaha atarak ona baktım ve Yekta'ya konuştum.

"Ablamın başı belada."

"Bir şey olmaz, baban kıyamaz size."

"Orası öyle tabii," diyerek ablama tatlı bir öpücük attım. Ablam *Samuray Jack* gibi bahçe kapısından içeri girdiğinde yüzümü Yekta'ya çevirdim. Benden hızlı davrandı. "Çok güzel gülüyorsun."

Sersemleştim. "Bir dur, şurada iki ekşın yaşayacağız ama ya!"

Gülümsedi, sersem gibi. "Benim ekşınım da sensin."

"Ba ba ba!"

"Meltem mutfak!" dedi kahkaha atarken. Ses tonu kalbimin ritmini değiştirmişti.

Aşk böyle bir şey işte anasını satayım, sorup durmayın daha fazla. Tamam, sakin ol.

"Neyse ben kapatayım," dedi Yekta sessizleşerek. "Ablanla konuşmam gereken konular olabilir ama sahura kadar uyumazsan ben buradayım."

Sırıtarak kendimi biraz naza çektim. "Yok, uykun gelirse uyuyabilirsin."

"Yok yok, uyumam merak etme."

"Ben söylemiş olayım da sen bilirsin."

"Öyle olsun."

"Olsun," dedim ve çok da uzatmadan telefonu kapattım. *Dışarıdan kendimi izlesem girdiğim şekillere bakıp tek yumrukla yere serebilirim ama yaşayınca kalbimi yiyesim geliyor.*

Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde ablam, soluk soluğa kalmış bir şekilde odama girdi. Onu sakince karşıladım. "Babam sizi öğrendi mi?" Sorduğu ilk şey bu oldu.

"Sana kim söyledi?"

"Bekir."

"La bu çocuğun ağzı ne gevşek la?"

"Anlat çabuk!"

"Of bir şey olmadı, gördü sadece abla ya aman. Sen ne yaptın?"

"Boş ver şimdi," dedi. "Bir şey söyledi mi bari?"

"Yok söylemedi," dedim sakinlikle. "Gayet medeni bir şekilde karşıladı, olması gerektiği gibi. Tamam ben utandım, lafı eveleyip geveledim biraz ama bana güvendiği için kızmadı. Soracak tabii daha, biliyorum."

"Hay böyle şansın ya," diyerek üzüldü. "Siz de nereden denk geldiniz Gonca ya?"

"Ne yapalım gülüm? Eve gideceğiz diye arka sokaklardan mı yürüyelim? He sonra şişlesinler bizi, değil mi? Ne güzel la!"

"Deli deli senaryo üretme," dedi. "Böyle olmasın istedim herhâlde. Ne bileyim işte, anlarsın ya..."

Gülümsedim. "Ablacığım biliyorsun ki bizim ailede her şeyi usulüne göre yapmak ters. Yani bir anormallik üzerine kurulu hayatımız, o yüzden boş ver. En azından benimki normal oldu. Ya elinde çiçek çikolatayla gelseydi, sonra ben de bayılırdım artık senin gibi."

"Hatırlatma," dedi sinirden gülmeye başladığında. "Daha ikonik bir an yaşamadım."

"Bizim hayatımız ikonik be."

"Ya orası öyle." Kolundaki saate baktı. "Saat de geç olmuş. İdiller kalkacak birazdan, in aşağı da bir görün, ben de geleceğim."

"Tamam ama bu gece sahur sırası sende ona göre," dedim. "Uyumak yok."

"Tamam, ders çalışacağım zaten."

Gözlerimi buğulandırdım. "Bilirim ben o dersleri."

Saçlarımı bozdu. "Gel sana da öğreteyim birkaç ders."

"Yok ben almayayım," diyerek yöneldim kapıya doğru, birlikte hareket ettik. "Hadi my rose, hadi."

Bekir ve Ayşe'den

"Acıktın mı?" diye sordum karşımda oturan Ayşe'ye.

"Yani," dedi Ayşe ılımlı bir sesle. "Ama susadım daha çok. Sen?"

"Ben acıktım valla," dedim keyiflenerek. "Normalde oruçluyken ve acıkmışken agresif olurum ama bugün öyle değilim mesela."

Az daha belli et, çok oldu bu manyak herif. Ayşe, zeki bir kız olduğu için Allah razı olsun, hiç naza çekmedi. "O zaman sebebi benim sanki ha?"

"Biraz öyle," dedim ben de uzatmadan. Net insanları severim, net olmayı da çok severim ama yanlış anlaşılmasın, henüz kızla aramızda bir şey yok. Bir şey var gibi ama yok gibi de. Tabii, ben hoşlanıyor gibiyim ondan ya da daha fazlası. Net olmam için azıcık daha vakte ihtiyacım var.

"Bu arada," dedi Ayşe gözlerini kısarak masaya doğru yaklaştığında. "Özellikle bu erkeklerin oruçluyken agresif falan olması çok saçma değil mi ya? Her şeye atar gider, sorsak oruçlusunuz! Hayır bize ne yani sizin öfkenizden? Tutmayın o zaman, öyle değil mi?"

Gülmekle gülmemek arasında gidip geldiğimde, "Tamam da sen niye sinirlendin şimdi?" diye sordum.

"Bu duruma sinir oluyorum sadece," diye ifade etti kendini. "Herkesin sevabı günahı kendine ama öfkenizi de içinizde yaşayın bir zahmet."

"Tamam tamam," dedim korkarak. "Sinirli falan değilim."

Ayşe hafif bir mahcubiyetle geri çekildiğinde, "Yok sadece seni hedef almadım. Yanlış anlama," dedi. "Yeri gelmişken söylemek istedim."

"Tamam sorun yok," diyerek gülümsedim. Telefonumun ekranına baktığımda ezana beş dakika kaldığını gördüm. Çorbalarımız ve yemekler de az sonra masamızdaki yerini aldığında ezan okunmaya başladı ve orucumuzu açtık.

Ayşe, o kadar sakin ama hoş bir kızdı ki ara sıra kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Yok mu pideyi bölüşürken romantik bir bakışmamız? Yok kardeşim yok, kendine gel lan! İyice romantik bir bey olup çıkacaksın! Erkek dediğin vurduğu yeri inletir, söz geçirir.

Az evvelki barzo cümlelerim asla benimle örtüşmüyor, örtüşmesi teklif dahi edilmiyor, biline! Ben gayet kibar, sevdiğine karşı sakin ve sevecen bir

insanım. Her erkeğin, sevdiği kadına karşı böyle olması gerektiği gibi... Sevdiği kadın mı? Açlık benim kalbimi kör etmiş, ben pilavdan devam ağa.

İftarımızı güzelce açtıktan sonra tatlıların ardından çay içeceğimiz zaman Ayşe beni durdurdu. "Çayı başka bir yerde içsek olur mu? Açık havada, bildiğim güzel bir yer var da."

"Olur," dedim kafamı sallayarak. "Ben hesabı halledeyim."

"Hesabı beraber ödeyecektik?" derken sol kaşını kaldırdı.

Gülümsedim. "Kandırdım seni."

"Komik mi?"

"Hayır değil."

"Bence de," dedi ve cüzdanına ulaştı. Onu durdurdum.

"Tamam dur, hemen abartma kızım ya! Bir dahaki iftara sen ödersin."

"Bir dahaki iftar yok ki? İki gün sonra bayram?"

Afallayarak bakışlarımı kaçırdım. Bak ben de az değilim he, yavşak ben. Gözlerine bakıp, "O zaman önümüzdeki Ramazan'ı bekleriz biz de, olmaz mı?" dedim. Ayşe tatlı bir şekilde utanınca göz kırptım. "Kabul ettin sayıyorum, geliyorum birazdan."

Hesabı ödemeye giderken arkamdan attığı bakışı, gözlerimin önünde canlandırmış kadar oldum. Televizyonda *Biscolata* herifi görmüş gibiydi. Gerçi Ayşe'nin *Biscolata* heriflerine düştüğünü de hiç sanmıyorum. Neyse...

Ayşe bizi güzel bir çay bahçesine getirmişti. Kızım bu kadar abartıya gerek yoktu, ben seni bizim kahvehaneye de götürürdüm. Karşılıklı geçip oturduk ve çaylarımızı söyledik. Arkama yaslandığımda, "Üşüyor musun?" diye sordum.

"Üzerimde hırka var, üşümem imkânsız."

"Tamam, yalandan iki kibarlık edeyim dedim. Hemen tıka ağzıma lafları, hemen tıka!" diye söylendiğimde gülmeye başladı. "Ne, yalan mı?"

"Hayır ama Bekir..."

Adımı telaffuz edince benim bir kedi seviciliği yanım alarm vermeye başladı. Aynen kedi sevici yanım. "Hım?" dedim sakinleştirici yemiş gibi.

Elini yanağının kenarına koyduğunda gözlerime daha uzun baktı. Yapma şunu bana be kızım, yapma be! "Sen farklısın, çok komiksin ve iyisin de."

Kibirle güldüm. "Ben senin bildiğin erkeklere benzemem!"

Gülümsedi. "Benzemiyorsun, doğru."

"Âşık mısın yoksa bana?"

Höst ulan, danaya mı giriyorsun ayı herif! Ayşe bana bir cevap vermediğinde kaba davranışım için oturuşumu düzelttim. "Yok, öyle söylemek istemedim. Yani affedersin..."

"Kim bilir," dedi yüzüme bakmaya devam ederken. Çok soğukkanlıydı ama nasıl bu kadar yakınımmış, kalbimmiş gibi hissettirebiliyordu. "Belki de öyleyimdir."

"Ne?"

İstifini bozmadı. Bir dakika lan, ne oluyor ne oluyor? Olayın ciddiyetini kavramaya çalışırken Ayşe, kendisini geri çekti ve bacak bacak üzerine attı. "Bir şey söylemeni beklemiyorum, korkma."

"Neden korkayım ki?" diye sordum.

Dudaklarını büktü. "Bilmem. Tipin değilimdir belki ve İnci'yi..."

"İnci mi?" diye çattım kaşlarımı. "İnci ne alaka?"

"Ona âşıktın çünkü ve belki hâlâ..."

"Hayır, hâlâ falan yok," diyerek sözlerini kestim direkt. "İnci benim hayatımda hiçbir zaman olmadı ve olmayacak. Öyle olmasaydı şu an senin karşında oturuyor olmazdım, öyle değil mi Ayşe? Sen ne sanıyorsun ki beni?"

"Dur kızma hemen!"

"Ama kızarım, kusura bakma," dedim. "Ben senin bildiğin erkeklerden değilim derken şaka yapmıyordum bu arada. Cidden öyleyim. Kalp kırıklığımı seninle tamir edeceğim, sen bana iyi geleceksin, İnci'yi unutturacaksın durumları... Hiç benlik değil. Ben zaten birine bir adım atarsam bu sadece sevdiğim içindir, geçmişi silmek için değil." Ayşe gülümsedi. "Gülmesene kızım şöyle."

"Sebep?"

"Aklımı karıştırıyorsun."

"Böyle konuşman için damarına basmam mı gerekiyordu Bekir?"

"Anlamadım?"

"Aramızda adı konulmayan bir şey söz konusu! Birkaç aydır az çok tanıdık birbirimizi. Bana bakarken gözlerin parlıyor yalan yok, bunu inkâr edemem ama söylemek konusunda çok da becerikli sayılmazsın."

"Utangacım biraz," dedim sesim kısıldığında. "Bir de tepkinden çekindim."

"O niyeymiş?" Gülerek yüzüme yaklaştı. "Sana âşık olan benim ama sen bana karşı duygularını açarken tepki alacağından mı korkuyorsun? Salak mısın sen, yoksa çok iyi rol yapan bir oyuncu mu?"

Kendimi sarstım ve çayımdan bir yudum aldım. "Dur la bi, üst üste bu kadar itiraf bünyeme fazla geldi. Alışık değilim ben sevilmeye, bi dur!"

Ayşe, "Hiç anlamadın mı?" diye sordu. "Hiç fark etmedin mi okuldayken beni? Nasıl göremedin sana olan bakışlarımı?"

Durgunlaştım. "Biliyorsun, ben o dönemler..."

Ayşe güldü ama tatlı bir gülüş yoktu yüzünde. "O dönemler başkası vardı yüzünde. Seni suçlamıyorum, hiç suçlamadım. Sonuçta sen de benden farksızdın."

"Konu ne ara buraya geldi bilmiyorum ama özür dilerim."

"Ne için?"

"Seni geç fark edebildiğim için."

"Fark ettin mi artık?"

Gülümsedim. "Kör değilsem evet ve ayrıca ben de..."

"Çaylar," dedi Ayşe beni susturarak. "Çaylarımız soğuyacak içelim."

"Haklısın," diyerek bakışlarımı kaçırdım ve ortamdaki havayı acı gerçekle değiştirdim. "Bir bardak çay bilmem kaç lira olmuş, sonra da konuşuruz."

Çayını yudumlarken gözünü kısıp kafasını salladı. Bir müddet sonra çay bahçesinden ayrıldık ve yan yana yürümeye başladık. "Sınava da az kaldı, hazır mısın?" diye bir soru sordum, tam benlik soru aynen.

Ayşe, "Gibi gibi," dedi. "Eczacılık ya da diş hekimliği düşünüyorum, biliyorsun ya."

"Benim iki kız kardeşim de onları okuyor. Biri eczacılık, biri diş hekimliği..." İç geçirdim. "Sen de katılacaksın he bu kervana."

"Umarım." Adımlarımızı takip ederken devam etti. "Sen peki Bekir? Hazır değilsin sanırım."

"Yok, benim için önemli olan belli bir seviyeyi geçmek," dedim. "Yoksa futbolculuk kariyerinden devam."

Ayşe, bana yandan bir bakış savurdu. "Bence çok iyi yerlere geleceksin."

"Sahi mi?" dediğimde gözlerim parladı. Bana inanan ve destek olan insanları, ailem dışında görmediğimden inanasım gelmiyordu ve bu beni başka mutlu ediyordu.

"Tabii sahi," dedi Ayşe tatlı sesiyle. "Neden olmasın ki? Hem çok yetenekli hem de iyi bir sporcusun. Bu hayatta insan istesin yeter ki her şey olabilir."

"Sağ ol ya."

"Ne demek ya."

Gülmeye başladığımızda içimdeki ufak pürüzü onunla paylaşmak istedim. "Şimdi sen üniversiteyi kazanırsan ki kazanacaksın, gidecek misin Ankara'dan?"

"Tercihlerimi Ankara'dan yana kullanırım ama İstanbul'u da çok istiyorum. Bakacağız."

"İstanbul'a gidersen konuşmaya devam ederiz ama değil mi?"

"Konuşmayacağımızı düşündüren nedir?"

"Bilmem," dedim ufak bir kaygıyla. "Gözden uzak olan gönülden de uzak olurmuş ya."

"Bekir," diyerek durdurdu beni sokağın ortasında. Karşısında kendimi gözlerine bakarken bu kadar savunmasız hissetmem hiç adil değildi ama bu duyguyu seviyordum. Bana bunu o öğretmişti, bir başkası değil. Dudaklarını ıslattı. "Bana karşı hissettiğin şeyler hemen unutabileceğin kadar hafif mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır tabii ki."

"O zaman araya mesafelerin girmesi bir şeyi değiştirmez," dedi Ayşe. "Belki her an görüşemeyiz ama silemeyiz de sonuçta ben..."

"Seviyorum seni," dedim bir anda.

Has... Helal lan Bekir! Kırk yılın başı güzel bir şey söyledin anasını satayım. Ayşe ağzını araladığında gözlerini kıstı ve usulca yaklaşıp yanağımdan öptü. La ne oluyor ne oluyor? Öpüldüm! Anne öptüler beni anne!

Kendini geri çektiğinde gözlerime bakmaya devam etti. Yutkunduk. Çok cesurdu. Çok utangaç değildi, çok çekimser de durmuyordu ve bunu o kadar sevmiştim ki. Bence bir insanı severken duyguları gömmek yerine onu açığa vurmak da önemliydi. Aşk bazen cesaret isterdi. İstiyormuş. Ayşe gösterdi.

Önümüze dönüp yürümeye başladığımızda derin bir nefes aldım ve yan yanayken birbirine temas eden ellerimizi birleştirdim. Elini tutup parmaklarımızı kenetledim. Kalbinin atışını hissetmem normal miydi? Normal ulan normal, âşık işte kız bana, ben de ona. Yani galiba.

Netlikten mi bahsediyorduk? Netim, Ayşe'yi seviyorum. Hadi eyvallah, seneye düğün.

Gonca'dan

"İyi bayramlar herkese," diyerek indim aşağı parmaklarımın ucunda.

Bekir eşofmanıyla beni selamladı. "Ne bu mutluluk? Bir de bayramlıklarını giymiş ya!"

Ferdi abim şık bir şekilde Bekir'e doğru dönerek, "Bayram olduğu için olmasın abisi?" diye sordu. "Namazdan geldik, hemen çıkarmışsın üzerini. Bir sakin ol oğlum. Hadi giy takımları."

"O niye abi?"

"Babaannemlere gideceğiz," dedi Ferdi abim.

Bekir, "O bize gelse olmaz mı?" dedi. "O bet suratlı yengemi göresim yok."

Ferdi abim, "Bugün Bekir gibi olma," diyerek sevdi ensesini.

"Bekir gibi olmazsam yaşayamam," dedi Bekir ve bana baktı. "Güzel olmuşsun kız, takıldığıma bakma. Bayramın mübarek olsun." Elini uzattı. "Öp elimi, harçlığını vereyim."

"Çüş!" dedim.

"Ne kızım? Para vereceğiz işte."

"Ne kadar vereceğine bağlı?"

"On lira?"

Gözlerimi devirdim. "Ben sana yirmi lira vereyim de çekil önümden."

"Kızım ileride ünlü bir topçu olursam yirmi lirayla ayakkabılarımı sileceğim."

Alkışladım. "Vizyon be."

"Ne sandın?" diyerek merdivenlere yürüdü. "Neyse ben üzerimi giyeyim."

Ferdi abime bakıp, "Hayırlı bayramlar abim," diyerek ona sarıldım. Kollarını sırtıma doladı. "Sana da hayırlı bayramlar abisinin bir tanesi."

"Çok kıyak olmuşsun," dedim onu süzerken. "Asıl bayram İdil ablaya."

Abim saçlarımı severek, "Hepimize hepimize," dedi. Gülümsedik.

Mutfakta tatlı bir telaş vardı. Önce babamın, sonra annemin, sonra da ablalarımın bayramını kutladım. Gürbüz ve göbeği önümde durduğunda elimi tuttu ve öpüp alnına koydu. Güldüm ve eğilerek yanağından öptüm. Ardından cebimden çıkardığım parayı ona uzattım.

"Hadi bu da benden olsun."

"Teşekkür ederim teyze."

"Sofraya hadi!"

Annemin seslenişiyle sofraya geçtik. Yine koca aile bir aradaydık ve sanırım bu ortama daha fazla âşık olamazdım.

"Anne şimdi bayram kronolojisini açıkla!" Konuşan Bekir'di. "Nerelere gidecek bu genç yetenek?"

Babam bıyık altından gülerken Mayıs istemeyerek, "Ben gelmesem olmaz mı?" diye sordu.

Bekir hızla, "Seni zaten yok sayıyoruz çoğu zaman. Yokluğun koymaz," dedi. "Ha kıt beyinlinin biri seni akıl eder de sorarsa fazla *TikTok* çekmekten zehirlendi, gaz veriyoruz evde deriz."

Mayıs, "Ha ha ha!" dediğinde gülen ben oldum. "Valla haklı, ben güldüm."

"Sana da ha ha ha!"

"Şşt," dedi babam. "Bugün bayram, kavga etmeyin."

Hale ablam ekmeğini bölerken, "Babacığım bunlar normal hâlleri," dedi.

Babam da tatlı bir şekilde Hale ablamla uğraşmayı seçti. "Sen de Gonca'yla bugün yürüyüşe mi çıkacaksın yoksa kızım?"

Bekir'le gülmeye başladığımızda Hale ablam, bize ölümcül bir bakış attı ama yine de gülmeden edemedik. "Estağfurullah baba," dedi ablam. "Biliyorsun ya..."

"İzninizle yeri gelmişken ben bir şey söylemek istiyorum," dedi enişte bir anda.

Bekir, "Enişte hamile misin yoksa?" diye bağırdı.

Enişte kafasını eğip güldüğünde babamın, bu sevimsiz espri karşısında bugüne özel altyazı metni geçmemesi beni çok duygulandırdı.

"Evet enişte, seni dinliyoruz."

Enişte cebinden birkaç kâğıt parçası çıkardı ve bize bakıp güldü. "Gündüz kardeşlere bayram hediyem olsun." Hepimizi bir merak sardığında devam etti. "Bayram tatili biletleriniz benden."

26. Bölüm

"Bir Tatil Meselesi"

"Enişteмin bayram tatili dediği şeyin dağ başında kamp olduğunu niye kimse söylemedi bize?" diye isyan etti Mayıs, elinde telefonuyla bir oraya bir buraya koşarken. "Telefon çekmiyor ki burada ya!"

"Tüh," dedim alaycı bir tavırla. "Az *TikTok* çekersin işte, milletin bayramı olur."

"Çok komiksin sen ya!"

"Öyleyim canım," dedim. "Hatta benden tam mizah hikâyelerine başrol olur, yani yazarlar bunu bir değerlendirmeye almalı."

"Hangi yazar?"

Elimi mideme götürdüm. "Affedersiniz ama Gönül Yazar!"

"Sene iki bin on iki anasını satayım," dedi Bekir, iki dudağının arasındaki sigarayla konuşurken. Diğer yandan da çadırı kurmak için malzemelerle uğraşıyordu.

Ferdi abim derin bir nefes alıp verdiğinde, "Yalnız biz bu gece İdil'le döneceğiz ama siz korkmayacak mısınız?" diye sordu.

Mayıs huysuzca, "Abi ben de geleyim sizinle lütfen," dedi. "Ben tatil derken havuz başında bir yer hayal etmiştim, bu nedir böyle? Yerli malı haftasına katılmış gibiyim."

"Sen de bizim yerli malımızsın Mayıs," dedim sırıtarak.

Mayıs, puslu puslu bakarken İdil Abla telefonuyla olan münasebetini keserek Ferdi abime döndü. "Canım bu gece bence biz de burada kalalım, dönmesek olur gibi."

"Hayatım, sen gece korkarım dediğin için kalmak istememiştik ama?"

O sırada Bekir'le bakıştık ve mahsustan bir trip attım. "Ha bizi kurtlar kaçırsa, ayılarla boğuşsak ve bağırsaklarımızı deşip bir dere yatağına bıraksalar sorun yok yani, öyle mi abi?"

Ferdi abim, "*Dicaprio*'nun *Diriliş* filminde değiliz Gonca'm," diyerek güldü. "Hem seni karşısına alacak ayı var mıdır bu ormanda ya?"

"Bu gaz beni YKS birincisi yapar," dedi Bekir. "Biraz da beni güzellesene abim benim."

İdil abla gülümserken Ferdi abim, "Seni güzelleyecek başka biri var sanki la?" diyerek güldü keyifle.

Bekir utanırken gözleri ânında beni buldu ve sessizce mırıldandı. "Sen mi öttün la hemen?"

"Neyi?"

"Ayşe'yi."

Şaşkınlıkla konuşuverdim. "Aa, oldu mu la o iş?"

"Hangi iş?" diye sordu Gürbüz, gözlüklerini çıkarıp eline aldığında.

Mayıs, "Bu kim be?" diye homurdanarak Gürbüz'e baktığında Gürbüz gözlüklerini yeniden taktı ve Mayıs'a doğru konuştu. "Valla teyze, ben de az önce seni tanıyamadım."

Bekir fırsattan istifade arkasını dönecekken onu durdurdum. "Şşt! Kaçma hemen!"

"Odun toplamaya gidiyorum, bırak yakamı da gideyim be!"

Anında ciddiyete büründüm ve Bekir'in gözlerine ihtirasla bakıp yükseldim. "Bu tek başına alabileceğin bir karar değil ki. Bu ikimizin alabileceği bir karar!"

Bekir de şöyle karşılık verdi: "Ya neden anlamak istemiyorsun? Olmaz! Olmaz!"

"Yalancısın, düzenbazsın sen! Beni üçkâğıda getirmeye çalışıyorsun!"

Mayıs baygınlık geçirdi. "Üç bölüm *Medcezir* izleyince girdiğim hâller!"

İdil abla heyecanla, "Ay çok iyiydi ya, devam etsenize lütfen," diye araya girdiğinde hızla onun tatlı gözlerine baktım. La bu kadın bayağı tatlı ve güzel bir şeymiş he! Oy hemcinsim benim, nazar değmesin yengem.

"Yeter! Tozludere'de değilsin! Kendine gel!"

İdil abla gülmeye devam ettiğinde Bekir, "Çok iyi oyuncusun, hepimizi ayakta oynatıyorsun kızım!" diyerek kötü kötü baktı. "Neyse ben harbiden biraz uzaklaşayım, bir bakayım ayı mayı var mı?"

"Varsa ne yapacaksın?"

"Onunla konuşup bizi birkaç gün rahat bırakmasını isteyeceğim."

Gözlerimizi devirdik ve Bekir uzaklaşmaya başladı. Arkasından seslenerek dudağımı ısırdım. "Yalnız çok uzaklaşma, telefon çekmez belki ileride. Hani konuşurken sıkıntı yaşama diye..."

"İşine bak Gonca!"

"İyi be," diyerek ofladım.

Mayıs, "Kaç gün kalacağız?" diye sordu. "Ben bizim bahçeye de çadır kurardım, en azından internet çekerdi."

"Üf, sudan çıkmış balık gibi boğulup ölmezsin iki gün internete girmesen," dedim gözlerimi devirerek. "Ne ağladın?"

"Sen iki gün Yekta'yla konuşma da göreyim seni."

O sırada tüm gözler bana çevrilince abimle tatlı bir bakışma süreci geçirdik.

"Canım sen kafanı yorma, ben dumanla iletişim kurarım," dediğimde uzun süredir ortalıkta görünmeyen Hale ablam sahaya giriş yaptı. Ona döndüm. "Oo, çiçeği burnunda nişanlı kızımız da buradaymış. Ne yaptın, telefonun çektiği bir yer bulabildin mi?"

"Yok," deyip suratını astı. "Sağ olsun da enişte tatil değil, ceza vermiş."

"Amma ağladınız ya!" dedi Ferdi Abim. "İki gün doğanın içinde nefes alacağız işte, mis gibi. Akşama güzel bir sofra kurarız."

"Mangal yakalım mı dayı?" diye sordu Gürbüz gözleri parlayarak.

"Aynen canım," dedim. "Doğa, güzellik deyip yak ateşi, ver kötü gazı..."

"Ekmek kemireceksek niye geldik ya?"

"Hallederiz bir şeyler, sıkmayın canınızı ya, olayların keyfini çıkarın!"

"Bu arada herkesin manitası var," diyerek ellerini göbeğine götürdü Gürbüz. "Benim de kafam kadar göbeğim."

"Koca kafalı olduğunu varsayarsak," diyerek güldü Mayıs ve sonra hemen ona sarıldı. "Şaka şaka! Boş ver teyzeciğim, manitamız yok, kafamız rahat bak. Hiçbiri, yani Ferdi abim hariç manitalarıyla görüşemeyecekler."

"Ama telefon çekmiyor diye en çok sen ağladın teyze!"

Hepimiz birden kahkahayı bastığımızda Mayıs, "Çadırımı kurabilir misiniz? Biraz uyumak istiyorum," diye mırıldandı.

Ferdi abim, "Tabii efendim," diyerek onun yanağından bir makas aldı ve çadır malzemelerine eğildi.

"Üç çadırımız var," dedi Hale ablam. "Eşleşmeler yapıldı mı? Ben birini alırım mesela."

Gülmeye başladım. "Tabii efendim, kalan ikisiyle de biz sıra gecesi yaparız artık."

İdil ablam, "Bekir, Ferdi ve Gürbüz bir çadırda," diyerek konuştu. "Ben Mayıs'la kalırım, siz de Gonca'yla kalırsınız, olmaz mı?"

"Şu güzelliğe bir bakın yahu," dedim İdil ablamın gözlerine doğru. "Nişanlısı beyle kalmak yerine, kendini feda ederek Mayıs'la aynı çadırı paylaşacak. Kraliçem."

"Gonca," diyerek zarif bir şekilde gülümsedi. Mayıs'ın kötü bakışlarının tesiri altında kalmak zaten benim için yeni bir durum değildi ve olmamıştı da.

Zaman akıp giderken çene çalmayı bıraktık ve çadırlarımızı güç bela kurduk. Zaten iki günlük bir kamp sürecimiz olacaktı. Akşama yakın birlikte

vakit geçirdikten sonra yemeğimizi yedik. Mangal yakmadık ama midemizden et geçti şükür. Etçil olduğumuzdan değil de işte neyse...

Akşam olup, ateşimizi yakıp etrafında yarım çember oluşturduğumuzda İdil ablam ve Ferdi abim yan yana gelmiş gülümsüyorlardı.

Mayıs, "Sizin manitalarınız da olsaydı ya," dedi. "Madem hepinizin var."

"Valla ben daha çıtırım," dedi Bekir. "Yani daha çok yeni bir şeyler."

"Ha, bir itiraf geldi sonunda!"

"Ne yapayım anasını satayım, gizemli takılıp ne olacak? Eninde sonunda iki düğün bir gece olacak."

"Düğün mü?" diyen Hale ablamın gözleri irileşti. "Oha Bekir! Yıldırım aşkı mı oğlum bu?"

"Ya ne alakası var abla?" dedi sıkılgan, eh biraz da utangaç bir hâlle. "Sadece yolun sonu oraya varsa fena olmaz gibi."

"Şş," diyerek taş attı Ferdi abim, Bekir'e. "Anlatsana bir şeyler. Tamam, sen konuşmak istemezsin ama bak bu gözlerindeki ışığı yakalamışken tutalım ucundan da nasiplenelim."

"Abi övdün mü sövdün mü sen de anasını satayım ya!"

"Övdüm abim övdüm..."

İdil ablam hevesle, "Ay evet Bekir. Hadi biraz bize ondan bahset," dedi. "Adı Ayşe'ydi sanırım, değil mi?"

Bekir ateşe bakarak gülümsediğinde, "Evet," dedi.

Ay bu salak cidden âşık mı olmuş ya? Üf, âşık erkeklerin bu tripleri de hiç çekilmiyor. Tipe bak, pamuk prens gibi olmuş iyice! Aynen, pamuk prensler de vardır.

"Aslında anlatacak bir şey yok, ben sevmem böyle şeyleri konuşmayı," diyerek kestirip atma yoluna başvurdu fakat Gündüzler Team olarak başvurusunu tekmeleyerek reddettik ve ağzının yayını gerdik. Bekir derin bir nefes aldı. "Aynı sınıftayız. Uzun zamandır bana platonikmiş zaten, sonra bir şeyler oldu ve o açıldı, ben de açıldım derken konuşuyoruz abi."

"Çok sevindim senin mutlu olmana," dedi İdil ablam. "Umarım her şey gönlünüzce olur."

Bekir sakince kafasını salladığında Mayıs, "Seni biraz çalıştırsa bari," dedi. "Daha doğrusu çalışkan mı ya, dersleri nasıl?"

"Mayıs'tan gelecek sorunun bu olması stüdyoda şaşkınlık oluşturdu bir saniye," diye homurdandım.

Mayıs burun kıvırdı. "Yekta'yla ilişkin zerre kadar ilgimizi çekmiyor diye ağlamadığın kaldı bir!"

"Ha ha," dedim. "Demek sen bir ilişkin yaparsan ilgimizi çeksin diye her haltı yapacaksın, öyle mi?"

"Alakasız!"

"Üf, Mayıs kardeşim olmasan sana iki dakika katlanmam kızım!"

"Ne olur katlan ya, ne olur!"

"Şşt!" diyerek uyardı abim. "Tartışmanın sırası değil. İkiniz de birbirinize saygı duyun. Sevmek zorunda değilsiniz demek isterdim ama kardeşsiniz, siz sevmek zorundasınız birbirinizi."

"Aynen, Habil ve Kabil ikilisi."

"Gonca!"

Omzumu silktiğimde Bekir'in Hollywood filmlerinden fırlama aşk hikâyesine odaklandım. Bekir, elindeki sopayla ateşe yakın bir yeri eşelerken salak salak sırıtarak, "Abi ne bileyim güzel bir şey işte," dedi. "Karnımın içinde bir şeyler uçuyor sanki. Kabul, daha önce vuruldum birine ama o ağzıma sıçtı ama bu... Bu seferki..."

"Eyvahlar olsun, damat olmuş gidiyor."

"Bence babama söyleyelim toplu düğün yapsın ya," dedi Mayıs. "Bu ne, herkes evlenecek? Bir anda kavimler göçü gibi taktınız kolunuza birilerini!"

Bekir, "Kızım ben şaka yapıyorum, ne evliliği daha?" diye mırıldandı. "Önce kariyer yapacağız. Çalışıp sınava gireceğim ve önce kendimi kendime, sonra da aileme kanıtlayacağım ve iyi bir futbolcu olacağım. Hem Ayşe'nin de idealleri var. Hedefi yüksek, ayrıca daha yeni başlayan bir şey bu, zaman ne gösterir bilemeyiz."

"Bekir sen böyle konuşunca anladım ki harbi seviyorsun," dedim. "Ne bileyim, çok olgun ve mantıklı gördüm seni. Kabul, aşk adamın aklını başından alır ve salaklaştırır ama seni büyütmüş."

"Aynen gülüm, senin salak olman da bu sebepten," diyerek göz kırptı ve güldü. "Şaka la şaka."

"Çok komikti, ha ha!"

"Öyle işte ya," dedi sonra Bekir, aldığı soluğu verirken. "Ee hadi, biri gitar çalsın anasını satayım, yok mu la aranızda bir şey çalan?"

"Çok iyi kalp çalarım," diyerek İdil ablama sokuldu Ferdi abim.

Bir saniye bir saniye... Birbirimize baktığımızda sustuk ve birkaç saniye kilitli kaldığımız andan kurtulduk. Elimi mideme götürdüm. "Abi bu ailenin gençleri âşık olmasın lütfen."

"Abiciğim, sevdiğimize her türlü saçmalamak serbest ama," dedi Ferdi abim. "Ayrıca saçmalamadım da, değil mi?"

"Kıskandılar abi ya," dedi Mayıs. "Boş ver sen."

Hale ablam esneyerek gerildiğinde, "Benim uykum gelmeye başladı," dedi. "Uyumaya gitsem size ayıp olmaz, değil mi?"

"Çok ayıp olur."

"İyi, ne yapayım?"

Hale ablam oturduğu yerden kalkarken Gürbüz'ün, gözlerini gözlüklerinin altından ovuşturduğunu gördüm. "Bence sen de uyumalısın," diye seslendim Gürbüz'e. "Hadi bakalım, ananla babanın emanetisin bize."

"Bizi tabiat ananın içine atan anaya saygımız sonsuz," dedi Bekir. O da ayaklandı ve elini Gürbüz'e uzattı. "Tut elimi dayım. Biz zıbaralım, gel."

"Ben de zıbarmaya gidiyorum o zaman," deyip kalktım. "Hadi iyi geceler. Ha, sabah ilk kim uyanırsa kahvaltıyı hazırlasın ve bu ben olmayacağım."

"İyi geceler Gonca'm iyi geceler," dedi abim gülümseyerek İdil ablanın omzundaki kolunu iyice kavrayıp göğsüne çektiğinde.

"Size de."

Çadıra girdiğimde azıcık alana sahip olan yerde Hale ablam uzanmış, elindeki telefonu yüzüne doğru kaldırmıştı. "Çekmiyor, cidden delireceğim."

"Hiç mi çekmiyor ya?"

"On dakikada bir anca geliyor mesaj."

"Of," diyerek sızlandım ve dizlerimin üzerinde ilerleyip telefonumun ışığıyla üzerimi değiştirdim. Ablam, "Lambayı yaksana, şarjı dolu," dedi.

"Fark etmez."

Ablam lambayı yaktıktan sonra telefonumun ışığını kapattım ve hemen pijamalarımı giyerek ablamın yanındaki yerimi aldım fakat ters düzdük. Ayaklarımız ve kafalarımız paraleldi. Kızarak, "Sakın ayaklarını ağzıma falan sokayım deme," diye uyardı.

"Üf, işim gücüm yok da ayaklarımı ağzına sokacağım, öyle mi?"

"Deli yatıyorsun sen."

"Uykuda kendime hâkim olamıyorum."

Telefonumu elime aldığımda ışığı tüm yüz hatlarıma nur indirdi. İnternetimi açıp gelmesini bekledim, şakasız tam on dakika bekledim. On dakikalık sinir harbinden çıkaran durumun tek bir mesajla, yerini gülümsemeye bırakması bir oldu.

Yekta: *Özledim.*

"Oyy, ben de seni."

Hale ablam kıkırdadı. "Salak. Şimdi yaz bunu, on dakika göndermesini, on dakika da gelmesini bekle."

İçimdeki enerjiyi bitirmeden Yekta'ya mesaj yazdım.

Gonca: *Ben de seni özledim.*

Mesajın gitmesini beklemeye başladığımda bunun biraz süreceğini biliyordum. O sırada şarjımın kıymetini bilerek ekranı kapattım ve ellerimi karnımın üzerine koyup çadırın tavanını izlemeye başladım.

"Şaka maka, enişte min tatil diye yolladığı yerde telefon çekmiyor," diyerek gülmeye başladı ablam. "Bizim aile komple kapatılmalı artık."

Kıkırdadım. "Başta sen."

"Ben bir evleneyim de."

"Bak sen şuna ya," dedim. "İyice koca meraklısı bir şey oldun. Hani kariyer nerede hani?"

"Kariyerin âlâsını yapacağım," dedi ablam gururla. "Manyak derece yapayım gör sen bir! Bu arada cidden şaka yapmıyorum he."

"Şaka yapıyorsun demedim ki zaten. Manyak gibi derece yap da görelim."

"Sen ne yapacaksın o sırada?"

"Bok gibi param olursa kendi eczanemi açacağım."

"Yani bok gibi paran olmayacak."

"O kadar kardeşim var anasını satayım, üç beş bir şeyler ateşleyin de tefeciye gitmek zorunda bırakmayın beni."

"Yekta'yla ortak açsanıza!"

"Vay canına, bu benim aklıma nasıl gelmedi," diye alay ettim. Düşündüm. "Ayrıca... Evet, mantıklı ama daha önce onunla bu konuları konuşmadık. Önceliğimiz hocaların suikastlarından sağ salim kurtularak mezun olmak."

"O da iyiymiş."

"Aynen."

Derin bir nefes alıp vererek parmaklarımla ritim tutmaya başladım. Mesajın gelmesini bekledim. Mecnun Leyla'yı bu kadar beklememiştir anasını satayım ya, şey işte benim olayları şişirme seviyesi. Ama aşk biraz salak ediyordu insanı.

Ama nasıl güzel bir salaklık, biliyor musunuz? İnsanın zeki olası gelmiyor, yapmam dediği şeyleri falan yapıyor işte, boş beleş işler.

"Of!"

"Yat uyu Gonca, mesaj gelmez o yârdan."

"Ayılarla mücadele ederim, yine de beklerim o mesajı."

"Aşk böyle bir şey mi?"

"Sen bilmiyor musun nasıl bir şey olduğunu?"

"Ayılar beni yer kızım, o kadar gözümü karartıp şov yapmam."

"Ben yaparım."

"Bok yaparsın."

"Ablacığım," diyerek baktım ona tepeden. "Senin bu nazik kız hâllerin gitmiş, bir cazgırlaşmışsın. Aynen, aşk böyle bir şey işte. Seni senden etmiş."

"Hayır bir tanem," dedi gülümseyerek. "Sadece seninle muhatap olurken böyle davranıyorum."

"Bukalemun musun?"

"Değilim."

"İyi, çıkarma o zaman o dilini bana."

Dilini çıkardığında ayağımla omzuna vurdum, eh o da ayağıyla kafama vurdu. Kardeşler biraz şeydir, bilirsiniz. Beklediğim mesaj dakikalar sonra geldiğinde balıklama atlayarak ekranı açtım.

Yekta: *Telefonun çekmiyor sanırım değil mi?*

Gonca: *Hayır ve bu çok üzücü. Şimdi bu mesajı bile on dakikada anca iletecek o yüzden bu mesajı iyi değerlendirmem lazım. Birkaç gün buradayız eniştem sağ olsun bize kıyak yapmış terk edilmiş kedi yavruları gibiyiz kurt kapabilir ama beni sen kapmıştın zaten... İğrençti kabul her neyse sana çok âşık olduğum için saçmalamak istiyorum müsaadenle çünkü sevgilimsen buna hakkım var resmî davranacaksam devlet dairesine yazarım anasın satayım... Biraz gerildim kusura bakma çünkü telefon çekmiyor ve seni özledim, evet ben özleyince asabi olurum ama senlik değil aslında senlik ama değil işte. Ablamla çadırdayız uzanıyoruz öylesine falan... Ee sen nasılsın annenler iyi mi?*

Yazdığım mesajı okumadan evvel aldığım soluğu kuvvetle verdim. Sanki kavgaya gideceğim, ne bu tuşlarla olan münasebetim? Biraz toksik bir özellik olabilir belki ama insan birini özleyince sinirli olabiliyor, olabiliyormuş yani. Şu an sinirli değilim ama Yekta yanımda olsaydı daha da pamuk olurdum.

Ay bendeki bu mesafe aşkı draması peki? İki gün ayrı kaldın be alt tarafı kızım, gurbete yollamadın oğlanı, üf aman işte salaklık.

Gözlerimi kapatıp içimden ona kadar saydım. On yetmedi elliye kadar, elli de yetmedi yüze, yüz de yetmedi iki yüz, iki yüz de yetmedi... O kadarına üşenirim artık, aman âşığız diye salaklığın dibini sıyırmaya gerek yok.

Yekta: *Çok tatlısın.*

"Lan tek tek mesaj atma çocuk, on dakikada bir düşüyor zaten ya," diye ağladım sızlanarak, sonra da gülümsedim. "Tatlı mıyım gerçekten ya?"

Hale ablam, "Yekta'ya söyle, tanıdığım bir göz doktoru var. Yardımcı olurum," diye homurdandı.

"Zıbarmadın mı sen daha?"

"On dakikada bir mesaj bekleyen sen değilsin."

"Düşüyor mu bari böyle?"

"Eh."

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha geldi.

Yekta: *Madem öyle bir durum var o zaman ben de asla tek bir mesaja sığdıramayacağımı bilerek bir şeyler yazayım; yanında olmayı çok isterdim Goncam. Sanki mektup yazıyormuş hissine kapıldım şu an ama güzel hissediyorum. Seninle bazen kırk bazen de on yaşında olmak sevginin göstergesi sanırım, manyak güzel bir şey sen de manyak güzelsin. Ben sinirli olmam sana karşı yani özleyince kabul sen de değilsin ama ister istemez... Hem ben seni özlesem bir dakika durmam gelirim yanına tabii şu an gelemem orası ayrı... Bebek kızım benim çok seviyorum seni uzun uzun delirerek gülmek istediğim anlara ihtiyacım var*

sanki bunu fark ettim, bir gün seni kaçırıp tüm günümü dolduracağım seninle... Yatağımda uzanıyorum ben de mesajların gitmesini ve gelmesini beklerken fotoğraflarına bakıyorum çok fotoğrafın yok ama bir fotoğrafı inceleme süremizi ele alırsak sanırım üç güne anca biter... Abart anasını satayım diyebilirsin sen romantik olduğun kadar biraz şeysin de... Evet ben şey hâllerine de âşığım en çok... Annemler de iyiler şükür. Evdeki Saat şarkı çıkarmış dinler miyiz yine beraber?

Mesajı okurken benim ağız yırtılacaktı anasını satayım. *Estetik paramı vermeyecek ve bu ağzı düzeltmeyeceksen niye sevgilimsin,* diye sordum kendi kendime. Arkadaşlar mantıklı, profesyonel, idealleri olan o genç kadının içindeki bu küçük tatlı cadı aşktan, hep aşktan. Sabah olsun nasıl asıl kişiliğime bürünüyorum, görün. *Ferhat Göçer* miyim ben anasını satayım, geceleri şarkı söyleyip gündüzleri doktorluk yapıyorum? Evet, ben de bilmiyorum bu enerjinin nereden geldiğini, sormayın lütfen.

Gonca: *Dinleyebiliriz hem de hemen*

Nah hemen, on dakikada insanlar kısa film çekiyor, sen bir mesajın gitmesini bekliyorsun. Eniştem kaytan bıyıklarına kurban olduğum iyi ki varsın.

Yekta: *Şarkıyı buradan atıyorum o hâlde var mı kulaklığın?*

Gonca: *Evet. Sen gönderene kadar ben kulaklığımı vücuduma bile dolarım.*

Yekta: *Beni dola vücuduna boş ver kulaklığı.*

Anlık mesajla gözlerim irileştiğinde yanaklarım ısındı ve bir hoş oldum. Yekta'nın libidosu yüksek de işte çaktırmıyor, arada lafın arasına sıkıştırıyor. Gerçi sevgilimin bana karşı libidosu yüksek olmayacaksa niye sevgilim olsun ki? Evet, ben de sürekli bu sorunun cevabını arıyorum arkadaşlar, boş verin işte.

Gonca: *Taktım kulaklığı yollasana şarkımızı.*

Yekta, şarkıyı iki dakika içinde gönderdi ama bilin bakalım, indirmesi kaç dakika sürdü? Evet bildiniz, çok dakika sürdü. Çok dakikalarla cebelleştikten sonra şarkıyı indirip dinlemeye başladım.

Yekta: *Hiç uykum yok, sabaha kadar seninle konuşmak istiyorum ama bu gece şarkılar konuşsun bizim yerimize güzelim. Seni çok seviyorum Gonca, iyi ki hayatımdasın.*

İki dakika elin ayağın denk dursun da düştüğüm yerden bir kalkayım, müsaade et insafsız, vicdan yoksunu herif.

Gonca: *Ben de seni çok seviyorum Yekta, iyi ki hayatındayım valla bedava powerbank full enerjin var ne güzel hayat oh...*

Yekta: *:')*

Gonca: *İyi ki varsın sevgilim, her anlamda.*

Yekta: *İyi ki varım.*

Gonca: *Tamam şımarma internet çekmiyor zaten tartışırsak terim soğur zevk alamam.*

Yekta: *Allah'ın manyağı seviyorum seni*
Gonca: *Sağ ol canım*
Yekta: *Gecen benim kadar yakışıklı olsun*
Gonca: *Gecen benim kadar güzel olsun*
Yekta: *Ona ne şüphe*
Gonca: *dimi dimiiiii*

Sabahın köründe, yani çadırımızın fermuarının cart diye açılmasıyla gözlerimizi açtığımızda Bekir'in telaşlı hâli kameralara yansıdı. "Lan! Gürbüz'ü gördünüz mü?"

"Ne oluyor be?" diyerek kaldırdım kafamı uzandığım yerden. O esnada ablam da ağzından çıkardığı parmaklarımla uğraşıyordu. Şaka yapıyorum.

"Gürbüz kayıp!"

"Müge Anlı'ya haber salın anasını satayım o zaman."

"Kızım salak mısınız siz?"

Hale ablam dağılmış saçlarıyla gözlerini ovuştururken, "İşemeye gitmiş olabilir," dedi ve esnedi. "Ağaç diplerine baktınız mı?"

"Lan köpek mi bu çocuk?"

"Üf!" dedim ve üzerimdeki pikeyi atarak uzandığım yerden kalkıp çadırdan dışarı çıktım. Ferdi abim ve İdil ablamın da telaşlı olduğunu görünce bir aydınlanma yaşamadım değil maalesef ki. "Abi ne oluyor ya?" diye sordum endişeyle.

Abim, "Gürbüz yok," dedi.

"Ne zamandır? Ya fazla uzaklaşmış olamaz ki."

"Kamp alanının çok gerisindeyiz biz," dedi İdil abla. "Bir şey olmuş olabilir."

Bekir, "Abi ben hiçbir şey duymadım, delireceğim," diye sızlandı. "Sabah bir uyandım, yok işte çocuk."

"Ayak izlerini takip edelim," dedi Hale ablam kısık sesiyle.

"Bu kız çok Amerikan polisiyesi izlemiş," diye dalga geçtim.

Ferdi abim, "Şu an zevzekliğin sırası değil," dedi aceleyle. "Herkes ikişerli grup olsun ve aramaya koyulsun. Telefonlarımız muhtemelen çekmeyecektir ama olsun, deneriz bir şeyler."

Mayıs, "Ben burada kalsam daha iyi olur," dedi. "Belki siz gidince gelir, bu maksatla vakit kaybetmeyiz."

"Mantıklı."

"Hadi o zaman herkes dağılsın."

Hep birlikte iş bölümü yaparak ormanın derinliklerine doğru koyulduk. Sesler, bağrışmalar yükseldiğinde birbirimizden de uzaklaşmaya başladık. "Ulan anan baban seni bize emanet etti," dedim ağlamaklı sesimle. "Seni bulamazsak bizi de kaybederler."

"Nereye gider ya?" dedi Hale ablam. "Onu bulursak var ya önce sarılacağım, sonra tokatlayacağım."

"Önce tokatlarım ben."

"İnan hiç fark etmez."

"Kamp alanına doğru ilerlemiş olabilir mi?" diye sordum. "Neticede biz uzakta kaldık ve park vesaire işte aşağıda kaldı."

"Sabah sabah bir insanın canı niye parka gitmek çeksin Gonca?"

"Kaybolmuş bir çocuğu ararken bu soruda mantık aramamı bekleme benden salak!"

"Mantık diye bir kelime bizim aileye hiç girmedi ki zaten."

"Ha şunu bilseydin!"

Nefes seslerimiz ve adımlarımızla senkronize oluşturarak dakikalarca Gürbüz'ü aradık amma velakin bir şeye rastlamadık. Hayır, bilerek ağaç gövdelerine kumaşı takılmıştır belki diye baktım ya da kokusu sinmiştir bir yere diye de ama *Alacakaranlık* setinde olmadığımızı fark etmem, iki saniye sürmedi ne yazık ki. Mahvolmuş bir şekilde geri döndüğümüzde bir de ne görelim, Gürbüz beyefendi ateşin başına geçmiş yelliyordu.

"Lan!" diye bir bağırdım ona. "Neredesin oğlum sen?"

"Ne oluyor teyze ya?" dedi korkarak. "Buradayım işte."

"Lan oğlum, sabahtan beridir seni arıyoruz." Mayıs'a döndüm. "Sen niye haber vermiyorsun kızım bize?"

"Telefon mu çekiyor da?"

"Diğerleri nerede?"

"Ne bileyim, gelirler herhâlde," diyerek büktü dudaklarını. İleriye bakarak kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hah! Geliyorlar işte."

Bekir, nefes nefese koşarak Gürbüz'ün ensesine bir tane şaplak indirdiğinde, "Eşek oğlu eşek," diye kızdı. "Neredesin lan sen? En son bir tane ayıya sordum, seni görmediğini söyledi."

"Aa!" diyerek elini ensesine götürdü Gürbüz ufak bir sızıyla. "Niye vuruyorsun dayı ya!"

"Bekir!" Ferdi abim çıkarak Gürbüz'ün yanına geldi ve eğilerek yüzüne baktı. "Dayıcığım, sabahtan bu yana seni arıyoruz. Korktuk, nerelerdeydin?"

"Hepiniz uyuyordunuz, ben de aşağı yürüdüm," dedi. Bıyık altından güldü. "Şey, dün gelirken parkta güzel bir kız gördüm de merak edip parka gittim."

"Yavşak," dedi Bekir. "Ulan tokat manyağı yapacağım bak şunu, elimde kalacak."

"Bekir!" Abim Bekir'e sertçe çıkıştı. "Tamam abartma! Korktuk sadece!"

"Dalga geçiyor ya bizle, bacak kadar boyuyla!"

"Çocuk daha, tamam uzatmayalım," dedi İdil abla. "Bir şey olmamış çok şükür, burada ya. Bir daha yapmaz."

"Bok yapmaz, ruhunda var bunun!"

"Bekir abartma tamam ya," dedim. "Ben de kızdım da çocuk işte, ne yapalım atalım mı?"

"Seni babama şikâyet edeceğim," diyerek parmak salladı Gürbüz, Bekir'e doğru. "Bana çok kötü davranıyorsun."

"Ben de senin babanı ihbar edeceğim anasını satayım," dedi Bekir. "Ceza mısın ödül mü?"

Mayıs elindeki telefonun ön kamerasını açarak önümüze geçtiğinde, "Ay çok eğleniyorum, bir poz verir misiniz?" diye sordu.

Bekir, "Senin derdini..." Abim onu frenledi. "Şş, tamam..."

"Ama bak bana geliyorlar, şu ailede bir tane aklı başında insan yok ya! Bir tane normal an ya da gün... Her yerimiz olay, her ânımız ihbarlık."

O sırada abimin telefonu çalmaya başladı. Hayretler içerisinde çeken telefonun peşinden giderek ekranı kaydırdı ve kulağına yasladı. "Efendim baba?"

Hep birlikte sustuk ve yalnızca abime konsantre olduk lakin onun da mevsim değişikliği hiç uzun sürmedi. Büyük bir tepkiyle, "Ne?" diye yükseldiğinde bizim de adımlarımız ona doğru atıldı. "Tamam baba, bir dakika bir dakika..."

"Ne oluyor, ne oluyor?"

Telefon çekmemeye başladığında abim bir şeyler söyledi ve olduğu yerden uzaklaşarak sesini ulaştırmaya çalıştı fakat başarılı olamadı. Telefonu aceleyle kapatıp bize döndüğünde, "Ne olmuş?" diye sordu Hale ablam.

Ferdi abim, endişeyle olaysız geçmeyen günümüze bir yenisini daha eklemek için şunu söyledi: "Evi su basmış."

27. Bölüm

"Başka Hayatların Ritmi"

Bekir ve Ayşe'den

"Seni pek açar mı sanmıyorum ama?" diye sordum Ayşe'ye, yan yana halı sahaya doğru ilerlerken. Sol gözünü kısarak yandan bir bakış savurdu. Etkilendim, benim tansiyon babaannemin ilacına uzandı şu an.

"Seni izlemek güzel olabilir."

Gülümsedim. "Burada olmana sevindim."

"Ne demek."

"Ee?" diye mırıldandım sonra. "Yani şey, dersinden falan alıkoymuyorum değil mi seni?"

"Bekir," deyip duraksadı. Karşı karşıya geldiğimizde kalp atışlarımın gözlerine her baktığımda hızlanması, attığım gol sonrası karın kaslarımın halay çekmesiyle eş değerdi sanırım. "Biz seninle neyiz?"

"Neyiz?"

"İşte ben de sana soruyorum, neyiz biz?"

"İki medeni insan."

"Vay canına?" Kollarını göğsünde topladı ve kafasını sağa doğru yatırarak bu kez iki gözünü birden kıstı. Seni bir yiyeyim de gör sen. "Başka neyiz mesela?"

İç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. "Sınıf arkadaşı?"

"Ee, başka başka?"

"Erkek ve kadın."

"İlk insana kadar inersin de sen şimdi."

"Yok, onu yapmam."

"Çok iyisin, sağ ol."

Birbirimize baktığımızda gülümsedik. Ne kadar güzel bir kızdı Ayşe. Baktıkça içim açılıyor ve pozitif enerji çemberine tutulmuşum gibi aydınlanıyorum. Ailem dışında bana bir insanın bu kadar iyi gelmesine alışkın değildim ki beni de bu kadar agresif yapan, insanlardı ama onun yanındayken toprakta yürüyormuş gibiydim. Sakin, mutlu ve huzurlu...

"Biz seninle," dedim adımı atan kişi ben olduğumda, artık bunu yapmalıydım. Ayşe zaten kartları açık oynayan biriydi ve öyle kaçamak işlerle işi yoktu. Eh bu da beni bayağı mutlu ediyordu. Bir nevi ondan güç alıyor sayılırdım. Ellerine uzandım ve tuttum. Romantik biriyim sanırım. "Biz seninle sevgiliyiz Ayşe. Sen benim sevgilimsin."

Valla Ayşe'yi bilmem de ben öldüm anasını satayım. Doksan dakikada dökeceğim teri iki dakikada misliyle boşalttım, işte aşk böyle bir şeymiş.

Ayşe, usulca ellerimi sıkınca bu hareketinden hoşlandım. Gülümsediğinde güzel gözleri parladı. Seviyordum ama sevildiğimi de hissediyordum. Bu o kadar manyak güzel bir şeydi ki bir zamanlar harcandığım o duyguların eşiğinden düştüğüm gibi ayağa kalkmıştım ve her geçen gün daha yükseğe tırmanıyordum.

"Sen de benim sevgilimsin," dedi Ayşe sakin bir ses tonuyla.

"Ne güzel."

"Evet, güzel."

Otuz beş derece, tamam bir tık daha serin havanın altında kızarmış tavuk gibi birbirimize bakmaya devam ederken karşı takımdaki Efe ve Ali ikilisi, yanımdan geçtiklerinde sırtıma dokunarak güldüler. Erkekler biraz şeydir.

Yürümeye devam ettiğimizde Ayşe'ye döndüm. "Sen sahanın dışında kalacaksın."

"İstersen içeri gireyim?"

"Yok yok," deyip güldüm. "Biraz sıkılabilirsin ve kulakların, gözlerin argo şeylere maruz kalabilir."

"Bekir ben aşko kuşko bir kız değilim, sen rahat olsana ya," diyerek sırıttı. "Kasma yani. Sen maçına odaklan. Hem bunlar önümüzdeki maç için büyük bir adım değil mi? Ne güzel işte."

"Doğru." İç geçirdim. "Neyse ben gideyim," dedim fazla beklemeden. Elimi enseme atarak kafamı sahaya çevirdim ve yeniden Ayşe'nin yüzüne baktım. Adımlarım geri geri gitti ve ona arkamı döndüm ama bu çok fazla sürmedi.

"Bekir," diyerek geldi peşimden ve ona bakmam çok hızlı oldu. Gözlerimin tam içine yaklaştı. "Şansa ihtiyacın yok ama yine de fena olmaz." Cümlesinin ardından yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Benim karnım var ya alev, ateş, kelebek, arı, kurt, böcek vadisi... Anne beni yine öptüler anne! Anne ben sürekli bu kız tarafından öpülmek istiyorum anne! Ona sadece gülümsedim ve salak âşıklar gibi önüme dönerek elim yanağımda soyunma odasına ilerledim.

Dakikalarca aşırı testosteron hormonuna maruz kaldıktan sonra sahaya çıktık. Ne olursa olsun küçük ya da büyük bir maç diyelim, daima oyunu kuralını göre oynar, duruşumu korurdum. Profesyonel bir sporcu olmak

istiyordum, bunu yapmalıydım. Eh tabii, şimdi sahanın tellerinin hemen ardından beni heyecanla izleyecek bir sevgilim olduğunu da hesaba katarsak... Anani avradını, karizmaya focus, resmen acil gol atmam ve Ayşe'yi öpücük manyağı yapmam lazım. Şimdi değilse ne zaman baba, ne zaman? Kendi kendimi gaza getirmekte üzerime yoktur bu arada.

Çoraplarımı düzelttikten sonra saçlarımı geriye yatırdım ve Ayşe'ye yan bir bakış savurdum. Gözleri benim üzerimdeydi, ona göz kırptım. İşte bu, işte bu! Kız eridi anasını satayım. Yani ben olsam kesin erirdim, hazır hava da sıcak, bir zahmet erisin yani! Neyse maç doksan dakika, hızımızı ikiyle çarparsak uçuşa geçeriz ve âşık etme seviyemiz geri dönülmez yollara çıktığı an bizi tutabilene aşk olsun.

"Bekir!" diye seslendi Ferit. Maç başlamak üzereydi. "Maç sonu bir şeyler içmeye gidelim diyoruz, hem galibiyeti kutlarız."

Karşı takımdan İzzet kahkaha attı. "Lavuklara bak, şimdiden kazanmış sayıyorlar kendilerini."

"Sen oradan bir atlama!" diye karşılık verdi Ferit. "Geçen gün soktuğumuz goller çıkmamıştır daha! Nasıl deldik ama filelerinizi!"

"Pisleşme lan," diye uyardım onu hızla.

Ferit, "Diyene bak," diyerek dalga geçti benimle. "Halı saha oğlum burası, her laf mübahtır, bunu en iyi sen bilirsin."

"Tamam, sen yine de abartma."

"Neyse sen bırak lafı da gelecek misin, onu söyle!"

Kafamı öne eğerek kramponumun ucuyla çimlere sürttüm. "Başka işim var benim."

"Ne işi la?"

"Gelemem birader."

"Bana bak la, sen bir utandın falan," diyerek yanıma geldiğinde toparlandım. "Ne utanması, mal mısın?"

"Ha bir dakika..." Duraksadı ve arkasını dönerek tellerin arkasında duran Ayşe'ye baktı. Ayşe elinde telefonuyla uğraşıyordu, kafasını kaldırarak buraya baktı. Ferit gülmeye başladığında, "Vay vay..." deyip gözlerime baktı. "Kardeşim ben unuttum o olayı ya... Hayırlı olsun mu diyorduk, ne diyorduk?"

Sen hiçbir şey deme a*ına koyduğumun zıpzıpı!

"Neyse ne işte." Kestirip attım. Ağzı gevşek, iki gün sonra sileceğim heriflere laf düşürmezdim ben.

Elini omzuma koydu ve sıktı. "Ayağına değen top gol olsun aslanım. Malum, bugün senin günün! Yenge de buradayken."

"Lan oğlum ya," deyip sabır çekerek birkaç adım geri gittim.

Birkaç dakika sonra maç başladığında olduğum yerde hareketlilik göstererek sahanın içindeki mevkimde göreve başladım. Kendimi çok yormadan

ama ciddi hamlelerle topla her buluştuğumda onu sürerek kaleye şutlarımı çektim. Bir yandan da Ayşe'ye bakıyordum fakat çaktırmadan, yoksa profesyonellik önemli şimdi aga. İş ve aşkı birbirine karıştırırsak bir bok olmaz. Dengeyi korumak önemli.

Aşkiş; iş ve aşk işlerinin birbirinden ayrılması.

Allah beni kahretmesin, şu top gibi havalanıp tam doksana filelere çaklayım. Evet evet, geri dönüyoruz, adapte ol ve golü at artık la!

Ter boşalmaları yaşamaya devam ederken sahanın içindeki bağırışlar da tabii yanında geliyordu. Takımdaki sağ ayağını iyi kullanan Özgür, bana bakıp topu önüme çok sağlam bir şutla servis ettiğinde topu ayağımla kontrol ederek var gücümle çalımlar atıp yağ gibi sahada kaydım ve tam kaleciye doksan derecelik açıyla bir sert bir şut çektim.

Ve gol! Gol ulan gol, hem de kaymak gibi, boru gibi, taş gibi gol! Bu kadar abartmamın tek sebebi, elbette sanat eserinden hâllice attığım gol değil, sevdiğimin beni izliyor olması ve onun için attığım ilk gol olmasıydı.

Arkadaşlarım yanıma geldiğinde biraz koştum ve en nihayetinde sahanın tellerinin oraya gittim. Ayşe çoktan gelmiş, sevinçle parmaklarını tellere sabitlemişti. Gülüyordu. "Tebrik ederim, tebrik ederim!"

Durmadım ve nefes nefese bir hâlde parmaklarını narince kavrayarak birkaç kez öptüm. "Senin içindi."

Ayşe yutkunarak bana baktı. İkimizin de kalp atışlarının fena olduğundan emindim.

"Teşekkür ederim." Sesi titredi.

Karşılıklı gülümsemeye devam ettiğimizde bana seslendiklerini Ayşe sayesinde fark ettim. "Şey, sanırım maç devam ediyor, git bence."

"Ha," dedim saf saf. "Tamam ben gidiyorum, bir gol daha atacağım ama hatta iki, üç de olabilir."

Ayşe utanarak güldüğünde, "Tamam tamam," dedi.

Kendimi tutamadım, parmaklarından birkaç kez daha öptüm. *Melih uçuyorsun Melih...*

Sahaya geri döndüğümde bazılarının gözleri üzerimdeydi ve fesat bakışlarına maruz kalmadım değildi tabii. Neyse golü attık, sevdiğimizi de etkiledik, devam kanka böyle devam.

Sahanın içinde son derece kendimden emin hareket ederken topla yeniden buluştum. Özgür'le paslaşarak karşı kaleye doğru ilerledik fakat ayağıma güzel oturduğu için açımı ayarladım ve şutumu çekip bir gol daha attım. Golü atar atmaz bu kez, az evvelki serseriliğime inat soğukkanlı bir şekilde kafamı öne eğip yavaş adımlarla yürüyerek arkadaşlarımın tebriklerini kabullendim.

Kafamı eğdiğim yerden kaldırıp kalabalık arasından Ayşe'yle buluşturduğum gözlerimi kısarak gülümsedim. İyice kafayı yedik hayırlı olsun, çok fena oldum ben bu kıza, imdat yangın var alo, itfaiye çağırın lan, devlet su işleri mi?

Dakikalarca ter döktükten sonra toplam dört golle maçı bitirdik ve tabii ki kazanan biz olduk. Ben varken kaybetmek ne mümkün? Hele de enerjimi depolamışken...

Soyunma odasında ılık bir duş alarak hızla hazırlanıp çıktıktan sonra az ileride beni bekleyen Ayşe'nin yanında yürüdüm. "Çok bekletmedim değil mi?" diye sordum.

"Hayır ama saçların nemli, üşütürsen ya?"

"Dert değil, hava sıcak zaten."

"Sen öyle diyorsan."

"Hem hasta olursam bakmaz mısın bana?"

Gülümsedi ve bakışlarını kaçırarak iç geçirdi. "Yani normalde erkek ırkına pek önem vermem, hatta sevilecek ve bakılacak yanları da yok ama iş sana gelince değişiyor..."

"O nasıl oluyor mesela?" Ses tonumun kedi gibi çıkması halis mi? Biri beni kapatsın, ben yakında kedi, kuş falan da besler aşko kuşko herif olurum. Şaka la şaka! Hayırdır oğlum, racon bizden sorulur!

"Mesela," derken usulca soluklanarak gözlerimin içine süzüldü. "Sen hastan olsan tabii bakarım ama yine de hasta olmanı istemem."

"Tamam, olmam inşallah."

"İnşallah."

"Ee," diyerek tuttum elini bir anda. Sormadan, sakınmadan ve ne tepki vereceği konusunda tereddüde düşmeden. "Yemek yiyelim mi? Şöyle güzel bir döner, kıymalı pide ya da..." Oğlum az kibar ol lan, yok kızı işkembe, kelle paça ve kokoreççiye götür istiyorsan bir de utanmadan.

"Kokoreç sever misin?" Bir anda bana yönelttiği soru bu oldu.

"Severim." Sesim boşluğa düşmüşüm gibi çıkmıştı.

"O zaman kokoreç yiyelim," dedi Ayşe. "Tamam, hava biraz sıcak ama akşam olmak üzere zaten, sorun olmaz bence."

"Olmaz ama annenler merak etmez değil mi? Sorun çıkarmazlar yani."

"Yok çıkarmazlar, endişelenme."

"Ben sorayım da sorun olmasın senin başına."

"Olmaz olmaz."

Gülbade ve İlker'den

Çalışma masamın başında saatlerce ders çalışmaktan uyuşmuş ayaklarım ve gözlerimle önümdeki kitaba bakıyordum. Sene bitmek üzereydi, finallere

çok az kalmıştı. Üçüncü sınıf olacaktık, bu sebeple alttan ders bırakmak istemiyordum.

Bardağın dibinde birkaç damla kalmış soğuk kahvemi yudumladıktan sonra odamın penceresini açtım ve birkaç dakika sakinlemek, serinlemek için gökyüzüne bakarak gözlerimi kapattım. Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldığında aklıma gelen ilk ve tek şey, İlker olmuştu.

Gözlerimi açarak sandalyeme tekrar oturup telefonuma uzandım. Mesaj atmamış, aramamıştı ve bu sebeple ben de arayamıyordum. Ne bileyim, sanki onu rahatsız edeceğimi düşünüyor, çekiniyordum. Kabul, bizim aramızda adı konulmuş biri durum vardı ama kendimi kolayca açamıyordum ona karşı.

Derin bir nefes alıp telefonumu aldığım gibi yerine koyduğumda uykumu açmak için lavaboya gidip geldim. İçeri girip başka bir kitabı kütüphanemden alırken telefonuma birkaç bildirim sesi geldi art arda. Büyük bir heyecanla telefonuma sarılarak ekranı açtım.

İlker: *Gülbade müsait misin?*

Kalbim her seferinde ondan gelen en ufacık mesaja bile sürekli böyle atacak mıydı sahi?

Gülbade: *Evet yani ders çalışıyordum aslında ama*

İlker: *Rahatsız mı ettim yoksa?*

Gülbade: *Yok yok zaten epeydir çalışıyordum da öyle biraz ara vermiştim*

Gülbade: *Bir sorun olmadı değil mi?*

İlker: *Yok ne sorunu? Hayatımda sen varken hiçbir sorunum olmaz ki benim*

İlker: *Sadece biraz özledim de sesini duymak hatta müsaitsen seni görmek istedim.*

"Yaa..." Kalp atışlarım tazelendi.

İlker: *Şu an seni arayabilir miyim mesela? Müsait misin?*

Gülbade: *Olur tabii ki ama birkaç dakika sonra olsa olur mu?*

İlker: *Tabii ki*

Gülbade: *Tamamm*

Çabucak ayaklandım ve aynamın karşısına geçerek başımdaki yemeniyi güzelce boynumu kapatacak şekilde iğneledim. Sıfır makyajlı hâlim ve yorgun gözlerime aldırış etmeden abajurumun ışığını ayarlayarak telefonumu elime aldım, kulaklığımı takarak İlker'in aramasını bekledim.

Saniyeler geçip giderken İlker'in *FaceTime* bildirimi ekrana düştü ve anlık duraksamanın ardından sakinliğimi koruyarak aramasına cevap verdim. Ekranda yüzü belirdiğinde yanaklarımdaki o sıcaklığı hissetmeye başladım. İkimiz de gülümseyerek birbirimize bakarken İlker sessizliği bozup, "Uykun gelmiş sanki biraz," dedi. "Kaç saattir çalışıyorsun?"

"Oldu epey, finaller gelmeden başlayayım dedim."

"Çok yorma kendini, yine de halledersin sen çiçeğim benim."

Son iki kelimesiyle yüzümde sahiden çiçekler açtığında hafifçe yutkundum. O kadar güzel bakıyordu ki elimde değildi ona hayran bakmamak, aşık olmamak ve heyecanlanmamak...

"Sen nasılsın? Neler yaptın?" diye soran ben oldum.

"İyiyim," diyerek gülümsedi gözlerimden uzaklaşmadan. "Evde birkaç iş vardı onları hallettim, akşam halamlar geldi biraz onlarla sohbet, akşam yemeği derken buradayım işte... Tabii tüm gün boyunca sürekli aklımdaydın ve seni görmek istedim." Daha çok gülümsedim. Devam etti. "Aslına bakarsan seni sürekli görüntülü aramak istiyorum ama her zaman müsait olmayacağını biliyorum ve bu yüzden rahatsız da etmek istemiyorum. Sesin ayrı ama gözlerini görmeden uyumak istemiyorum Gülbade."

"Ben de öyle," diyerek itiraf ediverdim. Elimle tuttuğum telefonum titrer gibi olduğunda bakışlarımı kaçırıp güldüm. "Daha doğrusu çok da farklı sayılmayız. Ben de sana mesaj atarken ya da yazarken rahatsız ederim düşüncesiyle pek rahat olamıyorum fakat sen de hep benim aklımdasın."

Güldü. "Ders çalışırken değil ama sanki? Olmasını istemem de."

"Eh, ara ara meşgul ediyorsunuz işte aklımı İlker Bey!"

"Eyvah eyvah!"

"Öyle ama..."

"Ayrıca beni asla rahatsız etmezsin, sen benim kız arkadaşımsın Gülbade. Senin verdiğin şey rahatsızlık değil, sadece huzur olur. Bana yazarken çekinme bir daha, tamam mı?"

"Sanırım yavaş yavaş olacak bazı şeyler," dedim dudaklarımı bükerek. "Ama olsun, böylelikle kendimi de keşfediyorum işte."

"Sen nasıl rahat ediyorsan öyle olsun ama beni rahatsız etmezsin hiçbir zaman. Bunu aklından çıkarma hiç, tamam mı?"

"Hıhım," diyerek kafamı usulca aşağı yukarı salladım. Aramızda birkaç saniye daha sessizlik olduğunda İlker, "Ne kadar yakışmış bu örtü sana böyle," dedi. "Çok güzel olmuşsun, dupduru, bebek gibi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım dev bir utançla. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki buna nasıl dayanır, karşı koyardım sanki? "Evde genelde böyleyim ama seninle konuşacağım için kapattım tabii iyice."

Bu onu memnun etmişti, "Seni her aradığımda böylesi bir güzellikle karşılaşacaksam hep akşam olsun," dedi. "Okulda da beraberiz ama ders saatlerimiz pek uymuyor, ben de sen ders çalışıyorsun diye vaktini pek almak istemiyorum."

"Olsun dert değil, vaktim var benim."

"Yarın için var mı mesela?"

İrkildim. "Yarın mı?"

"Hıhım."

"Şey... Olabilir evet, yarın bir işim yok."

Gülümsedi. "Kahvaltıya gidelim mi? Biraz gezeriz, sonrasında yürürüz."

"Olur tabii." Sırıttım. "Sabah kararlaştırsaydık bir şeyler hazırlardım, oturur öyle yerdik."

"Yok zahmet etme, belki ileride yaparsın. Zaten yorulmuşsun, yorma daha fazla kendini."

"Yok ben yorulmam, sevgiyle yapacağım ya. Yorgunluk nedir anlamam bile."

Gözlerinin içi güldü. "Neyle yapacaksın?"

Utandım. "Sevgiyle."

Daha çok gülümsedi. "Senin kalbini de sevgini de yerim."

"Hayır, hazırladıklarımı da yiyeceksin ama başka sefere."

"Onları da yerim, fark etmez."

"Tamam, o da olur." Kafamı salladım.

İlker, "O zaman saat de gecikiyor," derken üstten sağ köşeye baktı. "İstersen bugünlük bu kadar ders yetsin, uyu biraz olur mu?"

"Şimdi yarın sabah buluşacağız ya, ben heyecandan uyuyamam ve kendimi derse veremem."

"Bak bak," dedi keyiflenerek. "Neler duyuyorum ben ya? Kalbim bir hoş oluyor Gülbade."

"Ama öyle," diye devam ettim. "Sen de benim kalbimi hoş ediyorsun, üstelik tek taraflı değil yani."

"Hiç tek taraflı olmasın, hep birbirimizin gönlünü hoş tutalım."

"İnşallah."

"Tamam, o zaman ben müsaadeni istiyorum. Sabah haberleşiriz güzelim."

"Olur."

"İyi geceler."

Ekrandan öpücük attı. Biraz utansam da ben de öpücük attım ve ona iyi geceler dileyerek telefonu kapattım. O kadar mutluydum ki çığlık atmamak için zor duruyordum. Bu mutluluk sahi miydi? Bu mutluluk hep böyle iyi hissettirecek miydi? Ne kadar da güzeldi, tadının damağımda kalmaması artık en büyük dualarımın sebebiydi.

Tatlı bir heyecanla derhâl dolabımın kapağını açarak sabah giyeceklerime bakındım. Anında kombin yapan ben, konu böyle şeyler olunca hiç karar veremiyordum. Dakikalar geçtikten sonra birinde karar kıldım. Uyku ağır bassa bile üşenmeden gidip cilt bakımımı da yaptım. En nihayetinde geri kalan işlerimi de halledip büyük bir hevesle kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

Sabah gözlerimi temiz hislerle açtığımda mayhoş bir tebessümle telefonuma uzandım. İlker henüz uyanmamıştı. Ona günaydın mesajı gönderdim.

Gülbade: *Günaydın canımmmm*

İnsan sevince kendinde birçok şeyi fark ediyordu. Birçok şeyin ona iyi geldiğini görüyor, yaptığı her şey onunla güzelleşiyordu.

Yataktan kalktım ve elimi yüzümü yıkayıp eşofmanlarımla aşağı indim. Annem mutfaktaydı, ocağa çay suyu koyuyordu. "Günaydın," diyerek gidip yanağından öptüm.

"Günaydın günaydın da ne bu neşe sabah sabah?"

"Hiç," dedim ve bir bardağa su doldurdum. Elimdeki su dolu bardaktan bir yudum alarak, "Anne bu arada ben birazdan çıkacağım," diye konuştum.

"Nereye?"

"Okuldan bir arkadaşla sözleştik de kahvaltı yapacağız." Hayır, asla yalan değildi çünkü isim vermemiştim.

"Kimmiş bu arkadaş?"

Asla duruşumu bozmadım. "Geçen vize dönemindeyken not vermişti sağ olsun, şimdi de finaller geliyor ya hani... Ay anne, niye uzun uzun anlattırıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Kızım ne dedim sanki? Allah Allah! Kahvaltını yap öyle çık."

"Yok, birazdan çıkarım. Söz gecikmem ya."

"Var sende bir hâller de haydi hayırlısı."

Gözlerimi devirdim. "Allah aşkına abartma hemen."

O sırada içeri abim girdi. "Ne oluyor sabah sabah? Ne bu enerji sendeki?"

"Kıskançlık işte, ne yaparsın," derken anneme bakarak abimi çekiştirdim.

"Harbi ne oluyor?" Abim anneme bir şeyler mırıldandı.

Annem, "Kahvaltıya gidecekmiş sanırım bir arkadaşıyla," diye söylendi ve arkasını döndü. "Aman ben karışmıyorum."

"Okuldan mı?" diye sordu abim.

"Evet abi."

"Diyorum ben bir hâller var bu kızda ama dinlemiyor kimse beni." Annemin ses tonu hafif neşeliydi.

Yine gözlerimi devirdim. "Yemin ederim, abartı üzerine abartı artık ya!"

Abim göz kırparak nabız yokladı. "Gülbade?"

"Abi sen yapma bari Allah aşkına ya!"

"Kızım ne dedik sanki? Ama yalan yok, gözlerin böyle daha parlak, enerjin falan da yüksek... Hayır olsun."

Elimdeki bardağı masaya bıraktım. "Ekran parlaklığımı açtım ve düzenli olarak cilt bakımı yapıyorum, benim enerjim hep yüksekti ama inşallah hayırlısı olur abiciğim." Omzuna dokundum. "Hadi ben kaçtım."

Onları baş başa beni çekiştirmeleri için bıraktıktan sonra odama çıkarak kapımı kapattım. Yaptığım ilk şey telefonuma bakmak oldu.

İlker: *Günaydın çiçeğimmmm*

Mesajı okur okumaz kıvrılan dudaklarımla tebessüm ettim.

Gülbade: *Ben evden çıkarken sana mesaj atarım yine*

İlker: *Tamam güzelim.*

Mesaj kutumdan çıktım ve hemen doksanlar pop açarak telefonumu masama bıraktım. Bu sırada tekrar banyoya gidip geldim. Dolabımı açarak pileli eteğimi, gömleğimi ve ona uygun kahve tonlarındaki şalımı çıkardım. Şarkı eşliğinde hem dans edip hem de hazırlanmaya başladım.

Kısa süre içinde hazırlandıktan sonra evden ayrıldığımda İlker'e mesaj attım. Buluşacağımız yere otobüsle yirmi dakika içinde geldiğimde İlker'in beni az ileride beklediğini gördüm. Farkında olmadan çantamın kemerine tutunarak yanına ilerlediğimde ona gülümsedim ve selamlaştık. Az sonra güzel bir kafeye girerek kahvaltımızı bekledik.

Neden bilmiyorum ama gözlerine uzun uzun bakamıyordum, utanıyordum ve o bana öyle bakarken daha fazlasını şu an için yapamıyordum. Bakışlarımı kaçırdığımda, "Utanıyorsun değil mi hâlâ?" diye sordu.

"Biraz."

"Tamam tamam, çok bakmayacağım," diyerek arkasına yaslandı gülümseyerek.

Kollarımı göğsümde toplayıp iç çekerek tebessüm ettim. Ara ara bakışlarımızı yakaladık ve bu o kadar tatlıydı ki kalbimin atışlarına dokunsam elim bile titrerdi.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra birer fincan da Türk kahvesi içtik ve ardından usulca ayaklandık. Sadece yürümek istedik ve Kızılay'a doğru yürüdük. Kocatepe Camisi'ne gidip öğle namazımızı kıldıktan sonra keyifle, "Geçen sefer tatlıyı sen ısmarlamıştm, bu sefer ben ısmarlasam olur mu?" diye sordum.

"Peki madem, öyle olsun."

Onu daha evvel geldiğim tatlıcıya getirdim. Zaman bir yandan akmasın istiyor, diğer yandan da onunla yaşamak istediğim onca şeye sabırsızca kucak açıyordum. Tatlılarımızı yerken çok sohbet etme imkânımız olmadığından bu sefer de durağa doğru yürümeye başladık.

"İlerleyen zamanlarda daha çok vakit geçiririz değil mi Gülbade?"

"Neden öyle sordun ki?"

"Hiç," dedi. Aramızda bir kişilik boşluk vardı. "Seninleyken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, bu hem iyi hem de kötü bir şey."

"Benim için de öyle," diye itirafta bulundum. "Ama tabii zamanla aramızdaki muhabbet artar."

"Buna inancım tam, hatta ben anneme senden bahsettim bile."

Gözlerim irileştiğinde onun mavilerine odaklandım. "Şaka?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Nasıl ya? Ne dedin?"

"Ee, orası da bana kalsın... Endişe edecek bir şey yok korkma, hatta şimdiden seni çok sevdi bile."

Yanaklarım sıcacık olduğunda elimi yüzüme götürdüm. "Çok utandım şu an, bunu beklemiyordum."

Adımlarımız bizi durağa götürdüğünde karşı karşıya geldik. İlker yüzümün her zerresine bakarken, "Gülbade," diye mırıldandı. Sesi çok ağır ama çok da tatlıydı. "Sen benim için öylesine bir kız değilsin, asla da olmayacaksın. Son zamanlarda o kadar mutluyum ki zerre kadar derdim yok sanki. Evet, Allah'a şükür yok da seninle daha da iyileştim. Bir insan bir insana bu kadar iyi geliyorsa neden hayatının geri kalan günlerini onunla geçirmek istemesin ki?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Yok ben bir anda sen öyle deyince bir tuhaf oldum," diye mırıldandım.

"Bu yüzden seninle ileride yaşayacağım her an için şimdiden hem çok mutlu hem çok heyecanlı hem de çok sabırsızım ve iyi ki varsın."

"Sen de iyi ki varsın İlker. Benim için ne söylediysen, bana karşı ne hissediyorsan senden bir farkım yok, inan bana."

"Sevindim."

O sırada otobüsüm geldi. İlker acele edercesine, "Bu arada söylemeyi unuttum, bugün de çok güzel olmuşsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Eve gidince haberdar et beni, tamam mı?"

"Ederim tabii." Kafamı sallayarak otobüs sırasına geçtim. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Otobüse bindiğimde oturacak bir yer olmadığı için ayakta dikildim ve bir yere tutundum. İlker istifini bozmadan olduğu yerde bana bakıyordu. Sadece tebessüm ettim ve gözlerimi kapatıp açtım. Otobüsün kapıları kapandığında İlker yine avucunun içini öperek bana el salladı. Sanırım kalbim, hayatımın en tatlı heyecanını bu anlar için saklamıştı.

28. Bölüm

"İki Kalp Arasında"

Dün gece, masamın üzerindeki dağınık notların işime yarayacak olanlarını alıp çantama tıktım. Uykusuz iki hafta beni bekliyordu, şimdiden bu mesai başlamıştı. Hoş geldin finaller, bir bit artık da yaz tatiline girelim artık kardeşim ya.

Final haftası derbeder bir görüntü oluşur öğrencilerin yüzlerinde. Acınacak hâle bürünür, her an her yerden *"elli kuruş ver lan tırrek"* duruşuyla önünüze çıkabiliriz, evet sefalet içinde bir hâlde. Tabii, bir de sefalet köpek var; hani şu elinde yarım ekmekle acıların çocuğu küçük Emrah bakışlı olan. Evet, ânında anladınız da işte, ben garanti olsun diye detay vereyim dedim.

Kenarlarından fışkıran saç tutamlarını saymazsak saçlarımı toplayıp gözlerime biraz rimel, dudaklarıma da glossu sürdükten sonra çenemin kenarındaki eşek kadar olan sivilceyi umursamadan gülümsedim ve saçma bir el hareketiyle aynamın karşısından çekildim. İşte hayat böyledir. Aynen.

Yıkık dökük Oğuz ve kardeşi Necla'dan darbeyi yemiş Leyla gibi merdivenden inerek sofradaki aileme, "Hoşça kalın ailem," diye mırıldandım.

Babam, "Sana da günaydın kızım," dedi.

Düzelttim. "Pardon bana, günaydın diyecektim, dilim yamulmuş."

Bekir sırıttı. "Aynı tipin gibi."

Annemin bir şey diyeceği sırada onu duraksattım. "Yo yo! Hiç laf söyleme anneciğim, kardeşim çok haklı." Küçük yavru kedi formuna girdim. "Bakın sanıza hâlime! Bir kâse sütün içine ekmek doğrayıp verseniz dilimle şıpır şıpır yerim."

Babam gülerek soluklandı. "Yine ne derdin var? Bir şey mi isteyeceksin?"

"Ay estağfurullah babacığım, her şeyim var sağ olun. Final haftam geldi ya işte..."

İkbal ablam elindeki çaydanlığı masaya bırakıp, "Anlaşıldı iki hafta hiçbir şeye eline sürmeyecek," diye söylendi. "Ona yol yapıyor."

"Aşk olsun abla ya, sen neyden kaçtığımı gördün?"

"Harçlığın mı bitti yoksa?" diye sordu babam. "Fakir mi oldun?"

Dudağımın kenarını kıvırdım. "Daha neler..."

Bekir hızla ağzındakini bitirmeden sofradan kalktığında, "Ben kaçtım," dedi. Kimseye bir şey söyleme zahmetine girmeden ilerideki sehpanın üzerinde duran kitaplarını kucaklayarak evden çıktı.

Ailecek şok olmuş bir vaziyette ardından bakarken babam şaşkınlıkla, "Bekir'in elinde birden fazla kitap mı vardı, bana mı öyle geldi?" diye sordu. "Üstelik bakkal defteri gibi kıvrılıp koltuk altına da sokulmamıştı?"

İç geçirdim. "Ne zorsun ahir zaman!"

Annem keyifle çayını yudumlarken, "Güzel çocuğum benim," dedi. "Çalışkandı zaten İlhami Bey o!"

"Evet, o yüzden babam bu kadar soru sordu anne," dedi Mayıs. "Neyse ben de gidiyorum okula."

Masadaki herkes tek tek okulun yolunu tuttuğunda ben de bir şeyler atıştırıp dışarı çıktım. Babam, Yekta'yla bizi bildiği için pek göz önünde olmaya niyetli değildik. Durağa vardığımda Yekta'nın orada olduğunu gördüm. Üzerindeki gömleğin kollarını kıvırdığında o damarlarının belirgin hâle gelmesi, güneş gözlüğü takması ve çarpık gülüşüyle beni etkilemeye çalışması falan? Sen hayırdır la! Etkiden bayılmışım yavrum.

Karşısında dikildiğimde gözlüğünü çıkardı. "Güneşe bakarken gözlüğümü çıkarayım, bu ilki sen yaşatmış ol."

"Ay ay," dedim dudaklarımı bükerek. "Şova bak şova."

"Sensin benim şovum."

Kafamı öne eğip okulun saf kızı rollerine bürünerek nazikçe gülümsedim. Kafamı kaldırıp gözümü kırparken, "Hayırdır sen, ne bu hâl ya?" diye sordum. "Damat mı oldun yoksa bana söylemeden?"

"Gelin olmadan ben nasıl damat olayım?"

"Git gelin bul kendine o zaman."

"Seni buldum işte."

"Valla ben okuyorum oğlum," dedim esneyerek. "Okuyup büyük insan olacağım, gelin değil."

"Tamam, ikisini de olursun. Sıkıntı yok, ben seni beklerim."

"Aşk böyle bir şey mi ya?"

"Hıhım."

"İyi sağ ol."

Gülmeye devam ettiğinde yüzümü astım. "Hayır düğüne gider gibi giyinmişsin. Bir de bana bak, pasaklı pasaklı çıktık evden. Evet, bu dudaklarıma sürdüğüm ekstra kaliteli glossu görmeyi ve bu dudakları öpmeyi bir tek sen hak ediyorsun ama yani..."

"Bak bak," diyerek eğildi usulca yüzüme doğru. "Ne zaman öpebilirim?"

"Şu an değil mesela?"

"Tamam, ne zaman olur?"

"Bundan sonra anca evlenince, o da mezara girince herhâlde. Daha oku bitecek, yüksek lisans yapacağım, sonra kendi eczanemi açacağım... Oo usta bizim hayalleri siyah poşete doldur anasını satayım."

"Yok yok, o kadar değil." Soluklandı. "Ayrıca senin için giyiniyorum kızım ben. Yani alt tarafı bir gömlek giydik, ne var ki bunda? Beni beğenmen hoşuma gidiyor, yalan yok! Tabii, pek beğendiğini söyleyemem ama..."

"Manyak mısın la sen?" diyerek yüzüne baktım. "Âşığım ben sana! Tabi beğeniyorum. Sadece işte... Of çok özledim galiba seni, ondan böyleyim ya. Biraz vakit geçirmeye ihtiyacımız var sanırım, hani geçen konuştuk ya. Ba başa bir şeyler işte. Amaçsızca yürümek bile yeterli."

"Tamam yürüyelim, ben elini tutarım."

"Sağ ol, çok iyisin," diye dalga geçtim.

"Ciddiyim."

"Şu finaller bir bitsin, bakarız bir şeyler." Sıkıntıyla dudağımın içindeki e ısırdım. "Zaten çenemdeki sivilce iki kilo."

Tam bu sırada Yekta sivilceme dokunup, "Şu mu?" diyerek güldü.

"Hı."

"Şimdi romantiklik falan olsun diye ben o iki kiloyu yerim derdim de kadar değil, ha?"

"Bence de."

"Ama güzelliğinden zerre bir şey kaybetmemişsin."

"Sağ ol canım."

Otobüs, durağa doğru yaklaştığında vaziyet aldık. Yekta elini beli atarak kulağımın dibine doğru yaklaştı. "Ayrıca o dudaklarını öpmeyi ç istiyorum."

Yanaklarım ısındı. "Şimdi kartın da yetersiz bakiye çıkarsa çok güle ama."

"Doldurdum."

"Tamam, şaka yapmıştım."

Gülümsemekle geçiştirdi ve birlikte otobüse binerek yarım saatlik bir y culuğun ardından inip okula geldik.

"Kaç dakika var?" diye sordu Yekta, sınıfa doğru ilerlediğimizde. ' kahve alıp geleyim mi?"

"Kırk dakika falan var daha sınava."

"Tamam o zaman, ben iki kahve kapıp geliyorum."

"Peki, ben sınıftayım o zaman."

Bana öpücük atıp arkasını dönerek kantine indi. Koridorda sakin adımlı yol katettikten sonra Gülbade'yi amfi sınıfının önündeki ahşap sandalyele

ders çalışırken gördüm. Pıtı pıtı gidip yanına oturdum ve notlarımı kucağıma koydum. "Ben pes ediyorum."

"Şş! Bir şey yok bir şey yok."

"Var var."

"Biraz pozitif olalım." Sesi gayet neşeliydi.

Ona dik dik baktım. "Hayırdır, evlenme teklifi mi aldın kızım? Final haftası ne bu mutluluk?"

"Hayır, ne alaka yahu?" Sonra sessizce utandı. "Ama mutluyum tabii."

Anında mutlu olarak ona yapıştım ve omzuna omzumu vurdum. "Anlat çabuk. Hadi hadi, her şey çok heyecanlı ilerliyor sanki. Ee, ne oldu?"

Parmaklarıyla oynamaya başladığında, "Bir şey olmadı," dedi. "Yani aslında çok şey oldu ama öyle işte... Annesine falan bahsetmiş benden."

"Yuh! Ne ara?"

"Ay bilmiyorum Gonca kızım ya. Finallere çalışıyorum falan ama kafam dep..."

"Love love love..." Ona kızdım. "Yapma şunu kendine be kızım! Bak ben aşktan geberdim, Yekta için dağları deldim... Tamam abarttım galiba ama ne olursa olsun önce sınavlar. Bak vallahi bir ara Yekta için notlarımda düşüş olmuştu ya... Of ağzıma sıçayım ama sen..." Bıkkın bir şekilde ağladım. "Ya sana seviş sevil, boş ver."

Bana endişeyle baktı. "Ne oluyor sana? Bir sıkıntı mı var yoksa aranızda?"

"Hayır tabii ki." Sırıttım. "Aksine her şey mükemmel ama sadece final haftaları fazla gergin oluyorum galiba ya. Gözüm nottan başkasını görmüyor."

"Tabii canım, orası öyle ama İlker'in beni motive etmesi de hoşuma gitmiyor değil."

"Ya kastettiğim o değil güzelim." Gözlerimi kapatıp açtım. "Of, erkek milleti beni çok yoruyor."

Gülbade bana bakıp yüzüme gülmeye başladığında, "Her şey yoluna girecek," diyerek saçlarımı okşadı. "Sanırım biraz uykusuzsun ve çok çalıştın. Şimdi o sınavı parçalayarak içinden geçeceksin."

"Tabii öyle olacak yavrum."

Bu esnada Yekta, elinde iki bardak kahveyle yanımıza geldi. Gülbade'ye, "Sana da alsaydım keşke," dedi.

"Aa, yok ben içmiştim zaten, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Gülbade nazikçe.

Yekta yanıma oturduğunda gülümseyerek teşekkür edip yanağına bir buse bıraktım. Gülbade, telefonuna mesaj gelince gülümsemeye başladı ve müsaade isteyerek yanımızdan ayrıldı. Ardından mırıldandım.

"İyice âşık oldu he deli."

"O kantindeki çocukla, değil mi?"

"Hıhım."

"Sevindim, mutlu olsunlar."

"İnşallah."

Kahvemi yudumlarken karnıma, tatlı diyeceğim kadar sızlatan bir ağrı vurduğunda yüzümü buruşturdum. Yekta, "Ne oldu?" diyerek yüzüme endişeyle baktı.

Elimi karnıma koydum. "Karnım ağrıdı, daha doğrusu ağrımaya başladı."

"Üşüttün mü acaba?"

"Hayır, sanırım regl oldum. Dün de biraz ağrımıştı, hay tüküreyim şansıma ya."

"Çok acıyor mu canın? Ne yapmam gerekiyor benim?"

Suratına bakıp gülmeye başladım. "Öpersen geçer belki!"

"Sahi mi?"

"He, karnımı öp hemen geçer."

"Bak öperim!"

Gözlerimi devirdim. "Ay Yekta, salağa yatmaya bayılıyorsun." Elimdeki kahveyi ona uzattım. "Şunu tutabilir misin, ben bir lavaboya gideyim. Allah'tan yanımda ped var ama bu ağrıyla sınava nasıl gireceğim bilmiyorum. Zaten sabahtan beri bir tuhafim, bundanmış sebebi!"

"İlaç bulayım mı sana?"

"Gerçekten mi?" diye sordum saf saf.

Kafasını salladı. "Tabii gerçekten. Sen lavaboya git, ben hemen geliyorum." Gülerek ayaklandı. "Zaten eczacı değil miyiz biz, çekilin ben eczacıyım."

Güldüm. "Şapşal!"

"Tamam, hadi sınava girmeden hemen halledelim."

Yekta bana ilaç bulmaya giderken ben de çabucak lavaboya uçtum ve tahmin ettiğim manzarayla karşılaştım. İşimi hallettikten az sonra Yekta, elindeki ilaçla biraz nefes nefese kalmış bir hâlde suyumu ve ilacımı bana uzattı. İçtim, yuttum oh mis. İnsanın sevgilisi olması güzel bir şeymiş he, gökten ilaç düşmüş gibi hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim gözlerimi kapatıp açtığımda. "Birazdan ağrım hafifler."

"Sınav da başlamak üzere zaten, umarım sıkıntı çıkarmaz."

"Yok yok, ben yerim o sıkıntıyı."

Kolunu omzuma doğru atıp yanağımı hafifçe zerre kadar acıtmadan ısırdı. "Ben de seni yerim."

"Tamam, love işine biraz müsaade edelim, aklımı karıştırma."

"Ohoo!"

"Ne ohoo!"

"Tamam tamam, biraz keyfin yerine gelsin diye konuştum öyle."

"Benim keyfim sen varken hep yerinde zaten, endişe etme."

"Hmm..."

Gülümseyerek notlarımı topladım ve soğumuş kahvemden birkaç yudum daha aldıktan sonra sınav alanına giriş yaptık. Bir saatlik bir sınavın içinden sükût füzesi gibi geçtikten sonra kâğıdımı teslim edip dışarı çıktım. Biraz ağrım olduğundan eve gittik. Yarın yine mühim bir finalimiz vardı, gerçi hepsi mühim abi ya...

Karnım burnumda eve girdiğimde aşırı rol kaçakçılığından hapse atılmadan iki dakika önce, "Anne ölüyorum," dedim. "Anne ambulans."

"Ay ne oldu ne oldu?" Elindeki bezle karşımda durarak beni süzdü. "Düştün mü?"

"Yok, karnım çok ağrıyor. Regl olmuşum, biraz sıcak su ayarlayabilir misin? Ben biraz uyuyayım, sonra ders çalışacağım yine."

"Hazırlarım annem, geç yukarı hadi." Pamuk la bu kadın! Yukarı yöneldiğimde ardımdan seslendi. "Sınavın iyi geçti mi bari?"

"Ağzına sıçtım soruların!"

"Pis pis konuşma, baban kızıyor sonra."

"Valla daha iyi bir tabir yok, kusura bakma anacığım." Sızlandım. "Neyse ben bekliyorum seni, öptüm canım."

Odama çıktıktan sonra üzerimdeki fazlalıklardan kurtuldum. Karnım çok ağrımıyordu ama kızlar, bilirsiniz regl olunca insan bir hassaslaşıyor ya işte, üzerimde ne yazık ki onun ağırlığı vardı. Final haftamın bu kadar korkunç geçecek olması şaka olsaydı keşke.

Biraz sonra annem elinde sıcak suyla girdiğinde eşofmanlarımı giyerek yatağıma uzandım. "Aç değil misin?" diye sordu ilgiyle.

"Sonra yerim, biraz dinleneyim, zaten uykusuzum."

"İyi, al bunu." Sıcak suyu bana uzattı ve ekledi. "Akşama düğün vardı, söylemeyi unuttum Gonca."

"Kim evleniyor yine? Bu aşağılık dünyada evlenmeyen tek kişi kaldım resmen!"

"Ne o, bir isyanlardasın yine?"

"Ay hemen laf arama anne ya," diye sitem ettim. "Kimin düğünü?"

"Var ya kız, Şükran teyzenin oğlu Ahmet."

"Ahmet amca diyecektin herhâlde? Şükür sonunda kahvehanelerde ömür tüketmekten vazgeçip, kafasını okeyden kaldırıp bir hatun bulmuş mu? Sahi iyi fosilleşmedi he o!"

"Deli deli konuşma," diye azarladı beni. "Ne yapsın kadın, kolay mı? Kaç yaşına geldi oğlu, zar zor buldular birini işte. Akşam oraya gideceğiz."

"İyi gidin, selam mı yollamam gerekiyor anlamadım?"

"Kardeşlerinden bazıları gelebilir."

"Hangileri mesela? En lüzumsuzunu götür. Bekir? Hale ablam? Mayıs? İkbal ablamı ve abimi geç... Aa, aslında hepsi lüzumsuzmuş." Başımı koyduğum yerde kikir kikir güldüm, çok komikti sanki.

"Seni götüreyim diyordum aslında."

Yüzüme kadar pikemi çekip kendimi boğma taklidi yaptım. Annemin de zaten benimle uğraşmanın, iş yapmaktan daha zor olduğunu fark ederek odayı terk etmesi zaman almadı.

Ankara'yı gözlerim kapalı dinledikten sonra mesaj sesiyle güneş açtım.

Yekta: *Nasıl oldun güzelim? İyi misin biraz daha?*

"Güzelin miyim la gerçekten serseri?"

Gonca: *Evet daha iyiyim biraz uyursam bir şeyim kalmaz gibi uykusuzum ya*

Yekta: *Tamam uyu ben seni rahatsız etmeyeyim*

Gonca: *Yok o sebeple söylemedim ya*

Gonca: *Akşama kalmadan annemler düğüne gidecekmiş bize gelsene*

Yekta: *Beni eve mi atacaksın?*

Gonca: *Evet?*

Yekta: *Penceremden pencerene teleferik kurar, baz istasyonu çekerim kızım*

Yekta: *Kaçta geleyim?*

"Delirdi bu da."

Gonca: *On iki olmadan gel bal kabağına dönüşüyorum on ikiden sonra*

Yekta: *İyi yerim işte seni ne güzel*

Gonca: *Tensel temaslar için hiçbir fırsatı kaçırmıyorumdur.*

Yekta: *asodsfdgjöfsm*

Yekta: *Hastayım sana napim*

Gonca: *Başkasının ilişkisinde şu hareketleri görsem uçan tekme atarım ama sana düşüyorum oğlum*

Gonca: *Kedi olup miyavlasan patilerini öperim o derece*

Yekta: *Tamam çok âşıksın anladımmm*

Gonca: *Tamam hemen şey olma sen deee*

Yekta: *O zaman sen güzelce uykunu al akşam elimde kitaplarla kapındayım ben anlatırım sana sen dinlersin sonra sen anlatırsın bana ben seni izlerim*

Gonca: *İşte aradığım aşk*

Yekta: *İşte yaşadığımız aşk*

Çok şükür bugün de bazı şeylere şükrettikten sonra kendimi uykunun kollarına teslim ettim ve üç saat sonra tahliye oldum. Beş dakika kestireceğim dedikten sonra akşama kadar uyumam da... Aman büyük konuşmayalım, aman.

Annemler gittikten sonra mutfağa girerek güzelce bir üzümlü kek yapıp çay demledim. Ev ahalisinden yalnızca Hale ablam vardı, o da odasında

takılıyordu. Yekta'nın geleceğini ona söylediğimde benimle iki cümle bile uğraşmadan dersine gömüldü. Bu ailenin kızları, en çok ben dâhil kariyer manyağı, hepimiz okuyup ayakları yere sağlam basan bir kadın olacağız. *Evet, şuraya notumuzu da iliştirip çalan kapımızı açmak için aşağı inelim canım.*

Yekta elinde kitaplar ve bir adet kırmızı gülle kapımda belirdiğinde, "Senin için," deyip gülü bana uzattı.

"Nereden aldın bunu?" diye sordum şaşırarak. "Yani ne ara?"

"Anneme marketten bir şey almam gerekiyordu, aşağı sokakta da çiçekçi vardı, gidip bir tane aldım işte," deyiverdi. "Boş ver sen o kısmını."

"Çok teşekkür ederim," dedim içimdeki kelebeklerle el ele tutuşmuşçasına.

"Ne demek."

"Gel şöyle," diyerek kapıyı araladım ve içeri aldım. "Aç mısın?"

"Yok hayır."

"Ama ben üzümlü kek yapıp çay demledim."

"Güne mi geldim?" diyerek güldü Yekta.

"Ha ha!"

"Şaka yapıyorum yavrum, sadece seni güldürmek istedim."

Mutfağa yürüdüm. "Seninleyken ağlama şansım varmış gibi konuşmasana ya!"

"Seni ağlatırsam ağzıma et."

"Beni ağlatırsan daha fazlasını yaparım. Çok sevdiğimden olur o da. Eğer bunu yapmayıp sessiz kalırsam da sana yol vermiş olurum gidersin."

"Hayda!" dedi bir anda. "Ne oluyoruz şimdi, dur kaçırmayalım tadımızı. Ben sevgilimin yanına mutlu olmaya geldim."

Ocağın altını kıstım ve güldüm. "Çok mutluyuz zaten yakışıklı, olmayacak şeylerin bahsini ediyoruz. Neyse..." Çenemin ucuyla rafı gösterdim. "İki bardak uzatsana şuradan."

Yekta iki tane çay bardağını tezgâha koydu. Üzümlü keklerimizi de tabakladıktan sonra elimde tepsiyle o da peşimden gelerek odama çıktık. Buraya ilk kez giriyordu.

"Odan çok tatlıymış," dedi kitaplarını bırakırken. "Senin gibi."

"En çok şu pencereyi seviyorum, direkt senin pencerene bakıyor çünkü."

Gülümseyerek yanağımdan makas aldı.

"Çıtır nerede?" diye sordu.

"Ablamın odasında." Kıkırdadım. "Geçen gün bilgisayarın kablosunu ısırdığı için çok sinirlenmişti ama alıştı artık, o da seviyor."

Yekta kolunu uzattı. Afallayarak alık bir bakış attım. Güldü. "Sen beni ısır çünkü sen de benim tavşanımsın."

Elimi alnıma koydum. "Feriha gibi bayılacağım şimdi... Ne romantik oldun ay sen başıma ya!"

"Çok seviyorum seni, ne yapayım? Senin yanında böyle salak saçma şeyler yapamazsam ne anlamı kalır, hem o kadar saçma değil ya..."

"Asla!" dedim üzülmesini istemeden. Ellerimi boynuna dolayarak gözlerinin içine baktığımda Yekta erimeye başladı. "Ben de çok seviyorum seni, bu hâllerini ve her şeyini."

"Hım?" diyerek elleri belimin çukuruna oturduğunda içimden geleni yaptım ve ensesinde duran parmaklarımı hafifçe hareket ettirip saçlarını okşayarak ağzımı araladım. *"Söylenmedi hiç sana layık düşler benden önce, tutsak yüreğim biliyorsun sen de ince ince, yangın yeri hep buralar sayende yok şikâyet... Gel bir sarayım aşkım olayım..."*

"Aşkım ol."

"Olurum."

Tecrübelerime ve kalbime dayanarak şunu söylemeliyim ki aşk çok güzel bir şey. Acısını yaşamıştım ama şimdi mutluluğunu tadıyorum ve bunun aynı kişi tarafından yapılmış olması da garip... Tabii, acım tek taraflıydı ve haberi yoktu ama karşılıklı aşkı yaşamak mucize gibiydi. Gözler, kalpler, sesler, eller... Hepsi dengini bulmuş ve tutunmuştu.

Nereye kadar ne yaşamamız gerekiyorsa yaşamak istiyordum onunla. Anı yaşamak ve bunu doyasıya hissetmek, evet benim aşktan anladığım buydu. Gözlerine bakarak ona onu sevdiğimi hissettirmek ve gözlerine baktığımda onun sevdiğinden gram şüphe etmemek.

Romantik bir moladan sonra çalışma masama geçtik. Yekta, elindeki kalem ve önümüzdeki kitapla bana ders anlatıyordu. Ben de bir yandan onu izliyor, diğer yandan anlattığını anlamaya çalışıyordum. Hem yakışıklı hem okulunda dersinde hem zeki hem de bana âşık... Dünyada cenneti yaşıyorum sanırım kızlar, maşallah deyin.

O ders anlatırken arada ağzına üzümlü kek vermeyi de ihmal etmedim.

Uzunca bir müddet profesyonel ve mesleğine âşık iki öğrenci olarak dersimize çalıştık. Bir ara elim her daim masamın köşesindeki küçük saksının önünde duran glossuma uzandı. O genelde orada dururdu zira ben ders çalışırken sıkıldığımda dudaklarıma sürer keyfimi yerine getirirdim. İşte beni mutlu etmek bu kadar kolay ulan.

Glossun kapağını açarak dudaklarıma sürmeye başladığımda Yekta'nın cümlesi yarıda kaldı ve elindeki kalemle güzel suratını suratıma çevirip dudaklarıma odaklandı. "Ama dikkatim mahvoldu şu anda." Sesi çok kısıktı.

"Tamam, dağılmasın ya."

"Ben sürebilir miyim?"

Güldüm. "Niye?"

"Öylesine."

"İyi peki," deyip elimdekini ona uzattım. Dikkatini bana vererek dudaklarıma özenle glossu sürerken bundan o kadar keyif aldım ki o an bitsin istemedim. Yekta hipnotize olmuşçasına dudaklarıma bakarken kalbimin rengi de değişmişti.

"Oldu sanırım."

Kapağını kapatırken dudaklarımı birbirine bastırıp çektim. "Oldu oldu, teşekkür ederim."

"Peki seni öpebilir miyim?"

"Hiçbir fırsatı kaçırma."

"Ama sen söylemiştin Gonca," dedi sessizce. "Sadece bir kez, söz."

"Manyak mısın, iki kez öpsen kızacak değilim ya!" Hafifçe yüzüne vurdum.

"Olsun," dedi düz bir sesle. "İki kez öpersem üçüncüyü isterim ve tutamam kendimi. Bir kez olsun tam olsun."

"Yekta..."

"Efendim?" diyerek çekildi direkt yüzüme. Kalbimin ağzımda atması normal miydi? Sevgilimdi, kalbimdi ama ne zaman bu kadar yakına düşsek içim içimden taşıyordu sanki. Çok tuhaf hissediyordum kendimi ve işin aslı şu ki ne olursa olsun bu ânın sonsuza kadar sürmesini diliyordum.

Gözleri gözlerimden üç santim aşağı kaydığında yüzünü usulca sağa doğru yatırdı ve dudaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu. Hemen geri çekilmedi. İçimden beşe kadar saydım. Nefesimi tutmuş gibiydim, kalbim dehşet çarpıyordu. Yekta, kendini geri çektiğinde gözlerine dalarak dudaklarındaki parlamayla gülmeye başladığımda elimi dudaklarına götürdüm ve silmeye başladım.

"Güzelmiş," dedi.

"Ne güzelmiş?"

"Gloss."

"Hım? Başka güzel olan bir şey yok mu?"

"Üzümlü kek de çok güzeldi."

"Başka?"

"Çay. Evet, çay tam kıtır kanıydı."

"Ee, başka başka?"

Etrafa bakınarak dudaklarını büzdü. "Başka..." Duraksadı ve kafasını eğerek soluklandı. "Başka bir şey yokmuş."

Ensesine bir şaplak attım. İrkildi ve birkaç saniye bekledikten sonra kahkaha atmaya başladı. Ona eşlik ettim, salak salak gülüştük. Birbirimize vurmaya, öpmeye, dokunmaya devam ettik. Evet, biz biraz şeyiz...

Saat ilerlediğinde Yekta'nın gitme vakti gelmişti çünkü annemlerin de gelme vakti gelmişti. Cümleye bak anasını satayım, edebiyat terk.

Onu karşı eve yolcu etmek için dışarı çıktım. Bahçe kapısına doğru ilerlediğimizde kaldırımda sesler duydum. Evet evet, bu ses o sesti. Gündüzlerin sesi...

Enişteml göz göze geldiğimizde, "Gonca?" diyerek gözlerime baktı. "Ne yapıyorsun burada?" Ardından Yekta'ya baktı. "Delikanlı?"

Tüm ailenin gözleri önüne serildiğimizde karşı kaldırımda duran Nilüfer Hanımlarla bakıştık. Yekta'nın anne ve babasıydı. Yekta elini kaldırıp onlara salladı. Ay imdat!

"Ders çalışıyorduk da biz," dedim yutkunarak.

Bekir kara kaşlarını çatıp, "Biraz geç olmadı mı ya?" diye sordu. "Hem sen hasta değil miydin kızım, annem söyledi."

Babam, "Bekir sen sus oğlum," diyerek girdi araya. Canım babam.

Yekta dudaklarını ıslatıp çekti ve durumu izah etti. Ellerini önünde birleştirerek, "Yarın finalimiz var da notlarım eksikti. Biraz ders çalıştık," dedi. "Gonca hasta olduğu için ona yardımcı olmak istedim."

"Maşallah, bizim damat da pek yardımsever." Bunu diyen kişi Mayıs'tı.

Cümlesi biter bitmez tüm ailenin, Yekta'nın dâhil gözleri ok gibi gözlerimize saplandığında annem, "Damat derken?" diyerek tutuldu kaldı.

Mayıs devam etti. "Bizim ailenin kızlarının hep son dakika damat tanıştırması şov olmaya başladı. Bu bizim kaderimiz ya, kaderimiz."

Herkes bizden bir cevap beklerken Yekta'yla birbirimize baktık.

"Şeyy, açıklayabiliriz."

29. Bölüm

"Hedefe Ulaşmak"

"Gonca, peynir tabağını getir kızım hadi!" diye seslendi annem. Mutfaktaydım ve havalar çoktan ısınmaya başladığı için artık kahvaltılarımızı bahçedeki meşe ağacının altında yapıyorduk. En sevdiğim mevzulardan biriydi koca aile burada toplanmak.

"Geldim," diyerek elimde tabakla sofraya oturdum ve çayıma şeker atıp karıştırmaya başladım.

Babam öylece kahvaltısını yaparken Bekir gözlerini bana dikerek, "Dün gece niye konuşulmadı ya?" diye sordu. "Damat dediler gerisi yok! Eee?"

"Ne ee?" dedim ona ters bir bakış savurduğumda. "Söyledik ya işte söyleyeceğimizi. Damat durumu falan yok."

"Ama ilişkimiz var dediniz?" diyen Mayıs'a otuz sekiz numara ayaklarımla röveşata çekmek istedim.

Yüzümü ekşitip, "Yalan mı söyleseydik?" diye homurdandım. "Başka derdiniz mi yok sizin ya? Herkes kendi işine baksın."

"Valla herkes bir evlenme meraklısı olmuş, ben anlamadım," dedi Mayıs ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkarırken. "Babam da annem de bir şey demiyor hiç, ne güzel!"

Annem, "Sen büyüklerin işine karışma Mayıs," deyip onu uyardı. "Ayrıca kimsenin bir şeye ses etmediği yok. Ben hepinize güveniyorum ve destekliyorum babanız da ama okul bitmeden, dimdik ayaklarınızın üzerinde durmadan evlilik mevlilik yok! Koca ne zaman olsa bulunur fakat bu yaşlarınız bir daha gelmeyecek."

"Konuş reis!" diyerek gaz verdi Bekir. "Hem senin bu alık kızların âşık olduktan sonra iyice gevşediler he."

Babam biraz yükseldi. "Bekir! Ablalarınla düzgün konuş."

"Kusura bakma baba."

"Bana değil, onlara diyeceksin bunu."

Bekir'le göz göze geldiğimizde onu o kadar umursamıyordum ki çaktırmadan dil çıkarıp omzumu silktim. Senin fikrinin ne önemi var ya acaba?

Hale ablam sükûnetle lokmasını bitirdikten sonra, "Ben çıkıyorum," dedi. "Sınavım var, geç kalmayayım."

"Başarılar kızım."

"Teşekkür ederim, çok gecikmem ama ders çalışmak için..."

Bekir sırıttı. "Kütüphaneye gideceksin ablacığım, biliyoruz senin mekân."

"Aynen benim mekân," dedi Hale ablam gözlerini kısarak. "Gel seni de götüreyim, belki kafan açılır."

"Eyvallah ablam, büyüksün," dedi Bekir elini göğsüne bastırarak. "Sana iyi çalışmalar, başarılar ve enişte beye selamlar."

Hale ablam gözlerini devirerek gittiğinde Ferdi abim Bekir'e baktı. "Uğraşmasana oğlum kızlarla!"

"Abiciğim iki takılıyoruz şurada, ne var ya?" dedi Bekir.

Atıldım. "Bu hep bize bir şey söylüyor da kendisi de gelin getirecek, onu niye konuşmuyoruz?"

Annem ve babam gözlerini irileştirerek Bekir'e baktığında Mayıs kahkaha attı. "Burası iyice evlendirme dairesi gibi oldu. Anne ve babama evlatlarından bir adet tansiyon aleti."

Annem, "Bekir ne diyorsun oğlum?" diye sordu korkuyla.

"Hayta herif!" dedi babam. "Okul mu okuyacaksın top peşinde mi koşturacaksın serserilik mi yapacaksın, belli değil!"

"La ne oluyor?" diyerek şaşırıp kaldı Bekir. "Ne gelini la? Benim niye haberim yok?"

"Eline geçen ilk fırsatta damat, enişte diye annemlere gaz veriyorsun. Sıra sana gelince nasıl da salağa yatıyorsun hemen!" dedim.

"Gonca!"

"Ne!"

"Şş," dedi babam kızarak. "İyice saçmaladınız. Burada oturmuş sizin gönül işlerinizi konuşacak değiliz, herkes efendi gibi okulunu okusun yeter! Beni çileden çıkarmayın üst üste."

"Valla ben okuyorum okulumu," dedi Mayıs. "Âşık da değilim kimseye."

"Senin yaşında biz de değildik," diyerek baktım hâline. "Ayrıca aşk kötü bir şey değil, beni burada babamların yanında konuşturma. Elbette önceliklerimizi biliyoruz ama güveninizin tam olduğunu da bildiğimiz için konuşabiliyoruz. Lütfen yani!"

Bekir dudaklarını bükerek, "Konuş kız!" dedi. "Düğününde iki çeyrek takacağım sana."

Gözlerimi devirdim. "Düğün diyor ya!" Ağzımdaki ekmekle iç geçirdikten sonra çay bardağıma uzandım. "Zaten abimin düğününe şurada nereden baksan birkaç ay kaldı ve ben asla ama asla ne giyeceğim bilmiyorum."

"Elbise giy işte," dedi Bekir ruhsuzca. "Onu da ben mi söyleyeyim?"

Alaycı bakışlarla, "Birkaç hafta sonra üniversite sınavın vardı değil mi senin, hatta daha az ben tarihe bakmadım," dedim. "Bu kafayla o sınava girersen diğerlerine yardım etmiş olursun, helal lan sana."

"Komik kızsın."

"Her zaman."

Babam, "Hepiniz güzel şeyler giyersiniz, kavga etmeyin," dedi. "Daha doğru düzgün başlamadık da hazırlıklara."

Ferdi abim, "Baba zaten düğünü bahçede yapacağız. Sazcımız da enişte olacak sağ olsun," diye ekledi. "Gerisi kolay iş yapılır."

"Of, ben ne giyeceğim?" dedi Mayıs. "Abi biraz daha sonra evlen ya."

"Derde bak."

"Neyse giyeriz bir şeyler," diyerek acele edercesine ayaklandım. "İki saat sonra finalim var, benim kaçtım."

"Sana da başarılar kızım," dedi babam samimiyetle.

Önce ona, sonra diğerlerine el sallayarak çantamı sırtlanıp bahçe kapısına yürüdüm. Demir, boyası kavlamış beyaz kapıyı açtığımda karşımda bir postacı gördüm. Duraksayarak bana baktı. "İlhami Gündüz'ün evi mi burası?"

"Evet?" dedim garipseyerek. "Ne oldu?"

Elindeki zarfı bana uzattı. "Oğlu Bekir Gündüz'e bir gönderi vardı, buyurun."

Adamın uzattığı zarfı aldım ve içini açmadan inceledim.

"İyi günler," dedi adam çok beklemeden.

"Size de," dedim şaşkınlıkla. Merakım ve şaşkınlığım aynı derecede artarken arkamı dönerek bizimkilerin masasına ilerledim.

Annem, "Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Yok," dedim ve dudaklarımı bükerek elimdeki zarfı Bekir'e uzattım. "Al, sana gelmiş."

"Bana mı?" diye sordu Bekir anlam veremeden.

"Hı."

"Ne ki o?" dedi Mayıs.

Omzumu silkerek çantamın kemerine asıldım. "Disiplin cezası falandır herhâlde. Başka ne olabilir ki?"

Bekir, konuşulanları duymazdan gelerek zarfı açtığı gibi içinden çıkan ikiye katlanmış beyaz kâğıdı açarak okumaya başladı. Kendi aramızda mırıldanırken, "Hass*ktir lan!" diye yükseldi.

"Ne oluyor oğlum?" dedi abim alnını kırıştırarak.

Bekir yerinde kıpırdanmaya başladığında, "Spor İl Müdürlüğü diyor, antrenör diyor, maç diyor, altyapı diyor..." diye sıraladı nefes bile almadan, her saniye heyecanı tavan yaparken. Kimse anlam veremezken Bekir, gururla

babamın gözlerine bakarak ayaklandı ve elindeki kâğıdı gösterdi. "Spor İl Müdürlüğü'nden geldi baba. Gelecek hafta cumartesi akşamı yapılacak maçta istedikleri performansı gösterebilirsem il futbol takımına, oradan da Galatasaray'ın altyapısına terfi edeceğim."

"Ne?" diyerek çığlığı bastı annem.

"Evet, öyle yazıyor," dedi Bekir masadan kalkıp annemle babamın yanına giderek kâğıdı gösterdiğinde. "Başkanın imzası var, bakın! Belki de bir sene içinde hayallerimin takımında oynamaya başlayacağım anne, hayallerimi yaşayacağım."

Ellerimi ağzımın üzerine götürerek Bekir'den gelen bu güzel haberin sevincini yaşadım ve bu konuda asla tek taraflı değildim. Şu an burada olan tüm aile bireyleri, Bekir'in yanına giderek gösterdiği kâğıda baktığında babamın ne diyeceğini bilmeden oturduğu yerden kalkıp Bekir'in omzunu hafifçe sıkması ve gözlerinin içine bakarak kafasını sallaması, belki de Bekir'in asıl mutluluğu olmuştu çünkü Bekir, en çok babam tarafından destek görmek ve inanç bekliyordu.

"Helal lan," dedim dayanamayarak Bekir'e sarıldığımda. "Çok sevindim."

"Ne sandın güzelim," diyerek sırtımı sıvazladı Bekir. Kalp atışları göğsümü delecek kadar kuvvetliydi sanki.

Annem, abim ve Mayıs da onunla sevincini paylaşırken abim, "Şimdi cumartesi akşamı o zaman ciddi bir maç olacak desene," dedi Bekir'e doğru.

"Zaten il takımına girmiş gibi bir şeydim abi. Birkaç kez çıktım yedeklerden maça, onlar da önemsiz maçlardı. Hafta sonu yapılacak karşılaşmada yüksek ihtimalle yedeklerden gireceğim. Oyundaki performansıma bakacaklar ve beni takımda tutup tutmayacaklarına karar verecekler... Başarılı olursam takıma girerim ve oradan da hayallerime bilet."

"Sen istediğin her şeyi yaparsın be!"

"Aman aman," dedi annem bir anda ortalığı velveleye vererek. "Kalkın çok iş var. Kalkın yaprak falan saracağız daha, aman dolmalar tatlılar."

"Ne oluyor ya?"

"Son günlerin favori repliği," diyerek kıkırdadım. "Herkes bir alıklık hâlinde."

"Anne ne yaprağı bu arada?" dedi Mayıs anlam veremeden. "Bekir için falan deme oturur gülerim."

"Tabii Bekir için," diyerek oğlunun yüzünü sıvazladı. "Kuzuma kan şeker olacak onlar, daha tatlı yapacağım, oh mis mis."

"Anne daha nereden baksan bir haftadan fazla var," dedim elimi karnıma götürerek. "Ayrıca çocuğa yedir yedir, iki dakika koşsun, sahanın içine ambulans gelsin sonra, hayret bir şey." Duraksadım ve daha çok güldüm. "Yalnız

hayal edinsenize, annem elinde bir tencere yaprak sarmasıyla sahanın içinde Bekir'in peşinden koşuyor. Efsane!"

Bekir korkuyla uzaklaştı. "Lan sakın yapmayın öyle şeyler."

"Soktuk oğlum bir kere kadının aklına bunu, sıçtın Bekir!"

"Gonca bir daha ayıp ayıp konuşma kızım!" diye seslendi babam içeriden.

Dudaklarımı ısırdım. "Tamam baba."

Ayıp ayıp konuşacaktım ve bunu *hepimiz biliyorduk.* Bekir söylenmeye devam ederken telefonuma baktım. "Hayda! Ben gecikeceğim bu gidişle. Hadi Allah'a emanet, ben gidiyorum."

"Başarılar annem."

"Sağ ol canım," deyip ona öpücük attım. Eh, biraz hızlı olmak zorundaydım belki ama regl olduğumdan ötürü çok da şey etmemek gerekiyordu.

Günüm neredeyse akşama kadar okulda geçmişti. Finalimizi verdikten sonra yarınki sınav için Yekta'yla saatlerce kütüphanede çalışmıştık. Onunla çalışmak bana çok iyi geliyordu. Daima tek başına çalışmanın daha faydalı olduğunu bilsem de onunla iyi bir ikili olmuştuk.

Şimdi de karnımızı doyurmak için tavuk dürümle ayran almış, sakin bir parkta çimlerinde, bir sokak lambasının altında oturuyorduk.

"Ayranım dürümümden önce biterse seninkinden birkaç yudum alabilir miyim?" diye sordum sakince.

Yekta kalbime dokunurcasına güldüğünde ağzındakiyle kafasını salladı.

"Teşekkür ederim," diyerek dürümümden bir ısırık alıp yemeye devam ettim.

Yekta ayranından biraz içti. "Bir tane daha alabilirdim senin için."

"Yok," diyerek elimle ağzımı kapattım ve dürümü mideme gönderdim. "Tek ayranla mücadele edebilirim."

"Deli," dediğinde yanağımdan makas aldı. "Biz ne yapacağız Gonca seninle ya? Ha güzelim?"

"Takılıyoruz işte, kasma."

Afallayarak yüzüme bakakaldı. Kalbini kırmak istemediğimi elbette biliyor olmalıydı, onu derhâl güldürdüm. "Tamam ağlama be," dedim temasta bulunarak. "Şu olaylar bir bitsin, yaparız bir şeyler."

"Ne gibi şeyler mesela?"

"Hemen fesat düşünme!"

"Şunu yemek nasip olmasın ki düşünmedim," dediğinde elindeki dürümün içinden bir parça tavuk düştü ve o sırada kahkahayı bastım. Yekta da gülmeye başladı. "Ama bak sadece birazcık düştü demek ki tümüyle fesat düşünmemişim."

Lokmamla kafamı aşağı sallarken ayranına uzandım ve bir yudum alıp dilimle dudak çevremi temizledim. Yemek yemek, mideme bir şeylerin girmesi,

ağzımın içindeki o lezzet, sevdiğim insan ve temiz bir ortam... Hayat bu ya bu işte.

"Tamam, ben başlıyorum," dedim gözlerimi kısarak ileri baktığımda. Hay anasını ya, ağaç dibine tek bacağını kaldırmış işeyen köpek görmek pek iyi olmadı gibi, her neyse devam edelim. "Bütsüz üçüncü sınıfa geçmek."

"Bu hayal değil ki zaten öyle olacak."

Devam ettim. "Kazasız belasız mezun olmak ve iyi bir derece yapmak da fena olmaz gibi... Sonra parayı bulup eczanemi açmak. Ha bunun için banka soymam lazım ya da Hacı Bayram'a gidip dilenmek."

"Ne?" diyerek güldü.

"Gülme, çok para varmış."

"Ee, başka?"

"Ehliyet almak, lazeri aradan çıkarmak, saygınlık falan..."

"Başka?"

"Başka..." Gözlerimi kaçırarak tavrımı ağırdan aldım. "İşte biri çıkarsa karşıma evliliği düşünürüm belki, ne bileyim."

"Nasıl biri çıksın istersin karşına?"

"Hım," dedim yeniden uzaklara dalıp giderken. Ne uzağı anasını satayım, iki metre ileride kurgu *TikTok* çeken gruptan ötesini göremiyordum. Benim hayaller bile radara takılıyordu işte. "Mesela karşıma; uzun boylu, gülüşü güzel, zeki, ne istediğini bilen, biraz sinir bozucu, romantik, sadece sevdiğinin yanında çocuklaşan, toplum içinde ağırlığını koruyan, korumacı ve destekçi, kibar, iyi niyetli..." Omuzlarımı düşürerek Yekta'ya baktım. "Ne çok özelliğin var senin ya!"

Yekta, hem hayran hem tatlı hem de derin derin bakarken gözlerini kısarak sakince, "Seni yerim kızım," diye mırıldandı. "Seni ciddi ciddi yerim."

"Ha, bir de etçil!"

Dişleri göründü. "Hayır, sadece sencil."

Yüzümü buruşturdum. "Aşk bu mu la harbiden?"

"He la, bu galiba."

"İyi şikâyetimiz yok," dedim memnuniyetle. "Severiz."

"Sonuna kadar Gonca."

"Sonuna kadar Yekta."

***

"Anne biraz abartmadın mı?" diye sordum arabanın bagajından tencereleri çıkarırken. "Pikniğe gelmedik ya, oğlunun maçını izlemeye geldik."

"Bunların hepsi enerji için kızım, enerji."

Gözlerimi devirdiğimde gördüğüm şeyleri sıraladım. "Baklava? Yaprak sarma? Vişne suyu? Bal? Kuru yemiş mi?" Yüzüne baktım. "Kuru yemiş ne alaka?"

"Enerji için."

Hale ablam bakışlarını kaçırarak elini saçlarına attı. "Yalnız kuru yemişin verdiği enerji başka bir şey için ama neyse..."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Ferdi abim, olayı direkt anlayarak soğukkanlı bir şekilde anneme yardım etti. "Anne kurban olayım, az az götürelim olur mu? Tencereyle gelmişsin gerçekten."

"Bekir için çok önemli bu oğlum."

"Tamam anneciğim, ben şimdi Bekir'in yanına gideceğim, soyunma odasındadır o da zaten. Enişte mle götürürüz biz."

Enişte m kaytan bıyıklarını düzeltip, "Aynen öyle," dedi. "Ver birini bana Ferdi."

İkisi birden malzemeleri kucaklayıp götürdüklerinde babam gözlerini kısarak sahanın girişine baktı. "Kalabalık mıdır içeri?"

Dudaklarımı büktüm. "İllaki ama çok değildir. Önemli insanlar gelecek ya işte baba, yine de vardır biraz."

"Ee hadi, sıcakta beklemeyelim madem, geçelim içeri."

Birlikte stadyuma girdik ama çok büyük değildi burası ve çok da kalabalık sayılmazdı. En nihayetinde destek için buradaydık. Ön sıralara geçip yan yana dizilerek oturduk. Çantamdan çıkardığım aynamla şeklime şemailime baktım. Finallerim iki gün evvel bitmiş, sonunda üçüncü sınıf olmuştum.

"Anne bu sene tatile gidecek misiniz?" diye sordu İkbal ablam gözlerini kısarak.

Babam cevapladı. "Zor gibi."

"Ferdi'nin düğününe çok az kaldı şurada, bu sene zor gibi kızım," dedi annem de.

Babam, "Ama bakalım yaz sonuna ayarlayabilirsek bir şeyler yaparız," dedi. "Geçen sene Ege'ye gitmiştik, bu sene Akdeniz'e gideriz."

"Ege'ye gidelim!" diye çıkıştım bir anda.

Hepsinin gözü benim üzerimde toplandı. "Dur deli kız ne oluyor?" dedi annem. "Hem geçen sene sevmemiştin sen orayı."

Gülümsedim. "Bu sene severim anneciğim."

Hale ablam küçülttüğü bakışlarıyla gülümserken Mayıs, elindeki telefonunu ters çevirip babama imalarda bulundu. "Galiba Yekta'da Ege'de olacak baba, bunu anlamamak için salak olmak gerekir."

Dişlerimi sıktım. "Mayıs seni bir şutlarım tam doksana girersin. Başkanlar Bekir yerine takıma beni seçerler, görürsün o zaman."

"Yalan mı ama?"

Ninova

Babam kaşlarını çattı. "Tamam kapatın konuyu, sonra konuşulur."

Babamla göz göze geldiğimizde biraz utandığımı itiraf etmeliydim. Eğer ki kız kardeşiniz varsa hayat gerçekten daha da çekilmez bir yer hâline gelebiliyor. Arkama yaslanarak telefonumu elime alıp biraz sosyal medyada takılmaya başladım. O sırada bildirim sesi geldi ve mesajın Gülbade'den olduğunu gördüm.

Bacım: *Çok fena bir şey olduuu*

Bacım: *Goncaaa*

Bacım: *Goncaa bir bak lütfen*

Gonca: *Ay ne oldu*

Gonca: *Kız bağırıyor ayol*

Bacım: *İki dakika ciddi ol lütfenasdfhghngbfvd*

Bacım: *Annecimmm*

Gonca: *Alooo ne oluyor kızım*

Bacım: *Annem bizi bastı*

Gonca: *Sktir ne anlamdm kşmi bstı kmlinle*

Gonca: *HAY YAZAMADINMÖ*

Bacım: *İlker'le görüntülü konuşuyorduk*

Bacım: *Farkında değildim annem odama girmiş gördü biziiii*

Bacım: *Delirecem galiba böyle hayal etmemiştim asddgfghfdfsd*

Bacım: *Rezillik*

Gonca: *Ee ne oldu sonra*

Gonca: *Ayrıca boş ver ya iyi oldu öğrenmesi*

Gonca: *İlker ne dedi*

Bacım: *Onun canına minnet ne diyecek iyi oldu boş ver dedi*

Bacım: *Annemle konuşmadım daha*

Gonca: *Peki bir şey yaptı mı yani garip bir tepki verdi mii*

Bacım: *Sadece gülümsedi ve kafasını salladı ama kötü anlamda değil*

Bacım: *Sonra konuşuruz tarzı bir şey gibiii*

Bacım: *Ben elendim siz devam*

Gonca: *Çıkacaksın karşısına anacığım evet doğru ben âşığımm ve o beyle evleneceğim diyeceksin*

Bacım: *Abartmayalım*

Gonca: *Yo tam da böyle diyeceksin tabii sen orta yolu bulursun*

Gonca: *Bence mutlu olur çünkü İlker çok düzgün biri ve seni de mutlu ediyor*

Gonca: *Senin mutluluğunu görünce o da çok sevinecek emin ol*

Bacım: *Biliyorum öyle olacak sadece dediğim gibi hayal ettiğim biraz farklıydı*

Gonca: *Ona bakarsan senin hayalinde de İlker yoktu ama bir anda çıktı karşına ve dünyanın en güzel anlarını yaşıyorsun*

Gonca: *Kuzum inan hiç ummadığın bir anda sadsffhgfdg*
Bacım: *Off iyi ki varsın ya*
Bacım: *Çok seviyorum seniii*
Gonca: *Ay cidden iyi ki varım valla ne şanslı insanlarsınız*
Bacım: *adsfgfhgdf çok öptüm seni Bekir'e bol şans*
Gonca: *Hay hay...*
Gonca: *Haberleşiriz muhakkak öptümmm*

Yüzümde serseri bir gülüşle mesaj kutumdan çıktıktan sonra anlık kameramı açtım ve tatlı birkaç selfie çekip öylece Yekta'ya attım. Fotoğrafları görmesi sadece birkaç saniyesini aldı.

Yekta: *Tut elimi yerdeyim*
Gonca: *Düşüyor mu ya böyle?*
Yekta: *Valla seni bilmem de ben düşüyorum*
Yekta: *En bulanık hâlini göndersen de düşerim*
Gonca: *Aferin böyle ol!*
Gonca: *Sağ ol yani*

O sırada Yekta da bana fotoğrafını gönderdi. Salak salak sırıtıp bir şeyler yazdım. Telefonu pişmiş kelle gibi sırıtıp kapattıktan sonra sevdiğim biriyle gerçekleştirdiğim bu mesaj bana çok tatlı gelmişti. Ne bileyim işte, öyleydi.

Dakikalar sonra tribün biraz daha dolduğunda futbolcular sahaya çıkmaya başladı. Annem ayağa kalkarak gözlerini kıstı ve Bekir'i aradı. "Bekir? Neredesin oğlum?"

"Anne?" diyerek kahkaha attı Hale ablam. "Otur yerine ya! Of!"

"Bekir," dedi annem aramaya devam ederken. Sonra oğlunu görünce rahatladı. "Hah orada! Oy kurban olduğum benim formana, ayakkabına, kara bakışlarına ölürüm yavrum benim."

Kız kardeşlerimle birbirimize bakıp gülme krizine girdiğimizde babam istifini bozmadan, "Bak hareketlere bak artist," diyerek Bekir'e laf söyledi. "Tam serseri bu!"

Annem ise, "Pamuklara sararım seni yavrum," diye bağırmaya devam etti.

Ferdi abim gülerken, "Anneciğim gözünü seveyim sus," dedi. "Bak bizi tanımazdan gelirse görürsün."

"Ayakkabısı var mıydı?" diye sordu babam, Ferdi abime.

"Geçen aylarda almıştı bir tane," dedi abim.

Babam ses etmezken Bekir'e odaklandık. Bir ara gözleri bizi bulduğunda gülümsedi ama karizması gidecek diye abartmadı. Bak bak, tipe bak...

Annem yerine oturduğunda hazırlıklar tamamlandı ve maç başladı. Annem yerine oturdu oturmasına da bu sefer de biz ayaklandık. Kardeşimize tüm desteğimizi vermeliydik. Hep birlikte Gündüzler olarak onunla biz de koştuk, nefes nefese kaldık ve mücadele ettik.

Kaçırdığı goller ve birkaç ufak talihsiz hareketlerden sonra ikinci yarıda müthiş bir gol attığında sevinçle birbirimize sarılarak, "Bekirrr!" diye bağırdık fakat bu konuda yalnız değildik.

Bekir, koşarak sahanın kenarından bize kısacık el salladıktan sonra hemen sağ tarafta ve çaprazımızda duran siyah saçlı genç bir kıza dönerek elini kalbine koyup geri gitti. Ailecek robot misali önce kıza, sonra da birbirimize baktığımızda, "Kız kim?" diye sordu enişte.

Güldüm. "Bizim küçük gelin."

"Ne?"

"He Ayşe olsa gerek."

Annem, Ayşe'ye baktığında Ayşe buraya bakmamak için çok fazla direnmeye başladı zira bu utanmayı nerede görsem tanırdım. Eh, bende olmadığından biliyoruz diyelim. Kendimi bir ben gömerim, tabii efendim.

"Anne Bekir sanırım en iyi golü kızın kalbine atmış," dedi Hale ablam gülerken. "Aşk adam."

"Of sus abla," dedim ben de gülmeye başladığımda. Bu gülüşmeler o kadar tatlı ve sevimli bir hâl almıştı ki sanırım en sevdiğim şey buydu. Ne kadar sinir olsak ve etsek de birbirimizi, ortada zerre kadar sebep olsa da dakikalarca süren gülüşmeler her yarayı siliyor ve her ânı topluyordu. Ay ne bu duygusallık? Regl bitti kardeşim yeter.

Maç boyunca Bekir çok güzel iki gol attıktan sonra kazanan takım oldular. Biraz sonra kadroya alınıp alınmayacağı belirlenecekti. Ay ben de anlamıyordum bu işlerden hiç. Sanırım böyle bir şeydi ama daha çok aşaması varmış tabii. Tribünden inerek yanına gittiğimizde annem aldırış etmeden Bekir'e sımsıkı sarıldı. "Oy anneciğim benim, kuzum. Ne güzel oynadın sen öyle?"

Bekir terli terli, "Anne bir dur gözünü seveyim," derken sıkıldı.

Abim ve enişte, onun omuzlarını sıkarken annem hâlâ aldırış etmeden öpmeye devam ediyordu. Bu sırada Ayşe geride kaldığında Bekir onunla bakıştı. Kendisini toparlayarak saçlarını düzelttiğinde elini usulca uzatarak Ayşe'yi yanına çağırdı. Ayşe, çekimser davranarak yanımıza geldiğinde Bekir gülümseyip, "Ayşe," dedi. "Kız arkadaşım."

Sus pus olan Ayşe, kafasını öne eğdi.

"Merhaba," dedi sonra Ferdi abim samimiyetle. "Aslında seni biliyorduk ama tanışmak bugüne nasipmiş."

Ayşe yüzümüze bakarken, "Ben de pek böyle hayal etmemiştim," dedi. "Merhaba."

Mayıs kıkırdadı. "Sorması ayıp, Bekir'de ne buldun ablacığım ya? Nasıl çekiyorsun sen bu siber zorbayı?"

Ayşe güldüğünde Bekir gözlerini devirdi. "Mayıs fazla video çekmekten oksijen yetersizliğine kapılmışsın abisi."

"Ha ha!"

Kendi aramızda didişmelerimiz devam ederken Bekir'i içeriden birileri çağırdı ve biz de beklemeye başladık. O kadar çok bekledik ki baktık yok olacağız, tek kale maç yaptık anasını satayım.

Bir saati aşkın bir süre sonunda Bekir, parmaklıklar ardından kurtulmayı başardığında tüm sakinliğiyle gözlerimizin önüne serildi ama düşmedi.

"Ee?" dedi İkbal ablam. "Sonuç nedir?"

Bekir susuyordu.

"Oğlum söylesene!"

Bekir yine susuyordu.

"Lan şovu kes!"

Babam, "Gonca bir daha lan deme kızım," diye uyardı.

"Tamam baba."

Diyecektim, hepimiz biliyorduk.

Bekir babama döndü ve derin bir nefes alıp verdi. "Sözümü tuttum baba ve sana kendimi kanıtladım. En azından bunun ilk adımını attım, bir sonrakini üniversite sınavından sonra göstereceğim." Herkes susuyordu. Bekir gururla babamın yüzüne doğru kaldırdı çenesini ve tok bir sesle şöyle söyledi: "Başardım, her şeye inat inancımın peşinden koştum ve başardım! İleride çok büyük bir futbolcu olacağım, söz veriyorum!"

Ninova

30. Bölüm

"Final"

"Sence herkes bir gün hayallerine kavuşur mu Gonca?" diye sordu Bekir sigarasını içerken. Bahçede meşe ağacının altında oturmuş iki kardeş muhabbet ediyorduk.

Dudaklarımı büktüm. "Eğer çok uçarı hayaller kurmazsan neden olmasın?" Güldüm. "Mesela Hollywood'a gidip birilerini görsem fena olmazdı. Ne bileyim, *Leo*, *Tom Hardy* falan... Ama mümkün mü? Yok be, ne mümkünü?"

Bekir güldü. "Yurt dışına çık, ileride çok param olursa ben seni götürürüm."

"Eyvallah," dedim memnuniyetle ve masanın üzerinde duran bisküvili pastamdan bir çatal alıp ağzıma attım. Dünya kadar da paran olsa şunun verdiği lezzet başka işte... "Hem sen niye böyle sordun ki şimdi?" dedim dudaklarımı temizleyip. "Korktuğun bir şey mi var?"

"Yo," dedi iç geçirerek. "Öylesine."

"Yarın üniversite sonuçları açıklanacak diye mi gerginsin yoksa?"

"Yok be," diyerek geçiştirdi. "Yeterli bir sıralama yapsam fena olmaz. Zaten son birkaç aylık ivmeyle olacak işten ne kadar gelirse. Benim asıl hedef futbol! Sınav sadece babama ben buradayım diyebilmek içindi."

"Babam seni hep görüyordu oğlum," dedim. "O sadece futbolun boş demeyelim de biraz daha arkada kalması gerektiğini savundu. Şöyle düşün. Sen ne kadar iyi oynasan da valla ben bile bu kadar yol katedeceğini düşünmezdim, babam da öyle."

Gözlerini kısarak sigarasının dumanını üfledi. "Kızım bu daha kaymak tabaka... Siz beni ileride görün, *Ferrari*'lerden inmeyeceğim."

Sırıttım. "Tamam la, hemen şımarma sen de."

"İki dakika hayal kurdurmuyorsun la sen de."

"Kur ablası kur, bedava nasılsa."

"Eyvallah."

Pastamı yerken bir çatal da ona uzattım. Sigara içtiği için reddetti, ben de canıma com com diyerek onu kendi ağzıma ittim. "Senin ilişki nasıl gidiyor bu arada?" diye sordum lafın arasında. "Ayşe'yle devam, değil mi?"

"Tam gaz hem de." Sesindeki o ılık neşe hoşuma gitmedi değildi. "Sadece..." Duraksadı.

Kaşlarımı çattım. "Sadece ne?"

Sigarasının külünü parmağının ucuyla süpürdükten sonra, "Çok yüksek ihtimalle sınavdan sonra İstanbul'a gidecek," dedi. "Hayali çünkü ve biz..."

Ona destek olarak kıkırdadım. "Ee, sen de gideceksin İstanbul'a."

Çenesini omzuna yaslayarak yüzüme bakarken, dudağımın kenarını kıvırıp içeceğimin bardağını iki elimle kavradığımda dudaklarıma yaklaştırdım. "Galatasaray'ın altyapısına yerleşeceksin ya oğlum?"

Aniden güldü. "Bir dur be kızım, o kadar kolay değil."

"Bok kolay değil," diyerek içeceğimden bir yudum aldım. "Başardın işte, kendini bu kadar soğutma. Biliyorum, hayal kırıklığı yaşamaktan korkuyorsun ama sen kazandın Bekir. En çok da kendini."

Gözlerime derin derin bakarken onunla iki kardeşten ziyade iki dostmuşuz gibi gelişen bu anı çok sevmiştim. "Sinirlerini aldırmış gibisin Gonca Hanım, ne efekti bu?" Doğruldu. "Ha! Nasıl unuturum! Yekta efekti değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Abartma ya! Zaten jeneratör gibi takılmıyoruz."

"Tabii tabii."

Onu taklit ettim. Bekir sigarasını bitirirken kafasını hafifçe sağa yatırarak konuştu. "Nasıl gidiyor sizin işler? Üzüyor mu seni? Bak üzüyorsa ağzını burnunu kırarım onun, haberi olsun."

"Bir dur ya maganda mısın nesin?" diye söylendim. "Hiç üzmüyor, aksine çok mutlu ediyor. Aşkım benim."

Bekir kızarak, "Tamam, abinin yanında cıvıtma kızım," dedi. "Anladık."

"Kıskandın sanki?" diyerek eğlendim onunla.

"Yekta'yı mı?" Güldü. "Krize girdim, o derece."

"Belli belli."

"Yalnız aramızda kalsın," dedi sessizce. "Fena çocuk değil he. Seni üzmesin, başım gözüm üzerine ama bir üzdüğünü göreyim, elimden kimse alamaz."

"Ay ay, havalara bir bak!"

"Kızım iki dakika ciddi kal ya," dedi kızarak. "Erkekleri tanımıyorsun Gonca. Biraz, hatta bayağı karakter meselesi ama fıtratımız gereği daha az duygusalız ve sizin kadar ince düşünemiyoruz. İstemeden kırabiliyoruz, incitebiliyoruz çünkü kırılmayacağınızı sanıyoruz. Kötü konuşabiliyoruz, saçma davranabiliyoruz, anlatabildim mi? Bunları yaşamanızı istemem."

"Sen Ayşe'ye nasıl davranıyorsun?"

Gülümsedi. İt herif! "Bebek gibi."

"Hah! İşte Yekta da bana tıpkı öyle davranıyor." Toparlandım. "Şöyle düşün. Seven, değer veren ve gerçekten hayatındaki insanın sevgisini hisseden bir erkek zaten bunları yapmaz. Kabul, karşılıklı kırılmalar olabilir. Zaten olsun anasını satayım biraz ekşın ya, üf! *Alice Harikalar Diyarı* mı burası, alo!" Gülmeye başladık. Ekledim. "Üstelik Yekta bana bir yanlış yaparsa karşılığını ben veririm, merak etme. Kimseye sıra gelmez benden."

"Yine de söylemiş olayım."

"Ama sevdiğimiz, hatta âşık olduğumuz birine karşı şimdiden böyle bir gard alamayız, mümkün değil. Kimse kimseden bir şey beklemez, eğer ki korkulan başa gelirse verilen tepkiyi hislerin ve o hislerin sahibi belirler."

Bekir beni sakince dinlerken elini dizime koydu ve kafasını ağır ağır salladı. "Salaksın, sinir bozucusun falan ama seviyorum seni he. Üzülmeni, bir damla gözyaşı dökmeni hiç istemem ki bu olursa beni kimse tutamaz. Bu Mayıs, İkbal ve Hale ablam için de geçerli ama seninle iletişimimiz bir tık daha farklı olduğundan..." İç geçirdi. "Çok mutlu ol la hep!"

"Ne oluyor la, üç aylık ömrün mü kaldı? Sabahın köründe denize açılıp bir daha hiç geri dönmeyecek Ali Kaptan alıklığı var üzerinde."

"Ali beni siviyir sen Cimile diğil." Carolin'in taklidini mimikleriyle yaptığında gülmeye başladım ve ona biraz vurdum. Eh benim de sevgimi belli etme şeklim buydu. Ne yapalım, kedi gibi saçlarını mı okşayalım? Kardeşler birbirini döverek ve hakaret ederek sever, yazısız kuraldır.

"Neyse hadi uyuyalım artık," dedim esneyerek. "Sabah bakarız."

"Kaçta açıklanır la bu sınav?"

Dudaklarımı büktüm. "Valla ben sabah ezanından kamp kurmuştum telefonun başına, hatırlarsın. Bok gibi geçmişti tüm günüm stresten."

"O kadar sallamam, gamsızım kızım ben."

"Tamam, ben dertlenirim senin yerine."

"Sağ ol kral."

"Hadi hadi kalk."

Birlikte etraftakileri topladıktan sonra odalarımıza geçtik. Sevdiğime iyi geceler mesajı atıp birkaç kez daha esnedikten sonra zıbardım.

Sabah, ne alaka bilmiyorum ama ilk uyananlardan biriydim çünkü saat sekiz civarıydı ve hafta sonu bizim evde annem harici kimse bu saatte uyanmazdı. Ben niye uyandım o zaman anasını satayım ya! Telefonuma uzanarak, uzayan saçlarımı yüzümden çekip tek gözümle internetimi açtım ve elimin götürdüğü yere *Twitter*'a girdim.

"Ne oluyor be?" diye homurdandım kuru dudaklarımı ıslatırken. TT listesinde sınavla ilgili birden fazla *hashtag* olduğunu görünce sınavın açıklandığını fark ettim. "Siktir! Açıklanmış!"

Koşar gibi yatağımdan fırladım ve Bekir'in odasına uçtum. Abim yatağında değildi ama gözüm zaten onu aramadı. Bekir, iki seksen yatağında uzanmış el kol bir yerde besili camış gibi uyurken üzerindeki pikeyi çektim. "Nazif kalk, ÖSS açıklanmış Nazif!"

Mizah kadın bir kere ciddi ol be, bir günaydın de be!

Bekir, "Gonca git başımdan," diyerek kızdı belli belirsiz sesle.

"Salak çocuk, sınav açıklanmış."

Gözlerini bir anda açtığında, "Siktir," diye hırladı. *Ay bu erkekler de sürekli hırlıyor anasını satayım he! Teen Wolf cast mısın kardeşim, neye hırlıyorsun anlamadım ki?*

"Kalk da bakalım kaç aldın?"

"Ayşe," dedi doğrulduğunda. "Benim Ayşe'yi aramam lazım."

"Lan ne Ayşe'si?" dedim saf saf. Bekir şarjdaki telefonunu çıkardı. Devam ettim. "Baksana bir kendininkine!"

"Onunkini merak ettim," dedi.

"Üf kes şovu," diyerek hızla elinden telefonunu alıp kendiminkini uzattım. "Hemen girip bakıyorsun, beni sinir etme. Dangalak!"

Bana kötü bir bakış savurduğunda ÖSYM'nin sitesine girdi ve giriş işlemlerini yapmaya başladı. "Lan sistem çökmüş!" Birkaç taze küfür, biraz daha küfür, hafif üstü kızarmış sinir, kulak memesi kıvamında sitem, biraz daha küfür... Hoppala, Bekir'imiz hazır!

Dakikalarca o stresli ânın içinden kendimizi çekip çıkardıktan sonra sayfa açıldı ve ikimiz de kafalarımızı eğerek telefona baktık. Bekir, "İyi," dedi. "Hedefime ulaşmışım, en azından."

Bir şey diyemedim ama son zamanlardaki ivmesiyle bu sıralamayı yapması bile çok güzeldi.

"İyi iyi," diyerek rahatladı. "Bunu da başardım."

"Hedefine ulaştıysan sıkıntı yok. Zaten asıl başarı en iyisi değil, senin için en iyisidir, yani hedefine ulaşmaktır."

"Öyle." Kafasını kaldırıp elini uzattı. "Şimdi telefonumu alabilir miyim? Sevgilimi aramam gerek."

"Ay yesinler sevgilini ya!"

"Ben yerim, merak etme."

Bekir'e telefonunu uzattım ve onları yalnız bırakıp aşağı inmeden evvel elimi yüzümü yıkadım. Artık uyandığım için geri yatmanın bir manası yoktu. Kahvaltıyı bugün tümüyle ben hazırlamak istedim. Tabii, evvelinde sevdiğimize güneşinin doğduğunu söylemek için mesaj atmam gerekiyordu ve gerekeni yaptık efendim.

Tüm enerjimle mutfağa indim ve telefonumdan çok güzel bir şarkı listesi açarak çay suyu koymakla başladım. Bir yandan taze sebzeleri yıkadım, diğer

yandan patatesleri soydum, biraz da haşlanması için yumurta koydum. Eh, şarkıya sesli bir şekilde eşlik de ettim.

"Ne oluyor sabah sabah?" diyerek içeri girdi İkbal ablam ve beni böyle görünce bir şok geçirdi. "Gonca? Ablacığım ne oluyor?"

"Kahvaltı hazırlıyorum abla," dedim. "Günaydın sana da."

"Güzelim hafta sonu ya bugün, biraz daha uyusaydın ya, ben hazırlardım."

Kaşlarımı çattım. "O nasıl laf ya? Hizmetçi misin sen? Zaten tüm hayatın bize yemek yapmakla geçiyor, çok ayıp oluyor he!"

Güldü. "Saçmalama! Sizin okulunuz, işiniz var ki bana da yardım ediyorsunuz zaten, düşünme öyle."

"Yok, bugün sen hiçbir işe karışma!"

"İyi peki madem," dedi gülerek. "Ama patatesleri çok kalın doğrama olur mu, ince ince kes!"

"O iş bende," deyip serserice göz kırptım. "On numara kahvaltı sofrası hazırlayacağım size."

İkbal ablam, keyifle söylenerek mutfaktan ayrıldığında her şeyi usulünce ayarladım ve mutfaktan bahçeye açılan kapıyı açarak sofrayı kurmaya başladım. Bu esnada çok alakasız şarkılara da eşlik ettiğimi ve duygu çarkına tutulduğumu da belirtmek isterim efendim.

"Gonca?" diyerek elinde ekmek poşetiyle içeri girdi Ferdi abim. "Ne bu bayram sabahı gibi?"

Sırıttım ve yanağından bir makas aldım. "Evleniyorsun ya, sana bir kıyak geçeyim dedim yakışıklı."

Güldü. "Abisi ben hep evleneyim o zaman."

"Ay sanki hiç iş yapmıyormuşum gibi tripleriniz yok mu abi? Bu evde İkbal ablamdan sonra en çok yardım eden Gündüz kardeş benim."

"Tamam kızma, şaka yaptım."

"Kızmadım ki!"

"Uyandı mı bizimkiler?"

"Valla uyanmadılarsa artık çüş diyeceğim," dedim. "Bak kızarttım patatesleri de. Bir yumurtaları soyacağım, hadi kalksınlar."

"Ben bir bakayım."

Az sonra tüm Gündüzler, yumurtadan yeni çıkmış civciv gibi bir arada toplanmıştık. Servisi ve çayları hallettikten sonra babam şaşkınlıkla, "Gonca bir şey mi oldu yavrum?" diye sordu. "Bir neşelisin?"

"Aa, ayıp ama artık! Her gün cenaze mi kaldırıyor sanki bu bünye?"

Eniştem çayına attığı şekeri karıştırırken, "Yok ondan değil baldız," dedi. "Sofrada hep bir didişme oluyor ya bu neşe fazla geldi galiba?"

"Ha," dedim yerime oturduğumda. "Bugün kimseye laf yok. Çünkü..." Gözlerimi Bekir'e çevirerek onu işaret ettim. "Bekir bugün bir başarıya daha imza attı."

Herkes Bekir'e baktı, Bekir ise hiç kimseye.

Annem, "Oğlum?" diye sorguladı heyecanlanarak. "Ne oldu?"

Hale ablam bir anda irkilerek, "Aa," dedi. "Sınav açıklanacaktı."

"Ne sınavı?"

"Üniversite."

"Ay," dedi annem. "İstediğin gibi geldi mi?"

Bekir kafasını aşağı yukarı salladı. "Geldi anne. Yani o sıralamayı hedeflemiştim, ondan bir tık daha iyisi geldi."

"Oy kurban olduğum benim," diyerek ayaklandı ve gidip Bekir'i şapur şupur öptü. Anneler, annelerimiz...

Gündüzler olarak onu tebriğe boğarken babam ağır bir sesle, "Aferin oğlum," dedi. "Demek ki neymiş, insan istediği zaman her şeyi başarabiliyormuş, yeter ki tembellik etmesin. Bana bir şey kanıtlamadın, sen kendine kendini kanıtladın. Seninle gurur duyuyorum."

Bekir utangaç bir hâlde kafasını eğdi. "Sağ ol baba."

"Ayşe ne yapmış?" diye sordu hemen Hale ablam, dedikodu peşinde gezerken. Doğrusu ben de merak etmiyor değildim.

Bekir, "Onun da iyi geldi," dedi çayına uzanırken. Bir yanı sevdiği kızın başarısından ötürü çok muyluydu ama diğer yanı sanırım ayrılık olacağından üzgündü. "İstanbul'a gidecek, yani orası tutuyor."

"Sen üzüldün mü sanki biraz?" diye sordu İkbal ablam durumunu kontrol ederek.

"Yok abla üzülmedim, aksine ona kendimden daha çok sevindim, sadece birazcık işte... Anlarsınız işte, konuşmayayım şimdi."

"Üzülme, böyle şeyler aşkı kuvvetlendirir."

"Yok abla, o kadar üzülmedim ya cidden. Bir garip oldum sadece."

Ferdi abim ona destek vermek için kolunu boynuna sararak kendine çekti. "Âşık olmuş he bizimki, nerede görsem tanırım bu ses tonunu, mimik ve duruşu."

"Kendinden mi mesela?" diye sordum ağzımdakini bitirip.

Kafasını salladı. "Aynen, kendimden."

"Aa!" dedim zıplayarak. "Anne elbisem terziden gelmedi mi daha ya?"

"Evet, benimki de oradaydı," dedi Mayıs. "Ne zaman gelecek, düğüne bir hafta kaldı!"

"Kızlarım sakin," dedi annem gülerek. "Daha bir hafta var, oho..."

"Hanım gece uyumadan bir sürü şey sıralıyorsun, uyutmuyorsun insanı. Ne bu sakin hâllerin?" dedi babam şaşırarak. "Şov yapıyor anneniz."

"Üstüme iyilik sağlık."

Olmazsa olmaz didişmelerimiz devam ederken Ferdi abim ayaklandı. "Tamam kızlar, ben alırım terziden. Bugün zaten İdil'in gelinlik provası vardı, onunla olacağım."

"Aa, abi düğünden önce gelini görmek hoş olmaz."

"Kim uyduruyor bunları ya?" diyerek güldü abim.

"Valla öyle derler."

"Neyse bakarız," dedi. "Eline sağlık abisi, her şey çok güzeldi."

"Ne demek abim benim." Öpücük attım.

"Anne bir şey lazım olursa arayın beni," dedi abim.

"Tamam annem."

Ferdi abim gittikten sonra Mayıs, "Cidden evleniyor ya," dedi.

"Daha mı evlenmesin kızım, on beş yıldır beraberler. Kundaktayken çıkmaya başlamışlar resmen." Hale ablam bizi güldürdüğünde ekledim. "Harbiden he."

"Tamam tamam, çok konuşmayalım," dedi annem. "Herkes kahvaltısını bitirsin, temizlik var. Hiç ağlamayın, o kadar misafir gelecek gidecek. Ben Sultan'ın evi de ne pismiş dedirtmem."

"Merak etme, her gün temizleniyor. Ev zaten pislenmeye vakit kalmıyor."

Babam da Bekir'le enişteme baktı. "Biz de şu bahçedeki işleri halledelim bugün, ışıkları falan bir ayarlayalım."

"Olur baba, hallederiz," dedi enişte m.

Müthiş bir iş bölümünün ardından tüm Gündüzler olarak harika geçecek bir haftaya girmiş bulunduk...

Bir Hafta Sonra

"Abla," diye bağırdım ayna karşısında sırtımın fermuarına ulaşmaya çalışırken. "Biriniz yardım edebilir mi?"

Kimsenin beni duyduğunu sanmıyordum. Saçımı ve makyajımı bozmadan biraz daha çaba sarf ettiğimde kızmaya başladığım vakit odamın kapısı açıldı ve Gülbade içeri girdi. "Ay şükürler olsun," dedim onu görür görmez. "Şu sırtımın fermuarını bir çeker misin?"

"Yetiştim yetiştim," diyerek kapıyı kapattı ve sırtımın fermuarını özenle çekti. "Çok güzel olmuşsun he. Bayıldım."

"Teşekkür ederim ay," dedim mutlu bir sesle. Ardından onu aynadan süzdüm. "Yalnız sen de hiç ama hiç fena değilsin."

"Ben de teşekkür ederim."

"İlker'e attın mı birkaç fotoğraf?"

Utanarak kafasını salladı. Gözlerimi kıstım. "Ay ay tipe... Neyse neyse güzel. O da gelseydi demek isterdim ama annenler de olacak ya, işte olmazdı."

"Asla olmazdı," dedi Gülbade mesafeli bir sesle. "Aşağısı kaynamaya başlamış yalnız."

Tam bu sırada saz çalmaya başladı. Güldüm. "Aha, enişte m başladı bile."

"Herkes hazır mı?" diye sordu Gülbade.

"Hazır sanırım," dedim. "Kuaförden gelir gelmez kimseye görünmeden odama çıktım ama... Sen gördün mü birilerini?"

"Yekta'yı soruyorsan eğer görmedim."

Güldüm. "O duşa girmişti en son."

"Hım."

"Neyse," dedim etrafı toparlarken. "Annem seslenmeden aşağı ineyim de cibilliyetsiz akrabalarıma bir merhaba diyeyim. Okulu falan sorarlar şimdi, ne bok yiyeceklerse aldıkları cevap karşısında... Ay sinir oluyorum hepsine. On liraya satarım hepsini."

"Kız dur," diyerek güldü keyifle. "Biraz rol yapacaksın, hepsi bu."

"Mecbur."

"Hadi inelim madem," dedim etrafı düzenledikten sonra aynamın karşısında son kontrollerimi yapıp. Gülbade'yle aşağı indik.

Hale ablam telaşlı bir şekilde mutfakta gezinirken birbirimize ayaküstü iltifatlar edip geçiştirdik. Bekir o sırada elinde tepsiyle içeri girdi. "Abla biraz bardak lazım," dedi İkbal ablama. Gözleri beni gördü ama ilk Gülbade'yle selamlaştı. Bana döndü. "Güzel olmuşsun la!"

"Sağ ol la, sen de fenasın," dedim.

"Eyvallah."

"Ayşe gelecek mi?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Yok."

"Hmm," dedim. "Yardım edilecek bir şey var mı ya?"

"Dışarı çıkıp amcamlara, yengemlere falan bir selam verebilirsin," dedi Bekir. "Hepsi yine ağzı dualı, yüzleri nurlu, sevgi pıtırcığı insanlar, bilirsin..."

"Of, hiç yaşamak istemiyorum şu ânı."

"Abartmayın," dedi ablam. "Hadi ayıp olur, herkese selam verin."

"İmdat kere imdat."

Gülbade, derin bir nefes alarak şalını ufacık düzeltti ve elini omzuma koyup gözlerime derin derin baktı. "Ben yanındayım, bu zorlu görevde seni uzaktan izliyor olacağım ve tüm desteğim seninle canım kız kardeşim."

Elimi elinin üzerine koydum. "İşte bacım diyebileceğim tek insan. Bu desteğini asla unutmam."

"Ne demek, bugünler için varız."

Gülümsedik. Mutfaktan bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktığımızda orta alanın boş fakat oynayanlarla dolu olduğunu gördüm. Davetliler yemek yiyor, bir yandan da geleni gideni izliyorlardı. Ev sahibi olarak bile en nefret ettiğim şeydi bu.

Birkaç adım attığım vakit Yekta karşımda belirdi. "Gonca..." İkimiz de birbirimize baktık. Kabul! Feci nefesimi kesmişti, harika görünüyordu. Uzaktan fitne yengemin bakışlarını hissetsem de bakışlarımı Yekta'dan alamadım. Kes şunu! Yutkundu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim. "Sen de çok iyi görünüyorsun... Ve şey, hoş geldin."

"Hoş buldum." Gülümsedi. Oğlum yapma la, hiç yeri değil!

"Aç mısın?"

"Çok değil."

"Olmaz," dedim kızar gibi. Bekir bizi görünce selam verdi ona selam. "Hoş geldin..." Duraksadı. "Enişte bey demek için çok erken ama..."

Yekta gülümsedi. "Yakında dersin."

Gülerek kafamı öne eğdiğimde Bekir sıkıntıyla iç geçirdi. "Aç mısın koçum? Gel yemek yiyelim beraber, yakını uzağı falan konuşuruz."

Yekta, "Olur," dedi soğukkanlı bir şekilde.

Bekir'e kaşlarımı çatarak baktım, ikisi birden arkalarını döndüklerinde Bekir bana öpücük atmayı ihmal etmedi. Tam dayaklık ama seviyorum la bu serseriyi!

Neyse hedefimize kilitleniyoruz. Başım dik bir hâlde düşmanlarıma laf vermeden, eh biraz da malum, sevimli görünmeye çalışarak önce babaannemin, sonra da yengelerimin elinden öptüm. Amcamın karısı olan nursuz yengem yüzüme doğru yaklaşıp, "Oğlan kimdi kız Gonca?" diye sordu. "Pek bir dikkatli bakıyordu sana."

Gülümsedim. "Sevdiğim."

Ne diyeyim abi ben şimdi, ne istiyorsun? Şak diye cevabı vereceksin işte böylelerine!

Yengem ağzını açakaldığında, "Seni de mi istediler yoksa, haberimiz yok?" diye söylendi.

"Yok, daha o evreye gelmedik ama babamın falan haberi var, endişen olmasın."

Mesajı almışsındır umarım tatlı şey!

"Hmm," deyip uzun uzun süzdü.

Gülümseyerek yanından ayrıldığımda komşulara da selam verdim. Nilüfer abla ve eşine de hoş geldin demeyi ihmal etmedim. Eh nihayetinde kayınvalidem ve kayınbabam sayılırdı ikisi de. Görebildiğim herkese selam verdikten sonra gözlerim, kapıdan içeri giren Nida ve Mustafa ikilisine takıldı. Tüm samimiyetimle, el ele tutuşarak yürüyen çiftin yanında aldım soluğu. Nida'ya sarıldım.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi. "Tebrik ederim. Hayırlı olsun."

"Teşekkür ederiz," diyerek tebriklerini kabul etitm. "Annem ve babam ilerideler ama hiç oturmadan önce güzel bir yemek yiyin."

"Olur," dedi Nida sakince.

"Şöyle ileride," diyerek onlara yardımcı oldum.

Işıklandırma, neşeli ve kalabalık bir ortam, karizmatik ve güzel Gündüz ailesinin fertleriyle akşamımız güzel geçiyordu.

Sazın başında olan enişte, dudaklarını mikrofona yaklaştırarak elini kaldırıp ortadaki boşluğu gösterdi. "Evet efendim, şimdi de yüksek müsaadenizle sahneye tüm Gündüzleri alabilir miyiz?" Alkışlar ve ıslıklar başladığında enişte devam etti. "Sevgili anne ve babacığım, sizleri de lütfen çünkü bu güzel ailenin olmazsa olmazı sizlersiniz."

"Enişte be," dedi Mayıs. "Bıyıklarının zekâtını ver de nasiplensinler."

Mayıs'a katılacağım aklıma gelmezdi ama arada yapıyordu böyle şeyler işte.

Annemle babam biraz çekinseler de evlatlarının en mutlu günlerinde onları yalnız bırakacak değillerdi. Tüm Gündüzler olarak endamımız önden yürüdüğünde sahneyi doldurduk ve kollarımızı açarak Ankara havası oynamaya başladık. Enişte çaldı biz oynadık. Ferdi abim, Hale ve İkbal ablam, Bekir, Mayıs, Gürbüz, ben, anne ve babam...

Her sabah bu aileyle kalabalık bir sofrada buluşuyor olmak, birbirimizle didişmek, en mutsuz anlarımızda bile birinin bizi güldürmesi ve bunu genelde benim yapıyor olmam... Tabii efendim... Kavgalarımız, gülüşmelerimiz... Aile çok güzel bir şey. En çok da ne olursa olsun her kararında yanında olan ve sana inanan birileri varsa paha biçilmez. Gündüzleri çok seviyorum, o kadar çok seviyorum ki bu hayatta hiçbir şeye değişmem.

Dakikalarca oynadık ve o kadar eğlendik ki bundan daha iyisini yaşamış mıydım, hatırlamıyorum. Takı merasimi, kınaydı derken müthiş bir geceyi ardımızda bıraktık. Yarın da gelinimizi almaya gidecektik. Eh, oradan da abimler balayına çıkacaktı.

Yorgun argın ayakkabılarımı çıkardığımda anneme seslendim. "Sabah kuaföre gitmeyeceğim ben, ona göre."

Annem, "Hale ablan gidecekmiş ama," dedi.

"Ay, süslü o ya bırak," dedim. "Neyse ben yatıyorum şimdi, herkes uyudu galiba."

"Uyudu annem," diyerek esnedi annem de. "Sabah erken kalkarız zaten, hadi uyu sen de. Kapatıyorum tüm ışıkları."

Anneme öpücük attım. "İyi geceler."

O da bana öpücük attığında odama girip kapımı kapattım. Her yerim çok ağrıyordu ama kendimi yorgun hissediyor sayılmazdım. Odamın ışığını kapatıp gece lambamı açtım ve üzerimi öyle değiştirdim. Kıyafetimi sandalyemin üzerine bıraktıktan sonra makyaj silme işlemine başladım. Yüzümdeki makyajı elimdeki pamuk yardımıyla çıkarıp saçlarımdaki birkaç tel tokayı çıkardım. Aslında duş alsam hiç fena olmazdı ama sabah için erkenden alarm kurup banyoyu kapacaktım.

Elimin tersini esneyen ağzıma götürdüğümde masamın üzerinde duran telefonum titremeye başladı. Arayan Yekta'ydı. Kocaman bir gülümsemeyle telefonuma doğru yürüdüm ve açıp kulağıma yaklaştırdım. "Efendim?"

"Pencerenin önüne gelsene."

"Geleyim," diyerek perdemi hafifçe sıyırdım ve odasına baktım. O da benim gibi ayakta dikilmiş bana bakıyordu. Elimi usulca kaldırıp gülümsedim.

"Evin tüm ışıklarının sönmesini bekledim," diye konuştu sessizce.

"Hmm," dedim sessizce. "Çok bekletmedik umarım."

"Biraz."

"Uykun gelmedi mi?"

"Çok değil ama bugün uzun uzun bakamadım hiç sana," dedi. "Biri yanlış anlar diye... Gonca o kadar güzeldin ki, yani ben daha önce böyle güzel bir şey görmedim hayatımda."

"Teşekkür ederim," dedim kalbim sıkışarak. "Çok utandım."

"Sakın!" Pencereye yaklaşıp elini oraya koydu. "Çok güzelsin, çok seviyorum seni."

"Ben de çok seviyorum seni."

"Her gün kendime hatırlattığım bir şey var."

"Neymiş?"

"Ben her günümü seninle geçirmek istiyorum," dedi. "Seni görmeden, sesini duymadan tek bir güne tahammül edemem."

"Ben de öyle," dedim. "Bunu biliyorsun zaten. Ben âşıktım sana, hem de ilk günden."

"Ben de âşığım sana, hem de son günüme kadar."

"Salak."

"Ben de seni Gonca," diyerek iç geçirdi. "Ben de seni çok güzelim."

Kalbim o kadar tatlı bir his içindeydi ki beni görmediği, benden başkasına baktığı günleri bile unutmuş, sanki onunla doğduğum günlerden ibaretti, hep o vardı ve hep o olacaktı.

"Seninle daha çok vaktimiz olacak."

Gözlerimi kıstım ve güldüm. "Daha mezun olacağız."

Devam etti. "Güzel bir işimiz olacak ve kendi paramızı kazanacağız."

"*Evdeki Saat* konserine gideceğiz."

"Yeni şarkılar dinleyeceğiz."

"Seyahate çıkacağız."

Sesi derinleşti. "Sonra evleneceğiz."

Gülümsedim. "Çok mutlu bir yuvamız olacak."

"Çocuklarımız olacak mesela."

"Çocuklarımız? Kaç tane?"

Güldü. "Sen ne kadar istersen?"

"Sersem..."

"Seninle olayım da nerede ne yaptığımın inan bana hiçbir önemi yok."

"Benim de..."

"Bebeğim benim," dedi loş ışıkta bile gözlerinin içindeki kendimi gördüğümde. Evet, aşk bu işte bu! Gol ulan gol! Dakikalarca birbirimize baktık. Yekta ufak bir irkilme yaşayınca, "Ne oldu?" diye sordum tedirgince.

"Evin ışıklarından biri yandı."

Güldüm. "Babam su içmeye kalkmıştır."

"Gece gece tatsız anlar yaşanmasın, seni zor duruma düşürmeyeyim. Kapatıyorum ben şimdilik."

"Tamam, kapat madem şimdilik."

"Güzel geceler sevgilim." Bana öpücük attı.

"Sana da güzel geceler sevgilim." Ben de ona öpücük attım.

"Yarın yine çok güzel olacağını bildiğim için şimdiden tüm güzel sözleri söylenmiş say ama ben yine usanmadan sayacağım."

"Çok âşıksın bana ya."

"Çok âşığım sana ya."

İç geçirdim. "İyi ki varsın ve hikâyeme ortak oldun Yekta. Gündüzlere günce yazardım hep ve sen, sana ayrılan sayfamda en güzel hislerin olduğu kişiydin. Hep öyle olacaksın."

Ekledi. "İyi ki varsın ve hikâyene ortak oldum Gonca. Ailenin yanında bana ayırdığın o sayfa var ya, işte o sayfada hep güzel şeyler yazacak, sana söz veriyorum."

"O sayfaya hep güzel şeyler yazacağım."

Birbirimize baktık ve vedalaştık. Perdemi kapatıp arkamı döndüm. Gece lambamı kapatıp yatağıma uzandım ve huzurlu bir şekilde gökyüzüne bakarak bir süre ayı izledim, sonra da gözlerimi kapatıp ne kadar şanslı bir insan olduğumu hatırladım, her gün hatırladığım gibi...

Gündüzler ve sevdiklerim, aslında beni ben yapan her şey. Bundan sonra yaşadıklarım ve yazacaklarım sizinle olacak. *Bana ayrılan bu kitapta daima size ait bir sayfam olacak.*

SON

TEŞEKKÜR

Bu tatlı dünyayı size sunarken öncelikle aramıza yeni katılan ve hayatımızın en önemli parçası olan oğlumuz **Yavuz Taha**'ya,

Daima yanımda olup her kararımda beni destekleyen canım eşim **Ömer**'e,

Yanıma her baktığımda onları gördüğüm canım aileme,

Satırlarıma sarılan, samimiyetime güvenip hisseden canım okurlarıma,

Kitabımızın en ince ayrıntısına kadar titizlikle ilgilenen sevgili editörüm Elif Hanım'a,

Desteğini esirgemeyen Emre Bey'e,

Ve son olarak kitabımızı en iyi şekilde hazırlayıp sizlere sunan yayınevime çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız, hep olun.

Sevgilerimle...

